

סֵפֶר
אֲשֶׁר בַּנַּחַל
חֵלֶק י"א

וְהוּא קִבֵּץ מִכְתָּבִים וּשְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת אֲשֶׁר בַּנַּחַל הַנוֹבֵעַ
מִקּוּר חֲכָמָה יִסְדָּתָם, עֲנִינִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים, עֲצוֹת יְקָרוֹת,
הַתְּחִזְקוֹת וְהַתְּעוּרָרוֹת לְהִתְקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּרָגָה
וּדְרָגָה מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, יִהְיֶה מִי שִׁיְהִיָּה.

* * *

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן
בוֹצֵינָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִים לִיָּה
רַבִּי נֵתָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים, וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְּרָשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
בְּנֵאָל
עִיר בְּרֶסְלָב, בְּגָלִיל
שְׁנַת תשע"ו

סֵפֶר
אֲשֶׁר בִּנְחָל

ניתן להשיג
את הספר הקדוש הזה
ועוד שאר ספרים
"קֶרֶן הַדְּפָסָה וְהַפְצָה"
חֲסִידוֹת בְּרַסְלָב"
יבנאל
טל. 04-6708356
נייד. 054-2287882

הדפסה:
כתר הוצאה לאור בע"מ
טל. 02-6557822
ירושלים

גרפיקה ועימוד:
יצחק ישראל יוקר
054-6554554
כריכה
הרב אברהם אוחיון

פְּתַח דְּבַר

הִנֵּה חֲלָקֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בַּנַּחֲל", נִדְפְּסוּ כְּבָר כַּמָּה פְּעָמִים בְּכַמָּה מִהֲדוּרוֹת, וְנִתְפָּשְׁטוּ מְאֹד בְּעוֹלָם, עַד שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂמֵחִים וּמְחֻזְקִים עֲצָמָם עִם סְפָרִים אֱלוֹ, וְכָל חֵיוֹתָם וְהַתְּמַדְתָּם בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הֵיא רַק עַל יָדָם, וּמָה גַם שֶׁאֶפְלוּ אֶת הַנְּהַגְתָּם בְּגִשְׁמִיּוֹת הֵם גַּם-כֵּן לֹקְחִים מִסְפָּרִים אֱלוֹ, כִּי הַסְפָּרִים מְדַבְּרִים אֶל הָאָדָם כְּדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְהָאָב אֶל בְּנוֹ, וְהָרַב אֶל תַּלְמִידוֹ.

וְהִנֵּה סְפָרִים אֵלֶּה נִדְפְּסוּ עַד עַתָּה שְׁלֹא כְּסֹדֵר הַשָּׁנִים, רַק בְּכָל כַּרְף מְעַרְבִים מִכְתָּבִים מִכַּמָּה שָׁנִים, וְכֵן חֲסֵרִים הִרְבֵּה מִכְתָּבִים מִכַּמָּה שָׁנִים, לְזֹאת לְקַחְנוּ עַל עֲצָמָנוּ לְסִדֵּר אֶת כָּל חֲלָקֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בַּנַּחֲל", מֵהַמְּכַתֵּב הָרִאשׁוֹן שֶׁנִּדְפַס עַד עַתָּה, דְּבַר הַמְּסַתֵּכֶם בְּיֹתֵר מְעַשְׂרִים אֶלְף מִכְתָּבִים, וְסִדְרָנוּ אֶת הַמְּכַתָּבִים עַל-פִּי סֵדֵר הַשָּׁנִים, וְכֵן הוֹסַפְנוּ מִכְתָּבִים רַבִּים שֶׁהִגִּיעוּ לְיַדֵּינוּ אַחֲר־כֵּן מִכְתָּב יָד, אֲשֶׁר טָרַם רָאוּ אֶת עֵינֵי הַדְּפוּס, וְכַמוֹ-כֵּן סִדְרָנוּ אֶת הַמְּכַתָּבִים בְּהַדְפָּסָה מְחֻדָּשֶׁת עִם נִקּוּד בְּתַכְלִית הַהֲדוּר וְהִיפִי, וְהַכְּנִסְנוּ אֶת כָּל מֵרָאֵי הַמְּקוֹמוֹת מִפְּסוּקֵי תַנ"ךְ וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים ו"ל, כַּאֲשֶׁר עֵינֵיכֶם תִּרְאִינָה, גַּם הוֹסַפְנוּ מִפְּתַח הָעֲנִינִים עַל

כָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב, הַמְבִיא תְמִצִּית הַנוֹשָׂאִים שְׁמֵדְבַר עֲלֵיהֶם
בַּמִּכְתָּב.

וּלְאַחַר עֲמַל וַיִּגִיעָה רַבָּה, אָנוּ מְדַפְּסִים עִתָּה אֶת הַכָּרֶךְ
הַעֲשִׂירִי, וּמְקוּיִם לְהוֹצִיא אֶתְרֵיו אֶת כָּל שְׂאֵר הַכָּרְכִים
כְּפִי סֵדֶר הַשְּׁנָיִם, כָּרֶךְ אַחַר כָּרֶךְ, וּבְלִבְנוֹ תִקְוָה, שְׁכַל מִי
שִׁיקְרָא בְּזוֹה, יִהְנֶה וַיִּחְיֶה אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד, כִּי מִכְתָּבִים אֵלוֹ
הֵם אוֹצֵר כְּלֵי חֲמֻדָּה, הַפּוֹתְחִים דְּרָךְ חֲדָשָׁה בְּפִרוּשִׁים
נִפְלְאִים עַל פְּסוּקֵי תנ"ך וְעַל מֵאֲמָרֵי חז"ל הַקְּדוֹשִׁים בְּגִמְרָא
וּמְדַרְשִׁים וּבְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְכוּ', וְגִלְוִיִּים חֲדָשִׁים בְּהַשְׁגוֹת
אֱלֹקוֹת, מְלַבְּשִׁים בְּכַמָּה לְבוּשִׁים מְלַבּוֹשִׁים שׁוֹנִים, עַד אֲשֶׁר
אֶפְלוּ הִירוּד וְהַנְּמֹךְ בְּיוֹתֵר, יוֹכַל גַּם-כֵּן לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
הַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ בְּאֶפֶן נִפְלֵא וְנִעְלָה מְאֹד, מִשְׁכַּל עֲלִיוֹן
לְשַׁכַּל תַּחְתּוֹן, מַעֲיָלָא לְעֵלּוּל, כַּאֲשֶׁר יוֹדֵה מִי שְׂרָגִיל בָּהֶם.

וְכָל הַמִּכְתָּבִים הֵם עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
יִתְבַּרְךְ, אֵיךְ לְהַחְזִיק מִעֲמָד עַל כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו
בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וְנוֹתְנִים עֲצוֹת נִפְלְאוֹת
אֵיךְ לְהַתְמוּדָד עִם כָּל בְּעִיּוֹת הַחַיִּים שְׁעוֹבֵרוֹת עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזוֹה הָעוֹלָם מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל.

אֲשֶׁרִי מִי שֵׁיתְמִיד בָּהֶם, וְאֵז יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת,
נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זִיו וְחִיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, וַיִּזְכֶּה
לְאֲשֶׁר אֲמַתִּי וְנִצְחִי לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, חִיבָלִים נִפְלוּ לָנוּ
בִּנְעִימִים, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן שְׁעָלָיו נֶאֱמַר עֵינַי לֹא רָאִיתָהּ
אֲלֹקִים זִוְלָתֶיךָ יַעֲשֶׂה, וַיִּזְכֶּה לְגֵאֲלָה שְׁלִמָּה, אָמֵן וְאָמֵן!

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הַקְדָּמָה

מבואר בַּלְקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן ס"א: עַל-יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים יְכוּלִין לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵינוּ לְאוֹר.

הֵינּוּ מִכָּל הַלְמוּדִים שְׁאֵדָם לומד, צְרִיף שְׂיֻקְבַּל וְיוֹצִיא מֵהֶם מִשְׁפָּטֵי אֲמַת, שְׁלֹא יִהְיֶה מִשְׁפָּט מְעַקֵּל, שְׂיֻקְבַּל וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּדִים שְׁלומד מִשְׁפָּטֵי הַנְּהֻגוֹת, שְׂיִדַּע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג — הֵן לְעֲצֻמוֹ וְהֵן לְאַחֲרִים, שְׁמִתְנַהֲגִים לְפִי דַעְתּוֹ כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ, וְכִפִּי הַמְּמַשְׁלָה וְהַרְבֵּנוֹת שְׂיִשׁ לוֹ, הֵן לְרַב אוֹ לְמַעַט, וְכֹל זֶה זֹכִים עַל-יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים וְכוּ'.

וְהִנֵּה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת אֲמוּנַת חֲכָמִים הוּא, בְּשִׂינּוּכָה לְסַלֵּק אֶת דַּעַת עֲצֻמוֹ לְגַמְרֵי, וְיִדַּע וְיִבִּין בְּאֲמַת בְּאִיזָה מְעַמַּד וּמַצָּב אֲנִי נִמְצָא, וְעַל-כֵּן עָלִי לְסַלֵּק אֶת דַּעְתִּי לְגַמְרֵי, וְכֹל מֵה שְׂאוֹמֵר לִי הַחֲכָם הָרַב הָאֲמַת, אֲנִי צְרִיף לְקַבֵּל עָלַי כֹּל אֲשֶׁר יֹאמֵר כִּהוּא זֶה — דְּבַר קָטָן וְדְבַר גָּדוֹל, וְלִבְלִי לְנִטּוֹת, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, מְדַבְּרִיו יָמִין וְשְׂמָאל, וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (סְפָרֵי, שׁוֹפְטִים י"א): אֲפֹלוֹ אוֹמֵר לָךְ עַל יָמִין שְׁהוּא שְׂמָאל וְכוּ'; וְלִהְשָׁלִיף מֵאֲתוֹ כֹּל הַחֲכָמוֹת, וְלְסַלֵּק דַּעְתּוֹ כְּאֵלוֹ אֵין לוֹ שׁוּם שְׂכָל בְּלַעֲדֵי אֲשֶׁר יִקְבַּל מִהַצְדִּיק וְהָרַב שְׁבַדוֹר. וְכֹל זְמַן שֶׁנִּשְׁאָר אֲצִלוֹ שְׂכָל עֲצֻמוֹ, הוּא אֵינוֹ בְּשְׁלֵמוֹת וְאֵינוֹ מְקַשֵּׁר וּמְקַרֵּב לְצַדִּיק, אֲבָל כְּשׁוֹזוּכָה לְבִטָּל אֶת עֲצֻמוֹ לְגַמְרֵי אֶל הַצְדִּיק וְהָרַב הָאֲמַת, אָז יְכוּל לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ עֲצוֹת עַל כָּל דְּבַר, הֵן לוֹ וְהֵן לְאַחֲרִים —

הקדמה

החפצים לשמע בקולו (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכג), וגם יזכה לצאת משגעונו ומשטיותיו, שנדבקו בו על-ידי עוונותיו (עין שיחות-הר"ן, סימן סז), כי הצדיק הוא מלא עצות וחדושים נוראים ונפלאים מגדול ועד קטן, דרי מעלה ודרי מטה, ועל-כן עלינו רק להעתיק דברי הצדיק בפשוטם ולהלבישם בכלים מפלים שונים לכל השואלים אותנו דבר השם, ולבלי לומר ולהמציא סברות פרסיות וכו', כי כל אלו החולקים על הצדיק, למודם הוא ממותרות, אשר משם יוצא משפט מעקל, ולא די שאינם יכולים אפלו להנהיג את עצמן, מפל שכן שאינם יכולים להנהיג את אחרים וכו'.

ועל-כן העקר לשוב על פגם אמונת חכמים, וכשאחד שואל איזה דבר או איזו עצה בעבודת השם, העקר להשיב דברי הצדיק האמת, ועל-ידי שזה מקשה ושואל, וזה משיב ומתרחץ את השאלה, על-ידי-זה נעשה ספר שאלות ותשובות, ועל-ידי-זה יתחדשו הרבה ספרים לגלות ולפרסם את הרב האמת, שהוא שכל הכולל כל העולמות וכל הדרגות וכו'.

ואמר רבנו ז"ל: יש כמה ספרים עכשו וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים לעולם, ואסור ללעג עליהם, חס ושלום (עין לקוטי-הלכות, קדושין, הלכה ג), כי רק הספרים המדברים מחקירות צריכין להרחיקם כמטחוי קשת, ולבצרם מביתו בבעור חמץ ושאר ויותר ויותר וכו', וראוי לגזר שלא להדפיסם עוד, כי שורפים נשמות הקוראים בהם וכו', אבל כל הספרים ההולכים בדרך התורה הקדושה, בדרך אבותינו, בדרך האמונה הקדושה, בודאי מצוה גדולה להדפיסם להרבות ספרים כחול הים, כי כל ספר שמדבר מעניני תורה הן בדרך פשט, או דרוש, או רמז, או סוד, או פרוש, או באור, או ספרי הפוסקים ושאלות ותשובות, או ספרי מוסר ואגדות וכיוצא בהם, כלם נכוחים למבין, וכלם צריכים לעולם, כלם אהובים, כלם קדושים, כי כלם מדברים מרצונו יתברך, הנעלם

הקדמה

ז

בתורה ובמצוות, ובנדאי אסור לקוץ ברבוי ספרים, כמו שנמצאים קצת, אשר עינם צרה כשרואים שנתחדש עוד איזה ספר חדש, ועתק יוצא מפיהם כאלו מצטערים על הראשונים, שכבר יש הרבה ספרים, ולמה להם עוד; ובאמת לא בדעת ידברו, כי "לכל זמן ועת לכל חפץ" (קהלת ג, א), כי מי יכריח אותם ללמוד זה הספר, ואם לא יהיה להם פנאי ללמוד זה הספר החדש, רק יבלו ימיהם בספרים שיש מכבר, מי ימחה בידם, ומה אכפת להם, שיש עוד ספרים בעולם, אולי יש בני-אדם שמסגל להם זה הספר דוקא, כמו שרואים בחוש, שיש בני-אדם שיש להם חיות מספר זה, ויש בני-אדם שמחיה אותם ספר אחר, וגם באדם אחד בעצמו יש שנויים בין הזמן, לפעמים מתעורר להשם יתברך על-ידי דבר זה שבספר זה, ולפעמים אינו יכול להתעורר כי אם על-ידי דברי תורה ומוסר שבספר אחר, וגם מי שנפשו חשקה בתורה, ומבלה ימיו עליה כראוי כי לכה נוצר, יש פנאי בימי האדם אשר הוא חי על פני האדמה לעין ולהביט בספרים הרבה מאד, כמו שראינו כמה גדולים, שהיו בקיאים בכמה ספרים הרבה מאד, ולמה לא נלמד קל וחמר מהגוים, שלא קבלו את התורה הקדושה, וכל עניני חכמתם בעסקי העולם הזה, שהוא הבל וריק, צל עובר, ואף-על-פיי-כן יש להם הרבה ספרים באריכות גדולה מאד, ובכל מדינה ומדינה נתחדשים אצלם ספריהם הרבה מאד בכל שנה וכמעט בכל יום, ואינם קצים ברבוי ספריהם, ומדוע נבגד אנחנו, חס ושלום, להקפיד, חס ושלום, על רבוי הספרים של התורה הקדושה, אשר היא חיינו וארץ ימינו בעולם הזה ובעולם הבא, לעולם שכלו ארץ וטוב לעולמי עד ולנצח נצחים?! והלא כמה תחבולות עושים וכמה ספרים לאלפים ולרבבות מחברים בשביל עסקי העולם הזה, קל וחמר בן בנו של קל וחמר כמה אלפי אלפים ורב רבי רבבות רבבות וכו' ספרים עד אין קץ, אנו צריכים לחבר ולהדפיס בשביל התכלית האחרונה לעולם הבא, כי אנו צריכים להכין לעצמנו צידה לדרבנו הרחוקה מאד מאד, וכבר נלכדו רבים מאד מאד

בתאווה העולם הזה ובהבליו ובטעיותיו וכו', וכמה ספרים ותחבולות אין מספר אנו צריכים לחדש בכל יום, כדי למצא עצמה ותחבולה להציל את נפשותינו ונפש בנינו ובנותינו והתלויים בנו להציל כלם מני שחת, ולהחיותם על פני האדמה בחיים נצחיים, לקרבם אל התורה ואל העבודה, וגם פי העולם אומרים בשם הבעל-שם-טוב הקדוש, פי תורת ה' תמימה, פי לא נגעו בה עדין.

נמצא, שכל הספרים הקדושים והנוראים שפבר נמצאים בעולם, עדין לא נגעו בעצם התורה, ועתה ראה והבן כמה ספרים צריכים עוד, עד שנתחיל לגע בתורה, מכל שכן וכל שכן לבוא לחדריה ולירד לעמקה, על-כן כל הספרים הקדושים שחברו עד הנה, עדין אינם חלק אחד מאלף מעמק רבוי הספרים שיתגלו עוד, בעת שיתגלו סתרי ורזי התורה האמתיים, על-כן צריכים להזהר לא ללעג ולבזות שום ספר ההולך על-פי דרך התורה הקדושה, על-פי הגמרא והמדרשים וספרי הזהר הקדוש והאריז"ל, כי כלם צריכים לעולם, וגם פי יש כמה וכמה מדינות ועירות של ישראל, ובמקומות אלו מתפשטים אלו הספרים והם מחיין את עצמן בהם, ובמקומות אחרים מחיין את עצמן בספרים אחרים דיקא וכו'.

והנה תמצית הספר הזה היא מכתבים, אשר נכתבו למקורבים חדשים, אשר תהלה לאל, באים ומתקרבים אל האור הגנוז והנעלם, אורו של רבנו ו"ל, ומריצים מכתביהם להורותם הדרך, לראות אור ולצאת מהחשך והרע שנלכדו בו וכו' וכו', והמכתבים האלו נכתבו תשובות על מכתביהם.

ובאמת לא נתחדש בו שום דבר, כפי אשר יראה הרוצה, רק נלקט מכל ספרי רבנו ו"ל בכלים מפלים שונים, ובדרך הרופא אשר מערב כמה סמים יחד (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נו), כי כל הרפואות הן הרפבות, דהינו שלוקחים סם

הַקְדָּמָה

ט

פְּלוֹנֵי וְעֶשֶׂב פְּלוֹנֵי בַמִּדְּהָ וּבַמִּשְׁקָל כֶּךָ וְכֶךָ, וְכֵן עֶשֶׂב אַחֵר, שְׁמִשְׁקָלוֹ
כֶּךָ וְכֶךָ, וְכֵן שׁוֹקְלִים מִכַּמֶּה מִיָּנִים, וְכֵל עֶשֶׂב וְעֶשֶׂב יֵשׁ לוֹ כַּחַ אַחֵר,
וּמְעַרְבִין אֵלָיו הַמִּיָּנִים בְּיַחַד, וְעוֹשִׂין מֵהֶם הַהֲרַכְבָּה, וְזֹאת
הַהֲרַכְבָּה יֵשׁ לָהּ כַּחַ לְרַפָּא הַחוֹלְאָת, כִּי עֵקֶר הַרְפוּאָה הוּא
עַל-יְדֵי הַרְכָּבָה דִּיקָא, שְׁנַעֲשֶׂה לָהּ כַּחַ אַחֵר חֲדָשׁ, עַל-יְדֵי הַכַּחַ
שְׁקֵבְלָהּ מִכָּל אֵלָיו הָעֶשְׂבִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ, וּבְזֶה הַכַּחַ הַחֲדָשׁ שֶׁל
הַהֲרַכְבָּה דִּיקָא מְרַפְּאִין כָּל מִיָּנֵי חוֹלְאוֹת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; וְדַבֵּר זֶה
יְכוּל כָּל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ וּמְחִיב לַעֲשׂוֹתוֹ — לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם
אֶת הַצְּדִיק הָאֲמֵת בְּעוֹלָם, וּלְהַצִּיל נַפְשׁוֹת מְרֵדֵת שַׁחַת, וּבִפְרָט
אִם בָּא אֶחָד וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ, מִטָּל עָלָיו חַיִּיב לַעֲנוֹת לוֹ, כִּי הֲרֵבָה
דוֹרוֹת תְּלוּיִים בְּנַפְשׁ זֶה, וְאִם תִּרְחַקְהוּ בַעֲנֵה שֶׁל שָׁקֵר, אַתָּה
הוֹרֵג אוֹתוֹ וְכֵל הַתְּלוּיִים בּוֹ וְכוּ', וְזֶהוּ הַחֲסֵד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר
בְּעוֹלָם, וְאִין עוֹד חֲסֵד גָּדוֹל מִזֶּה — כְּשׁוֹזְכִין לְהַכְנִיס אֶת הַדַּעַת
הָאֲמֵת בַּחֲבָרִיו, וּבִפְרָט בְּעֵתִים הַלְלוֹ אֲשֶׁר הַחֲשֵׁךְ וְהָאֲפֵלָה
נִתְפָּשְׁטוּ בְּעוֹלָם, וְנִתְקַיְּמוּ בַעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים (אִיכָּה ד, א):
”תִּשְׁתַּפְּכֵנָה אַבְנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת”, דִּהְיִינוּ יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים
מִתְגַּלְגְּלִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, וּבִפְרָטֵי נַעֲרֵי
יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר עוֹבְרִים עֲלֵיהֶם בְּעֵתִים הַלְלוֹ נְסִיווֹת כְּאֵלֹהֵי אֲשֶׁר
לֹא שַׁעְרוּם אַבּוֹתֵינוּ וְאֲבוֹת אַבּוֹתֵינוּ בְּלִי שׁוּם גּוֹמָא כָּלֵל, מִמֶּשׁ
כְּמוֹ בְּדוֹר הַמְּבוּל, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְאִין מִי שְׁיִרְחַם עֲלֵיהֶם כָּלֵל,
כִּי נִתְפָּשְׁטוּ סַפְרֵי מִינוֹת וְנֶאֱוָף לְאֱלֹפִים וְלִרְבּוּבוֹת, אֲשֶׁר רַבִּים
נִתְפָּסוּ בְּזֶה בְּיּוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְחִבְרָא חֲבָרֵי
אִית לֵיהּ, וְחִבְרָא דְחֲבָרֵי חֲבָרֵי אִית לֵיהּ, וְאֶחָד מְכַשִּׁיל אֶת
חֲבָרוֹ, וְשׁוּם רֹאשׁ יִשְׁיבָה וּמִשְׁגִּיחַ אִינוּ יוֹדַע מִזֶּה כָּלֵל (אוֹ עוֹשֶׂה
אֶת עַצְמוֹ כְּאִינוּ יוֹדַע), וְעַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁקָעִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר, הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ יִרְחַם; עַל-כֵּן הַהֲכָרַח לְהַרְחִיב אֶת הַדְּבִיר בְּכַמֶּה מִיָּנֵי
דְּבִירוֹים, כְּאֲשֶׁר אָמַר רַבֵּנוּ ז”ל, לְמוֹהַרְנ”ת ז”ל: כְּשִׁיגִיעַ בְּכַתִּיבְתוֹ
לְעִנְיַן ”אָמוּנָה” אוֹ ”צְדִיק”, יִרְחִיב אֶת הָעֵט, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל
וּלְצַאת מִהַחֲשֵׁךְ, כִּי אִם עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת אֶל הַצְּדִיק הָאֲמֵת,
אֲשֶׁר מְגַלֶּה אֲמוּנָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲמַתָּתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְרַחֲמָנוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
כִּי הוּא הָרוּפָא הָאֲמֵתִי, הָרוּפָא הַמְּמַחֶה מְאֹד מְאֹד (עֵין

הקדמה

לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ל, והוא ואנשיו יכולים לירד אל כל מיני צנורות של הסטרא אחרא להכניעה, לשברה ולבטלה, ולהרים את הנפשות שנשקעו שם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ח).

על-כן אשרי הזוכה להתקרב אל הצדיק האמת מיחידי הדורות, שהוא גמר כל התקונים וכו', שהוא תקנת כל בית ישראל, ותקנת כל הדורות ותקנת כל העולמות וכו', נחל הנובע בו מקור החכמה הקדומה היוצאת משלש ראשונות דעתיק וכו', גאלתן של ישראל וכו', ואל אנשיו היקרים שבכל דור, שהם צדיקי האמת שבדור, כי כל אחד מאנשיו הוא איבר לצדיק, ובהתחברותם יחד, שם כל הצדיק וכו'.

ואז יזכה לתקון אמתו ונצחיו, ויזכה להתגלות האור הגנוז, אשר עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה ויזכה לגאולה שלמה, אמן כן יהי רצון!

סֵפֶר

אֲשֶׁר בִּנְחָל

חֵלֶק יֵא

א' רעח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לֵיל שְׁשִׁי לְסֵדֶר בְּמִדְבַר הַיְתָשֵׁל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אָחִי, הַבְּחֹר הַיְקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמִּי הַנְּחָל
הַנּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֶחַ.

מִכְתָּבְךָ הַיְקָר קִבְּלָתִי כְּכָר פְּעֻמִּים, אַף בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, הִיִּיתִי
חָלֵשׁ, לֹא עָלֵינוּ, כָּל הַזְּמַן, וְלֹא הָיָה בִּיכְלָתִי לְהַשִּׁיבְךָ, וְגַם עֲכָשׁוּ
אֲנִי צָרִיךְ לְרַחֲמִים, שִׁיחֲזֹקֵנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְאַצְלִי בְּרוּר, כִּי כָּל הַסִּפָּה
לָזֶה, מְאֹחַר שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ זָכַנִי לְחַבֵּר עֲכָשׁוּ סֵפֶר נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד
מְאֹד, אֲשֶׁר מְחַיֶּה מֵתִים מִמֶּשׁ, עַל-כֵּן מִתְפַּשֵּׁט עָלַי הַבְּעַל-דָּבָר
כָּל-כָּף. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכֵּנוּ לְהוֹצִיא אוֹ לְאוֹר בְּקָרוֹב.

חֲמֻדָּת לְבָבִי! הַעֲקָר וְהַיְסוּד שֶׁהֵכֵל תְּלוּי בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא,
לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, כִּי הַשִּׁמְחָה זֶהוּ עוֹלָם הַחֲרוּת (עֵין
לְקוּשִׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י"ו) וְעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַשִּׁמְחָה הוּא לְשִׂמְחַת תְּמִיד
בְּנֵעַם עֲרֻבוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיךְ לְהַכְנִים בְּדַעְתּוֹ תְּמִיד,
שֶׁאֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלָעָדוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל עֲצָם עֲצָמִיּוֹת

חיות אלקותו יתברך ממש, וְכֹל מֵה שֵׁיכְנִיִּים דְּבַר זֶה הֵיטֵב בְּדַעְתּוֹ
 וּבְלִבּוֹ, כְּמוֹ-כֵן תִּתְגַּבֵּר וְתִתְחַזַּק אֲצִלּוֹ מִדַּת הַשְּׂמִיחָה, כִּי אֵין לָךְ
 עוֹד שְׂמִיחָה גְדוֹלָה מִזֶּה שְׂאָדָם זֹכֶה לִידַע, אֲשֶׁר הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ אִתּוֹ,
 עִמּוֹ וְאֲצִלּוֹ, וְכֹל מַעֲשֵׂה הַיִּצָּר הָרַע הוּא רַק לְהַשְׁפִּיחַ מִהָאָדָם אוֹתוֹ
 יִתְבַּרֵךְ, וּמְרַמְהוּ וּמְטַעְהוּ כְּאֵלּוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בְּרִגְזוֹ וּבְכַעַס עָלָיו, חֵס
 וְשִׁלוֹם, וּכְאֵלּוֹ אָבִד מְנוֹס וְתִקְנָה מְמַנּוּ. וּבְאֵמַת הַכֹּל רַק דְּמִיּוֹן, כִּי
 הַיִּצָּר הָרַע הוּא כַח הַמְדַמָּה (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כה),
 וּבְכַרְטִיּוֹת אוֹתָן הַנְּשִׂמוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע
 לְבִטְלָה, עֲלֵיהֶם מִתְגַּבֵּר וּמִתְפַּשֵּׁט בְּיוֹתֵר כַּח הַדְּמִיּוֹן, כְּאֵלּוֹ אָבִד
 מְנוֹס וְכוּ', וּכְאֵלּוֹ אֵין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה בּוֹ. וּבְאֵמַת זֶה טְעוֹת
 גְדוֹלָה, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מְלֵא רַחֲמִים וּמְלֵא טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים
 קמח): "טוֹב ה' לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו", וְעֵינִי בְּתֵנָּא דְּבִי אֵלֶיהוּ
 זוּטָא (פֶּרֶק ו'): מִמִּדּוֹת דְּרַכִּיּוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵתָּה לְמַד,
 שְׂרַחֲמָיו מְרַבִּים בְּעוֹלָם וְכוּ', וְהוּא אֶרְךָ אַפִּים וְרַב חֶסֶד וּמְרַבֵּה
 לְהֵיטִיב וְכוּ', עֵינִי שָׁם; וְהַעֲקֵר מֵה שֶׁהָשֵׁם יִתְבַּרֵךְ רוֹצֵה הוּא, שֶׁיִּדְבְּרוּ
 לְפָנָיו וַיִּסְפְּרוּ לְפָנָיו אֵת כָּל לִבָּם וְכֹל מֵה שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, כִּי (מִדְרָשׁ
 תְּנַחֲוּמָא וַיִּשְׁלַח): אֵין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תִּפְיָן לְחַיֵּב כָּל בְּרִיָּה, אֲלֵא
 מִבְּקֵשׁ שֶׁיִּתְפַּלְלוּ לְפָנָיו, עֵינִי שָׁם. (וְעֵינִי בְּלְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כט),
 שֶׁמְדַבֵּר שָׁם מִתְקוֹן הַמַּח, לְהַנְצִיל מִחֲלֵי נוֹפֵל, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, הוּא
 עַל-יַדֵּי שְׂמִירַת הַדְּבוּר, לֹא לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, וּבְכַרְטִיּוֹת
 כְּשֶׁאָדָם מְרַגִּיל אֵת עֲצָמוֹ לְשִׂתְקָא, אֲזַ חֲיֵיו חַיִּים טוֹבִים, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (תְּהִלִּים לד, ג): "מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב נָצַר
 לְשׁוֹנֵךְ מִרַע" וְגו'; כִּי (אָבוֹת א'): "כָּל הַמְרַבֵּה דְּבָרִים מְבִיא חֶטָּא,
 וְאֵינוֹ נִמְלֵט מִכּוֹפּוּחִים, אֲשֶׁר דְּבַר זֶה עוֹקֵר אֵת מַח הָאָדָם לְגַמְרֵי.
 הַעֲקֵר לְבִטְלָה אֵת עֲצָמוֹ תָּמִיד אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְלֹא יִבְלָבֵל עֲצָמוֹ
 מֵאַחֲרִים כָּלֵל, אֲזַ דִּיקָא יַחֲיָה חַיִּים טוֹבִים וּמִתְקִים.

...הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

אָשֶׁר א' רעט - א' רפ בנחל יג
א' רעט.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר במדבר ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגְיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, אוֹדוֹת תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת עָלֶיךָ
לְדַעַת, כִּי עָקַר הַתְּפִלָּה הוּא רַק לְסַלֵּק אֶת חֲכָמְתוֹ וּבִינָתוֹ וְדַעַתוֹ
לְגַמְרִי, כִּי כָל זְמַן שֵׁשׁ לְאָדָם אֵיזָה חֲכָמָה וְשָׂכַל אוֹ בִינָה יִתְּרָה,
הוּא לֹא יִתְּפַלֵּל וְלֹא יִבְקֹשׁ וְלֹא יִתְחַנֵּן עַל גַּפְשׁוֹ, בְּשָׂבִיל זֶה אוֹמֵר
הָאֲרִיז"ל, שֶׁהַתְּפִלָּה הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּלָה וְעֲנִיָּה שׁוֹאֵלֶת וּמְבַקֶּשֶׁת
מִמֶּנּוּ יִתְּבַרֵךְ מַה שֶׁהִיא צְרִיכָה וְכוּ', וְכֹל זֶה כְּמוֹבֵן בְּלִי דַעַת וְחֲכָמָה
וְשָׂכַל כָּלֵל, אֲלֵא שׁוֹאֵלֶת וּמְבַקֶּשֶׁת וּמִתְחַנֵּנַת בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים
שִׁיתֵן לָהּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת כָּל צְרָפָה וְכוּ', וְזֶה עָקַר שְׁלֵמוֹת
הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, שְׂמֻסְלָקִים אֶת הַחֲכָמָה וְהַדַּעַת לְגַמְרִי וְאִזּוֹ
מִצְלִיחִים, אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיאֲחִז בַּעֲבוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְלֹא יִהְיֶה חָכֵם
בְּעֵינֵי עֲצָמוֹ, אֲלֵא יִשְׁפֹּף שִׁיחוֹ וְתִפְלָתוֹ אֵלָיו יִתְּבַרֵךְ בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם,
וְאִזּוֹ טוֹב לוֹ לְנַצַּח.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' רפ.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון ערב חג השבועות ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבִרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוּ יְאִיר.

הִנֵּה אֲנִיחֵנו עוֹמְדִים לְפָנֵי חַג הַשְּׁבוּעוֹת, אֵל תְּהִיָּה בְּטֶלֶן רַק
לְקַבֵּל עַל עֲצָמְךָ לְלַמֵּד הַשְּׁנָה הַרְבֵּה תוֹרָה, וּתְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה
מִחֲדָשׁ. וְאֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנו מִסְפָּרִים שְׂפַעַם אַחַת בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת בְּעַת

פְּתִיחַת הָאָרוֹן עָמַד מוֹהֲרָנִי ת' ו"ל, וּבִקְשׁ וְהִתְחַנֵּן הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ
עַל קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, וּפְתָאֵם הִתְלַהֵב מְאֹד וְתַפְס אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה
וְהוֹצִיאוֹ, וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַ צִינְד גִּייעֵן מִיר
קָרִיגֵן אַ גִּייעֵ תּוֹרָה, אַ גִּייעֵ תּוֹרָה"^א, וְחֹזֵר עַל זֶה כַּמָּה פְּעָמִים: "אַ
גִּייעֵ תּוֹרָה, אַ גִּייעֵ תּוֹרָה", וְהִתְחִיל לְרַקֵּד עִם הַסֵּפֶר תּוֹרָה סְבִיבוֹת
הָעָמוּד, "אַ גִּייעֵ תּוֹרָה אַ גִּייעֵ תּוֹרָה", וְכָל אֲנָשִׁי שְׁלוּמֵנוּ נִתְעוֹרְרוּ
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְהִתְחִילוּ לְרַקֵּד עִם הַסֵּפֶר תּוֹרָה מִמֶּשׁ כְּמוֹ בְּשִׂמְחַת
תּוֹרָה, וְאַחֲר־כֵּן דִּבֶּר מוֹהֲרָנִי ת' ו"ל הַרְבֵּה, אִיךְ שֶׁכָּכֵל חֵג הַשְּׁבוּעוֹת
חֹזֵר עֲנִין קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, וְצָרִיכִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה
מִחֲדָשׁ מִמֶּשׁ כְּדִגְמַת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינִי, וְדִבֶּר הַרְבֵּה מֵעֲנִין
הַתְּחִדְשׁוֹת, אֲשֶׁר צָרִיכִים לְחַדֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (פְּסִיקְתָא זוּטָא, וְאַתְחִנּוּ ו, ו): בְּכָל יוֹם יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ
כְּחֲדָשִׁים, שְׁאֵפְלוּ בְּכָל יוֹם יוֹם צָרִיכִים לְחַדֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּקְבֻלַּת
הַתּוֹרָה; אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְחַדֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם, וְעַל-כֵּן אַל
תִּהְיֶה בְּטָלוֹן, וְתִקְבַּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִחֲדָשׁ עֲכָשׁוּ בַּחֵג הַנּוֹרָא
הַזֶּה חֵג הַשְּׁבוּעוֹת, וְתִתְמִיד עַל-פִּי סֵדֵר דִּרְךָ הַלְמוּד שֶׁל רַבֵּנוּ ו"ל
(שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן עו), וְאַל תִּהְיֶה חֲכָם בְּעֵינֶיךָ, אֲלֵא תִדַּע שֶׁכָּל פֶּרֶק
בַּתַּנ"ךְ וְכָל פֶּרֶק בְּמִשְׁנֵיּוֹת וְכָל דֶּף גְּמָרָא וּפְרָשָׁה בְּמִדְרָשׁ וְסִימָן
בְּטוֹר וְשִׁלְחוֹן, זֶה קִנְיָנְךָ לְנִצְח; אֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינוּ מְטַעָה אֶת עֲצָמוֹ
כָּלֵל, רַק מִתְחִיל אֶת הַסֵּפֶר מֵהִתְחִלָּה וְזוּכָה לְסִימּוֹ, וְאִזּוּ מִתְחִיל עוֹד
פְּעַם וְעוֹד פְּעַם כֶּף שְׁבַמְשָׁךְ חֲיִיו יַעֲבֹר כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים בְּמִקְרָא,
מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, הַלְכוֹת, וְאַגְדוֹת, בְּרִיתוֹת וְתוֹסְפּוֹתוֹת, זֶהר
וְתִקְוִינִים וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁר אֵין לָךְ עוֹד נֵעַם וְעֲרִבוֹת יוֹתֵר מֵהַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה, וְכִמוֹ שְׁרַבְנוּ ו"ל אָמַר: אִם הַתּוֹרָה תִּרְאָה אֶת פְּנִיָּה, לֹא
תִרְצָה שׁוֹם עוֹלָם הִבָּא בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, אֲלֵא אֶת הַתּוֹרָה בְּעֲצָמָה;
אֲשֶׁרִי מִי שְׁחֹקֵק בְּדַעְתּוֹ אֶת דְּבוּרִים אֵלּוּ, וְאִזּוּ טוֹב לוֹ לְנִצְח.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

(א) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עִתָּה אֲנִי הוֹלְכִים לְקַבֵּל תּוֹרָה חֲדָשָׁה, תּוֹרָה חֲדָשָׁה.

אֲשֶׁר א' רפא בנחל טו

א' רפא.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר נשא ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל האברכים היקרים,
גבאי בית-המדרש וחסידיו ברסלב.

באתי לעזור אתכם בכתב אחרי שדברתי אתכם פנים אל פנים,
כי לא-כן יעשה אצלנו, אם נכנס בבית-המדרש שלנו איזה רב או
בן של קדושים, אסור לבזות אותו בשום פנים ואפן, אדרבה רבנו
ז"ל הקפיד על זה ביותר, ופעם התבטא בבטויים חריפים נגד אנשי
שלומנו: "למה אתם מקרבים אלי ז'לופעס"^א, ותמה מוהרנ"ת ז"ל
מה זה? ענה ואמר רבנו ז"ל: "אם תקרבו אלי בני עשירים בני
רבנים, על-ידי-זה תקרבו גם הקטנים במעלה", ועל-כן רבנו ז"ל
הקפיד מאד לקרב אליו ויקא אנשים חשובים, ועל-כן בזה
שהנחתם לבזות רב מפרסם, בן של קדושים, הנני מוחה על זה
במתאה, ואתם חביבים בדבר, ואתם צריכים לקנוס את העו פנים
וכו' וכו', כי הוא סתם פגום בברית, כי כלל זה צריכים לקחת: מי
הוא באמת עזות פנים? רק מי שפגם בברית, ורבנו ז"ל אומר
(לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עא), שבעת שנשפע אור גדול מלמעלה,
אז באים גם נפשות החובלים להפקן, ואז יכולים להפקן, אבל לא
די שלא באים להפקן, אלא שגורמים אז לקלקול שמהם כל
המחלקת וכו', עין שם; וכבר האריך בזה מוהרנ"ת ז"ל, כי
החובלים הם אלו שחבלו בפגם הברית, רחמנא לצלן, שהשחיתו
דרךם על הארץ, שזה נקרא בתרגום 'חבלו', רחמנא לישזבן, ועל-כן
כל אלו שנכשלו בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, בדרך כלל הם
עזי פנים גדולים מאד מאד, ובמקום שיזכו לתקון, הם עוד גורמים
את הקלקול, ובפרט כל אלו הנשמות הפגומות שבאים ומתקרבים
אל רבנו ז"ל עליהם לדעת, שהם צריכים לשבת בשקט, ולא יתערבו
בדברים שאינם שייכים אליהם, מספיק שמניחים אותם להפגס

(א) אנשים פחותים.

לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ, וּמִכָּל שָׁכֵן אִיךָ יַעֲזֹז פְּנִיָּהֶם נֶגְדַד רַב וּבְנֵן שֶׁל קְדוּשִׁים, אֲשֶׁר עַל יָדוֹ יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב עוֹד הַמּוֹן נִפְשׁוֹת, וְאִם הָעֵז פְּנִים הִנֵּה פּוֹעֵר פִּיּוֹ, וְאוֹמֵר: "מִי צָרִיךְ מְקַרְבִּים" וְכוּ' וְכוּ', צָרִיכִים לוֹמַר לוֹ: "מִי צָרִיךְ אוֹתָךְ לְגַמְרִי"... כִּי אַתֶּם יוֹדְעִים מֵאֵז שֶׁהוּא נִכְנָס לְבֵית מִדְרָשְׁנוֹ, עֲשֵׂה חֶרֶבֶן נוֹרָא כִּידוּעַ לְכֶם, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים תִּכְףּ-וּמְיָד לְטַכֵּס יַעֲצֵה כַּדָּת מַה לַּעֲשׂוֹת, אֲשֶׁר מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה יֵשֵׁב הָעֵז פְּנִים הַמְחַצֵּף הִנֵּה בְּפָנָה נִדְחָת, וְאֵל יִפְעַר פִּיּוֹ, וְיִהְיֶה טוֹב לְכַלְנוּ, אֲקַנְהָ שֶׁתְּצִיְתוּ וּתְקַיְמוּ אֶת דְּבָרֵי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' רַבֵּן.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נִשְׂא ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבֵרֵךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ וְכוּ', עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הָעֵקֶר בְּזֵה הָעוֹלָם לְדַבֵּר עִם חֲבֵרִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּלְסַפֵּר עִמָּהֶם מַעֲצוֹתַי הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל, וּלְקַבֵּל אֶת נִקְדַּת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כַּמּוּבָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לַד, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ נִקְדַּת מַה שְּׂאִין בְּחֲבֵרוֹ, וְצָרִיכִים לְקַבֵּל אֶת נִקְדַּת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עֵינֵן שָׁם; וְכִבֵּר כְּתַב מוֹהַר"ן ז"ל (חֲזִי-מוֹהַר"ן, סִימָן תנא): מְצִאתִי כְּתַב יַד הַחֲבֵרִים, רַבְּנוֹ ז"ל אוֹמֵר, שֶׁטוֹב יוֹתֵר לְסַפֵּר עִם חֲבֵרוֹ מֵעֲנִינִי עֲבוֹדַת הַבוֹרָא, כִּי כַּמוֹ שְׂיִין מַגְבִּיָּה אֶת הַלֵּב, כַּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשָׁלִי לַא, ו): "תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וַיִּזֵּן לְמָרִי נִפְשׁ", כִּף הַדְּבָרִים שֶׁמְסַפֵּר עִם חֲבֵרוֹ מַגְבִּיָּהִם לְבוֹ שֶׁל אָדָם, כַּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְשָׁלִי יב, כה): "דְּאָגָה בְּלֵב אִישׁ יִשְׁחַנְּהָ", וְדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יוֹמָא עה): יִשְׁחַנְּהָ לְאַחֲרִים, וְכַמוֹ כְּשִׁשׁוֹתָה מַעֲט יִזֵּן מַגְבִּיָּה לְבוֹ, וְכְשִׁשׁוֹתָה יִזֵּן הַרְבֵּה נַעֲשֶׂה שְׁכוֹר וּמְנַח עַל מִשְׁכּוֹ, כִּף הַדְּבָרִים שֶׁמְסַפֵּרִים, אִם יֵשׁ בָּהֶם עַל-כָּל-פְּנִים קִצָּת

אֲשֶׁר א' רפג בְּנַחֵל יז

אָמַת, אֶף-עַל-פִּי שֵׁשׁ בּוֹ צְבִיעוֹת וְגִדְלוֹת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא מְגַבִּיהַ
לְבוֹ, אֲבָל כְּשֵׁאִין בְּדַבָּרִים שׁוֹם אָמַת, אָלֵא צְבִיעוֹת וְגִדְלוֹת,
וּכְשֶׁהוֹלֵךְ מֵאִתּוֹ עוֹשֶׂה כָּל הָעֲבֵרוֹת וְהַתְּאוּוֹת, הַדַּבָּרִים הָאֵלֶּה אֵינֶם
מְגַבִּיהִין אֶת הַלֵּב, כְּמוֹ הַיֵּין כְּשֶׁשׁוֹתָהּ וְהַרְבֵּה, וְאָמְרוּ עַל זֶה אֲנִשִּׁי
שְׁלוֹמְנוּ, אִם מְרַגְלִים אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם מֵרַבְּנוּ ו"ל וּמְעַצּוֹתָיו
הַקְּדוֹשׁוֹת, לְבַסּוֹף עוֹקֵר אֶת עֲצָמוֹ מִהֲרַע שְׁלוֹ, וְזוֹכֶה גַם-כֵּן לְהַמְשִׁיךְ
עַל עֲצָמוֹ אֶת אוֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, כִּי דַבֵּר רַבְּנוּ ו"ל נִדְמָה
כְּבָשָׂמִים הָאֵלוֹ, שֶׁכָּל מַה שֶׁמְמַסְמָסִים אוֹתָם יוֹתֵר, יוֹצֵא מִזֶּה רֵיחַ
טוֹב, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְדַבֵּר בְּכָל יוֹם מֵרַבְּנוּ ו"ל, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל
הַיָּמִים.

מַה טוֹב וּמַה נְעִים אִם תִּקְבַּע לְעֲצָמְךָ שְׁעוּרִים כְּסִדְרָן בְּלִקּוּטֵי-
מוֹהַר"ן וּבְלִקּוּטֵי-הַלְכוֹת, וְאִז תִּרְאֶה שְׁנוּי גְּדוֹל לְטוֹבָה בֵּין בְּגָשְׁמִי
וּבֵין בְּרוּחָנִי, כִּי רַבְּנוּ ו"ל לֹא יִתֵּן אוֹתָךְ לִפְלֵ, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֶת
אוֹר רַבְּנוּ ו"ל, כִּי אִם עַל-יְדֵי מוֹהַר"ן ו"ל, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְשַׁקֵּד
הֵן בְּלִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְהֵן בְּלִקּוּטֵי-הַלְכוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' רפג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נִשְׂא ה'תשל"ד.

שֶׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחֵי וְרַעִי, הַבַּחּוּר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ...
נְרוּ יְאִיר וְיִזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר קִבַּלְתִּי מִזֶּה כְּשֶׁנִּי חֲדָשִׁים, וְתִמְחַל לִי מְאֹד, כִּי
פְּשׁוּט שְׂכַחְתִּי, וְעַכְשָׁו קִבַּלְתִּי מִכְתָּב מִחֲבֶרְךָ, וְהוּא הַזְּפִירָנִי, וְעַמְּךָ
הַסְּלִיחָה.

חֲמִדַּת לְכַבִּי! בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם

נְיוֹם יְרִידוֹת וְקִטְנוֹת, הַסְּתָרוֹת וּבִלְבוּלִים חֲדָשִׁים, וְעָקַר עֲבוֹדָתָנוּ —
 לְשׁוֹבֵר הַכֹּל וְלִבְרִחַ אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה בְּלִי
 שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלָל; כִּי עָקַר הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד, הוּא מְרַבּוֹי חֲכָמוֹת שְׁמֻסָּבֵב אֶת כָּל אֶחָד, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ
 שִׁיּוּדָע אֵילוֹ חֲכָמוֹת וְהַשְׁכָּלוֹת אוֹ אֵילוֹ הַמְצָאוֹת חֲדָשׁוֹת, וְעַל-כֵּן
 נִסְתַּבֵּף בְּצָרוֹת חֲדָשׁוֹת, וְעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר, אֲבָל דִּיקָא אֵלּוֹ
 הַתַּמִּימִים, אֲשֶׁר אֵינָם מְטַעִים אֶת עֲצָמָם, וּבְכָל פַּעַם שְׁעוֹבֵר אֵיזָה
 בְּלִבוֹ אוֹ יְרִידָה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, בּוֹרְחִים אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, וּמְדַבְּרִים עִמוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וּמְסַפְּרִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לִבָּם וְכָל מֵה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם,
 כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, דִּיקָא הֵם זוֹכִים לַחַיּוֹת חַיִּים נְצַחִיִּים גַּם
 בְּעוֹלָם הַזֶּה; כִּי בְּאַמַּת אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קִיט):
 אֵין שׁוּם עוֹלָם הַזֶּה כָּלָל כְּפִי מְרִירוֹת הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים וְהַדְּחָקוֹת
 וְהַמְרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים בְּזֵה הָעוֹלָם עַל כָּל אֶחָד, כִּי אָדָם לְעָמַל יוֹלֵד,
 וְעַל-כֵּן אִם בּוֹרַח בְּכָל פַּעַם אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֵה זוֹכֵה לַחַיּוֹת
 חַיִּי עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמִתְעַנֵּג בְּנֵעַם זֵיו שְׁכִינָתוֹ יִתְבָּרַךְ
 הַמְאִירָה בְּכָל הָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (יְחִזְקָאֵל מַג, ב'): "וְהָאָרֶץ הַאִירָה
 מִכְּבָדוֹ" וְגו', וְאִם חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֵינוֹ בּוֹרַח אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, אֲזִי טוֹעֵם אֶת
 הַגִּיהֵנוּם מִמֶּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמָר וּמְרוּר לוֹ. וְהַכָּלָל, אֶהוּבִי, אַחִי,
 צָרִיף לְהִיּוֹת רָגִיל תָּמִיד לְסַלֵּק דַּעְתּוֹ לְגַמְרִי, כְּאֵלוֹ אֵין לוֹ שׁוּם דַּעַת
 כָּלָל. וּבְאַמַּת אֵין לָנוּ דַּעַת כָּלָל וְכוּ', וְצָרִיכִים לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמָנוּ
 לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׁאֵנוּ רָגִילִים בָּהּ (בְּאִידיש), וְכָל מֵה שְׂרַק
 עוֹבֵר עָלֵינוּ בְּרוֹחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת נִסְפֵר לְפָנָיו, וְזֵהוּ עָקַר הַתַּכְּלִית,
 וְאֵין שׁוּם תַּכְּלִית אַחֲרָת, כִּי כָּל הַבְּרִיאָה הִיְתָה בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדָעִין
 לִיָּה (זֵהר בֵּא מִב:), שֶׁנִּזְכָּה לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל דְּבָר, כִּי הוּא אֵל
 מִסְתַּתֵּר בְּשִׁפְרִיר חֲבִיּוֹן שְׁכָל הַנֶּעְלָם מִכָּל רַעֲיוֹן, עֵילַת הָעֵילוֹת מְכַתֵּר
 בְּכַתֵּר עֲלִיוֹן. וְהַתַּפְּלָה הִיא הַשַּׁעַר וְהַפֶּתַח לְהַפְנִס אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ
 (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פֶּד). וְעָקַר הָעֲצָה לְצִאת מִכָּל הַמַּדּוֹת
 הַרְעוֹת שֶׁל כָּל הַכְּתוּבֹת רַעוֹת הוּא דִּיקָא, עַל-יְדֵי תַּפְּלָה (סְפוּרִי-מַעֲשִׂיּוֹת,
 מַעֲשֵׂה יב), וְכָל מֵה שְׁזוֹכֵה לְהַשְׁלִיף יוֹתֵר אֶת שְׁכָל וְדַעַת עֲצָמוֹ,

בְּמוֹכֵן זֹכָה יוֹתֵר לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים מִמֶּנּוּ כָּל מִינֵי מְרִירוֹת וְיִסּוּרִים וְדִינִים, כִּי עַל-יְדֵי תַפְלָה וְהִתְבּוּדוֹת, מִהִפְכִּין חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, מְרִירוֹת לְנִעִימוֹת, וְדִיקָא מִי שְׁמַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכָל פֶּעַם, הוּא זֹכָה לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי מִי שֵׁיִשׁ לוֹ אֲמוּנָה — חַיָּיו חַיִּים (שיחות-הַר"ן, סימן לב), וְתַפְלָה הִיא הַתְּגַלּוֹת הָאֲמוּנָה, וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יְדִיו אֲמוּנָה", וְתַרְגוּמוֹ: וְהָיָה יְדוּהִי פְרִיסָן בְּצֵלוֹ; כִּי בְּאֲמַת אִם הָיָה יוֹדֵעַ הָאָדָם יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלֵם, שְׁמַלְא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה, וְדַאי הָיָה מִתְפַּלֵּל בְּהִתְלַהֲבוֹת גְּדוּלָה, וְהָיָה מְדַקְדָּק לְכֻנּוֹן בְּדַבְּרָיו (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סימן סב), וְדִיקָא כְּשֵׁאָדָם בְּעֵת צָרָה, חַס וְשְׁלוֹם, וְעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר, שְׂאֵז לְבוֹ שְׁבוּר וּמְשַׁבֵּר כְּחֶרֶס הַנֶּשֶׁבֶר, אֲזוּ דִיקָא הוּא קְרוֹב מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וַיְכוּל לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּשִׁלְמוֹת. וּבְאֲמַת אֵלּוֹ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּפְּלוּ בְּעַמְק רִיעַ וְחֶשֶׁךְ, וְנִכְשְׁלוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, לְבָם נֶשֶׁבֶר מְאֹד מְאֹד, כִּי הַחֲטָא הַזֶּה מְשַׁבֵּר מְאֹד מְאֹד אֶת הַלֵּב, וְעַל-כֵּן הֵם סְמוּכִים מְאֹד מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, כִּי "אֲשַׁכּוֹן אֶת דְּכָא" (ישעיה נז, טו), וְאִם הָיוּ בּוֹרְחִים מִיְרִידָתָם, וְהָיוּ מְפָרְשִׁים שִׁיחָתָם וְכָל מֵה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ. אֵינן לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּל מֵה שֶׁנִּעְשָׂה מִתְּפִלָּתָם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי צְלוֹתָא דְּעֵנְיָא עֲבִיד עֲטוּפִין לְכָל צְלוֹתֵין דְּעֵלְמָא² (זֶהוּ בְּלַק קצ"ה), וְאֵין לָךְ עֵנִי בְּדַעַת יוֹתֵר מֵאֵלוֹ הַנִּשְׁמוֹת הַגְּבוּהוֹת, שֶׁנִּפְּלוּ בְּעַמְקֵי עַמְקִים, בְּשִׁאוֹל תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתִיו, וְכִשְׁהֵם מְרַחֲמִים עַל עֲצָמָם, וּבָאִים בְּלֵב נֶשֶׁבֶר וְנִדְכָה, וּמְסַפְּרִים לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ צַעֲרָם, אֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הָרַעַשׁ שֶׁגּוֹרֵמִין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַמְּלֶאֶךְ הַמְּמַנֶּה עַל נִשְׁמוֹת אֵלוֹ שֶׁנִּפְּגְמוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עֲזַרְיָאֵל שְׁמוֹ, מְלַקֵּט וּמְקַבֵּץ שִׁיחוֹתֵיהֶם וְתַפְלוֹתֵיהֶם, וּבּוֹנֶה מִהֵן הַיְכָלוֹת חֲדָשִׁים, נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד מְאֹד, עֵין לֹא רְאֵתָה אֱלֹקִים זּוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה וְגו' (ישעיה סד, ג). אֲבָל דִּיקָא אֲזוּ בָּא הַסֵּמ"ך-מ"ם בְּהִתְלַבְּשׁוֹת

ב) הַתְּפִלָּה שֶׁל הָעֵנִי מַעֲטָפֶת אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, וּמַעֲלָה אוֹתָם, כִּי תַפְּלוֹתוֹ הִיא אֲמַתִּית וְכָלֵב נֶשֶׁבֶר.

קלפת עמלק, ומקורם ומחליש את דעתם, ומראה להם כאלו אבד מנוס מהם, וכאלו אבדה תקנותם, חס ושלום. והצדיק האמת לוחם עמו, ומגלה ומפרסם את אמתת מציאותו ותברך, שאין שום יאוש בעולם כלל, כי הלא איהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, ועל-כן (תהלים קלט, ז): "אנה אלף מרוחק ואנה מפניך אברח, אם אסך שמים שם אתה ואציעה שאול הנך".

חמדת לבבי! אל תפל בדעתך משום דבר ומשום בריה שבעולם, כי דיקא מפל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות, תרגיל את עצמך לדבר עמו ותברך בתמימות ובפשטות גמורה, ותספור לפניו ותברך את כל לבך, ואל תירא ואל תחת משום בריה שבעולם, כי מה יעשה לך אדם, ואל יפל רוחך ואל תחלש דעתך משום דבר, אף שעשית כבר עד עכשו מה שעשית, עדין חביבותא גבן (שבת פח:), והוא ותברך מחכה ומצפה שנשוב אליו, ונדבר עמו ותברך, וכשיש דין למטה אין דין למעלה (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן טו). ואל תחשב — "איך אוכל לדבר עמו ותברך, הלא אני בחשך ובקטנות, בספקות ובעקממיות כזו", אל תאמר זאת, כי בראשית כד, (ג): "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" — דיקא כשהתגברו החשך והדינים יצא לשוח בשדה, ועל-ידי-זה "וירא והנה גמלים באים", שנמשכה עליו ישועה, בחינת (תהלים קיט, יז): "גמל על עבדך אחיך וגו', כי על-ידי התבודדות באה ישועה; אשרי הזוכה לברח בכל יום ויום מחדש אליו ותברך, בשיחה — זו תפלה, כי הנה אנו רואים, כי הימים עפים כצל עוף הפורח באויר (עין בראשית רבה, ריש פרשת ויחי), "אט איז טאג אט איז נאכט", ואי אפשר לתפסם כי עם על-ידי מעט שיחה ותפלה שאנו זוכים לדבר עמו ותברך. וצריך שתדע, שגם מה שהזהירנו רבנו ז"ל כל-כף להחיות את עצמנו תמיד עם הנקודות הטובות שלנו, עקר שלמותן הוא דיקא כשבאים אל תוך הדבור (לקוטי-הלכות, השקמת הבקר, הלכה א'), הינו

(ג) הנה יום והנה לילה.

אֲשֶׁר א' רפד בנחל כא

להרגיל את עצמו להוציא מפיו את הנקודות הטובות שיש בו ושזכה לחטף, ויאמר: "רבנו של עולם, ברוך אתה שזכיתי להפרא מזרע ישראל, ותהלה לאל אני מעטף בציצית ותפלין בכל יום, ואני שומר שבת, ואוכל מצה בפסח, ונזהר מחמץ, ושומע תקיעת שופר, ומתענה ביום הכפורים, ואוכל בספה ונוטל את ארבעת המינים הקדושים וכו' וכו', וכן יוציא מפיו כל הנקודות הטובות שיש בו, פי העקר תלוי בדבורו. וצריך תמיד לבקש ממנו יתברך, שיזכה להיות בשמחה ולא יפל בדעתו, ויהיה חזק ואמיץ בדעתו באמת. אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו בתקף קטנותנו להתקרב אל ראש כל הצדיקים, טוב להודות להשם יתברך. ובזה ראוי לנו לשמח כל ימי חיינו, שתהלה לאל, אין אנו מתנגדים על אור האורות הזה, וגם אנו משתדלים לקיים את תקונו העקרי, שהוא "התבודדות".

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

תכתב לי אם קבלת מכתבי זה, ואז אם ירצה השם, אכתב לך עוד.

א' רפד.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר נשא ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור הנקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממני הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו גן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

אם אמנם פליאה נשגבה בעיני, שעדין לא ראיתי כתיבתך, מאז שנסעתי לארץ ישראל, אך אני דן אותך לכף זכות.

חמדת לבבי! אקווה שעדין אתה מחזיק בתמך להתמיד בתורה

הקדושה שעורים קבועים — ש"ס ושלחן ערוך כסדרן כרצונו של רבנו ז"ל, ושום ברך לא הטתה את דעתך לעשות ההפוך. ובאמת רואים איך שהימים והלילות פורחים כצל עוף הפורח באויר, אט איז טאג אט איז נאכט, ולא נשאר מהאדם כלל, רק מה שזכה לחטף בכל יום ניום.

אהובי אחי! חזק ואמץ להתחיל עוד פעם, ולחדש ימך כקדם, ותלמד כסדרן בכל יום מהמקום שאתה אוהו. וכבר אמרו חז"ל (בראשית רבה טו, ד): אין תורה כתורת ארץ ישראל, כי שם יכולים לזכות להגיע אל השלמות יותר בנקל מאשר בחוץ לארץ, אם ירצה באמת, כי שם מאיר אורו יתברך בהתגלות נפלאה ונוראה מאד, (דברים יא, יב): "ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד, עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", שהיא השגחה שלמה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יג), וביותר תחזק את עצמך בעבודת התפלה שם בהיכל המלך, ותרבה בתפלה והתבודדות מדי יום ביומו בפשיטות גמורה. ואם היית יודע מעלת תפלתך אצלו יתברך, היית מתחזק בזה מאד מאד.

ובאמת חמדת לבבי, אין שום תכלית אחרת בזה העולם, רק לחזור אליו יתברך, כי אין שום מקום לנוס מפגעי הזמן, כי אם להתחבא אצלו יתברך בשיחה בינו לבין קונו, כי רק הוא יתברך הבית מנוס והפתכת הראשונה לברת, ואם תהיה חזק בדעתך, אשר מפל מה שרק יעבר עליך כל ימי חייך, תברח רק אליו יתברך, ותספור לפניו יתברך את כל לבך, אז תזכה לבחינת גאלה פרטית, בחינת: "קרבה אל נפשי גאלה" (תהלים סט, יח), וכל הצרות והיסורים שעוברים על כל אחד בזה העולם, עד שאין לו מקום לנוס ולהתחבא, הכל מסבת קלקול האמונה; כי באמת מי שזוכה לאמונה ברורה ומזככת, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל — דומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך ממש, הוא חי חיים טובים ונעימים, כי מי שיש לו

אָשֶׁר א' רפד בַּנְחָל כג

אַמוּנָה — חֲזִיוֹ חַיִּים (שיחות-ה"ן, סימן לב); אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקֵנוּ, שְׁשֵׁם נִפְשָׁנוּ בַּחַיִּים, וְזָכִינוּ לְהִתְנַדֵּעַ מִרַבֵּי אַמֶּת כְּזֶה, הַמְגַלֶּה וּמְפָרְסֵם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמְכַנִּים בְּלַבְנוֹ אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, וּמְכַל הַמְקוֹמוֹת הַיְרֻדִים וְהַנְּפוּלִים יְכוּלִים לָשׁוּב וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, (תהלים לא, כב): "בְּרוּךְ ה' כִּי הִפְלִיא חֲסֵדוֹ לוֹ בְּעִיר מְצוּר", אֶף שְׁהִיִּיתִי עַד עַכְשָׁו בְּמְצוּר הַיְצָר, "וְאָנִי אֲמַרְתִּי בְּחַפְזִי נִגְרַזְתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ, אַכֵּן שָׁמַעַתְּ קוֹל תַּחֲנוּנֵי בְּשׁוּעֵי אֱלֹהִים", כִּי עַל-יָדֶי תִּפְלֶה זְכִיתִי לְהַפִּיךְ אֶת כָּל הַיְרִידוֹת לְעֲלִיּוֹת גְּדוּלוֹת.

אַהוּבִי, אַחִי! זֹהֵי כָּל שְׂמֵחַתְנוּ, שְׂבַתְקָךְ קִטְנוּתְנוּ וִירִידַתְנוּ וְדַחְקוֹתְנוּ בַּגּוֹף וּנְפֶשׁ, זְכִינוּ בְּזִכִּיּוֹת חַנּוּם כְּאֵלוּ, לְהִתְנַדֵּעַ מֵאוֹר הָאוֹרוֹת, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן, אוֹר שְׂבַעַת הַיָּמִים, וּמִרְבַּ תְּבַעַרַת הַלֵּב מִתְאַוֶּה הַנֶּפֶשׁ לָרוּץ בְּכָל הַרְחֻבוֹת וְלִצְעֵק: גִּיוּוֹאֵלֵךְ, יֵשׁ בְּעוֹלָם רַבִּי אַמֶּת, רַבִּי רַחֲמָן, אֲשֶׁר מִי שָׂרַק יִגַּע בּוֹ, תִּכְףּ-וּמִיד יִזְכֶּה שְׂיִתְהַפֵּף אֲצִלוֹ הַחֲשֵׁף לְאוֹר גְּדוּל, וְהַמְרִירוֹת לְנַעֲימוֹת עֲצוּמָה, חֲכָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנַעֲימִים, נַעֲימוֹת בִּימֵינֶךָ נִצַּח.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! אֲשֶׁר אֶהְבַּת עוֹלָם אֶהְבַּתִּיךָ, אֶהְבֶּה שְׂאִינָה תְלוּיָהּ בְּשׁוֹם דְּבַר בְּטָל כִּידוּעַ לָךְ, נוֹטֵץ דִּי טַיִיעֶרַע צַיִט אֵין אַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְתִבְרַח מִלְּצִים, אֶף אֵלוּ שְׂמֵסְתוֹכְבִים בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כִּי הַסּוֹד בְּדַרְכֵי רַבְנוּ ז"ל הוּא רַק "תְּמִימוֹת", וְכָל מִי שְׂמְכַנִּים אֶת עֲצָמוֹ יוֹתֵר בְּעַבּוֹדַת הַתְּמִימוֹת, הוּא זוֹכֶה לְקַבֵּל יוֹתֵר מִרַבְנוּ ז"ל, וְכֵן זוֹכֶה יוֹתֵר לְהִתְבַּוֵּד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְזוֹכֶה יוֹתֵר לְסִים ש"ס וְשִׁלְחָן עָרוּף וְכו' וְכו', וְלִהְיוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּאֲשֶׁר דִּבְרַנּוּ יַחַד פְּנִים אֶל פְּנִים, (מְשָׁלֵי ד, י): "שָׁמַע בְּנֵי וְקַח אֲמָרֵי, וַיִּרְבוּ לָךְ שָׁנוֹת חַיִּים, בְּדַרְךָ חֲכָמָה הַרְתִּיתֶךָ הַדְּרֻכְתִּיךָ בְּמַעְגְלֵי יִשְׂרָאֵל".

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאֶהְבָּה רַבָּה מְאֹד מְאֹד, וּמְצַפֶּה לְרְאוּתְךָ וְעַל-כָּל-פְּנִים כְּתִיבַת יְדֶךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ..

כד אֲשֶׁר א' רפה בַּנְחַל
א' רפה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר נְשֵׂא ה'תשל"ד.

שֵׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אָחִי וְרַעִי, הַבְּחֹר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל
הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ, אֲשֶׁר נִפְשֵׁי קְשׁוּרָה בְּנִפְשָׁךְ
מֵרַב אֶהְבְּתִי אֵלֶיךָ, אֶהְבֵּה שְׂאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר בְּטֵל ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

כָּכֵר כְּתַבְתִּי לָךְ מִכְּתָב בְּשָׁבוּעַ שְׁעֵבֵר, אָךְ מִדֵּי כְּתַבִּי עֲכָשׁוּ
לְבַחֹר ... גֵּרוֹ יֵאִיר, וְאֵינִי יוֹדֵעַ הַכְּתַבְתָּ שְׁלוֹ, אֲמַרְתִּי לְכָתֵב אֵלֶיךָ,
וְאַתָּה תִּמְסְרֵנִי לוֹ.

חֲמֵדַת לְבָבִי! תְּהִלָּה לְאֵל, הַחֵג הַקְּדוֹשׁ עָבַר עָלֵינוּ בְּשִׁמְחָה
עֲצוּמָה, שֶׁהִיא כְּלִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כִּי הַשִּׁמְחָה הִיא הַיָּא הַכְּלִי
לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַתּוֹרָה (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָנִים: כב, סה), וְתִהְיֶה
לְאֵל, דְּבַרְנוּ הַרְבֵּה עַל-פִּי הַתּוֹרָה: "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהִנִּים
וְגוֹי קְדוֹשׁ" בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן טו, שְׁעָקֵר קִבְּלַת הַתּוֹרָה
שְׂאֵנוּ צְרִיכִים לְקַבֵּל בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ וּבִפְרָט בְּשָׁבוּעוֹת הַקְּדוֹשׁ, הוּא
הָאוֹר הַגָּנוּז שֶׁבַּתּוֹרָה, שֶׁהִיא הָאוֹרִיתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה, שֶׁהֵם
הַסּוּדוֹת שֶׁגְּלָה רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא הַנְּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר הַחֲכָמָה
הַקְּדוּמָה, מְסוּד שֶׁלֵּשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְעֵתִיק וְכוּ', וְעֲצוּמֵי הַקְּדוּשׁוֹת
מִתְחַדְּשׁוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגְעַ, וְעַל-פִּי הַקְּדוּמוֹתֵי
הַקְּדוּשׁוֹת יְכוּלִים לְעֵבֵר וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, כִּי הַקְּדוּמוֹתֵי
הֵן הַזֵּן הָאוֹרִיתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה, הָאוֹר הַגָּנוּז. וְאֵיךְ זוֹכִים לְהַגִּיעַ
וּלְהַשִּׁיג אֶת הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה? רַק עַל-יְדֵי בְּחִינַת מְשַׁפֵּט, שֶׁהוּא
הַתְּבוּדוֹת, לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְבָרַח לְמָקוֹם מִיָּחַד שְׂאֵין שֵׁם
בְּנִי-אָדָם, וּיְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׁיחָתוֹ וְכָל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
בְּתִמְיָמוֹת וּבְפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, וְכָל אֲשֶׁר
עִם לְבָבוֹ יִשִּׁיחַ וַיְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִסִּיר מִמֶּנּוּ כָּל מִינֵי
יְרֵאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, וְלֹא יִירָא וְלֹא יִפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם. וְכָל

אֲשֶׁר א' רפה בְּנַחַל כה

הצרות והיסורים שעוברים על כל אחד ואחד בזה העולם, הכל הוא מהיראות והפחדים היתרים שנכנסים בו, כי גם החלישות שמכניס בלבו הסמ"ך-מ"ם, כאלו אבדה תקנה ממנו, וכאלו חס ושלום, השם יתברך ברגז עליו, כל זה הוא בכלל היראות החיצוניות, אשר נתבטלו על-ידי התבודדות, כי השם יתברך מלא רחמים רבים, ומחכה ומצפה ומיחל לכל אדם שישוּב אליו יתברך, ומכל שפן היראות החיצוניות שיש מבני-אדם, נתבטלות על-ידי התבודדות.

על-כן, חמדת לבבי! חזק והתחזק, להיות רגיל בכל פעם להתחבא במקום מיחד שאין שם בני-אדם, ותפרש את כל שיחתך וכל מה שעובר עליך אליו יתברך בתמימות ובפשטות גמורה, ועל-ידי-זה תזכה להמשיך על עצמך אורו הגנוז של רבנו ז"ל.

ולמען השם לטובתך הנצחית, אל תסתכל בדברים אלו אפלו על אנשי שלומנו, אל תירא ואל תפחד כלל משום ברִיה, אינך צריך לשום ברִיה. תהלה לאל, יש לך השם יתברך, שהוא מלא כל הארץ כבודו, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוֹךְ פל עלמין, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם ממש, ותהלה לאל, אתה יודע מרבי אמת פֶּזֶה, רבי רחמן פֶּזֶה, ועל-כן אין אתה צריך להתבלבל משום ברִיה שבעולם, כי מה יעשה לך אדם. ואודות שדוכים, בא יבוא יום ישועתך, ותשיר ותרגן (ישעיה יב, א): "אודך ה' כי אנפת בי ישב אפך ותנח'מ'ני", הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד" וגו'. ותקבל על עצמך לקבל את השדוף הראשון, כי הרבה פעמים נתקיים באדם: "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו" (משלי יט, ג), כי הוא מאבד את הטובות שנותנים לו בידיו. (ודעת לנבון, שאין פונתי, חס ושלום, לבעלת מום, כי תהלה לאל, אתה בחור בריא ונחמד וטוב ראי), השם יתברך יעזר לך בקרוב ממש, העקר לברח אליו יתברך, כי הוא אב הרחמן, והוא מרחם עליך, ועוזר לך ורוצה לעזור לך, העקר תהיה רגיל להפך את כל הירידות לשמחה עצומה, שתהלה לאל, גרוע פמני זוכה להיות בצונתא עם

אֲנָשִׁים קְדוּשִׁים כָּאֱלֹהִים, חֲסִידֵי בְרִסְלָב, וּמֵה שְׂיֵהָיָה עִם כָּלָם, יִהְיֶה גַם עִמָּדִי.

אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלֻקְנוּ, שְׂזַכֵּינוּ לְהַתְּוֹדַע מְרַבֵּי אֲמַת כְּזֹה, טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, חֲבָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנִעִימִים.

וְאֶתְמוּל בְּלִילָה בְּלִמְדָנוּ בְּצוֹתָא בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, דְּבִרְנוּ הַרְבֵּה עַל־פִּי הַתּוֹרָה קְרִטְלִיתָא (בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֲלֻק א', סִימָן יח), מֵה שֶׁכְּתַב שָׁם: וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְפִי שֶׁרָשׁוּ שְׂיֵשׁ לוֹ בְּתוֹךְ נִשְׁמַת הַצַּדִּיק, בֶּן מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ הַשְּׂגָת הַתְּכֵלִית, וְעַל־כֵּן עָלִינוּ תְּמִיד לְהִתְקַרֵּב מִחֲדָשׁ אֶל רַבְּנוּ וְ"ל, וְתִהְיֶה הַהִתְקַרְבוּת שְׁלָנוּ אֵלָיו וְ"ל חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ שֶׁעָשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא (לִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֲלֻק ב', סִימָן ב'). וְתִהְיֶה לָאֵל, יֵשׁ וַיֵּשׁ לָנוּ מֵה לְהוֹדוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵדִים וְהַרְחֻמִּים הַגְּמוּרִים שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד עַכְשָׁו, וְלִבְקֶשׁ עַל לְהֵבֵא, שְׁעוֹד יַעֲשֶׂה עִמָּנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת. וּבְכַרְט עִמָּךְ יְדִידֵי הַיָּקָר, יַעֲזֹרְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁתִּמְצָא אֶת בֵּית זוּגָךְ, וְתִהְיֶה לְךָ לְעֶזֶר בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת. וְהַעֲקָר נִישׁט זַיִן בֵּי זַיִף גִּיפְאֵלִין", כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲתָךְ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ.

וְאוֹדוֹת הַלְמוּדִים שֶׁדְּבִרְנוּ, גַּם בְּזֶה אֵין אֲתָה צְרִיךְ לְהִתְבַּלְבֵּל כָּלָל, יִהְיֶה מֵה שְׂיֵהָיָה, תֹּאמַר בְּכָל יוֹם הַרְבֵּה פְּרָקִים מְשֻׁנָּיוֹת וְהַרְבֵּה דְפִים גְּמָרָא וְסִימָנִים שְׁלַחַן עָרוּךְ, וְעַל כָּלָם — לַחֲטוֹף בְּכָל יוֹם תּוֹרוֹת מְלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, וְלוֹמַר עַל כָּל תּוֹרָה הַתְּפִלָּה מְלִקוּטֵי־תְּפִלוֹת, אֲשֶׁר זֶהוּ זְכוּךְ הַנֶּפֶשׁ מְאֹד מְאֹד, וְגוֹרֵם שֶׁעָשׂוּעִים גְּדוּלִים לְמַעְלָה, שְׁעוֹד לֹא עָלוּ שֶׁעָשׂוּעִים כָּאֱלֹהִים מִימּוֹת עוֹלָם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד, וּמְצַפֶּה לְרְאוּתָךְ וְעַל־כָּל־פָּנִים כְּתַב יְדָךְ.

(ה) לֹא לְהִיּוֹת נִפּוּל בְּעִצְמוֹ.

ומדי כתבי אליך, נתעוררתי לכתב עכשו גם לבחור ... גרו
 יאיר, ותראה למסור לו, ואם תרצה תראה לו מכתבי זה, וכן תבקש
 מ... גרו יאיר, שיראה לך את המכתב שכתבתי לו.

הנ"ל.

א' רפו.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב־שבת־קדש לסדר נשא ה'תשל"ד.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד, גר להצדיק נחל נובע
 מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

את מכתבך היקר קדם חג השבועות לנכון קבלתי, ומאד מאד
 שמחתני עם החדושי תורה שלך, אשר באמת רבנו ז"ל הזהירנו
 מאד מאד לתדוש בתורה, ואמר (לקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן קה),
 שחדושי תורה שמחדשים הוא תקון גדול למחשבות זרות, כי כנגד
 שהכניס בדעתו מחשבות זרות והרהורים רעים, כנגד זה יכניס
 במחשבתו תורה, כי באמת העקר הוא המחשבה, וצריכים לקדש
 ולטהר מאד מאד את המחשבה, ולא להכניס בה שום מחשבות
 זרות, וידוע מה שפרש מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי־הלכות, תפלין, הלכה ו', אות
 לה), כי הסטרא אחרא היא לבן הארמי, שבא ברמאות גדולה
 ובתחבולות רבות לתפסו במצודתו, חס ושלום, והעקר בענין
 המחשבות שבמח, שהם מתנכלים על האדם בכמה וכמה גנבות
 ורמאות וערמומיות, עד שפתאם יוצא מחו חוץ לשיטה וחושב
 מחשבות חוץ, וחושב מה שחושב, רחמנא לצלן, כאשר יודע האדם
 בנפשו, בפרט מי שהוא בעל מחשבה, שהיא מדה רעה מאד מאד,
 כי הוא מהעשרים וארבעה דברים המעכבים את התשובה, וכל אלו
 המחשבות הרעות נקראות לבן הארמי, שמלבן הרשע, שעל שם זה
 נקרא לבן, הינו שהוא מלבין הרשעות כל־כף כאלו כבר נקבע בה,

כָּאֵלוּ אֵין שׁוּם דְּרָךְ לְהַמְלִיט מִשָּׁם, חֵס וְשְׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר נִדְמָה, חֵס וְשְׁלוֹם, לְבָנֵי הַנְּעוּרִים, בְּפָרֵט לְבַעַל מַחְשָׁבוֹת, שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לָהֶם לְעַמֵּד בְּנִגְדַּת מַחְשָׁבוֹת רְעוּת וְהִרְהוּרִים רְעִים, אָבֵל בְּאַמַּת לֹא-כֵן הוּא, כִּי הַמַּחְשָׁבָה בְּיַד הָאָדָם תָּמִיד, וּכְחוּט הַשְּׁעָרָה יָכוֹל לְהַנְצִל בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת רְעוּת וְהִרְהוּרִים, עַל-יַדֵּי שְׂיִטָּה דַּעְתוֹ לְמַחְשָׁבָה כְּשֶׁרָה, וְזֶה סוּד יַעֲקֹב אָבִינוּ, שֶׁהוֹלֵךְ בְּעֶרְמָה עִם לְבָן הָאֲרָמִי, כִּי אָחִיו הוּא בְּרַמְאוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְגִלָּה יג), הֵינּוּ יַעֲקֹב שֶׁהוּא קֹדֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל, בּוֹרַח מִלְּבָן הָאֲרָמִי, דְּהֵינּוּ מִמַּחְשָׁבוֹת רְעוּת, רַק בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה בְּלֵי שׁוּם מִלְחָמָה, וְזֶה סוּד (בְּרֵאשִׁית לא, כ): "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָן הָאֲרָמִי עַל בְּלֵי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא", וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁכְּשֶׁבוֹרְחִין מִהַמַּחְשָׁבוֹת רְעוּת, יֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ בְּמָה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב מַחְשָׁבוֹת כְּשֶׁרוּת, וְלֹא יִסְתַּפֵּל לְאַחֲרָיו כָּלֵל וְכָלֵל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן עב), וְזֶה פְּרוּשׁ "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָן הָאֲרָמִי עַל בְּלֵי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא", כִּי זֶה שְׁטוּעַן עִם הַמַּחְשָׁבוֹת זְרוּת, וְנִכְנָס עִמָּהֶן בְּטוּעַן וְנִטְעַן, וְרוֹצֵה שְׂיִנְיָחוֹ אוֹתוֹ לְצֵאת מֵהֶם, זֶהוּ כְּמוֹ מִי שֶׁאוֹמֵר לְרוּדֵף שְׁרוּצָה לְבָרַח מִמֶּנּוּ, וְאֵז הוּא רוּדְפוֹ בְּיוֹתֵר, אָבֵל בְּאַמַּת עֵקֶר הַעֲצָה לְבָרַח מֵהֶם וְלֵילֵךְ לְדַרְכּוֹ וְלְבִלִי לְהִסְתַּפֵּל לְאַחֲרָיו כָּלֵל, וְלְבִלִי לְטַעַן עִמָּהֶם כָּלֵל, שְׁזֶה סוּד "וַיִּבְרַח יַעֲקֹב וַיִּגֹּ" — שֶׁהוּא בּוֹרַח מִלְּבָן הָאֲרָמִי שֶׁהֵם הַמַּחְשָׁבוֹת רְעוּת, "עַל בְּלֵי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא" — שְׂאֵינוּ מִגִּיד לָהֶם שְׁבוֹרַח מֵהֶם, רַק בּוֹרַח לְתַמּוֹ לְדַרְכּוֹ, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִצּוּל מֵהֶם וְכוּ', עֵינַן שָׁם דְּבָרִים נִפְלְאִים מְאֹד מְאֹד מִעֲנִין קֹדֶשֶׁת הַמַּחְשָׁבָה. וּבְכָלֵל הֵיךְ טוֹב מְאֹד שֶׁתַּעֲשֶׂה לְעֲצֻמָּךְ קְבִיעוּת לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם בְּלְקוּטִי-הַלְכוֹת כְּסֻדְרָן, וְאֵז דִּיקָא תַּצְלִיחַ לְהַנְצִל מִכָּל צְרוּתֶיךָ. וּמֵאֲנָשֵׁי שְׁלוּמֵנוּ שְׂמַעְתִּי, שֶׁכָּל אֵלוֹ שֶׁהִתְמִידוּ הִרְבֵּה בְּלְקוּטִי-הַלְכוֹת, גָּדְלוּ וְצָמְחוּ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת וְהִצְלִיחוּ מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁרֵי מִי שְׂאֵינוּ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ כָּלֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲשֶׁר א' רפז בְּנַחַל כט

א' רפז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר נִשְׂא ה'תשל"ד.

שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אָחִי וְרַעִי, הַבְּחוּר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ...
נֵרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶתְמוּל כְּתַבְתִּי לָךְ מִכְתָּבִים אֵלֶיךָ אֲשֶׁר תִּמְצָא פֹה, וּבְכוּאֵי לְבֵיתִי
מִצְאָתִי אֵת שְׁאֵהֲבָה נִפְשִׁי — מִכְתָּבְךָ, וְאִמְרָתִי לְהוֹסִיף לָךְ. בְּאֶמֶת
הַצֶּדֶק עִמָּךְ, שְׁאֵתָה מִתְאוּנָן, שְׁאֵינִי כוֹתֵב לָךְ, אֶךְ בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים,
לֹא הֵייתִי כִּמָּה שְׁבוּעוֹת בְּקוֹ הַבְּרִיאוֹת, לֹא עָלֵינוּ, וְהַרְבֵּה עֶבֶר עָלֵי,
"כָּל מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךְ עָלֵי עֲבָרוֹ" (תהלים מב, ח), וְאֵנִי יוֹדֵעַ שְׁכָּל זֶה
מַעֲשֵׂה הַסֵּמ"ך־מ"ם, כִּי תִהְיֶה לְאֵל, פֹּה מִתְקַרְבִּים בְּכָל פַּעַם
מְקַרְבִּים חֲדָשִׁים, וּמִתְמִידִים מְאֹד מְאֹד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וּבִפְרָטִיּוֹת
עוֹסְקִים הַרְבֵּה בַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת בַּתְּמִימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת עֲצוּמָה —
אֲשֶׁרֵי עֵינַי רְאֵתָה זֹאת, וְהַהֲכַרְח לְבָלוֹת עִמָּהֶם בְּכָל יוֹם, וְזֶה לּוֹקַח
זְמַנִּי. וְכֵן זְכַנִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְחַבֵּר כִּמָּה סְפָרִים יָקָרִים, וְנִכְתְּבוּ בְלִשׁוֹן
קִלָּה לְבָנֵי הַנְּעוּרִים שְׁבִדוּרוֹתֵינוּ אֵלֶיךָ, וְהֵם: (א) "תְּקוּן קְרִיאַת שְׁמַע
שְׁעַל הַמִּטָּה", עִם כָּל הַשְּׂיָךְ אֵלֶיךָ מִסְפָּרֵי רַבְּנוֹ ז"ל, וְעַנְיָנִים נִפְלְאִים
מִתְקוּנֵי הַבְּרִית, וְהוּא סֵפֶר קֵטָן נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד, וְכִמְעַט שְׁנַגְמָרָה
כְּכַר הַכְּרִיכָה. (ב) "שְׁמִירַת הַזְּמַן", וְהוּא סֵפֶר חֲדוּשׁ נִפְלָא, בְּעֶזְרַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְהַרְאוֹת וּלְגַלוֹת, אֵיךְ שְׁכָּל רְגַע הוּא עֵנָן חֲדָשׁ לְגַמְרֵי,
וּיְכוּלִים לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּכָל רְגַע מִמֶּשׁ, וּמְגִלָּה שְׁבָאָמֶת אֵין
שׁוּם זְמַן וְאֵין שׁוּם מְקוֹם, כִּי הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי מְלֹא כָּל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וּבְכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֶׁם אֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל־כֵּן אֵין
שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, וְהַסֵּפֶר נִחְלָק לְכ"ו פְּרָקִים וְגַם הַקְּדָמָה
אֲרָפָה וְעוֹד כִּמָּה מְאוֹת שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים מִהַתְּכַלִּית הַנְּצַחִית, וְהַסֵּפֶר
הַזֶּה יִגְמַר בְּחֲדָשׁ אֱלוּל. (ג) "תְּקוּן הַבְּרִית", וְהוּא סֵפֶר חֲדוּשׁ
שְׁבַחֲדוּשִׁים, הַמְּגִלָּה וּמְבָאָר אֵיךְ שְׁכָּל אוֹתָן הַנְּשִׁמוֹת שְׁנַפְגָּמוֹ בְּפָגַם
הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, הֵן נְשִׁמוֹת גְּדוּלוֹת, וְלָכֵן לָקַח אֵת

עצמו הסמ"ך-מ"ם עליהן כל-כף. ועצות והתחזקות נוראה ונפלאה איך לצאת מהחטא המגנה הזה, ומגלה ענינים נפלאים לזכות לנסע אל ציון רבנו ז"ל באומן, ומאמירת התקון הכללי בכל יום, ומכל קומת האדם: העינים, האזנים, החטם והפה וכו' וכו', השיכים לשמירת הברית, וגם יש בו כמה מאות שיחות יקרות, השיכות לשמירת ולתקון הברית. (ד) "שפת הנחל", והוא ספר גדול מאד, פרוש על כל הלקוטי-מוהר"ן, ממש כמו פרוש רש"י דבר דבר על אפניו, בהסברים קלים ונעימים בכל הפסוקים ומאמרי חז"ל והזהר הקדוש וכתבי האר"ל המובאים שם, וחדושים רבים על כל תורה ומאמר ממש, אין שום מאמר ותורה שלא נתחדש עליהם איזה חדוש על-פי חז"ל בגמרא ומדרשים וזהר הקדוש וכתבי האר"ל, והוא ספר נפלא בעזרת השם יתברך, ומחמת שהוא כמעט יותר גדול מהלקוטי-מוהר"ן בעצמו, על-כן יקח שנה שלמה עד שיגמר בדפוס, כף אמר לי המדפיס. ויש לי עוד ספרים רבים, אשר אני אוהב באמצע עריכתם, וכלם הם חדושים חדשים, גלויים נפלאים בתורת רבנו ז"ל, וזכני השם יתברך בזכיות חנם לגמורם ולהדפיסם, למען יתגלה אורו הגנוז של רבנו ז"ל. וכן יש עוד הרבה חלקים "אשר בנחל" מוכנים לדפוס.

טוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו, חבלים נפלו לנו בנעימים, ששם חלקנו בחיים.

והנה, אהובי, אחי, תהלה לאל, יש לך חלק גדול במכתבים אשר נדפסו ב"אשר בנחל", וכן מה שידפס עוד, חזק ואמץ מאד מאד, ואל תירא ואל תחת כלל, כי בוא יבוא יום ישועתך, ותמצא את זיווגך, ואל תבלבל עצמך ממה שעברה עליך כבר שנת העשרים, ועדין לא מצאת את זיווגך, גם אצלי היה מצאת הזיווג אחרי עשרים, ובודאי הקדמתי כבר תפלות וצעקות כמה שנים קדם, אך מי יודע פונתו יתברך, בודאי היא לטובה, ובזה שאדם מתפלל אליו יתברך, ומגלה לפניו את כל לבו, ומספר לו שרוצה להתחתן עוד

אֲשֶׁר א' רפח בְּנַחַל לא

קָדָם עֲשָׂרִים, אָךְ מָה יַעֲשֶׂה וְכוּ', בְּזֶה בְּעֶצְמוֹ אֵין עֲלֵיו שׁוּם דִּינִים לְמַעְלָה, כִּי כְּשֵׁישׁ דִּין לְמַטָּה — אֵין דִּין לְמַעְלָה (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן טו), וְעַל-כֵּן אֵל תִּפְּל בְּדַעְתָּךְ כָּלֵל. וּמָה שְׁאַתָּה שׁוֹאֵל, אִם כָּדָאי לְחַזֵּר לְכָאן, אֵינִי יוֹדֵעַ מָה לְכַתֵּב לָךְ, וּמָה שְׁאַתָּה חוֹשֵׁב לְעֵבֶד חֲצִי יוֹם וְלִלְמַד חֲצִי יוֹם, מְשׁוּם "טוֹב תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֲרָץ, שְׂיִגִיעַת שְׁנֵיהֶם מְשַׁכַּח עִוֵּן", הֲלֹא הוּא מְאָמֵר חַז"ל (אָבוֹת ב, ב), וְאֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְקִיּוּמוֹ, כִּי כָּל דְּבָרֵי חַז"ל הִקְדוּשִׁים, הֵם דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים מִמֶּשׁ, וַיְכוּל לְהִיּוֹת לָךְ לְעֶזֶר גָּדוֹל בְּשִׁבִיל שְׂדוּף, וְכֵן בְּשִׁבִיל נִסְיָעָה לְצִיּוֹן הִקְדוּשׁ, וְלֹא תִצְטָרֵךְ לְלוּוֹת, וְכֵן תִּכְוֵן שְׁתַּתֵּן צְדָקָה מְזֵה, וְהוּא תִקְוֵן הַמֶּשָּׂא וּמִתָּן (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כט).

הִהְכַרְח לְקַצֵּר עֲכָשׁוּ, מִפְּנֵי טְרֻדוֹתֵי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

א' רפח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, מוֹצְאֵי שְׁבַת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר נְשֵׂא ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, גֵּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנַכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת וְכוּ' וְכוּ', הִזֵּה טוֹב מְאֹד שֶׁתִּלְמַד בְּכָל יוֹם בְּלְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פט, וְלוֹמֵר עֲלֵיהֶ הַתְּפִלָּה מְלִקוּטִי-תְּפִלוֹת, תְּפִלָּה מ"ה, וְאִם תִּתְּנֶהג כָּךְ אֲרַבְּעִים יוֹם, תִּזְכֶּה לְמִצְאָ אֶת בַּת זִוְגָךְ בְּלֵי שׁוּם סָפֵק, כִּי הַדַּעַת מְשַׁדְּכֶת כָּל הַשְּׂדוּכִים, וּמָה טוֹב וּמָה נְעִים אִם תִּתְּמִיד מְאֹד בְּלַמּוּד לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, שֶׁהוּא הַדַּעַת שְׁפוֹתַח אֶת קִשְׁיוֹת גִּידֵי לְכַבּוֹ וְכוּ'.

וְאוֹדוֹת הַמְּרִירוֹת וְכוּ' וְכוּ', תִּדַע שְׂרַבְנוּ ז"ל אָמֵר (חַיִּי-מוֹהֲר"ן, סִימָן תנב): הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ טוֹב תְּמִיד, גָּאֵט אִיזו תְּמִיד גוֹט, צְרִיכִים לְהַרְגִיל אֶת עֶצְמוֹ לְהַסְתַּפֵּל עַל הַצַּד הַיְּפֵה שֶׁל הַחַיִּים, וְאֲסוּר לְחַפֵּשׂ

לב אֲשֶׁר א' רפט בנחל

וְלִמְצָא בְּעֶצְמוֹ תְּמִיד מוֹמִין, כְּאִלּוּ אֶבֶד מְנוּס וְתַקְנָה מִמֶּנּוּ וְכֵאלוּ
הוּא אֲבוּד לְגַמְרִי, וְאֵין לוֹ שׁוּם תַּקְנָה, אֲדַרְבֵּה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים
לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל הַחֲסָדִים וְהַרְחָמִים הַגְּמוּרִים שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עוֹשֶׂה עִמָּנוּ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה תִּנְצַל מִכָּל הַצָּרוֹת שֶׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ,
וּבִפְרָט עֲנִין זְווּגִים אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת אֶלָּא עַל-יְדֵי-זֶה תּוֹדָה וְהוֹדָאָה,
כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ב'), שֶׁמִּדְּבַר שָׁם
מִתּוֹדָה וְהוֹדָאָה וּמִשְׁדּוּכִים וְזוּוּגִים, עֵינֵי שָׁם.

וְעַל כָּלֵם — רָאָה לְהִתְבּוֹדֵד עֲצָמְךָ עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וּלְבַקֵּשׁ
וּלְהִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ כֹּל מָה שֶׁאַתָּה צְרִיךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּצְלִיחַ
דַּרְכְּךָ תְּמִיד, וְשׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אוֹתְךָ, וּמָה שֶׁתִּפְּלֶה
פּוֹעֵלֶת שׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יְכוּל לִפְעֹל, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁחִזַּק בְּזֶה, וְאִזּוֹ
טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' רפט.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רֵאשׁוֹן, לְסֹדֵר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרְךָ הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה זְכוּתוֹ עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנַכוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ הָאָרוֹךְ.

רָאָה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִיָּנִי אֶפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְשׁוּם דְּבָר
שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אוֹתְךָ, כִּי עַל קֶטֶב זֶה סוֹכְבֶת וְהוֹלֶכֶת כָּל
הַהֲתַגְּלוֹת הַנוֹרְאָה וְהַנִּפְלְאָה שֶׁקַּבְּלָנוּ מִהַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ, לְחַזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְאַמֵּץ וּלְשַׁמֵּחַ כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַיְרֻדוֹת
וְהַנִּפְּלוֹת וְהַשְּׁבוּרוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְלְהַעֲלוֹתָם וּלְהַדְבִּיקָם אֵלָיו יִתְבַּרְךָ
בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה, כִּי בְּאַמַּת רַחֲמָנוֹת גְּדוּלָּה עָלֵיהֶם, וְרַבֵּנוּ ז"ל גָּלָה
לָנוּ (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ז'), שֶׁעַקֵּר גְּרֵלֶת הַצְּדִיק — הַרְחַמְנוֹת

אֲשֶׁר א' רצ בְּנַחֵל לַג

שֵׁשׁ בו, שְׁמֵרָחַם עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַקֵּר הַרְחַמְנוֹת — לְהוֹצִיאֵם מְעוֹנוֹת, כִּי אֵין עוֹד רְחַמְנוֹת גְּדוֹלָה כְּמוֹ עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּפְּלוּ לְעוֹנוֹת וְלַחֲטָאִים, וּבִפְרָט בְּדוֹר הַזֶּה, שֶׁהוֹלְכִים בְּפְרִיצוֹת, שְׁקוּץ, תְּעוֹב וְנֹאֹף, רְחַמְנָא לִישׁוֹבָן, מֵה יַעֲשֶׂה הַבֵּן שְׁלֹא יִחְטָא, וּבִפְרָט הַבְּנֵי הַנְּעוּרִים וְכוּ' וְכוּ', וְעַל־כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְפִיץ אֶת אוֹר רַבְּנוּ ז"ל, וּמְדַפֵּס וּמְפִיץ אֶת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁרַק הֵם מְבִינִים אֶת הָאֵדָם, וְעַל־כֵּן עָלֶיךָ לְרֹאוֹת לְהַכְּנִס בְּעֶסֶק הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַפְּצַת מְעִינֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, וּבִזְכוּת זֶה תִּזְכֶּה לִישׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת.

הַדּוֹרֶשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' רצ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וַיִּרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי, יְדִידֵי, הַצְּמוּד בְּפְנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוֹ וְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחַת נְצִחִים.

אֲף שְׁדַבְּרָנוּ כְּבָר הַרְבֵּה פְּנִים אֶל פְּנִים, וְגַם כְּתַבְתִּי לָךְ זֶה כְּמָה שְׁנִים רְצוּפוֹת מְכַתְּבִים, וְתִהְיֶה לְאֵל מְחַיִּים גַּם אַחֲרַיִם, וְתִהְיֶה לְאֵל, זְכִיתָ לְהַכְּנִס לְתוֹךְ עֵבִי הַקּוֹרָה וְכוּ', אֲף־עַל־פִּי־כֵן אֲמַרְתִּי וַיְהִי מֵה אַרְוֶצָה דְּבָרֵי אֵלֶיךָ. כִּי אֵיתָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל: לְפַעְמִים כְּשֶׁאָדָם כְּבָר סָמוּךְ מְאֹד מְאֹד אֶל פֶּתַח הַקְּדוּשָׁה, אִזּוּ דִּיקָא מִתְגַּבֵּר וּמִתְפַּשֵּׁט עָלָיו הַבַּעַל־דְּבָרֵי בְּכָל מִינֵי בְּלָבוּלִים וְעַקְמוּמִיּוֹת וְעַפְכוּבִים וְכוּ' (עֵין לְקוּטִי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן מַח), וּבִפְרָטִיּוֹת שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּלָבוּשִׁים שׁוֹנִים, וּבָא אֵלָיו בְּכָמָה וְכָמָה רְשָׁתוֹת וּמְכַמְרִים וְכוּ'.

חֲמִדַת לְבָבִי! כְּבָר עָבַר עָלֶיךָ מֵה שְׁעֵבֶר בְּאֵלוֹ הַשְּׁנִים, חֲזוּק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד לְהַתְמִיד בְּגִמְרָא וּבְשִׁלְחָן עָרוּךְ, בְּמִדְרָשִׁים וּבְסִפְרֵי

לד אשר א' רצ בנחל

רבנו ו"ל, עד שיהיו שגורים על לשונך בעל-פה ממש, ואל תבלבל עצמך מאחרים כלל, כי מה אתה יודע מה ילד יום וכו', וחס ושלום, מאומה לא יהיה בידך. ורבנו ו"ל גלה והזהיר אותנו מאד, שלא נטעה את עצמנו (עין שיחות-ה"ר, סימן נא), ואמר, שהעולם הזה מטעה אותנו מאד מאד, וכל אחד צריך רק לחשב מעצמו, ויראה לתקן רק את עצמו, אז ממילא יזכה על-ידי האמת שלו, שיבקע החשך, ויאיר אורות גם לאחרים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קיב), מה שאין בן כשהוא עדין מסבב בחשך, אז לא די שלא שיאיר לאחרים, אף גם ימשיך ויפשט את חשכותו גם-כן לאחרים, בחינת (איוב יא, ט): "ועיני רשעים תכלינה, ומנוס אבד מנהם ותקנתם מפח נפש", ואמר רבנו ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קלד): עבודה גדולה לומר תורה אפלו ליחיד מפל שפן לרבים, כי צריך להזהר מאד, שלא יאמר דבר שאינו ראוי לשכל המקבל, כי הוא בחינת נאוף, שמשליך טפי השכל באתר דלא איצטריך, כי אינו מוליד אצלו פלוגתא וכו', עין שם; ועקר התכלית בזה העולם הוא רק לבטל את עצמו תמיד אליו יתברך, ולא יראה ולא ישמע משום דבר רק עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, המחיה ומנהיגה את כל הבריאה — דומם, צומח, חי, מדבר, ולא יבלבל עצמו משום בריה שבעולם, כי לפעמים נדמה לו שהוא צריך לתקן את האחר, והאחר טוב יותר ממנו באפסים ורבבות בחינות, וצריך לחקק בדעתו, כל זמן שחושב מאחר יהיה מי שיהיה, עדין רחוק ממנו יתברך, כי צריך לבוא אל בטול כזה, עד שלא יראה אפלו את עצמו וכו' (עין שם, סימן נה); ואל כל זה יכולים לזכות, על-ידי התמדה רבה ושקידה נפלאה בתפלה והתבודדות ימים ושנים ממש (שם, סימן נב), שאז זוכה להכלל בו יתברך לגמרי, ומשלים את כל הבריאה, כי נכלל עם כל הבריאה במחיקת המציאות; אשרי הזוכה לזה, ואז חי חיים טובים ונעימים, ומתענג בנעם ערבות שכנינתו יתברך המאירה בכל הארץ, כמו שכתוב (יחזקאל מג, ב): "והארץ האירה מכבודו וגו'; ועקר כל הצרות והיסורים שעוברים על כל אחד ואחד בפרטי

אֲשֶׁר א' רצ בְּנַחֵל לה

פְּרָטִיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִפְּנֵי שְׂרוּצָה אִיזוֹ יִשׁוּת וְהַתְנַשְּׂאוֹת עַל זוּלָתוֹ וְכוּ', דוֹק וְתִשְׁכַּח, וְתִשְׁאַל וְתַחְקֹר אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂיֵאמֶר לָךְ שְׂעוּבָר עָלִיו אֵיזָה צַעַר אוֹ עֲגַמַת נַפְשׁ, וְהוּא בְּמִרְיוֹת וּבְעֲצָבוֹת וְכוּ', וְתִרְאֶה שֶׁהִסְבֵּה לָזֶה, כִּי עֲדִין רוּצָה אִיזוֹ יִשׁוּת — לְהִיּוֹת רַב וְרַבִּי וְלִמְדָן וְגֵאוֹן וּבַעַל מְקַבֵּל, אוֹ חֲזוֹן, אוֹ עֲשִׂיר, אוֹ דוֹקטוֹר, אוֹ עוֹרֵף דִּין וְכוּ' וְכוּ', כִּי כִשְׂאָדָם בְּטֵל וּמְבֹטָל רַק אֲצֵלוֹ יִתְבַרֵךְ, וְאִינּוֹ רוּצָה רְצוֹן אַחֵר רַק מֵה שֶׁהוּא יִתְבַרֵךְ רוּצָה, זֶה נִקְרָא שְׁלֵמוֹת עֲלִיַת הַמְּלָכוֹת עַד רִישָׁא דְלָא אֲתִידַע וְכוּ' (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קעז), וְאָדָם כְּזֶה חֵי חַיִּים נְצַחִיִּים גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם, וּפְתוּחִים לְפָנָיו כָּל שְׁעָרֵי הַשָּׁמַיִם, וּמְטִיל בְּעוֹלָם עַל-יְדֵי יְחוּדִים וְכוּ', כְּמִטִּיל בְּגוֹן נְהַדָר וְכוּ'.

חֲמֻדַת לְבָבִי! כִּכָּר עֲבָרוּ עָלֶיךָ כַּמָּה שָׁנִים רְצוּפוֹת, וְעֵבֶר עָלֶיךָ בְּאֵלוֹ הַשָּׁנִים מֵה שְׂעֵבֶר, וְנִתְקַיְּמָה אֲצֵלְךָ מֵה שְׂאֵמֶר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים מֵב, ח): "כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָד עָלַי עָבְרוּ" וְכוּ', וְעַכְשָׁיו כִּשְׁבִּנְקֵל אֲתָה יְכוֹל לָבֵא לְתַקּוּנְךָ — תִּתְרַשֵּׁל, חַס וְשָׁלוֹם, חַס וְשָׁלוֹם?! הֲלֹא רַבְנוּ ז"ל רוּצָה לְזַכּוֹת אוֹתָךְ בְּעֲנִינִים כְּאֵלוֹ אֲשֶׁר לֹא שְׁעַרְתָּ מִיְמֶיךָ, וְאִי אֶפְשָׁר לְגַלוֹת מִפֶּה לְאֶזֶן בְּשִׁבִּיל הַבְּחִינָה, רַק צְרִיכִים לְצִיַת לְרַבְנוּ ז"ל וְלִקְיָם דְּבָרָיו בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה, לְהַתְמִיד בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדָה, וְלִשְׁקֹד בְּיוֹתֵר בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן וְסוּף הַכְּבוֹד לָבֵא, שְׂיֵאִיר עָלֶיךָ מְלֶךְ הַכְּבוֹד בְּהַאֲרָה וּבְזִיו נוֹרָא.

לְמַעַן הַשֵּׁם, אֵל תִּלָּךְ אֵל הַהֶבֶל, כִּי הִילָדוֹת וְהַשְׁחָרוֹת הַכֹּל הֶבֶל, חֲדָשׁ יְמֶיךָ כְּקֹדֶם, וְתִרְאֶה לְהִיּוֹת "פּוֹן דִּי אֲמַתְע רַבִּינִים מְעַנְטִשְׁוֹן", אֲשֶׁר עוֹסְקִים רַק בְּתוֹרָה וְעַבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַרֵךְ וְקִימַת חֲצוֹת, וְדַבְּקִים בּוֹ יִתְבַרֵךְ. וְתִרְאֶה לְבָרַח מִכָּל מִינֵי בְּנֵי-אָדָם אֲשֶׁר מוֹנְעִים הַדְּבָקוֹת, כִּי חַס וְשָׁלוֹם, הֵם יִרְחֻקוּךָ וְיִקְרְרוּ אוֹתָךְ, תְּדַבֵּר עִם חֲבֵרֶיךָ, וְתַעֲזֹר אוֹתָם רַק אֵל נִקְדָּה אַחַת, וְהִיא — תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָה וְלִמּוּד שְׁעוּרִים קְבוּעִים כְּסֻדְרָן דִּיקָא, בְּגִמְרָא וְשִׁלְחָן

(ו) מֵהָאֲנָשִׁים הָאֲמַתִּיִּים שֶׁל רַבְנוּ ז"ל.

עָרוֹךְ וּבִסְפָרֵי רַבְּנֵי ו"ל, כִּי יוֹתֵר מִזֶּה הַכֹּל הֶבֶל, הֶבֶל הַבָּלִים. וְר' לִוִי יִצְחָק רָגִיל לֹאמַר בְּכָל פַּעַם: "דַּעַם רַבִּינִים זָאךְ אִיז תּוֹרָה אוֹן תְּפִלָּה חֲצוֹת וְהַתְּבוּדוֹת קַעֲנִסְט דָּאס נִישְׁט טָאן זָאג נִישְׁט דָּאס אִיז נִישְׁט דַּעַם רַעֲבִינִים זָאךְ נָאָר זָאג אִיךְ קַעֲן דָּאס נִישְׁט טָאן", וְדַבְּרִי פִי חֲכָם חֵן. וְדַבֵּר זֶה הוּא יְדִיעָה נְחוּצָה מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר רַבִּים אָפְלוּ מֵאֲנִשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִשְׁתַּבְּשִׁים בְּזֶה.

אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָקְנוּ, שְׁשָׁם נַפְשָׁנוּ בַּחַיִּים, וּתְהִלָּה לְאֵל, אָנוּ בְּצוּמָא חֲדָא עִם תְּמִימִים אֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר אֵינָם מְטַעִים אֶת עֲצָמָם כָּלֵל, וְכָל תְּשׁוּקָתָם הִיא רַק עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, תּוֹרָה וּתְפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת וְקִימַת חֲצוֹת וְכוּ', חֲדָשׁ רִצּוֹנָךְ מִחֲדָשׁ, וּבְרַח לְךָ עֲכָשׁוּ לְמָקוֹם מִיְחָד שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּתְפָרֵשׁ שִׁיחָתְךָ אֵלָיו יְתִבְרַךְ לְבַקֵּשׁ עַל כָּל הָא"ב: אֲמַת, אֲמוֹנָה, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲכִילָה וְכוּ', בְּאִפְּן שְׂתוֹזֵכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֶיךָ כָּל הַמַּדּוֹת טוֹבוֹת, וְתִשְׁבֵּר אֶת כָּל הַמַּדּוֹת הַרְעוֹת. וּלְמַעַן הַשֵּׁם, לְטוֹבָתְךָ הַנּוֹצְחִית תִּשְׁמַר אֶת עֲצָמְךָ מִחֻבוֹת יְהִיָּה אִיךְ שִׁיְהִיָּה, כִּי הַחֻבוֹת עוֹקְרוֹת אֶת מַח וְדַעַת הָאָדָם לְגַמְרִי. וְסַפֵּר לִי ר' לִוִי יִצְחָק, שֶׁר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחֲמָן ו"ל אָף שֶׁהִיָּה עֲנִי מְדַכָּא, אַף-עַל-פִּי-כֵן הִיָּה נִזְהָר מְאֹד מְאֹד לֹא לְלוֹוֹת, כְּמוֹ שֶׁהִזְהִיר רַבְּנֵי ו"ל, וְעַל-פִּי-רַב כְּשֶׁמְרַגְּלִים אֶת עֲצָמָם בְּהַלְוָאוֹת לְכַסּוֹף נְכֹשְׁלִים בְּאִסּוּר גְּזֵלָה, אֲשֶׁר זֶהוּ כָּלֵל הָאֵן זְעִירִיס" שֵׁישׁ בְּעוֹלָם, כִּי לוֹוִים, וְאַחֲרֵי-כֵן אֵין לָהֶם לְשֵׁלָם. וְרַבְּנֵי ו"ל אָמַר: מִי שֶׁרוּצָה לְשׁוֹב, יִזְהָר מִלְּהִיּוֹת בְּעַל חוֹב (סֵפֶר הַמַּדּוֹת, אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן מו).

אֵל תְּדַאָג כָּלֵל, כִּי בֹא יְבוֹא סוֹף כָּל סוֹף יוֹם יִשׁוּעָתְךָ, וְתִמְצָא אֶת זְוִיגְךָ וְכֵן תִּזְכֶּה לְנִסְעַ אֶל צִיּוֹן רַבְּנֵי ו"ל, הַעֲקֵר לֹא לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה, כִּי כָּל הַצְּרוֹת בָּאוֹת לְאָדָם מִדְּחִיקַת הַשְּׁעָה, וּבְפָרֵט בְּחוּר נוֹפֵל בְּדַעַתוֹ מְאֹד מְעַנֵּן זְוִיגוֹ וְכוּ', וְעַל-פִּי-רַב הַבְּלָבוּלִים

(ז) דָּבַר רַבְּנֵי ו"ל הוּא רַק תּוֹרָה וּתְפִלָּה, חֲצוֹת וְהַתְּבוּדוֹת, אֵין אִתָּהּ יְכוֹל לְקַיֵּם זֹאת, אֵל תֹּאמַר שְׂאִין זֶה דֶּרֶךְ רַבְּנֵי ו"ל, רַק רְאֵה לֹאמַר אֵינִי יְכוֹל לְקַיֵּם זֹאת.
(ח) פּוֹשְׁטֵי רָגֵל.

אֲשֶׁר א' רצא בַּנְחַל לז

בָּאִים מִדְּחִיקַת הַשָּׁעָה; אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֲלָקְנוּ וּמֵה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, שְׂזַכְיֵנוּ לְהַתְּנוּדֵעַ מִרְבִּי אֲמַת כְּזֹה, וְרֵאוּי לָנוּ לְשִׁמְחַת כְּזֹה מְאֹד מְאֹד מְאֹד, כִּי יִמִּינוּ הַכָּל וְעוֹד מֵעַט מִמֶּשׁ יִהְיֶה הַהִכָּרַח לְשׁוֹב וְכוּ', וּמֵה שֶׁחֲטַפְנוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, זֶה יִהְיֶה חֲלָקְנוּ לְנִצַּח נִצָּחִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה, וּמִצָּפָה לְרֵאוֹת טוֹבוֹתָךְ הַנִּצָּחִית.

א' רצא.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבִי, אַחֵי הַיָּקָר, הַבְּחוּר יָנִיךְ וְחַפִּים, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל הַנּוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר קִבַּלְתִּי מִזֶּה כַּמָּה שָׁבוּעוֹת, וְתֹאמִין לִי שְׁלֹא הִסְחַחְתִּי דַעְתִּי מִמָּךְ כָּלֵל, וּבְכָל פֶּעַם הָיָה בְּדַעְתִּי לְכַתֵּב לְךָ, אִךְ רַבּוּ הַמְּנִיעוֹת, וְגַם לֹא הָיִיתִי בְּקוֹ הַבְּרִיאוֹת, עַל־כֵּן נִתְעַכַּב.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! שְׁמַחְתִּי מְאֹד לְשִׁמְעַת בְּשׁוֹרָה טוֹבָה מִמָּךְ, שְׁתִּהְלֶה לֵאל, הַשְּׁלֵכֶת דַּעְתְּךָ מִנְּגֵד, וְהַתְּחַלֵּת לְצִיַּת אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְקִבְעֶת לְעֶצְמָךְ שְׁעוֹר קְבוּעַ כְּסֵדֶרֶן בְּש"ס וּבְשִׁלְחֹן עָרוּךְ, וְכֵן אֶתָּה חוֹטֵף בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת.

מֵה אִמַּר לְךָ, אֶהוֹבִי, אַחֵי הַיָּקָר, כָּל זְמַן שְׁאַנּוּ מְלַבְּשִׁים בְּגוּפֵנוּ הַגִּשְׁמִי, אֵין אָנוּ יְכוּלִים לִידַע מַעֲלַת הַלּוּמַד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּבַפְּרָטִיּוֹת בְּדֶרֶךְ הַקְּלָה וְהַנְּעִימָה שֶׁהוֹרְנוּ רַבְּנוּ ז"ל לְלַמֵּד כְּסֵדֶרֶן דִּיקָא (עֵין שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן עו), כִּי עַל־יְדִי־זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּבַפְּרָטִיּוֹת כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֶצְמוֹ בְּדֶרֶךְ הַנְּעִימָה הַזֶּה, אִזְ לְעוֹלָם יִרְצָה לְלַמֵּד, אִפְלוּ נִים וְלֹא נִים, תִּיר וְלֹא תִיר, וַיִּזְכֶּה לְבַטֵּל מִמֶּנּוּ כָּל מִינֵי דִינִים וְכָל מִינֵי רַע וְחַשְׁףֵה וְשִׁגְעוֹן שְׁנֵדְבָקוּ בוֹ עַל־יְדֵי עוֹנוֹתָיו. וְאָמְרוּ חז"ל (ירושלמי, ראש השנה ד, ח):

לח אֲשֶׁר א' רצא בַּנְחַל

כִּינּוֹן שְׁקִבְלַתֶּם עֲלֵיכֶם עַל תּוֹרָה, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאִלּוּ לֹא חֲטַאתֶם מִימֵיכֶם; וְהַתּוֹרָה מְקַשֶּׁרֶת וּמְיַחֵדֶת אֶת נַשְׁמַת הָאָדָם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּדַבְּרוֹת אָמֶת, כִּי אֲוִרְיָתָא וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד הוּא, וְכַשְׁמַתְמִיד בַּתּוֹרָה, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו אֹר גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד, וְרַבְּנוּ ז"ל הִרְבֵּה לְדַבֵּר עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִהַתְּמַדַּת הַלְמוּד, וְסֵפֶר הִרְבֵּה אִיךְ שֶׁהוּא הִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ בְּהִיּוֹתוֹ עוֹד יֶלֶד קָטָן לְשִׁקְדַת הִרְבֵּה בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כַּמּוּבָא בְּסִפּוּר תּוֹלְדוֹתָיו בְּשִׁבְחֵי־הַר"ן, עֵינֵי שָׁם; אִךְ צָרִיךְ לִידַע, שֶׁהַבְּעַל־דְּבָר יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם לְעַקֵּר אֶת הָאָדָם מִלְמוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַל־כֵּן צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּרִיָּה, וְלִהְתְּמִיד מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְעַל כָּלֵם לִהְיוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה עַל נַעַם חֶלְקוֹ, שְׂזוּכָה לְהַבְרָא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְזוּכָה לְהַתְּנַדֵּעַ מְאוֹר הַגִּנּוּזִי וְהַצָּפוֹן שֶׁהוּא רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר עֲדִין נֶעְלָם וְנִסְתָּר כָּל־כַּף מֵרַב הָעוֹלָם. וְדַע לָךְ, שְׂבִינָה בְּעַצְמוֹ יְכוּלִים לְשַׁמַּח כָּל יְמֵינוּ, שְׂבִתְקֶךָ קִטְנוּתֵנוּ וִירִידוֹתֵנוּ זְכִינוּ לְהַתְּקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְיִהְיֶה שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא עָלֵינוּ.

חֲמַדַּת לְבָבִי! בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים הַתְּחִיזוֹת חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רֵגַע מִמָּשׁ כְּפִי עֲצָם הַתְּגַבְּרוֹת הִירִידוֹת וְהַבְּלוּבּוּלִים וְהַחֲשָׁךְ שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּבַפְּרָטִיּוֹת מִי שְׂנוֹכְשֵׁל בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עָלָיו מִתְּגַבְּרִים בְּיוֹתֵר הָעֲצָבוֹת וְהַמְּרִירוֹת וְהַחֲשָׁךְ וְכוּ', וְעַקֵּר עֲצָתוֹ הוּא רַק לְהַפְּךָ אֶת הַיְּגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׁמְחָה עֲצוּמָה (עֵינֵי לְקוּטִי־מִזְהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כג), וְאִךְ שְׂדָבָר זֶה כִּי לֹא בְּקִשֵׁי וּבְכַבֵּד גָּדוֹל, יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע־עוֹלָם לִהְיוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה, כִּי שִׁמְחָה הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה וְכָל מֵה שֶׁשִׁמַּח יוֹתֵר, כְּמוֹ־כֵן זוּכָה לְהַכְּנִס יוֹתֵר אֶל הַקְּדוּשָׁה. וְעַקֵּר הַשִּׁמְחָה זוֹכִים עַל־יְדֵי כֵּן הַשִּׁמְחָה בְּעַצְמוֹ, הַמְּגַלָּה אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הַכֹּל לְכָל — דוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר הֵם אֱלֻקוֹת מִמָּשׁ בְּהַתְּלַבְּשׁוֹת הַזֶּה, אֲזוּ יוֹדַע שְׂאִין שׁוּם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, כִּי הֵיכָן יִפֹּל וְהֵיכָן יָנוּס, הֲלֹא הַכֹּל אֱלֻקוֹת, וְאֲזוּ זוּכָה לְהַפְּךָ כָּל יְרִידוֹתָיו אֶל עֲלִיוֹת גָּדוֹלוֹת, כִּי בְּאֲמַת כְּשִׁאָדָם זוּכָה לְהַמְּשִׁיךְ אֶת עַצְמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אִךְ מִתְּקַף

אֲשֶׁר א' רצא בנחל לט

קטנותו וירידתו, אז זוכה שיתהפכו כל עוונותיו לזכיות, כי עקר החטא הוא שמסתיר אלקותו יתברך, וכפי חטאתיו הרבים, חס ושלום, כמו-כן ממשיך על עצמו הסתרה, שנסתרת ממנו אמתת מציאותו יתברך, ונחשף לו האור, אשר על-ידי-זה חשף לו ואין אור בעדו, אבל תכף-ומיד כשזוכה שנתגלה על-ידי הצדיק האמת אורו יתברך, על-ידי-זה נפתחות עיניו להסתכל על עצמו היכן הוא בעולם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימנים: סו עב), וזוכה לחזות בנעם הוה"ה, ועל-ידי-זה (דברים יג, יב): "וכל ישראל ישמעו ויראו ולא יוסיפו לעשות כדבר הרע' הנה בקרבך", כי על-ידי בחינת ראיה נעשה אצלם שבע, שזוכה לראות בצחצחות האורות העליונים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יג), וממשיך על עצמו השגחה עליונה. ואיך זוכים לזה שיתהפכו כל עוונותיו לזכיות, על-ידי שנתגלות לו כל ההסתרות, עד שזוכה להרגיש אשר מלא כל הארץ כבודו? על-ידי תפלה והתבודדות, שתרגיל את עצמך לברח בכל יום למקום פנוי שאין שם בני-אדם, ובפרט עכשו בקיץ לקיים (בראשית כד, סג): "ויצא יצחק לשוח בשדה" וגו' (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יא), שאז כל העשבים והאילנות יתנו כח בתפלתו, ותספר לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שעובר עליך בפרטי פרטיות כאשר ידבר איש עם רעהו, ועל-ידי שתרגיל את עצמך בזה מדי יום ביומו, ותהיה עקשן גדול על דבר זה בכל יום ויום, סוף כל סוף תזכה לגלויים כאלו אשר לא שערת מימך, ותראה מראות ותזיונות וכו' שנסתרים מאחרים וכו' (עין שם, חלק א', סימן רנד); אך צריך שתדע, אהובי, אחי, ידידי, שמאחר שעל-ידי תפלה והתבודדות יכולים לזכות להגיע לכל המדרגות שבעולם, ויכולים להפך את כל ההסתרות לגלויים נוראים ונפלאים, לכן יעשה הסמ"ך-מ"ם כל מיני פעולות שבועולם לרחקך מעבודה קדושה זו בפתויים כאלו — דבר זה אינו שיה' לדורות אלו, וכאלו אין לו עכשו דבורים מרב עקמומיות שעוברת עליו וכו', אבל צריך להיות ברנה ולא יסתכל על כל זה, רק יעשה כל מיני פעולות וידבר עמו יתברך בתמימות

ובכפשיטות גמורה בלשון שרגיל בה, וצריך שתדע שכל דבור שהאדם זוכה לדבר עמו יתברך, הוא הצלחה נצחית, הצלחה כזו אשר אין לשער ולספר כלל, כי על-ידי כל דבור ממשיך על עצמו שפע אור וחיית, נעם, ערכות וזיו שכינת עזו יתברך, אף שמרב עקמומיות וחשכות שעוברת עליו, נדמה לו, שחס ושלום, לריק יגיעו, וכאלו אין מי ששומע לו, חס ושלום, אף-על-פי-כן כשיהיה חזק בזה, אז ברבות הזמן, יזכה להתאחד עמו יתברך, ויהיה אחד ממש עמו יתברך, ובכל מקום שילך השכינה עמו, ויקים אצלו (במדבר ט, יח): "על-פי ה' יסעו בני ישראל ועל-פי ה' יחנו" וגו', כי כשאדם זוכה להכליל בו יתברך, וזוכה להמשיך על עצמו גלוי רצונו יתברך, שהוא האור הפנימי של כל העולמות, על-ידי-זה הוא בטל ומבטל אליו יתברך, ואינו עושה שום דבר בלי שיקשרנו קדם עמו יתברך, וכן להפך, הוא משגח בהשגחה נוראה ונפלאה וכו'; אשרי הזוכה להתבודד עמו יתברך בכל יום ויום, ויזכה להגיע אל תכליתו הנצחית, שבשבילה נברא, והיא — להפירו יתברך מכל פרטי הבריאה.

וצריך שתדע, אהובי, אחי, מכל מה שעובר עליך עקר העצה לברח רק אליו יתברך, כי רק בשביל זה עובר עליך מה שעובר, כדי לעורר אותך ולהשיבך אליו יתברך, ורב העולם תכף-ומיד כשעובר עליהם איזה מאורע לטוב או להפך, תכף-ומיד נתעקם לבכם ומתנתקים ממנו יתברך, ואז נסתבכים בצרות וביסורים יותר גדולים, וקשה וכבד אחר-כך לצאת מזה. וכשאדם מרגיל את עצמו לברח מכל מאורע ומכל מה שעובר עליו אליו יתברך, על-ידי-זה זוכה שגממק ממנו הכל. ויש על דבר זה נסיונות רבים, וענין תפלה והתבודדות יכניס משיח צדקנו בכל העולם, כמו שכתוב (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' ויחזקו לעבדו שכם אחד", וזהו עקר כלי זינו שייכבש בזה את כל העולם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב'), וכל שכן מי שמתמיד גם עכשו בתפלה והתבודדות, יכול לזכות שימשך עליו אור הגנוז של משיח

אָשֶׁר א' רצא בַּנְחָל מא

צִדְקָנוּ, וַיִּזְכֶּה אֶל הַדַּעַת הָאֲמֵת, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַשְּׁלוֹם הַנִּפְלָא, וַיְהִי בְּשִׁלּוֹם עִם הַכֹּל (עֵין שָׁם, סִימָן נו), כִּי שְׁלוֹם תְּלוּי בְּדַעַת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה יא, ו): "וַיִּגַּר זָאב עִם כֶּבֶשׂ" וְגו', "כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה" וְגו', שִׁיְהִי שְׁלוֹם נִפְלָא בְּעוֹלָם, שִׁיּוּכְלוּ לְדוֹר בְּעוֹלָם שְׁנֵי הַפְּכִים מִמֶּשׁ, כִּי עַל-יַדֵּי הַדַּעַת הָאֲמֵת הַזֶּה שָׁהִיא מְלֻכּוֹת מְשִׁיחַ, לִידַע אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵּיּוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְגַם הַטָּבַע הוּא כִּסָּא לְהַשְׁגָּחָה, עַל-יַדֵּי-זֶה נִתְגַּדֵּל הַשְּׁלוֹם בֵּין בְּנֵי-אָדָם, וְאֵין אֶחָד מְקַנָּא בְּהַתְנַשְּׂאוֹת חֲבֵרוֹ (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק א', סִימָן נד), כִּי עַל-יַדֵּי שְׁזוּכָה לְזִכְרֵ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה מִמִּילָא שׁוֹכַח מִהַכֹּל, כִּי מִמְשִׁיךְ אֹרֹו יִתְבָּרֵךְ בְּכֹל הַנִּבְרָאִים, וְעַל-יַדֵּי-זֶה מְסַתְּכָל עֲלֵיהֶם בְּטוֹב עֵין (עֵין הֵיטֵב בַּפְּנִים הַתּוֹרָה וְתַבִּינָה), כִּי לְהַפֵּךְ, עַל-יַדֵּי לְשׁוֹן-הָרַע מִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ כֹּחַ הַמְדַמָּה שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכּוֹת כָּל הַצְּרוֹת, וְשׁוֹכַח, חֵס וְשְׁלוֹם, מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁמִּשָּׁם בָּאָה כָּל הַגְּלוּת וְהַמְחַלְקַת שֵׁישׁ בְּכֹל הַעוֹלָם, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וּבִזְהַ יֵשׁ לוֹמַר מְדַרְשׁ פְּלִיאָה (מוֹבָא בִּישְׁמַח מִשָּׁה, פֶּרֶשׁת צו): הַרוּצָה לִידַע תַּחֲתֵת הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה יֵרָאָה "וְהִנֵּה מְרִים מְצַרְעַת כְּשֶׁלֶּג" (בַּמְדָּבָר יב, י), וְהִיא פְּלִיאָה נִשְׁגָּבָה מֵהַ שִׁיכּוֹת לְהַדְרִי? אַף יוֹכֵן בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּהַמְשָׁךְ דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל הַנ"ל, וְכֵן בְּלְקוּטִי-מוֹהֲרָ"ן (חֶלֶק א', סִימָן כא), כִּי עֲנִין פֶּגַם מְרִים הוּא סְגִירוֹ דְּנִהוּרָא עֲלָאָה, כִּי עַל-יַדֵּי פֶגַם לְשׁוֹן-הָרַע רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, נִסְתָּרִים מִמֶּנּוּ כָּל הָאוֹרוֹת, כִּי בְּאֲמַת כְּשֶׁאָדָם יוֹדַע בִּידִיעָה בְּרוּרָה, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵּיּוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכֹל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שָׁם אֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם מִמֶּשׁ, וְהַכֹּל לְכֹל עֲצָם עֲצָמִיוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, לֹא הָיָה מְדַבֵּר, חֵס וְשְׁלוֹם, רַע עַל שׁוּם בְּרִיָּה, כִּי הֵלֹא הוּא יִתְבָּרֵךְ גָּנוּז וְנִסְתָּר אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, שְׁזָהוּ עֲנִין מְצִיאַת הַטּוֹב שֶׁבְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁהִזְהִיר עַל זֶה בְּיוֹתֵר רַבְּנוּ ז"ל (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק א', סִימָן רפב), הֵינּוּ לְמַצָּא וּלְקֶשֶׁר עֲצָמוֹ אֶל הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת שֵׁישׁ בְּכֹל אֶחָד, עֵין שָׁם; שְׁזָהוּ סוּד הַמְשָׁכֵן שֶׁהַשְּׂרָה שְׁכִינָתוֹ וְכֵן הוּא אֲצֵל כָּל אֶחָד (וְאֵין כָּאֵן מְקוֹמוֹ לְהַאֲרִיךְ בְּזֶה), וּכְשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְקֶשֶׁר עֲצָמוֹ אֶל הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת שֵׁישׁ בְּכֹל דְּבָר, אִזְ חַי לְעוֹלָם, כִּי אֵין חֵלוֹק אֲצֵלוֹ

מב אשר א' רצב בנחל

בין חיים למיתה (כמובא בפנים התורה עתיקא, עין שם), וזה רק כשזוכה להיות דבוק בו יתברך לגמרי בבטול כל הרגשותיו, אז שיה אצלו ענין של תחית המתים, שנהיה סוד המלכים דמיתו וכו', מה שאין כן כשנופל לבהמיות שהוא כח המדמה, על-ידי לשון-הרע, אזי נופל מכל זה, פי נסגרים ממנו כל האורות העליונים ודו"ק מאד. וההכרח לקצר מעמק הענין.

אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו לחזר ולהשתעשע באורות רוחניים כאלו, אשר היו נסתרים מכל הדורות, ולנו השפלים והנבזים נתגלו בזכיות חנם ממש; חבלים נפלו לנו בנעימים, וטוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו, ולמען השם לטובתך הנצחית, החזק בספרי רבנו ז"ל, להתמיד בהם מדי יום ביומו בשקידה נוראה ונפלאה, ועל-ידי-זה ימשך עליך אור רבנו ז"ל, וכן החזק עצמך ביחד עם אנשי שלומנו הקדושים אשר הם הם הצדיקי האמת שבדור הזה, וצריכים להתחבר עמהם תמיד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

תכתב לי אם קבלת מכתבי זה, ואם תחיה אותך, ואז אם ירצה השם, אכתב לך עוד; חזק ואמץ להיות חזק בכל הנ"ל.

א' רצב.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהעלותך ה'תשל"ד.

שלום רב אל ... תחיה.

לנכון קבלתי את מכתבך.

לדעתי עליך לחזר אל ביתך ולעשות שלום עם בעלך, ואף שאני יודע שיש לך הרבה טענות ומענות וכו' וכו', אף שלחתי כבר

אֲשֶׁר א' רצג בנחל מג

את האברך ... והוא דבר שליחותי ותקבלי את דבריו שהם דברי.

חכמינו הקדושים אמרו (ירושלמי, ראש השנה, פרק א', הלכה א'):
אמר לו הקדוש-ברוך-הוא לְדוֹד וְכוּ', שְׁלֵמָה בִּנְיָ בִּתְ-הַמִּקְדָּשׁ
אֵלָּא לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת, חָבִיב עָלַי מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה שֶׁלֶךְ יוֹתֵר מִכָּל
הַקִּרְבָּנוֹת. סוּף כָּל סוּף בֵּית-דִּין פָּסְקוּ כִּמּוֹ שְׁאִמְרָתִי לָךְ, וְעַל-כֵּן רָאִי
לְחַזֵּר אֶל בְּעַלְךָ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן לָכֶם זֵרַע שֶׁל קִימָא, וְתִרְוִי
רַב גַּחַת מִיְלֻדֵיכֶם.

הכפל הדבר נא ונא לעשות רצוני שנה רצונו של רבנו ז"ל, כי
הוא הקפיד מאד מאד על שלום-בית.

הדורש שלומך...

א' רצג.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהעלותך ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו ויירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הפחור
היקר, יניק ויחפץ, נר לצדיק נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... נרו יאיר.

מכתבך לנכון עכשו קבלתי, ומחמת שאתה כותב שברון לבך
וכל מה שעובר עליך, חשתי ולא התמהמהתי להשיב לך תכף-וימיד
כרצונו של רבנו ז"ל לחזק איש את רעהו, וצריך שתדע שאין בזה
שום "אמת" כלל, כשבורחים מחבר אשר בא ומבקש ומתחנן לחזק
אותו, וזוהי ממש אכזריות גדולה ונוראה, וכמעט אין מחילה על
זה, כי כמו עני בגשמיות, שאמרו חז"ל (כתבות סח.): כל המעלים
עיניו מן הצדקה פאלו עובד עבודה זרה; על אחת כמה וכמה
כשבא עני "ברוחניות", ומבקש ומתחנן לחזק אותו, כשבורחים
ממנו זוהי אכזריות גדולה, כי רציחה ברוחניות חמורה יותר
מרציחה בגשמיות, כי בגשמיות כשהורג אדם, חס ושלום, הרגו רק

מד אֲשֶׁר א' רצג בַּנְחֹל

פעם אחת, אבל ברוחניות כשהורג את אחד, רחמנא לצלן, על-ידי חלישות הדעת ובזיונות, הרי זה מוציאו סוף כל סוף לתרבות רעה, ויכול להיות שגם דורותיו ודורי דורותיו יצאו, חס ושלום, לתרבות רעה, השם יתברך ירחם.

על-פני לדעתי כלף ממנו לגמרי, אינף צריך אותו כלל, ברוף הוא יתברך בכל העולמות שזכית בזכיות חנם להתנדע מרבי אמת פזה, רבי שהוא הוא רחמן אמת (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ז'), רבי המבין אותך. ועל-פני עליך להתחיל להתמיד בספרי רבנו ז"ל, והיה טוב מאד לפניך בכל הענינים שתקבע לעצמך שעור ב"עלים לתרופה", מכתבי מוהרנ"ת ז"ל, ושם תקבל חזוק גדול, ותראה איך שזכה מוהרנ"ת ז"ל בזכות ובכח רבנו ז"ל לחיות חיים נצחיים, חיים תמימים.

והנה היסוד בדרכי רבנו ז"ל הוא סלוק דעת עצמו לגמרי, ויצית את הצדיק על כל אשר יאמר כי הוא זה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכג).

והנה רבנו ז"ל גלה לנו (שם, חלק ב', סימן כד), שמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ותכף-ומיד כשאדם רוצה להכנס אל תוף עבודת השם יתברך עברה גדולה כשהוא בעצבות (שם, סימן מח).

ועל-פני חמדת לבבי, הראשונה בדרכי רבנו ז"ל לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות בשמחה עצומה תמיד יהיה איך שיהיה, ואפלו אין עבודתו הולכת לו בטוב, אל יסתכל על זה כלל, רק יחזק את עצמו בששון ובשמחה, וכמו שעשה התם הקדוש, אף שלא היה יכול לעשות מנעלים, והיה יוצא מידו מנעל בשלשה קצוות, אף-על-פי-כן היה בתקף הששון והשמחה, ואף שצחקו ממנו, הוא לא הסתכל עליהם כלל, ודיקא על-ידי-זה זכה להגיע אל תכלית המדרגה העליונה, לדבר עם המלך פנים אל פנים, כי כשאדם הוא בשמחה כל היום, אזי בנקל לו אחר-כך לדבר עמו

אֶשֶׁר א' רצג בַּנְחֹל מה

יִתְבַּרְךָ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ (עֵין שִׁיחֹת-הַר"ן, סִימָן כ), כִּי הַשְּׂמֵחָה מֵרְחִיבָה אֶת הַלֵּב וְהַדְּעָת, וְהַשְּׂמֵחָה מְכַנִּיסָה בְּתוֹךְ הַלֵּב הַתְּחִינִיקוֹת, וְהַשְּׂמֵחָה נוֹתֶנֶת אִמָּץ הַלֵּב לְעִבֹר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲפֹבִים, וְהַשְּׂמֵחָה מְבַטֵּלֶת כָּל מִינֵי פְחָדִים וְקִטְנוֹת הַדְּעָת, לְכַל יִירָא וַיִּפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְכָל הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים שְׁעוֹבְרִים בְּזֶה הָעוֹלָם עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הַכֹּל נִמְשָׁךְ פֶּשַׁם־כְּנִיסָה בְּדַעְתּוֹ פְּחָדִים יִתְרִים, שְׂמֵת־יִירָא וּמֵת־פְחַד מִבְּנֵי-אָדָם, וְעַל-יְדֵי הַשְּׂמֵחָה נִתְרַחֵב הַדְּעָת וְהַמַּח, וְזוֹכָה לְצֵאת מֵהַקִּטְנוֹת.

עַל-כֵּן אֶהוֹבִי, יְדִידִי, תִּרְאֶה לְחֻזֵּק אֶת עֲצָמְךָ לִהְיוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְתִבְקֶשׁ הַרְבֵּה עַל שְׂמֵחָה:

”רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הָאֵר פְּנִיךָ אֵלַי, וְזַפְנִי לִהְיוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עַד שְׂתַתְּפֶשֶׁט הַשְּׂמֵחָה אֲצִלִּי בְּרָגְלִי, וְאַזְכֶּה לְרַקֵּד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עַל נַעַם חִלְקֵי שְׂזֻכִּיתִי לְהַבְרֵא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְאַנִּי מְלַבֵּשׁ בְּצִיצִית וּמְעֻטָּר בַּתְּפִלִּין, וְנוֹתֵן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּכָל יוֹם, וְאַנִּי שׁוֹמֵר שִׁבְתּוֹ.”

אֲבִי שְׁבַשְׂמִים, זַפְנִי לְהַרְגִּישׁ בְּאַמֶּת אֶת שְׂמֵחַת הַמִּצְוֹת, עַד שְׁעַל-יְדֵי-זֶה אֶזְכֶּה שְׂתַתְּפֶשֶׁט הָעֵקֶמוֹמִיּוֹת שֵׁישׁ בְּדַעְתִּי וּבְלִבִּי, זַפְנִי לִישְׁרוֹת הַלֵּב, וְלֹא אִירָא וְלֹא אֶפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה כִּי אִם מִמֶּךָ לְבַד. אֲנִי רַחוּם, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, זַפְנִי לְהִתְקַרֵּב אֵל בֶּן הַשְּׂמֵחָה בְּאַמֶּת, עַד שְׂתִמְשָׁךְ עָלַי הָאֶרֶת אוֹרֶךְ הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא הַמְּאִירָה בְּכָל הָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יְחֻזְקָאֵל מַג, ב): ”וְהָאָרֶץ הָאִירָה מִכְּבוֹדוֹ” וְגו'. וְאַזְכֶּה לְהַרְגִּישׁ אִיךָ שְׂאֵתָה עִמָּדִי, אֵתִי וְאַצְלִי, וְאִיךָ שְׂאֵתָה אוֹהֵב אוֹתִי בְּאַמֶּת. חוּס וְרַחֵם עָלַי, שְׂאֵזְכֶּה לִישְׁרוֹת הַמַּח וְהַלֵּב, וְאַזְכֶּה לַעֲשׂוֹת עַל-כָּל-פָּנִים מַעֲכָשׁוֹ הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, אֲמֵן כֵּן יִהִי רְצוֹן.”

אֲסוּר לְהַסִּיחַ דַּעַת אֶפְלוֹ רַגַע אֶחָד מֵהַשְּׂמֵחָה הָאֲמֵתִית לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַם הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת שֵׁישׁ בּוֹ מְנַקֶּדֶת הַיְהוּדוֹת, שְׂזוֹכָה לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְשֵׁלָא עֲשֵׂנִי גוֹי, שְׂהִיא הַשְּׂמֵחָה הָאֲמֵתִית וְהַנְּצַחִית, וְהַשְּׂמֵחָה הַזֹּאת אִי אֶפְשָׁר לְבַטֵּל וּלְבַלְבֵּל, כִּי דָּבָר

מו אֲשֶׁר א' רצד בנחל

זו לא נעשה מבחירת עצמו, רק ברוך הוא יתברך שבראו מורע ישראל, ובשמחה זו יכול להחיות את עצמו כל ימי חייו. וכל מה שמחיה ומחזק את עצמו עם "שלא עשני גוי", כמו־כן ממשיך על עצמו קדשת היהדות.

ההכרח לקצר מפני הטרגיה שנתנה עכשו.

ידידך הדורש שלומך...

א' רצד.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהעלותך ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאוד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממני החסד הנובעים ויוצאים מבית ה', הלא הוא הנחל נובע מקור החכמה הקדומה מסוד שלש ראשונות דעתיק וכו' ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים לעולם ועד.

מכתבך היקר קבלתי בכר פעמים, אף מרב טרדתי הרבים בעסק הרבים וגם לא הייתי בקו הבריאות, לא עלינו, על־פן נתעכב עד עכשו.

והנה אודות המעות ששלחת, עדין לא קבלתיים, וגם הבחור ... גרו יאיר אמר, שלא קבלם, ואיני יודע מה לחשב, אף בודאי תדין את ... גרו יאיר לכף זכות, ותדבר עמו בדרך נעם, ולא תצא לריב עמו וכו', ואני כותב לו עכשו מכתב, והשם יתברך יזכנו למצא את כל האבדות שאבדנו, כי כל האבדות הן אצל הצדיק, ואנחנו צריכים להתקרב ולבוא אל הצדיק, ולבקש אצלו אבדותינו (עין לקוטי־מורה"ן, חלק א', סימן קפח ותכינו); אשרינו ואשרי חלקנו שזכינו להתודע מרבי אמת כזה, המחיה ומחזק אותנו, ומעלה אותנו מתקף חשכותנו וכו', ומקשרנו אליו יתברך; טוב להודות

להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו.

אהובי, אחי! חזק ואמץ מאד מאד בכל יום ויום, כי בזה העולם צריכים להתחזקות חדשה בכל יום ויום מחדש ממש, פי כפי המרירות והצרות והיסורים וההרפתקאות שעוברים על כל אחד ואחד בזה העולם, ההכרח לעשות כל מיני פעולות שבעולם ולחזק עצמו, ובפרט שתהלה לאל, יש לנו עצות נוראות ונפלאות המובאות בספרי רבנו ז"ל, ראוי לנו להתמיד בהם מאד מאד, ולהוציא לעצמנו עצות והתחזקות איך לחזק את עצמנו ולצאת ולעלות מתקף קטנות ירידתנו. ורבנו ז"ל כבר הכין לנו עצות נפלאות על כל דבר בפרטי פרטיות; אשרי מי שזוכה לשקד בספריו הקדושים, ואז לא יבוש ולא יכלם לנצח, כי לא יכלמו לנצח כל החוסים בך.

אהובי, אחי היקר! ביותר צריכים להתחזק אלו הנשמות שנכשלו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, פי עליהם אורב הסמ"ך-מ"ם ביותר, כי הן נשמות שרשיות, אשר בנשמותיהן תלויות עוד נשמות, ועל-פן מטמא אותן הסמ"ך-מ"ם כל-כף, ועל-פן צריכים להיות בריה, ולעשות כל מיני פעולות שבעולם לא לפל בדעתו ושלא תשבר רוחו משום דבר ומשום בריה, ולא יחלש לבו, ואל זה זוכים על-ידי תפלה והתבודדות, להרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך בתמימות ובפשטות גמורה, וכך מה שעובר עליו יספר לפניו יתברך כאשר יספר איש עם רעהו, ויהיה עקשן גדול על זה, ויבקש שלא יתרחק ממנו יתברך ולא יפל, ולא תחלש דעתו בשום אופן שבעולם. ובאמת כשאדם זוכה לסלק דעת עצמו לגמרי, ומרגיל את עצמו בעבודה הקדושה הזו — "התבודדות", לדבר עמו יתברך כאשר מדברים שני חברים, אז לעולם כבר לא יהיה לבד, כי בכל מקום שהולך הוא עמו יתברך, כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, כי הכל לכל הוא עצם עצמיות חיות אלקותו

יִתְבַּרְךָ מִמָּשׁ, וְעַל-כֵּן מֵה שֶׁיְּךָ אֵינָה רְחוּק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, כִּי הֲלֹא כָּל תְּנוּעָה וְתנוּעָה שָׁם אֲלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם מִמָּשׁ, וְהַעֲקָר שֶׁיִּפְתַּח פִּיו, וַיְהִיָּה רָגִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְאִזּוֹ דִּיקָא יֵאִיר עָלָיו מֶלֶךְ הַכְּבוֹד בְּהֶאֱרָה וּבִזְיוֹ וּבְנִעֻם שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבַּרְךָ, וַיִּזְכֶּה לְחִזְק עֲצָמוֹ גַּם בְּמִקוּמוֹ וּבְמִצְבוֹ וּבְמִדְרָגָתוֹ, כִּי אֵין לָךְ חִזּוּק וְשִׂמְחָה גְדוֹלָה מִזּוֹ, שְׂאָדָם יוֹדֵעַ אֲשֶׁר גַּם בְּמִקוּמוֹ שֶׁהוּא שָׁם, גַּם מִשָּׁם יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וְלִמְצֵא אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְלִדְבֹק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרְךָ; אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ בְּעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזּוֹ, וְאִזּוֹ טוֹב לוֹ לְנַצַּח נְצָחִים.

הֵאל תָּמִים דִּרְפוֹ אֲמַרְתָּ ה' צְרוּפָה מְגִן לְכָל הַחֹסִים בּוֹ, כִּי מִי אֵל מִבְּלַעֲדֵי ה', וּמִי צוּר זוֹלָתִי אֶלְקִינּוּ (תְּהִלִּים יח, לא), כִּי הִיסוּד וְהַעֲקָר בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת, לִידֵעַ בְּכָל פַּעַם, שְׂאֵין יוֹדְעִים כָּלֵל מֵהִי עֲלֶיהָ וּמֵהִי יְרִידָה, כִּי לַפְּעָמִים נִדְמָה לְאָדָם אֲשֶׁר הוּא סְמוּךְ מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְיְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁהוּא אִזּוֹ רְחוּק [עַל-יְדֵי גְאוּת וַיִּשׁוּת, אֲשֶׁר אִזּוֹ אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוּלִים לְדוּר (עֲרֹכִין טו:)], וְלִהְפֹּךְ לַפְּעָמִים נִדְמָה לְאָדָם אֲשֶׁר הוּא רְחוּק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ לְגַמְרִי, וְיְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁהוּא אִזּוֹ סְמוּךְ מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרְךָ [עַל-יְדֵי לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְכָּה וְהוּא שֶׁפֵּל בְּרָךְ, שְׂאִזּוֹ "אֲשֶׁפוֹן אֶת דְּכָא" (ישעיה נז)], וּכְשֶׁמְרַגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לֹא לְהִסְתַּפֵּל עַל עֲצָמוֹ, וְאִף שְׂבִין כֶּךָ נוֹפֵל יוֹתֵר, הוּא קָם וְרָץ עוֹד פַּעַם אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְכֵן בְּכָל פַּעַם, אִזּוֹ זוֹכֶה סוּף כָּל סוּף לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּאֵמַת וּבְלֵב אֶחָד.

וְעַל כָּלֵם — תִּרְאֶה לְהַפֵּךְ אֶת הִיגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי הַשִּׂמְחָה הִיא רְפוּאָה בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְאֵין לָךְ דְּבָר בְּעוֹלָם כְּמוֹ שִׂמְחָה, כִּי טַבַּע הָאָדָם שֶׁיִּמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמוֹ אֶל הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מְרֹב הַרְפָּתָקְאוּתָיו (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרֵן, חֶלֶק ב', סִימָנִים: כג, כד), וּבְפִרְטִיּוֹת אוֹתָן הַנְּשִׁמוֹת שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטּוּלָה, שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַקְּלָפָה יִלְלָה, עַל-כֵּן נוֹפֵלֵת עֲלֵיהֶם בְּכָל פַּעַם מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹת, וְעַקֵּר תְּקוּנָן וְתִשׁוּבָתָן — שִׁיְהִיו תָּמִיד

אָשֶׁר א' רצה בַּנְחַל מַט

בְּשִׂמְחָה, וַיִּהְפְּכוּ אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וַתִּהְלֶה לְאֵל,
יֵשׁ וַיֵּשׁ לָנוּ בְּמָה לְשִׂמְחָה, שְׂאֲנוּ זֹכִים לִידַע מִרְבֵּי אֲמַת כְּזָה.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר מִרַב טְרֵדוֹתַי וְחִלְשָׁתִי, תִּתְפַּלֵּל בְּעַדִּי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

א' רצה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂיֵגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אָחֵי הַיְקָר, צְמוּד
בְּפִנְיָמִיּוֹת מֵאֲזוּ וּמְקַדֵּם, שׂוֹתָה מִמֵּי הַנְּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ
יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

פְּלִיאָה נִשְׁגָּבָה בְּעֵינַי, שְׂזָה כְּכֹר עֲבָרוֹ כְּמָה חֲדָשִׁים וְלֹא
רְאִיתִיךָ, וְעַל-כָּל-פָּנִים כְּתִיבַת יְדֶךָ, וְכֵן בֵּין הַזְּמַנִּים הַיֵּיתָ בְּמַחְנֵנוּ,
וְלֹא זְכִיתִי לְרֵאוֹתְךָ, וּבְנִדְאֵי אֲנִי דֵּן אוֹתְךָ לְכַף זְכוּת, כִּי בִי הָעוֹן,
שְׂלֹא הִשְׁתַּדַּלְתִּי לְהַשִּׁיבְךָ בְּכָל פֶּעַם שֶׁכְּתַבְתָּ לִּי, וַהֲנֵה הָעֶבֶר אֵין,
רַבְנוּ ז"ל הוֹרְנוּ דְרָךְ טוֹבָה וְנִעִימָה לְשִׁפְחָה בְּכָל פֶּעַם הָעֶבֶר, וְלַעֲשׂוֹת
הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, לְכֵן עָלֵינוּ לְצִיַּת אֶת רַבְנוּ ז"ל, וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה
חֲדָשָׁה, לְחִזֹּק אִישׁ אֶת רַעְהוּ.

חֲמֻדַּת לְכַבֵּי! "מְבַלִּיגִיתִי עָלֵי יְגוֹן עָלֵי לְבִי דְבִי" (יְרֵמְיָה ח, יח),
עוֹבְרִים הַיָּמִים וְהַשָּׁנִים, וְעַדִּין אֵין אָנוּ זֹכִים לְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת עֲצַת
רַבְנוּ ז"ל, שֶׁהִזְהִירָנוּ כָּל-כָּף בְּכַמָּה מִיַּנִּי לְשׂוֹנוֹת, שְׁנִיחַד לְעֲצֻמָּנוּ
מְקוֹם מִיחַד שְׂאֵין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, וּנְפָרֵשׁ שִׁיחּוֹתֵינוּ וְכָל מָה שֶׁעוֹבֵר
עָלֵינוּ אֵלָיו יִתְפַּרֵּךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה בְּאֶשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם
רַעְהוּ. וּבְאֲמַת כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּל אֶת עֲצֻמוֹ תָּמִיד לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְפַּרֵּךְ
כְּאֶשֶׁר יְדַבֵּר הַבֵּן עִם אָבִיו, וְכָל מָה שֶׁצָּרִיךְ מְבַקֵּשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְפַּרֵּךְ,
אֲזוּ חֲזִיו חַיִּים מְתַקִּים וְנִעִימִים, כִּי מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֲמוּנָה — חֲזִיו חַיִּים
(עֵין שִׁיחּוֹת-הַר"ן, סִימָן נג).

נ אֲשֶׁר א' רצו בנחל

חֲמַדַּת לְכַבִּי! "וְעֶצֶר בְּמַלְיָן מִי יוֹכַל" (איוב ד, ב); אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקְנוּ, שְׁזַכִּינוּ שְׁשָׁם נִפְשָׁנוּ בַּחַיִּים, וְזָכִינוּ לְהַתְּדַע מִרְבִּי אֱמֶת כְּזֶה, אֲשֶׁר (שם, פְּסוּקִים: ג-ד): "יָדִים רַפּוֹת תַּחֲזֹק, כּוֹשֵׁל יִקְיָמוּן מְלִיךָ וּבִרְכָבִים כְּרַעוֹת תֵּאֲמָץ", כִּי הוּא מְחַזֵּק וּמֵאֲמָץ אֶת כָּל הָעֵינִיפִים וְהַנְּפִילִים וְהַיְרוּדִים.

טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם יְתָבְרָךְ עַל כָּל הַחֲסָד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, וְרֵאוי לָנוּ לִתֵּן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לַהֲשֵׁם יְתָבְרָךְ בְּכָל יוֹם עַל כָּל הַחֲסָד שֶׁגִּמְלָנוּ, שֶׁבְּרוּךְ הַשֵּׁם, אֵין אָנוּ מִתְּנַגְדִּים עַל רַבִּי אֱמֶת כְּזֶה.

הַהֲכַרַח לִי עֲכָשׁוּ לְקַצֵּר מִרְבַּח חֲלֻשְׁתִּי, תִּתְפַּלֵּל בְּעָדִי, שֶׁתְּהִיָּה לִי רַפּוּאָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

תִּכְתֹּב לִי אִם קִבַּלְתָּ סֵפֶר "אֲשֶׁר בְּנַחַל" חֶלֶק א'.

א' רצו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתָבְרָךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבַּחֲזוֹר הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ, וּמְאֹד מְאֹד אָנִי מְצֻטָּעֵר בְּצַעֲרְךָ הַקָּשָׁה מִמֶּה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בַּפְּגָם הַבְּרִית וְכוּ' וְכוּ', רָאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְשׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יִפִּיל אוֹתְךָ לְכַעַס וּקְפִידוֹת, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ שֶׁהַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה מְבִיא אֶת הָאָדָם לִיְדֵי כַעַס, וְעַל-כֵּן רָאֵה לְשָׁמֵר אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד מְאֹד מִכַּעַס, כִּי מִי שֶׁהוּא כַּעֲסָן, הוּא סִימָן שֶׁהוּא נוֹאֵף, כִּי מִי שֶׁהוּא זוֹכֵה לְתַקּוֹן הַבְּרִית זוֹכֵה לְיָשׁוּב הַדַּעַת וְהַמַּחֲיִין, וְיֵשׁ לוֹ סְבָלָנוּת, וּבִאֲמַת עָלֶיךָ

אֲשֶׁר א' רצו בַּנְחָל נא

לדעת שיש תשובה על הכל, ובפרטיות על חטא הזה אם רק לוקח על עצמו קבלה חזקה שלא יעשה עוד.

ראה להתמיד בלמוד משניות, וכן תקבע לעצמך קביעות עצומה ללמד בכל יום דף גמרא, ואם תוכל ללמד את הדף היומי מה טוב ומה נעים, כי כך תהיה לך קביעות בכל יום ללמד דף גמרא, וזה יכניס בך חשק חדש.

כשאחד פגום בברית, כדאי לו לעיין בספרי שו"ת, כי השאלות והתשובות מתדדים את המחין, וזה תקון הברית, כי בדרך כלל ספרי שאלות ותשובות מביאים דברי חכמינו הקדושים מכאן לכאן ומכאן לכאן וכו' וכו', שזה בגין החדוש וכו' וכו', ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן קה); שמי שפגם בברית עליו לחדש חדושים, וזה תקון המחשבה תקון הברית, ומאחר שלא כל אחד יכול לחדש, על-כן טוב מאד לעיין בספר שאלות ותשובות וזה תקון הברית, ולכן תראה לעיין בכל יום בספר שאלות ותשובות תשובה אחת, וזה יזכך לך את המחין, וטוב להתחיל עם תשובות הראשונים, ואחר-כך עם תשובות גדולי האחרונים, וזה דבר נפלא מאד אם תרגיל את עצמך בזה.

נא ונא ראה להרגיל את עצמך לדבר עמו יתברך, ואז טוב לך לנצח.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' רצו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהעלותך ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממיי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מִכְתָּבָךְ הִיָּקֵר לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי. מָה אִמַּר לָךְ, אֶהוּבִי, אַחִי, רֵאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה בְּכָל יוֹם, וְלִהְפֹּךְ אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל נַעַם חֻלְקָנוּ שֶׁשָּׁם נִפְשָׁנוּ בַּחַיִּים, וְזָכִינוּ לְהִתְנַדֵּעַ מִרַבִּי אִמַּת כְּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן כְּזֶה, רַבִּי הַמְעוֹרֵר וּמְחַזֵּק אוֹתָנוּ, וְעַל־כֵּן חֲמַדַּת לְכַבִּי, תִּרְאֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה מְחַדָּשׁ, וְאֵל תִּהְיֶה הַהִתְקַרְבוּת יְשָׁנָה אֲצִלְךָ. וְהַרְבֵּה הִקְדוּשׁ ר' יוֹדֵל ז"ל, תִּלְמִיד רַבְּנוּ ז"ל, הִיָּה רִגְלִיל לְסִפּוֹר בְּכָל פֶּעַם הַהִתְקַרְבוּתוֹ, אִיךְ זָכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וּמִסִּיִּם: "אִיר מִיֵּינֵט אֲזוּ דָאס אִיזו אֵלֵט, בֵּי מִיר, אָז דָאס שְׁפִיגְעֵל נִי"ט.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! אֵל תִּפֹּל בְּדַעְתְּךָ כָּל־כָּף, תִּהְלֶה לְאֵל, יֵשׁ לָךְ כְּלִים טוֹבִים גַּם לְחֻזֵּק אַחֲרִים, תִּרְאֶה וְתִשְׁתַּדֵּל לְחֻזֵּק אַחֲרִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיֶה גַם לָךְ חֻזוֹק, כִּי כִּשְׁהוּא בְּקַטְנוֹת הַמַּחֲיִן, עֲצָה לְבֹא לְגַדְלוֹת הַמַּחֲיִן הוּא לְהִשְׁכִּיל אַחֲרִים (עֵינִי לְקוּי־מוֹתֵר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קו), וְכֵן עַל־יְדֵי שְׁמֻדְבָּרִים וּמְחַזְּקִים אַחֲרִים, נַעֲשֶׂה אוֹר יִשָּׁר וְאוֹר חוֹזֵר, וְיִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׁאוֹתָם הַדְּבּוּרִים שְׂזוּכָה לְקַבֵּל יְשָׁנִים אֲצִלוֹ, אֲכַל עַל־יְדֵי שְׁמֻדְבָּר וּמַגְלָם לְחַבְּרֵי, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְעוֹרְרִים גַּם אֲצִלוֹ אוֹתָם הַדְּבּוּרִים, וְיִזְכָּה גַם־כֵּן לְהִתְעוֹרֵר וְלְהִתְחַזֵּק (עֵינִי שָׁם, סִימָן קפד); עַל־כֵּן, אֶהוּבִי, אַחִי, חֻזֵּק וְהִתְחַזֵּק בְּדָבָר זֶה מְאֹד, וְאֵל תִּהְיֶה, חַס וְשְׁלוֹם, בְּטָלָן, לְשֹׁבֵר אֶת רוּחְךָ וְלְהַחֲלִישׁ דַּעְתְּךָ בַּחֲנּוּם. וְצָרִיךְ שְׂתַחַקֵּק הַיֵּטֵב בְּדַעְתְּךָ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵי וְיִתְבַּרְךָ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל־כֵּן אֵין שׁוּם יֵאוּשׁ בַּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי אִיךְ שִׁיךְ אִיזוֹ הַתַּרְחֻקוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, רַק בְּמִקּוּמוֹ רַבּוֹ הַלְּבוּשִׁים (עֵינִי לְקוּי־מוֹתֵר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לג), שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁכִים כָּל הַיִּסּוּרִים וְהַצָּרוֹת וְכוּ' וְכוּ', שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֲחָד וְאֲחָד; כִּי תִכְף־וּמִיד כְּשִׂזוּכָה עַל־יְדֵי הַצָּדִיק הָאִמַּת לְגִלוֹת אֶת הַהִסְתַּרְתָּהּ, וְלִידַע שְׁגָם בְּמִקּוּמוֹ גְּנוּזָה וּמִסְתַּרְתָּ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, עַל־יְדֵי־זֶה זוּכָה לְהִפְּךְ אֶת כָּל הַיְרִידוֹת וְהַקְטָנוֹת לְעֲלִיּוֹת גְּדוּלוֹת,

ט) אַתָּם חוֹשְׁבִים שְׂזֶה יִשָּׁן, אֲצִלִּי זֶה חֲדָשׁ לְגַמְרִי.

כי גם בתקף עמק הר'ע' והחשף מאיר אורו יתברך, כי בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם ממש, וכדיעות אלו תזכה לחזק את עצמך בשמחה עצומה, כי אין לך עוד שמחה בעולם בשמחה זו — שאדם זוכה לידע, כי השם יתברך אתו, עמו ואצלו ממש. וכתוב (תהלים ק, ב): "עבדו את ה' בשמחה, באו לפניו ברננה, דעו כי ה' הוא אלקים, הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו, באו שעריו בתודה וגו', בזה המזמור מגלה דוד המלך, איך יכולים לזכות להגיע אל כל המדרגות שבעולם, ולקשר וליחד ולשלב כל העולמות וכו', כי רבנו ו"ל הזהירנו ביותר על מצות השמחה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), ואמר שתכף-ומיד כשאדם רוצה להיות איש פשוט ולהפגש אל תוך עבודת השם, עברה גדולה כשהוא בעצבות (עין שם, סימן מח), ואפלו כשעובר על האדם מה שעובר, וקשה וכבד עליו השמחה, גלה לנו רבנו ו"ל (עין שיחות-הר"ן, סימן רעג), שטוב מאד להרגיל את עצמו שיוכל להחיות את עצמו עם נגון של שמחה, כי הנגון ממשיך את האדם אליו יתברך, ומחזקו ומאמצו ומקרבו אליו יתברך, וזהו "עבדו את ה' בשמחה". ואם קשה וכבד עליך מרב קטנותך ונפילתך, תקים עצה זו: "באו לפניו ברננה", שתרגיל את עצמך לנגן בינך לבין עצמך נגון של שמחה, ועל-ידי שמחה תזכה לגלויים פאלו, עד שלא תראה ולא תרגיש מפל הבריאה רק את עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, המהוה ומקים ומחיה את כל הבריאה: דומם, צומח, חי, מדבר, שזהו יחוד ה' אלקי (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נד), שזוכה לזכרון דקדשה, לזכר בו יתברך גם בזה העולם וגם בעסקי העולם הזה, וזוכה לידע כי ה' הוא אלקים, שזו ידיעה שלמה (עין שם, סימן ד'), ולידע שכל מאורעותיו וכל מה שעובר עליו הכל לטובתו, "דעו כי ה' הוא אלקים", שזהו עקר הדעת, ואפלו אם נפלת ככר במה שנפלת, ואתה מלכלך בחטאים ועוונות, ובפרטיות בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, צריך שתדע שהכל לטובתך, ויכול להיות שלא היית מתקרב באפן אחר וכו' ודו"ק, על-כל-פנים "באו שעריו בתודה

חֲצֵרוֹתָיו בַּתְּהֵלָה — לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְתַן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָדִים וְהַרְחָמִים הַגְּמוּרִים שֶׁעָשָׂה וְעוֹשֶׂה וַיַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ, "כִּי טוֹב ה' לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ", וְכַמְּאֹמֶר רַבְּנוּ ו'ל: "גָּאֹט אִיז תָּמִיד גּוֹט". וְרַבְּנוּ ו'ל גָּלָה לָנוּ (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק ב', סִימָן ב'), שֶׁתּוֹדָה וְהוֹדָאָה הוּא שֶׁעָשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא, וּבְזֶה שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְהוֹדוֹת וּלְהֵלֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אוֹר הָעוֹלָם, שֶׁהוּא שֹׁפֵעַ עֲרֻבוֹת נְעִימוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר זֶהוּ הָעֶקֶר, כִּי "עַד דּוֹר וְדוֹר אֱמוּנָתוֹ", כִּי גְלוּי הָאֱמוּנָה צָרִיכִים לְגַלוֹת מִדּוֹר דּוֹר, "וְאָב לְבָנִים יוֹדִיעַ" (יִשְׁעִיָּה לח, יט), אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל הוּא אֱלֻקוֹת מִמֶּשׁ, וְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מִשְׁגִּיחַ עַל עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרֻטִי פְּרֻטִית, כַּמּוּבָא (חֲלִין ז'): אֵין אָדָם נוֹקֵף אֲצַבְעוֹ מִלְמַטָּה אֱלָא אִם-כֵּן מְכַרִּיזִין עָלָיו מִלְמַעְלָה, וְכֵן (בְּרֻכוֹת נח): וְאֶפְלוּ רִישׁ גְּרִיגִיתָא מִן שְׁמַיָּא מִנּוּ לִיה, (ירושלמי שְׁבִיעִית ט, א): אֶפְלוּ צִפְרָא קָלִילָא מִבְּלַעְדֵי שְׁמַיָּא לָא מִתְצַדָּא וְכָל שְׁכָן בֵּר אִינִישׁ, וְאֶפְלוּ קֵשׁ אִינוּ נוֹפֵל מִהַעֲגָלָה בְּלִתי הַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ (הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוּשׁ), וּבִידִיעוֹת אֵלוֹ נִגְאָל מִכָּל גְּלוּתוֹ, כִּי עֶקֶר הַגְּלוּת אִינוּ אֱלָא בְּשִׁבִיל חֲסָרוֹן אֱמוּנָה (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן ז'), וְתַכְף-וּמְיָד כְּשׁוֹזֻכִים לְגַלוֹת אֶת הַהִסְתָּרוֹת, וְזוֹכִים לִידַע, כִּי הֵרַע הוּא כֶּסֶף הַטּוֹב, וְהַטָּבַע הוּא כֶּסֶף הַהַשְׁגָּחָה, תַּכְף-וּמְיָד מִתְבַּטָּלֶת הַגְּלוּת הַמְּרָה וְהָאֲרָפָה הַזֶּה, וְדָבָר זֶה יִגְלֶה וְיִכְנִים בְּשִׁלְמוֹת בְּעוֹלָם בֶּן דָּוִד בְּעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא הוּא בֶּן הַשְׁמָחָה, מִ'נְחִים' הַכֵּל, וּמִשְׁמַח הַכֵּל; אֲשֶׁרִי הַזֹּכָה לְאַחֲזוֹ אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ.

חֲמֻדַת לְכַבִּי! יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כַּחוֹת רוּחַנִיּוֹת לְגַלוֹת וּלְפָרֶסֶם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָם, כִּי כָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִהְיֶה מִי שִׁיְהִיָּה וְיִהְיֶה בְּאִיזָה מִצָּב שִׁיְהִיָּה הוּא עֲצָם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי יִרְדֶּה נִשְׁמָתוֹ וְנִאֲצָלָה וְנִבְרָאָה וְנוֹצְרָה וְנִעְשָׂתָה עַד שֶׁנִּתְחַבְּרָה בְּגוּפוֹ הַגִּשְׁמִי הַזֶּה, וְכִשְׁזוֹכָה לְחֹזֵר וּלְהִתְחַבֵּר וּלְהִתְדַבֵּק עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ,

(י) הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תָּמִיד טוֹב.

אָפֿשֶׁר א' רצז בַּנְחָל נה

על-ידי-זה נעשים יחודים בכל העולמות. ואי אפשר להגיע אל זה, כי אם על-ידי התקרבות אל הצדיק האמת, אשר הוא מגלה לכל אחד, שידע מכחו הגנוז והמסתור בו, (יואל ב, כז): "וידעתם כי בקרב ישראל אני ואני ה' אלתיכם ואין עוד, ולא יבשו עמי לעולם", כי דבר זה יתגלה בשלמות בהתגלות בן דוד בעצמו שהוא בן השמחה, ועל-כן (שם ג, א): "והיה אחרי-כן אשפוך את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם" וגו', כי על-ידי ההתקרבות אל הצדיק האמת, זוכים לברור וזכוף המדמה עד שבאים לנבואה ממש (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ח'), וזוכים להפירו' יתברך מכל דבר מפרטי הבריאה, ואז נתפשט השלום הנפלא בעולם, ואיש את רעהו יאהב, וכאשר הזהיר הנביא (זכריה ז, ט): "כה אמר ה' צבאות לאמר, משפט אמת שפטו וחסד ורחמים עשו איש את אחיו"; וכל הגלות הפרה הזו היא רק מהעון החמור של שנאת חנם הנמשך מפגם אמונה, כי פשוטה לידע בידיעה ברורה, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול ודבר קטן הוא רק בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, אז אהב את כל אחד ואחד כמו שאוהב את עצמו; ובאמת אנו רואים שרבנו ז"ל הזהירנו לדון את עצמו לכף זכות, וכן לדון את זכרו לכף זכות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רפב) כי זה תלוי בזה, כפי שדן את עצמו לכף זכות, כמו-כן דן את אחרים לכף זכות, וכן להפך וכו'.

אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו להתודע מרבי אמת בזה, טוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו.

עכשו אני בא מהמדפיס, ותהלה לאל, הספר תקון קריאת שמע שעל המטה נגמר, ופה תקבל שני דפים ותחיה את עצמך בהם, ואם ירצה השם, פשיגמר לגמרי, אשלח לך את הספר, והוא ספר קטן נפלא מאד.

הדורש שלומך...

א' רחצ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר בְּהַעֲלוֹתָךְ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלַח נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפִנִּימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים ... גֵּרוּ יֵאִיר.

לְנִכוּן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצֻמְךָ בְּכֹל מִיָּנִי אֶפְנִים שְׁבַעוּלָם, וְתִדַּע כִּי
הַחַיִּים שֶׁל הָאָדָם מְלֵאִים נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה
לְעֵבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי בְּלִי סִבְלָנוֹת אֵי אֶפְשֶׁר לְעֵבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם,
וְצָרִיכִים לְקַבֵּל אֶת הַמְּצִיאוֹת, וְלְדַעַת שְׂכָף הֵם הַחַיִּים, וּכְכֹל שְׂאָדָם
מִכְּנִיס בְּדַעַתוֹ יְדִיעוֹת אֱלוֹ, כִּף זוּכָה לְהַצְלִיחַ בְּדַרְכּוֹ.

מָה אָמַר לָךְ, הַחַיִּים הֵם כְּגֹשֶׁר הַמְּגֹשֶׁר מִבְּטָן אִמּוֹ לְבִטָּן
הָאָדָמָה, וְעַל גֹּשֶׁר זֶה אָמַר רַבֵּנוּ ו"ל: "וְדַע שֶׁהָאָדָם צָרִיף לְעֵבֵר עַל
גֹּשֶׁר צָר מְאֹד, וְהַפְּלֵל וְהַעֲקֹר שֶׁלֹּא יִתְפַּחַד כָּלֵל" (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק
ב', סִימָן מַח), כִּי מֵאֲזוּ שְׂאָדָם יוֹצֵא מִרְחֹם אִמּוֹ עַד שְׁחִזּוֹר לְרֹחַם
הָאָדָמָה, עוֹבְרִים עָלָיו כָּל מִיָּנִי מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים וְכֹל מִיָּנִי נְסִיוֹנוֹת
קָשִׁים וּמְרִים, וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד, וְשׁוּם דְּבָר שְׁבַעוּלָם
לֹא יוּכַל לְשִׁבֵר אוֹתוֹ, כִּי זֶה עֵקֶר הַצְּלַחַת הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׂאִינוּ
נִשְׁבֵּר מִשׁוּם דְּבָר שְׁבַעוּלָם.

וְאֵי אֶפְשֶׁר לְזַכּוֹת לְזֶה, אֲלֹא עַל-יְדֵי שְׁמֵרָגִיל אֶת עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר
עִמוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, כְּאֲשֶׁר גִּלָּה
לְנוּ רַבֵּנוּ ו"ל, וְזֶה עֲנִיָּן הַתְּבוּדוֹת, אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיֵאֱחָז בְּזֶה, וְאֲזוּ טוֹב
לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹדַע אֶת פְּנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים,

אֲשֶׁר א' רצט בְּנַחַל נז

אִיךְ שְׁאֲנִי בַּק רֹצֶה לְרֹאוֹת אֶת הַטוֹב מִמֶּךָ, וְלִכְן רָאֵה לְקַבֵּל אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאִז תַּחֲזִיק מֵעַמֶּד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' רצט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֵר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אַחֵי וְרַעִי, הַאֲבִירֶךָ הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנַּחַל הַנּוֹבֵעַ מְקוֹר הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה, הַיּוֹצֵאִים מִשְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעִתִּיק וְכו' ... גְּרוּ יָאִיר.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה מְגַלֶּה תְּשׁוּקַת לְבָבְךָ אֶל מַדַּת הַתְּמִימוֹת לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְגַם הַסְּכוּם הַהַגּוֹן לְהַדְּפֹסֶת סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

חֲמַדַּת לְבָבִי! מָה אִמַּר לְךָ, עֲדִין אֵין אָנוּ יוֹדְעִים בְּאַמֶּת מֵהִי תְּמִימוֹת, כִּי מַדַּת הַתְּמִימוֹת הִיא עֲמַק עֲמַק מִי יִמְצָאנוּ, וּמִוֵּהֲרֵנִי תְּ ז"ל הַתְּאוֹנֵן קָדָם הַסְּתַלְקוֹתוֹ, וְאָמַר בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן: "זֶאל אִיךְ זֶאגֵן אִיךְ הָאֵב נִישְׁט גְּעֵנֹג גְּעֵלְעֵרְנֵט אָדַעַר אִיךְ הָאֵב נִישְׁט גִּידֶאוּוֹנֵט קַעַן אִיךְ נִישְׁט וּוִייל אִיךְ הָאֵב גִּיהִיטֵן דִּי צִיִּיט נֶאר זֶאל אִיךְ זֶאגֵן דָּאס אִיךְ הָאֵב יוֹצֵא גִיוֹועֵן דְּעַם רַעֲבִינִיס תְּמִימוֹת וּוִיִּיס אִיךְ נִישְׁט"^ב, כִּי הַתְּמִימוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל הִיא פְּשׁוּטָה בְּתַכְלִית הַפְּשׁוּטוֹת, וְעַמְקָה מְאֹד מְאֹד, כִּי גַם הַעֲצוֹת שְׁלוֹ, אֵף שְׁנִכְתְּבוּ בְּדַרְךְ פְּשׁוּטָה, אֵף-עַל-פִּי-כֵן כְּשׁוֹזְכִים לְעֵין בְּדַבְּרֵי חֲז"ל וּבְגִמְרָא וּבְמִדְרָשִׁים וּבְפֶרֶט בְּזֵהַר הַקְּדוּשׁ וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל, רוֹאִים אִיךְ שְׁכָל דְּבוּר וְדְבוּר וְעֵצָה מִדְּבוּרָיו הַקְּדוּשִׁים, בְּנוִיִּים וּמִיִּסְדִּים עַל-פִּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְכו', וְזוֹ הִיְתָה גְּדֻלוֹתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁשְׁהַר אֶת הַשָּׁמַיִם מֵעֵבֶי"ם וְהַגָּשָׁם, וּמִלְבִּישׁ אֶת כָּל חֲכַמַת הַקַּבְּלָה בְּלִשׁוֹנוֹת פְּשׁוּטִים

(כ) שְׁאֵגִיד שְׁלֹא לְמַדַּתִּי מִסְפִּיק, שְׁלֹא הַתְּפַלְלָתִי מִסְפִּיק, אֵינִי יָכוֹל, כִּי שְׁמַרְתִּי עַל הַזְּמַן, אֲבָל שְׁאֵגִיד שְׁיִצְאֵתִי אֶת חוֹבַת הַתְּמִימוֹת, זֶה אֵינִי יוֹדַע.

ובתמימות כֹּזוֹ, עד שגם ירודים ונפולים ומגשמים כמנו היום, גם-כן תהיה לנו איזו השגה ברוחניות חיות אלקותו, ומאיר בנו, אשר אין שום מציאות בלעדיו: תברך כלל, ועל-כן אין שום יאוש בעולם כלל, כי "מלא כל הארץ כבודו", ואיך שיהי איזו התרחקות ממנו: תברך! אף גם לקבל דבריו הקדושים, זה אי אפשר בשום אופן שבעולם, כי אם על-ידי תמימות ופשיטות גמורה, לידע את האמת באיזה מצב אני נמצא, ומה עבר עלי עד עכשו, ועל-כן עלי לסלק את דעת עצמי לגמרי, ולקבל דבריו הקדושים על כל אשר יאמר כי הוא זה (עין לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן כג).

נדבר זה זכיתי לראות ולשמש אצל ר' לוי יצחק, וכל הצלחתו היא "תמימות אמתית", אף שהוא חכם גדול, זה עקר החכמה — להשליך ממנו כל החכמות, ולצית את רבנו ז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה, (תהלים יח, יא): "ואהי תמים עמו ואשתמר מעוני", על-ידי שזוכים להמשיך על עצמו מדת התמימות, על-ידי-זה ממילא נשתמרים מעוונות, כי עקר כל העוונות נמשכים רק מרובי חכמות, כי באמת כשהאדם מכניס עצמו במדת התמימות והפשיטות ומקשר עצמו אליו: תברך, וממשיך בדתו אמתת מציאותו: תברך, אז לא היה חוטא, (שם): "האל תמים דרכו אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים בו, כי מי אלוך מבלעדי ה' ומי צור זולתי אלקינו, האל המאזני חיל, ויתן תמים דרכי"; כי כל מה שמכניס בדתו התמימות האמתית, כמו-כן זוכה לידע שאין בלעדיו: תברך כלל, ועל-כן הוא מתחבא וחוסה אצלו: תברך, ואי אפשר להתבודד עמו: תברך, כי אם על-ידי מדת התמימות וכל מי שהוא תמים ביותר, כמו-כן זוכה לדבר עמו ביותר, ועל-ידי-זה פתוח לפניו הכל, ורואה ומבין ומאזין מכל הבריאה נפלאות פלאי פלאות, והיא אצלו גן נהדר, מאחר שיודע, ש"בהיכלו כלו אומר כבוד", שהכל הוא אלקות בהתלבשות הזו, ועל-כן הכל היכל המלך, והוא תמיד בבית, כמו שאמרו חז"ל (ברכות י): על הפסוק (שמואל-א ז, יז): "כי שם ביתו" — כל מקום שהלך ביתו עמו; כי

בְּשֶׁאָדָם חִזַּק בְּאֲמוֹנָה בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, אֲזַי הוּא מְסַבֵּב תְּמִיד עִם אֲמוֹנָה כְּבִית, בְּחִינַת (תְּהִלִּים פט, ט): "וְאֲמוֹנֶתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ", שְׁמִסְבֵּב בְּאֲמוֹנָה, וְעַל-כֵּן לְאָדָם כְּזֶה אֵי אֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת שׁוּם רַע, חֵס וְשְׁלוֹם, מֵאֲחַר שְׁמַתְחַבֵּר בְּסִתְרוֹ כְּנַפְיוֹ יִתְבָּרַךְ (שֵׁם קא): "אֲשֶׁכִּילָה בְּדֶרֶךְ תְּמִים מִתִּי תָבוֹא אֵלַי, אֶתְהַלֵּךְ בְּתֵם לְכִבִּי בְּקֶרֶב בֵּיתִי", כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַשֶּׁכֶל בְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ תְּמִים, וְהוֹלֵךְ בְּכָל מְקוֹם כְּמוֹ בְּבֵיתוֹ, כִּי עַל-יְדֵי אֲמוֹנָה הָאָדָם מֵיֻשָּׁב, כְּמוֹ אָדָם הַיּוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ, וְתִכְףּ-וּמִיד כְּשֶׁרַק מְכַנִּיס בְּדַעְתּוֹ אֵלּוֹ תְּכַמוֹת שֶׁל הַבַּל, כְּמוֹ-כֵן גְּתַרְחַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, (מְשֻׁלֵי ג, ו): "בְּכָל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִישֶׁר אַרְחֻתֶיךָ, אֵל תְּהִי חֶכֶם בְּעֵינֶיךָ, יָרָא אֶת ה' וְסוּר מֵרַע"; כִּי זֶה תְּלוּי כְּזֶה, כְּפִי שְׁמִכְנִיס בִּידִיעָתוֹ שְׁאֵין בְּלַעְדֵּיו יִתְבָּרַךְ וְ"בְכָל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ", עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֶצְמוֹ תִשְׁמַר לְבַל תְּהִיָּה חֶכֶם בְּעֵינֶיךָ, וְכֵן לְהַפֵּךְ עַל-יְדֵי שְׁשׁוּמַר אֶת עֶצְמוֹ לֹא לְהִיּוֹת חֶכֶם בְּעֵינָיו, עַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיף עַל עֶצְמוֹ יְדִיעָה זוֹ שֶׁל "בְּכָל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ".

אֶהוּבִי, אַחִי, יֵשׁ עוֹד לְהֶאָרִיךְ בְּמַדַּת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת עַד שְׁיִתְמַלֵּא סֵפֶר, וְאִם יִזְכְּנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶעֱשֶׂה סֵפֶר שְׁלֵם לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם מַדַּת הַתְּמִימוֹת, אֶךְ טְרַדוֹתֵי רַבּוּל, וְגַם אֶת מִכְתָּבֵי זֶה אֲנִי כוֹתֵב בְּדֶרֶךְ בְּלִי יִשׁוּב הַדַּעַת כָּלֵל, כִּי לֹא יִשְׁנֹתִי הַלְּיָלָה, וְהַהֲכַרְחַת לַתֵּן נִיחָא לְמַחֲזִין.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

לְמַעַן הַשֵּׁם, יְדִידֵי הַיָּקָר, אַחִי ... רְאֵה לְקַיִם זֹאת, וְאֲזוּ תַצְלִיחַ דְּרָכֶיךָ, זְכוֹר כְּמָה שְׁעוֹת בְּלִית אֶצְלִי, וְכַמָּה יָמִים וְשָׁבוּעוֹת וְכוּ' דְּבִרְנֹנוּ יַחַד מִרְבַּנּוּ ז"ל, עַד שְׁאֲמַרְתָּ, שְׁלַעוֹלָם תַּחֲזִיק לִי טוֹבָה וְכוּ'. מָה אִמַּר לְךָ, עֵקֶר הַכְּרַת הַטּוֹב שְׁאֲחֲזִיק לְךָ יְהִיָּה, אִם תַּתְּחִיל גַּם-כֵּן

(ל) וְאִמְנָם יִצָּא לְאוֹר בְּמִשְׁךָ הַשָּׁנִים סֵפֶר נִפְלֵא "תְּמִים תְּהִיָּה", וְהַתְּפִשֵׁט בְּעוֹלָם כְּכַמָּה מִהַדּוֹרוֹת.

ס אֲשֶׁר א' ש בְּנַחֵל

לְדַבֵּר עִם אַחֲרֵים מַעֲבֹדֵת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, וְלִהְיֹר בָּהֶם דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל
כְּאֲשֶׁר קִבְּלָתָּ אֶצְלִי, כִּי עֲנִין רַבֵּנוּ ז"ל אֵינוֹ מְצַמְצֵם אֶצְלֵי פְּרֻטִי, וְכָל
אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִכְּרַח לְעֶסֶק בְּזֶה, לִהְיֹר וּלְפָרֶסֶם וּלְגַלוֹת
לְמוֹדוֹ הַטּוֹב שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וְהוּא יַעֲזֹר וַיִּחְזַק אַחֲרֵים, וְכֵן יַעֲזֹר
וַיִּחְזַק אוֹתָם שְׁגָם הֵם יַעֲזֹרוּ וַיִּחְזְקוּ אַחֲרֵים, וְכֵן לְעוֹלָם שְׂרָשְׁרַת
שְׁלֵמָה, וְזֶה הִיָּה רְצוֹנוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהֲרֵ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן
פח).

וְאִם הִיָּה כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מְצִיַּת בְּזֶה אֶת רַבֵּנוּ ז"ל,
בְּיָדָאֵי הִיָּתָה כְּבָר הַגְּאֻלָּה, כִּי עָלֵינוּ נִפְלָה עֲכָשׁוּ חוֹבֵת הַיּוֹם —
לְגַלוֹת וּלְפָרֶסֶם דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְלֹא לְהַסְתַּפֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ
וּמַעֲכָב מִבֵּית וּמִבְּחוּץ.

הַנִּלְ.

א' ש.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֹדֵר בְּהַעֲלוֹתָךְ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה אֶל הַבְּחוּר הַרוֹצֵה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבֵּנוּ ז"ל ... גְּרוֹ
יְאִיר.

לְנִכוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רְאֵה לְהִתְמִיד מְאֹד בְּלִמּוּד לְקוּטִי-הַלְכוֹת, כִּי עֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת
בְּדַרְכֵי רַבֵּנוּ ז"ל הוּא רַק כְּפִי שְׂאֲדָם מְרַבָּה לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי לְקוּטִי-
הַלְכוֹת, שְׁבוּ מִפְּרֶשׁ וּמִבְּאֵר וּמִלִּבְּנֵי אֶת דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, עַד שֶׁכָּל מִי
שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְהִבִּין אֶת דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, עַל-יְדֵי דְּבָרֵי מוֹהֲרֵנִי ז"ל
בְּנִקְלָל לוֹ לְקַבֵּל מִרַבֵּנוּ ז"ל, וְעַל-כֵּן רְאֵה לְהִתְמִיד מְאֹד בְּלְקוּטִי-
הַלְכוֹת, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים, וְתַעֲשֶׂה לְעֲצֻמָּךְ חֵק קְבוּעַ בְּכָל יוֹם

אֲשֶׁר א' ש א בְּנַחַל ס א

וְיוֹם לְלַמֵּד אִיזוֹ הַלְכָה מִלְקוּטֵי-הַלְכוֹת, וְאִם אֶפְשָׁר לְלַמֵּד כְּסֻדְרָן
אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה.

שְׁמַעְתִּי מִהֲרַבָּה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׁזָכוּ לְהִגִּיעַ בְּזֶה הָעוֹלָם לְמָה
שֶׁהִגִּיעוּ רַק עַל-יְדֵי שֶׁהִתְמִידוֹ בְּלִמּוּד לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, וְעַל-כֵּן גַּם
אֲתָה רְאֵה לְהִיּוֹת חֲזָק וְאֲמִיץ חֵק וְלֹא יַעֲבֹר לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם
לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, וְעַל-יְדֵי תַצְלִיחַ וְדַרְכָּךְ תְּמִיד.

הַדְּוִרֶשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' ש א.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֻדְרַת בְּהַעֲלוֹתָךְ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרָךְ הַיָּקָר,
הַשׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ הָאֶרֶךְ, אֲשֶׁר בּוֹ אֲתָה שׁוֹפֵךְ אֶת לִבְךָ
מִכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

רְאֵה לְהִתְמִיד בְּיֹתֵר בְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל, כִּי אֵין לָךְ עוֹד מְנוּס
לְבָרַח מִכָּל הַצָּרוֹת כְּמוֹ עַל-יְדֵי סִפְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינִי
מִטְעָה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל, אֶלָּא תְּמִיד בּוֹרַח אֶל סִפְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל.

רַבֵּנוּ ו"ל אָמַר פְּעַם: אֶצֶל הָעוֹלָם הָאֲמוּנָה דְּבָר קָטָן, אֲכַל אֶצְלֵי
אֲמוּנָה הוּא דְּבָר גְּדוֹל מְאֹד. וְעַקֵּר הָאֲמוּנָה הוּא בְּתַמִּימוֹת
וּבְפְשִׁיטוֹת כְּמוֹ שֶׁהַנָּשִׁים וְהַקְּטָנִים מְאֲמִינִים וְכוּ' וְכוּ', הֵינּוּ כִּי הָאָדָם
צָרִיךְ לְבַטֵּל אֶת דַּעְתּוֹ וְשִׁכְלוֹ וְחֻכְמָתוֹ לְגַמְרֵי, וְיִדַּע שְׁאִין יוֹדְעִים
כָּלֵל, וְיִכְנִיִס אֶת עַצְמוֹ בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִדַּע אֲשֶׁר אֵין
בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וְדוּמָם, צוּמַח,
חַי, מְדַבֵּר הֵם עֲצָם עֲצָמֵי חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל מָה שֶׁהַעֲיִנִים
שָׁלוּ רוֹאוֹת וְהָאֲזָנִים שָׁלוּ שׁוֹמְעוֹת וְאִפּוֹ נוֹשָׁם וְהִפָּה מְדַבֵּר הֵם הַכֵּל

אַלְקוֹת, וּמִבְּלַעַדְיוֹ יִתְבַּרֵּךְ אֵין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת כָּלֵל, וּכְכֹל שְׂאָדָם מְכַנִּים אֶת עַצְמוֹ בְּזֵה, בֵּן מְרַגֵּשׁ אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ. וּבְאַמֶּת מוֹבָא מִהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוּשׁ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ: הָאֱמוּנָה הַיָּהּ הַדְּבָקוֹת וְהַדְּבָקוֹת הַיָּהּ הָאֱמוּנָה, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְהַכְנִים בְּעַצְמוֹ אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-יְדֵי-זֵה יִצְלִיחַ דְּרַכּוֹ תָּמִיד.

נָא וְנָא הַרְגֵל אֶת עַצְמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים, כִּי אֵין לָךְ עוֹד טוֹב מִהַדְּבוּר שְׂמֻדְבָּרִים עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ; אֲשֶׁרִי מִי שְׂחִזֵק בְּזֵה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

מָה אָמַר לָךְ, הַדְּרָךְ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל הַיָּהּ דְּרָךְ חֲדָשָׁה לְגַמְרִי, וְאָף שֶׁהַיָּהּ בְּאַמֶּת דְּרָךְ יִשְׁנָה מְאֹד מְאֹד, דְּרָךְ שֶׁל אַבּוֹתֵינוּ הַקְדוּשִׁים: אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְדְרָךְ שֶׁל רַבֵּן שֶׁל הַנְּבִיאִים מֹשֶׁה רַבְּנוֹ, וְדְרָךְ הַנְּבִיאִים שֶׁכָּל דּוֹר וְדוֹר לְהַתְּבוּדָד עַצְמוֹ עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ, בְּדַבְּקוֹת אֱמֶתִית, עַד שְׂיָבֵא לְהַתְּפַשְׁטוֹת הַגְּשָׁמִיּוֹת, וְעַם כָּל זֹאת בְּדוֹר הַזֶּה הַיָּהּ דְּרָךְ חֲדָשָׁה לְגַמְרִי, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּדְרָךְ הַחֲדָשָׁה וְהַיִּשְׁנָה הַזֹּאת, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, כִּי בְּאַמֶּת אֵין לָנוּ שׁוֹם מְנוּס וּמִבְּטָח אֶלָּא לְבָרַח אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁרִי מִי שְׂחִזֵק בְּזֵה, וְאִז טוֹב לוֹ לְנַצַּח.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם שְׁשִׁי עֶרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר בְּהַעֲלוֹתְךָ אֶת הַגְּרוֹת ה'תשל"ד.

שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבִי, רַעִי וְיִדִּידֵי הַיָּקָר, אָף שְׂאִינִי מִכִּירוֹ, אָף בְּשִׂרְשֵׁנוּ אַחַד אֲנַחְנוּ, וְאִנּוּ שׁוֹתִים יַחַד מִהַמְעִיֵן הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה', הֵלֵא הוּא נִחְלָא עֲמִיקָא וְטְמִירָא דְנִבְיַע בֵּיהּ מְקוֹרָא דְחַכְמָתָא עֲלָאָה מְסוּד שְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעִתִּיק וְכוּ' ... נְרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנַצַּח.

מכתבך קבלתי מזה שני ימים, ונשבר מאד לבי בקרבי לשמע
מכל מה שעובר עליך. ובאמת אגיד לך, חמדת לבבי, שכל הזמן
חשבתי ממך, וכבר רציתי לכתב לך כמה פעמים, אך נעלמה ממני
הכתבת, וסבב השם יתברך סבות לטובה שכתבת לי.

אהובי, אחי! בודאי צרתך היא צרה גדולה ומרה, כי מי שנופל
בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, עליו נאמר (קהלת ד, א):
”ושבתי אני ואראה את כל העשוקים אשר נעשים תחת השמש,
והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם ומיד עשקיהם כח ואין להם
מנחם”; כי החטא הזה משבר את הלב ועוקר את המוח, ובוכה
ומבכה ימי נעוריו, ואין לו עזר איה לציאת מזה, והוא שבור כחרס
הנשבר, ואין לו מי שיתן לו איזו עצה או איזו נחמה, ושום ברירה
בעולם אינה יודעת פנימיות עמקי לבבו ואת הכאב והמרירות
שסובל, ומה גם שהבעל-דבר לא די שהרגו במיתה מריה כזו, עוד
מתלבש עצמו בכני-אדם (אף ביראים), ולא די שאינם מנחמים
ומחזקים את הנפשות הנפולות האלו, עוד משברים ומרחקים
אותם. וזהו כלל המרירות והצער והחשך שעובר בעתים הללו על
בני הנעורים, וכל זה כי אין להם מנחם, שאין להם הצדיק האמת
שנשלח אלינו מלמעלה לתקן את העולם, המנחם הכל ומשמח
הכל (עין לקוטי-מוהר”ן, חלק ב, סימן ב): רבנו נחמן בן שמח”ה,
זכותו יגן עלינו; כי איתא בספרים הקדושים, אשר קדם התגלות
מלכות משיח יחזר ויהיה בעולם דור המבול, שהשחיתו דרכם על
הארץ, ותהיה התגברות בתאנה זו מאד מאד בתבערה עצומה,
רחמנא לצלן, וכן דור ההפלגה שכפרו בעקר, רחמנא לצלן, והם
תלויים זה בזה, כמו שדרשו חז”ל על הפסוק (במדבר טו, לט): “ולא
תתורו אחרי לבבכם” — זו מינות, “ואחרי עיניכם” — זה נאוף
(ברכות יד), וזה שגלה לנו רבנו ז”ל התקון לזה — לומר שמ”ע
וברו”ף ש”ם, שהוא אמונת היחוד (עין לקוטי-מוהר”ן, חלק א, סימן לו);

כִּי כִשְׂאָדָם מְכַנִּיס אֶת עֲצָמוֹ בְּאִמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת וּבְלִי שׁוּם הַשְׂפָלוֹת, רַק בְּתַמִּימוֹת וּבַכְּפִישִׁיטוֹת, וּמִסֵּלֶק דַּעְתּוֹ הַפְּגוּמָה לְגַמְרִי, וּמֵאֲמִין אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵּי יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְדוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי יוֹדֵעַ אֲשֶׁר אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי (תְּהִלִּים קֶלֶט, ז): "אָנָּה אֱלֹהֵי מְרוֹחֵךְ וְאָנָּה מִפְּנֵיךְ אֲבָרַח, אִם אֶסֶק שְׂמִיִּם שֵׁם אֶתָּה וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּחֱךְ" וְגו'; כִּי מֵה שְׂיִכַּת אֵיזוֹ הַתְּרַחֲקוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, רַק בְּמִקּוֹמוֹ רַבּוֹ הַלְּבוּשִׁים (עֵינִי לְקוּטִי-מִוְהַרְ"ן, חֶלֶק א', סִימָן לֵג), וְעַל-יַדֵּי שְׁזוּכָה לְקֶשֶׁר אֶת לְבוֹ אֶל דַּעְתּוֹ, שְׂשֵׁם שׁוֹרָה הָאֵהָבָה שְׁלֹמְעֵלָה מִהַזְּמַן וְהַיָּמִים, אֲזִי זוֹכֵה לִידַע, כִּי "גַּם חֲשֵׁךְ לֹא יַחֲשִׁיךְ מִמֶּךָ וְלִילָה כִּיּוֹם יֵאִיר בְּחֻשִׁיכָה כְּאוֹרָה" (תְּהִלִּים קֶלֶט, יב); וְעַל-כֵּן מִכָּל הַמִּקּוֹמוֹת הַיְרוּדִים וְהַנְּפוּלִים, עֲדִין יְכוּלִים לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ אֲב הַרְחָמִים, וּמְחַפָּה וּמְצַפָּה לְכָל בְּרִיָּה שֶׁתָּשׁוּב אֵלָיו. וְהִנֵּה אֵי אֶפְשָׁר לְהַגְמִל מִכָּל הַמְרִירוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה הַעוֹבְרַת עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְכֵן אֵי אֶפְשָׁר לְהַנְצִל מִכָּל הַמַּדּוֹת הַרְעוֹת וְהַתְּאוּוֹת הַמְּגַנּוֹת, וּבְכַרְטִיּוֹת פָּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, כִּי אִם עַל-יַדֵּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁהוּא בְּחִינַת נִח', שְׂעֵלְיוֹ נֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית ה, כט): "זֶה יִנְחַמְנִי וְיִמְעַשִּׂנוּ וּמַעֲצָבוֹן גְּדִינוּ", וְהוּא בּוֹנֵה אֶת תְּבַת הַתְּפִלָּה (עֵינִי לְקוּטִי-מִוְהַרְ"ן, חֶלֶק א', סִימָנִים: ט, קיב), וּמִי שֶׁהוּא מְסַבֵּב בְּרַע' וּבַחֲשֵׁךְ, אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְצַאת, כִּי אִם כְּשִׁיזְכָּה לְהַכְּנִס לְתוֹךְ תְּבַת הַתְּפִלָּה, וּמַגְלָה לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אֶת כָּל לְבוֹ, שְׂעַל-יַדֵּי-זֶה נִבְנִית אֶצְלוֹ הָאִמוּנָה הַקְדוּשָׁה; כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שְׁזוֹכִים לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ בּוֹנֵה אֶת הָאִמוּנָה הַקְדוּשָׁה, כִּי עַל-יַדֵּי הַחֲטָאִים, הַעוֹוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים הַמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הַסְתָּרָה גְּדוּלָה, עַד שֶׁנִּסְתָּרִים וְנַחֲשָׁכִים מִמֶּנּוּ כָּל הָאוֹרוֹת, כִּי (סֵפֶר הַמַּדּוֹת, אוֹת אִמוּנָה, סִימָן כב): הַפְּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנִּיס כְּפִירוֹת לְאָדָם; וּכְשִׁזְכָּה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה לְאֵט לְאֵט נִבְנִית אֶצְלוֹ הָאִמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וּכְשֶׁהָאָדָם חֲזַק בְּאִמוּנָה אֲמֵתִית, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדֵּי יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה נִצַּל מִכָּל רַע', כִּי אֵינּוּ רוֹאֵה מִשׁוּם

דָּבָר רַק אֶת הָאֱלֻקוֹת הַמְחִיזָה וְהַמְהִינָה אֶת זֶה הַדָּבָר. וּבְזֶה יוֹבֵן מֵה שְׁכָתוֹב (בַּמִּדְבָּר טו): "וְלֹא תִתּוֹרֵנוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם", לְמַה נִּקְט קִדְּם הַלֵּב וְאַחֲרֵי־כֵן הָעֵינַיִם? הֲלֹא אָמְרוּ חֲזו"ל (בַּמִּדְבָּר רֶבֶה י, ב): הָעֵינַיִן רוֹאֶה וְהַלֵּב חוֹמֵד וְכִלֵּי הַמַּעֲשֵׂה גוֹמְרִים, נִמְצָא שֶׁהַתְּחִלָּה הִיא רַק בְּעֵינַיִם, כִּי אֵין הַיִּצָּר הָרַע מְצוּי אֲלֵא בַּמָּה שֶׁעֵינָיו רוֹאוֹת, וְלְמַה נִּקְט קִדְּם אֶת הַלֵּב? אֵךְ יֵשׁ לוֹמֵר, כִּי הָאֲמוּנָה תְלוּיָה בַלֵּב, וְכֵן דָּרְשׁוּ חֲזו"ל: "אַחֲרַי לְבַבְכֶם" — זֶה מֵיְנוּת, כִּי כְּשֶׁאָדָם תּוֹךְ בְּאֲמוּנָה, וְאֵינוֹ רוֹאֶה כְּבָר מְשׁוּם דָּבָר, רַק עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אָדָם זֶה כְּבָר אֵין מְבַלְבְּלוֹ שׁוּם דָּבָר, כִּי עֵינָיו אֵינָן רוֹאוֹת רַק אֲמַתַּת מְצִיאוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל־כֵּן נִקְט קִדְּם הַלֵּב וְאַחֲרֵי־כֵן הָעֵינַיִם, כִּי כְּשֶׁתּוֹךְ בְּאֲמוּנָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּבָר אֵין מְבַלְבְּלוֹ מְאוּמָה; וְזֶה שֶׁאָמְרוּ בְּזֵהר הַקָּדוֹשׁ (קְדוּשִׁים פד): כִּד חֲזִי רַבִּי שְׁמַעוֹן נָשִׂי שְׁפִירִין, אָמַר לְתַלְמִידָיו: "אֵל תִּפְנֹנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֵלֵהִי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם" (וַיִּקְרָא יט, ד). וְלְכַאוּרָה מֵהִי הַשְּׂיִכוֹת לְזֶה, שְׂבֻזָּה שְׁמִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים, יַעֲבֹד עֲבוּדָה זָרָה? אֵךְ יוֹבֵן עַל־פִּי הַנַּ"ל, כִּי כְּשֶׁהָאָדָם דְּבוֹק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזַי אֵין שׁוּם דָּבָר מְבַלְבְּלוֹ, כִּי רוֹאֶה בְּדוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר, רַק אֶת הָאֱלֻקוֹת הַמְחִיזָה וְהַמְהִינָה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה, אֲבָל תַּכְּף־וּמְיָד כְּשֶׁמִּפְרִיד אֶת הַדָּבָר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, הָרִי זֶה עוֹשֶׂה עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ. וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּעֲבוּדָה זָרָה (תְּהִלִּים קטו, ד): "עֲצִבְיָהֶם כֶּסֶף וְזָהָב", עַל שֵׁם הָעֲצָבוֹת כִּי עֲבוּדָה זָרָה הִיא מְקוּרָה הָעֲצָבוֹת, כִּי כְּשֶׁהָאָדָם זוֹכֵה לְהִיּוֹת דְּבוֹק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵינוֹ רוֹצֵה רְצוֹן אַחַר כָּלֵל, רַק מֵה שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ רוֹצֵה, וְאֵינוֹ רוֹאֶה מְשׁוּם דָּבָר רַק אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזַי הוּא תָּמִיד בְּשִׁשׁוֹן וּבְשִׁמְחָה, מֵאַחַר שֶׁאֵינוֹ רוֹצֵה שׁוּם יִשׁוּת וְשׁוּם מְצִיאוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, מֵה שֶׁאֵין פֶּן כְּשֶׁהָאָדָם רוֹצֵה אֵינְזָה דָּבָר מְבַלְבְּלוֹ יִתְבָּרֵךְ, הָרִי הוּא בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְרִירוֹת; כִּי בְּאֲמַת צָרִיךְ לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִרְצֵה שׁוּם דָּבָר, אֲפִלּוֹ לֹא לְהִיּוֹת לְמִדָּן אוֹ חֲזוֹן וְרַבִּי אוֹ רַב — כָּלוּם, רַק יְהוּדֵי פְּשׁוּט, וְאֲזַי יִלְךְ לוֹ תָּמִיד כְּסוּדָרָן (עֵינֵי לְקוּטֵי־מִוְהַרְוֵן, חֶלֶק ב, סִימָן פב), כִּי עַל־יְדֵי הַתְּנַשְׂאוֹת וְהַשְׁתַּרְרוֹת עַל זוֹלָתוֹ, הוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא

כְּסֻדְרָה, וְכֵן כְּשֶׁמְהַרְהֵר אַחַר אֵיזוֹ אִשָּׁה, נִמְצָא, שֶׁעָשָׂה מִמֶּנֶּה אֵיזוֹ מְצִיאוֹת, הֲרִי זֶה עֲבוּדָה וְזֶה מַמְשׁ, וּמִזֶּה בָּאָה עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, וְעַל-כֵּן הִזְהִיר אוֹתָם "אֵל תִּפְנוּ אֶל אֱלִילִים", כִּי נֶאֱוָף הוּא עֲבוּדָה וְזֶה מַמְשׁ, וּבְזֶה יוֹבֵן גַּם מֵה שֶׁהִתְפָּאֵר רַבְּנוּ ו"ל, שֶׁאֶצְלוּ אֵין חֲלוּק בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁה, כִּי הוּא ו"ל זָכָה לְהַכְלִיל לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁלֹּא רָאָה וְלֹא שָׁמַע וְלֹא הִרְגִישׁ מִשּׁוֹם דְּבָר רַק עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-כֵּן לֹא הָיָה אֶצְלוּ חֲלוּק וְדו"ק.

וְכֵן אָמַר, מִי שֶׁאֵין הִפְרָשׁ אֶצְלוּ בֵּין אִשָּׁה לְאִישׁ, כְּבָר אֵין צְרִיךְ לְהִתְפַּחַד מִמְּלֶאךָ (עֵין שִׁבְחֵי הַר"ן), כִּי מִלְּאָךְ הוּא שָׂכָל, הֵינּוּ נִשְׁמָה בְּלֵי גוּף, וְהוּא תְּמִיד רוֹאֶה כְּבִיכּוֹל לְפִי מְדַרְגָּתוֹ וּבַחֲיִנְתּוֹ אֶת אֲמַתּוֹ מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, מֵה שֶׁאֵין כֵּן הָאָדָם הַגִּשְׁמִי מְלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשֵׁי הַגּוּף, וְגַם מְסַבֵּב בְּהִסְתָּרוֹת שֶׁבְּעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-כֵּן קָשָׁה וְכָבֵד לוֹ לְהַבְטִיל תְּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמִזֶּה נִשְׁתַּלְשֵׁל, שֶׁרַב הָעוֹלָם שׁוֹכְחִים לְגַמְרֵי, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְנִדְמָה לָהֶם כְּאִלוּ הַכֹּל טַבַּע, חֵס וְשֵׁלוֹם, וְהָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִבְרָא, שֶׁתְּהִיָּה לוֹ מְמִשְׁלָה עַל הַמְּלָאכִים (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן א'), וְזֶהוּ הַתְּכָלִית וְהַסּוּף שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי עַקֵּר הַבְּרִיאָה הִיָּה בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדְעִין לִיָּה (וְהָרַב בֵּא מַב:), לְזִכּוֹת לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלְהַסְתַּכֵּל בְּשָׂכָל וּבַחֲיּוֹת אֵלְקוּת שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר, וּכְשֶׁבָּאִים לְהַשְׁגָּה זֶה — לֹא לְרֵאוֹת וְלֹא לְשִׁמְעַ וְלֹא לְהִרְגִישׁ מִשּׁוֹם דְּבָר, רַק אֶת אֲמַתּוֹ מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲזִי גְבוּהִים מִמְּלָאכִים; כִּי הֲלֹא הָאָדָם מְלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשִׁים וּבִמְנוּיעוֹת וְכוּ' וְכוּ', אָךְ הַמְּלָאכִים מְקַנְאִים מְאֹד מְאֹד בְּאָדָם שְׁרוּצָה לְהִיּוֹת גְּבוּהָ מֵהֶם, עַל-כֵּן הֵם מְפִילִים אֶת הָאָדָם תְּמִיד, וְעַקֵּר נְפִילָתוֹ הִיא הַשְׁכָּחָה, שֶׁנִּשְׁכַּחַת מֵהָאָדָם אֲמַתּוֹ מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנוֹפֵל אֶל גִּשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם וּבַפְּרֻטִּיּוֹת בְּתַאֲנוֹת נֶאֱוָף; וְעַל-כֵּן מִי שֶׁכְּבָר זָכָה לְהַגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת, לִידַע שֶׁאֵין בְּלִעְדּוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, עַד שֶׁאֶצְלוּ אֵין חֲלוּק בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁה, הוּא כְּבָר אֵינוֹ צְרִיךְ לְהִתְפַּחַד מִמְּלָאכִים, כִּי קִדְשָׁתוֹ לְמַעְלָה מְקַדְשָׁתָם, וּכְמוֹ שֶׁהִתְפָּאֵר רַבֵּי עַמְרָם חֲסִידָא: אֲנָא בְּשָׂרָא

וְאַנְתָּ אִשׁ, וְאַנָּא עֲדִיפְנָא מִינְךָ^מ (קדושין פא), כִּי מִי שְׁמַלְבָּשׁ בְּגוּף
 וּבְהִסְתָּרוֹת וְכוּ', וְזוֹכֶה לְגִלוֹת אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, מְעַלְתוֹ גְּבוּהָהּ יוֹתֵר
 וְיוֹתֵר, וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חַז"ל (פְּרֻכּוֹת לד): בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲעָלִי תִשׁוּבָה
 עוֹמְדִים, שָׁם אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד, כִּי הֵם הָיוּ כְּבָר
 מְסַבְּבִים בְּהִסְתָּרוֹת וּבִירִידוֹת כְּאֵלוֹ, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן זָכוּ לְחֹזֵר אֵלָיו
 יִתְבַּרְךָ, וּלְגִלוֹת אֶת כָּל הַהִסְתָּרוֹת, עַל-כֵּן מְעַלְתֶּם גְּבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד
 [עֵינִי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יד] מֵהַ שְׂגָלָה רַבְּנוּ וְ"ל עַל-פִּי (זֶהר
 יתרו סט): כִּד אֶתִּי יִתְרוֹ כְּדִין אֶתְעַלֶּה וְאֶתְיַקֵּר שְׁמִיָּה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, עֵינִי שָׁם; וְעֵינִי בְּסוּף שְׁבַחֵי-הַר"ן, בְּמַלְךְ שֶׁשָּׁלַח שְׁלֹשָׁה
 שְׁלוּחִים, שֶׁהֵם סוּד: צְדִיקִים, בִּינוּנִים וְרַשְׁעִים, וְאָמַר שֶׁהַשָּׂכָר מְגִיעַ
 וְכוּ', עֵינִי שָׁם], עַל-כֵּן-פְּנִים כְּשֶׁהָאָדָם זוֹכֶה לְהַכְנִיס אֶת עַצְמוֹ לְתוֹךְ
 הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַל-יְדֵי-זֶה נִצּוּל מִתְאַנּוֹת נְאוּף, וְזֶה שֶׁאָמַר רַבְּנוּ
 וְ"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָנִים: יט, לו), שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְהַכְנִיעַ אֶת
 תְּבַעֲרַת הַמְּדוּרָה שֶׁל שְׂבָעִים אֲמוֹת, שֶׁהִיא תְּאַנּוֹת נְאוּף, כִּי אִם
 עַל-יְדֵי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקְּדֹשׁ, לְקַדֵּשׁ אֶת דְּבוּרוֹ, וְיִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ
 לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ כְּאִשֶּׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, וְיִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ
 אֶת כָּל לְבוֹ, וְיִבְקֹשׁ אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, שְׂיִזְכֶּה לְצֵאת
 מִכָּל הַתְּאוּוֹת, כִּי כָל הַכְּתוּבוֹת שֶׁהֵן כָּלֵל הַמְּדוּת רַעוֹת — נְאוּף וְקִמּוֹן
 וְאֶכִּילָה וְגִנְבָה וְרִצְיָחָה וְכוּ' וְכוּ', לֹא זָכוּ לְבֹא לְתַקּוּנָן, כִּי אִם עַל-יְדֵי
 הַבְּעַל תְּפִלָּה (עֵינִי סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יב, מִהַבְּעַל תְּפִלָּה), אֲשֶׁר הוּא הוּא
 מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, כִּי עֵקֶר כָּלִי זֵינוּ שֶׁל מְשִׁיחַ יִהְיֶה תְּפִלָּה (עֵינִי
 לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ב'), וּבְזֶה יִכְבֹּשׁ אֶת הַכֹּל, וּבְזֶה שֶׁהָאָדָם
 מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, לְאֵט לְאֵט נִבְנִית וְנִשְׁלַמְת
 וְנִתְגַּדְּלַת דַּעְתּוֹ, וְכִשְׁנִשְׁלַמְת דַּעְתּוֹ, אֲזֵי הוּא בְּעוֹלָם הַחַרּוֹת לְגַמְרֵי,
 חַרּוֹת מֵיֶצֶר הָרַע, חַרּוֹת מִכָּל מִינֵי פְחָדִים וְשַׁעֲבוּדִים וְכוּ' וְכוּ'.

וְהִנֵּה מְבֹאֵר בְּלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן (חֶלֶק א', סִימָן ג'), שֶׁעַל-יְדֵי פְגָם
 הַפְּרִיָּת, טַעַם הַמְּרִירוֹת גְּדוֹל, וְהַתְּפִלָּה אֵינָה שְׂגוּרָה בְּפִיו, אֲבָל

(מ) אֲנִי בִּשְׁר וְאַתָּה אִשׁ, וְאַנִּי עֲרִיף מִמֶּךָ.

תִּכְּף־וּמִיד כְּשִׁזְכָּה לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית, אֲזַי זֶהוּ טַעַם מְתִיקוֹת עֲצוּם; כִּי בְּאֵמֶת לְזִכּוֹת לְחֶרֶב הַתְּפִלָּה — אֵי אֶפְשָׁר, כִּי אִם עַל־יְדֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים מֵה, ד): "חֲגֹר חֲרָבְךָ עַל גִּרְדֶּךָ", כְּמוֹכָא (בְּלִקוּטֵי־מִוֶּהֳרָן, חֶלֶק א', סִימָן ב'), נִמְצָא, שֶׁבְּתַחֲלָה כְּשֶׁהָאָדָם פְּגוּם מְאֹד מְאֹד, אֲזַי בָּא לוֹ כָּל עֲנִיַן הַתְּפִלָּה בְּכַבְדוֹת עֲצוּמָה, וְטוֹעֵם אֶת מְרִירוֹת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וּמִזֶּה בָּא, שֶׁעַל־פִּי־רֹב בְּנֵי הַנְּעוּרִים מִתְּחִילִים בְּעִבּוּדַת ה', אֲךָ לְבִסוּף בּוֹרְחִים, מֵאַחַר שֶׁאֵין לָהֶם הַהִתְחַזְּקוֹת הָאֱמֵתִית, וְתִכְּף־וּמִיד כְּשֶׁמִּתְּפַלְּלִים וּמִתְּבוֹדְדִים יוֹם אוֹ יוֹמִים, שְׁבוּעָה אוֹ חֹדֶשׁ, וְעַד כִּי לֹא נִשְׁתַּנּוּ לְגַמְרֵי, תִּכְּף־וּמִיד הֵם נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם, וְנִתְרַחֲקִים לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, (וְאֲזַי מִתְּחִילָה מְרִירוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת, כִּי אֲף שֶׁמִּהֲחִיצוֹנִיּוֹת נִדְמָה שֶׁהוּא אִישׁ כָּשֶׁר, אֲכֹל ה' הָאֱמֵת יוֹדֵעַ מֵהַ נַעֲשֶׂה אִתָּם, וּבְאֵילוֹ קִשְׁיוֹת וְסִפְקוֹת הֵם מְסַבְּבִים, וּמֵה עוֹבֵר עֲלֵיהֶם, כִּי הַשְּׁלֵמוֹת הֵיא רַק אֲצִלוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְכָל מִי שֶׁנִּכְלָל יוֹתֵר בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, יוֹתֵר שְׁלֵמוֹת יֵשׁ אֲצִלוֹ. וְעַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ בַּתְּפִלָּה וּבַקְּשָׁה).

חֲמַדַּת לְכַבֵּי! רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: "אִם הָיָה לִי בְּיָלְדוּתִי אֶחָד שֶׁיֵּאמַר לִי: 'אֲחִי, חֲזֹק!', הָיִיתִי רֵץ וּפּוֹרֵחַ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ אֲלֵפִים וְרַבְבוֹת וְכוּ' מִדְּרָגוֹת, אֲךָ לֹא הָיָה לִי מִי שֶׁיֵּאמַר לִי זֹאת, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן הַתְּחַזְּקֵתִי" (עֵינִי לְקוּטֵי־מִוֶּהֳרָן, חֶלֶק ב', סִימָן מֵח). וְסִפֵּר לָנוּ כָּל מֵה שֶׁעָבַר עָלָיו כְּמָה וְכְמָה סִפְקוֹת וְכוּ', עַד שֶׁכְּמָה פְּעָמִים נִדְמָה לוֹ, שֶׁאֵין שׁוֹמְעִים לוֹ כְּלָל, כְּמוֹכָא בְּשִׁבְחֵי־הַר"ן, אֶף־עַל־פִּי־כֵן חֲזַק אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד, וְלֹא הִנִּיחַ לְהַפִּיל אֶת עֲצָמוֹ כְּלָל. וְהִנֵּה, תְּהִלָּה לְאֵל, שֶׁזְּכִינוּ בְּזִכְיוֹת חַנּוּם, וְשֵׁם נִפְשָׁנוּ בְּחַיִּים, וְזָכִינוּ לְהִיּוֹת בְּחֶלְקוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא הַמְּנַח"ם הַכֹּל וְהַמְּשַׁמ"ח הַכֹּל, וְתְּהִלָּה לְאֵל, זְכִינוּ לְשַׁמֵּעַ אֶת הַתְּחַזְּקוֹתוֹ, עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לְאֲדוֹן הַכֹּל, וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד שֶׁנִּזְכָּה לְקִיָּמָה בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כִּי עַקֵּר הַהִתְקַרְבוֹת אֵלָיו ז"ל הֵיא דִּיקָא עַל־יְדֵי סְלוּק דַּעַת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, וְלִקְיָם אֶת כָּל אֲשֶׁר יֵאמַר כִּי הוּא זֶה (עֵינִי לְקוּטֵי־מִוֶּהֳרָן, חֶלֶק א', סִימָן קכג). וְהִנֵּה יְדַעְתִּי גַם יְדַעְתִּי, בְּנֵי, מְכַאוֹבֵי נִפְשָׁךְ, וְאֵת

כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּבָה לִי בַּפָּרְטִי פְּרֻטִיּוֹת, וְכַל-כָּךְ מֵרֵד וּמְרֹד לָךְ, עַד שֶׁאֵין לָךְ שׁוֹם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם, שֶׁתְּבִין אוֹתָךְ וְתִרְצֶה לְעֹזֵר לָךְ וְכוּ'.

וּבְאֵמֶת חֲמֵדַת לְבָבִי, אַחֲרֵי שֶׁזָּכִיתָ לְהִתְנוּדֵעַ מִרְבֵּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא שֶׁרֵשׁ נִשְׁמַת מְשִׁיחַ, וְהַמְשִׁיחַ בְּדַעְתּוֹ יִכְבֹּשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם, אֵין אַתָּה צָרִיךְ כְּבָר לְשׁוֹם בְּרִיָּה, רַק לְחֹזֵר וּלְשֹׁקֵד עַל תּוֹרָתוֹ, שֶׁהֵם אוֹרֵיתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה, עַד שֶׁיִּהְיֶה שְׁגוּר עַל פִּיךָ מִמֶּשׁ, כִּי שָׁם תִּמְצָא דְבוּרִים קְדוּשִׁים כְּאֵלוֹ, הַתְּחִזְקוֹת וְעֻצּוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת מְאֹד מְאֹד, אֵיךְ לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל-כֵּן הִפְךָ בָּהֶם הִרְבֵּה מְאֹד, וְסִיב וּבִלְהַ בָּהֶם, כִּי הֵם חַיִּיךָ וְאַרְךְ יָמֶיךָ, וּמִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם עוֹד לֹא הָיָה רַבִּי רַחֲמָן, רַבִּי הַמְּבִין מְכֹאֲבֵי נַפְשׁוֹ וּלְכַבּוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ רַבֵּנוּ ז"ל בְּעֻצְמוֹ, עַל-כֵּן תִּשְׁתַּדֵּל לְעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְתִרְאֶה לְהִתְקַרֵּב מִחֲדָשׁ אֶל רַבֵּנוּ ז"ל, וְתִקְבַּע לְעֻצְמָךְ שְׁעוֹר בְּלִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְעַל כָּל תּוֹרָה תֹּאמֶר הַתְּפִלָּה מִלִּקּוּטֵי-תְּפִלוֹת, אֲשֶׁר רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (עֵיִן לִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כה), שֶׁנֶּעְשִׂים מִזֶּה שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים כְּאֵלוֹ לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת, אֲשֶׁר עוֹד לֹא עָלוּ שֶׁעֲשׂוּעִים כְּאֵלוֹ מִימּוֹת עוֹלָם, וּמֵה טוֹב וּמֵה נְעִים לְחֻטֵּף בְּכָל יוֹם וְיוֹם עַל-כָּל-פְּנִיָּם תּוֹרָה אַחַת וְתְּפִלָּה אַחַת, וְהוּא זְכוּף הַנֶּפֶשׁ מְאֹד מְאֹד, וּמְכַל שֶׁכֵּן כְּשֶׁזוֹכֶה בְּעֻצְמוֹ לְסִדֵּר לְעֻצְמוֹ אֵיזוֹ תְּפִלָּה חֲדָשָׁה עַל-פִּי הַתּוֹרָה שְׁלוֹמֵד, וּמְכַל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן כְּשֶׁזוֹכֶה לְחֲדָשׁ אֵיזֶה דְּבַר עַל-פִּי אוֹתָהּ הַתּוֹרָה, אֵין לְשַׁעֵר וּלְסַפֵּר כָּלֵל הָעֲנִיָּן הַנִּפְלָא הַזֶּה, כִּי הֵיא לָנוּ זְכוּת גְּדוּלָּה וְזְכוּף וְתִקּוּן הַנֶּפֶשׁ, כְּשֶׁאֲנוּ מְכַנִּיסִים דְּעֵתָנוּ וּמַחֲנִנוּ בְּתוֹרַת הַנַּחֲל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, שֶׁהוּא נִהָר הַמְּטַהֵר מְכַל הַכְּתָמִים, וְיִכּוֹל לְהוֹצִיא אֶת כָּל הַחֲצִים אֲפֵלוֹ לְאַחַר שֶׁנִּזְרְקוּ (עֵיִן סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה יג, מִיּוֹם ו'). וְכִשְׁתִּהְיֶה רָגִיל לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם תּוֹרָה אַחַת וְתְּפִלָּה אַחַת (יְהִיָּה בְּמִקּוֹם שֶׁיִּהְיֶה אֲפֵלוֹ שְׁלֵא כְּסִדְרָן), אֲזִי יִמְשֹׁךְ עָלֶיךָ אֹרֶךְ רַבֵּנוּ ז"ל; כִּי בְּשַׁעֵה שְׁלוֹמְדִין תּוֹרָתוֹ, נַעֲשֶׂה בְּחִינַת נְשִׁיקִין וְהַתְּדַבְּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא, וּבַפָּרְט כְּשֶׁעוֹשֶׂה בְּעֻצְמוֹ אֵיזוֹ תְּפִלָּה חֲדָשָׁה מְאֹתָהּ הַתּוֹרָה שֶׁלָּמַד (עֵיִן לִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יב).

אהובי, אחי! בן תקבע לעצמך שעור כסדרן בלקוטי-הלכות, ללמד בכל יום מעט, ובכל פעם כשיתמרר לך, ברח לך אל מוהרנ"ת ז"ל, והוא יחזקך ויאמץך, ולא יתן לך לפל. ומה טוב ומה נעים להיות בקי בעל-פה ממש כל השיחות והספורים של רבנו ז"ל, המטתרים ומזככים האדם, ומכניסים אותו במחין הגדלות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ורד). ומוהרנ"ת ז"ל אמר, שהעקר מה שזכה להפיר את רבנו ז"ל, היה דיקא על-ידי השיחות חלין שלו (שמזה נעשו שיחות-הר"ן ותיי-מוהר"ן), על-כן ראוי לחזר בהם הרבה מאד. וכן תעין בכל יום בכמה מכתבים מעלים לתרופה, מכתבי מוהרנ"ת ז"ל, ואז פבר לא תצטרך לשום בריה בעולם, כי אור רבנו ז"ל יאיר בך, עד שתוכל להאיר פבר באחרים.

חמדת לבבי! הארכת לי קצת מלמוד ספרי רבנו ז"ל, כי באמת כל מה שעובר בזה העולם, הכל נמשך מפגם אמונת חכמים, והספרים אינם חשובים בעיניו, שאז עולים המותרות אל מחו ומבלבלו (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא), ואותם אנשי שלומנו הקדושים, שזכו להתמיד בימי נערוּתם בספרי רבנו ז"ל בהתמדה ובשקיפה נוראה ונפלאה, עד שהם שגורים על פיהם בעל-פה ממש, דיקא הם חיים חיים טובים, חיים חדשים, בכל עת ורגע, וגם יש להם כח להחזיר את כל העולם בתשובה — אשריהם ואשרי חלקם. ותדע, בני, יקירי, שגם אתה יכול לבא לכל זה, אם תתמיד כמו שהוריתיך.

אהובי, אחי, יש ויש מה להאריך, אך אין הפנאי, וגם מכתבי זה אני כותב לך ברפכת. מה אמר לך, ראוי לנו לשמח מאד, שאנו יודעים מרבי אמת בזה, ומספרים קדושים כאלו, והם יקרים בעינינו מאד מאד, בזה בעצמו אנו צריכים לרקד בכל יום ויום, על נעם חלקנו, אשר בנחל הנובע מקור חכמה שם גורלנו, כי בעוונותינו הרבים, הפך הסמ"ך-מ"ם את כל העולם, והרב חולקים על רבנו ז"ל ועל ספריו הקדושים, ואנו קטני הערך, המגשמים והמלכלכים

אֲשֶׁר א' שג בְּנַחֵל עא

בְּכָל מִינֵי חֲטָאִים, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְכִינוּ לְהֶאֱמִין בָּהֶם, וּלְהַחֲיוֹת
אֶת עֲצָמֵנוּ בָּהֶם. וְכִבֵּר אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן קעז), שְׂרָאוּי
לָנוּ לְשִׂמְחַת מָאד, שְׂזַכֵּינוּ שֵׁישׁ לָנוּ רַבִּי כְּזֶה, וְאָמְרוּ עַל זֶה אֲנָשִׁי
שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים: אִם אֵינוּ מַחֲיֶה אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה, הָרִי הוּא פָּגַם
אֲמוּנַת חֲכָמִים.

וְעַל-כֵּן, אַחֵי הַיְקָר! אַל תְּהִיָּה בְּטָלָן, וְאַל תִּפְּל כָּל-כֶּף בְּדַעְתָּךְ,
וְאַף שְׂעֵדִין מֵר וּמְרוֹר לְךָ מְאֹד מְאֹד, עַל-כָּל-פָּנִים תַּחֲיֶה אֶת עֲצָמְךָ
בְּזֶה שְׂאֵתָה יוֹדֵעַ מֵרַבֵּנוּ ז"ל, כִּי יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה פְּגוּמִים וּמְלַכְלָכִים
וְכוֹ', וְעוֹד חוֹלְקִים עָלָיו, וְאֵתָה עַל-כָּל-פָּנִים אֵינְךָ מִתְנַגֵּד, חֵס
וְשְׁלוֹם, בְּוֹדָאֵי תַזְכָּה לְבֹא עַל יְדוֹ לְתַקּוּנְךָ הַנִּצְחִי, אִם תֵּאָחַז אֶת
עֲצָמְךָ בּוֹ.

חֲמֵדַת לְבָבִי! הֵהֱכַרְח לְקַצֵּר עֲכָשׁוּ מִהַטְרָדָה שְׁנֵתְהוּתָה לִי,
בְּקָרוֹב אֲכַתֵּב לְךָ עוֹד. גַּם יָדַע לְךָ, שְׂאֲנִי מְדַפֵּיס פֹּה עֲכָשׁוּ סֵפֶר קָטָן,
סֵדֵר תַּקּוּן קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמָּטָה, שְׁמוֹהֵרֵנ"ת ז"ל הֵבִיא בְּשֵׁם
כְּתָבִי הָאֲרִיז"ל, שֶׁהוּא תַקּוּן גָּמוֹר לְפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע
לְבִטְלָה (עֵין לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמָּטָה, הַלְכָה ב'), וְעוֹד הוֹסֵפְתִי
שֵׁם עֲנִינִים נִפְלְאִים הַשְׂיָכִים לְשָׁנָה וְתַקּוּן הַבְּרִית, וְתַכְף-וּמְיָד
כְּשִׁיגְמַר אֲשַׁלַּח לְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' שג.

בְּעֵזֶרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שְׁבֵת-קֹדֶשׁ לְסֵדֵר בְּהַעֲלוֹתְךָ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה אֶל הַבַּחוּרִים הַיְקָרִים, הַרוֹצִים לְהֵאִיר נִפְשָׁם בְּאוֹר
הָאוֹרוֹת הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נֵרִם יֵאִיר.

מְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְהַפְגֵּשׁ עִמָּכֶם וּלְדַבֵּר עִמָּכֶם וְכוֹ' וְכוֹ'.

עב אֲשֶׁר א' שג בַּנְחָל

אך עלי להגיד לכם, שאתם צריכים התחזקות חדשה, ובפרט עכשו וכו', כי תכף-ומיד כשנתעורר קול הקדושה, נתעורר כנגדו קול הברה של הסטרא אחרא (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב), כי כשנתעורר בר ישראל לילך בדרך האמת, נתעוררים עוונות נגדו למנע ולעכב אותו, ובפרט כשאדם בא אל הצדיק, נתעורר נגדו יצר הרע חדש (שם, סימן עב), ועל-כן אתם צריכים התחזקות חדשה בכל יום ויום ובכל שעה ושעה ובכל רגע ורגע, ועקר ההתחזקות הוא להעלים את כל ההתקרבות שלכם, כי למה אתם צריכים להמשיך על עצמכם מחלקת ומריבות בחנם, יותר טוב שתהיה כל ההתקרבות שלכם נעלמת לגמרי, שבני-אדם לא ידעו שאתם מקרבים, ובפרט הראש ושיבה והמשגיח וכו' וכו', למה לכם להפגס בוכוחים, ולמה לכם להפגס במחלקת ומריבות, יותר טוב להעלים הכל, ועל-ידי-זה לא יהיו לכם שום מניעות, כי זה לא מצוה לצאת ולריב וכו' לצאת ולהתנכח וכו', ולצאת ולהראות שהצדק עמי וכו', אדרבה עקר החכמה להעלים מעין כל בריה את הדבקות שלו בו יתברך, וזו מעלת הצדיקים הקדושים הדבוקים בחי החיים בו יתברך, ומתמידים בלמוד התורה הקדושה, ועוסקים בתפלה בכונה, שיכולים להלביש את עצמם בלבושים כאלו, עד שלא יבינו ולא ישפילו ולא ידעו מהם כלל, וזו גדלת בר ישראל, שיכול להעלים את הדבקות שלו מעין העולם, ועל-כן ראו לעשות כל מיני פעולות שבעולם להעלים את ההתקרבות שלכם, ועל-ידי- זה תנצלו ממחלקת.

ודעת לנכון שאתם צריכים להתועד מפעם לפעם ולדבר איש אל רעהו מעצותיו הקדושות של רבנו ו"ל, אשר אי אפשר לקבל אלא על-ידי נקדת החבר, אשרי מי שחזק בזה תמיד.

הדורש שלומכם באהבה רבה מאד.

אֲשֶׁר א' דש בַּנְחַל עג
א' דש.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר שְׁלַח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַשּׁוֹתֶה
מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

בְּעֵנִין שְׁשֹׂאֲלֶת וְכוּ', מוּבָא בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁהַמְצוּוֹת בֵּין
אָדָם לַחֲבֵרוֹ מְקַבְּלִים אֶת הַשְּׂכָר גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְכוּ', וְעַל-כֵּן לֹא
קָשָׁה שׁוֹם דְּבָר, מֵהַ שְׂאִין בֵּין מְצוּוֹת בֵּין אָדָם לְמִקּוֹם מְקַבְּלִים שְׂכָר
בְּעוֹלָם הַבָּא, וְעַל-כֵּן שְׂכָר מְצוּוֹה בְּהַאי עֲלֵמָא לִיכָא (קְדוּשִׁין ל'ט), זֶה
קָאִי עַל מְצוּוֹת שְׂבִין אָדָם לְמִקּוֹם, אֲבָל עַל הַמְצוּוֹת שְׂבִין אָדָם
לַחֲבֵרוֹ מְקַבְּלִים שְׂכָר גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וּמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל אָמַר, שְׁעַל שְׂמִחַת הַמְצוּוֹת מְקַבְּלִים שְׂכָר גַּם
בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי שְׂכָר מְצוּוֹה בְּהַאי עֲלֵמָא לִיכָא, וְזֶה כְּשֶׁעוֹשֶׂה אֶת
הַמְצוּוֹה מִחֲמַת צוּוִי הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲבָל כְּשֶׁגַּם שְׂמִחַ עִם
הַמְצוּוֹה, בְּזֶה מֵרָאָה שְׂאִינוֹ עוֹשֶׂה אֶת זֶה בְּכַפְיָה אֲלֵא בְּשְׂמִיחָה,
מִחֲמַת רְצוֹן וְאַהֲבָה, וְעַל זֶה מְקַבְּלִים שְׂכָר עוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה.

בְּזֶה תִּתְבָּאֵר כָּל הַקְּשִׁיָּה שְׁלָךְ שְׁשֹׂאֲלֶת וְכוּ', מִמִּילָא נוֹפֵל כָּל
הַבְּנִין.

עִם כָּל זֹאת רְאֵה לְחִדּוּשׁ חֲדוּשִׁים דְּאוּרִיָּתָא, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר
(לְקוּטִי-מוֹהֲרַ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קה), שְׁחֲדוּשִׁים דְּאוּרִיָּתָא הֵם תְּקוּנַת הַבְּרִית,
כִּי כַּנְּגִיד זֶה שְׁהֲרַהֵר בְּמִחְשָׁבוֹת זְרוֹת וְהִרְהוּרִים רְעִים, עָלְיוֹ לְהַכְנִיס
אֶת מַחוֹ וְדַעְתּוֹ בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

עַד אֲשֶׁר א' שֶׁה בַּנְחֹל
א' שֶׁה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר שְׁלַח ה'תשל"ד.

שֵׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחֹר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,
שֶׁהוּא אוֹר הָאוֹרוֹת, אוֹר הַמְּאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

מִכְתָּבֶיךָ הַיָּקָרִים קִבַּלְתִּי זֶה בְּמָה פְּעָמִים, וְאִם אֲמַנֵּם נִשְׁבַּר לְבִי
מִכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ עֲדִין בְּכָל הַתְּאוּוֹת הָרַעוֹת, וּבִפְרֹט בַּפְּגָם
הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר עֲדִין קָשָׁה וְכָבֵד עָלֶיךָ לְצֵאת
מִהַגְנוֹת הַמְּרָה הַזֶּה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי מַחְיָה אֶת עַצְמִי, שֶׁתְּהַלֵּה
לְאֵל, אֶתָּה לוֹמֵד בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמָרָא וְשִׁלְחָן עֲרוּךְ וּמִשְׁנֵיאוֹת
וּסְפָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, רַבֵּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ (עֵין שִׁיחוֹת-הַר"ן,
סִימָן יט), שֶׁאֲפִלוּ אוֹתָם הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּלְכְּדוּ בְּעוֹנוֹת, וְקָשָׁה לָהֶם
לְהַפְרֵד מִזֶּה אִם יִקְבְּעוּ לְעַצְמָם חֶק קְבוּעַ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם כָּךְ
וְכָךְ, עַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף הַתּוֹרָה תּוֹצִיאֵם מִהַשְׁאוּל שֶׁנִּלְכְּדוּ בוֹ,
וְשִׁמְעֵתִי מֵאֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוּ, שֶׁכָּךְ וְכָךְ סוֹבֵב עַל ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיאוֹת,
כִּי מִשְׁנֵיאוֹת הֵם בְּחִינַת שְׁשֵׁה סְדָרִים, וְהֵנָּה אוֹ הוּא צוּרַת מִקָּל,
שֶׁמְכַנִּיעַ וּמְשַׁבֵּר וּמְבַטֵּל אֶת הָרוּחַ שְׁטוֹת שֶׁנִּכְנָסָה בְּאָדָם, עַל-יְדֵי
עוֹנוֹתָיו הָרַבִּים, כִּי בְּעַל עֲבָרָה הוּא מְשַׁגֵּעַ (סוּטָה ג.): רָצָה לוֹמַר
שֵׁשׁ בוֹ בְּמָה וְכַמָּה מִיָּגִי שְׁגָעוֹן, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְכַח הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה
נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד, וְהִיא שְׁמוֹת וּקְמִיעוֹת לְהַצִּילוֹ מִהַכָּל (עֵין
לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן א').

וְעַל-כֵּן, חֲמֻדַּת לְבָבִי, חִילָךְ לְאוֹרֵיְתָא, וְאֵל תְּאָבָה וְאֵל תִּשְׁמַע
לְשׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁתֹּאמַר לְךָ כְּנִגְדָּה זֶה (אֲפִלוּ שֶׁתְּהִיָּה מֵאֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוּ). רְאֵה גַם
רְאֵה בְּאֵלוּ הַחֲדָשִׁים זְכִיתָ כָּבֵד לְסִיָּם כָּל-כָּךְ הַרְבֵּה מִסְכָּחוֹת בְּש"ס,
וְכָל-כָּךְ הַרְבֵּה סִימָנִים בְּשִׁלְחָן עֲרוּךְ, וְעַל-כֵּן בְּשִׁבִיל חִלְשׁוֹת הַדַּעַת

אֲשֶׁר א' ש בְּנִחַל עה

שֶׁל חֶבְרֹן, תִּמְנַע אֶת עֲצָמָךְ מִזֶּה? ! הֲלֹא זֹהִי שְׁטוּת גְּדוֹלָה. חִזֵּק וְאַמֵּץ בְּזֶה מְאֹד כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ, כִּי בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה צְרִיכִים הַתְּחִזְקוּת חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם, כִּי אָמְרוּ חַז"ל (קְדוּשֵׁין ל), שֶׁבְּכָל יוֹם נִיוֹם יֵצְרוּ שָׁל אָדָם מִתְּחִדָּשׁ עָלָיו, וְהַעֲצָה כְּנִגְדּוֹ הִיא הַתּוֹרָה, וְעַל-כֵּן הוּא מִתְּגַבֵּר בְּכָל יוֹם נִיוֹם עַל תּוֹרָה דִּיקָא, כִּי הוּא יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר לְמוֹד הַתּוֹרָה מִבְּטָלוֹ.

חֲמִדַּת לְבָבִי! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה וְלִתְּנָה תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, שְׂזַכִּינוּ לַהֲתוֹדֵעַ מֵרַבִּי אֲמַת כְּזֶה, וּבִפְרָט שֶׁהָאִיר בְּנוֹ, שָׁגַם לָנוּ יֵשׁ עֲדִין תְּקוּנָה גְּדוֹלָה, וּמוֹרָה לָנוּ דְרָךְ קָלָה וְנִעִימָה אִיף לְלַמֵּד הַרְבֵּה תּוֹרָה, וְאִיף לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. וְעַקֵּר הַכֹּל הוּא תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כִּי עַל-פִּי שֶׁכָּל וְחֻכְמוֹת יְכוּלִים לוֹמַר שְׂאִין זֶה לְמוֹד כָּלָל, וְעַל-כֵּן רָאָה לְהַשְׁלִיךְ דַּעְתָּךְ וְחֻכְמָתְךָ, וְקִיַּם דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּתְּמִימוֹת וּבְפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, לוֹמַר הַרְבֵּה פְּרָקִים מִשְׁנָיוֹת וְדַפִּים גְּמָרָא וְסִימָנִים שֶׁלְּחֵן עֲרוּף וְתוֹרוֹת מְלַקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְעַל כֹּל תּוֹרָה לוֹמַר הַתְּפִלָּה מְלַקוּטֵי-תְּפִלוֹת כְּסִדְרָן, שֶׁהֵם זְכוּף וְטָהֵר הַנֶּפֶשׁ.

אֶהוּבִי, אַחִי! כָּבֹר עֲבָרוּ יָמִים וְחֲדָשִׁים וְשָׁנִים מִיוֹם שְׂזַכִּינוּ לַהֲתוֹעֵד יַחַד, וְאַתָּה רוֹאֶה בְּעֵינֶיךָ, כִּי יָמִינוּ הֶבֶל, כִּי הַיָּמִים פּוֹרְחִים, אֵט אֵיזוֹ טָאג אֵט אֵיזוֹ נְאֻכְט, וּמָה נִשְׁאָר מִכָּל הַיּוֹם? רַק הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת שְׂאָנוּ זוֹכִים לְחַטֵּף, שֶׁהֵם מְצוֹת צִיּוּת וְתְּפִלִּין וְצַדִּיקָה וְתוֹרָה וְתְּפִלָּה, וּבִפְרָט שִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, עַל-כֵּן חוּס וְחַמֵּל עַל נַפְשֶׁךָ עַל-כָּל-פָּנִים מַעֲכָשׁוֹ, וּבִרְחַ לָךְ מִכָּל מִינֵי לְצִים (אף מֵאלוֹ שְׂמִסְתּוֹבְבִים בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ), וְהַתְּחִזְקָתָּ וְהַיִּיתָ לְאִישׁ חֵיל, וְתִרְאֶה לְבַעַר אֲלֵיוֹ יְתִבְרֶךְ, וְאֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת מְשׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם יִהְיֶה אִיף שִׁיְהִיָּה, וְאֵל תִּנִּיחַ הַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת כִּי אֲפִלוּ כְּרָגַע. וְעַקֵּר חֻטָּא וּפְגָם הַמְּרַגְלִים הִיָּה, שְׂאָמְרוּ (בַּמְּדָבָר יג, לג): "וְנִהְיֶה בְּעֵינֵינוּ כְּחֻגְבִּים", שְׂנִפְלוּ בְּדַעְתָּם מְאֹד מְאֹד, וְכֵן הַתְּבַלְבְּלוּ מָה שְׂאֲחָרִים אָמְרוּ עֲלֵיהֶם, "וְכֵן הֵינּוּ בְּעֵינֵיהֶם", פִּרְשׁ רַש"י: שְׂמַעְנוּ אוֹמְרִים זֶה לְזֶה —

עו אֲשֶׁר א' שֶׁ בַּנְּחָל

נמלים יש בכרמים פאנשים, הינו שבזו אותם, ועל-ידי-זה נחלשה כל-כף דעתם, עד שבאו על-ידי-זה, רחמנא לצלן, לכפירות לגמרי, כמו שדרשו חז"ל על פסוק (שם לא): "כי חזק הוא ממנו", וכמו שפרש רש"י: כלפי מעלה אמרו זאת, כי כשאדם נופל ונחלשת דעתו, וכן מבלבל עצמו מה שאחרים אומרים עליו, על-ידי-זה סוף כל סוף בא לידי כפירות גמורות. כי באמת מה שיך איזו התרחקות ממנו יתברך, הלא מלא כל הארץ כבודו יתברך, ואיהו יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, והוא מטיה ומנהה את כל העולמות וכל הנבראים — דומם, צומח, חי, מדבר, ועל-כן מה שיכת איזו התרחקות ממנו יתברך!?

חמדת לבבי! (משלי ד, כ): "בני לדברי הקשיבה לאמרי הט אזהר ואל יליזו מעיניך, שמרם בתוך לבבך, פי חיים הם למוצאייהם, ולכל בשרו מרפא"; בזה העולם יש חכמות וטפשות כאלו, עד שגדמה לחכמות גמורות, ואלו החכמות מפילות ומרחיקות את רב העולם ממנו יתברך (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן מד), כי אי אפשר לזכות להתקרב אליו יתברך, רק כשזוכה להשליך ממנו כל המחשבות וכל העבר, והכל הכל צריכים לסלק ולבטל ולהשליך מאתנו, ויפשט דעתו וחקמתו ושכלו לגמרי, כאלו אינו יודע כלום, דיקא על-ידי-זה יזכה להפגס לפני ולפנים. ודבר זה צריך לנהג תמיד, ומכל שפן בכל יום ויום, לעשות התחלה חדשה, וידמה בעיניו כאלו נולד ברגע זה, ועל-ידי-זה יזכה לעבר על הכל, ובפרט בהתבודדות, אי אפשר לפרש שיחתו אליו יתברך באמת, כשעדין יש בו אילו חכמות של הבל, כי לענין התבודדות צריכים להיות איש תם ממש, כאלו אין לו שום שכל, ואינו יודע שום דבר, וכל מה שאדם זוכה לתמימות יותר, כמו-כן זוכה לדבר עמו יתברך יותר, וכן הוא בלמוד התורה הקדושה, דיקא אלו התמימים והישרים המצייתים את רבנו ז"ל, ואינם חוקרים אם כן היא האמת וכו', רק מקימים בתמימות ובפשיטות, דיקא הם זוכים לסיים ששה סדרי משנה בכל פעם, ובבלי וירושלמי ורמב"ם טור ושלחן ערוך

וְכָל סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוּשׁ וְהַמְדַרְשִׁים וְכוּ' וְכוּ'.

על-פֶּן, חֲמֻדַת לְבָבִי, אֲשֶׁר אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ, אֶהְבֵּה שְׂאִינָה תְלוּיָה בְשׁוּם דָּבָר, כִּידוּעַ לְךָ כַּמָּה זְמָנִים בְּלִינוּ יַחַד, עַתָּה אַתָּה נוֹסֵעַ מִמְּנִי, וּמִי יוֹדֵעַ אִם נִזְכָּה עוֹד לְהִתְרַאוֹת, (בְּיֹדָאֵי אֲנִי מְקוּוֹה עוֹד לְרֵאוֹתֶךָ בְּזֶה וּבְבֹא לְנִצּוֹחַ נִצְחִים), עַל-כָּל-פָּנִים, תִּהְלֶה לְאֵל, קִבְּלָתְךָ אֶת הַתְּמִימוֹת הָאֲמִתִּית, הַחֲזוֹק בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, כִּי עוֹד תִּצְטָרֶךְ לִישׁוּעוֹת וְהַתְּחַזְקוֹת רַבּוֹת בִּימֵי חַיֶּיךָ, תָּמִיד תִּדְעַ שֶׁהַכְּתָבַת הָרֵאשׁוֹנָה הִיא רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁתִּיחַד לְעֲצֻמְךָ מְקוּם מִיחַד שְׂאִין שֵׁם בְּנִי-אָדָם, וְתִשְׁיַח וְתִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לִבְךָ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וּבִקְשׁ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים רַק מִמְּנִי יִתְבָּרַךְ כָּל מַה שְׂאֵתָה צְרִיךְ — בֵּין בְּרוּחָנִי וּבֵין בְּגִשְׁמִי, כִּי אֲצַלּוֹ יִתְבָּרַךְ תִּזְכֶּה לִפְעַל כָּל מַה שְׂאֵתָה צְרִיךְ, כִּי הַכֹּל לְכָל מְשַׁגַּח בְּהַשְׁגָּחַ פִּרְטֵי פִרְטִיּוֹת, אֵין אָדָם נוֹקֵף אֲצַבְעוֹ מִלְּמַטָּה, אֲלֵא אִם-כֵּן מְכַרְיִזִין עָלָיו מִלְּמַעְלָה (חֲלִין ז'), וְאֶפְלוּ רִישׁ גְּרָגִיתָא מִן שְׂמִיָּא מִנּוּ לִיָּה (בְּרַכּוֹת נח.), וְאֶפְלוּ צִפּוּרָא קְלִילָא מִבְּלַעְדֵי שְׂמִיָּא לָא מִתְצַדָּא, וְכָל שְׂכָן בֵּר אֵינִישׁ (ירושלמי שביעית ט, א), וְאֵין אָדָם נוֹגֵעַ בְּמָה שְׂמוּכָן לְחִבְרוֹ, וְאֵין מְלַכּוֹת נוֹגַעַת בְּמְלַכּוֹת חִבְרָתָה אֶפְלוּ כַּמְלֵא נִימָא (יִמָּא לח.), וְאֶפְלוּ קֵשׁ וְתִבְּן אֵינוּ נוֹפֵל מִהַעֲגָלָה כִּי אִם בְּהַשְׁגָּחַ פִּרְטֵי פִרְטִיּוֹת (הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוּשׁ), וְצְרִיךְ שְׂתַדַּע, שְׂאֵין טֹבַע כָּלָל, כִּי הַכֹּל הַשְׁגָּחַ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְשַׁגִּיחַ וּמְנַהִיג אֶת הָעוֹלָם בְּדֶרֶךְ זֶה שְׂאֵנוּ רוֹאִים לְפָנָי עֵינֵינוּ, וְכָל מַה שְׂבָנִי אָדָם מִבְּלִבָּלִים אֶת הַדַּעַת הוּא הַכֹּל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן שְׂיִדְמוּ בְּדַעְתָּם כְּאֵלוּ יֵשׁ אֵינְהָ רְצוֹן מִבְּלַעְדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, חַס וְשְׁלוֹם, וּכְאֵלוּ יֵשׁ אֵינְהָ טֹבַע, חַס וְשְׁלוֹם, וּבְאֲמַת מִי שְׂכָבֵר זָכָה עַל-יְדֵי רַבּוּי הַתְּבוּדוֹת שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים שְׂנִתְבָּרַר וְנִזְדַּבֵּךְ מַחוּ, רוּאָה וּמַבִּין וּמְאָמִין וּמִבִּיט בְּכָל דָּבָר רַק אֶת הַפְּנִימִיּוֹת, שֶׁהוּא אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ הַגְּנוּז וְנִסְתָּר בְּכָל דָּבָר, כִּי בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֵׁם אֵלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם מִמֶּשׁ, וּבִיְדִיעָה זֶה יִתְפָּרְדוּ מִמֶּךָ כָּל פּוֹעֲלֵי אָוֶן, וְתִזְכֶּה תָּמִיד לְבָרַח אֲלֵיו יִתְבָּרַךְ, וְכֵן לְבָרַח בַּתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה שְׁעוֹרִים כְּסֻדְרָן כְּרִצּוֹנוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל (עֵין שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן

עַח אֲשֶׁר א' שׁו בַּנְחַל

עו). "שָׁמַע בְּנֵי וְקַח אֲמָרֵי וַיִּרְבוּ לָךְ שָׁנוֹת חַיִּים, בְּדַרְךָ חֲכָמָה הִרְתִּיךָ, הַדְרֹכְתִּיךָ בְּמַעְגְלֵי יִשְׂרָאֵל, בְּלִכְתּוֹךָ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם תְּרוּץ לֹא תִכְשַׁל" (מְשָׁלֵי ד, י"א-יב).

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד...

א' שׁו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר שְׁלַח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה נִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵף אֶת שְׁבָרוֹן לְבָבְךָ מִכָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגַשְׁמִיּוֹת וְכוּ' וְכוּ'.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים הַתְּחַזְּקוֹת חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם; כִּי בְּאַמַּת עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם מְשַׁבְּרִים וְגַלִּים, וְאֵי אֶפְשֶׁר לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד אֲלֵא עַל-יְדֵי הַתְּחַזְּקוֹת, וּמוֹהֲרֵנִי תָּהּ ז"ל הָיָה רְגִיל לֹאמֹר, אֵף שֶׁקַּבְּלָתִי מִרְבֵּנוּ ז"ל כָּל-כֶּף הַרְבֵּה דְרָכִים וְהִנְהִיגוֹת יִשְׁרוֹת, עִם כָּל זֹאת אֲנִי רוֹאֶה שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְעַבֵּר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּלֵי הַתְּחַזְּקוֹת, כִּי הַרְבֵּה הַרְבֵּה גְדוּלִים וְקִדּוּשִׁים וְכוּ' וְכוּ' נִפְלוּ לְעַמְקָא דְתַהוֹמָא רַבָּא, עַל-יְדֵי שְׁלֵא הִיְתָה לָהֶם הַתְּחַזְּקוֹת, וְכֵן הָיָה בְּכָל הַדּוֹרוֹת, שֶׁהָיוּ לְמַדְנִים גְדוּלִים וְאֶפְלוּ בְּעַלֵי מְקַבְּלִים וְכוּ' וְכוּ', וּלְבִסוּף נִפְלוּ, כִּי לֹא הִיְתָה לָהֶם הַתְּחַזְּקוֹת, כִּי הִתְחַזְּקוֹת הִיא הָעֵקֶר בְּחַיֵי הָאָדָם, וְאֶפְלוּ נִגְרַ פְּשׁוּט וְסִנְדֵּלָר פְּשׁוּט וְחִטְּ פְּשׁוּט צָרִיף הַתְּחַזְּקוֹת עַל נִקְדַּת יְהוּדִית, וְכָל שְׁפָן וְכָל שְׁפָן לְמַדָּן גְּדוּל וּבְעַל מְקַבְּל וְכוּ' וְכוּ', שְׁבוּ מִתְגַּרְהַ הַשְּׁטָן יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַל-כֵּן הוּא צָרִיף הַתְּחַזְּקוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְכָכָל שְׂאָדָם גְּדוּל יוֹתֵר, הֵינּוּ שְׂיֵשׁ לוֹ הַשְּׂגָה בְּרוּחָנִיּוֹת, הוּא צָרִיף הַתְּחַזְּקוֹת יוֹתֵר, וְעַל-כֵּן תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי

אֲשֶׁר א' שו בְּנַחֵל עט

פְּעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְהִתְחַזֵּק. וְעַל קֶטֶב זֶה סוֹכְבִים כָּל דְּבָרֵינוּ; כִּי בְּאֵמֶת רְאִיתִי הַמּוֹן מְקַרְבִים שֶׁהִתְקַרְבוּ לְרַבְּנוּ ז"ל, וּלְבִסּוֹף נִפְלוּ וְנִתְרַחְקוּ לְגַמְרִי, וְהַכֹּל מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיָּתָה לָהֶם הִתְחַזְּקוֹת וּבִפְרָט כְּשֶׁרָאוּ מַחְלָקַת וּוְכוּחִים וְכוּ', אֲפֹלוּ בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, דְּבָר זֶה שָׁבַר אוֹתָם עַד שֶׁנִּתְרַחְקוּ לְגַמְרִי, וּבְאֵמֶת אִם הִיָּתָה לָהֶם הִתְחַזְּקוֹת אֲמִתִּית שֶׁדְּבַר רַבְּנוּ ז"ל הוּא רַק לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ וּלְהִתְחַזֵּק בְּנִקְדַת יְהוּדוּתוֹ, אֲזִי אִף פַּעַם לֹא הָיוּ נִשְׁבָּרִים, כִּי מֵה יֵשׁ לְהִשְׁבֵּר בְּזֶה הָעוֹלָם, הִנֵּה אֲנַחְנוּ כְּאֵן, וְעוֹד מְעַט נִצָּא מִכָּאֵן וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן הֶעֱקַר לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וּלְהִשְׁתַּדֵּל מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ וּלְשִׂמְחָה אֶת עַצְמוֹ וּלְשִׂמְחָה אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת יְלָדָיו, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת תָּמִיד שְׂמֵחַ, כִּי הַשְׂמֵחָה הִיא הֵהִתְחַזְּקוֹת, וּבְזֶה שְׂאֵדָם שְׂמֵחַ זֶה סִיּוֹן שֶׁהוּא מִחִזֵּק אֶת עַצְמוֹ, וּלְהַפּוֹף — הַעֲצָבוֹת וְהַעֲצָלוֹת זֶה מְקוֹר הַכְּפִשְׁלוֹנוֹת שֶׁל הָאָדָם, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן.

וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, יְדִידֵי הַיָּקָר, לֹא לְהִיּוֹת בְּטָלָן, אֲלֵא תִקְבַּע אֶת עַצְמוֹ בְּכָל יוֹם בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּבִפְרָט בְּסִפְרֵי לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, אֲשֶׁר מִשָּׁם תִּשָּׂאב הַמּוֹן הִתְחַזְּקוֹת לְכָל יְמֵי חַיָּיָה, וְתִאֲמִין לִי, שְׂגַם עָלַי עֵבֶר בַּתְּחִלַּת הֵהִתְקַרְבוֹת מֵה שֶׁעֵבֶר וְכוּ' וְכוּ', חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי רְאִיתִי הַמּוֹן שְׁחִיתוֹת שֶׁנִּעְשְׂהָ בְּעוֹלָם בְּכָל־וּבֵין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בִּפְרָט וְכוּ' וְכוּ', עַד שֶׁבָּאתִי לִידֵי הַסְּכָמָה מֵה לִי וְלָהֶם, עָלַי רַק לְהַכְנִיס אֶת עַצְמִי בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּמִשָּׁם אֲשָׂאב אֶת הִתְחַזְּקוֹתֵי, וְשִׁקְדָתִי בְּלְקוּטֵי-הַלְכוֹת בְּשִׁקְיָה וְנוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד עַד שֶׁעָבְרוּ עָלַי שְׁנַתִּים שְׁסִימָתִי בְּכָל חֹדֶשׁ אֶת כָּל סִפְרֵי לְקוּטֵי-הַלְכוֹת שְׁלֵשִׁים פְּעֻמִּים רְצוּפוֹת, וְהֵייתִי עֶקֶשׁן גְּדוֹל עַל זֶה, לְמַדְתִּי רַב הַיּוֹם לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, וּמִשָּׁם כָּל הִתְחַזְּקוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְיַעֲזוֹר לִי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַד הַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן שְׁלִי בְּזֶה הָעוֹלָם לֹא רַק שְׂאֲנִי אֶתְחַזֵּק, אֲלֵא אֶתְחַזֵּק אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, מִי שֶׁרַק יָבוֹא לְתוֹךְ בֵּיתִי אֶתְחַזֵּק אוֹתוֹ, כִּי כִּף קִבְלָתִי מִמּוֹהֲרַנְ"ת ז"ל; כִּי בְּאֵמֶת כָּל הַלְמוּד הַעֲמַק שֶׁל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הוּא רַק הִתְחַזְּקוֹת עֲצוּמָה, לְחַזֵּק

את האדם לעבר את זה העולם בשלום, ואשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ומתמיד בלמוד לקויטי-הלכות, אשרי לו בזה ואשרי לו בבא לנצח נצחים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שז.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר שלח ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויירדפו אל האברך היקר לי מאד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו נגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, ומכל מה שעובר עליך וכו' וכו'.

מה אמר לך, ידידי היקר, אין שום עצה בזה העולם רק לדבך את עצמך בו יתברך ולבקש רחמים ממנו יתברך, כי רק הוא יתברך יכול לעזור לך, והיה ראוי מאד שתרגיל את עצמך לומר בכל יום "יום תהלים", כי התהלים נחלקים לימי השבוע, ואשרי מי שזוכה לסיים בכל שבוע את ספר התהלים, כי 'תהלים' אותיות 'לי תהום', ורבנו ז"ל מביא (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ז'), ותהום לשון נסי, על-פן מי שרוצה לראות נס, ראוי לו שיאמר הרבה תהלים, כי 'לי תהום' הוא על שם "ותהם כל העיר" (רות א, יט), שהוא לשון נסי.

מה אמר לך, ידידי היקר, אני יודע שכואב לך מאד מאד מה שעובר עליך וכו' וכו', עם כל זאת כל הלמוד של רבנו ז"ל הוא איך להפך את היגון והאנחה ולבא לשמחה, ועל-פן ראה לשמח את עצמך ולשמח את אשתך ואת ילדיך, ותהיה סבלן גדול על כל הבא עליך, ואז תראה נסים נגלים שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא.

אני יודע שכואב לך מאד מאד, עם כל זאת ראה להחזיק

פא בנחל א' שח אשר

מעמד, כי אין זה חכמה להתיאש ולפל ביאוש, מה עושים בני-אדם שיש להם ילדים בעלי מומין לגמרי, רחמנא לישזבן, האם הם תולים את עצמם?! או האם הם ממיתים את עצמם?! בודאי צר ומר להם מאד מאד, אך הם מחזיקים מעמד, ולכן מאחר שזכית להתקרב לרבנו ז"ל, ראה גם-כן להחזיק מעמד, ותדע אשר עקר התרב לכבש את המלחמה הוא תפלה, ואם יש איזו מציאות של ישועה, זה רק על-ידי תפלה ובקשה, ועל-כן אל תהיה בטלן אלא תבקש ותתחנן ממנו יתברך כל מה שאתה צריך, והקדוש-ברוך-הוא בודאי לא יעזב אותך, ראה להתחזק בכל מיני אפנים שבעולם, ואז תראה נסים נגלים שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, ואף שבדרך הטבע אתה לא רואה ישועה, עם כל זאת כבר גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רנ): הטבע מחייב כף והתפלה משנה את הטבע, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל ישמע בקול צעקתנו, ונזכה לישועה גדולה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שח.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר שלח ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ששיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאד שותה ממי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מכתבך הארוך לנכון קבלתי זה שבוע, ולא היה הפנאי להשיבך תכף-ומיד כרצונך.

והנה אודות שאתה כותב, שיש לך חלישות הדעת גדולה מ... כלך לך ממנו, מה אתה צריך אותו, ברוך השם, יש לנו ספרי רבנו

ו"ל, וְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּהֵם, כִּי דָבַר רַבְּנוּ ו"ל אֵינוֹ מְצַמְצֵם אֶצֶל אֶחָד וְכוּ', וּמֵאַחֵר שֶׁהוּא בּוֹרַח מִמֶּךָ, וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְדַבֵּר עִמָּךָ, מָה אַתָּה צְרִיךְ אוֹתוֹ, הֵאֵם דָּבַר רַבְּנוּ ו"ל מְצַמְצֵם רַק אֶצְלוֹ?! וְהֵאֵם אֶחָד מְבַלְבֵּל אֶת הַמַּח וְכוּ', אַתָּה צְרִיךְ לִהְיוֹת כָּל-כָּף בְּחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, וְלִשְׁבֵר אֶת עֲצָמְךָ כָּל-כָּף?! דַּע לָךְ חֻבְרֵי זְקִירֵי, כִּי הַכֹּל הוּא דְמִיּוֹן גָּדוֹל. וְרַבְּנוּ ו"ל אָמַר לָנוּ בְּפִרוּשׁ, שְׂאֵי אֲפָשֶׁר לְהַכִּיר בְּזֶה הָעוֹלָם אִישׁ כְּשֶׁר כָּלֵל, כִּי מִבְּחוּץ נִדְמָה כְּשֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם, וּמָה גַם שֵׂישׁ בְּנֵי-אָדָם, שֶׁמִּבְחוּץ נִדְמָה עֲלֵיהֶם וְכוּ', וּבְאֵמַת הַכֹּל הֵבֵל וְאֵין בְּהֵם מִמֶּשׁ כָּלֵל, וְאֵם הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ אָמַר לְשִׁמוּאֵל הַנְּבִיא, שֶׁהִיָּה נִקְרָא 'רֹאֵה' (שְׁמוּאֵל-א טו): "אֵל תִּבְט אֶל מְרֹאֵהוּ וְאֵת גְּבַה קוֹמָתוֹ כִּי מֵאַסְתִּיהוּ, כִּי לֹא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם, כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיִם וְה' יִרְאֶה לְלֵבָב" וְגו', וְאֵם-כֵּן אֵיךְ נוֹכַח קִטְנֵי עֲרֵף כְּמוֹנוֹ לִהְיוֹת מְבִינִים, וְלוֹמַר זֶה נֶאֱדָה וְזֶה לֹא נֶאֱדָה, אֲשֶׁר הוּא יֵצֵר הָרַע גָּדוֹל לוֹמַר דָּבָר זֶה (עֵין לְקוּטִי-מֹהֲרָן, חֵלֶק ב', סִימָן פג). וּמוֹהֲרָנִ"ת ו"ל אָמַר (לְקוּטִי-הַלְכוֹת, רֵאשִׁית הַגּוֹ, הַלְכָה ה'): דִּיקָא עַל-יַדֵּי מַעֲשֵׂה זְמָרֵי נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ לוֹמַר זֹו אֲסוּרָה וְזֹו מִתְּרַת וְכוּ', עֵין שָׁם; וְדַבָּר זֶה גּוֹרֵם כָּל הַמַּחְלֶקֶת וְהַשְׁנֵאת חֲנָם בְּעוֹלָם, וְכָל הַמְּפָרְסָמִים שֶׁל שְׁקָר מְקַבְּלִים כַּחֵם מִדְּבוּרֵי שְׁטִיּוֹת כְּאֵלוֹ וְכוּ', וְאֵין לְהֶאֱרִיף בְּזֶה, כְּדֵי שְׁלֹא לְהִרְבוֹת בְּמַחְלֶקֶת עַל-יַדֵּי-זֶה בְּעֲצָמוֹ, כִּי כְּבָר יְדוּעַ לָנוּ מָה שֶׁפָּרַשׁ מֹהֲרָנִ"ת ו"ל (לְקוּטִי-הַלְכוֹת, רַבִּית, הַלְכָה ה') עַל מֵאֲמָרָם ו"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ת, ה): אֵמַת אָמַר אֵל יִבְרָא, וְהַשְׁלִיךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ אֶת הָאֵמַת עַל הָאָרֶץ, הֵינּוּ אֵם הָאֵמַת בְּעֲצָמָה מְכִיָּאָה לִידֵי מַחְלֶקֶת, צְרִיכִים לְהַשְׁלִיךְ אֶת הָאֵמַת, כִּי שְׁנוּאָה הַמַּחְלֶקֶת אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל-יַדֵּי מַחְלֶקֶת עוֹקְרִים אֶת עֲצָמָם לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, וּמֵאֲבָדִים שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, וְעַל-כֵּן אֵין כְּדָאֵי לָנוּ לְדַבֵּר מְזֵה, וְעַקֵּר עֵסְקָנוּ הוּא רַק תּוֹרָה וּתְפִלָּה, וְלִבְרַח רַק אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בַּתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת וְכוּ', וְיֹוֹתֵר מְזֵה אֵין לְהַכְנִיס אֶת הַמַּח בְּשׁוּם עֵסֶק אוֹ סְכִסוּף אוֹ מַחְלֶקֶת, חַס וְשְׁלוֹם; וְעַל-כֵּן כָּלֵךְ מִמֶּנּוּ, מָה אַתָּה צְרִיךְ לוֹ, חֲזַק וְאֲמִץ עֲצָמְךָ בְּכָל הַפְּחוֹת עַל-פִּי דְרָךְ הָאֵמַת שֶׁקְּבִלָנוּ מִרַבְּנוּ ו"ל, וְהַתְּמַד בְּשַׁעוּרִים כְּסֻדְרָן: מְשֻׁנְיּוֹת, גְּמָרָא

אָשֶׁר א' שט בְּנַחַל פג

וְשִׁלְחַן עָרוּךְ, וְתִרְאֶה לְלַמֵּד בְּכֹל יוֹם עַל-כָּל-פָּנִים תּוֹרָה אַחַת
וְהִתְפַּלֵּה אַחֲרֶיהָ, אֲשֶׁר הֵם זְכוּךְ הַנְּפֶשׁ מְאֹד מְאֹד; אֲשֶׁר מִי שִׁיאַחַז
בָּהֶם, וְאִז טוֹב לוֹ לְנַצַּח נְצַחִים.

הדורש שלומך...

א' שט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רִבְעִי לְסֵדֵר שְׁלַח ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַאֲבֵרָה הַיָּקָר
לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ,
שֶׁהוּא אוֹר הָאוֹרוֹת, הַיּוֹצֵא מִשְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעִתִּיק וְכו', שֵׁשׁ
נִתְהַפְּכִין כָּל הַעֲוֹנוֹת לְזָכוֹת וְכו' ... גֵּרוּ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי. וְמָה אֵמַר לְךָ, אַחֵי,
חֲבִיבִי, בְּנֹדָאֵי לְבִי נִשְׁפָּר בְּקַרְבֵי לְגַמְרֵי מֵרַב הַרְפַּתְקָאוֹת הַעוֹבְרוֹת
עָלֶיךָ, אִךְ בְּאַמַּת אַתָּה יוֹדֵעַ, שֶׁכָּל עֲנִין רַבְּנוּ ז"ל שֶׁהוּא בְּרִית מְלַח
עוֹלָם (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כג), לְהַמְתִּיק אֶת מְרִירוֹתָא דְהָאֵי
עֲלֵמָא, וְאֵלְמָלָא מְלַחָא, לֹא הָיָה עֲלֵמָא יְכוּל לְמַסְבֵּל מְרִירוֹתָא,
וְתִהְיֶה לְאֵל, אָנוּ מְקַרְבִּים אֶל זֶה הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, עַל-כֵּן בְּזֶה בְּעֲצָמוֹ
רְאוּי לָנוּ לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמָנוּ, מָה הָיִינוּ עוֹשִׂים בְּלַעֲדֵינוּ?! וּפְעַם אֵמַר
רַבְּנוּ ז"ל: פּוֹן אֵיךְ קַעֲנִט אֵיךְ וְוִיסְעֵן וְוֹאס עֵס טוּט זֵיךְ אֵין דְּעַר
וְוַעֲלֵט מֵאֲדָאךְ אֵיךְ הָאֵט שׁוִין אֲלַע עֲצוֹת אוֹן דְּבוּרִים אוֹן פּוֹן
דְּעֵסְטְוֹגֵעֵן גֵּיט אוֹיף אֵיךְ אֵיבְעַר הַיִּינְט וְוִי גֵיט שׁוִין אֵיבְעַר אוֹיף
אֵינְעֵם וְוֹאס וְוִיסְט גְּאָרְנִישְׁט פּוֹן דִּי דְּבוּרִים אוֹן הַתְּחִזְקוֹת¹.

אַהוּבֵי, אַחֵי! בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׁעוֹבֵר,

ג) מֵעֲצָמְכֶם אַתֶּם יְכוּלִים לְדַעַת מַה נַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם, מָה אִם אַתֶּם שִׁישׁ לְכֶם כְּכָר אֶת כָּל
הַעֲצוֹת וְהַדְּבוּרִים וְלְמִרוֹת כֶּךָ עוֹבֵר עֲלֵיכֶם מַעֲתָה, אֵיךְ כְּכָר עוֹבֵר עַל מִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ
מִהַדְּבוּרִים הָאֵלוֹ וְמִהַעֲצוֹת.

וְעַקֵּר מֵעֵלֶת הָאָדָם — "וְוָאס קָען זײַךְ דְּעֵר הַאֵלְטֵן"ס. וְרַבְּנֵי ו"ל
אָמַר, פֶּאָר וְוָאס אײַז עֵר גֶּעקוּמֶען צו זײַן זאַךְ, וְוײַל עֵר הָאָט זײַךְ
דְּעֵר הַאֵלְטֵן".

הַכֵּלֶל, אֶהוּבִי, אָחִי, בְּזֵה הָעוֹלָם צְרִיכִים לְהִתְחַזְקוֹת עֲצוּמָה
בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגְעַת כְּפִי הַמְרִירוֹת וְהִיסוּרִים וְהַבְּלוּלִים
שְׁעוֹבָרִים עַל כָּל אֶחָד בַּפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת, וְעַקֵּר הַהִתְחַזְקוֹת הוּא
שְׂמִיחָה, לְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת שְׂבָעוֹלָם, כִּי שְׂמִיחָה הִיא
מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְכָל מֵה שֵׁיִשְׂמַח בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן יִזְכֶּה לְהַכְּנֵס לְפָנָי
וְלִפְנֵים אֶל מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וְעַקֵּר הַשְׂמִיחָה — לְשִׂמְחָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ,
לִידַע אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל מְשָׁח
בְּהַשְׂגָּחָה פְּרָטִיּוֹת, וְאֶפְלוּ בְּעַמְקֵי עַמְקִים בְּשִׂאוֹל תְּחִתִּית, גַּם שָׁם
מֵאִיר אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שָׁם אֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם,
וְאֵין שׁוּם דְּבָר שֵׁיִעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, רַק הַכֵּל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן
אֲסוּר לְפַל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, וְיִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְבִטֵּל אֶת רִצּוֹנוֹ
לְרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא יִרְצֶה רִצּוֹן אַחֵר, רַק כְּמוֹ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ רוֹצֶה,
שִׂנְיָה נִקְרָא שְׂלֵמוֹת עֲלִית הַמַּלְכוּת לְשִׂרְשָׁה (עֵין לְקוּטִי־מִוֶּהֲר"ן, חֵלֶק א',
סִימָן קעז), וּמִכָּל דְּבָר וּמִכָּל מְאוּרָע בְּרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתִסְתַּכֵּל
עַל הַחַיּוֹת אֵלְקוֹת הַמַּחֲיָה וְהַמְּהִיָּה אֶת זֶה הַדְּבָר (עֵין שָׁם, סִימָן א').
וְהֵנָּה מִבְּאֵר שִׂזוֹ מְדֻרְגָּה גְבוּהָה מְאֹד, כִּי אוֹר הַשֶּׁכֶל, הֵינּוּ לְהִסְתַּכֵּל
בְּשֶׁכֶל שֵׁיִשׁ בְּכָל דְּבָר, הוּא אוֹר גְּדוֹל מְאֹד, וְאֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְקַבֵּל
עַל עֲצָמוֹ הָאֵרָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מִהָאֵרַת זֵיו אֵלְקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ הַמְּאִירָה
בְּכָל הָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (יְחִזְקֵאל מֵג): "וְהָאָרֶץ הָאִירָה מִכְּבֹדוֹ" וְגו',
כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂמִירַת הַדְּבוּר, וְלִדְבָר רַק דְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׂגָּחָה
פְּרָטִיּוֹת, שְׂאֵז נִקְרָא דְּבוּרוֹ מַלְכוּת דְּקְדוּשָׁה, מֵאַחַר שְׂמִקְדָּשׁ דְּבוּרוֹ
בְּדְבוּרִים קְדוּשִׁים, וְיִכּוֹל לְזַכּוֹת, שְׂיֵאִיר עָלָיו תָּמִיד אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, מֵה
שְׂאֵין כֵּן, כְּשֶׁמִּפְקִיר דְּבוּרָיו וּמְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, וּמִכָּל שְׂפָן

ס) שִׂיכוֹל לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ.

ע) לְמָה הוּא הַגִּיעַ לְעִנְיָן שֶׁלוֹ? כִּי הַחֲזִיק מֵעַמֵּד.

אֲשֶׁר א' שט בַּנְחַל פה

בְּשִׁמְדֵי דְבָרִים בְּטָלִים וְשֵׁל מַה בְּכֶךָ, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה מִדְּבוּרוֹ
 "מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה", וְנִסְתָּם מִמֶּנּוּ כָּל הָאוֹרוֹת וְכוּ'. וְרוֹאִים שָׂרָב
 יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת הָאָדָם הוּא רַק בְּשִׁמְפָקִיר דְּבוּרוֹ, וְנַעֲשֶׂה מְלֵא
 בְּתָמִים (עֵינִי לְקוּטֵי-מוֹהַרֵן, חֶלֶק א', סִימָן כט). וְרַבְּנּוּ וְ"ל אָמַר (שָׁם, סִימָן
 לח): מֵאֵי דְכִתִּיב (תְּהִלִּים קמח): "רוּחַ סַעְרָה עָשָׂה דְּבָרוֹ", עַקֵּר הַרוּחַ
 סַעְרָה שְׁנַעֲשֶׂה בְּמַחַ הָאָדָם, הוּא רַק עַל-יְדֵי פָגַם הַדְּבוּר.

חֲמֻדַּת לְכַבִּי! בְּזֶה שְׂאֵתָה יוֹצֵא לְרִיב עִם שְׂתַפְּךָ, לֹא יֵצֵא לְךָ
 שׁוּם טוֹב, אֲדַרְבָּה נִתְמַרֵּר בְּיוֹתֵר לְבָךָ וּמַחֲךָ, וְדַעְתָּךָ מִתְּבַלְבְּלַת
 בְּיוֹתֵר, עַד שְׁמַר לְךָ מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שְׂכַתְבָּתְ לִי, אַךְ אִם תִּרְגִּיל אֶת
 עַצְמְךָ לֹא לַעֲנוּת לְמַחְרָפֶיךָ דְּבַר, אֲזִי יֵאִיר עֲלֶיךָ מְלֶךְ כְּבוֹד בְּהָאָרֶה
 נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה, הָאֵרַת "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", שֶׁהוּא כְּבוֹד אֱלֹקֵי
 (עֵינִי לְקוּטֵי-מוֹהַרֵן, חֶלֶק א', סִימָן ו'), וְזֶה עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה לְשׁוּב אֱלֹו
 יְתַבְּרֶךָ — כְּשׁוֹזְכָה לְשִׁמְעַ בְּזִיוְנוֹ וְשׁוֹתֵק, כִּי מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת דְּבוּרוֹ,
 עַל-יְדֵי-זֶה לֹא יוּכַל לוֹ שׁוּם אִישׁ. וְתָמִיד תִּמְשִׁיךְ בְּמַחֲךָ וּבְדַעְתָּךְ
 אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֶךָ, וְאִיךָ שֶׁהַשֵּׁם יְתַבְּרֶךָ מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים,
 וְרוֹצֵה בְךָ וְאוֹהֵב אוֹתְךָ, וְאֵל תֹּאכָה וְאֵל תִּשְׁמַע לְשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַעוֹלָם
 הַרוֹצֵה לְרַחֵק אוֹתְךָ אוֹ לְשַׁבֵּר וּלְהַשְׁלִיךְ אוֹתְךָ, כִּי הַכֹּל שָׁקֵר וְכוֹזֵב,
 וְהַשֵּׁם יְתַבְּרֶךָ הוּא תָּמִיד טוֹב לְכֹל, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (תְּהִלִּים קמח): "טוֹב
 ה' לְכֹל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו", וְכֹל מַה שְׂיִכְנִיס בְּדַעְתּוֹ אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֶךָ, כְּמוֹ-כֵן יִזְכֶּה לְשִׁמְחָה, כִּי אֵין לְךָ שְׂמֻחָה גְדוֹלָה מִזֶּה,
 שֶׁהָאָדָם יוֹדַע, שֶׁהַשֵּׁם יְתַבְּרֶךָ הוּא אֶתוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ.

וְאוֹדוֹת הַסְּחוּרָה שְׁנִשְׂאָרָה בְּיָדְךָ, אֵל תִּדְאָג כָּלְל, כִּי בְּנוֹדָאֵי
 יַעֲשֶׂה עִמְךָ הַשֵּׁם יְתַבְּרֶךָ נְסִים וְנִפְלְאוֹת, וְתִזְכֶּה לְמַכְרָה בְּזִמְנֵי קֶצֶר,
 וּבְכָבֵר רְאִינוּ בְּחוּשׁ, אֲשֶׁר הַשֵּׁם יְתַבְּרֶךָ עוֹזֵר בִּישׁוּעוֹת וּבְנִסִּים
 וְנִפְלְאוֹת לְמַעַלָּה מִדְּרָךְ הַטְּבַע, אוֹן פּוֹן שְׂמַאטְעס אוֹן פֶּאפִּיר זַיִנְעֵן
 מְעַנְטְשֵׁן רֵייךְ גִּיּוּאוֹרֵן², וְעַל-כֵּן מַה לְךָ לְדָאג, הַסְּחוּרָה לֹא תֵאבֵד
 כָּלְל, רַק צְרִיכִים מְעַט סְבָלְנוֹת וְלֹא לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה, כִּי בֵּא תְּבוּא

(ב) מִסְמַרְטוּיִים וּמְנַר נִתְעַשְׂרוּ בְּנֵי-אָדָם.

גם השָׁעָה שֶׁלָּךְ, וַיִּמְשְׁכוּ עָלֶיךָ רַחֲמָיו יִתְבָּרֵךְ, וַיְבוֹאוּ בְּנֵי-אָדָם
וַיַּחֲטִפוּ סְחוֹרְתָךְ.

אָהוּבִי, אַחִי! חֲזוּק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, וְתַעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה
עַל-כָּל-פְּנִים מְרַגֵּעַ זֶה לְהִשְׁתַּוְּקֶק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתוֹצִיא אֶת הַרְצוֹנוֹת
מִפִּיךָ. וְלִמְעַן הַשֵּׁם, תִּבְרַח לְךָ מִחֲבוּרַת בְּנֵי-אָדָם הַמְדַבְּרִים דְּבָרִים
בְּטִלִּים, אֲשֶׁר דְּבַר זֶה עוֹקֵר אֶת מַח הָאָדָם לְגַמְרִי, וְתַחֲקֵק בְּדַעְתָּךְ,
כִּי אֵינְךָ צָרִיךְ לְשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, רַק אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא נִמְצָא
בְּכָל מְקוֹם, כִּי דוּמָם, צוּמַח, חִי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ,
וְכֵן מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּבִיתְךָ, הַכֹּל נִמְשָׁךְ מֵרַבּוּי הַדְּבוּרִים שֶׁל מֵה
בְּכָךְ. וְכִבֵּר אָמְרוּ חַז"ל (אָבוֹת א'): כָּל הַמְרַבֵּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה גוֹרֵם
רָעָה לְעַצְמוֹ, וּבּוֹטֵל מִדְּבָרֵי תוֹרָה, וְסוֹפּוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנוּם, וְהַגִּיהֵנוּם
הַזֶּה הוּא עוֹד בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּי כָּל הַמְרַבֵּה דְּבָרִים מִבֵּיא חֲטָא, וּבָאִים
לְמַחֲלַקְתָּ, וְנִעֲשִׂים לוֹ הַחַיִּים מְרִים מְמוֹת, וַיּוֹרֵשׁ גִּיהֵנוּם עוֹד בְּזֵה
הָעוֹלָם, וְכֵן אָמְרוּ (שָׁם, פָּרָק ג'): שִׁיחַת הַיְלָדִים מוֹצִיאָה אֶת הָאָדָם
מִהָעוֹלָם, עַל-כֵּן כֻּלָּךְ מְדַרְךָ זֶה מְלֵה־כְּנֵס בּוֹפּוֹחִים וּמְרִיבוֹת וּמַחֲלַקְתָּ,
וְתִהְיֶה מַעֲבִיר עַל מַדּוּתֶיךָ תָּמִיד, וְסוֹבֵל עֲלֻבוֹנֶיךָ אֶפְלוּ בְּבֵית, מִכָּל
שָׁכֵן בַּחוּץ, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא תַחֲזִיחַ חַיִּים אֲמַתִּיִּים וְנִצְחִיִּים גַּם בְּזֵה
הָעוֹלָם, וְתִירֵשׁ גַּן עֵדֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעוֹלָם אֵל תַּעֲשֶׂה אֵיזָה עֶסֶק
וּמְרִיבָה בְּשָׂבִיל שׁוּם דְּבַר בְּעוֹלָם, שְׂכוּחַ תִּשְׁפַּח וְתַעֲבִיר הַכֹּל
מִדַּעְתָּךְ, וּבְכָל רָגַע וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל יוֹם תַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְאִזּוֹ
דִּיקָא תַחֲזִיחַ חַיִּים נִצְחִיִּים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

אִם תּוֹכֵל לְשַׁלַּח אִיזוֹ נְדָבָה לְהַדְפֹּסֶת הַקּוֹנְטְרָסִים, תִּהְיֶה לְךָ
זְכוּת הַרְבֵּים גְּדוֹלָה וְנוֹרָאָה מְאֹד.

אֲשֶׁר א' שי בַּנְחֵל פז
א' שי.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר שְׁלַח הַיְתָשָׁל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הַבְּחוּר הַרוֹצֶה לְהַאִיר נַפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת
הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ גָּנַן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

רְאֵה לְהַתְבוֹדֵד עֲצָמְךָ בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּתְפָרֵשׁ אֶת כָּל
שִׁיחַתְךָ וְכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבַכְּפִשִׁיטוֹת
גְּמוּרָה, וּבְזֶה תִּנְצַל מִכָּל רַע שֶׁנִּדְבַק בְּךָ.

הִרְגַל אֶת עֲצָמְךָ לֹאמַר בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת, אֲשֶׁר
הָאִמְרָה בְּעֵלְמָא מְטַהֵרֶת אֶת הַנִּשְׁמָה, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לֹאמַר בְּכָל
יוֹם יוֹם ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת, כִּי רַבְּנוּ ז"ל גָּתַן תְּקוּן לְכַמָּה אֲנָשִׁי
שְׁלוֹמְנוּ לֹאמַר בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים וְגַם לְמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל גָּתַן אֶת
הַתְּקוּן הַזֶּה, וְעַל-כֵּן מִדּוּעַ לֹא נִדְחַף אֶת הָרֹאשׁ שְׁלֵנוּ, וְגַם אֲנַחְנוּ
נֹאמַר בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת שְׁמוּכָא מְגוּרֵי הָאָרִיז"ל, שְׁנֵה
הוֹרַג אֶת הַיֵּצֶר הָרַע; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁחִזַּק בְּעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת.

מָה כָּבֵר יִהְיֶה אִם תִּסְתַּכֵּל עַל לְצִים, הֲלֹא הֵם לֹא יְכוּלִים לְעֹזֵר
לְךָ, הֵם רַק יְכוּלִים לְשַׁבֵּר אוֹתְךָ וְלְהַרֵם אוֹתְךָ לְגַמְרִי, אֲשֶׁר לְדַעְתִּי
אִתָּה שְׁבוּר וְהָרוּס לְגַמְרִי מִפְּגַם הַכְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה,
שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְעַל-כֵּן מָה וְלָמָּה לְךָ לְשִׁמְעַ אֶל קוֹל מִתְּנַגְּדִים רִיקִים
וּפּוֹחֲזִים וְכו' וְכו'.

תֵּאֱמִין לִי, שְׁלִי בְּעֲצָמִי לֹא יְכוּלִים לְעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבָר, כָּל זְמַן
שֶׁאֲחִיָּה אֲגַלֶּה וְאֶפְרָסֵם אֶת דַּעַת רַבְּנוּ ז"ל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְלֹא
אֲנוּחַ וְלֹא אֶשְׁקֹט עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּית אֶחָד מִכָּל בְּתֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא
יִהְיוּ נִמְצָאִים שָׁם סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, כִּי אֲנִי מְרַגֵּישׁ שֶׁנִּשְׁמַתִּי יִרְדֶּה בְּזֶה
הָעוֹלָם רַק לְגִלּוֹת וְלִפְרָסֵם אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֲנִי מוֹכֵן
לְהִיּוֹת מְטָרָה לַחֵץ, וְלֹא אֲכַפֵּת לִי שׁוּם דְּבָר, וְלֹא יוֹעִיל לְהַסְמֵךְ-

פח אֲשֶׁר א' שיא בְּנַחַל

מ"ם שום דְּבַר, אָנִי אֲגִלֶּה וְאֶפְרָסֵם אֶת רַבְּנוּ וְ"ל בְּכֹל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְלֹא אֶכְפַּת לִי מִה שִׁידְבְּרוּ עָלַי וּמִה שִׁיחֲלָקוּ עָלַי, כָּל זְמַן שֶׁאֲנִישׁם אֲדַפִּיס וְאֶפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל כִּפְּרֵי רַבְּנוּ וְ"ל כִּפְּרֵי רַבְּנוּ מִשְׁנַת תִּשְׁכ"ה, שִׁזְכְּנִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהַדְפִּיס אֶת כָּל סִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל, וְאֲנִי מְפִיץֶם בְּכֹל קְצוּי תֵּבֵל, וְלֹא עוֹד אֶלָּא אֲנִי מְעוֹרֵר עוֹד בַּחֲוָרִים וְאֶבְרָכִים שִׁיעֲזָרוּ לִי לְהַפִּיץ וְכֵן לְהַדְפִּיס, וְחַפֵּץ ה' בְּיָדִי יַצְלִיחַ, שֶׁכְּבָר הִתְחִילוּ עוֹד אֲנִישֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לְהַדְפִּיס וּמִה בְּכָף, צָרִיכִים לְמַלֵּא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עִם אֹר רַבְּנוּ וְ"ל.

נָא וְנָא אֵל תְּבַלְבֵּל אֶת עֲצֻמָּךְ מִשׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, רַק תְּקַיֵּם מִה שֶׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ לְטוֹבָתְךָ הַנִּצְחִית.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שיא

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר שְׁלַח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל הָאֲבָרָךְ הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיֵימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר.

מְאֹד מְאֹד רְצִיחִי לְדַבֵּר עִמָּךְ, וְשִׁלַּחְתִּי כְּבָר כְּמִה שְׁלוֹחִים, אָף לֹא אֶסְתַּיֵּעַ מִלְתָּא.

מִה אִמַּר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, כְּפִי שֶׁאֲנִי רוֹאֶה, יֵשׁ לָךְ כַּחוֹת עֲצוּמִים לְדַבֵּר עִם אֲנִישֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וּלְחַזְקֵם וּלְאַמְצֵם, וְלִכְּן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, אֶלָּא רְאֵה לְהַתְּוַעַד יַחַד עִם אֲנִישֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וּתְדַבֵּר עִמָּהֶם הַרְבֵּה מִעֲנִינֵי עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כְּפִי עֲצוּתִי הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ וְ"ל, כִּי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִה שֶׁעוֹבֵר — צְרוּת וְיִסּוּרִים קְטָנוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, וְלוֹלָא עֲצוּת רַבְּנוּ וְ"ל לֹא יְכוּלִים לְהַתְּחַזֵּק, וְעַל-כֵּן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, רַק תְּתַאֲמֵץ לְדַבֵּר עִם

אנשי שלומנו היקרים, כי יש לך כחות עצומים.

אנשי שלומנו מספרים, כי מוהרנ"ת ז"ל הקפיד מאד מאד על אלו שמתחמקים ולא רוצים לדבר עם אחרים, ולא רצה לקבל שום תרוץ, וכן היו אנשי שלומנו משבחים את מוהרנ"ת ז"ל על אף כל מעלותיו שהיה קדוש עליון ובעל מח נפלא, ועסק הרבה בתורה בשקיפה עצומה שעורים כסדרן והתפלל בהתלהבות ובחיות, וכתב הרבה חדושי תורה בזריות עצומה, ולא בטל את הזמן כרגע, עם כל זאת מי שרק בא אצלו לדבר מעבודת השם יתברך אפלו אדם הכי פשוט, ואפלו ילד קטן, אז סגר את הספר והפסיק ממה שעסק וכו', והתחיל לדבר עמו מעבודת השם יתברך, כי אצלו היה דבר זה יקר מאד מאד, לדבר עם בעל בחירה, כי רבנו ז"ל צנה אותנו מאד מאד לדבר עם אחרים בעבודת השם יתברך.

ועל-כן היות שיש לך כחות עצומים לדבר מעבודת השם יתברך, על-כן זאל דיין מויל נישט זיין פארמאכט^צ, אלא תדבר עם כל מי שבא אליך מעצותיו הקדושות של רבנו ז"ל, ואל תהיה בטלן, וזה לא סותר כלל את עבודת השם שלך, אדרבה בזכות שתדבר עם אחרים, יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא שתזכה למח עצום, שתשיג הרבה חכמה ודעת בקלות.

אני מקנה שתצית אותי, ומה גם רציתי מאד מאד להתועד עמך ולדבר לפניך את כל לבי.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שיב.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר שלח ה'תשל"ד.

(צ) פ"ך לא יהיה סגור.

שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוּר הַיְקָר
 לִי מְאֹד ... גֵּרוּ וְאִיר וְיִזְרַח, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר הַחֲכָמָה
 הַקְּדוּמָה, אֹרֵחַ הָאֹרוֹת הַמְּאִיר לְכָל הָאָרֶץ וְלִדְרִים עָלֶיהָ, אֲשֶׁרִי
 הַזּוֹכָה לְהֵאִיר עַל נַפְשׁוֹ אֹרֹו הַגְּנוּז.

אֶהוּבִי, אַחֵי! כְּתַבְתִּי לְךָ מִכְּתָב זֶה כְּשֵׁנִי שְׁבוּעוֹת וְגַם לְבַחֲוֹר
 ... גֵּרוּ וְאִיר חֲבֵרְךָ, וְטָרַם אֲדַע מָה הִנֵּה עִמָּךְ, אֲמַרְתִּי לְגַלוֹת פְּנֵי
 אֲלֶיךָ עַל-כָּל-פָּנִים בְּמִכְתָּב, וַיְהִיָּה נֶחֱשָׁב כְּאִלוֹ הֵיִינוּ נִדְבָרִים יַחַד
 פָּנִים אֶל פָּנִים, כִּי בְּכַתְּב, שָׁם מְנַחִים פְּנֵי הַכּוֹתֵב (עֵיִן לְקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן,
 חֶלֶק א', סִימָנִים קַעג, קַצב).

חֲמֵדַת לְכַבִּי! בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים לְהִתְחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם
 וּבְכָל שָׁעָה מִמָּשׁ כְּפִי עֵצָם הַהִתְפַּשְׁטוֹת וְהַהֲתַגְבְּרוֹת שֶׁל כַּח הַמְדָמָה
 הַשׁוֹרָה עַל לֵב וְדַעַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת, וּמִזֶּה בָּאוֹת כָּל
 הַצָּרוֹת וְהַגְּלִיּוֹת שֵׁיִשׁ בְּעוֹלָם, הַכָּל עַל-יַדֵּי כַּח הַמְדָמָה, שֶׁהֵן הֵן
 הַקְּלָפוֹת הַמְּסַבְּבוֹת אֶת הָאָדָם (עֵיִן לְקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק א', סִימָן כה) וְאִי
 אֶפְשָׁר לְבַטְלָם וְלִסְלַקֵּם מִמֶּנּוּ וּמִדַּעְתּוֹ, כִּי אִם עַל-יַדֵּי הַפְּלֶגֶת מַעֲלַת
 הַשִּׁמְחָה, כִּי הַשִּׁמְחָה בְּאֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, הִיא אֲשׁ הַשׁוֹרְפֶת אֶת כָּל
 הַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם הַדְּמִיוֹנוֹת, וְעַל-כֵּן דִּיקָא עַל מִצְוֹת הַשִּׁמְחָה מִתְגַּבֵּר
 וּמִתְפַּשֵּׁט הַסֵּמ"ךְ-מ"ם יוֹתֵר מִהַכָּל לְהַכְנִיס בְּלֵב כְּאִלוֹ אֵיִן זֶו מִצְוָה
 כָּלֵל, וּבְפִרְט אוֹתָן הַנִּפְשׁוֹת שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצָאֵת זֶרַע
 לְבַטְלָה, עַלִּיהֶם מִתְגַּבְּרִים וּמִתְפַּשְׁטִים בְּיוֹתֵר הַדְּמִיוֹנוֹת, כִּי הַחֲטָא
 הַזֶּה בָּא עַל-יַדֵּי פְּגָם הַמַּחְשְׁבָה, שֶׁחֹשֵׁב וּמְהַרְהֵר בְּמָה שֶׁחֹשֵׁב
 וּמְהַרְהֵר, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִסְתַּבֵּב יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּדְמִיוֹנוֹת שֶׁמְמַרְרִים אֶת
 חֲיָיו וּמְשַׁבְּרִים אֶת רוּחוֹ וּמְחַלִּישִׁים אֶת דַּעְתּוֹ, וּבְיוֹתֵר שֶׁנַּחֲשָׁכִים
 מִמֶּנּוּ כָּל הָאֹרוֹת, וְהוּא תָמִיד בְּעֵצְבוֹן, כִּי הַקְּלָפָה הַזֹּו הַמַּחְטָאֵת
 בְּהוֹצָאֵת זֶרַע לְבַטְלָה, נִקְרָאֵת עַל שֵׁם הַיְלָלָה פִּדּוּעַ, וְעַל-כֵּן מִי
 שֶׁכָּבֵר נִכְשַׁל עַד עַכְשָׁו בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצָאֵת זֶרַע לְבַטְלָה, וְרוֹצֵה
 לְצַאֵת מִזֶּה, אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל-יַדֵּי תַקְף הַשִּׁמְחָה, וַיַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי
 פְּעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְזִכּוֹת לְבָא אֶל הַשִּׁמְחָה, וְאִף שֶׁקָּשָׁה וְכַבֵּד עָלָיו

אֲשֶׁר א' שִׁיב בְּנַחֵל צא

מָאד מָאד, כִּי כָּבֵד נָפַל לְעַמֶּק בּוֹר וְדוּת, שֶׁשָּׁם מְקוֹר הָעֲצָבוֹת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אִם רוּצָה לְרַחֵם עַל עֲצָמוֹ, צָרִיךְ לְשַׁמַּח אֶת נַפְשׁוֹ מָאד. וְעַקֵּר הַשְּׂמֵחָה הוּא עַל-יַדֵּי חַפּוּשׁ נְקֻדוֹת טוֹבוֹת בְּעֲצָמוֹ, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיְהִיָּה עֲדִין הוּא מְלֵא מְצוֹת כְּרַמּוֹן, בְּכֹל יוֹם הוּא מְלַבֵּשׁ בְּלָבוֹשׁ הַמְּלֶךְ, שֶׁהֵם הַצִּיצִית הַקְּדוּשִׁים, וְהוּא מְעַטֵּר בְּכֶתֶר הַמְּלֶךְ, שֶׁהֵם הַתַּפְּלִין הַקְּדוּשִׁים וְכוּ' וְכוּ'. וְכֵן יַחֲפֹשׂ וַיִּמְצָא בְּעֲצָמוֹ עוֹד נְקֻדוֹת טוֹבוֹת (עֵין לְקוּיטִי-מִוְהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רַפּ"ב), וְעַל-יַדֵּי-זֶה בְּעֲצָמוֹ יִזְכֶּה לְצֵאת מִכַּף חוֹב לְכַף זְכוּת, וַיִּזְכֶּה לְשׁוֹב בְּתֻשׁוּבָה אֲמִתִּית, תְּשׁוּבָה מְאֵהָבָה, שְׂאֵז כָּל הַזְּדוֹנוֹת נִתְהַפְּכִים לְזְכוּיֹת. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (יוֹמָא פ"ו), וְדִיקָא בְּזֵה שִׁיַּחֲפֹשׂ וַיִּמְצָא בְּעֲצָמוֹ נְקֻדוֹת טוֹבוֹת, יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה. וּבִיּוֹתֵר צָרִיךְ לְשַׁמַּח, שֶׁזֶכֶה בְּזְכוּיֹת חֲנָם מִמֶּשׁ לְהַתְּנַדֵּעַ מִרְבֵּי אֲמֵת, רַבִּי רַחֲמָן כְּזֵה, אֲשֶׁר הִבְטִיחַ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שִׁיתֵּקֵן אֶת כָּל הַנִּפְשׁוֹת וַיִּקְרָבֵן אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבְזֵה בְּעֲצָמוֹ רְאוּי לָךְ לְשַׁמַּח מָאד מָאד בְּכֹל יוֹם, וְלוֹמֵר לְעֲצָמְךָ: "תְּהַלֵּל לְאֵל, אִיךְ שֶׁהוּא אֵין אֲנִי מִתְּנַגֵּד עַל רַבְּנוּ וְכוּ'".

וְרַבְּנוּ וְכוּ' לְאֵמֵר לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים (עֵין שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן קע"ו): רְאוּי לְכֶם לְשַׁמַּח מָאד, שֶׁיֵּשׁ לְכֶם רַבִּי כְּזֵה. וְעַל-יַדֵּי הַשְּׂמֵחָה תִּזְכֶּה בְּאֲמֵת לְצֵאת מִהַמְּרִירוֹת שֶׁנִּלְכַּדְתָּ בָּהֶן, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! יְדַעְתִּי גַם יְדַעְתִּי מְכַאוֹכֵי נַפְשִׁי וּלְבָבִי, כְּאֲשֶׁר כָּתְבָתָּ לִּי, וּבּוֹדָאֵי נִתְעַקֵּם וְנִתְמַרֵּר לְבָבִי וְדַעְתִּי בְּכֹל פַּעַם, עַד שֶׁעַל-פִּי-רַב אֶתָּה מְבַלְבֵּל מָאד מָאד, וְאֵי אֶפְשָׁר לָךְ לְשִׁית עֲצוֹת לְנַפְשִׁי, אֶף-עַל-פִּי-כֵן רְאֵה גַם רְאֵה לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמְךָ בְּמָה שֶׁתּוֹכֵל, וְאֵל תַּנִּיחַ לְבַעַל-דְּבָר לְהַשְׁלִיךְ אוֹתָךְ, כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת לוֹחֵם בְּעַדְךָ, וּמַגְלֶה אֶת אֲמִתּוֹ מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אִיךְ שֶׁמְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵיֵהוּ מְמַלֵּא כָּל עַלְמִין וְסוֹכְבֵי כָּל עַלְמִין, וּבִתּוֹךְ כָּל עַלְמִין, וְעַל-כֵּן אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי מֵה שֶׁיְךָ אֵיזוֹ הַתְּרַחֲקוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, הֵלֵא בְּכֹל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֶׁם אֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם מִמֶּשׁ, וְאֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ יַחֲשֶׁכָה כְּאוֹרָה, כִּי (תְּהֵלִים קל"ט): "גַּם חֲשֵׁךְ לֹא יַחֲשִׁיךְ מִמֶּךָ"

צב אשר א' שיג בנחל

וגו'; ובאמת כשאדם זוכה להגיע אל השכל שיש בכל דבר (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימנים: א, כה), שהוא החיות אלקות שיש בכל דבר, אז זוכה שנסתלקים ממנו כל הדמיונות, כי הכל דמיון גדול, כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, וכל מה שזוכה להגידל את הדעת בידיעה זו, כמו-כן זוכה לסלק ממנו הדמיונות, וזוכה להתקרב אליו יתברך, ומוציא אותו יתברך מכל פרט ופרט, כי אפלו אלו המחשבות שנוכנסות בלב בכל פעם, כאלו, חס ושלום, אבדה תקנתו, וכאלו השם יתברך ברגז ובכעס עליו, חס ושלום, גם הן נמשכות מהמדמה שרקם אצלו הסמ"ך-מ"ם, כי השם יתברך הוא אב הרחמן, וכמו שכתוב (תהלים קמה): "טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו", ומחפה ומצפה לכל בר ישראל שישוב אליו יתברך.

חמדת לבבי! חזק ואמץ מאד מאד ליחד לעצמך מקום פנוי שאין שם בני-אדם, ותשיח ותספר לבך וכל מה שעובר עליך בפרטי פרטיות, וכל דבור שמדברים עמו יתברך הוא הצלחה נצחית לעד ולנצח נצחים, וגם תראה להתמיד מאד בכל יום בלמוד התורה הקדושה שעורים קבועים במקרא, משנה, גמרא, מדרש ושלחן ערוך כסדרן ויקא (עין שיחות-הר"ן, סימן עו).

ואמרו בזהר הקדוש פרשה זו (שלח קנט): כל מאן דאשתדל באורייתא כאלו מקרב כל קורבנין דעלמא לקמי קדשא בריהו, ולא עוד אלא דקדשא בריהו הוא מכפר ליה על כל חובי, ומתקנין ליה כמה כורסיין לעלמא דאתי.

ההכרח לקצר.

הדורש שלומך...

א' שיג.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר שלח ה'תשל"ד.

אֲשֶׁר א' שיג בַּנְחַל צג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, רְאֵה לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל נֵעַם חֲלֻקְךָ
עַל אֲשֶׁר בַּנְּחַל שָׁם גּוֹרְלֶךָ, וְאַתָּה יוֹדֵעַ מַעֲצוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת
כְּאֵלוֹ, וְלִכְן רְאֵה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַעֲצוֹת הָאֵלוֹ, כִּי הָעֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת
אֲצִל רַבְּנוּ ז"ל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַעֲצוֹת, וְאַסוּר לְהַחֲלִשׁ מִשׁוּם דְּבָר.

הָעֵקֶר רְאֵה שֶׁהַתְּפִלוֹת שֶׁלְּךָ יִהְיוּ בְּהִתְלַהֲבוֹת גְּדוּלָה מְאֹד,
וְתִתְפַּלֵּל כָּל תְּפִלָּה מְשֻׁלֶּשׁ הַתְּפִלוֹת: שְׁחִרִית, מִנְחָה, מְעִרִיב, מִתּוֹךְ
הַסְּדוּר דִּיקָא, וּבְהִתְלַהֲבוֹת, וְתִקְשֶׁר אֶת מַחְשַׁבְתְּךָ אֶל דְּבוּרְךָ, אֲפִלוּ
שְׁנֵה בָּא בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ כְּמוֹכָא (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן פ); מָה
אָמַר לְךָ, עִם הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּעֲצָמָה אַתָּה יָכוֹל לְעִבֵּר אֶת כָּל הַחַיִּים
שֶׁלְּךָ, כִּי רַבְּנוּ מְדַבֵּר שֶׁם אֵיךְ שֶׁצָּרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נֶפֶשׁוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ,
וְכָל עֲבוֹדַת הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ צָרִיכָה לִהְיוֹת רַק בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי
גְּדוּלָה, וְלֹא לְהִתְפַּעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה
יָכוֹלִים לְעִבֵּר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם וּלְהַצְלִיחַ אֶת דְּרָכּוֹ.

רְאֵה לְקַבֵּעַ לְעֲצָמְךָ הַרְבֵּה שְׁעוּרִים בְּכָל יוֹם, מִקְרָא, מִשְׁנֵה,
גְּמָרָא, מְדָרַשׁ, שְׁלֵחַן עָרוּף, עֵינַי יַעֲקֹב, זֹהַר וְתַקוּנִים, וּמְכַל לְמוֹד
וְלְמוֹד תִּלְמוֹד אֲפִלוּ קִצַּת דְּקִצַּת, וְכֵן תַּעֲיִן בְּהַרְבֵּה סְפָרִים שֶׁהֵיָה
בְּרִצּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, שְׁנִזְכָּה לְעִבֵּר בְּכָל הַסְּפָרִים שֶׁבְּעוֹלָם (שִׁיחוֹת-הַר"ן,
סִימָן כח). וְעַל כָּל־כֵּן — לְהִתְמַיֵּד הַרְבֵּה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְלֹא לִהְיוֹת
בְּטָלָן, אֲלֹא שִׁיָּהִי בְּשִׁקְיָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, וְתִאֲמִין לִי שְׁבִימִי
בְּחִירוֹתֵי שְׁקָדָתִי בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּהִתְמַדָּה יוֹצֵאת מִן הַכָּלָל, וְאֵינִי
יָכוֹל לְהִסְבִּיר לְךָ מָה וְאֵיךְ הֵיָתָה הַתְּמַדָּתִי מִמֶּשׁ רַב הַיּוֹם וְרַב הַלִּילָה
לְמַדָּתִי רַק סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, עַד שֶׁנִּחְחַק בְּתוֹךְ דְּמִי; וְלִכְן רְאֵה גַם
אַתָּה לְהִתְמַיֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲבָל גַּם בְּזֶה אַל תִּנַּח אֶת יָדְךָ לְלַמֵּד

צד אֲשֶׁר א' שיד בַּנְּחָל

בספרים אחרים, הינו בספרי חסידות, כְּדִי שְׁלֵא יִהְיוּ טַעֲנוֹת לְכָל מְשַׁפְּחָתְךָ, כְּאִלּוּ עֲזַבְתָּ וְכוּ', וּבְאֵמֶת הִיא שְׁטוּת גְּדוּלָה מְאֹד, כִּי רוֹאִים בְּחוּשׁ, שְׁמִי שְׁלוֹמֵךְ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל, יֵשׁ לוֹ חֶשֶׁק לְהִיּוֹת וְלַעֲבֹר בְּכָל הַסִּפְרִים; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאִינוֹ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כְּלָל, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שיד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר שלח ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו ויירדפו לאהובי, אחי ורעי, הפחור היקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממִי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מכתבך הארך לנכון קבלתי. אחי היקר! חזק ואמץ מאד מאד, ובפרט עתה, כשגם אחיך נוסע לארץ ישראל, ויהיה עמך בצותא, ראה לחזק את עצמך עמו, וכיחד איש את רעהו יאמר חזק, ואל תירא ואל תחת משום ברִיה שבעולם (אפלו מאנשי שלומנו), ואל תניח את העצבות והחלישות הדעת אצלך אפלו כרגע, כי סוף כל סוף בא יבוא יום ישועתך, ותמצא את בת זוגך, כי השם יתברך מלא רחמים וחסדים, ואל תדאג כלל, שעברו עליך כבר עשרים שנה, ועדין לא מצאת, אתה עשית את שלך, שבקשת הרבה.

ועל-כן אין לך כבר מה להתפחד ולהתבלבל, ובהדי כבשי רחמנא למה לך, וצריכים לברח מכל מיני חמרות יתרות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן מד), וגם בזה שבחור מבלבל את עצמו ומצטער מאד מאד ונוגע בנפשו שיהיה קדם עשרים, גם זה בכלל חמרות יתרות, הינו באמת מה טוב ומה נעים להתחתן בגיל צעיר מאד, וכמו שאמר רב חסדא (קדושין ל.): האי דעדיפנא מחבראי

אֲשֶׁר א' שטו בַּנְחַל צה

דְּנִסְיָבְנָא בְּשִׁיתְסָר, וְאִי הָוָה נְסִיבְנָא בְּאַרְבִּיסָר הָוָה אָמִינָא לְשִׁטָּן
גִּירָא בְּעֵינֵיךָ מִכָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן עַל-כָּל-פְּנִים קִדְּם עֲשָׂרִים, כְּמוֹ
שֶׁהִזְהִירוּ חו"ל (שם כט:), אֲבָל הַדְּאָגוֹת וְהַחֲלִישׁוֹת הַדְּעַת בְּעֵבוֹר זֶה,
הֵן כְּבָר חֲמֻרוֹת יְתֻרוֹת וְשִׁטּוֹת וּבִלְבוּלִים יְתָרִים, אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת
שְׁלֵךְ, וּבִקְשָׁתָּ תְּמִיד מִהֵשֵׁם יְתַבְרַךְ שֶׁתִּמְצָא אֶת זְוֹגְךָ, וְעִכְשָׁו סִבֵּב
הֵשֵׁם יְתַבְרַךְ, שֶׁכְּבָר עֲבַרְתָּ גִיל עֲשָׂרִים, אִין לָךְ לְדָאג כָּלֵל וְלַחֲשֵׁב
בְּזֶה אֵילוֹ מַחֲשָׁבוֹת, כִּי אִין עֲלִיךָ שׁוֹם דִּין, כִּי כְּשֵׁישׁ דִּין וּמִשְׁפֹּט
לְמַטָּה, אִין דִּין וּמִשְׁפֹּט לְמַעְלָה (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרֵ'ן, חֶלֶק א', סִימָן טו):
כְּשֶׁאָדָם מִתְּבוּדָד וּמִפְּרֵשׁ שִׁתְּחַתּוֹ אֵלָיו יְתַבְרַךְ, אִין צָרִיךְ כְּבָר לְפַחֵד
מִשׁוֹם דְּבָר, מֵאַחַר שֶׁסֵּפֶר הַכֹּל אֵלָיו יְתַבְרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים
מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, וְכַמוֹכָא בְּזֶהֱרַר הַקְּדוֹשׁ (פְּנִיחַס וְלֵא): מֵאֵן דְּמִפְּרֵשׁ
חֲטָאוֹי לֹא אֶתְמַסֵּר דֵּינִיָּה אֶלָּא בִּידָא דְּמִלְפָּאֵר וְכוּ', עֵין שָׁם.

חֲמַדַּת לְכָבִי! חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, וּבִפְרָט לִהְיוֹת תְּמִיד
בְּשִׁמְחָה, וְזֶהוּ הַעֲקָר שֶׁבְּכָל הַעֲקָרִים, שֶׁמְחָה עוֹלָה 'או"ר עוֹלָם',
כִּי הַשְּׂמִחָה הִיא הָאוֹר שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְכָל מֵה שֶׁמְרַבֶּה לִהְיוֹת
בְּשִׁמְחָה, מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר אוֹר וְחַיּוּת, וְעַל-כֵּן אֲשָׁרֵי הַזּוֹכֶה
לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּכָל פַּעַם שִׁמְחָה, לְשִׂמְחַת בַּה', שְׂאֵז מְאִיר אוֹרוֹ
יְתַבְרַךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' שטו

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר שְׁלַח ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיֵגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי הַיְקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְכָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחַל

ק) זֶה שְׂאֵנִי יוֹתֵר גְּדוֹל מִחֲבָרִי, מִפְּנֵי שֶׁהִתְחַתַּנְתִּי בְּגִיל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, אִם הֵייתִי מִתְחַתֵּן
בְּגִיל אַרְבַּע עֶשְׂרֵה, הֵייתִי אוֹמֵר לְשִׁטָּן: "חֲצִים בְּעֵינֵיךְ".

ר) מִי שֶׁמִּפְּרֵשׁ חֲטָאוֹי לֹא נִמְסָרִים דֵּינָיו אֶלָּא בִּיְדֵי הַמַּלְאָךְ.

הַנוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה.

דיין בְּרִיף הָאֵב אִיף דְּעֵר הָאֵלְטֵן שׁוִיַן עֲטְלִיכֶע וואָכֵן אויף הָאֵב אִיף נִישְׁט גִּיהֵאֵלְטֵן וואָרט וואָס אִיף הָאֵב צו גִּיזֵאגֵט דִיר צו שְׂרִיבֶען עַל-כָּל-פְּנִיִם יַעֲדֵען וואָף אַ בְּרִיף, נָאֵר זײ מִיר דֵן לְכַף זְכוּת וואָרום אִיף בֵּין גִּיוֹעֵן פֿאַר שְׁבוּעוֹת לֹא עֲלִיכֶם, נִישְׁט גֶעזוֹנֵט אויף בֵּין אִיף יַעֲצֵט פֿאַר נומֶען מִיט דְרוֹקֶען עֲטְלִיכֶע טִיעֶרע סְפָרִים, אִיבֶער דַעם הָאֵב אִיף נִישְׁט גֶעשְׂרִיבֵן^ש.

טִיעֶרעֶר בְּרוּדֶער! אַשְׁרֵינוּ וְאַשְׁרֵי חֲלָקֵנוּ, דָּאָס מִיר הָאָבֵן אִיַּין זױ אַ גְרוֹיִסֶען רִבִּיַן וואָס הָאָט גִיזֵאגֵט: "וואָס הָאָט אִיהֶר צו זָאָרְגֵן אַז אִיף גִי פֿאַר אִיַּיף דוּפִיט אויף מִיַּין כַּח", טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חַנּוּם, וואָס עֵר הָאָט מִיט אוֹנֵז גִיטָאָן אִיף פְּרִיַי זיף זײַעֶר שְׁטאַרַק דָּאָס בְּרוּף הַשֵּׁם, בִּיסְט אִיַּין קוֹבֵעַ עֵתִים לַתּוֹרָה, אוֹן דו גִיִּיסְט אִיַּין בֵּית-הַמִּדְרָשׁ לַעֲרַנֶען אַ שַׁעוֹר אִיַּין גַּמְרָא אוֹן שְׁלַחֵן עֶרוּף, אַשְׁרִיף וְאַשְׁרֵי חֲלָקֶיהָ^ת.

אודות די באַרד זַעֵה צו טָאָן אַלֶע פֿעֲלוֹת שְׁבַעוֹלָם זְאֵלְסֵט בְּלִיבֶען מִיט אִיַּין צֵלֶם אֱלֹקִים (מִיט אַ בְּאָרַד) הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ פֿאַר לְאֲזַט נִישְׁט, בְּרוּף הַשֵּׁם, צַעֲנֵטְלִיגֶער טוִיזֶענְטֶער אִידֵן מִיט בְּאָרַד אִיַּין פֿאַות טָאָן שְׁדוּכִים אוֹן הָאָבֵן אִיַּין מְשָׁרָה אִיַּין פֿרַנְסֶה^א.

ש) אַתְּ מִכְתָּבָךְ קִבְּלֵתִי כְּכֵר לִפְנֵי כְּמָה שְׁבוּעוֹת, וְגַם אֲנִי לֹא קִיַּמְתִּי הַבְּטַחְתִּי שֶׁהַבְּטַחְתִּי לָךְ, שְׁאֲכַתֵּב עַל-כָּל-פְּנִיִם בְּכָל שְׁבוּעָה, רַק תְּדוּן אוֹתִי לְכַף זְכוּת, כִּי לִפְנֵי שְׁבוּעוֹת הֵייתִי לֹא עֲלִיכֶם לֹא בְּרִיא, וְאִם עֲכָשׁוּ אֲנִי עֶסוּק, כִּי אֲנִי מְדַפֵּס כְּמָה סְפָרִים יְקָרִים, לְכֵן לֹא כְּתַבְתִּי.

ת) חֲבֵרֵי הַיְקָר! אַשְׁרֵינוּ וְאַשְׁרֵי חֲלָקֵנוּ שִׁישׁ לָנוּ רַבִּי גְדוֹל כְּזֶה שְׁאֵמֵר, מַה יֵּשׁ לָכֶם לְדַאָג, מֵאַחַר שְׁאֲנִי הוֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם, תִּסְמְכוּ עַל כַּחֲטִי, טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חַנּוּם שֶׁעָשָׂה עִמּוֹנוּ, אֲנִי שְׂמַח מְאֹד מְאֹד שֶׁבְּרוּף הַשֵּׁם אַתְּהָ קוֹבֵעַ עֵתִים לַתּוֹרָה, וְאַתְּהָ הוֹלֵךְ לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ לְלַמֵּד שַׁעוֹר בְּגַמְרָא וְשְׁלַחֵן עֶרוּף, אַשְׁרִיף וְאַשְׁרֵי חֲלָקֶךָ.

א) אודות הַזְקָן רֵאֵה לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פֿעֲלוֹת שְׁבַעוֹלָם שֶׁתִּשְׁאָר עִם צֵלֶם אֱלֹקִים (עַם זְקָן), הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹא עוֹזֵב, בְּרוּף הַשֵּׁם, עֲשְׂרוֹת אֶלְפֵי יְהוּדִים עִם זְקָן וּפִאֹת לַעֲשׂוֹת שְׁדוּכִים, וְשִׁתְּהִיָּה לְהֵם מְשָׁרָה לִפְרַנְסֶה.

אֲשֶׁר א' שטו בַּנְחָל צו

חֲמֵדַת לְבָבִי! דְּעַר אֵיבְעֶרְשְׁטֶער וועט דיר אויף נישט פֿאַרלאָזען נאר שְׁטאַרק זיך שְׁטענדיג און זיי פֿרײליך מיט דײַנע נקודות טובות וואס דו האסט אין דיר ציצית און תפלין יעדען טאג. ברוך הַשֵּׁם, בײַסט אײן שׁוֹמֵר שְׁבֵת וְכוּ' וְכוּ', דען נאר דאס וועט אונז בלייבען לעד וּלְנִצְחַת נְצִחִים. מ'דאַרף זיך מיט דעם זייער פֿרײען, וּבְפֶרֶט שְׁבֵת דאַרף מען זיין נאר פֿרײליך (עין לקוטי-מורה"ן, חלק ב', סימן י'), און נישט אַרויס ווייזן קיין שום עצבות און מְרָה שְׁחֹרָה, און די חז"ל זאגן דאס אַפְלוּ אַ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוֹשׁ, אָבֵעַר עַר הײט שְׁבֵת אײז מֵעַן אֵיהֶם אַלץ מוֹחֵל, ווארום "שְׁבֵת" אײז די זאַף פֿון תְּשׁוּבָה (עין שם, חלק א', סימן ו'), ווען דער מענטש טוט תְּשׁוּבָה מיט אײן אַמֶּת ווערט אויף איהם נמשך הארת עולם הַבָּא וואס ווערט אָן גירופין "שְׁבֵת" און דער עקר תְּשׁוּבָה אײז לְשִׁמְעַע בְּזִיוְנוֹ לְדָם וְלִשְׁתַּק אַפְלוּ מֵעַן אײז דיר מְבֹזָה דאַרף מען דאס מְקַבֵּל זיין בְּאַהֲבָה, דאס אײז דער עקר תְּשׁוּבָה, ווייל מיט דעם וואס מען שווייגט אפ אײן בְּזִיוֹן מיט דעם ווייזט מען דאס מען גלויבט אין השגחה פֿרֻטִית, דאס דער מענטש וואס אײז מיר מַצְעֵר און מְבֹזָה אײז נישט פֿון זיין אײגענעם ווילען נאר אזוי וויל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, און דאס אײז דער אַמֶּת'ער טײטש פֿון תְּשׁוּבָה מען קערט זיך צוריק צו הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ דאס הייסט פֿון יעדען פֿאַסירונג וואס עס פֿאַסירט מיט אײן מענטש דאַרף ער גלייך צוריק קערין זיך צו הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ און זאל וויסען דאס אײז אַלץ כְּדִי אֵיהֶם צו דערמאַנען צוריק קערין צו הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וואס אײז מְלֵא רַחֲמִים וְחֶסֶדִים.²

(ב) חֲמֵדַת לְבָבִי! הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹא יַעֲזֹב אוֹתָךְ, רק תראה להתחזק ולהיות בשמחה עם הנקודות טובות שלך שיש אצלך — ציצית ותפלין בכל יום, ברוך הַשֵּׁם, אִתָּה שׁוֹמֵר שְׁבֵת וְכוּ' וְכוּ', שׁוֹרֵק זֶה יִשְׂאָר מֵאַתְּנוֹ לְנִצְחַת נְצִחִים. צריך הרבה לשמח, וּבְפֶרֶט בְּשֵׁבֶת צריך להיות מאד שמחים, ולא להראות שום עצבות ומרה שחורה, וחז"ל הקדושים אומרים שאפלו עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוֹשׁ, מוֹחֵלִין לוֹ אִם הוּא שׁוֹמֵר שְׁבֵת, כִּי כָל עֵינֵי שְׁבֵת הוּא תְּשׁוּבָה, כְּשֶׁאֵדָם עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה בְּאַמֶּת נִמְשַׁכֶּת עָלָיו הָאֵרָה מְעוֹלָם הַבָּא הַנִּקְרָא שְׁבֵת, וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הוּא לְשִׁמְעַע בְּזִיוְנוֹ וְלְדָם וְלִשְׁתַּק, וְאַפְלוּ אִם מְבֹזִים אוֹתָךְ לְקַבֵּל רָאָה הַכֹּל בְּאַהֲבָה, וְזֶה עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה, כִּי בְּזֶה שְׁשׁוֹתְקִים עַל בְּזִיוֹן, בְּזֶה רוֹאִים

צח אָשֶׁר א' שטו בַּנְחָל

טײַעֲרֵר בְּרוּדֵער! מיר האָבן שױן אַסאַך גיִרעֲדט צוזאַמֶען אויף האַב אײַך דיר אַ סאַך געשְׁרײַבען דאַס דער עקֶר יסוד פון דעם הייליגֶען רבינ'ס זאַך איז תּפִּלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, מֶעַן זַאל זײך אָפּ זונדֶערן אײן מְקוּם מִיַּחַד וואו קײנער איז נישטאַ און זײך אויס רֶעֶדן דאַס האַרץ צו הַשֵּׁם יתְּבַרַךְ אויף דעם לְשׁוֹן וואס ער איז צו גינֶואוּינֶט און אַלֶעס וואס ער דאַרף האָבן בְּרוּחַנִיּוֹת און בְּגִשְׁמִיּוֹת זאַל ער בַּעֲטֹן נאַר פון הַשֵּׁם יתְּבַרַךְ אויף דאַרף יַעֲדֵער אײנער וויסֶען דאַס אַלץ וואס עס גײט אויף אײהם דוּרף איז כְּדֵי עַר זַאל מֵאֲכֵן פון דעם תּפִּלוֹת וּבִקְשׁוֹת שׁיחֻת און דְּבוּרִים און נאַר וועגן דעם גײט אײבער אויף יַעֲדֵען אײנעם פֶּאַרשײדענע בְּלִבוּלִים און יְרִידוֹת און נְפִילוֹת וְכוּ, וְכוּ, כְּדֵי עַר זַאל מֵאֲכֵן פון דעם תּפִּלוֹת און בִּקְשׁוֹת¹.

טײַעֲרֵר בְּרוּדֵער! נַעֲכֹטֶן האַב אײך גֶּעֵהֶערט אײן גוט ווארט פון אײנעם פון אונזֶערע לײט דאַס דעם רבינ'ס זאַך האט אײך זײך זײער אַ סאַך נְקֻדוֹת ווי לְמוֹד און שְׂמֻחָה וְכוּ, וְכוּ, אָפּער דער יסוד און דער עקֶר איז הַתְּבוּדוֹת וואס מֶער מֶען איז זײך מֵתְבוּדֵד אַלץ מֶער שײנֶט אײן אײהם די אײבֶריגע נְקֻדוֹת ווארום אָן הַתְּבוּדוֹת איז אַלץ גאַר נישט ווייל הַתְּבוּדוֹת דאַס איז די כְּלֵי מִקְבֵּל זײן אײן אײהר אַלץ און עס בְּרַענְגֶט צו ישוב הַדַּעַת אַמְתִּי².

שְׂמֵאֲמִינִים בְּהַשְׁנָחָה פְּרֻטִית, שְׁהָאָדָם שְׂמֵבְנָה אוֹתִי זֶה לֹא מְרֻצוֹנוּ הַעֲצָמִי רַק כֶּף רוּצָה הַשֵּׁם יתְּבַרַךְ, וְזֶהוּ הַפְּרוּשׁ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, שְׂמֵכֵל מֵאוֹרֶע שְׁנֶאָרַע עִם הָאָדָם, צְרִיף הוּא מִיַּד לְשׁוֹב אֶל הַשֵּׁם יתְּבַרַךְ, וְלַדַּעַת שְׁהַכֵּל קָרָה כְּדֵי לְהַזְכִּירוֹ שִׁישׁוּב בְּחֻזְרָה אֶל הַשֵּׁם יתְּבַרַךְ, שֶׁהוּא מְלֵא רַחֲמִים וְחֻסְדִּים.

ג) אַחֵי הַיִּקְר! דְּבַרְנוּ כְּכֵר הַרְבֵּה בְּיַחַד, וְאִם כְּתִבְתִּי לָךְ הַרְבֵּה שְׂעֵקֶר הַיְסוּד מְדַבֵּר רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ זֶהוּ תּפִּלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, לְיַחַד מְקוּם פְּנוּי שְׂאִין שֶׁם בְּנִי-אָדָם, וּלְפָרֵשׁ כֹּל שִׁיחֻתוֹ לְהַשֵּׁם יתְּבַרַךְ בְּלְשׁוֹן שְׂרָגִיל בֵּה, וְכֹל מֵה שֶׁהוּא צְרִיף בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, יִבְקֶשׁ רַק מֵהַשֵּׁם יתְּבַרַךְ. עוֹד צְרִיף כֹּל אֶחָד לְדַעַת, שְׂכֵל מֵה שְׂעוּבֵר עֲלָיו זֶהוּ כְּדֵי שִׁיעֲשֶׂה מְזֶה תּפִּלוֹת וּבִקְשׁוֹת, שִׁיחֻת וְדְבוּרִים, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה עוֹכְרִים עַל כֹּל אֶחָד כֹּל מִיָּנִי בְּלִבוּלִים וְיְרִידוֹת וּנְפִילוֹת וְכוּ, הַכֵּל כְּדֵי שִׁיעֲשֶׂה מְזֶה תּפִּלוֹת וּבִקְשׁוֹת.

ד) אַחֵי הַיִּקְר! אַתְּמוֹל שְׂמַעְתִּי דְּבוּר טוֹב מֵאֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׂדַבֵּר רַבְּנוּ ז"ל יֵשׁ בּוֹ הַרְבֵּה נְקֻדוֹת טוֹבוֹת כְּמוֹ לְמוֹד שְׂמֻחָה וְכוּ אָבֵל הַיְסוּד וְהַעֲקֶר זֶהוּ הַתְּבוּדוֹת, כְּמֵה

אַשֶׁר א' שטו בַּנְחַל צט

ברודער, ווי נישט גיפאלן ביי זיך, גאט איז מיט דיר ביי דיר
נעבן דיר אין דיר ווארום עס איז נישטא קיין שום מציאות אן דער
אייבערשטען די גאנצע וועלט איז הויל אלקות וואס האט זיך
מתלבש גיווען אין די לבושים וואס איז פאר אוינזערע אויגן דומם,
צומח, חי, מדבר, און ווען מען האט א ביסל לישוב הדעת זעהט
מען דאס אלץ איז איין דמיון וכו' וכו' איבער דעם איז קיין יאוש
נישט פאר האנדן ווארום וואס איז שייך איין התרחקות פון השם
יתברך גאהר במקומך רבו הלבושים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
לג), און מען דארף אפ טהון די אלע לבושים און מחיצות צווישען
דעם מענטש און השם יתברך און דאס איז די גאנצע ארבעט פון
צדיק האמת מיט זיינע תלמידים פון יעדען דור וואס זיי זיינען אזוי
מגלה אלקותו יתברך ביז עס ווערט אפ גיטהון אלע מחיצות
צווישען די מענטש און השם יתברך אשרינו און אשרינו דאס מיר
האבן, זוכה גיווען צו וויסען פון איין זוי איין גרויסען רביין און
מיר האבן איין גרויסען שכיכות מיט זיינע מענטשן וואס זיי דיקא
זיינען די צדיקי הדור שפדור הזה (און נישט די מתנגדים וד"ל),
חבלים נפלו לנו בנעימים".

הדורש שלומך...

שיותר מתבודדים יותר מאירות הנקדות האחרות כי בלי התבודדות זה לא כלום, כי
התבודדות, זהו הפלי לקבל הכל, וזה מביא לישוב הדעת אמתי.
(ה) אחי! אל תפל בדעתך, כי ה' עמך, אצלך ולידך וכך ממש, כי אין שום מציאות
בלעדיו יתברך, וכל העולם זהו רק אלקות שהתלבש בלבושים אלו שלפנינו — דומם,
צומח, חי, מדבר, וכל מי שיש לו קצת ישוב הדעת רואה שהכל הוא דמיון וכו', ולכן
אין שום יאוש בעולם, כי איך שיש איזו התרחקות מהשם יתברך, "רק במקומך רבו
הלבושים" (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לג), וצריך להפשיט את כל הלבושים
והמחיצות בין האדם להשם יתברך, וזוהי כל עבודת הצדיק האמת ותלמידיו שבכל
דור, שהם מגלים כל-כף אלקותו יתברך, עד שנופלים כל המחיצות בין האדם להשם
יתברך; אשרינו ואשרינו, שזכינו להתנדע מרבי גדול כזה, ויש לנו שכיכות עם אנשיו,

זְעָה מִיר גְּלִיּוֹף צוֹ שְׁרִיבְעֵן וַיִּיל אִיךְ בְּעֵנְךָ נֶאֱדָר דִּיר.

הַנְּל.

א' שטז.

בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר שְׁלַח ה'חֲשֵׁל"ר.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָרֵב וְכו'...
שְׁלִיט"א.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְכֶם.

אוֹדוֹת חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וְהַחֲבוּר וְכו' וְכו', עֲלֵיכֶם לְדַעַת, פִּי כָּל
אֶחָד וְאֶחָד כּוֹתֵב בְּעֵינָיו אַחַר וּבְצוּרָה אַחֲרַת וְכו' וְכו', וְאִין
לְהַתְּבַלְּבֵל מֵאַחַר כָּלֵל, כָּל אֶחָד לּוֹקַח אֶת הַדְּרָךְ שְׁלוֹ, וְכֵן כָּל אֶחָד
מִחֲדָשׁ כְּפִי חֲלָקוֹ שְׁקִבֵּל בְּהַר סִינַי, וְעַל-כֵּן אִין לָכֶם לְהַתְּבַלְּבֵל מִמָּה
שְׁאָמַר לָךְ וְכו' וְכו', אֲלָא כָּל מַחֲבַר סֵפֶר יֵשׁ לוֹ אֶת הַדְּרָךְ וְהַשִּׁטָּה
שְׁלוֹ, הָעֵקֶר שֶׁיְהִיָּה בְּנוֹי עַל יְסוֹד מֵאַמְרֵי חַז"ל מְגֻמְרָא וּמְדַרְשֵׁים
וְזֶהר הַקְּדוּשׁ וְתַקּוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל וּבְסִפְרֵי תַלְמִידֵי הַבַּעַל-שֵׁם-
טוֹב הַקְּדוּשׁ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וְאֲדַרְבָּה בְּדוֹר הַזֶּה צְרִיכִים הֲרַבָּה
סִפְרִים, וְכֹל סֵפֶר וְסֵפֶר יִקָּר מְאֹד מְאֹד, וְרַבְּנוּ ז"ל הַפְּלִיג בְּמַעֲלַת
רַבּוּי הַסִּפְרִים (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סא), וְעַל-כֵּן אִין לָכֶם
לְהַתְּבַלְּבֵל מִמָּה שְׁפִטְפִט וְכו', אֲלָא תַמְשִׁיכוּ לְלֶכֶת בְּדְרָךְ שְׁלָכֶם,
וְכָךְ תַּצְלִיחוּ דְרַכְכֶם.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַצְלִיחַ אֶת דְרַכְכֶם, שְׁתִּזְכּוּ לְגַמֵּר אֶת הַחֲבוּר
בְּכִי טוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד...

שְׁדִיקָא הֵם צְדִיקֵי הַדּוֹר (וְלֹא הַמַּחְנֻגָּדִים וְד"ל), חֲבָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנְעִימִים.
ו) רֵאָה לְכַתֵּב לִי מִיָּד, כִּי אֲנִי מִתְּגַעְגַע אַחֲרֶיךָ.

אֲשֶׁר א' שִׁיז בְּנַחֵל קא
א' שִׁיז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר קִנְח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוּ זָאִיר.

רְאֵה לְקֹשֶׁר אֶת עֲצָמָךְ אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְשׁוּם דְּבַר שְׁבַעוּלָם לֹא
יֻכַּל לְשַׁבֵּר אוֹתָךְ, כִּי אֲנִי רוֹאֶה שְׁמַתְחִילָה לְהִיּוֹת עָלֶיךָ מַחְלָקַת
בְּשִׁבִיל הַהִתְקַרְבוּת, וְלִכֵּן אֶתָּה צָרִיךְ הַתְּחַזְּקוֹת גְּדוּלָה מְאֹד שְׁלֹא
יִחְלִישׁוּ אֶת דַּעְתְּךָ, כִּי בְּאֵמֶת אִם תִּהְיֶה מְקֹשֶׁר אֶל רַבְּנוּ ז"ל — לֹא
תִפְסִיד, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא. וּמוֹכָא בְּסִפְּר "דְּגַל מַחְנֶה
אֶפְרַיִם" (פְּרָשָׁה זו): זֶה גְּלוּי שְׁכָל הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל עֲמוּד אֶחָד
וְצַדִּיק שְׁמוֹ, וּמֵהוּ הַצַּדִּיק? שְׁמַקְשֶׁר וּמַיַּחֵד כָּל הָעוֹלָמוֹת לְהַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וּמִמְשִׁיף לְכֻלָּם חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן תִּרְגַּם
אוֹנְקְלוֹס עַל פְּסוּק (דְּבָרֵי הַיָּמִים-א כט, יא): "כִּי כָל בְּשָׂמִים" — דְּאֶחָד
בְּשָׂמִיא וְאַרְעָא, דְּהֵינּוּ שְׁהַצַּדִּיק עוֹשֶׂה אַחַדוֹת בֵּין הַשְּׂמִים שְׂמִים
לְהוֹנִיָּה וּבֵין הָאֶרֶץ שְׁנַתָּן לְבְנֵי-אָדָם לְעַבְדָּה וּלְשִׁמְרָה, וְעַל-יְדֵי
הַצַּדִּיק נַעֲשֶׂה הַתְּקַשְׁרוֹת וְהַתְּאַחֲדוֹת גְּמוּרָה בֵּינֵיהֶם, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים
לְהִיּוֹת מְקֹשְׁרִים אֶל הַצַּדִּיק, כִּי עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק יְכוּלִים לְהִגִּיעַ לְכָל
זֶה, כִּי הַצַּדִּיק יְכוּל לְקַחַת אֶת הָאָדָם שְׁנִמְצָא בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא,
וּלְהַעֲלוֹתוֹ אֶל תְּכֵלִית הַמְּדֻרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה; וְעַל-כֵּן לֹא בְּחִנָּם
שְׁהַסְמִי"ך-מ"ם אוֹרֵב מְאֹד מְאֹד עַל כָּל מִי שְׁמַתְקַרֵב לְרַבְּנוּ ז"ל, כִּי
יֵשׁ בְּכַחוֹ לְעֵלוֹת מְשֻׁמֵּד לְרִצּוֹן, רַחֲמֵנָא לִישׁוּבָן, אֶפְלוּ מִי שְׁנִפְל
בְּעַמְקֵי עַמְקִים בְּשִׂאוֹל תַּחְתִּית וּמִתְחַתִּיו עַד שְׁמַד, שְׁאִין יוֹתֵר גְּרוּעַ
מְזֶה, יְכוּל לְהַעֲלוֹתוֹ אֶל רִצּוֹן שֶׁהוּא הַמְּדֻרְגָּה הַכִּי עֲלִיּוֹנָה (לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רטו), וְעַל-כֵּן לֹא בְּחִנָּם הִיָּתֶה כָּל-כַּף הַרְבֵּה
מַחְלָקַת עַל רַבְּנוּ ז"ל, וְעַדִּין יֵשׁ מַחְלָקַת עָלָיו, כִּי אִם יֵשׁ בְּזֶה הָעוֹלָם
צַדִּיק בְּזֶה שְׁיֻכּוֹל לְקֹשֶׁר אֶת הַמְּדֻרְגוֹת הַכִּי נְמוּכוֹת מְשֻׁמֵּד, שְׁאִין
עוֹד גְּרוּעַ מְזֶה, אֶל הַמְּדֻרְגָּה הַכִּי עֲלִיּוֹנָה, שֶׁהִיא רִצּוֹן רַעְוָא דְרַעְוִין,

קב אֲשֶׁר א' שיה בנחל

בְּוֹדָאֵי לֹא יִשְׁתַּק לֹו הַסֵּמ"ך-מ"ם, וַיַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם, לְרַחֲקוֹ מֵהַצְדִּיק הַזֶּה; וְעַל-כֵּן אֵל תְּהִיָּה בְטָלָן, אֲלֵא תַחֲזִיק מֵעַמֵּד, וְתִהְיֶה מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּהַתְמַדַּת סִפְרוֹ הַקָּדוֹשׁ "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", וְלֹא תִהְיֶה לָךְ חִלְיֹשׁוֹת הַדַּעַת מֵאֶף אֶחָד בְּעוֹלָם, אֲדַרְבָּה אֶתְּךָ צָרִיךְ לְדַעַת שְׁכָל הַהִתְקַרְבוֹת אֶל רַבְּנוּ ז"ל הִיא רַק כְּפִי שְׁלוֹמֵדִים אֶת הַסְּפָרִים שְׁלוֹ, כִּי כָּל מִי שְׁלוֹמֵד יוֹתֵר "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", הוּא יוֹתֵר מְקַרֵּב לְרַבְּנוּ ז"ל, כִּי רַבְּנוּ ז"ל שָׁם אֶת פָּנָיו, שְׁכָלוֹ וְחֻכְמָתוֹ בְּתוֹךְ הַסֵּפֶר שְׁלוֹ (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָנִים קצב, קעג), וְעַל-כֵּן כָּל מִי שְׁלוֹמֵד יוֹתֵר "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן", מְקַבֵּל יוֹתֵר אֶת פָּנָיו, שְׁכָלוֹ וְחֻכְמָתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְאֵין לוֹ לְהַתְפַּעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַע עוֹלָם, וּמְכַל שְׁכָן שְׁאֵין לָךְ לְהִיּוֹת בְּחִלְיֹשׁוֹת הַדַּעַת מֵאֶף אֶחָד יְהִיָּה מֵה שְׂיִהְיֶה וְיִהְיֶה אֵיךְ שְׂיִהְיֶה, אֵל תִּסְתַּכֵּל עַל אֶף אֶחָד כָּלֵל, אֶתְּךָ רֹאֵה רַק לְהַחֲזִיק בְּרַבְּנוּ ז"ל וּבְלִמּוּד סִפְרָיו הַקָּדוֹשִׁים, וְאִז טוֹב לָךְ בְּזֶה וּבְכָא לְנַצַּח נְצָחִים.

הִיִּיתִי מִזַּעֲזָן אוֹתְךָ לְבוֹא אֵלַי, וּנְדַבֵּר בְּיַחַד וְנִתְחַזֵּק בְּיַחַד וְזֶה יוֹעִיל לְשִׁנּוּנוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

וּמֵה שְׁכַתְבֶּתָּ שְׁהַמ"ק' מְדַבֵּר וּמוֹצִיא מִפִּיו הַטָּמֵא וְכוּ', נו... כְּבָר הִנֵּה לְעוֹלָמִים שְׁקִרְחָה חֵלֶק עַל מִשָּׁה, וְעֵין שָׁם בְּ"דֹגֵל מַחֲנֶה אֲפָרִים" שְׁמִסְבִּיר בְּעֵמֶק הָעֵנָן, אֵיךְ שְׁכָל עֵנָנוֹ שֶׁל קִרְחָה הוּא לְהַפְרִיד אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מֵהַתְקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים, עֵין שָׁם.

א' שיה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר קִרְחָה הִתְשַׁל"ד.

אֲשֶׁר א' שִׁיח בְּנַחֵל קג

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחֹר הַיָּקָר לִי
מְאֹד, הַרוּצָה לְהֵאִיר נִפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת שֶׁל הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, וּמְאֹד מְאֹד אָנִי מְצֻטָּעַר מִמֶּה שֶׁעוֹבֵר
עָלֶיךָ בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁזָה חֲטָא שֶׁשׁוֹבֵר אֶת
הָאָדָם לְגַמְרִי, וּמִכְנִיס בּוֹ דְּכָאוֹן וְשׁוֹבֵר לוֹ אֶת לְבוֹ, וּמִתְיָאֵשׁ לְגַמְרִי
מִחַיִּיו, וּכְבֵּר לֹא אֲכַפֵּת לוֹ מִשׁוּם דְּבָר וְכוּ' וְכוּ'. וּבְאִמַּת רַבְּנּוּ ז"ל
בָּא לְעַקֵּר דְּבָר זֶה, וְעַל-כֵּן תִּקְוָן לָנוּ לֹא מִרְאָה הַעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי
תְּהִלִּים, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁכָל וְדַעַת, בְּחִינַת מְשֻׁכָּל, שֶׁהוּא הַדַּעַת וְשְׁכָל
שֶׁנִּכְנָס לְהָאָדָם עַל-יְדֵי שְׁאוּמֵר הַעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים, כַּמּוּבָא
(לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רה), כִּי מְשֻׁכָּל הוּא לְשׁוֹן שְׁכָל וְדַעַת, כִּי
מִי שֵׁיֵשׁ לוֹ דַּעַת וְשְׁכָל, אֵף פַּעַם לֹא יָבוֹא לְחֲטָא זֶה. וְעַיִן בַּסֵּפֶר
"דְּגַל מַחְנֵה אֲפָרַיִם" (פָּרָשָׁה זו). וַיְדוּעַ בְּשֵׁם אֲדוֹנָי, אָבִי, זְקַנִּי ז"ל
הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שֶׁאֲמַר בְּשֵׁם סֵפֶר "בְּרִית מְנוּחָה",
שֶׁחֲכָמָה נִקְרָאת קְבֵרוֹת הַתְּאֵנָה, הֵינּוּ כִּי מִי שֶׁמְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ
בְּחֲכָמָה, אֲזִי מִמִּילָא בְּטָלִים מִמֶּנּוּ כָּל הַתְּאֵנוֹת הַגִּשְׁמִיּוֹת וְכוּ', עַיִן
שָׁם; וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ מְאֹד מְאֹד בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ
הוּא, וְלִהְיֵנוּ בְּדַעַתוֹ אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל,
וְהַכֵּל לְכָל אֵלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וּכְכֹל שֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּדַעַתוֹ יְדִיעוֹת
אֵלוֹ, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, עַל-יְדֵי-זֶה יֵאִיר לוֹ מַחוּ וְדַעַתוֹ
בְּהֵאֲרָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, וַיִּנְצַל מִהַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה; אֲשֶׁרִי מִי
שֶׁמְחַזֵּיק מִעַמֵּד, וְשׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ.

נָא וְנָא תְּהִיָּה חֲזַק בְּכָל עֲנִינֶיךָ, וְאֲזוּ תִרְאֶה נְסִים נִגְלִים שֶׁיַּעֲשֶׂה
עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

דַּעַת לְנִכּוֹן, שֶׁתֵּאֲמַר בְּכָל יוֹם הַעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים שֶׁגָּלָה
רַבְּנּוּ ז"ל, שֶׁהוּא תִקְוָן לַפְּגָם הַבְּרִית, וְאִם תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבְּנּוּ
ז"ל, אֵין לְמַעְלָה מְזָה, כִּי שָׁם עָקַר הַשְּׁלֵמוֹת, לֹא מִרְאָה עֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי
תְּהִלִּים כַּאֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ רַבְּנּוּ ז"ל בְּפָנֵי שְׁנֵי עֲדִים כְּשֶׁרִים. אֲשֶׁרִי מִי

קד אֲשֶׁר א' שִׁט בְּנַחֵל

שִׁבּוֹא לְקַבְּרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּעִיר אֹמֶן, וַיִּתֵּן פְּרוּטָה בְּעַבְרוֹ, וַיֹּאמֶר
הָעֶשְׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים, אֶפְלוּ אִם עֲצָמוּ וְגָבְהוּ חֲטָאֵיו וּפְשָׁעָיו,
בְּהַפְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַשְּׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו. וְעַל-כֵּן תִּשְׁתַּדֵּל
מְאֹד מְאֹד לְנִסְעַ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ו'ל, וְשֵׁם יִהְיֶה לָךְ תִּקּוּן נִפְלָא,
וְעַל-כָּל-פָּנִים אֵל יַחֲסֹר לָךְ יוֹם אֶחָד מִבְּלֵי לֹמֵר הָעֶשְׂרָה מְזֻמְרֵי
תְהִלִּים שֶׁהֵם תִּקּוּן הַכְּלָלִי. וּמִנְהַג אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹמֵר תַּכְּף-וּמְיָד
אַחַר הַתְּפִלָּה, כִּף מִבְּטִיחִים לְעֲצָמָם שְׂיֵאמְרוּ בְּכָל יוֹם אֶת הָעֶשְׂרָה
מְזֻמְרֵי תְהִלִּים, כִּי יֵשׁ בָּהֶם סְגֻלוֹת נִפְלָאוֹת — הֵן לְפִרְנָסָה וְהֵן
לְתִקּוּן כָּל הָעֲוֹנוֹת כַּמּוּבָא (לְקוּטֵי-מוֹהֲרִין, חֶלֶק א', סִימָן כא); וְעַל-כֵּן
אֲשֶׁרֵי וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂאוֹמֵר בְּכָל יוֹם הָעֶשְׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים, שֶׁהֵם
תִּקּוּן הַכְּלָלִי, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְדַעַת וְשִׁכָּל אֲמָתִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שִׁט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר קַרְח ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיֵגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוֹר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַיְּשׁוּעָה
הַנוֹבְעִים בְּהַאי נִחְלָא עֲמִיקָא וּטְמִירָא רְזָא דְמְקוֹר חֲכֻמָּתָא עֲלָאָה
הַיּוֹצֵא מִשְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעִתִּיק וְכוּ' ... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה.

מִכְתָּבֶיךָ הַיָּקָרִים לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי זֶה שֶׁלֵּשׁ פְּעָמִים, וְתִמְחַל לִי
שְׁלָא הַשְּׁבִתִי לָךְ תַּכְּף-וּמְיָד כְּרֻצוֹנָךְ, כִּי טְרֻדוֹתֵי רַבּוּ בְּעֲוֹנוֹתֵי
הַרְבִּים, וּבְפִרְט עֲכָשׁוּ אֲנִי עֶסוּק בְּהַדְּפָסַת כַּמָּה סְפָרִים יְקָרֵי עֶרְךָ,
יִזְכֵּנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהוֹצִיאָם לְאוֹר עוֹלָם.

אַהוּבֵי, אַחֵי! בּוֹדְאֵי אַתָּה צוֹדֵק בְּזֶה שְׂאֵתָה כּוֹתֵב שְׂאֵרָאָה
לְכַתֵּב לָךְ בְּכָל שָׁבוּעַ, מֵאַחַר שְׁחֻבְרָךְ נִסְעָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, כֵּן אֲשַׁתַּדֵּל
לְעִשׂוֹת, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, לְכַתֵּב לָךְ בְּכָל שָׁבוּעַ.

אֲשֶׁר א' שֵׁט בְּנַחֵל קה

חֲמַדַּת לְבָבִי! חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד יְהִי־אִיךָ שְׂיִהְיֶה, וְאַל תִּנְיֵחַ
 אֶת הָעֲצָבוֹת אֲצִלְךָ אֲפִלוּ כְּרָגַע, כִּי הָעֲצָבוֹת הֵינִי מְקוֹר הַטְּמָאָה,
 וְהַשְׂמִיחָה הֵינִי מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה, וּכְשֶׁאֲדַם שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה עַל-יְדֵי-זֶה
 מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הָאֵרֶת הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה, וְאִף שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ שְׁנֵה
 קָשָׁה וְכָבֵד עָלֶיךָ מְאֹד מְאֹד, כִּי מִפְּאֵת הַהִרְפָּתָקָאוֹת וְכוּ' שְׁעוֹבְרוֹת
 עָלֶיךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְכוּ', עַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁפָּר בְּכָל פֶּעַם לְבָבִי,
 עַל-כָּל-פְּנִים אִיךָ שֶׁהוּא צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְכוּ'
 הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וּבִפְרָטִיּוֹת לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע,
 אֲהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, כְּשֶׁאֲדַם בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וְהוּא בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת,
 עוֹשֶׂה טוֹבָה לֹא רַק לַעֲצָמוֹ, שֶׁנִּדְבֶק עַל-יְדֵי-זֶה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי עַל-יְדֵי
 שִׂמְחָה בָּאִים לְדַבְּקוֹת, אֲלֹא גַם מְחִיָּה אֶת כָּל הָעוֹלָם הַרוֹאִים אוֹתוֹ.
 כִּי עַל-פִּירֹב עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מֵה שְׁעוֹבֵר בְּכָל יוֹם — מְרִירוֹת
 וְיִסוּרִים וְצָרוֹת וְהִרְפָּתָקָאוֹת וְכוּ', וְלָבֶם וְרוּחָם נִשְׁפָּר מְאֹד, וּכְשֶׁבֵּא
 אֲדַם שִׂמְחָה וּבְפָנִים שׁוֹחֲקוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה מְחִיָּה אוֹתָם מִמֶּשׁ (עֵין
 שִׂיחוֹת-הַר"ן, סִימָן מ"ג), וְנִמְשָׁכִים אַחֲרָיו וּמִבְּקָשִׁים מִמֶּנּוּ שֶׁיַּעֲזוֹר לָהֶם.
 וְעַל-יְדֵי שֶׁאֲדַם מְרָגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, זוֹכֵה לְהִיּוֹת
 סִבְלָן גָּדוֹל, כִּי סִבְלָנוֹת וְשִׂמְחָה תְּלוּיּוֹת זֶה בְּזֶה, וְכָל מֵה שֶׁיִּשְׂמַח
 יוֹתֵר וְיִהְיֶה בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת, כְּמוֹ-כֵן יִתְרַחֵב מִחוּ וְדַעְתּוֹ וְיִהְיֶה סִבְלָן
 גָּדוֹל לְסִבֵּל עַל הַכֹּל.

וְצָרִיךְ תָּמִיד לְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁיִּזְכֶּה לְהִיּוֹת תָּמִיד
 בְּשִׂמְחָה, וְשׁוּם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יִפִּילוֹ, חַס וְשָׁלוֹם.

חֲמַדַּת לְבָבִי! אֶתָּה בְּגִיל צָעִיר, וְעַכְשָׁו אֶתָּה מִתְחִיל לְחַיּוֹת, כֵּן
 תִּזְכֶּה שֶׁיִּצְרִיךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְשִׁנּוּתֶיךָ בְּטוֹב וּבְרָעִימִים. וְצָרִיךְ
 שֶׁתַּחֲקֶק הַיָּטֵב הַיָּטֵב בְּדַעְתְּךָ, כִּי אֵין לְךָ בְּעוֹלָם אוֹהֵב וְרַע נֶאֱמָן כְּמוֹ
 אֲבִיךָ שְׂבִשְׂמִים, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא אָב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם עַל כָּל
 מַעֲשָׂיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב ה' לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל
 מַעֲשָׂיו", וְעַל-כֵּן כָּל מֵה שֶׁאֶתָּה צָרִיךְ — הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן
 בְּגִשְׂמִיּוֹת, תִּרְאֶה לְיַחַד לַעֲצָמְךָ מְקוֹם מִיחָד שֶׁאֵין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם,

וּתְפַרֵּשׁ אֶת כָּל שִׁיחַתְךָ בְּלִשׁוֹן שְׂאֵתָהּ רְגִיל בּוֹ, וּתְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל לִבְךָ וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְכָל מַה שְׂאֵתָהּ צָרִיךְ תִּבְקֶשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, כִּי הַכֹּל תְּלוּי רַק בְּיָדוֹ יִתְבַּרְךָ, וְצָרִיכִים לָזֶה סְבָלָנוּת גְּדוּלָה וְלֹא לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה. כִּי עַקֵּר הַנְּפִילָה וְהַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת שְׁיֵשׁ לְכָל אֶחָד הָעוֹסֵק בַּתְּפִלָּה, שְׂמֵת־תִּפְלֵל וְעַדִּין אֵינּוּ זוֹכֵה לְרְאוֹת יְשׁוּעָתוֹ, הוּא מְסַבֵּת דְּחִיקַת הַשְּׁעָה, שְׂרוּצָה אֶת הַיְשׁוּעָה אוֹ אֶת הַדְּבָר שְׂצָרִיךְ תִּכְף-וּמִיד בְּאוֹתוֹ רְגַע, וְעַל-כֵּן (בְּרִכוֹת טו.ד): "כָּל הַדּוֹחֵק אֶת הַשְּׁעָה הַשְּׁעָה דּוֹחֵקתּוֹ"; וְעַקֵּר הַבְּלָבוּלִים הוּא רַק עַל-יְדֵי דְחִיקַת הַשְּׁעָה. וְרַבְּנּוּ ז"ל גִּלָּה לָנוּ, שְׂעַקֵּר שְׁלָמוֹת הַתְּפִלָּה הוּא בְּלִי שׁוּם דְּחִיקַת הַשְּׁעָה, רַק בְּרַחֲמִים וּבַתְּחִנּוּנִים (עֵינִי לְקוּטִי-מִוְהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָנִים כ, קצו), וְעַל-כֵּן, חֲמִידַת לְבָבִי, יָדַע מַה לְּפָנֶיךָ, תִּרְאֶה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִחֲדָשׁ, וּתִבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מַה שְׂאֵתָהּ צָרִיךְ, וְאַף שְׂעַדִּין תִּתְעַכֵּב יְשׁוּעָתְךָ מִהַטְּעָמִים הַכְּמוֹסִים עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, אַתָּה עֲשֵׂה אֶת שְׁלֵךְ, לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וּכְשֶׁתִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְהִיּוֹת חֲזָק בַּתְּפִלָּה וּבִבְקֵשָׁה וְשִׁיחָה בֵּינְךָ לְבֵין קוֹנֶךָ, אֲזוֹ לְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה לְבַד, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבַתּוֹךְ כָּל עֲלָמִין, כִּי אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבַּרְךָ כָּלֵל, וְעַל-כֵּן מְכַל הַמְּקוֹמוֹת יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְדַבֵּק עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, שְׂמַחְתִּי מְאֹד מְאֹד לְשִׁמְעַ שְׂזִכִּיתָ לְקַבֵּעַ לְעֲצָמְךָ שְׁעוּרִים כְּסִדְרָן בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאַתָּה לוֹמֵד בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנוּת, וְשְׁעוֹר בְּגִמְרָא (ש"ס כְּסִדְרָן) וּבִשְׁלִחַן עָרוּךְ — אֲשֶׁרִיךְ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקֶךָ. וַיְמָה טוֹב וַיְמָה נְעִים, אִם תַּעֲשֶׂה לְעֲצָמְךָ גַם שְׁעוֹר קְבוּעַ כְּסִדְרָן בְּכָל יוֹם בְּ"לְקוּטִי-הַלְכוֹת", וְאַזְ כְּבָר לֹא תִצְטָרֵךְ לְדַבּוּרִים אַחֲרִים, כִּי מִוְהַרְנִ"ת ז"ל לֹא יִנִּיחַ אוֹתְךָ לִפְלֵ, "קְשָׁרִם עַל גְּרָגְרוֹתֶיךָ, כְּתַבְּם עַל לוּחַ לִבְךָ. וּמִצָּא חֵן וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹקִים וְאָדָם (מְשָׁלִי ג, ג.ד).

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר. תִּרְאֶה לְכַתֵּב לִי, וְאִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, אֶכְתֹּב לְךָ עוֹד, בְּלִי נֹדַר, בְּכָל שָׁבוּעַ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ...

מִקְבֵּל אֶצֶל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִרְבֵּנוּ ו"ל, שֶׁהַזֹּכֶה לְסִיִּים ש"ס,
מִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ צֶלֶם אֱלֹקִים, וַיֵּשׁ בְּזֶה סִפּוּר שְׁלֵם שְׁזָכִיתִי לְשִׁמְעוֹ
מֵר' לִוי יִצְחָק (גֵּרוֹ יְאִיר) [ו"ל].

יְדוּעַ פִּי ר' חַיִּיקֵל הֵיזָה בֶּן-בֵּית אֶצֶל רַבֵּנוּ ו"ל (וַיֵּשׁ הַרְבֵּה
סִפּוּרִים בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מֵר' חַיִּיקֵל עִם רַבֵּנוּ ו"ל, וּקְצָתָם כָּבֵר
נִדְפְּסוּ, וְהַרְבֵּה יֵשׁ תַּחַת יָדֵי בְּכַתֵּב יָד), וְרַבֵּנוּ ו"ל קָרְבוּ מְאֹד מְאֹד,
וְהֵיזָה הַחֲזוֹן שֶׁל רַבֵּנוּ ו"ל. פַּעַם אַחַת אַחֵר הִסְתַּלְּקוֹת רַבֵּנוּ ו"ל הֵיזָה
ר' חַיִּיקֵל בְּצִיּוֹן רַבֵּנוּ ו"ל, וְשִׁמְעוֹ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אִיךְ שְׁבוּכָה וּמִבְּקָשׁ
רַחֲמִים, שְׁיִזְכּוּ בְּנֵי לְסִיִּים ש"ס, "וּוֹאֲרוֹם אִיךְ הָאֵב אֲלִיִּין גְּעָה־עֶרֶט
פּוֹן אִיִּיךְ, אִז אֵ אִיד אִיז מְסִיִּים ש"ס וְוֹעֶרֶט נִמְשָׁךְ אוֹיף אִיִּהֶם אִיִּין
צֶלֶם אֱלֹקִים"ח.

א' שֶׁכ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסִדֵּר קִרְחַ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיָּקָר לִי
מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי אֶת מִכְתָּבְךָ עִם הַפֶּסֶף לְפִדְיוֹן, וְאַשְׁתַּדֵּל לוֹמַר אֶת
הַתְּפִלָּה הַמְדַבֵּרֶת מִפְּדִיוֹנוֹת, יְהִי רְצוֹן שְׁיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים
עַל-יָדֵי פְּלֵא עֲלִיוֹן.

רְאֵה לְשִׁמְר מְאֹד מְאֹד עַל הַזְּמַן שְׁלָךְ, שְׁנֵה מְאֹד מְאֹד יָקָר, וְאֶת
הַכֹּל יְכוּלִים לְהַחְזִיק, אֲבָל לֹא אֶת הַזְּמַן, כִּי כָּל רִגַע וְרִגַע וְכָל דְּקָה
וְכָל שְׁנֵיָה שְׁעוֹבֶרֶת זֶה הַפֶּסֶד גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וְאִי אֶפְשָׁר לְתַקְּנוֹ

(ח) הַיּוֹת שְׁאֵנִי בְּעֲצָמֵי שְׁמַעְתִּי מִמְּכֶם שְׁכִשְׁיֵהוּדֵי מְסִיִּים ש"ס, נִמְשָׁךְ עֲלָיו צֶלֶם אֱלֹקִים.

קח אֲשֶׁר א' שכא בנחל

כָּלֵל, וְעַל זֶה נֹאמֵר: "מֵעַתָּה שְׂאִינוּ יָכוֹל לְתַקֵּן", כִּי הַזְמַן פּוֹרֵחַ כְּצֵל צִפּוֹר הַפּוֹרֵחַ בְּאוֹר, וְעַל־כֵּן רָאָה מְאֹד מְאֹד לְשָׁמֵר עַל זְמַנָּךְ, וְתִשְׁמַר מְאֹד לֹא לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, וְאִז תִּצְלִיחַ אֶת דְּרָכֶךָ.

אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים אוֹמְרִים, שְׁזָה הִיָּה עֵקֶר הַצְּלַחַת מוֹהֲרֵנִי תְּזוּל, שְׁשָׁמֵר אֶת הַזְמַן, וְעַל־כֵּן זָכָה כָּל־כָּף הַרְבֵּה לְלַמֵּד וְלִכְתֹּב וְלִחְדַּשׁ בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל; אֲשֶׁרֵי מִי שִׁישְׁמַר אֶת זְמַנּוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שכא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר קִרְחַת הַיְתִשְׁלִ"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרָה הַיְקָרָה לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נְרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבֶךָ. אוֹדוֹת שֶׁשְׂאַלְתָּ מִמֶּה שְׁמוּכָא בְּתוֹרָה רַט"ו שְׁרַבְנוּ ז"ל אוֹמֵר שֵׁם: מִשֶּׁה עוֹמֵד בֵּין שְׁמ"ד לְרִצּוֹן, הִינּוּ שְׁמִסְפָּר מִשֶּׁה עוֹמֵד בֵּין שְׁמ"ד לְרִצּוֹן, וְעַל זֶה עָמַד הַחוֹלֵק וְחֹלֵק עַל מוֹהֲרֵנִי תְּזוּל כִּידוּעַ אֶצְלָנוּ הַסְּפוֹר בְּאַרְיִכוֹת, אֲבָל הוּא לֹא יוֹדֵעַ בֵּין יָמֵינוּ לְשִׁמְאָלוֹ, אִי אֶפְשָׁר לְהֶאֱרִיף עַל פְּנֵי הַפֶּתַח דְּבוּרִים אֵלוֹ, וּמוֹהֲרֵנִי תְּזוּל מְבִיא אֶת כָּל הָעֲנִיָּן בְּמִכְתָּב שֶׁפֶתַח לְבָנוּ (עִין בְּעֵלִים לְתוֹפָה), וּבְאֵמַת רְאִיתִי הַיּוֹם בְּסִפָּר "דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם" לְדוֹד רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁפֶתַח: אֵימָה בְּכֹנּוֹת לְעֶצֶר הַמַּגְפָּה וּלְבִטְלָה הוּא עַל־יְדֵי שֵׁם מַה"שׁ שֶׁהוּא בְּמִלּוּאוֹ מְסִפָּר מו"ת וְנִמְתָּק עַל־יְדֵי אֵלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהַשֵּׁם הַזֶּה מַה"שׁ אוֹתִיּוֹת מַש"ה, כִּי הִיָּה בְּכַחוֹ לְבִטְלָה אֶת הַמּוֹת, וְעַל־כֵּן כְּתִיב (בְּמִדְבָר יז, טו): "וַיִּשָּׁב אֶהְרֹן אֶל מִשֶּׁה וְהַמַּגְפָּה נִעְצְרָה", הִינּוּ שְׂבָא אֶל שֵׁם מַש"ה, וְעַל־יְדֵי־זֶה וְהַמַּגְפָּה נִעְצְרָה, וּלְפִי דַבְרֵי

אֲשֶׁר א' שכב בַּנְחַל קט

רַבְנוּ ז"ל מוֹכֵן מְאֹד מְאֹד, כִּי שָׂמַד בְּחִינַת מוֹת, שְׁעוֹקֵר אֶת עֲצָמוֹ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, מְחֵי הַחַיִּים, וְהוֹלִיךְ אֶל אֵל אַחֵר, וְהַשֵּׁם מִשָּׁה שְׁהֵם אוֹתִיּוֹת מִה"ש מַעֲלָה אֶת הָאָדָם אֶל תְּכֵלֶת הַרְצוֹן רַעוּא דְרַעוּיָן, שְׁהוּא חֵי הַחַיִּים, לְהִיּוֹת נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאִיִן סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלַחֲיוֹת לְנִצְחָה, וְדו"ק מְאֹד.

אֲשֶׁרִינוּ שְׁיֵשׁ לָנוּ אֶת רַבְנוּ ז"ל, וַיֵּשׁ לָנוּ דְבוּרִים כְּאֵלוֹ, וּמָה הֵינּוּ עוֹשִׂים בְּלִי רַבְנוּ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שכב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר קִרְחַ ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבֵרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרְוֵה יְאִיר.

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתְּבֶךָ. בְּעֵינַי הַמְּחַלְקֵת שְׁנוֹתְעוֹרְרָה וְכוּ' וְכוּ', עֲלִיךְ לְדַעַת כִּי כְּנִגְדַּת מִשָּׁה עוֹמֵד קִרְחַ, וְזֶה סוֹכֵב בְּכָל דוֹר וְדוֹר, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים לֹא לְהַתְּפֵס בְּחִבּוּרְתוֹ שֶׁל קִרְחַ, שְׁכָּל עֵנְיָנוּ הוּא רַק מְחַלְקֵת, וַיֵּשׁ אֶפְלוּ אֵלּוֹ הַמְּתַחַזִּים פִּירָאִים וּשְׁלָמִים וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל הֵם נִצּוּצֵי קִרְחַ, כִּי אִם הֵם חוֹלְקִים עַל מִשָּׁה הֵם נִצּוּצֵי קִרְחַ, וּמוֹכָא בְּמַגְלָה עֲמֻקּוֹת (פְּרָשָׁה זו): קִרְחַ בֵּין יִצְהָר בְּגִימְטְרִיָּה הֶמֶן הַרְשָׁע, כִּי בְּאֻמַּת גַּם הֶמֶן הַרְשָׁע חָלַק עַל מְרֻדְכִי, וּכְפִי דְבְרֵי רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן י'), יוֹבֵן מִה הַקְּשֶׁר בֵּין קִרְחַ לְהֶמֶן, עֵינַי שָׁם; וּמוֹכָא עוֹד שָׁם בְּמַגְלָה עֲמֻקּוֹת שְׁיֵשׁ חֲשָׁמֵל בְּקִלְפָּה שְׁהֵם אֲשֶׁר אוֹחֲזִים אֶת הַחֲשָׁמֵל בְּקִדְשָׁה, וּבְאֻמַּת מִהוּ חֲשָׁמֵל, מוֹכָא בְּדְבְרֵי רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לה), תִּלְקֵף הָאֻמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּרַב סְפָרָא שְׁלֹא שָׁנָה בְּדְבוּרוֹ, וַיִּהְיֶה

ק י אֲשֶׁר א' שֶׁכַּג בְּנִחַל

דְּבוּק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְזֶה גְלוּי אֹר אֱלֹקֵי, וּלְהַפּוּךְ חֲשָׁמֶל
דְּקִלְפָּה הוֹרֵס אֶת הַכֹּל, וְעַל-כֵּן חֲשַׁמ"ל רָאשֵׁי תְבוּת: חֲנֻפִים,
שְׁקָנִים, מ'סְפָרִים (לְשׁוֹן הָרַע), ל'יִצְנִים, כִּי אַרְבַּע כְּתוּת אֱלוֹ, שֶׁהֵם
רָאשֵׁי תְבוּת חֲשַׁמ"ל, אֵינָן מְקַבְּלוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה, כִּי הָאֲרַבַּע כְּתוּת
הָאֱלוֹ מְאֻבְדוֹת אֶת הָאֲמוּנָה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, וּבִפְרָט מִדַּת לִיִּצְנוּת,
זֶה יוֹתֵר גְּרוּעַ מֵהַכֹּל, כִּי בְּאֵמֶת הָאֲרַבַּע מִדוֹת הָאֱלוֹ: חֲנֻפִים,
שְׁקָנִים, מ'סְפָרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, לִיִּצְנִים, הֵם כְּנֻגַד הָאֲרַבַּעַה עוֹלָמוֹת:
אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה, וְהִלָּךְ הוּא נִגְדֵי אֲצִילוֹת, אִתָּה יְכוּל
לְגַלוֹת גְּלוּי אֱלֹקוֹת לְכֹל הָעוֹלָם כֹּל, וּבֵא לֵץ אֶחָד וּמַעֲלִים וּמְסַתִּיר
אֶת הַכֹּל, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְהִתְרַחֵק מִלִּיִּצְנִים לְגַמְרֵי,
וְלֹא בְּחֻנָּם שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֵין מִדְּרַשׁ שׁוּחַר טוֹב א): לֵץ זֶה
קִרְחָה, כִּי הוּא הַתְּלוּצֵץ מִמַּעַשֵׂה רַבְּנוּ וּמִמְצוּוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, וְעַל-כֵּן
אֶפְלוּ עֲכָשׁוּ אִם יִמְצָא רָשָׁע עָרוֹם, אֶפְרוּמָעַר רָשָׁע כְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ה'), צְרִיכִים לְהִזְהָר מִמֶּנּוּ מְאֹד מְאֹד, וְזֶה
נִמְצָא אֶפְלוּ בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי וְאֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְסוֹתוֹבֵב
רַק עִם תְּמִימִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִצְלִיחַ דְּרָכּוֹ תְּמִיד.

רק חזק ואמץ ושום דבר שבעולם לא ישבר אותך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שֶׁכַּג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר קִרְחַת הַתְּשֻׁלָּה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחֹר הַיָּקָר לִי מְאֹד,
שׁוֹתָה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאֲרוּךְ וְכוּ' וְכוּ'.

וְהִנֵּה לְהַשִּׁיבְךָ יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת, הָעֵקֶר תִּשְׁתַּדֵּל לִילָךְ בְּכֹל
יוֹם לְמַקְוֶה, כִּי בְּשַׁעַה שְׁאֲדָם טוֹבֵל כָּאֵן בְּמַקְוֶה, אֲזַ נִשְׁמָתוֹ טוֹבֵלָת

אֲשֶׁר א' שֶׁכַּג בְּנִחַל קִיא

במקנה העליונה, ועל-פן מקנה הוא לשון תקנה, כי מי שהולך בכל יום למקנה, פדי לטהר את גופו ונשמתו, יש לו תקנה לתקן הכל, כן גלה לנו מוהרנ"ת ז"ל שבועיים לפני הסתלקותו. ורבנו ז"ל הקפיד מאד מאד על טבילת מקנה, ואמר על הפגם הנורא של פגם הברית בזו הלשון: "דאס ערשטע איז מקנה"^ט, ועל-פן צריכים להזהר מאד מאד בטבילת מקנה. ומוכא בספר הקדוש והנורא "מאור ושמש" (פרשת אמר) שהבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, והרבי ר' אלימלך, זכותו יגן עלינו, חזרו ותקנו להזהר בטבילת עזרא, ועל-פן צריכים מאד מאד להזהר בטבילת מקנה, יהיה מה שיהיה ויהיה איך שיהיה, ויש המון ספורים בין אנשי שלומנו הקדושים, איך שמסרו נפשם על טבילת מקנה, והיו מאנשי שלומנו שהיו להם המפתחות של כל המקנאות בעיר, והלכו במסירות נפש למקנה, כי יש מאנשי שלומנו שהולכים קדם חצות וקדם תפלת שחרית וקדם תפלת מנחה וקדם תפלת מעריב; אשרי מי שנוהר בטבילת מקנה על-כל-פנים פעם אחת ביום. וכאמת אדם צריך לחשב בכל יום על תכליתו הנצחית אולי היום הוא היום האחרון שלי, ועל-פן יותר טוב שאני אטבל את עצמי מאשר יבוא החברא קדישא ויטבילו אותי, ואם אדם הולך בצורה כזו, נכון לבו יהיה בטוח, שהכל יהיה מתקן, כי העקר לחשב על תכליתו הנצחית, שלא באנו לזה העולם להשאיר, אלא אנחנו צריכים לצאת מכאן, וכל זמן שאנחנו פה צריכים לקיים את מצוותיו יתברך ולהיות בשמחה, כי המצוות נמדדות כפי השמחה שבהם, והאריז"ל גלה לתלמידיו, שהעקר שזכה למה שזכה היה על-ידי שמחת המצוות, ואשרי מי ששמח תמיד במצוותיו יתברך, ואז טוב לו כל הימים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

(ט) הדבר הראשון הוא מקנה.

קיב אֲשֶׁר א' שכד בנחל
א' שכד.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר קרח ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, האברך היקר לי מאד, שותה בצמא ממי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח.

מכתבך הארך לנכון קבלתי מזה שני שבועות.

אהובי, אחי היקר! להשיבך על מרירות נפשך ועל מה שעובר עליך, יקצרו המון יריעות, ותהלה לאל ספרי רבנו ז"ל בידך, על-כן הפך בהם, ושם תמצא מרגוע לנפשך, וצריך ללמד בהם בכל יום בחשק חדש, ועל-ידי-זה יועיל לך הרבה, כי העקר הוא התחדשות, ויהיו דבריו הקדושים ועצותיו האמתיות חדשים בעיניך לגמרי בכל יום. ולמען השם לטובתך הנצחית, אל תפל בדעתך משום דבר ומשום בריה שבעולם יהיה איך שיהיה, כי השם יתברך אתך, עמך ואצלך, כי מלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, וכך מה שאדם זוכה לבטל את עצמו אליו יתברך, ונעשה בבחינת מ"ה, על-ידי-זה הולך לו תמיד כסדר (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פב), וכן זוכה שנמשכת לו ברכה, כי על-ידי בטול ישותו, ואינו רואה משום דבר רק עצמיות אלקותו יתברך, וממשיך אצלו אלופו של עולם, על-ידי-זה נעשה מאה ברכאן (עין שם, חלק א', סימן ד'), כי כשמשכיך אלה (אלופו של עולם) בתוף המ"ה שלו, נעשה מאה, ונתדבק בעינא חד דרחמי. ועקר כל הדינים והיסורים שעובר על כל אחד ואחד בפירטי פירטיות הוא, כשעדין יש לו רצון אחר מרצונו יתברך, ועדין רוצה איזו ישות בזה העולם, להיות רב ורבי וחסן ובעל דרשן וכו', אבל תכף-ומיד כשמשכיל עצמו אליו יתברך, ואינו רוצה שום רצון אחר מבלעדיו רצונו יתברך, זה נקרא עלית המלכות לשרשה (עין שם, סימן קעז). ואיך זוכים לזה? על-ידי ודוי דברים והתבודדות, כי

אֲשֶׁר א' שְׁכָה בְּנַחֵל קִיג

כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, וּמִסֵּפֶר לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ אֶת כָּל לְבוֹ וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה יוֹצְאִים הַצְּרוּפִים הַרְעִים מֵעֲצָמוֹתָיו, וְזוֹכָה לְהִרְגִישׁ נְעִימוֹת, עֲרֻבוֹת, זִיו שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי עוֹנֹתָיו חֲקוּקִים עַל עֲצָמוֹתָיו, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (יְחִזְקָאל לֵב): "וַתְּהִי עֲוֹנָתְךָ חֲקוּקָה עַל עֲצָמוֹתֶיךָ", וְכִשְׁמִתְנַדֶּה וּמְגַלָּה לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ אֶת כָּל לְבוֹ, הֲרִי הֵם יוֹצְאִים מֵעֲצָמוֹתָיו, וְזוֹכָה לְבֹא אֶל הַדַּעַת הָאֱמֶת, דַּעַת הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁשָּׁם כָּלוּ טוֹב, כָּלוּ חֶסֶד וְרַחֲמִים רַבִּים.

אַהוּבִי, אַחִי! רַבְּנוּ ז"ל רוֹצֵה לְהִטְעִימָנוּ מִהֶאֱרַת הָעוֹלָם הַבָּא בְּעוֹדֵינוּ בְּגוֹפָנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-כֵּן הֶעֱקַר לֹא לְהִיּוֹת בְּטֹלָן יִהְיֶה אִיךְ שִׁיְהִיָּה וְכוּ', אֵל תִּסְתַּכֵּל לְאַחֲרִיךְ כָּלֵל, רַק תַּעֲשֶׂה בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה. וְאוֹדוֹת הַסְּדָרִים שֶׁסִּדְרָתָ לְעֲצָמָךְ, מֵצַד אַחַד הוּא טוֹב מְאֹד לְהִיּוֹת מְסֻדָּר, אִךְ מֵצַד שְׁנַי כְּשֶׁלֹּא יַעֲלֶה בְּיָדְךָ, אִזְ תִּפְּלֵ לְגַמְרִי, וְתַחֲלֵשׁ רוּחְךָ וְכוּ', עַל-כֵּן הֶעֱקַר לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל אַחֲרִיּוֹ כָּלֵל, אֲפִלּוּ עֲשִׂיתָ מֵה שֶׁעֲשִׂיתָ, הַשָּׁעָה הַזֹּאת הִיא כְּבֹר שָׁעָה חֲדָשָׁה שֶׁעֲדִין לֹא הִיְתָה לָךְ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְכֵן לֹא תִהְיֶה לָךְ כְּבֹר לְעוֹלָם.

עַל-כֵּן תִּרְאֶה לְחֻטֵּף בְּשָׁעָה זוֹ דִּיקָא אִיזָה טוֹב, לְלַמַּד אִיזָה פָּרָק מִשְׁנִיּוֹת, אוֹ אִיזָה מְזֻמָּר תְּהִלִּים, אוֹ אִיזוֹ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה, וְעַל כָּלֵם — לְדַבֵּר אִילוֹ דְּבוּרִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּשָׁעָה זוֹ דִּיקָא, וְכֵן תִּרְאֶה לְרַקֵּד בְּשָׁעָה זוֹ דִּיקָא, עַל נַעַם חֲלֻקָּךְ, שְׂזֻכִּיתָ לְהַבְרֵא מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל, וְזֻכִּיתָ לְהִתְנַדֵּעַ מֵאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים, אוֹרוֹ הַגְּנוּזֵי שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ עַל כָּל הַחֶסֶד חֲנֻם שֶׁעֲשִׂהָ עִמָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

א' שְׁכָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר קִרְחַת ה'תשל"ד.

שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבִי, אָחִי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפְנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, אָף שְׂרָאִיתִי אוֹתָךְ רַק
פַּעַם אַחַת, עַל-כָּל-פְּנִים מִצַּד שְׂרָשְׁנוּ — אֶחָד אֲנַחְנוּ, כִּי אָנוּ שׁוֹתִים
יַחַד מִהַמְעֵיָן הַיּוֹצֵא מִבֵּית הַשֵּׁם, הֲלֹא הוּא נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת וְדֹאגוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי
מִזֶּה שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת, וּמְרַב טְרִדוֹתַי בְּעוֹנוֹתַי הַרְבִּים, לֹא הִזָּה לִי
הַפְּנָאִי לְהַשִּׁיבְךָ תַּכְף-וּמְיָד.

מָה אִמַּר לָךְ, אֶהוֹבִי, אָחִי הַיָּקָר, עָבְרוּ זֶה כְּמָה חֲדָשִׁים, וְהָיוּ
לִי כְּסוּפֵיִן גְּדוּלִים אַחֲרֶיךָ, וְלֹא יָדַעְתִּי מֶה לַחֲשֹׁב, וְתַהֲלֶה לְאֵל, זְכִיתִי
לְרֵאוֹת עַל-כָּל-פְּנִים כְּתַב יָדְךָ, וּמִזֶּה יְכוּלִים לְרֵאוֹת וּלְהַבִּין מֵרְחוֹק
מֵעֶלֶת הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפֵיִן, מָה — כְּשֶׁהָאָדָם כּוֹסֵף אֶל חֲבֵרוֹ, מְעוֹרֵר
אֶצֶל חֲבֵרוֹ גַּם-כֵּן כְּסוּפֵיִן שְׂיִחְזוֹר וַיִּכְסֹף אֵלָיו, עַל אַחַת כְּמָה וְכָמָה
כְּשֶׁהָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי כּוֹסֵף בְּרִצּוֹנוֹת וּבְכְסוּפִים חֲזָקִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְסַפֵּר מָה שְׂנַעֲשֶׂה מִזֶּה כְּבִיכּוֹל אֶצֶלוֹ יִתְבָּרֵךְ, מִכָּל
שָׂכָן וְכָל שָׂכָן כְּשִׁזּוּכָה לְהוֹצִיא אֶת הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִים שְׁלוֹ מִפְּיוֹ,
נִבְנִים וְנִאֲרָגִים מִזֶּה עוֹלָמוֹת חֲדָשִׁים לְגַמְרִי (עֵיִן לְקוּטִי-מִוִּהְרָ"ן, חֶלֶק א',
סִימָן לא), וּמִמְשִׁיף אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֶצֶלוֹ (שָׁם, סִימָן סו), וְכִמְעַט שְׂכָל
הַזֶּהוּר הַקָּדוֹשׁ וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל בְּנוֹיִים עַל קֶטֶב זֶה, יַחוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ, דְּבִקּוֹת יִשְׂרָאֵל עִם קוֹנָם, וְעַל-יָדֵי מִיִּין נוֹקְבֵיִן
מְעוֹרְרִין וּמְמַשִּׁיכִים מִיִּין דּוּכְרִין שְׂפַע אֹר וְחִיּוֹת וְזִיו אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ;
אֲשֶׁרִי מִי שְׂיֵאֲחֹז בְּזֶה, לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִתְחַבֵּא בְּמִקּוֹם שְׂאֵין שָׁם
בְּנִי-אָדָם, וַיִּדְבַּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, וַיִּסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ
אֶת כָּל לְבוֹ וְכָל מָה שְׂעוֹבֵר עָלָיו בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, כְּאֲשֶׁר יִדְבַּר אִישׁ
עִם רֵעֵהוּ, וְכָל מָה שְׂצָרִיךְ, יִבְקֶשׁ וַיִּתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבְכִרְט אֲתָהּ,
שְׂעוֹבֵר עָלֶיךָ מָה שְׂעוֹבֵר וְכוּ', וְאֲתָהּ כָּל-כֶּף שְׂבוּר וּמְשֻׁבָּר, מִפְּאֵת
שְׂהִתְרַגְּלָתָּ מְנַעֲוִרֶיךָ לְהִיּוֹת לְבַד, וְאֵין לָךְ חֲבֵר טוֹב לְדַבֵּר וּלְשִׁיחַ
עִמּוֹ, כִּי גְדֻלַּת בְּמִדַּת הַבִּישׁוֹנוֹת.

אֲשֶׁר א' שכה בנחל קטו

חֲמַדַּת לְבָבִי! אָסוּר לְפַל מְשׁוּם זֶה כָּלֵל, כִּי דָבָר זֶה מְצוּי הַרְבֵּה
בֵּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים, אֲשֶׁר מִתְבַּיְשִׁים מְאֹד מִחֻבְרִים, וְעַל-כֵּן הוֹלְכִים
לְדַרְכָּם, וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁגִּדְלִים, זֶה מִשְׁבֵּר אוֹתָם וְכוּ'.

וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ, כִּי כָל עֲנָיִן וְכָל מִדָּה רְעָה יְכוּלִים לְהַפְּךָ אֶל
הַקְּדוּשָׁה, וּמִהַכֵּל יְכוּלִים לְעַבֵּד אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, בְּסוּד (שְׁמוֹת י, כו): "כִּי
מִמֶּנּוּ נִקַּח לְעַבֵּד אֶת ה' אֱלֹהֵינוּ" (כְּמוּכָא בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוּשׁ),
וּבְאִמַּת אֵין עֲלֶיךָ לְפַל בְּדַעְתְּךָ מְשׁוּם זֶה כָּלֵל, כִּי לְהִיּוֹת בְּבִדְיוֹת
זֶה מְאֹד מְאֹד מוֹעִיל לְעַבֹּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, כִּי כְּשֶׁאֲדָם אֵינוּ מְבַלְבֵּל
עַצְמוֹ מֵאַחֲרִים כָּלֵל, אֲזִי אֵין לוֹ מִי שִׁיפִּילוֹ כָּלֵל.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! הֶעֱקַר תַּחֲקֵק בְּדַעְתְּךָ, שְׂאִינְךָ צָרִיךְ שׁוּם
בְּרִיָּה כִּי אִם הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וְתִרְגֵּיל אֶת עַצְמְךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ
תָּמִיד, וְכָל מַה שֶּׁעוֹלָה עַל רוּחְךָ וּמַה שֶּׁאֵתָּה צָרִיךְ, תְּשִׁיחַ וְתִדְבֵּר
רַק עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה לְעוֹלָם לֹא תִפַּל בְּדַעְתְּךָ וְלֹא תִהְיֶה לְבַד,
אֶךְ גַּם טוֹב מְאֹד מְאֹד לְמִצְא חֵבֵר טוֹב, אֲשֶׁר גַּם-כֵּן מְקַרֵּב אֶל
הַצְּדִיק, וְלְשִׁיחַ לְדַבֵּר עִמּוֹ יַחַד, כִּי "טוֹבִים הַשְּׁנַיִם מִן הָאֶחָד אֲשֶׁר
יֵשׁ לָהֶם שְׂכָר טוֹב בְּעַמְלָם, כִּי אִם יִפְלוּ הָאֶחָד יָקִים אֶת חֲבֵרוֹ, וְאֵילוֹ
הָאֶחָד שִׁיפֵל וְאֵין שְׁנֵי לְהַקִּימוֹ" (קִהְלַת ד, ט"ו).

וְאוֹדוֹת דְּרָךְ הַלְמוּד, שְׁמֵרֵב צַעַר וּבִלְבוּל דַּעְתְּךָ אֵינְךָ מִיִּשְׁב, עַד
שֶׁקֶשָׁה וְכַבֵּד עֲלֶיךָ לְהַבִּין הַכֵּל, גַּם בְּזֶה אֵל תִּפַּל בְּדַעְתְּךָ, וְתִרְגֵּיל
עַצְמְךָ לִדְבַר הַרְבֵּה פְּרָקִי מִשְׁנָיוֹת בְּכָל יוֹם, וְכֵן דְּפִים גְּמָרָא וְסִימָנִים
שֶׁלְחַן עָרוּךְ, וְאֶף שֶׁבִתְחִלָּה לֹא תִבִּין, אֵל תִּסְתַּפֵּל עַל זֶה כָּלֵל, כִּי
סוּף הַכְּבוֹד לְבוֹא עֵינַי בְּאֲשֶׁר בְּנַחַל (חֲלֵק ה', מִכְּתָב תַּרְל), וְשֵׁם תִּמְצָא
מִרְגוּעַ לְנַפְשְׁךָ, כִּי הֵם דְּבוּרִים נִפְלְאִים וְעֲצוֹת טוֹבוֹת, בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ, כְּרִצוֹנוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, עֵינַי שָׁם.

וּבְזֶה שֶׁכְּתִבְתָּ שְׂאֵתָּה מְלֵא עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, וְאֵתָּה יוֹדֵעַ
שֶׁזוֹ מַחְלָה גְּרוּעָה, אֶךְ אֵין לְאֵל יָדְךָ לְצִאת מִמֶּנָּה, בְּקָרוֹב יֵצֵא לְאוֹר
סֵפֶר "מְקוֹר הַשְּׂמִחָה", וְהוּא סֵפֶר נִפְלֵא מְאֹד מְאֹד, בְּנוֹי וּמִיִּסַּד

קטז אֲשֶׁר א' שכה בַּנְחָל

על-פי ספרי רבנו ז"ל וְעֲצוֹת נוֹרָאוֹת, אִיךָ לְזָכוֹת וְלָבוֹא אֶל מִצְוֹת
הַשְּׂמִיחָה, וְלַהֲרֹאוֹת וְלַגְלוֹת אִיךָ שְׁכַל קִיּוֹם הַיְהוּדוֹת וְקִיּוֹם הָאָדָם
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת תְּלוּי בְּמִצְוֹת הַשְּׂמִיחָה, יִזְכְּנִי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ
לְהַדְפִּיסוֹ, כִּי עֲדִין חֲסֵרוֹת לִי הַהוֹצָאוֹת לְזֶה.

אהובי, אחי היקר! בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים לַחֲפוֹת מְאֹד מְאֹד, וְלֹא
לְהִיּוֹת בְּטָלָן, וּבַפְּרָטִיּוֹת בְּמִדַּת הַשְּׂמִיחָה צְרִיכִים לְהִיּוֹת בְּרִיָּה,
וְלְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמִיחָה, כִּי הַשְּׂמִיחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַדַּעַת, אֶת חוּשָׁיו,
וּמְכַנִּיסָה אִמְצָן וְהַתְחַזְקוֹת בְּלָבוֹ, וּמִי שֶׁשָּׂמַח עוֹבֵר עַל כָּל מָה שֶׁבָּא
עָלָיו וְכוּ'. וְצָרִיךְ לִידַע כִּי בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף יִבְלֶה אֶת הַיּוֹם בְּשׂוּנָה,
הֵינּוּ בֵּין שְׂיָהִיו לוֹ טְרָדוֹת וְחֲסָרוֹן פְּרִנְסָה וְכוּ', אוֹ בֵּין שֶׁלֹּא יִהְיוּ לוֹ
שׂוֹם דְּאָגוֹת וּבְלָבוֹלִים וְכוּ', יַעֲבֹר הַיּוֹם וְלִמְחָר הוּא כָּבֵר יוֹם אַחֵר,
וְעַל-כֵּן מָה טוֹב וּמָה נָעִים שֶׁעוֹבֵר הַיּוֹם בְּשְׂמִיחָה, וַיִּהְפֹּךְ אֶת כָּל
הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְשְׂמִיחָה עֲצוּמָה, כִּי הֲלֹא עִם הַדְּאָגוֹת וְהַמְרִירוֹת
מִמִּילָא לֹא יִפְעַל כָּלֵל, וְאֲדַרְבָּה מִי יוֹדֵעַ אִם לֹא יִקְלַקֵּל יוֹתֵר, כִּי
עַל-יְדֵי הַדְּאָגוֹת וְהַעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת נִקְטְנָת וְנִצְטַמְצַמָּת בְּיוֹתֵר
הַדַּעַת, וְנוֹפֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּקִטְנוֹת עֲצוּמָה וְכוּ', שְׂאֵז מִמִּילָא
מִתְגַּבְּרוֹת וּמִתְפַּשְׁטִים הַדְּאָגוֹת וְהַמְרִירוֹת וְהַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים וְכוּ',
וְעַל-כֵּן הָעֵקֶר לְהִיּוֹת בְּרִיָּה, וְלִשְׂמַח כָּל הַיּוֹם, וְאִף שֶׁבָּא אֵלָיו
הַסָּמ"ךְ-מ"ם וְאוֹמֵר לוֹ: מָה לָּךְ לְשְׂמַח, הֲלֹא עָשִׂיתָ כָּבֵר מָה
שֶׁעָשִׂיתָ, וְאִיךָ תוּכַל לְשְׂמַח, צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּרִיָּה, וְלַחֲפֹשׁ וְלִמְצֹא
בְּעֲצָמוֹ נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא יִזְכֶּה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמִיחָה
עֲצוּמָה (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רַפּוּ, וּבַחֲלֵק ב', סִימָן י'), וּכְשֶׁמְבַלֶּה
אֶת כָּל הַיּוֹם בְּשְׂמִיחָה עֲצוּמָה, עַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה לְצִאֵת
מִכָּל הַחֲשָׁךְ, עֲנָן וְעַרְפֵּל שֶׁנִּפְּל לְשָׁם, וְיֵאִיר עָלָיו אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ.

חֲמִדַת לְבָבִי! אִי אֶפְשָׁר לְשְׂמַח, כִּי אִם פֶּשְׁאוֹחוֹ בְּמִדַּת
הַתְּמִימוֹת, כִּי עַל-פִּירֵב כָּל אֱלוֹ הַחֲכָמִים בְּעִינֵיהֶם, הֵם תָּמִיד
בְּעֲצָבוֹת וּבַמְרִירוֹת, וְהֵם מְסַתְּפָלִים עַל אֱלוֹ הַשְּׂמִיחִים, כְּאֱלוֹ הֵם, חֵס
וְשָׁלוֹם, חֵס וְשָׁלוֹם, מְטַרְפִּים, וְהַתְּמִימִים הֵם תָּמִיד בְּשְׂמִיחָה עֲצוּמָה,

אֲשֶׁר א' שכה בַּנְחָל קיז

וְאִינָם מְבִינִים לָמָּה לְהִיּוֹת בְּעֶצְבוֹת וּבְמִרְרוֹת, כִּי הֲלֹא הָעוֹלָם
וּמְלוֹאוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן מָה לְדַאֵג עַל עוֹלָם שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ,
וְהֵם תָּמִיד שְׂמֵחִים בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ סוּף וְקֶץ (עַיֵן סִפּוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת,
מַעֲשֵׂה ט' מִהַחֲכָם וְהַתָּם). וְצָרִיךְ שְׂתַדַּע, יְדִידֵי הַיָּקָר, כִּי יֵשׁ בְּגִי-אָדָם
שֶׁבְּאַמַּת הֵם רְחוּקִים מְאֹד, אִךְ מְרַגְּלִים אֶת עֲצָמָם בְּעִבּוּדַת הַשְּׂשׁוֹן
וְהַשְּׂמֵחָה, לְרַקֵּד וּלְשַׂמַּח וּלְעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּמְחִיִּים אֶת עֲצָמָם עִם הַנִּקְדוּת הַטּוֹבוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם
עֲדִין, עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ הֵם זוֹכִים סוּף כֹּל סוּף לְהַגִּיעַ אֶל מְדַרְגּוֹת
גְבוּהוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִדְבָקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֹאֲשֶׁר סִפֵּר רַבְּנוּ
ז"ל מִהַתָּם הַקְדוּשׁ, שְׂדִיקָא עַל-יְדֵי שְׁהִיָּה תָּמִיד שְׂמֵחַ מְאֹד מְאֹד,
וְלֹא הִסְתַּכַּל עַל שׂוֹם בְּרִיָּה, וְלֹא הִיָּתֵה לוֹ שׂוֹם עֲצָבוֹת וּמִרְרוֹת כָּלֵל,
וְהַחִיָּה אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה שְׁהִיָּתֵה בּוֹ, דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה
גָּדַל וְהִצְלִיחַ, עַד שֶׁנִּתְעַלָּה אֶל תְּכֵלֶת הַמְדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה.

חֲמֻדַת לְכַבִּי! חֲזוּק וְאַמֵּץ עַל-כָּל-פְּנִיִם מְרַגַע זֶה, אֵתָה בְּחֹר
צָעִיר, וְעַכְשָׁו אֵתָה מִתְחִיל לְחִיּוֹת, אֵל תִּפֵּל כָּל-כֶּף בְּדַעְתָּךְ, וְאַל
יִחַלֵּשׁ חֲשָׁקְךָ מִהַחִיִּים, כִּי עוֹד דְּבָרִים וְעִנְיָנִים נִפְלְאִים מְחַפִּים לְךָ
וְכוּ', הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכֶּה אוֹתְךָ וְתִזְכֶּה לְמַצָּא אֶת בֵּית זׁוּגְךָ, וְתִבְנֶה בֵּית
נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְתִזְכֶּה לְרֵאוֹת בָּנִים וּבְנֵי בָנִים וְכוּ', הָעֵקֶר רַק לְהִיּוֹת
תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְלִבְלִי לְדַאֵג וּלְבַלְבֵּל עֲצָמוֹ מִשׂוֹם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם,
וְאַל תִּכְנִיס אֲצִלְךָ הַדְּאָגוֹת וְהַמִּרְרוֹת כְּרַגַע, וּלְעוֹלָם אֵל תִּסְתַּכַּל עַל
אַחֲרִים כָּלֵל, מָה אֵתָה צָרִיךְ לְאַחֲרִים, וּמָה יַעֲשֶׂה לְךָ אָדָם?! הַכֹּל
לְכַל מִשְׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַה פְּרִטִי פְּרִטִית. אִינן אָדָם נוֹקֵף אֲצָבְעוֹ מִלְמַטָּה
אֲלֵא אִם כֵּן מְכַרְיִזִין עָלָיו מִלְמַעְלָה (חֲלִין ז:), וְכֵן (יוֹמָא לח:): אִין
אָדָם נוֹגַע בְּמָה שְׂמוּכָן לְחֲבֵרוֹ, וְאִין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בְּמְלָכוֹת חֲבֵרְתָּהּ
אֲפִלוּ כַּמְלֵא נִימָא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ...

תִּרְאֶה לְכַתֵּב לִי תִכּוֹן-וּמִיד בְּקַבְּלַתְךָ מִכְּתָבִי זֶה.

הַנַּ"ל.

א' שְׁכו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר קִרְח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִחוּן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרָךְ עִם הַכֶּסֶף לְפִדְיוֹן, יַעֲזֹר
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים.

רְאֵה לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי
הַשִּׂמְחָה הִיא רְפוּאָה בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחַנִיּוֹת (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק
ב', סִימָנִים: כג, כד), וְרֵאוּי לָךְ לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַנּוֹרְאָה הַזֹּאת שֶׁרַבְּנוּ
ז"ל גָּלָה לָנוּ, אֲשֶׁר מְצָוָה גְּדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וְתֹאמַר עַל
זֶה הַתְּפִלָּה מְלַקוּטִי-תְּפִלוֹת, וְזֶה יְכַנִּיס בְּךָ שִׂמְחָה. וְאַתָּה צָרִיךְ לְמַסֵּר
אֶת נַפְשְׁךָ עַל מִדַּת הַשִּׂמְחָה. וְאִם שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ שֶׁמִּדַּת הַשִּׂמְחָה בָּאָה
לְאָדָם מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, עִם כָּל זֹאת אַתָּה צָרִיךְ לְמַסֵּר אֶת נַפְשְׁךָ, כִּי
אִי אֶפְשָׁר לְהִגִּיעַ לְמַדְרַגָּה הַזֹּאת שֶׁל שִׂמְחָה, אֲלֵא עַל-יְדֵי מְסִירוֹת
נֶפֶשׁ. וְצָרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי תַחֲבוּלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה,
וּלְשַׂמַּח אֶת אַחֲרִים, וְתוֹדֵעַ שֶׁכָּל אֱלוֹהִים בְּשִׂמְחָה, הֵם תָּמִיד
מְיֻשָּׁבִים בְּמוֹבָא (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י'), וּבְשִׁבְלֵי זֶה הַסֵּמ"ךְ-
מ"ם מְתַפְּשֵׁט עַל הָאָדָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה, כִּי אֵינוּ רוֹצֵה שֶׁלְּאָדָם
יִהְיֶה יָשׁוּב הַדַּעַת, כִּי בְּרַגְעַ שְׂיֵשׁ לְאָדָם יָשׁוּב הַדַּעַת, אֲזִי הוּא נִגְאָל
מִכָּל צְרוּתָיו, כִּי כָּל הַצְּרוֹת שֶׁל הָאָדָם שְׂאִין לוֹ יָשׁוּב הַדַּעַת, כִּי מִי
שֶׁמִּישָׁב בְּדַעְתּוֹ, וְיוֹדֵעַ שֶׁהֵנָּה יוֹם וְהֵנָּה לַיְלָה, וְלֹא נִשְׁאָר מִהָאָדָם
רַק מָה שֶׁתּוֹפֵס בְּכָל יוֹם — תּוֹרָה וְתְּפִלָּה מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים,
אֲזִי אֵין לוֹ זְמַן לְהִיּוֹת בְּעַצְבוּת; וְעַל-כֵּן רְאֵה לְהִחְזִיק מִמַּעֲמָד, וְאֲזִי
טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲשֶׁר א' שכז - א' שכח בַּנְחַל קיט

א' שכז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר קִנְח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם רַב אֶל הַבְּחוּר הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רָאָה לְהִתְמִיד בְּלִמּוּד מִסְכַּת שְׁבַת בְּכָל יוֹם, הִינּוּ שֶׁתִּקְבַּע לְעֶצְמָךְ שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּמִסְכַּת שְׁבַת, וְתֹאמַר בְּכָל יוֹם כַּמָּה דְּפִים, וְכִי תַעֲשֶׂה עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְסִיִּים פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר מִסְכַּת שְׁבַת אֶפְלוּ בְּאַמִּירָה בְּעֶלְמָא, וְאַף שֶׁנִּרְאָה כְּחוּכָא וּטְלוּלָא, עִם כָּל זֹאת תִּהְיֶה חֲזַק בְּאַמִּירַת מִסְכַּת שְׁבַת בְּכָל יוֹם כַּמָּה דְּפִים מְלַבֵּד הַשְּׁעוּרִים הַקְּבוּעִים שְׁלָךְ, כִּי חֲלוּל שְׁבַת חֲמוּר מְאֹד מְאֹד, וְאִם נִכְשַׁלְתָּ וְכוּ' וְכוּ', עֲלִיךָ לְקַבֵּל עַל עֶצְמָךְ לְחֹזֵר כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ בְּמִסְכַּת שְׁבַת, עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְסִיִּים מְאֹה פְּעָמִים וְאַחַת מִסְכַּתָּא הַזֶּה, וְעַל כָּלֵם — רָאָה לְקַבֵּעַ לְעֶצְמָךְ שְׁעוֹר בְּכָל יוֹם בְּשִׁלְחָן עָרוּף הַלְכוֹת שְׁבַת, כִּי הֵן הַלְכוֹת רַבּוֹת, וְצָרִיכִים לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד בָּהֶם, וְמִי שֶׁאֵינוֹ לוֹמֵד הַלְכוֹת שְׁבַת, לֹא יִמְלֹט שְׁלֹא יִכָּשֵׁל, חַס וְשָׁלוֹם, בְּעוֹן חֲמוּר שֶׁל חֲלוּל שְׁבַת שֶׁהוּא בְּסִקִּילָה, רַחֲמֵנָא לִישׁוּבָן.

רָאָה לְחֲזוֹק אֶת עֶצְמָךְ, וְתִקְבַּל עַל עֶצְמָךְ תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאַז תִּרְאֶה כִּי שָׁב הַנְּיָ"ה וְרָפָא לָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שכח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר קִנְח ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוּר הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר.

מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּכְבֹר כְּתִבְתִּי לְךָ שְׁנֵי מִכְתָּבִים, וְעֵדִין לֹא זְכִיתִי לְשִׁמֵּעַ מִמֶּךָ, וְאֵינִי יוֹדֵעַ אִם קִבְּלָתָם אוֹ לֹא. נָא וְנָא תִכְרֶף-וּמְיָד לְכַתֵּב לִי.

וְהִנֵּה, אֶהוּבִי, אָחִי! בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל הָעֵבֶר כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא יְכוּלִים לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים וּנְעִימִים, כִּי רַב הָעוֹלָם אֲשֶׁר מְמַרְרִים חַיֵּיהֶם בַּעֲבוּדָה קָשָׁה, בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים, נִמְשָׁךְ מִהַשְׁכָּחָה, שְׂשׂוֹכְחִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה זּוֹכְרִים תְּמִיד אֶת הָעֵבֶר, זֶה מְשַׁבֵּר אוֹתָם לְגַמְרִי, כִּי הַשְׁכָּחָה תְּלוּיָהּ בַּזְכָּרוֹן, וְהַזְכָּרוֹן תְּלוּי בַשְׁכָּחָה, רְצָה לוֹמַר, כְּשׂוֹכְחִים לְזַכֵּר תְּמִיד בַּעֲלָמָא דְאֵתִי, וְיוֹדְעִים אֲשֶׁר אֵין אִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵי יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל — דּוּמִם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה מְמִילָא שׂוֹכְחִים אֶת כָּל הַמְרִירוֹת וְיִסּוּרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, מֵאַחַר שְׂמִמְשִׁיף הָאֶרֶת הַדַּעַת שֶׁל עֲלָמָא דְאֵתִי בְּתוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, וְאִזּוּ נַעֲשֶׂה אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה, וְלִהְפֹךְ — כְּשִׂאָדָם זּוֹכֵר בְּכָל פְּעַם מֵהַ שְׁעֵבֶר עָלָיו, כְּמוֹ-כֵן שׂוֹכְחֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוּ מִמְשִׁיף עַל עֲצָמוֹ הַגִּיהֶנוֹם מִמָּשׁ, וּמֵר לּוֹ מָאד (עֵין בְּלֻקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָנִים: א', ד', נד, וְתַבִּין כֵּל זֹאת); אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֵלְקֵנוּ, שְׂזַכִּינוּ לְהַתְּנַדֵּעַ מִרְבֵּי אֲמַת כְּזֶה, הַמְלַמְדֵנוּ עֲצוֹת נִפְלְאוֹת. וְעַקֵר הַכֵּל — אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, וְאֵל תִּפֵּל בְּדַעְתָּךְ מִשׁוּם דְּבַר שְׂבַעֲוֹלָם, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵתְךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, וְתִרְגִּיל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם, וּבְכָל מַה שְׂעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת, תִּרְאֶה לְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת גְּמוּרָה כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְתִרְבֶּה בְּצִדְקָה בְּכָל יוֹם, וּבְפִרְטִיּוֹת צִדְקָה לְהַדְפִּסַת סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהִיא צִדְקָה גְּדוּלָה שֶׁל זְכוּת הַרְבִּים. וְעַכְשָׁו אֲנִי מְדַפִּיס כְּמָה סְפָרִים נִפְלְאִים, וְעַל-כֵּן אִם אֶפְשֶׁר לְשַׁלַּח אִיזוֹ נִדְבָה — אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה בְּזְכוּת הַרְבִּים. וְעַל כָּלֵם — תִּהְיֶה תְּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְצָרִיךְ לְמַסֵּר נִפְשׁוֹ עַל מַצּוֹת הַשְׂמִחָה, שֶׁהִיא עוֹלָה עַל כָּל הַמַּצּוֹת, כִּי עַל-יְדֵי שְׂמִחָה נִתְרַחֵב הַמֶּחַ וְהַדַּעַת, וּמְבַטֵּל אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת, שֶׁהֵם

אֲשֶׁר א' שְׁכַט בְּנַחֵל קַכָּא

הַדְמִיוֹנוֹת הַמְסַבְּבִים אֶת מַחוֹ (עֵין לְקוּיטִי-מוֹהֲרֵ"ן, חֶלֶק א', סִימָן כה). וְעַקֵּר הַשְׂמִיחָה — שְׂזַכִּינוּ לְהִבְרָא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עָשָׂנוּ גּוֹי, וְזָכִינוּ לְהִתְנַדַּע מִרְבֵּי אָמֶת כְּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן כְּזֶה, רַבִּי הַמְּחִיָּה אוֹתָנוּ, רַבִּי הַמְּנַח"ם וּמִשְׁמ"ח אוֹתָנוּ, טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָד חָנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, חֲבָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנְעִימִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה, וּמְבַרְכֶּךָ בְּהַצְלָחָה נְצָחִית.

א' שְׁכַט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר קַרַח ה'תשל"ד.

שֶׁשׁוֹן וְשְׂמִיחָה יִשְׂיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחֵל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח.

מִכְתָּבְךָ אֲשֶׁר הִרְבֵּה חֲפִיתִי וְקוֹיֵתִי אֵלָיו לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֲתָמוּל.

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיָּקָר! מְאֹד שֶׁמְחַתְּנִי שְׂזַכִּיתִי לְשִׁמְעַ מִמֶּךָ. חֲנוּק וְאֶמֶץ מְאֹד מְאֹד בְּכָל הָעֲנִינִים, וּבִיּוֹתֵר צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּמִצְוֹת הַשְׂמִיחָה, שֶׁהִיא מִצְוָה הָעוֹלָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת, כִּי הַשְׂמִיחָה מְגַלֶּה פְּנִימִיּוֹת לְבָבוֹ הַטּוֹב, וְאֵיךְ שֶׁהוּא מְאָמֵן בּוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ אֵב הַרְחָמָן וּמְלֹא חֲסָדִים, וּמֵה שֶׁאַתָּה כּוֹתֵב, שֶׁבִּיּוֹתֵר מִתְגַּבְּרִים עָלֶיךָ הַבְּלָבוּלִים בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, כְּכֹר הַקְּדִים וְגַלְיָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (עֵין לְקוּיטִי-מוֹהֲרֵ"ן, חֶלֶק א', סִימָן ל'), שְׂדִיקָא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה מִתְפַּשְׁטִים וּמִתְגַּבְּרִים כָּל הַבְּלָבוּלִים וְהַמְחַשְׁבוֹת הַזְּרוֹת וְכוּ', עֵין שָׁם; וְהַעֲקָר לֹא לְהַסְתַּכֵּל עַל זֶה כְּלָל, וּבְשִׁבִיל זֶה טוֹב מְאֹד מְאֹד לְהִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לֹא לְהִתְפַּלֵּל בְּעַל-פֶּה, וְאֶפְלוּ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן יֵאמַר מִתּוֹךְ הַסְּדוּר, כִּי בְּזֶה שֶׁמִּתְפַּלְלִים מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, וְאוֹמְרִים מְלֵה בְּמֵלֵה, אִזּוּ נִתְבַּטְּלַת מִחֲשַׁבְתּוֹ הַרְעָה, וְזֶה סוּד (אֶסְתֵּר ט'): "וּכְבָּאָה לְפָנַי הַמְּלָךְ, אָמַר עִם הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ הַרְעָה וְדוּ"ק.

קכב אָשֶׁר א' שֵׁכֵט בְּנֵחֶל

פֶּעַם שָׁאֵל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ אֶת מוֹהֲרַנְתָּ וְלֵאמֹר, הֲאִם טוֹב לְהִתְפַּלֵּל בְּמִהִירוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִנְצַל מִמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת. וְהִשִּׁיב לוֹ מוֹהֲרַנְתָּ וְלֵאמֹר: לֹא, אִם תִּתְפַּלֵּל כָּל הַתְּפִלָּה בְּמִהִירוֹת, יְכוּלָה לְעַבֵּר כָּל הַתְּפִלָּה בְּמַחְשָׁבָה זָרָה אַחַת, אֲבָל כְּשֶׁתִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְהִתְפַּלֵּל לֵאמֹר לֵאמֹר, אֲזִי אֶף כְּשֶׁיִּבְאוּ וְיִכְנָסוּ אֶצְלְךָ מַחְשָׁבוֹת זָרוֹת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן כְּשֶׁמִּתְפַּלְלִים לֵאמֹר, נִזְכָּרִים בְּכָל פֶּעַם; אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ, שֵׁשׁ לָנוּ רַבֵּי בְּזֶה, הַמְלַמְדֵנוּ עֲצוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרְאוֹת כְּאֵלוֹ עַל כָּל דְּבָר, כִּי אֵין לָךְ דְּבָר שֶׁלֹּא יִמָּצֵא מִבְּאֵר בְּתוֹךְ סִפְרֵי רַבְּנֵינוּ וְלֵאמֹר: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיהוָה שֶׁתִּבְרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חֲנֻם שֶׁעָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ, וְשָׁלַח אֱלֵינוּ אֶת רַבְּנֵינוּ וְלֵאמֹר, שֶׁהוּא אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן, אוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים. וְתִהְיֶה לָאֵל, אֵין אָנוּ מִתְנַגְּדִים עָלָיו, וּבְזֶה בְּעֲצָמוֹ רָאוּי לָנוּ לְשַׂמַּח וּלְחַזֵּק אֶת עֲצָמֵנוּ. וְלִמְעַן הַשֵּׁם לְטוֹבַתְךָ הַנְּצַחִית, תִּרְאֶה לְפָרֵשׁ שִׁיחַתְךָ בְּכָל יוֹם אֱלֹיו יִתְבָּרַךְ, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו אֶת כָּל לִבְךָ וְכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּלִשׁוֹן שְׂאֵתָה רָגִיל בָּהּ, כִּי הַתְּבוּדוֹת הֵיא מַעֲלָה עֲלִיוֹנָה מִהַכֹּל, וְהֵיא עֵקֶר הַפֶּתַח לְהַפְּנִס אֱלֹיו יִתְבָּרַךְ (עַיֵן לְקוּטֵי-מוֹהֲרַנְתָּ, חֵלֶק ב', סִימָן פד), גַּם תִּרְבֶּה בְּצַדִּיקָה בְּכָל יוֹם, וּבִפְרָטִיּוֹת אִם אֶפְשֶׁר לָךְ לְשַׁלַּח אֵלַי אֵיזוֹ נִדְבָה לְהַדְפֹּסֵת סִפְרֵי רַבְּנֵינוּ וְלֵאמֹר, כִּי אָנוּ מְדַפְּסִים עִכְשָׁו סִפְרֵים חֲדָשִׁים מִכְּתָבֵי יָד יְקָרִים מְאֹד מְאֹד, וְזוֹהֵי זְכוּת הַרְּבִים לְדוֹרוֹת עוֹלָם; אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁשׁ לוֹ חֵלֶק בְּזֶה, וְעַל צַדִּיקָה זֹו נֶאֱמַר (תְּהִלִּים קיט, קמב): "צַדִּיקֶתְךָ צֹדֵק לְעוֹלָם", כִּי צַדִּיקָה אֲשֶׁר נֹתְנִים עַל הַפְּשָׁטֵת דַּעַת וְתוֹרַת הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, נִשְׁאֶרֶת לְעוֹלָם.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

תְּמַסֵּר מִכְּתָב זֶה לְחַבְּרֶךָ ... נֵרוֹ יֵאִיר.

אֲשֶׁר א' של בנחל קכג
א' של.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר קרח ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו ויירדפו אל אהובי, ידידי, יקירי, יניק
וחפים, שותה ממי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ...
נרו ואיר ויזרח.

מכתבך הקצר בתוך מכתב חברך לנכון אתמול קבלתי, ומרב
טרדותי בעוונותי הרבים, קשה לבא בכתובים ארבים, וגם את זה
אני כותב על הדרך.

חמדת לבבי! מה שבקשת לכתב לך אודות דברי רבנו ז"ל,
תהלה לאל, אתה לומד בישיבתנו הקדושה, ואתה בצותא עם אנשי
שלוֹמנו הקדושים, עשה זאת, איפוא, בני, והנצל. הטה אזניך אל
דבריהם היקרים, ושתה בצמא מאמריהם, ותקיים כל מה שאתה
שומע, ואז טוב לך כל הימים; אשריך ואשרי חלקך, שזכית להיות
בחלקו של רבנו ז"ל, ואתה וכל משפחתך הם מאנשי שלוֹמנו
היקרים, בזה בעצמו תחזק את עצמך תמיד, כי פמה וכמה מניעות
וצרות ויסורים סובלים מקרבים חדשים, ועל-פי-רוב נופלים
ונתרחקים בשביל זה, ואתה זכית להתגדל על ברפי אנשי שלוֹמנו,
תראה להחיות את עצמך בזה מאד מאד.

ועקר הכל, חמדת לבבי, להיות תמיד בשמחה, כי העצבות היא
כמו ארס, ותכף-ומיד כשנושף אותו הנחש בעצבות ובעצלות (עין
לקוטי-מוה"ר זן, חלק א', סימן קפט), חס ושלום, יכול להתפשט בכל
הגוף, ועל-בן צריכים להיות בריה ולא להניח את העצבות
להתפשט אצלו, ותעשה כל מיני פעלות שבעולם להיות בשמחה
עצומה על נעם חלקך, ותתמיד מאד בלמוד התורה הקדושה כסדרן
דיקא (עין בספר אשר בנחל [חלק ה', מכתב תול] ושם תמצא ענינים
נפלאים בעבור התבודדות והתמדה בלמוד ושמחה לשמח על
חלקו).

קִבְד אֲשֶׁר א' שְׁלֵא בְּנִחַל

חִזֵּק, חִזֵּק! כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ אִתְּךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ.

הַהֲכָרֵם לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

א' שְׁלֵא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֵר קִבְד ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, יְדִידֵי, יְקִירֵי, יְנִיק וְחַפְּסִים, הַבְּחוּר ... גֵּרוֹ יְאִיר, גֵּר לְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ.

מְכַתְּבֵךְ אֶתְמוּל קִבְלָתִי, וְהִנֵּה לְהַשִּׁיבֵךְ עַל אַרְיכוֹת מְכַתְּבֵךְ — אֵין הַפְּנָאִי, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירָנוּ מְאֹד עַל שְׁמִירַת הַזְּמַן הַיְקָר, אֲשֶׁר אֵין אֲבֻדָּה בְּאַבְדַּת הַזְּמַן. וְיָדוּעַ מְאֹד הַחֲכָם: "אָדָם דּוֹאֵג עַל אֲבוּד מְמוֹנוֹ, וְאֵינוֹ דּוֹאֵג עַל אֲבוּד יְמִיו, דְּמִיו חוֹזְרִים וְיְמִיו אֵינָם חוֹזְרִים". וְהִיא מוֹהֲרֵנָּה ז"ל רָגִיל לְחֹזֵר עַל זֹאת, וְאָמַר, כִּי זֶה תְּלוּי בְּזָה, דִּיקָא כְּשִׁדּוּאֲגִים תְּמִיד עַל "אֲבוּד מְמוֹנוֹ", עַל-יְדֵי-זֶה אֵין דּוֹאֲגִים עַל "אֲבוּד יְמִיו".

חֲמֻדַּת לְכַבֵּי! הַשְּׁלֵךְ מִמֶּךָ הַיְלָדוֹת, וְתַעֲשֵׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, כִּי הַעֲבוּדוֹת שְׂאָדָם עוֹבְדֵי אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בְּנִעְרוּתוֹ, שְׁווֹת הַרְבֵּה שְׁנִים שָׁל זְקֻנוֹתוֹ (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן עג), וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב (אֵיכָה ג'): "טוֹב לְגַבֵּר כִּי יִשָּׂא עַל בְּנִעוּרָיו".

וְצָרִיכִים לְבָרוּחַ מְאֹד מְאֹד מִמְּחֻלְקַת עִם וּכְוֹחִים הַנִּמְצָאִים עַל-פִּי-רֹב בֵּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים, שְׁכָל אֶחָד רוֹצֵה לְהִרְאוֹת שֶׁהֲצַדֵּק עִמוֹ, וְכָל זֶה בָּא מִדְּמִים שְׁלֵא עֹבֵד בָּהֶם אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ (עֵין לְקוּשֵׁי-מוֹהֲרָן, חֵלֵק א', סִימָן עה), וְצָרִיכִים לְהִתְמַיֵּד מְאֹד מְאֹד מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּשִׁקְיָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, וְנֵא

אֲשֶׁר א' שלא בנחל קכה

וְנָא לְטוֹבְתָךְ הַנְּצָחִית, תַּעֲשֶׂה לְעֶצְמְךָ שְׁעוֹר בְּשִׁלְחֹן עָרוֹף, לְלַמֵּד כָּל יוֹם כְּסִדְרָן עַל-כָּל-פְּנִים 'מַחְבֵּר' רַמ"א, בְּפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה לְעֵבֶר כָּל הָאַרְבַּעַת חֲלָקֵי שִׁלְחֹן עָרוֹף, וְהוּא תַקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד, וּמְבַרֵּר אֶת הַטּוֹב מִהָרַע (עֵיִן לְקוּטֵי-מוֹחֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן ח'; וּבְשִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן כט), וּכְשִׁתְּסִיִּים פַּעַם אַחַת, תִּתְחִיל בְּפַעַם שְׁנֵיָה עִם ה'בְּאֵר הַיִּטְב', וְכֵן בְּשִׁתְּזָכָה לְסִיִּים בְּפַעַם שְׁלִישִׁית, תִּתְחִיל עִם ה'מְגִן אֲבָרְהָם', וְכֵן בְּכָל פַּעַם תּוֹסִיף פּוֹסְקִים, וְאִם תַּעֲשֶׂה בֵּן תִּהְיֶה בְּקִי בְּכָל אַרְבַּעַת חֲלָקֵי שִׁלְחֹן עָרוֹף, וְכֵן תִּתְמִיד מְאֹד בְּמִשְׁנֵיּוֹת, אֲשֶׁר הָאֲמִירָה בְּעֵלְמָא הִיא מְסַגְּלַת לְנִשְׁמָה, וְכֵן בְּגִמְרָא (עֵיִן בְּסִפְרֵי אֲשֶׁר בְּנַחַל, חֶלֶק ה', מִכְּתָב תַּרְל, וְשֵׁם תַּמְצָא מְרַגּוּעַ לְנִפְשָׁךְ). וְלִמְעַן הַשֵּׁם, בְּרַח לְךָ מִמַּחְלָקָת, וּכְמוֹכָא בְּמִדְרַשׁ פֶּרֶשֶׁה זֹו (בְּמִדְבָּר רַבָּה יח, ג): בֵּא וְרֵאֵה כַּמָּה קָשָׁה מִמַּחְלָקָת, שְׁכָל הָעוֹזֵר בְּמַחְלָקָת, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאַבֵּד זְכָרוֹ וְכוּ', עֵיִן שָׁם.

וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע, לְעֲשׂוֹת לִיצְנוּת מְאֻחָד שְׁמִתְנַהֵג בְּחֻמְרוֹת יְתָרוֹת, זֶה בְּעֶצְמוֹ חֻמְרוֹת יְתָרוֹת, כִּי לֹא לָזֶה הִיָּתָה כְּפִנְת רַבְּנוּ ז"ל, שְׁהִזְהִירָנוּ לְבָרַח מִחֻמְרוֹת יְתָרוֹת (עֵיִן לְקוּטֵי-מוֹחֲרָן, חֶלֶק ב', סִימָן מד), לְעֲשׂוֹת לִיצְנוּת מְאַחְרִים, חַס וְשְׁלוֹם, כָּל עֲנִיָּן רַבְּנוּ ז"ל הוּא רַק לְקָרֵב וּלְדַבֵּק אֶת הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אֵלָיו יְתִבְרָךְ. וְאִסוּר לְהִסְתַּפֵּל עַל אַחֲרִים כָּלֵל, יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהִיָּה, וְאִפְלוּ רוּאִים אֲצִל אֶחָד מֵה שְׁרוּאִים וְכוּ', צָרִיכִים לְדוֹנוּ לְכַף זְכוּת, וְלִידַע שְׁמַרְמְזִים לוֹ מְלַמְעֵלָה, כִּי אֲצִלוּ יֵשׁ הָרַע הַזֶּה שֶׁהוּא רוּאָה, וְלַעוֹלָם לֹא יִחַשְׁבּ מַחְבְּרוּ כָּלֵל, וְצָרִיכִים לְבָרַח מִמַּחְלָקָת עִם וּכְפוּחִים אִפְלוּ עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, מִכָּל שִׁכְוֹן וְכָל שִׁכְוֹן עִם אַחֲרִים, וְצָרִיכִים לְבַקֵּשׁ תְּמִיד מִמֶּנּוּ יְתִבְרָךְ:

"אָנָּא, רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְרַחֵם עָלַי, וְזַכְּנֵי שְׁאֲזָכָה לִישׁוּב הַדַּעַת, וְאֲזָכָה לְטוֹב עֵיִן, לְהִסְתַּפֵּל תְּמִיד עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּעֵיִן טוֹבָה, וְאֲזָכָה לְדוֹן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְכַף זְכוּת, וְלַעוֹלָם לֹא אֲבַלְבֵּל אֶת עֶצְמִי מִשׁוּם בְּרִיָּה. אָבִי שְׁבַשְׁמִים, זַכְּנֵי לְהִסְתַּפֵּל בְּכָל דְּבָר עַל חֵיוֹת אֱלֹהוֹתָךְ, הַמְּחִיָּה וְהַמְּהַנֶּה אֶת זֶה הַדְּבָר, וְאֲזָכָה לְחַשֵּׁב תְּמִיד

קבו אָשֶׁר א' שלב בַּנְחָל

על אחריתי, כי לא לעולם אָחִיָּה, וְאַזְכָּה לְחַטָּף בְּכָל יוֹם תּוֹרָה וּתְפִלָּה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. זְכַנִּי לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל, עַד שְׁאַזְכָּה לְהַפְלִיל בָּךְ, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן”.

הכּוֹתֵב בְּחִפְזוֹן...

תּמָסֵר מִכְּתָב הַרְצוּף פֶּה לְחִבְרָךְ.

א' שלב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר קִרְח, א' דְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ תַּמוּז ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבִרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... נְרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְּתָבְךָ, רְאֵה לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל בְּרִיאוֹת אֲשֶׁתְּךָ, וְאַל תִּלְחֹץ עָלֶיךָ כָּלֵל, כִּי בְּדַרְךָ כָּלֵל כְּשֶׁאַדָּם לוֹחֵץ עַל אֲשֶׁתּוֹ, רַחֲמָנָא לִישׁוֹכֵן, מְזֵה בָּא לְהָ שֶׁבֶר עֲצָבִים, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְצָרִיכִים לְהִשְׁמֵר מְאֹד מְאֹד, כִּי תִדַּע כִּי מִמְחַלֵּת שֶׁבֶר עֲצָבִים מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְצִאָתָא, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים לְהִיּוֹת חָכֵם בְּהִתְחַלָּה, וְלֹא לְהִלְחִיץ אֶת אֲשֶׁתּוֹ כָּלֵל, וּבְכָלֵל אֲסוּר לְהִכְנִיס אִימָה יִתְרָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, כְּאֲשֶׁר הִזְהִירוּנוּ עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים בְּיוֹתֵר. וְרַבְּנּוּ ז"ל הִקְפִּיד עַל דְּבַר זֶה מְאֹד מְאֹד, וְהִזְהִיר מְאֹד מְאֹד עַל שְׁלוֹם-בֵּית, וּלְכַבֵּד וּלְיַקָּר אֶת אֲשֶׁתּוֹ (שיחות-הַר"ן, סימָנִים: רסג, רסד), רְאוּי לָךְ עֲכָשׁוּ לְעֵינַי שָׁם.

נָא וְנָא אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן וְאַל תִּשְׁמַע שׁוֹם הַסְּתוֹת נֶגֶד אֲשֶׁתְּךָ, כִּי סוּף כָּל סוּף זֶה אֲשֶׁתְּךָ, וְאִם תִּגְרַם לְהָ שֶׁבֶר עֲצָבִים, הַשֵּׁם יִשְׁמֹר, אֲזַי אֲתָה נִשְׁאַר קִרְח מְכָאן וְקִרְח מְכָאן וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן אֵל תִּשְׁמַע לְעִצּוֹת רְעוֹת שְׁנִתְּנוּ לָךְ, כִּי הַכֹּל הֶבֶל וְרְעוֹת רוּחַ, כָּל אֶחָד רַק חוֹשֵׁב מְעַצְמוֹ, וְאִינוּ מִתְחַשְׁבֵּים עִם זֻלְתוֹ כָּלֵל, וְעַל-כֵּן בְּרַח לָךְ מְעַצּוֹת רְעוֹת, עִצּוֹת שֶׁל הַמּוֹן עִם, שְׁהֵם כְּלוֹ זֶרַע שֶׁקָּר בְּמוֹבָא (לְקוּטִי-מוֹהָר"ן, חֶלֶק א', סִמָּן ז').

אֲשֶׁר א' שלג בְּנַחַל קכז

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ שְׁתַּשְׁבֵּר מֵעֲצָמְךָ אֶת מִדַּת הַפֶּעַס
וְהַקְפִּידוּת, וְאֵז הַכֹּל יִתְהַפֵּף לְטוֹבָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שלג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר קַרְחָה, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ תַּמּוּז ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר
וְהַנְּעִלָה מְאֹד, הַחֲפִץ לְהֵאִיר אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת הַצְּחָצְחוֹת
הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

מָה אָמַר לְךָ, כָּל מָה שֶׁפָּתַבְתָּ לִּי, זֶה אֲנִי יוֹדֵעַ כָּבֹד וְכוּ' וְכוּ'.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי כָל עֲנִיַן חֲסִידוֹת בְּרִסְלָב אֵינוֹ פּוֹלִיטִיקָה שֶׁל
שָׂקָר, אֲלָא עֲצוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִיךָ לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
וְעַל-כֵּן אֵינִי רוֹצֵה לְהַכְּנִס בְּכֹל הַוּכּוּחִים וְשִׁטּוֹת וְכוּ' וְכוּ'.

עֲלֵינוּ לְחַשֵּׁב עַל תְּכֵלִיתֵנוּ הַנְּצַחִית, וְלְהַכְּנִיס הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב בְּמַח
שֶׁהִגִּיעַ הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה, וּבְרִגְעַ שְׁצָרִיכִים לְיֵצֵאת מִזֶּה הָעוֹלָם וְנַעֲשִׂים
מֵת וְגוֹסֵס, לֹא יוֹעִיל שׁוֹם דְּבָר, וְשֵׁם כָּבֹד נִגְמַר כָּל הַסְּפוּרִים וְכוּ'
וְכוּ'. וְיָדוּעַ שְׁמוֹתֵהֶן "ו"ל נִסְתַּלַּק בְּעָרְב־שֶׁבֶת-קָדֵשׁ פְּרִשְׁת וַיִּגַּשׁ,
וּבִסְעָדָה שְׁלִישִׁית לַפָּנִי זֶה, הֵינּוּ בְּפִרְשֶׁת מִקֶּץ — נִכְנָס, וְהִתְחִיל
לוֹמַר אֶת הַתּוֹרָה בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן, אֶף-עַל-פִּי שֶׁזֶה בְּזִיוֹן לוֹמַר, וְכֹל בְּעַל
דִּרְשָׁן אוֹמַר זֹאת, עַם כָּל זֹאת הִתְקַרַח לוֹמַר זֹאת: "מְוֹעֵט מוֹזְעֵן
זֵינְ אֵ מֵת אוֹן אֵ גוֹסֵס אוֹן מְוֹעֵט לִיגְעֵן מִיטְן פִּיס צוּם טִיר" וְזֶה
מָה שֶׁלְּמַד אוֹתָנוּ מוֹתֵהֶן "ו"ל, וְעַל-כֵּן כָּל הַשִּׁטּוֹת וְהַדְּמִיוֹנוֹת

(1) יְהִי הַכְּרַח לְהִיּוֹת מֵת וְגוֹסֵס וְלִשְׁכַּב עִם הַרְגָּלִים אֶל הַדְּלֵת.

קכח אֲשֶׁר א' שלג בַּנְחַל

— הכל הֵבֵל וְרַעוּת רוּחַ, כָּל הָאֲסֻפּוֹת שְׁעוֹשִׁים וְכוּ' וְכוּ', וְכָל הַפְּטוּטֵי דְבָרִים שְׁמִדְבָרִים וְכוּ' וְכוּ', הַכֹּל הֵבֵל, כִּי אֵין מְלוּיִם לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, אֲלֵא תוֹרָה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבְד (אֲבוֹת ו'), וּלְפִי שְׁכָל הַמְרַבָּה שִׁיחוֹת וּתְפִלוֹת הֵם הַמְלוּיִן אוֹתוֹ עַד שְׁמַגִּיעַ לְבֵית עוֹלָמוֹ (תָּנָא דְבִי אֵלֵיהּ רַבָּא, פָּרָק טו'), וְעַל־כֵּן אַחֲרֵי הַקְּדָמוֹת כְּאֵלוֹ לְדַעְתִּי הַכֹּל הֵבֵל וְרַעוּת רוּחַ, וְאֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהִתְעַרֵב בְּעִנְיָנִים הָאֵלוֹ, וְתָמִיד אֲנִי בּוֹרַח מֵאֲסֻפּוֹת שֶׁל הֵבֵל, וְאֵף שְׁכָל אֶחָד צוֹעֵק שְׁכַנְנָתוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם... יְהִי־לָהֶם אֲשֶׁר יְהִיָּה וְאוֹתֵי יַעֲזֹבוּ וְכוּ' וְכוּ', אֲנִי לֹא מְעַנֵּן בְּשׁוֹם דְּבַר, רַק לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת דַּעַת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְכָל עוֹד נִפְשִׁי בְּאֶפְרַי, אֲנִי אֶפְרַסֵם אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וּבְכֻלָּל אֵינִי רוֹצֶה לְהִתְעַסֵק עִם שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַע־עוֹלָם, מִי שְׁבָא אֵלַי אֲנִי מְדַבֵּר עִמוֹ מִרַבְּנוּ ז"ל, וּמִי שְׁאֵינוֹ בָּא שְׁיִהְיֶה בְרִיא.

תְּאֲמִין לִי שְׁאֵנִי בְּעִצְמִי צָרִיךְ לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְהִלְוֵאִי שְׁאַתְקֵן אֶת עִצְמִי לְפָנַי שְׁאַתְקֵן אֶת אַחֲרַיִם, אֵךְ כְּשֶׁאֶחָד בָּא אֵלַי לְדַבֵּר מִרַבְּנוּ ז"ל, הִהְכַרַח לִי לְדַבֵּר עִמוֹ, וְכֵן אֲנִי עוֹסֵק לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת דַּעַת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם מִפְּנֵי תְקוּן נִפְשִׁי, וְאֲנִי חָיִב הַפְּרַת הַטוֹב לְרַבְּנוּ ז"ל, וְלִכֵּן כָּל יְמֵי חַיֵּי אֲזָכְרָה לְעֵסֵק בְּעַבְדוּתָהּ הַקְּדוּשָׁה הַזֹּה.

מְאֹד מְאֹד אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, שְׁאֵל תִּלְחֹץ עָלַי לְבוֹא לְאֲסֻפּוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְכֵן תֹּאמַר לְר' ... גֵּרוֹ יְאִיר, שְׁאֵינִי חָפֵץ בְּכֻלָּל לְהִתְעַרֵב בְּרִיב לֹא לִי, מַה לִּי וְלִצְרָה הַזֹּאת, אֲנִי תָמִיד מְחַפֵּשׁ אַחֵר נִקְדוּת שְׁלוֹם, וּמַה שְׁחוֹלְקִים עָלַי — זֶה הַבְּעִיָּה שְׁלָהֶם, אֲנִי לֹא מוֹתֵר בְּשׁוֹם פְּנִים וְאֶפֶן עַל נִקְדָּתִי, וְאֶפְלוֹ שְׁיַעֲלֶה לִי מְחִיר כְּבֹד וְכוּ' וְכוּ', אֲנִי לֹא אֶכְנַע בְּשׁוֹם פְּנִים וְאֶפֶן, וְזֶה טֹבַע שְׁלִי, אִם מְצִאתִי נִקְדָּה לֹא אֶחְזוֹר מִמֶּנָּה בְּשׁוֹם פְּנִים וְאֶפֶן, וְלִכֵּן חָבֵל לְעַרֵב אוֹתִי בְּשִׁטוּת.

וְאֵף שְׁאוֹמְרִים, שְׁזֶה לְשֵׁם שָׁמַיִם, יְהִי־לָהֶם אֲשֶׁר לָהֶם, וְאוֹתֵי יַעֲזֹבוּ.

אֲשֶׁר א' שלד בְּנַחֵל קִבֵּט

אָקוּהָ שְׁתֵּדִין אוֹתִי לְכַף זְכוּת, וְתִבִין וְתִשְׁפִּיל מִדְּבַרֵי אֵלֶּה הַרְבֵּה דְּבָרִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שלד.

בְּעִזְרוֹת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר קִרְח ה'תשל"ד.

שֵׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה.

פֶּה תִקְבַּל רְצוּף כְּמֵה קוֹנְטֵרַסִים, וְאִם אֶפְשֶׁר לְאַסֵּף וְלִשְׁלַח אִיזוּ נְדָבָה לְהַדְפָּסָה, יִגְדֵּל שְׁכָרְךָ וְזְכוּתְךָ מְאֹד מְאֹד. וְאַתְמוֹל בְּלִילָה, בְּלִמְדָנוּ בְּצוֹתָא בְּבֵית מִדְרָשְׁנוּ, דְּבִרְנֵנוּ הַרְבֵּה עַל-פִּי לְקוּטִי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק א', סִמֵּן ב', אֹדוֹת מֵה שְׁמִזְכִּיר שָׁם רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁתְּקוֹן הַמְשַׁפֵּט הוּא עַל-יְדֵי צְדָקָה, וְכִשְׁזוֹכָה לְתְּקוֹן הַמְשַׁפֵּט, אֲזוּ יָכוֹל לְאַחֵז אֶת חֶרֶב הַתְּפִלָּה בְּיָדוֹ, אֲשֶׁר בְּזֶה תְּלוּיָה גְּאֻלְתָנוּ הַגְּשָׁמִית וְהַרוּחָנִית, וְיִתְעַבֵּר הָעֲנָנִין דְּמַכְסִין עַל עֵינֵינוּ, וְיִזְכֶּה לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' וְלִבְקָר בְּהִיכְלוֹ.

וְהִנֵּה בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן (חֶלֶק ב', סִמֵּן ה'), מְרַבֵּה לְדַבֵּר וְלַהֲסַבִּיר מֵהוּ תְּקוֹן הַמְשַׁפֵּט, כִּי רַב הָעוֹלָם נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם, מִחֲמַת שְׁנוֹדְמָה לָהֶם, כְּאֵלוּ יֵשׁ, חַס וְשְׁלוֹם, עוֹוֹת הַמְשַׁפֵּט, כִּי רוּאִים "צְדִיק וְרַע לוֹ רָשָׁע וְטוֹב לוֹ" (בְּרִכוֹת ז.), וְנִדְמָה לָהֶם שֵׁישׁ פֶּה, חַס וְשְׁלוֹם, עוֹוֹת הַמְשַׁפֵּט, וְכֵן אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׁאִינוּ הוֹלֵךְ לוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה, זֶה מְבַלְבְּלוֹ וּמְפִילוֹ, וּבְכַרְט בְּחוּר שְׁרוּצָה לְמִצָּא זְוִיגוֹ, וְעֵדִין נִתְעַפֵּב וְיֵשׁ לוֹ חִלִּישוֹת הַדַּעַת גְּדוּלָה, וְגַם נִשְׁבֵּר רוּחוֹ מִזֶּה, עַד שֶׁעַל-פִּי-רַב נִתְעַקֵּם לְבָבוֹ, וְנִדְמָה לוֹ שֵׁישׁ כָּאֵן עוֹוֹת הַמְשַׁפֵּט, וְעַל-יְדֵי קִלְקוּל הַמְשַׁפֵּט, אִי אֶפְשֶׁר לְהַתְּפִלֵּל, וְכִשְׁאִינוּ מִתְּפִלֵּל, אֲזוּ מִתְּגַבֵּרֶת גְּלוּתוֹ

קל אשר א' שלד בנחל

יותר ויותר וכו', ומגלה לנו רבנו ז"ל פה בסימן ב', שעל-ידי צדקה נעשה תקון המשפט, שיראה להרבות בצדקה, ויקים (דברים טו, י): "ולא ירע לבבך בתתך לו, כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך", כי על-ידי צדקה נתפשטת עקמומיות לבבו, כי זהו עקר שלמות הצדקה שלא ירע לבבך וגו', ואז דיקא על-ידי-זה שנתפשטת עקמומיות שבלבבו, על-ידי-זה יכול לעסק בתפלה והתבודדות, ואין לו שום קשיות עליו יתברך, ויודע כי צדיק וישר ה', ודיקא על-ידי תפלה יזכה לגאל נפשו מכל המצרים, ויזכה לגלוי אלקותו יתברך, בחינת (ישעיה נב, ח): "כי עין בעין יראו בשוב ה'" וגו', ודברנו הרבה שישוד הצדקה הוא צדקה להדפסה, להדפיס ולפשט ולהפיץ תורת רבנו ז"ל בעולם, ועל-ידי-זה יוכלו כל בית ישראל להתנדע ולהתקרב אל דרך האמת, אשר דרכו בה אבותינו ונביאינו הקדושים.

אחי היקר! חזק ואמץ מאד מאד, ואל תפל בדעתך משום דבר ומשום בריה, כי השם יתברך אתך, עמך ואצלך, ואל תבלבל את עצמך משום בריה ומשום דבר, וכא יבוא גם יום ישועתך, ותזכה למצא את בת זוגך, ותספר את כל מה שעבר עליך בשמחה עצומה.

אהובי, אחי היקר! בזה העולם צריכים להתחזקות ולהתחדשות בכל עת ורגע ממש, וזה העקר בחיים, שידמה בעצמו בכל שעה כאלו נולד בשעה זו, וכאלו אין לו רק שעה זו, ועל-ידי שאדם זוכה לחדש את עצמו בכל פעם, דיקא על-ידי-זה זוכה לחיות חיים נעימים וחיים מישבים; אשרי הזוכה לזה. וכל זה סוד ההתגלות שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סא), שאין שום זמן כלל, ועל-בן אסור לחשב מהעבר ומהעתיד, אין לו רק רגע זה, וזה יגלה משיח צדקנו לכל העולם, ועל-ידי-זה יתבטלו כל המחלקת והקנאה והשנאה, ויתפשט השלום הנפלא בעולם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אֲשֶׁר א' שלה בְּנַחֵל קלא
א' שלה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לֵיל שְׁשֵׁי לְסֵדֵר קִרְחַ הַיְתַשְׁלִ"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ לְבַחֲוֹר הַיְקָר, יְנִיק וְחֻכִּים ... שׁוֹתָה מִמִּי
הַנַּחֵל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֻכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

פֶּה תִקְבֵּל רְצוּף מִכְתָּב, וְיַעַן שְׁבִתוֹךָ כָּךְ קִבְּלָתִי עוֹד מִכְתָּב
מִמֶּךָ, אֲמַרְתִּי לְהוֹסִיף עוֹד שׁוֹרְתִים אֵלָיו. מָה אֲמַר לָךְ, פֶּשׁוּט הַחֲיִיתָנִי
בְּמָה שְׁפַתְכֶּךָ, שֶׁהַתַּחֲלָתָ לְעִשׂוֹת לְעֶצְמְךָ סֵדֵר בְּש"ס. חֲמֻדַת לְכַבִּי!
חִזֵּק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, וְהַעֲקֵר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְאִי אֶפְשָׁר
לְשַׂמַּח, כִּי אִם כְּשִׂאוּחֻז בְּמִדַּת הַתְּמִימוּת, כִּי עַל-פִּי-רַב כָּל אֵלָיו
הַחֻכְמִים בְּעִינֵיהֶם, הֵם תְּמִיד בְּעֶצְבוֹת וּבְמִרְרוּת, וְהֵם מְסַתְּפִלִים עַל
הַשְּׂמִחִים כְּאֵלָיו הֵם, חַס וְשָׁלוֹם, מְטֹרְפִים, וְהַתְּמִימִים הֵם תְּמִיד
בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְאִינֶם מְבִינִים לָמָּה לְהִיּוֹת בְּעֶצְבוֹת וּבְמִרְרוּת, הֲלֹא
הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן מָה לְדַאֵג עַל עוֹלָם שְׂאִינוּ
שְׁלָהֶם, וְהֵם תְּמִיד שְׂמִחִים בְּשִׁמְחָה שְׂאִין לָהּ סוּף וְקֵץ (עֵין
בְּסִפּוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ט' מִהַחֻכִּים וְהַתְּמִים).

מָה אֲמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר, כָּל הַצְּלַחַת הַבַּחֲוֹרִים וְהָאֲבָרְכִים
שְׁלָנוּ כָּאֵן הִיא רַק מִדַּת הַתְּמִימוּת, וְיֵשׁ פֶּה, תִּהְיֶה לְאֵל, בַּחֲוֹרִים
שְׁזָכוּ לְסִיִּים ש"ס וְאַרְבַּעַת חֲלָקֵי שְׁלַחֵן עָרוּף וְכָל סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל,
וְהַכֹּל עַל-יְדֵי הַתְּמִימוּת שְׂמֵאִירָה עַל עֶבֶר פְּנֵיהֶם; אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי
חֲלָקֵנוּ, שְׁזָכִינוּ לְהַתְּוֹדֵעַ מִהַרְבֵּי הָאֱמֶת, הַמְּלַמֵּד אוֹתָנוּ עֲצוֹת נִפְלְאוֹת
וְנוֹרְאוֹת כְּאֵלָיו, חִזֵּק וְאַמֵּץ לְהַתְּמִיד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאֵל תִּסְתַּפֵּל
עַל אַחֵרִים כָּלֵל, יְהִיֵּה אִיךָ שְׂיִהְיֶה, וּמַפְעֵם לְפַעֵם בְּרַח לָךְ לְמִקּוֹם
מִיָּחָד שְׂאִין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, וְתִפְרָשׁ שִׁיחֲתֶךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו
יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבָב וְכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת, וְאֵז
טוֹב לָךְ לְנִצַּח.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

קִלְבֵּי אֲשֶׁר א' שְׁלוֹ בְּנַחֲלֵי
א' שְׁלוֹ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, לֵיל שְׁשִׁי לְסֵדֵר קִרְחַת הַיְתָשֶׁלִּיד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחֹר הַיֶּקֶר
לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחֲל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ...
נְרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה.

הַמְּכַתֵּב הַזֶּה נִתְעַכֵּב אֶצְלֵי עַד כְּעַת, וּבְתוֹךְ כֶּךָ קִבְּלָתִי מִמֶּךָ כְּמָה
מְכַתְּבִים, וּמְאֹד אָנִי מְצַטְעֵר בְּצַעֲרֶךָ מִמָּה שֶׁעֹבֵר עָלֶיךָ, אֶקְוֶה
שֶׁעֲכָשׁוּ שְׂאֲחֶיךָ נִסְעוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְתִהְיֶה עִמּוֹ בְּצוֹתָא יִקַּל לְךָ, אִךְ
עַל-כָּל-פָּנִים מָה טוֹב וּמָה נְעִים הִיָּה אִם תִּתְחִיל לְעַסֵּק בְּאִיזָה עֵסֶק
בְּמִשְׁאֵל וּמִתֵּן, כִּי אָמְרוּ חַז"ל (כְּתוּבוֹת נט:): הַבְּטָלָה מְבִיאָה לַיָּדֵי זָמָה
וְלַיָּדֵי שְׁעָמוּם, שֶׁהוּא שְׂגֵעוֹן, רַחֲמָנָא לְצַלְן. וְאָמְרוּ חַז"ל (אָבוֹת ג):
"טוֹב תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֶרֶץ, שִׁיגִיעַת שְׁנִיָּהם מְשַׁפְּחַת עוֹן", וּבִאֲפֻן הַזֶּה
תִּזְכֶּה לִישׁוּב הַדַּעַת. וְכַמוּכָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן (חֶלֶק א', סִימָן לה),
שֶׁמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן הוּא בְּחִינַת שְׁנָה, כִּי הִתְקַרַח לְתַת נִיחָא אֶל הַמַּחֲזִין.

וְאוֹדוֹת שֶׁאֲתָה רוֹצֶה לְחַזֵּר לְכָאן, אֵינִי יוֹדֵעַ מָה לִיעֵץ לְךָ, אוֹלֵי
תִּחַכֶּה עוֹד קֶצֶת, וְתִרְאֶה אִיךָ יִפְּלֵ דְבָר וְכוּ', וְאִיךָ תִּזְכֶּה לְהַחֲיוֹת אֶת
עֲצָמֶךָ עִם אַחֶיךָ. וְהִעָקֵר שְׁצָרֶיךָ לַיָּדַע, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְזָכוּת לִישׁוּב
הַדַּעַת וּלְתַקוּן הַבְּרִית, כִּי אִם עַל-יָדֵי שְׁמִירַת הַדְּבֹר, אֶל תִּכְנַס
בְּפוּחִים וּבְדְבוּרִים שֶׁל מָה בְּכָךְ. וְלִמְעַן הַשֵּׁם לְטוֹבָתְךָ הַנִּצְחִית,
תִּרְאֶה לְהִתְנַעֵד עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַיֶּקֶרִים, וְתִשְׁמַע אֶת דְּבָרֵיהֶם,
וְתִקְיָמָם בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת; אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקֵנוּ, שֶׁזְכִּינוּ
לְהִתְנוּדַע מֵאֲנָשִׁים קְדוּשִׁים כְּאֵלוֹ, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל
הַחֶסֶד חָנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ...

אֲשֶׁר א' שלז בַּנְחַל קלג
א' שלז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לֵיל שְׁשֵׁי לְסֵדֶר קַרְח ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיגוּ לְבַחֲוֹר הַיָּקָר, יִנִּיק וְחַפִּים, נֵר לְצַדִּיק נַחַל
נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח.

מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְלֹא הָיָה הַפְּנָאִי לְהַשִּׁיבְךָ.

אֶהוּבִי, יִקְרִי! חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד לְהִתְמַיֵד בְּתוֹרַה הַקְּדוּשָׁה,
כִּי עֲכָשׁוּ בִימֵי הַנְּעוּרִים כְּשִׁמְרָגִיל אֶת עֲצָמוֹ בְּהִתְמַדָּה, אֲזַ לְעוֹלָם
יֵאֱחָז אֶת דְּרָכּוֹ בְּזָה. וְדַבֵּר רַבְּנוּ ז"ל הוּא רַק "תּוֹרָה וְתַפְלָה" וְלֹא
דָּבָר אַחֵר, וְתִרְאֶה לְהִתְפַּלֵּל הַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת — שְׁחֲרִית, מְנַחֶה,
מַעֲרִיב, מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, מְלָה בְּמְלָה, כֵּן תִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר
עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׂאֵתָה רַגִּיל לְדַבֵּר בָּהּ, וְעַל כָּלֵם — לְהִיּוֹת תְּמִיד
בְּשִׁמְחָה, שְׂאֵתָה לּוֹמֵד בִּישִׁיבָה קְדוּשָׁה כְּזוֹ שֶׁל "חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב",
וְאֵתָה בֶּן בְּרֶסֶלֶב, וְאִין לָךְ לְשַׁעַר אֶת גְּדַל עֲרֻבוֹת הָאֲשֶׁר שְׁיִישׁ לָךְ.
וּמִקִּדְּם דְּבִרְתִּי עִם בַּחֲוָרִים מְקַרְבִּים חֲדָשִׁים, וְהִיוּ מְשַׁלְּמִין כָּל הוֹן
דְּעֵלְמָא לְהִיּוֹת בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ וְלִלְמַד בִּישִׁיבָה, אִף
הַצְּרוֹת וְהַמְּנִיעוֹת וְהַמְּחַלְקֵת שְׂמֵתִפְשׁוֹת עֲלֵיהֶם מְבִיֵת וּמְבַחוּץ —
אִין לְשַׁעַר.

עַל-כֵּן תִּשְׂמַח אֶת נַפְשְׁךָ בְּזָה בְּעֲצָמוֹ, שְׂתַהֲלֶה לְאֵל, אִין לָךְ
מְנִיעוֹת. וְלִמְעַן הַשֵּׁם, רְאֵה לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְהִיּוֹת בְּדִרְךָ אֲרָץ
גְּדוֹל, וְלְעוֹלָם לְהִיּוֹת מִן הַנְּרַדְפִים וְלֹא מִן הַרֹדְפִים, וְאֲזַ תַּחֲיֶה חַיִּים
מְאֲשָׁרִים, חַיִּים טוֹבִים, חֲזַק, חֲזַק.

הַהֲכַרַח לִי עֲכָשׁוּ לְקַצֵּר מְרַב טְרָדוֹת בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, וּבְכַפְרֻט
עֲכָשׁוּ בְּאִישׁוֹן לִילָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

קלד אֲשֶׁר א' שלח בַּנְחַל א' שלח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר קָרָח, ב' דְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ תַּמּוּז ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, הֲלֹא סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּיָדְךָ, מָה יֵשׁ לְהוֹסִיף עָלֶיךָ, הִנֵּה לְמַדְתִּי עֲכָשׁוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כֹּד: "אֲמַצְעִיתָא דְעֵלְמָא הֵיכִי זְקַפִּיה לְאַצְבָּעֶתִיהָ אָמַר לִיה הַכִּי", שְׁרַבְנוּ ז"ל מְגִלָּה נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁכָכְל מְקוֹם שְׁאָדָם נִמְצָא, שָׁם הוּא אֲמַצְעַ הָעוֹלָם, וְאִם יָקִים אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, יָכוֹל לַעֲלוֹת לְמַעְלָה מִנִּפְשֵׁינִי, רוּחִינִי וְנִשְׁמָתִינִי, וְלִתְפֹס אֶת הָאוֹר אֵינִי סוֹף בְּרוּךְ הוּא. וְהַעֲקָר לְהַמְשִׁיךְ אֲמוּנָה בְּתוֹךְ בִּרְכַת הַשָּׁכֵל, כִּי אֵינִי לְסִמְךָ עַל הַשָּׁכֵל בְּעֲצָמוֹ, אֲלֹא צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ בְּעֲצָמוֹ אֲמוּנָה, וְאִמְרָתִי אַחַר זֶה הַתְּפִלָּה מִלִּקוּטֵי־תְּפִלוֹת. מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, אֵינִי עוֹד טוֹב יוֹתֵר מִזֶּה. וְשִׁמְעָתִי פַּעַם מֵר' לױ יִצְחָק (גֵּרוּ יְאִיר) [ז"ל], שְׁאָמַר שְׁרָאָה מִכְתָּב בְּאוֹמֵן שְׁאֲבָא שְׁלַח לְבָנוּ, וּבְתוֹךְ הַדְּבָרִים כְּתֹב לוֹ: "אֶהוּבִי, בְּנִי, תְּקוּם בְּחִצּוֹת לִילָה, וְתֹאמַר סֵדֶר תְּקוּן חִצּוֹת, וְאַחֲר־כֵּן תִּלְמַד תּוֹרָה בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, וְתֹאמַר עָלֶיךָ הַתְּפִלָּה, וְאִזְ עוֹלָמְךָ תִּרְאֶה בְּחַיִּיד". וְשִׁמְעָתִי אֶת זֶה מִמְּנוּ כִּמְהָ פְּעָמִים, עַל־כָּל־פְּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא כֵּן הוּא הָאֲמֵת, מִי שְׁזוֹכָה לְלַמַּד אֵיזֶה תּוֹרָה מִלִּקוּטֵי־מוֹהַר"ן, וְלוֹמַר עָלֶיךָ הַתְּפִלָּה מִלִּקוּטֵי־תְּפִלוֹת, יִרְגִּישׁ חַיִּים עֲרֻבִים וּמִתְקִים, חַיִּי עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמוֹהַר"נ"ת ז"ל אָמַר, שֶׁהִרְבֵּה אֲנָשִׁים יוֹשְׁבִים בְּגוֹן־עֵדֶן עַל־יְדֵי הַתְּפִלוֹת שְׁלוֹ, וְעוֹד אָמַר, שְׁמִי שְׁאִינוּ אוֹמַר אֶת הַתְּפִלוֹת שְׁלוֹ, הוּא עֲתִיד לִתֵּן אֶת הַדִּין, כִּי פַּעַם שְׁאֵלוּ אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ עַל עֲנָן

אֲשֶׁר א' שלט בְּנַחַל קלה

הלקוטי-תפלות שלו, ענה ואמר: מי שיאמר לקוטי-תפלות, בנדיאי ישוב בתשובה, ולא יהיו לו ענשים קשים ומרים בעולם הבא. והשיחה הולכת כך, שבאו אליו כמה מאנשי שלומנו ושאלו אותו: "האם אמת, שאמרתם, שמי שהוא ברסלבר לא יהיה לו גיהנום?" ענה ואמר: "אני לא אמרתי כך, אלא אמרתי, מי שיאמר בכל יום לקוטי-תפלות, ואז יראה איך שרחוק ממנו יתברך, וישוב בתשובה שלמה, על-ידי-זה יהיה לו עולם הבא, וישפן בגן-עדן"; ועל-פן אל תהיה בטלן, אלא ראה לחטף בכל יום תורה אחת מלקוטי-מוהר"ן, ולומר עליה התפלה, ואם תוכל ללמד כסדרן — מה טוב ומה נעים, אבל אם יהיו לך בלבולים, ראה לתפס בכל יום אפלו תורה קטנה, ולומר עליה התפלה קטנה מלקוטי-תפלות, באפן שלא יחסר לך יום אחד מבלי לקוטי-מוהר"ן ולקוטי-תפלות, וזה חיים בעולם הזה וחיים בעולם הבא, ולא תסתכל על שום מונע ומעכב כלל, שאומר אחרת, מה לך עם אחרים. וכבר אמר מוהר"ן ת"ל, שהתפלות שלו הם משער נו"ן; אשרי מי שיחזיק בהם תמיד, ואז טוב לו כל הימים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שלט.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר קרח, ב' דראש חדש תמוז ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל הבחור היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך. ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תפל בדעתך כלל, מפל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות, כי הכל בהשגחה פרטי פרטית. ואשרי מי שזוכה לדבק את עצמו באין סוף ברוך, ולהמשיך על עצמו אור

קלו אשר א' שלט בנחל

וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו. ועליך לדעת אשר דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא תמיד צריכים לפשפש במעשיו, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן טו), וכש"ש דין למטה אין דין למעלה, ועל-כן צריכים תמיד לפשפש במעשיו, ובה שזוכה לעשות תשובה, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו.

היה טוב מאד שתעשה לעצמך קביעות במקרא, משנה, גמרא, מדרש, זה לא יחסר לך יום אחד, וכן למוד שלחן ערוך, שרבנו ז"ל הזהירנו על זה מאד מאד, ומלבד זאת אתה יכול לקבוע את עצמך בכל מיני ספרים הבנויים על דברי חכמינו הקדושים ושאר מדרשים, וזהר הקדוש, ובפרטיות בספרי חסידות, כי רבנו ז"ל רצה מאד שנהיה בכל מקומות התורה הקדושה, ואדרבה האדם צריך להיות בכל מקומות התורה הקדושה, ואז יראה וישפיל את אמתת דברי רבנו ז"ל, כי כשאדם זוכה ללמד בהרבה ספרים, אז נפתח לו מחו ונתחדד שכלו, וזוכה להבין דבר מתוך דבר בתורת רבנו ז"ל, והכל כלול בתורתו של רבנו ז"ל, ואשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומקים את כל זאת.

נא ונא תשיח ותספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבך אפלו כמה דקות ביום, וידוע מה שאמר פעם מוהרנ"ת ז"ל לר' נחמן טולטשינער ז"ל, שסדר לו את הבית לפני שבת, ועוד נשארו חמש דקות, ואמר: "סימתי כבר הכל ונשארו חמש דקות", ענה ואמר לו מוהרנ"ת ז"ל: "גרויסע פינף מינוט"², כאומר מה אתה מדבר ומזלזל כל-כך בחמש דקות, בחמש דקות יכולים הרבה לעשות בזה העולם, ועל-כן תרגיל את עצמך לדבר עמו יתברך חמש דקות, אם קשה לך שעה התבודדות, וכן בכל פעם תחטף עוד חמש דקות, ובאפן הזה יצטרף שעה אחת, ואף שאני יודע שאחרים עושים ליצנות מזה, אתה צריך להצליח דרכך, וקבלנו מרבנו ז"ל לא להטעות את עצמנו, כמו שאמר (שיחות-הר"ן, סימן נא): את זה תקבלו

(כ) חמש דקות גדולות.

אֲשֶׁר א' ש מ בְּנַחֵל קלז

ממני, שלא יטעה אתכם העולם, כי העולם מטעה את האדם מאד מאד, ועל-כן אם אתה לא יכול להתבודד רק חמש דקות, תתבודד רק חמש דקות, כי אפילו לומר רק פעם אחת "רבוננו של עולם", מעמק הלב הוא כבר דבר גדול מאד, כי אדם נמצא בזה העולם בבוץ גדול ובחשך כפול ומכפל, וזוכה לצעק: "רבוננו של עולם", זה מאד מאד יקר אצלו יתברך, ומכל שכן כשזוכה לדבר ולהרבות בדבורים — מה טוב ומה נעים; ועל-כן אל תהיה בטלן, ותציית לקולי, ואז תזכה סוף כל סוף ליצאת מהבוץ שלך, ותצחק מכל העולם בלוי, ויקים אצלך (משלי לא): "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", וכשמגיע יום האחרון אתה תצחק מכלם, וזכור זאת כי תצטרך את זה לימים הבאים.

נא ונא אל תבלבל את עצמך על המחלקת שיש עלי, אתה תקיים כמו שאמרתי לך, כי סוף כל סוף תשכב לבד בקבר, ואף אחד לא ישכב על ידך, ועל-כן דבורי אלה יועילו לך כל החיים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' ש מ.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת קדש לסדר קרח, ב' דראש תמוז ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, והנה בענין כבוד אב ואם עליך לדעת שהיא מצות עשה מן התורה לכבד את אב ואם, וצריך להזהר מאד מאד בכבוד אביו ואמו ולירא מהם, שכן נצטוינו מפי הגבורה במעמד הר סיני (שמות כ, יב): "כבד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימיהך", ומוני המצוות מנו מצוה זו בתרי"ג מצוות, ומוכא בספר החנופה (מצוה לג), שראוי לו לאדם להכיר ולגמל חסד למי

קלח אשר א' שמ בנחל

שְׁעֵשֶׂה עִמּוֹ טוֹבָה, וְלֹא יִהְיֶה כְּפוּי טוֹבָה; וְהִרְמַבֵּ"ם (בְּפָרָק ו' בְּהִלְכוֹת מְמָרִים הִלְכָה א'), כָּתַב שְׁנֵה מְצֻנֹת עֲשֵׂה גְדוּלָה, שְׁשָׁקֵל אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּכֹדוֹ וְכִמְוָאוֹ; וּבְשִׁלְחַן עֲרוּךְ, (יִזְרָה דְעָה, סִימָן ר"מ, סְעִיף א') כָּתַב, שְׁצַרְיָךְ הָאָדָם לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד בְּכֹדוֹ אֲבִיו וְאִמּוֹ וּבְמוֹרָאָם, וּבְפָרֵט בְּעִנְיַן שְׁלָךְ, שְׁאִמְךָ נִשְׁאַרְהָ אֶלְמָנָה, אֶתְהָ צְרִיךְ לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד בְּכֹדְהָ, וְכֵן לְהִזְהַר בְּכֹדוֹ אֶלְמָנָה, וּבְאַמַּת מְצֻנֹת כְּבוֹד אָב שְׁיִכַּת אֶפְלוֹ לְאַחַר הַהִסְתַּלְקוֹת, כִּי בְּזֵה שְׁמִקְיָמִים מְצֻנֹת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֵה גּוֹרְמִים טוֹבָה גְדוּלָה לְהִנְשָׂמָה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְעַל-כֵּן מְצֻנֹת כְּבוֹד אָב וְאִם שְׁיִכַּת גַּם אַחַר הַהִסְתַּלְקוֹתָם, כִּי גּוֹרְמִים לָהֶם טוֹבָה וְנִחַת רוּחַ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים. וְרֵאִיתִי בְּאִיזָה סֵפֶר שְׁמֵבִיא שְׁבַנְסַח בְּרַכַּת הַמְּזוּן, שְׁאוּמְרִים: "הִרְחַמֵּן הוּא יְבָרְךָ אֶת אֲבִי מוֹרִי וְאֶת אִמִּי מוֹרְתִי", שְׁשִׁיךְ גַּם לומר אַחַר הַהִסְתַּלְקוֹתָם, כִּי בְּזֵה שְׁמִבְרַךְ וּמְזִכִּיר אֶת שְׁמִם, הוּא מַעֲלָה אוֹתָם מַעֲלָה אַחַר מַעֲלָה; וּמוֹבָא בְּפוֹסְקִים הַטַּעַם שְׁאִין מְבָרְכִים עַל מְצֻנֹת כְּבוֹד אָב וְאִם, כִּי הִיא מְצֻנָה תְּדִירִית וְלֹא שְׁיִיךְ לְבָרְךָ עַל מְצֻנָה תְּדִירִית, כֵּן הוּא בְּאוֹר זְרוּעַ, (הִלְכוֹת בְּרַכַּת הַמוּצִיא, סִימָן קמ), שְׁמֵהֵאִי טַעַמָא לֹא מְבָרְכִים עַל מְצֻנֹת אֲמוּנָה בְּהִשָּׁם יְתִבְרַךְ וְעַל בְּקוֹר חוֹלִים וְעַל נְחוּם אֲבָלִים וְעַל נְתִינֹת צְדָקָה וְקִבּוּרַת מֵתִים וְכְבוֹד אָב וְאִם וּפְרִיקָה וּטְעִינָה, כִּי הַמְצֻנָה שְׁאִין לָהּ זְמַן וְשְׁיִכַּת בְּכָל רִגַע אִם רַק בְּאֵה תַחַת יָדוֹ, וְעַל-כֵּן רְאֵה מְאֹד לְהִזְהַר בְּמְצֻנֹת כְּבוֹד אִם וּבְפָרֵט שְׁהִיא גַּם אֶלְמָנָה, וּכְתִיב (שְׁמוֹת כב, כא): "אֶלְמָנָה וְיִתּוּם לֹא תַעֲנוּן", וְזֵה סוֹכֵב עַל סִתָּם אֶלְמָנָה, וְכָל שְׁפָן וְקַל וְחִמָּר עַל הָאִמָּא שְׁהִיא אֶלְמָנָה, אֶתְהָ צְרִיךְ לְשַׁמֵּר מְאֹד עַל כְּבוֹדָהּ, וְלִשְׁמַחָהּ וְלַעֲוֹדָדָהּ וְלַחֲזָקָהּ וְלַדְּבַר עַל לְבָהּ, וְזֵה מְצֻנָה גְדוּלָה מְאֹד מְאֹד.

בְּוֵדָאִי כָּל מַה שְׁשִׁיךְ לְדַבֵּר רַבְּנוּ ז"ל, אֶתְהָ צְרִיךְ לְהַעֲלִים וְלְהַסְתִּיר מִמְּנָה, כִּדִּי לֹא לְעוֹרֵר עֲגַמַת נַפְשׁ, הָעֵקֶר אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן וְלִקְיָם כָּל מַה שְׁאִמְרִיתִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שְׁמַא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי עָרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר קִרְחַ הַיְתוּשָׁל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיִגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחִי וְרַעִי, הַבְּחֹר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, גֵּר לְצַדִּיק נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֶצַח.

מִכְתָּבְךָ הַקָּצֵר בְּתוֹךְ מִכְתָּב חֲבֵרְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

אֶהוּבִי, אַחִי, חֲמֻדַת לְבָבִי! אֵל תִּפְּל בְּדַעְתְּךָ כָּלֵל יִהְיֶה אִיךָ
שִׁיְהִיָּה, תַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה מֵעַכְשָׁו מְרַגֵּעַ זֶה, וְתִשְׁכַּח אֶת כָּל
הַעֲבֵר עֲלֶיךָ, וְתִחַקֵּק בְּדַעְתְּךָ כְּאֵלוֹ נוֹלַדְתָּ בְּרַגַע זֶה מִחֲדָשׁ, וּבְאֵמַת
כְּשִׁזּוֹכִים לְיִשׁוּב הַדַּעַת, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל,
וְהַכֵּל לְכֹל הוּא עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְדוּמָם, צוּמַח,
חַי, מְדַבֵּר, הֵם לְבוֹשִׁים לְשִׁכִּינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, אִזּוֹ זוֹכִים לִידַע שְׂאִין
שׁוֹם זְמַן כָּלֵל, וּבְכֹל נְשִׁימָה וּנְשִׁימָה הָאָדָם נַעֲשֶׂה כְּבָרְיָה חֲדָשָׁה, כִּי
בְּרַגַע שֶׁתִּפְּסַק נִשְׁמָתוֹ, אִזּוֹ הִזָּה מֵת לְגַמְרִי, וּבִשְׁלֵמוֹת זְכָה לִידַעַה
הַזֶּה רַבְּנוּ ז"ל בְּעֵצְמוֹ, וְעַל־כֵּן אָמַר: "לֹא מִבְּעֵינָא, שְׂדַבּוּר אֵינּוּ יוֹצֵא
מִפִּי כֹּלֵי הַתְּחִדְשׁוֹת אֲלֵא אִפְלוּ הַכֹּל פֶּה אֵינּוּ יוֹצֵא מִפִּי כֹּלֵי
הַתְּחִדְשׁוֹת". וְאֵנּוּ תִלְמִידֵיו רְאוּי לָנוּ לְקַבֵּל אֶת רוּחַ הַחַיִּים מִמֶּנּוּ (עֵין
לְקוּשִׁי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ח'), הֵינּוּ לִילֵךְ עִם דַּעַת הָאֵמַת הַזֶּה,
וְלִהְתְּחַדֵּשׁ בְּכֹל נְשִׁימָה וּנְשִׁימָה, וְאִף שְׂרוּאִים שְׂמִי שְׂאֵינּוּ יוֹדַע
מִרַבְּנוּ ז"ל וְאֵינּוּ מִתְנַהֵג עַל־פִּי דַעַתוֹ, עָלִיו אֵינּוּ עוֹבֵר כֹּל־כֵּךְ וְכוּ',
צָרִיךְ לִידַע שְׂרוּחַ הַחַיִּים שֶׁבָּאָה מִהַקְּלָפָה הִיא גְּדוּלָּה לְשַׁעַתוֹ וְכוּ',
אִךְ לְבִסוּף כֹּלֵה וְנִאָבֵד וְאֵין לוֹ קִיּוֹם כָּלֵל וּמִסְעֵר גּוֹפִיָּה וְנִשְׁמָתִיָּה,
כִּי צַדִּיקִים תְּחִלְתָּן בְּצַעַר וְסוּפָן בְּנַחֲת, וְלִהְפֹךְ רְשָׁעִים תְּחִלְתָּן בְּנַחֲת,
אֲבָל לְבִסוּף הֵם בְּצַעַר גְּדוּל, עַל־כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְסִבֵּל הַכֵּל
וְלִהְיוֹת מְאָרִיךְ אִף עַל כָּל מֵה שְׂעוֹבֵר עָלָיו, וַיַּעֲמֵד חֲזָק בְּדַעַת
הָאֵמַת, אִף שְׂעֵדִין הוּא רְחוּק מִכָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה וְכוּ'.

קמ אָשֶׁר א' שִׁמְא בְּנַחַל

חֲמַדַּת לְבָבִי! אָנוּ צְרִיכִים לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמֵנוּ תָּמִיד, שְׁאָנוּ מְקַבְּלִים אֶת הַשְּׁקֵפָתֵנוּ בַּחַיִּים, וְנוֹשְׁפִים אֹרֵר עַל־פִּי דַעַת רַבְּנוּ ז"ל, יְבוֹא הַיּוֹם וַיִּקְרָא (זְכַרְיָה יג, ב): "וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ", אַז יֵרְאוּ וַיִּבְיִטוּ וַיִּקְנָאוּ הַמַּסְתוֹפְפִים בְּצִלוֹ — צֵלָא דְמַהִימְנוּתָא, כִּי כָל הַתְּגַלּוּתוֹ הִיא גְלוּי אֱלֻקוּתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּגְלוּי נִפְלָא מְאֹד מְאֹד, וְעַל יְדוֹ זוֹכִים לְהַגִּיעַ אֶל בְּרוּר וְזִכּוּף הַמְדוּמָה (עֵין לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב'), סִימֵן ח'), עַד שְׂבָאִים לְהַשְׁגַּת חֵדוּשׁ הָעוֹלָם, אִיךְ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם בְּכָל עֵת וְרֹגַע וְדַקָּה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת בְּכָל עֵת וְרֹגַע וְדַקָּה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְהַדַּעַת הַזֶּה הִיא דַּעַתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שְׁעָלָיו נֶאֱמָר (תְּהִלִּים ב, ז): "אֲנִי הַיּוֹם יְלֹדְתִיךָ" (עֵין לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב'), סִימֵן סא); אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקֵנוּ, שְׁאָנוּ זוֹכִים לְחֹזֵר בְּאוֹרוֹת רוּחָנִיִּים וְדַקִּים כְּאֵלוֹ, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב, ג): "בְּצִלוֹ חֲמַדְתִּי וַיִּשְׁבַּחַתִּי וַיִּפְרְיוֹ מֵתֵק לְחַפְיִי".

חֲמַדַּת לְבָבִי! צְרִיכִים לְקַשֵּׁר אֶל לְבוֹ דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל, וְלַהֲכַנִּים אֶת כָּל חוּשֵׁי בָהֶם, וַיִּתְנַהֵג בְּתַמִּימוּת וּבְפִשְׁטוּת עַל־פִּי דְרָכָיו וְעֲצוּתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, וּבְפִרְטוּת לְהִיּוֹת רְגִיל לְהַתְחַבֵּא בְּמָקוֹם מֵיֶחֱד שְׂאִין שֵׁם בְּנֵי־אָדָם, וַיִּסַּפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ אֶת כָּל לְבוֹ וְאֵת כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּפִרְטֵי פִרְטוּת, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, וּכְשֶׁתְּרַגֵּל אֶת עֲצָמָךְ בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה הַזֶּה, אַז לְעוֹלָם לֹא תִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרַךְ, כִּי כָל מַה שְׁיַעֲבֹר עָלֶיךָ, וּבְאִיזוֹ פְּנֵה מִפְּנֹת הָעוֹלָם שֶׁתְּתַגַּלְגֵּל, גַּם מִשֵּׁם תְּדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרַךְ.

חֲמַדַּת לְבָבִי! אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הָיוּ רְגִילִים לֹדֵם עַל הַתְּבוּדָה: אֲלֵמָלָא לֹא אֲתִינָא לְהָאֵי עֲלֵמָא אֲלָא בְּשִׁבִיל גְלוּי זֶה, שְׂיִכּוּלִים לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרַךְ, גַּם־כֵּן הָיָה כְּדָאֵי. גַּם תְּתַמִּיד מְאֹד בְּלַמּוּד שְׁלַחַן עֲרוּף, וּכְדָאֵי בְּפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה לְחֹזֵר מִתְּבַר' רַמ"א' מִכָּל הָאֲרַבְעַת חֻלְקֵי שְׁלַחַן עֲרוּף כְּסִדְרָן דִּיקָא, בְּאִפְּן שְׂיִתְנוּדַע אֵילוּ הַלְכוּת יֵשׁ בְּשְׁלַחַן עֲרוּף וְאִיָּה מְקוֹמָן, וּבְפַעַם הַשְּׁנֵיָה תִלְמַד עִם ה'בָּאָר הַיֵּטֵב', וְכֵן בְּכָל פַּעַם לְהוֹסִיף פּוֹסְקִים יוֹתֵר.

אָשֶׁר א' שִׁמְב בְּנַחֵל קִמָּא

חֲמַדַּת לְבָבִי! חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, וְאַל תִּירָא וְאַל תַּחַת, כִּי
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אִתְּךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, וּמָה טוֹב וּמָה נְעִים לְעֵינַי בְּכָל יוֹם
שָׁנִים אוֹ שְׁלֹשָׁה מִכְתָּבִים מְעַלִּים לְתַרוּפָּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

א' שִׁמְב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר קָרַח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סֶלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יָאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אוֹדוֹת סֵדֶר אֲמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת, יֵשׁ בְּזֶה כְּמָה וְכְמָה נוֹסְחָאוֹת,
וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר אֶת הַנֶּסֶח שֵׁי"ש בְּ"שְׁעָרֵי צִיּוֹן", כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ שֶׁהַפְּלִיג
מְאֹד מְאֹד בְּפִיּוּטִים שְׁמֻבָּאִים שָׁם, כְּגוֹן: "אֵיכָה נַחֲרַב הָאוֹלָם" עַד
"נִצְעַק בְּשָׁבִי" וְכוּ', וְכֵן הִתְרוּז "דּוֹדֵי יָרֵד לְגַנוֹ" סִפֵּר בְּשִׁבְחוֹ מְאֹד,
כִּי מְדַבֵּר מוֹפְתֵי שֶׁל בַּיִת יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּמְעוֹרֵר הַלֵּב מְאֹד
(עֵינַי שִׁיחוֹת-הַרְ"ן, סִימָן רסח), מְזֶה אֲנַחְנוּ רוֹאִים שְׁרַבְּנוּ ז"ל אָמַר אֶת
הַנֶּסֶח הַזֶּה, אֲבָל יֵשׁ גַּם נֶסֶח מְקַצֵּר, מֵהַשְּׁפָרְדִּים אוֹמְרִים, הֵינּוּ
רַק הַמְזֻמְרֵי תְהִלִּים, וְלִכֵּן אִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹמַר אֶת הַכֹּל, טוֹב לוֹמַר
כְּפִי נֶסֶח הַשְּׁפָרְדִּים, כִּי טוֹב מְעַט בְּכֻנְיָה, וּבְפָרֵט בְּעִנְיַן אֲמִירַת סֵדֶר
תְּקוּן חֲצוֹת, וַיַּעֲשֶׂה רָשָׁם לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים כְּפִי דְבָרֵי
הָאֲרִיז"ל, כִּי אַז הוּא הַזְּמַן לְבָכוֹת עַל חֲרַבְּן בַּיִת-הַמִּקְדָּשׁ וְעַל הַרִיגַת
הַצְּדִיקִים וְעַל שְׁפִיכוֹת דָּמִים שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל, וְקַבְלָתִי שְׁטוֹב לוֹמַר
אַחַר סֵדֶר אֲמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת "עָלֵינוּ לְשַׁבַּח".

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

קמב אָשֶׁר א' שִׁמְג בְּנַחֵל
א' שִׁמְג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר קִרְח ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד ... נְרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרוֹךְ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵךְ אֶת כָּל
לְבָבְךָ וְכֹל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

מַה אִמַּר לְךָ, יְדִידִי הַיָּקָר, בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים הֵרֵבָה סְבָלָנוֹת,
וּבִפְרָט עִם יְלָדִים, אָסוּר לְהַכּוֹתָם, כְּמוֹ שֶׁהַזְהִירָנוּ רַבְּנוּ, וּבִכְלָל תִּזְכֹּר
מַה שֶּׁאָמַר רַבְּנוּ ו"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת בְּנִים): הַבְּנִים שׁוֹטִים כְּשֶׁאֲבִיָּהֵן
כְּעֶסֶן. וְהַסְּבִרְתִּי אֶת זֶה, כִּי הָרִי הַיְלָדִים רוֹצִים לְדַעַת, וְהֵם שׁוֹאֲלִים
אֶת הָאָבָא כָּל דְּבָר, וּכְשֵׁי שֶׁלְּאָבָא סְבָלָנוֹת, וּמְסַבֵּיר לָהֶם, הָרִי הֵם
גְּדֻלִים פְּקָחִים, לֹא-כֵן כְּשֶׁהָאָבָא כְּעֶסֶן, וְאִין לוֹ סְבָלָנוֹת לְעֲנוּת לָהֶם,
אֲזִי הֵם נִשְׁאָרִים שׁוֹטִים, וְלִכֵּן רָאָה שְׁתֵּהִיָּה לְךָ סְבָלָנוֹת אֶל הַיְלָדִים
שְׁלֶךְ, וְאִף שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁמְמַרְרִים אֶת חַיִּידְךָ, עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת,
כִּי זֶה טֹבֵעַ בְּרִיא שֶׁל יְלָדִים, שֶׁהֵם שׁוֹכְבִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים. וְשִׁמְעֵתִי
בְּשֵׁם צְדִיקִים, שֶׁאִם אִין הַיְלָדִים שׁוֹכְבִים בְּצַעֲרֵרוֹתָם, אֲזִי נִשְׁאָרִים
טַפְּשִׁים בְּעַת זְקֻנוֹתָם, כִּי יְלָדִים צְרִיכִים לְהוֹצִיא אֶת הַמְּרִץ שֶׁלָּהֶם
בְּעַת צַעֲרֵרוֹתָם, וְאִם הֵם לֹא מוֹצִיאִים אֶת הַמְּרִץ שֶׁלָּהֶם וְהַשׁוֹכְבוֹת
שֶׁלָּהֶם וְכוּ', הָרִי הֵם נִשְׁאָרִים טַפְּשִׁים בְּעַת זְקֻנוֹתָם, וְעַל-כֵּן אֵל
תַּעֲשֶׂה עֵסֶק מִכָּל וְכוּ' וְכוּ', תִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת, וְלֹא
כָּל דְּבָר אַתָּה צָרִיךְ לְרֹאוֹת וְלֹא כָּל דְּבָר אַתָּה צָרִיךְ לְשִׁמֵּעַ, וְלֹא עַל
כָּל דְּבָר אַתָּה צָרִיךְ לְהִגִּיב, תֵּן לָהֶם חֲפָשִׁיּוֹת, רַק תִּדְבַּר אִתָּם דְּבוּרֵי
אֲמוּנָה וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם, וְתִסַּפֵּר לָהֶם סִפּוּרֵי צְדִיקִים, כִּי זֶה הַיְלָדִים
אוֹהֲבִים, וְכֹךְ תִּחַנְּכֶם בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה וְהִירְאָה, וְאִם תַּעֲשֶׂה וְתִתְנַהֵג
בְּדֶרֶךְ זֶה, תִּצְלִיחַ מְאֹד מְאֹד עִם הַיְלָדִים.

שִׁמְעֵתִי פַעַם אַחַת אֶת אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁסִּפֵּר, שֶׁהִיָּה אֶחָד
מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ שֶׁזָּכָה לְבָנִים יְרָאֵי הַשֵּׁם, בְּנִים טוֹבִים וְצְדִיקִים,

אֲשֶׁר א' שדמ בְּנַחֵל קמג

וְשָׂאֵל אוֹתוֹ אֶחָד: אֵיךְ זְכִיתָ לָזֶה? עָנָה וְאָמַר: "מָה אַתָּה חוֹשֵׁב, שְׂצֻמְחוֹ עַל עֵץ?... בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם בְּכִיתִי לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְלֵאתִי אֶת הַכֶּפֶה שְׁלִי עִם הַרְבֵּה דְמָעוֹת, וְאַחֲר־כֵּךְ רַחֲצֵתִי אֶת פְּנֵי עִם הַדְּמָעוֹת שֶׁבִקְשָׁתִי וְהִתְחַנְנָתִי לִפְנֵי וְתִבְרַךְ שְׁיִתֵּן לִי בָנִים יְרֵאֵי הַשֵּׁם, בָּנִים טוֹבִים, וְכֵךְ זְכִיתִי לָזֶה". וְכֵן שְׂמַעְתִּי שֶׁפַּעַם אַחַת בָּאָה אִשָּׁה אַחַת אֶל הַחֶפֶץ חַיִּים ו"ל, וּבִקְשָׁה בְּרָכָה בְּעִבּוֹר בְּנָה, שְׁיִהְיֶה יְרֵא שָׁמַיִם גְּדוֹל, וְלִמְדוֹן גְּדוֹל, עָנָה וְאָמַר לָהּ הַחֶפֶץ חַיִּים ו"ל בְּבֵת שְׁחוֹק עַל שְׂפֹתָיו בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "מִיט אַ בְּרָכָה וּוִילֵט אִיר אַרְיִין טָאן און די קינדער אז זיי זאלן זיין גוט"ל, וְהִבֵּן אֶת כָּל זֶה לְמַעֲשֵׂה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שדמ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבְּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, נֵר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נֵרו יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ הָאָרֶץ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵךְ אֶת לִבְךָ מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ בְּכֹל מִינֵי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי לִפְל בְּדַעְתּוֹ אֵין זֶה עֲצָה כָּלֵל, אֲדַרְבָּה הַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וּנְפִילָה בְּדַעְתּוֹ יְכוּלָה לְעַקֵּר אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי מִיְהִדּוּתוֹ. וְרַבְּנוּ ו"ל הַזֶּה יִרְנּוּ עַל זֶה מְאֹד מְאֹד, וּבִיּוֹתֵר הַרְחִיב הַדְּבוּר בְּדַבָּרִים אֱלוֹ מוֹהַרְנֵי ה' ו"ל בְּסִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים לְקוּטֵי-הַלְכוֹת — אֲשֶׁרֵי מִי שְׁיֵאֲחַז בָּהֶם; כִּי בְּאֲמַת בְּזֶה הַעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׁעוֹבֵר — יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת

(ל) עִם בְּרָכָה אַתֶּם רוֹצִים לְהַכְנִיס בְּיַלְדִים שְׁיִהְיוּ טוֹבִים! הֵינּוּ רוֹצֵה לומר, שְׂצוּרִיכִים לְהִתְנַגֵּעַ וּלְהַשְׁקִיעַ הַרְבֵּה בְּהַיְלָדִים שֶׁהֵם יִהְיוּ טוֹבִים.

קמד אָשר א' שמה בַּנְחַל

קטנות וּחְלִישׁוֹת הַדַּעַת, וְכֵל אֶחָד יֵשׁ לוֹ קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת הֵן עַל עֲצֻמוֹ וְהֵן עַל אַחֲרִים וְהֵן עַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכוּ', וְהַכֵּל בָּא, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, מַחֲמַת עֲוֹנוֹתָיו שְׁחָטָא וּפָשַׁע נִגְדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה וְכוּ' וְכוּ', חֲלוּל שְׁבֵת וְאֲכִילַת גְּבֻלוֹת וּטְרֵפוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְצָרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים שִׁיזְדַּבֵּף דָּמוֹ, כִּי בְּאַמַּת רַבְּנֵי ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן עה), שְׁצָרִיכִים לְזַבֵּף אֶת הַדָּמִים וּלְעַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם כָּל הַדָּמִים, וְעַל זֶה צָרִיכִים הַרְּבֵה תַּפְּלָה וְהַתְּבוּדָּה וְצִעֲקוֹת וְשׁוּעוֹת לְצַעֵק וּלְהַתְּחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ כָּל מָה שֶׁהוּא צָרִיךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף יִשְׁבֵּר אֶת הָרַע שֶׁיֵּשׁ בוֹ, אֲשֶׁרִי מִי שְׁצוּעַק לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל יוֹם ע' קָלִין (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לו), כִּי צָרִיכִים לְצַעֵק ע' קָלִין, כְּדֵי לְהוֹלִיד אֶת הַמַּחֲזִין שְׁמַטְמֵטִים עַל-יְדֵי פָּגַם הַבְּרִית, וְזֶה צָרִיכִים לְלַכֵּת לְמָקוֹם פְּנוּי, אֲשֶׁר אֵין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּלְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּחַנֵּן עַל גַּפְּשׁוֹ שֶׁיַּחֲוֶה וִירַחֵם עָלָיו שִׁיזְכֶּה לְצֵאת מִהַמִּצָּר שֶׁנִּפְּלָ אֵלָיו, אֲשֶׁרִי מִי שִׁיִּרְגִיל אֶת עֲצֻמוֹ בְּזֶה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שמה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבָרָךְ הַיָּקָר לִי מְאֹד ... גִּירוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

אוֹדוֹת הַבְּלָבוּלִים שְׁעוֹבָרִים עָלֶיךָ וְכוּ' וְכוּ', הִנֵּה טוֹב מְאֹד שֶׁתְּלַמֵּד עִכְשָׁו אֶת הַתּוֹרָה בְּלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ל"ה, וְלוֹמַר עָלֶיהָ הַתַּפְּלָה מִלְּקוּטֵי-תַּפְּלוֹת, שְׁשֵׁם מְדַבֵּר רַבְּנֵי ז"ל הַרְּבֵה מִעֲנִין שְׁנָה, שְׁאָדָם צָרִיךְ לְתַת נִיחָא לְהַמַּחֲזִין, כִּי אֲסוּר לְהַתְּאַמֵּץ יוֹתֵר מִכַּחוֹתָיו, וְרַבְּנֵי ז"ל מְגַלֶּה שֵׁם, שְׁאַמוּנָה הִיא גַם-כֵּן בְּחִינַת שְׁנָה,

אֲשֶׁר א' שמו בנחל קמה

עֵין שָׁם; וְכֵן לְמוֹד פְּשׁוּטֵי אוֹרֵיתָא הוּא גַם-כֵּן בְּחִינַת שְׁנָה וְכוּ', עֵין שָׁם; וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְקַיֵּם הַנְּאֻמַּר שָׁם בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, כִּי אִם אָדָם מְרַגֵּישׁ שְׁמִתְיָגַע מֵחֹ צְרִיף לְלַכֵּת לִישׁוֹן, כִּי אִם הַמַּחֲזִין מִיַּגְעֵין הוּא לֹא יִקְלֹט שׁוֹם דְּבָר בְּלִמּוּד, אֲדַרְבֵּה יִשְׁכַּח הַכֹּל, אוֹ לֹא יִתְפַּס כְּלוֹם וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן אִם מְרַגֵּישׁ אֶת עֲצָמוֹ מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל, טוֹב מְאֹד לִישׁוֹן, וְיֹתֵר מוֹעִיל הַשְּׁנָה לְאַמוּנָה.

נָא וְנָא אַל תְּהִיָּה חֶכֶם בְּעֵינֶיךָ, וְאַל תִּסְגַּף אֶת עֲצָמְךָ בְּעֵינֵי שְׁנָה, כִּי צְרִיכִים לְשַׁמֵּר אֶת הַשְּׁנָה, כְּךָ אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: "מֵעַן דַּאֲרַף הֵיטֵן זַיִיעַר דְּעַר שְׁלֵאָף", וְכֹל אֵלּוֹ שְׁמִסְגָּפִים אֶת עֲצָמָם בְּשְׁנָה, הֵם מְסַתְּוֹבְבִים כְּסוּס כָּל הַיּוֹם, שְׁגָם הוּא יִשָּׁן וְזֶה בְּרוּר, וְעַל-כֵּן מֵהַיּוֹם וְהִלָּאָה רְאֵה לְשַׁמֵּר מְאֹד מְאֹד עַל הַשְּׁנָה, וּכְשֵׁאתָה מְרַגֵּישׁ אֶת עֲצָמְךָ עֵיף, רְאֵה תַכְף-וּמְיָד לִישׁוֹן.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שמו.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כֹּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל הַנּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח.

מְכַתְּבֶיךָ הַיָּקָרִים קִבְּלֵתִי זֶה פְּעַמִּים, וּמְרַב טְרִדוֹתֵי הָרַבִּים בְּעֶסֶק הָרַבִּים מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ — עַל-כֵּן נִתְעַכֵּב, וְגַם עֲכָשׁוּ הַהֶכְרַח לְקַצֹּר, כִּי אֲנִי כּוֹתֵב זֹאת בְּדַרְךָ.

מְאֹד שְׂמֵחַתְנִי בְּמָה שְׂפַתְבָּתָּ, שְׂאֵתָה מְסַתְּוֹבֵב בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים — אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקֶךָ, כִּי כֹל הַמְּחַבֵּר לְטָהוֹר — טָהוֹר, וְהַרְמַב"ם כְּתִיב בְּהַלְכוֹת דְּעוֹת: דֶּרֶךְ הָאָדָם לְהַמְשִׁיךְ אַחֵר חֲבָרְיוֹ וְכוּ', עֵין שָׁם; עַל-כֵּן מָה טוֹב וּמָה נְעִים לְהִיּוֹת מְחַבֵּר אֶל תַּמִּימִים

אֲמֵתִיִּים, אֲשֶׁר אֵינָם מְטַעִים אֶת עַצְמָם, וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יֹאמֵר חֲזוֹק
וְאִמֵּץ לְהִתְחִיל בְּכֹל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ.

ואודות השעורים הקבועים שהרבינו לדבר יחד בהיותך אצלי,
בְּוֵדָאֵי הוּא כְּמוֹ שְׁפַתְבָּתָּ עַל-כָּל-פָּנִים לְהַבִּין בְּפִשְׁטוֹת וְכוּ', וְאַחֲזוּ
בְזָה (הֵינּוּ בְּלִמּוּד עֵיוֹן), וְגַם מְזָה (הֵינּוּ שְׁעוֹר בְּקִיאוֹת) אֵל תִּנַּח אֶת
יָדְךָ, וּבְאִפֵּן הַזֶּה שְׁנִתְרַגְּלָתָּ פֹה, תִּקַּח לְשְׁעוֹר בְּקִיאוֹת, וּמָה טוֹב וּמָה
נָעִים לֹא לְהַפְגִּס עִם וּפְוָחִים עִם שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוֹלָם, כִּי זְכוֹר תִּזְכּוּר
כַּמָּה מִסְכָּתוֹת זְכִיתָ לְסִיִּים בְּהִיוֹתְךָ פֹה בְּמַחְנֵנוּ, וְאַף שֶׁשְׂכַּחְתָּ וְכוּ',
כִּי גָלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (שיחות-הֶר"ן, סִימָן כו), שֶׁבְּשִׁבְלִיל זֶה נִתְּנָה
הַשְׂכָּחָה, כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה הַתּוֹרָה חֲבִיבָה עַל לִוְמָדֶיהָ תָּמִיד כְּשַׁעָה
הֶרְאֵשׁוּנָה וְכוּ', וְגַם צָרִיף לִידַע שְׁבַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן מִזְכִּירִין לְאָדָם כָּל
מָה שֶׁלָּמַד וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; וְאִתָּא בְּלִקוּטֵי-תּוֹרָה לְהָאֲרִיז"ל (פְּרֻשַׁת
וְאַתְחַנּוּ), שֵׁשׁ נִשְׁמוֹת שֶׁהֵן מֵעֲלָמָא דְנִקְבָא, אֲשֶׁר הִתְכַּרַח לְהֵן
שֵׁשׁ-שִׁפְחוּ בְזָה הָעוֹלָם מָה שְׁלוּמָדִים, וְשָׁם בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן מִזְכִּירִין
אוֹתָן כָּל מָה שֶׁלָּמְדוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְעַל-כֵּן אֵל תִּפַּל
בְּדַעְתְּךָ מִשׁוֹם זֶה כָּלֵל, וּמָה אֵתָּה יוֹדַע מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה לְמַעַלָּה מֵאוֹתָן
הַמִּסְכָּתוֹת שֶׁכָּבַר זְכִיתָ לְסִיִּים. וּבְתַקּוּנִים אִיתָּא, שֶׁבַע-בּוֹר כָּל מִסְכָּת
זוֹכִים לְעוֹלָם אֶחָד וְכוּ'. וְהֵלֵא אוֹתָם הַשְּׁעוֹת וְהַיָּמִים וְהַשְּׁבֻעוֹת
וְכוּ', שְׁבִלִיתָ עִם אֵלוֹ הַמִּסְכָּתוֹת עַל-כָּל-פָּנִים נִצְלָתָּ בְּאוֹתָהּ עֵת
מִרְעוֹת רַבּוֹת וְכוּ', וְהַתּוֹרָה מְגַנָּה וּמְצַלִּי בֵּין בְּעֵידָן דְּעַסִּיק בָּהּ וְכוּ'
(סוֹטָה כ"א). וְצָרִיף שֶׁתִּדַּע שֶׁבְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה
מִצְוֹת, וּבִירוּשְׁלָמִי (פָּאָה פֶּרֶק א', הִלְכָה א') אִיתָּא, שֶׁכָּל דְּבִוּר שֶׁל תּוֹרָה
עוֹלָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְיֵשׁ מִצְוֹת דִּידַעַת הַתּוֹרָה וְיֵשׁ
מִצְוֹת עֵסֶק הַתּוֹרָה וְכוּ', וְהוּא לְמוּד בְּעֵיוֹן וְלִמּוּד בְּקִיאוֹת, וְעַל-כָּל-
פָּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא אִם מְצִיתִין אֶת רַבְּנוּ ז"ל לְלָמַד כְּסֻדְרָן, אִזּוֹ יֵשׁ
הַצְּלָחָה רַבָּה יְהִיָּה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, כַּאֲשֶׁר יַעֲיֵד הַחוּשׁ, וְאִי אֶפְשָׁר
לְהַסְבִּיר אֶת זֶה לְאַחַר כָּלֵל, וּבְפֶרֶט מִי שֶׁעֲדִין מִחוּ מַעְקָם בְּפִסּוּלוֹת
וּבְעַקְמוּמִיּוֹת וְכוּ', הוּא בְּוֵדָאֵי יִחְלַק עַל זֶה, אֲבָל מִי שֶׁזָּכָה
עַל-כָּל-פָּנִים שֶׁתִּהְיֶה לוֹ פֶּעַם אַחַת בְּחַיָּיו הַתְּבוּדוֹת, וּמְכַל שֶׁכֵּן מִי

אֲשֶׁר א' שמו בַּנְחָל קמז

שְׁזָכָה לְהַתְּבוֹדָד יָמִים וְשָׁנִים, וְזָכָה שְׁנַדְבֹּף מִחוּ וְכוּ', הוּא רוֹאֶה וּמְבִין אֲמַתַּת דְּבָרֵי רַבְּנֵי ו"ל; כִּי בְּאֲמַתַּת אֵין שׁוּם זְמַן כָּלֵל בְּעוֹלָם, וְהַכֵּל הוּא דְמִיּוֹן גְּדוֹל (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סא), וְכֹאֲשֶׁר יְכוּלִים לְהַבִּינוּ מְעַט, כִּי תִרְאֶה אֵיךְ שְׁיָמִים וְהַלִּילוֹת פּוֹרְחִים, "אָט אִיז טָאג, אָט אִיז נֶאכְט"^מ, וְאִי אֶפְשָׁר לְתַפְסֵם כָּלֵל רַק בְּתוֹרָה וּבַתְּפִלָּה, וְכֹל מֵה שְׁזָכָה לְחַטֵּף בְּיוֹם הַזֶּה, נִשְׁאַר לוֹ לְעַד וּלְנִצְחַת נְצִיחִים, וְכַמוּבָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ, אֲשֶׁר נִגְדַּל כָּל יוֹם בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ כְּנִגְדוֹ יוֹם בְּעוֹלָם הַבָּא, וְכֹל מֵה שְׁחַטֵּף בְּיוֹם הַזֶּה יִהְיֶה לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא בְּתוֹסֶפֶת גְּלוּי אִוְרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהֶאֱרָה נוֹרְאָה מְאֹד, וְיִזְכָּה לְהַתְּעַנֵּג בְּעֲרֻבוֹת, יְדִידוֹת, נְעִימוֹת, רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ הַמְּלַכֵּשׁ בְּתוֹרָה וּבַתְּפִלָּה שְׁעֶסֶק בְּזֵה הָעוֹלָם, וְכֹל מִי שְׁרַחֵק מִיִּשׁוּב הַדַּעַת הָאֲמַתַּת, לוֹ נִדְמָה שֵׁישׁ עוֹד הִרְבֵּה זְמַן בְּזֵה הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן לּוֹמֵד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּאִפְן שְׁיִהְיֶה לוֹ קַרְדּוּם לְחַטֵּב בָּהּ וְכוּ' וְלִהְיוֹת רַבִּי אוֹ רֹאשׁ יִשִּׁיבָה אוֹ לְמַדֵּן אוֹ גְּאוֹן, וְיִהְיֶה רִיחוֹ נוֹדֵף בְּכָל הָעוֹלָם וְכוּ', וְעַל-כֵּן כְּשֵׁרוּאָה נִפְשׁ אָדָם תָּמִים שְׂמֵתְמִיד בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לִהְיוֹת אֲדוּק וְדַבּוּק רַק בְּאֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמְלַכֵּשׁ בְּתוֹרָה, וּמְדַבֵּק נִשְׁמָתוֹ אֶל יְדִיעַת הַתּוֹרָה, שְׂתִהְיֶה נִשְׁמָתוֹ בְּקִיָּאָה בִּידִיעַת הַתּוֹרָה וְכוּ', הוּא צוֹחֵק מִמֶּנּוּ — גַּם זֶה נִקְרָא לְמוֹד וְכוּ', וְכַדּוּמָה פְּתוּיִים כְּאֵלוֹ וְכוּ'.

חֲמִדַּת לְבָבִי! חֲדַשׁ יְמִיד כְּקָדָם וּבַפְּרִט שֵׁם בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, שְׁאֲמָרוּ חַז"ל (בְּרַאשִׁית רַבָּה טז, ד) עַל פְּסוּק (בְּרַאשִׁית ב, יב): "וַיִּזְכַּב הָאָרֶץ טוֹב" — אֵין תּוֹרָה כְּתוּרַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ: אִם אַתָּה רוֹצֶה לְרַאוֹת הַשְּׂכִינָה, עֲסֵק בְּתוֹרָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל; וְהַתְּמַד מְאֹד מְאֹד לְהַמְשִׁיךְ בְּסִדְרַת הַש"ס שְׂאֲתָה אוֹחַז בְּהִיוֹתְךָ פֹּה, וְתַמְשִׁיךְ לְלַמֵּד כְּמוֹ שְׁלֵמִדַּת כְּאֵן, וְגַם מִזֶּה אֶל תַּנַּח יָדְךָ — לְלַמֵּד עֵינֵן כְּמוֹ שְׁלוֹמִדִים בְּיִשִּׁיבָה, וְאִנִּי שְׂמַח מְאֹד מְאֹד שֶׁהַתְּחִלָּתָ לּוֹמַר בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת, אֲשֶׁר הוּא סִגְלָה אֲמַתִּית לְזִכּוֹן הַנְּשִׁמָּה וְטְהַרַת הַנִּפְשׁ, וּלְרַחֲצָה מְכֹל מִיַּי זַחְמוֹת שְׁנַדְבְּקוּ בָּהּ וְכוּ', חֲמִדַּת לְבָבִי! זוֹ כֹּל

(מ) הַזֶּה יוֹם וְהַזֶּה לִילָה.

קמח אָשֶׁר א' שמו בַּנְּחָל

מגמת רבנו ז"ל, שְׁנֹזְכָה לַעֲשִׂית עֲבֹדוֹת קְדוֹשׁוֹת לְהַתְמִיד בַּתּוֹרָה וְהַתְּבוּדָּה.

אהובי, אחי! אל תבלבל את עצמך משום בריה שבעולם, כי בזה שאתה מסתכל בכל פעם על אחרים, בזה בעצמו נתבלבלת מחשבתך, ועקר עצה על רכוז המחשבה הוא רק אמונה, להכניס היטב בלבך ודעתך אמתת מציאותו יתברך, ולידע ולהאמין אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ומה שעינינו רואות הם אלקותו בהתלבשות הזו, שהוא: דומם, צומח, חי, מדבר, וכדיעות אלו כבר לא יתבלבל משום דבר וכו', וכן ינצל מהרהורים רעים והסתכליות רעות וכו', וכל עקר מגמתו בלמוד התורה הקדושה הוא רק שהמאור שבה יחזירנו למוטב (מדרש רבה, פתיחתא דאיכה), ולהדביק נשמתו בו יתברך, ולא לכונה אחרת להיות איזו ישות ומציאות בעולם.

חמדת לבבי! קשה וכבד להכניס אצל אחר מדת התמימות והפשטות, כי כל אחד נולד עם חכמות, ומה גם שבמשך השנים נסתופפו אצלו חכמות העולם, ועל-כן כל הדבורים האלו הם אצלו כחוכא וטולוא, ועושה ליצנות מפל זה, אף מי שזוכה לישוב את עצמו: "מי יודע מה ילד יום, ואולי 'היום הזה', הוא היום האחרון שלי" וכו', אדם כזה כבר אינו חושב אילו מחשבות להיות למדן או גאון וכו', רק חוטף אילו פרקים משניות ומזמורי תהלים, שיהיה לו מזון בעלמא דאתי. ועין שיחות-הר"ן (סימן כג), שאמר רבנו ז"ל: "אשרי מי שזוכה לאכל כמה פרקים משניות ולשתות איזה קפיטלעך תהלים, ולהתלבש באיזה מצוות", וזו כל מגמתו בלמוד התורה הקדושה, שיהיה מזונא דנשמתא. ורואים דיקא אלו שאין להם כל-כף הבנה טובה, והם חלשים בעיון, דיקא הם מתמידים יותר מאלו אשר יש להם הבנה קלה וכו', כי זה סומך על חכמתו, וזה יודע שאינו תופס היטב, על-כן חוזר כל היום. ועין דבר זה במעשה מהתם (ספורי-מעשיות, מעשה ט'), התם שהיה לו שכל פשוט,

אֲשֶׁר א' שמו בַּנְחָל קמט

על-בן עסק כל היום במלאכתו, עד שלא היה לו פנאי אפלו לאכל, ומתפירה לתפירה חטף איזו חתיכת לחם וכו', והחכם היה קל עיון, על-בן תפס את הענין בנקל, ואזי על-פירב בטל את הזמן היקר, והיה לו פנאי לנסע בעולם, ולהסתכל על הנהגת העולם. ומה היה סופו? תראה בסוף המעשה. וכן מה היה סופו של התם? גם-בן תראה שם. ודבר זה רואים בחוש בעולם התורה, וכמו שאמרו חז"ל (ויקרא רבה ב, א): אלה נכנסים למקרא, יוצאים מאה למשנה, עשרה נכנסים לתלמוד ואחד להוראה, עין שם; הינו בתחלה הרבה מתחילים וכו', אבל כמה אחוזים נשארים דבוקים בו? תברך עד הרגע האחרון בימי חייהם! ודבר זה רוצה רבנו ז"ל להכניס בנו, שנוזה להיות מאחד מני אלה; אשרי הזוכה לציית את רבנו ז"ל, ואז בודאי לא יתחרט גם בעולם הזה ומכל שכן בעולם הבא. וכבר דברנו יחד, כי על-פי דרכו הנוראה של רבנו ז"ל באים ומגיעים למאמרי חז"ל גנוזים, אשר היה יכול לישב בישיבה מאה שנה ולא היה מגיע אליהם, כי רבנו ז"ל מכניס חשק חדש לטייל בכל מקומות התורה הקדושה (עין שיחות הר"ן, סימן כח), ואמר (עין שם, סימן יז): כשהתורה תראה פניה אליך, לא תרצה שום שבר בשביל התורה, רק התורה בעצמה.

מה אמר לך, חברי היקר, אתה יודע שאין לי שום פונה אחרת בכל מכתבי זה, רק לזכותך לטוב אמתי ונצחי, "אשר אתה תצליח בו לחיי נצח". ומה אספר לך, יש בין אנשי שלומנו חדושים עצומים כאלו, אשר אין לשער ולספר כלל, והם אש רוחניות אלקותו ממש, רק מלבשים במעיל ובגוף, עד שאין נכר עליהם מבחון כלל. ועין בלקוטי-הלכות (שלוחין, הלכה ה'), שאי אפשר למצא אותם כי אם על-ידי גיעה רבה וחפוש אחר חפוש, וגם אז כולי האי ואולי וכו', כי הבעל-דבר מהפך בכל פעם את כל העולם, ויגלה לו הכל, אבל לא מי שיכול לעשות לו טובה נצחית.

אהובי, אחי היקר! אשר נפשי צמודה בנפשך, אתה עכשו בגיל

צָעִיר, וּבְקָרוֹב מְאֹד יַעֲזֹר לְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂתַזְכֶּה לְמַצֵּא אֶת זְוֹגְךָ, וְתִכְנֶה בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְאִיךָ שְׂתַרְגִּיל אֶת עֲצֻמְךָ עֲכָשׁוּ בִימֵי נְעוּרֶיךָ, כְּמוֹ-כֵן יִלְךְ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, עַל-כֵּן בָּרַח לְךָ מִכָּל מִינֵי לְצִים. וְצָרִיךְ לֹמֵר וּלְחַזֵּר תָּמִיד (יְחֻזְקָא לֵג, כד): "אֶחָד הֵיךְ אַבְרָהָם", וְכִמוֹ שֶׁפָּרְשׁוּ רַבְּנֵי ז"ל, שֶׁלֹּא הִסְתַּכַּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב — הֵן עַל אָבִיו וְהֵן עַל אָחִיו וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; וְכֵן (דְּבָרִים לג): "הָאִמֶּר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רֵאִיתִיו וְנָאת אָחִיו לֹא הִכִּירוּ, וְנָאת בְּנֹו לֹא יָדַע, כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתְךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצְרוּ", וְדִיְקָא עַל-יְדֵי-זֶה זָכוּ שֶׁנַּעֲשׂוּ "יִוְרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לִיַּעֲקֹב וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל", שֶׁהֵם שִׁבְט לְוִי. וּמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל פֶּתַח לְאֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ: בְּזֶה שְׂתַצִּיחַ אֶת רַבְּנֵי ז"ל, תִּקְיָם יוֹתֵר כְּבוֹד אָב בְּזֶה וּבְכָא לְנִצְחָ, מֵאֲשֶׁר לֹא תַצִּיחַ וְכוּ', וְדְבָרֵי פִי חֲכָם חֵן; כִּי גַם הָאֲבָא רוֹצֵה רַק אֶת הַטוֹב מִבְּנֵי, וְרוֹצֵה לְרוֹת מִמֶּנּוּ נַחַת רוּחַ רוּחֵי בְּזֶה וּבְכָא, וְתַהֲלֵה לְאֵל, עַל-יְדֵי עֲצוֹת רַבְּנֵי ז"ל גּוֹרְמִים תַּעֲנוּג רוּחֵי בְּזֶה וּבְכָא; אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה לְצִיחַ אֶת רַבְּנֵי ז"ל, וּלְקָיָם דְּבָרֵי בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת בְּלֵי שׁוֹם חֲכָמוֹת, שֶׁרַק זֶה נִקְרָאת הַתְּקָרְבוֹת אֲמִתִּית אֵלָיו (עֵינֵי לְקוּטִי-מוֹהֲרַ"ן, חֶלֶק א', סִימָן קכג). וְעַל כָּלֵם — תַּרְגִּיל אֶת עֲצֻמְךָ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתַתֵּן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל הַחֲסָד חֲנֻם, שְׂזֹכָה אוֹתְךָ לְהַתְנוּדַע מִרַבְּנֵי ז"ל, וְתַלְךָ תָּמִיד בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת וּמְאִירוֹת, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה תִזְכֶּה לְהִיּוֹת מְרָאָה מְלֻטְשֵׁת לְקַבֵּל פְּנֵי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת בְּפָנֶיךָ (עֵינֵי שָׁם, סִימָן קנג), וְעַל-יְדֵי שִׁמְחָה זּוֹכִים לְיִשׁוּב הַדַּעַת, וְנִתְרַחַב מַחוּ וְדַעַתוֹ (עֵינֵי שָׁם, חֶלֶק ב', סִימָן י'), וְזוֹכֵה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצֻמוֹ יִשְׁמַר אוֹתוֹ מִפְּגָם הַבְּרִית (שָׁם, חֶלֶק א', סִימָן קסט), וְזוֹכֵה לְהַשְׁגַּת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה מִהָעוֹלָמוֹת: עֲשִׂיָה, יְצִירָה וּבְרִיאָה, שֶׁהֵם נִפְשֵׁין וְרוּחֵין וְנִשְׁמָתֵין (עֵינֵי לְקוּטִי-מוֹהֲרַ"ן, חֶלֶק א', סִימָן כד), כִּי עַל-יְדֵי שִׁמְחָה זּוֹכֵה לְכָלֵם כְּאֵלוֹ, עַד שְׂזֹכָה לְתַפְסֵי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ מֵעַצָּם הָאֲצִילוֹת מִמֶּשׁ — אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה לְשִׁמְחַת תָּמִיד בְּחֻלְקוֹ, שֶׁזֶהוּ תְּשׁוּבָה שֶׁל 'שַׁבָּת', לְהִיּוֹת שִׁמְחַת בְּחֻלְקוֹ תָּמִיד.

אֲשֶׁר א' שמוז בנחל קנא

הַהִכָּרַת לְקַצֵּר, אִף שֵׁישׁ לְהַאַרְיָךְ בְּזֶה עוֹד אֶלְפֵי עֲמוּדִים מֵרַב
טְרוּדוֹתֵי עֶכְשׁוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

תִּכְתֹּב לִי אִם קִבַּלְתָּ מִכְתָּבִי זֶה.

א' שמוז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שֵׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבַּחֲוֹר הַיָּקָר, יִנִּיק וְחִפִּים, גֵּר
לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנֹצַח נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ הַמְּלֵא סִפְקוֹת וּמְרִירוֹת לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

וְהִנֵּה בְּעֵצָם הַעֲנִינִי שְׁאַתָּה שׁוֹאֵל, אִם לְצֵאת לְחוּץ לְאַרְץ לְלַמֵּד
בְּיִשְׂרָאֵל, אֵינִי יוֹדֵעַ מָה לְיַעֵץ לָךְ, כִּי הַכֹּל מַעֲלִין לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל
(כְּתוּבוֹת ק"י), וְאִם אָמְנָם אָמְרוּ חַו"ל (בְּכֹא מְצִיעָא ע"ח:): מֵאֵן דְּבִישׁ לִיה
בְּמִתָּא דָּא יִלְךְ לְמִתָּא אַחְרֵינָא; אִךְ הֲלֹא מְכָל הָעוֹלָם מְצַפִּים וּמְחַפִּים
לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, עַל-כֵּן עַל-כָּל-פְּנִים אִיךְ שֶׁהוּא תְּבַקֵּשׁ הַרְבֵּה
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ: "וְתִקְנֵנִי בְּעֵצָה טוֹבָה", וְתַעֲשֶׂה כְּמוֹ שְׁאַתָּה מִבֵּין
שְׁטוֹב בְּעֵדְךָ.

אַהוּבִי, אַחִי! אַתָּה עֶכְשׁוֹ עוֹד עֵץ קֶטָן, וּמְחַפִּים עָלֶיךָ עוֹד חִיִּים
טוֹבִים וְאַרְפִּים, עַד שֶׁלְּאֵילָנָא רַבְרָבָא תִּתְעַבֵּיד, וְתוֹצִיא פְּרוֹת טוֹבִים.
אֲסוּר לְפַל כָּל-כֶּף בְּדַעְתָּךְ, אִם אָמְנָם שֵׁ"רְבוֹת רְעוֹת צַדִּיק" (תְּהִלִּים
לד, כ), שֶׁהַרְבֵּה הַרְבֵּה עוֹבֵר עַל מִי שְׁרוּצָה לְהִיּוֹת צַדִּיק, אֲבָל
"וּמְכַלֵּם יִצְיָלְנוּ ה'" (שם), אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ, שְׁזָכִינוּ בְּתַקְיָךְ
חֲשִׁכוֹתֵנוּ וְקִטְנוֹתֵנוּ לְהִתְנוּדַע מֵרַבִּי אָמֵת בְּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן בְּזֶה, רַבִּי
הַמְּחִיָּה וּמְקִיִּים וּמְחִזְקִים וּמְאַמְצִים אוֹתֵנוּ תָּמִיד, וּבְזֶה בְּעֵצָמוֹ רְאוּי לָנוּ
לְהַגְדִּיל אֶת הַשֵּׁשׁוֹן וְהַשִּׁמְחָה תָּמִיד.

קנב אָשֶׁר א' שמוז בַּנְחָל

וְצָרִיךְ שְׂתַדַּע, שְׂאָסוּר לִפְלֵ בְדַעְתּוֹ מִשּׁוּם דְּבַר שְׂבַעְוֹלָם, וְזֶה עָקֵר מַעֲלַת הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, כְּשֶׁהוּא זוֹכֵה לְהִיּוֹת חֲזָק וְתַקִּיף בְּדַעְתּוֹ, וְשׁוּם דְּבַר לֹא יָכוֹל לְהַפִּילּוֹ; כִּי בְּאַמַּת עוֹבֵר בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה עַל כָּל אֶחָד יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת אַחֲרוֹת, וְרַב הָעוֹלָם אֵין לָהֶם הַהִתְחַזְקוֹת הָאֲמִתִּית, עַל-כֵּן תִּכְףּ-וּמְיָד כְּשֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם מֵה שְׂעוֹבֵר, נִשְׁפָּרִים לְגַמְרִי, וְנוֹפְלֵת רוּחַם וְדַעְתָּם, אֲכָל אֵלוֹ הַזּוֹכִים לְהִיּוֹת מְקוֹרְבִים אֶל הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי הַדּוֹרוֹת, הֵם יוֹדְעִים שְׂבַהֲכֶרֶחַ שְׂיַעֲבֹר בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה מֵה שְׂיַעֲבֹר, וְהֵם זוֹכִים לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אָפְנִים, וְאֵינָם נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם כָּלֵל, רַק אֲדַרְבָּה מִהַפְכִין אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׁמְחָה עֲצוּמָה.

אֲהוּבִי, אַחִי! בְּכָל מֵה שְׂעוֹבֵר עֲלֶיךָ תִּשְׂתַּדַּל תְּמִיד לְהַסְתַּכַּל עַל הַטּוֹבוֹת וְהַחֲסָדִים שְׂעֲשֵׂה כְּכֹר עִמָּךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִיּוֹם שְׁנוֹלְדָתְךָ עַד עַכְשָׁו, וּבִיּוֹתֵר בְּזֶה הַחֲסָד חֲנּוּם, חֲסָד נִפְלָא, שְׂאֵתָה נוֹלְדָתְךָ בֵּין אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנֵו הַקְּדוֹשִׁים, בְּזֶה בַּעֲצָמוֹ רְאוּי לָךְ לְשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד, כִּי כַּמָּה וְכַמָּה צְרוֹת וּמְרִירוֹת וְיִסּוּרִים וְדִינִים וְהִרְפָּתָקָאוֹת עוֹבְרִים עַל מְקָרֵב חֲדָשׁ, וּבְרוּךְ ה', אֵתָה פְטוּר מִכָּל זֶה, תִּרְאֶה לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו כָּל לַבָּד וְכָל מֵה שְׂעוֹבֵר עֲלֶיךָ, כִּי רַק הוּא יַעֲזֹר לָךְ, וְרַק הוּא מִבִּין אוֹתָךְ וְגַם תַּעֲשֶׂה לָךְ קְבִיעוֹת בְּשִׁלְחַן עֲרוּף, עַל-כָּל-פָּנִים 'מְחַבֵּר' 'רַפ"א' 'בְּאֵר הַיֵּטֵב', לְהִתְחַיֵּל מִתְחַלַּת הָאֲרֶחַ חַיִּים, וְתִלְמַד בְּכָל יוֹם כְּסִדְרָן, וּכְשִׁתְּסִים אַרְבָּעָה חֲלָקֵי שִׁלְחַן עֲרוּף, תִּתְחַיֵּל עוֹד פַּעַם, וְכֵן תִּתְמִיד בְּמִשְׁנֵיּוֹת, אֲשֶׁר הֵם סְגֻלָּה גְּדוֹלָה לְנִשְׁמָה, וְכֵן תִּלְמַד בְּכָל יוֹם עַל-כָּל-פָּנִים תוֹרָה אַחַת מִלְּקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְתֹאמַר עֲלֶיךָ הַתְּפִלָּה מִלְּקוּטֵי-תְפִלוֹת, אֲשֶׁר זֶהוּ זְכוּךְ וְהַצְּלַחַת הַנֶּפֶשׁ נוֹרָא מְאֹד.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

אֲשֶׁר א' שמח בנחל קנג
א' שמח.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר חקת ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויירדפו אל ידי ה'קדוש לי
מאד, נר להצדיק נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו
יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אודות אמירת תקון חצות, ידוע איך שרבנו ז"ל הקפיד מאד
מאד על דבר זה, וזה היסוד אצל רבנו ז"ל, ואמר בפרוש
(לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קמט), חצות הוא מסגל כמו פדיון, כי הוא
המתקת הדינים, עין שם; פי על-ידי זה שאדם אומר תקון חצות
נמתקים ממנו הדינים, וכן מוכא באריכות (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן
טז), אשר בעתים הללו, שכבר ארץ עלינו הגלות, והשם יתברך
מצפה בכל עת לשוב אלינו, ולחזור ולבנות בית המקדשנו, ראוי לנו
שלא לעכב, חס ושלום, בגין בית-המקדש, רק להשתדל בבנינו,
ועל-פן צריכים מאד להזהר לקום בחצות בכל לילה, ולהתאבל
מאד על חרבן-בית-המקדש, פי אולי בגלגול הראשון היה הוא
הגורם להחריבו, ואפלו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה בחטאיו
בגין-בית-המקדש, על-פן צריכים לקום בחצות, והקדוש-ברוך-הוא
הבטיח לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר, עין שם; וכן אמר רבנו
ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן קא), שעל-ידי אמירת תקון חצות
יכולים לפרש שיחתו וכל אשר עם לבבו כמו על-ידי התבודדות,
פי מסתמא אין אומרים חצות על העבר, ועקר אמירת חצות הוא
מה שנעשה עכשו עם האדם, עין שם; וכן הוא (לקוטי מוהר"ן, חלק
א', סימן נד): בעת חצות אז הוא זמן להתבודד עצמו עמו יתברך,
ולברר את רוח הטובה, רוח נכאה, עצבות רוח וכו', עין שם; וכן
הזהירנו רבנו ז"ל על דבר זה הרבה מאד, ואמר (שיחות-הר"ן סימן
שא): עקר עבודת איש הישראלי בחורף לקום בחצות לילה וכו', עין

שם; ועל-פֶּן איני יודע מאין אָתָּה לוקח שְׂאִין צְרִיף לומר תקון חצות, אֲדַרְבֵּה צְרִיכִים לומר בְּכָל לַיְלָה תקון חצות, ומי שְׂאִינוּ יָכוֹל, שְׂלֵא יאמר שְׂאִין צְרִיכִים לומר וכו', אֶלֶּא יאמר שְׂאִי לֹא יָכוֹל לְקַיֵּם אֵת זֶה, וְרֵאִיתִי בְּסֵפֶר מוֹר וקְצִיעָה על הַטּוֹר שְׂמַבִּיא בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: לֹא הֵטֵל חַיִּיב אֶלֶּא לְשׁוֹכְנֵי הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּלְתַלְמִידֵי חֲכָמִים דּוֹקֵא דְחָשִׁיב לְהִתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם אִם שְׂבֻדָּאֵי כָּל הַרוּצָה לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ תַלְמִיד חָכֵם בְּעֵנְיָן זֶה עוֹשֶׂה, וְלִית בָּהּ מִשׁוּם יוֹהֵרָא לְכָל אָדָם וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁרִי לוֹ, הַמְקַדָּשׁ עֲצָמוֹ בְּכָף, בּוֹדָאֵי מְקַדָּשִׁים אוֹתוֹ מְלַמְעָלָה הַרְבֵּה וכו', מְכָל מְקוֹם בְּיַחּוּד בְּדוֹר הַזֶּה שְׂיִצְאוּ בְּנֵי בְּלִיעַל מְקַרְבָּנוּ לְהַדִּיחַ יַחֲפֵי הַגְּלוּת אַחַר צְבִי מוֹדֵף לְטַמְאוֹת בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל לְמַעַן לֹא תוּכַל לְקוֹם בְּאִמְרָם שְׂכָבֵר יִצְאָה שְׂכִינָה מִהַגְּלוּת, וְאִין לְזַכֵּר עוֹד אֲבִלוֹת יִשְׁנָה, וְלַעֲשׂוֹת קְנָה וְהִסְפֵּד לֹא עַת סָפֵד, אֶלֶּא עַת רָקֵד וּמְחוּל וכו', בּוֹדָאֵי כֵּן צְרִיכִים לומר תקון חצות וכו', עֵינ שֵׁם בְּאַרְיִכוֹת, הֵינּוּ שְׂמַכְבֵּר אִף שְׁנֵה עֵנְיָן לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים לומר תקון חצות, עִם כָּל זֹאת כָּל הַרוּצָה לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ תַלְמִיד חָכֵם בְּעֵנְיָן זֶה — עוֹשֶׂה, וּבִפְרָט עֲכָשׁוּ שֶׁהִתְגַּבְּרוּ הַכַּפִּירוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת מְאֹד קִלְפַת הַשׁ"ץ, שְׂאִמְרוּ שְׂכָבֵר הִגִּיעַ זְמַן גְּאֻלְתָּנוּ, בּוֹדָאֵי צְרִיכִים לומר תקון חצות, וְכֵן בְּדוֹרוֹת אֵלוֹ שֶׁהִתְגַּבְּרוּ הַכַּפִּירוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת בְּאִפְּן נוֹרָא מְאֹד, בּוֹדָאֵי אִין לְהִתְרַשֵּׁל מִלומר תקון חצות, וּבִפְרָט אֵלוֹ שְׂאוּמְרִים שְׂכָבֵר הוּא אֲתַחֲלָתָא דְגְּאֻלָּה, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, מֵהֵאֵי דַעֲתָא שְׂבִשְׂתָא, בּוֹדָאֵי צְרִיכִים לְהִתְגַּבֵּר וְלומר תקון חצות וְלִבְכוּת עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְעַל מַה שְׂעוּבֵר עַל גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אִיף שְׂנִלְכָדִים בִּיִצְרָא דַעֲבוּדָה זָרָה, וְלִכֵּן כָּל מִי שְׂיִרְאֵת הַשֵּׁם בְּלִבּוֹ שְׂיִאמֵר בְּכָל לַיְלָה סֵדֵר תְּקוּן חצות. ומי שְׂאוּמֵר שְׂכָבֵר הִגִּיעַ זְמַן הַגְּאֻלָּה רוּחַ הַשׁ"ץ בּוֹ, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְלִכֵּן אָנוּ אִין לָנוּ אֶלֶּא דְבַרֵי רַבְּנוּ ז"ל שְׂצְרִיכִים לומר בְּכָל לַיְלָה תְּקוּן חצות, וְלִבְכוּת וְלְהִתְאוּנָן עַל חֲרַבְּנֵי-בֵית-הַמְּקַדָּשׁ וְעַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְעַל צַרַת יִשְׂרָאֵל וְעַל הַתְּגַבְּרוֹת הַמִּינּוֹת וְהַכַּפִּירוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת בְּעוֹלָם, וְעַל-יְדֵי שְׂנִזְכָּה לומר בְּכָל לַיְלָה תְּקוּן חצות, נִמְשִׁיף חֲסִדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים בְּעוֹלָם; אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעָה אֵת

אֲשֶׁר א' שִׁמְט בְּנַחַל קִנְיָה

עֲצָמוֹ, וְאוֹמֵר בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה סֵדֵר תְּקוּנַת חֲצוֹת, וּבּוֹכָה וּמְבַכָּה שְׁמַיִם וָאָרֶץ עַל הַתְּפִשָּׁטוֹת הַכְּפִירוֹת וְהָאִפְיֻקוּרְסוֹת בְּעוֹלָם, וְעַל נְאוּף, שְׁקוּץ, תְּעוּבָה, זְהוּם, תְּמוֹנוֹת תּוֹעֵבָה שֶׁנִּמְצְאוּ בְּרִישׁ כָּל חוֹצוֹת, וּבְגֵי הַנְּעוּרִים נִכְשָׁלִים בְּפָגַם הַבְּרִית, עֲלִינוּ לְקוּם בְּחֲצוֹת וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יְתַבְּרָךְ, שְׁיַחֲוֶס וַיִּרְחַם עָלֵינוּ, וְעַל-כֵּן אֵין לְהַתְרַשֵּׁל מִלּוֹמֵר תְּקוּנַת חֲצוֹת, אֲדַרְבֵּה בְּזֶה שְׁאֵדָם מִתְעוֹרֵר לֹמֵר בְּכָל לַיְלָה סֵדֵר תְּקוּנַת חֲצוֹת, בְּזֶה הוּא מְגַלֵּה שֶׁהַשְּׂכִינָה עֲדִין בְּגִלוּת, וְלֹא יָבֹא לְטַעֲוִיּוֹת, לֹמֵר שֶׁהִנֵּה הִנֵּה כְּבֹר הַגִּיעַ זְמַן גְּאֻלְתָּנוּ, עֲדִין אֲנַחְנוּ צָרִיכִים רַחֲמִים מְרַבִּים, כִּי הַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרָא אַחֲרָא מִתְּפַשְׁטִים בְּעוֹלָם, וְהַכְּפִירוֹת וְהָאִפְיֻקוּרְסוֹת נִכְנָסִים בְּלֵב אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים, אוֹי לָנוּ כִּי הִגְעָנוּ לְמַצְבִּים כְּאֵלוֹ.

אַקְנֵה שְׂלֵא תַעֲקָם וְלֹא תִסְלַף אֶת דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲלֵא תֵאמֵר בְּכָל לַיְלָה סֵדֵר תְּקוּנַת חֲצוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שִׁמְט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְּרָךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֹרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, גֵּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מְכַתְּבָךְ.

אוֹדוֹת מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּלְבוּלִים, קוּם רוּץ וּבְרַח לָךְ לְתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כֵן מְבֹאֵר בְּדְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק א', סִמָּן סה), כְּשֶׁעוֹבֵר עַל הָאֲדָם יְרִידוֹת וּבְלְבוּלִים, עָלָיו לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵל אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּכְשֶׁחוֹזֵר הוּא בָּא עִם דְּבָרֵי תּוֹרָה, וְעַל-כֵּן אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן אֲלֵא בְּרַח לָךְ אֲלֵינוּ יְתַבְּרָךְ, וְתִתְחַבֵּא בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִלְמַד בְּחֻשָׁק חֲדָשׁ בְּכָל יוֹם, כִּי בְּאַמַּת אֵין לָנוּ

קנו אשר א' שנ בנחל

שיור אלא התורה הזאת, ואשרי מי שמחבר עצמו בלמוד התורה הקדושה, ואז טוב לו כל הימים.

ובכר ידעת שרבנו ז"ל רצה מאד מאד שזוכה לעבר ולטיל ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה, ולהתפאר אחר-כך בעולמות העליונים שהייתי פה והייתי שם; אשרי מי שזוכה לטיל בתנ"ך ובששה סדרי משנה ובשני התלמודים והמדרשים ובכל ספרי הפוסקים ובספרי הזהר והתקונים ובכל ספרי קבלה ובכל ספרי תלמידי הבעל-שם-טוב, זכותו גגן עלינו, ואין עוד טוב מזה.

אודות התפלה, עיין בהגהות רבי עקיבא איגר בארח חיים, סימן א', ועל-כל-פנים לא יאחר זמן התפלה שהצבור מתפללים, משמע, אף אם אי אפשר לו להתפלל בצבור, מפל מקום לא יאחר זמן שהצבור מתפללים עין שם; הינו שלא יאמר מאחר שאינו יכול להתפלל בצבור, אז אתפלל מתי שארצה, אלא יתפלל בשעה שהצבור מתפללים. צריכים להזהר מאד מאד על זמן קריאת שמע ותפלה ולא להתרשל בזה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שנ.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר חקת התשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו לאהובי, אחי היקר, האברך השותה ממיי הנחל הנובע מקור החכמה הקדומה, מסוד שלש ראשונות דעתיק וכו' ... גרו ואיר ויזרח.

מכתבך היקר לנכון קבלתי, ומאד מאד אני מצטער בצערך הקשה, ואני מבין היטב מכאובי נפשך וכו'.

חמדת לבבי! העקר שבכל העקרים שקבלנו מרבנו ז"ל הוא

— לא להיות בטלן, רק להיות מבין דבר מתוך דבר, ואל זה אי אפשר להגיע, כי אם כשנותנים לרבנו ז"ל את הפלי שהוא המח, כי כל זמן שיש באדם איזה שכל עצמי, עדין רחוק הוא מרבנו ז"ל ומדעתו, כי דעת רבנו ז"ל היא תמימות אמתית, עמק עמק מי ימצאנו, ועל-כן כפי מעט החכמות שונכנסו בו, כמו-כן יוצאת ממנו התמימות, שהיא דעתו של רבנו ז"ל. והנה באמת על-ידי רבנו ז"ל יכולים לבא ולהגיע לכל הדרגות שבעולם — אם יציתו אותו באמת, והסמ"ך-מ"ם יודע זאת, על-כן מתלבש עצמו בחכמות של הבל, והם מצויים גם בין וכו', ועל-ידי-זה פוטרם את הזמן היקר בהבל ובריק, ואינם עושים מה שיכולים לעשות, ומזה בא שנופל האדם כל-כף בדעתו, עד שחושב, שאבד מנוס, חס ושלום, כמו שכתבת לי, ובאמת מי שיש לו רק מעט שכל וישוב הדעת, ומאמין ברבנו ז"ל, ויודע שכל מה שרבנו ז"ל אומר ומצוה — כף היא האמת, ואינו נוטה מדבריו ימין ושמאל, אז לעולם לא יפל בדעתו כלל. רבנו ז"ל גלה לנו שצריכים להיות בשמחה, ולהחיות את עצמו עם הנקודות הטובות, תכף-ומיד צריכים לידע, שאין לו דעת ושכל כלל, וכך היא האמת כמו שרבנו ז"ל אמר, וכן רבנו ז"ל גלה לנו, שצריכים לדבר עמו יתברך, ולספר לפניו את כל לבו בלשון שרגיל בה, ויגלה לו יתברך כל מה שעובר עליו, תכף-ומיד צריכים לידע שאין לו דעת ושכל כלל, וכך היא האמת, וצריך לקימה בתמימות ובפשיטות גמורה, אף שלבו מלא קשיות ועקמומיות וספקות ובלבולים, והוא מלא מרירות וצרות וכו', אף-על-פי-כן אם רוצה להיות מקרב אל רבנו ז"ל באמת בלי שום חכמות, צריך לקיים עצות אלו, שהן — שמחה והתבודדות, וצריך להיות עקשן גדול על זה מאד מאד, כי כמה וכמה חלישות הדעת ובלבולים עוברים על כל אחד ואחד בכל יום ויום, וכשזוכה לסלק דעת עצמו לגמרי, ומצית את רבנו ז"ל, והוא שמח ומתבודד, זה נקרא שלמות ההתקרבות אליו ז"ל.

חמדת לכבי! יש בעולם חכמות של הבל העוקרות את האדם

קנח אֲשֶׁר א' שְׁנָא בְּנַחֵל

מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, וְהַבְּעַל-דָּבָר מִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמַצּוֹת, הָעֵקֶר לְעֵקֶר
אֵת הָאָדָם מִהַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת הָאֲמִתִּית.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, דִּיקָא אוֹתָם הַצְּדִיקִים מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ
הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֲלָכוּ בְּתִמְיָמוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת הָאֲמִתִּית, זָכוּ בְּזֶה הָעוֹלָם
מֵה שְׁזָכוּ, וְאוֹתָם שִׁבְלוּ אֵת הַזְּמַן הַיָּקָר בְּשִׁטּוֹת וְהַכְּלִים, לְחַקֵּר עַל
זֶה אוֹ עַל זֶה, אֲבָדוֹ יְמֵיהֶם וְכו' בְּהֶבֶל וּבְרִיק, וְנִשְׁכַּח זְכָרָם. עַל-כֵּן,
אֲהוּבֵי, אָחִי, הָעֵבֶר אֵין, שְׁכוּחַ תִּשְׁכַּח מְכַל הַשְּׁטִיּוֹת וְהַהֲכָלִים
שֶׁתְּכַבֵּת לִי, וְתִתְחִיל לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה — הֵן בְּשִׁקְדָה רַבָּה
וְנִפְלְאָה בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת, וְהֵן בְּהַתְּמָדָה רַבָּה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר מִהַטְרָדָה שְׁנִתְהוּהָ עֲכָשׁוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

א' שְׁנָא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת יוֹם שְׁנֵי לְסֻדְרַת חֻקַּת ה'תשל"ד.

שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר, נֵר לְצַדִּיק נַחֵל
נוֹבֵעַ מְקוֹר חֻכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נֵרוֹ יֵאִיר.

פֶּה תִקְבֵּל רְצוּף כַּמָּה עֲמוּדִים מְסֻפָּר "תִּקְוֹן קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל
הַמְטָה", שֶׁנִּדְפַס פֶּה כְּעַתָּה, וְתִחְיֶה אֵת עֲצָמָךְ בָּהֶם, כִּי נִכְתְּבוּ בִישׁוּעַת
ה', וְעַל-יְדֵי רַבּוּי כְּסוּפִים שֶׁל בְּנֵי הַנְּעוּרִים כְּעֵתִים הַלָּלוּ.

חֲמֻדַת לְכָבִי! אַל תִּפֹּל בְּדַעְתְּךָ מִשׁוּם דָּבָר יִהְיֶה אִיךָ שִׁיחָה,
כִּי בְּיָדָי אִם תִּהְיֶה חֲזָק בְּדַעְתְּךָ לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה,
וְתִתְּפֹךְ אֵת הַיִּגּוֹן וְאֲנָחָה לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׁמֻחָה, וְכֵן תִּתְּמִיד בְּשִׁיחָה בֵּינְךָ
לְבֵין קוֹנֵךְ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, סוּף כָּל סוּף תִּזְכֶּה לְצֵאת מֵהַחֲשָׁךְ וְהַרְעֵ
שְׁנִלְכַדְתָּ בָּהֶם. הָעֵקֶר לַעֲשׂוֹת בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי

אֲשֶׁר א' שְׁנָא בְּנַחֵל קִנְט

וְלִשְׁכַח מִהָעֵבֶר לְגַמְרֵי (עֵינֵי שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן כו), וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלֵא רַחֲמִים, וּבִפְרָט עַל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּלְכְּדוּ בְּחֶטְא פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עֲצָמָה וְגִבְהָה רַחֲמָנוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ כָּל הַנְּסִיחוֹת, וְרוֹאֶה וּמַבִּיט וּמַבִּין תַּעֲלוּמוֹת, וְעַל-כֵּן יוֹדֵעַ אֵת כָּל הַנְּסִיחוֹת שֶׁיֵּשׁ עַל כָּל אֱלוֹ הַנְּשָׁמוֹת, וְיֵשׁ מֵלֶאָדָּה וְעַד-יְהוֹאֵל שָׁמוֹ, וְהוּא מְמַנֶּה עַל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְכִשְׁהֵם עוֹמְדִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וּמִתְחַנְּנִים וְשׁוֹפְכִים לְבָם וְנִפְשָׁם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הוּא כּוֹתֵר כְּתָרִים מִתְּפִלוֹת וְשִׁיחוֹת אֵלָיו, וְעוֹלוֹת עַד רוּם גְּבֹהֵי מְרוֹמִים; וּבְאֵמַת כָּל מֵה דְעָבִיד רַחֲמָנָא לְטַב עָבִיד, כִּי יֵשׁ נְשָׁמוֹת הַנְּמַצָּאוֹת בְּעַמֶּק בּוֹר וְדוֹת, וְאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְצֵאת, וּכְשָׁבָא הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְחוֹזֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי שֶׁנִּכְנַס שְׂרָץ קָטָן שֶׁהוּא טְמֵאָה קְטָנָה בְּתוֹכוֹ, עַל-יְדֵי תְּשׁוּבָתוֹ גּוֹרֵם שָׁגַם אֵלָיו הַרְשָׁעִים נַעֲשִׂים כְּפֶסֶא לְקַדְשָׁה, וְעַל-כֵּן אֶהוּבִי, אַחֲרֵי, מֵה אִתָּה יוֹדֵעַ לְמֵה הַצְּרִכְתָּ לְפַל בְּרָע' הַזֶּה, אִתָּה עֲשֵׂה אֵת שְׁלֶךְ, וְתִשְׁיַח וְתִדְבֵר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ מֵדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּשִׁמְחָה רַבָּה, כִּי תִפְלֶה שֶׁהִיא בְּשִׁמְחָה עֲרָבָה וּמִתְקָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֵל תִּחַלֵּשׁ דְּעַתָּךְ וְאֵל תִּפְל רֹחֶךְ, כִּי גְדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וְאָמַר: "דּוֹפִיט אוֹיֵךְ מֵיִנַּע כַּחוֹת, אֵיךְ הָאֵב בְּרִיטְעַ פְּלִיץְעַס", וְאָמַר: "אוֹן אֵיךְ הַיִּיל זִי"ס, וְהַתְּפָאֵר, שֶׁיִּכּוֹל לְהוֹצִיא אֵת הַחֲצִים אֶפְלוֹ לְאַחַר שְׁנוֹרְקוֹ (עֵינֵי סְפוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשֵׂה יג).

חֲמֵדַת לְכַבִּי! אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקֵנוּ, שְׂזַכֵּינוּ לְהַתְּוֹדֵעַ מֵרַבִּי אֵמַת כְּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן כְּזֶה. וּפְעַם אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (עֵינֵי שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן יט): אֶפְלוֹ אוֹתָן הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּלְכְּדוּ בְּמַצוֹדָה רַעֲיָה, וְרַגִּילִים בְּעֵבְרוֹת, וְאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִנָּצֵל מִזֶּה, אִם יַעֲשׂוּ לְעַצְמָם חֶק קְבוּעַ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם 'כָּךְ וְכָךְ', אֲזִי הַפֶּחַ שֶׁל הַתּוֹרָה יוֹצִיאָם. וְשִׁמְעָתִי מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁהִקְבִיעוֹת שֶׁל 'כָּךְ וְכָךְ' הִיא אֲמִירַת ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנָּיוֹת,

ג) תִּסְמְכוּ עַל הַכַּחוֹת שְׁלִי, יֵשׁ לִי כְּתָפִים רַחְבוֹת.
 ס) וְאֵנִי מְרַפָּא אוֹתָהּ.

קס אֲשֶׁר א' שֵׁנֵב בְּנַחֵל

אם תרגיל את עצמך לומר בכל יום ח"י פרקים משניות, אז במשך הזמן תצא מהחטא הזה. ועין בלקוטי-מוהר"ן (חלק א', סימן א'), שהנא"ו הוא צורת מקל המכניע את היצר הרע שרוצה לעשות את האדם משגע ממש, עין שם; ואמרו אנשי שלומנו, שהוא ו' סדרים של משניות.

ההכרח לקצר...

תכתב לי אם קבלת את מכתבי זה והקודם.

א' שֵׁנֵב.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אודות חלישות הדעת שכתבת וכו' וכו', מה אמר, ידידי היקר, זה לא יביא אותך לשום דבר, אמה צריך לחיות עם המציאות, ולא להיות תמיד בחלישות הדעת, שזה ישבר אותך לגמרי, ואי אפשר להגיע אל שלמות הדעת, אלא על-ידי שמחה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'), וכשאדם זוכה לשמחה מתרחב דעתו ומחו, ואיך זוכים לשמחה? על-ידי שמוצאים בעצמו נקודות טובות, כי אין זו עצה להפיל את עצמו כאלו הוא הכי גרוע, וכבר אין לו שום תקנה בזה העולם, אדרבה אדם צריך לדון את עצמו לכף זכות תמיד (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), ולידע שיש ביכולתו לתקן הכל, ולכן פלך מהבליים האלו וחלישות הדעת, כי זה לא יביא אותך אל שום דבר שבעולם, רק אל שאול תחתית ומתחתיו.

נא ונא אל תהיה בטלן, אלא ראה לקבע לעצמך שעורים בכל

אֲשֶׁר א' שֵׁנֵי בְּנֵיחַל קסא

יום בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנֵה, בְּגִמְרָא, בְּמִדְרָשׁ וְזֵהר וְתִקּוּנִים וְרַמְבַּ"ם טוֹר וְשִׁלְחַן עֶרוֹף, וּמִכָּל לַמּוֹד תִּלְמַד אֶפְלוּ מְעַט דְּמְעַט, כִּי זֶה מֵה שְׁיִשְׂאֵר מֵאֲתָנוּ, יַעֲבֹר הַיּוֹם וְהַשְּׁבוּעַ וְהַחֲדָשׁ וְהַשְּׁנָה וְכוּ', וּכְבָר תִּצְא מִזֶּה הָעוֹלָם, וְכֵן לְכָל הַפְּחוֹת לְקַחְתָּ עִמָּךְ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּכְמֵאֵמֶר הַתַּנָּא הַקְּדוּשׁ (אֲבוֹת ו'): אֵין מְלוּיִן לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת אֲלֵא תוֹרָה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבָּד; וְכֵן הוּא בְּעֵנִין תִּפְלָה, שְׂצָרִיכִים לְהִזְהֵר מְאֹד מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם תְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת: שְׁחֵרִית, מְנַחֵה, מְעָרִיב בְּמִנְיֵן דִּיקָא, וְכֵן הִיא זְכוּת גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד לֹמַר בְּכָל לַיְלָה תִּקּוֹן חֲצוֹת; וְעַל כָּלֵם — לְשׁוֹחַ וְלִסְפָּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאָמַר אֵלָיֶהוּ הַנְּבִיא (תַּנָּא דְּבִי אֵלָיֶהוּ רַבָּה, פֶּרֶק טו'): לְפִי שָׁפַל הַמְּרַבֵּה שִׁיחוֹת וּתְפִלוֹת הֵן מְלוּיִן אוֹתוֹ עַד שְׂמַגִּיעַ לְבֵית עוֹלָמוֹ; מִי שְׂמַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ, זֶה אֲשֶׁר יִלְוֶה אוֹתוֹ עַד הַרְגַע הָאַחֲרוֹן. וְעַל-כֵּן מֵה וְלָמָּה לֵךְ לְהִתְבַּלְּבַל מִבְּנֵי-אָדָם, רְאֵה אֵיזָה טוֹב מְנַח לְפָנֶיךָ, כָּל הַצְּרוֹת וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבָרִים עָלֶיךָ, זֶה רַק כִּי יֵשׁ לְךָ זְמַן לְחַשֵּׁב, שְׂאֲתָה חוֹשֵׁב הַרְבֵּה מְעַצְמָךְ, וְזֶה אֲשֶׁר שׁוֹכֵר אוֹתְךָ, אֲבָל אִם תִּכְנִיס אֶת עַצְמָךְ בְּלַמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְתַעֲסֵק בְּתִפְלָה וְקִיּוּם מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אַז אֲתָה לֹא צָרִיף שׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבַעְעוֹלָם.

מֵה אֵמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת הֵם בְּסוּד אַרְיָה, שׁוֹר, נֶשֶׁר; וַיֵּשׁ לֹמַר, שְׂאֲמִירַת תִּקּוֹן חֲצוֹת, שְׂבִינָה כְּלוּל גַּם עֵנִין הַהִתְבּוֹדְרוֹת, זֶה כְּנֶגֶד אָדָם, שְׂנֵה רַגְלֵי הַמְּרַכְבָּה, פְּנֵי אָדָם, פְּנֵי אַרְיָה, פְּנֵי שׁוֹר, פְּנֵי נֶשֶׁר, הַמוֹכָא בְּמִרְאוֹת הַנְּבוּאָה שֶׁל יְחִזְקָאֵל (יְחִזְקָאֵל א, י), וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל. וַיֵּשׁ בְּזֶה אַרְיָכוֹת גְּדוּלָה. וְתַעֲיִן בְּדַבְּרֵי רַבְּנֵי י"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יג), שְׂשֵׁם מְגִלָּה רַבְּנֵי י"ל נִפְלְאוֹת רַבּוֹת מְאֹד מְאֹד בְּתִקּוּנֵי דְּמְרַכְבְּתָא תַּתְּאָה, אֵיךְ שְׂגַם אֲצֵל הָאָדָם יֵשׁ הָאַרְבַּעַת רַגְלֵי הַמְּרַכְבָּה, אִם רַק יִהְיֶה מְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק, אַז הַצְּדִיק יְכוּל לְעֵלוֹת אוֹתוֹ אֶל תְּכֵלִית הַמְּדֻרְגָה הָעֲלִיוֹנָה, שְׁיִשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֲלֵקוֹת בְּמִדְרָגָה נוֹרְאָה מְאֹד; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיִקְּרִים אֶת דְּבָרָיו, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

קסב אֲשֶׁר א' שנג בנחל

נא וְנָא תַעֲשֶׂה לְעֶצְמְךָ קְבִיעוֹת לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם תּוֹרָה מִ"לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן", וְלוֹמַר עָלֶיךָ הַתְּפִלָּה מִ"לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת", וְאִז טוֹב לְךָ כָּל
הַיָּמִים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שנג.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר חקת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ
מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוּ נְאִיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מֵאֵד מְאֹד אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, אֵל תְּפַנֵּס בְּמַחְלֶקֶת שְׁלֵא שְׂיַכַּת אֵלֶיךָ
וְכוֹ' וְכוֹ', כִּי הַמַּחְלֶקֶת עוֹקֶרֶת אֶת הָאָדָם מִהָעוֹלָם הַזֶּה וּמֵעוֹלָם הַבָּא,
וְהַסּוּף שֶׁל אֱלוֹ בְּעֵלֵי מַחְלֶקֶת יְדוּעַ וּמִפְרָסָם לְכָל, וּבִפְרָט אֱלוֹ
שְׁאוּמְרִים שֶׁהֵם רוֹצִים אֶת כְּבוֹד הַמְּקוֹם, וּלְבַסּוֹף אֵינָם רוֹצִים רַק
אֶת כְּבוֹד עֶצְמָם. וְכָבֵר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יִזְמָא ל.ח.): כְּבוֹד
הַמְּקוֹם בְּמִקּוּמוֹ מְנַח, וּכְבוֹדוֹ נִעְקָר מִהָעוֹלָם, הֵינּוּ אֱלוֹ שָׂרָק
חוֹשְׁבִים אַחַר כְּבוֹדָם, וּמְלַבִּישִׁים אֶת זֶה בְּכְבוֹד הַמְּקוֹם, יִרְאוּ בַסּוּף
מִשְׁזוּכָה לְנִצְחַת עַד הַסּוּף, סִימָן שֶׁכָּל כּוֹנֵנוֹ הֵיטָה בְּחַיִּים חַיּוֹתוֹ רַק
בְּשִׁבִיל כְּבוֹד הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל מִי שֶׁנִּעְקָר בְּאִמְצַע, וְשׁוֹכְחִים
לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ, סִימָן שֶׁהַכֹּל הֵיטָה שְׁטוּת וְדַמְיוֹן, וּכְבוֹד עֶצְמוֹ הֵיטָה דוֹרֵשׁ
וְכוֹ' וְכוֹ'. וּבְאֵמֶת מִי שָׂרָק מִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית שֶׁהֵנָּה אֲנַחְנוּ כָּאֵן
וּמִחַר אֲנַחְנוּ כְּבָר יוֹצְאִים מִכָּאֵן וּבָאִים לָשֵׁם, אִז אֵיךְ יֵשׁ בְּכָלֵל זְמַן
לְחֹשֵׁב עַל הַבָּלִים, הַבָּלִי הַבָּלִים שֶׁל הַבָּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבִפְרָט
מְרִיבוֹת, וּבִפְרָטֵי פְרֻטִיּוֹת מְרִיבוֹת שְׂאִינָן שְׂיַכּוֹת אֵלָיו לְגַמְרֵי?!
וְעַל-כֵּן אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד, אֵל תְּפַנֵּס בְּדְבָרִים שְׁלֵא שְׂיַכִּים

אֲשֶׁר א' שנג בַּנְחַל קסג

אֵלֶיךָ, מָה אַתָּה צְרִיךְ אֶת זֶה, תִּבְרַח לְךָ מִכָּל מִינֵי מַחְלָקַת וּמְרִיבוּת, כִּי בְּכָל מְקוֹם שֵׁישׁ מַחְלָקַת, שֵׁם הוּא הַשְּׂרָאָת הַסְּטָרָא אַחְרָא, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, וְצְרִיכִים לְבָרַח מִזֶּה כְּמוֹ שְׂבוּרָחִים מֵאֵשׁ, וּמִכָּל שֶׁכֶּן וְכָל שֶׁכֶּן אֵל תִּכְנִיס אוֹתִי בְּמַחְלָקַת וְכוּ' וְכוּ', יֵשׁ לִי מִסְפִּיק מַחְלָקַת וּמְרִיבוּת, מְדַבְּרִים עָלַי כָּל דְּבַר אָסוּר וְכוּ' וְכוּ', מַה בְּכַף, זֶה לְכַפֶּרֶת עוֹנוֹת, וְהִלְנְאִי שְׂאֵזְפָה עַל-יַדֵּי הַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבְּרִים עָלַי שְׂיִכְפֹּר לִי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי הַמְרַבִּים; כִּי בְּאַמַּת בְּזוֹה שֶׁמְדַבְּרִים עַל הָאָדָם מִמְתִּיקִים מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, כִּי הִיָּה רְאוּי לְבוֹא עַל בְּעָלֵי עֲבָרָה מַה שֶּׁרְאוּי לְבוֹא, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְרַחֵם עָלָיו וְשׁוֹלַח אֲנָשִׁים שֶׁיִּדְבְּרוּ עָלָיו, וְאִם יֵשׁ לוֹ שֶׁכָּל וְאִינוּ מְשִׁיב, אִזּוֹ מִתְּכַפְּרִים לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו; וְעַל-כֵּן אֲבַקֵּשׁ אוֹתָךְ מְאֹד מְאֹד, אֵל תַּעֲרַב אוֹתִי בְּמַחְלָקַת חֲדָשָׁה, יֵשׁ לִי מִסְפִּיק מַחְלָקַת עָלַי, וְאֲנִי מְקַנְהָ לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה אֲזַכֶּה שְׂיִכְפֹּר לִי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הָרַע שְׁלִי, וְאֲנִי לֹא צְרִיךְ עוֹד עֶזֶר שְׂיַעֲזֹרוּ לִי לְכַפֵּר לִי עַל עוֹנוֹתַי, מִסְפִּיק הַמַּחְלָקַת וְהַבְּזִיוֹנוֹת וְהַשְּׁפִיכוֹת דָּמִים שֵׁישׁ לִי עַל לֹא דְבַר.

נָא וְנָא רְאֵה לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לְהַתְּבוּדָד בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי כָּל הַצְּרוֹת שֶׁבָּאִים עָלֶיךָ זֶה רַק מִחֲמַת שְׂאִין לְךָ הַתְּבוּדָדוֹת, כִּי אִם הִיָּתָה לְךָ הַתְּבוּדָדוֹת, לֹא הָיוּ לְךָ בְּלִבּוּלִים וְטְרוּפֵי הַדַּעַת כְּאֵלוֹ, כִּי כָּל מַה שֶׁכִּתְּבָתָ לִי, זֶה הַכֹּל טְרוּפָה הַדַּעַת, כִּי מַה אַתָּה צְרִיךְ לְהַתְּעַרַב בְּמַחְלָקַת, תִּאֲמִין לִי שֶׁאֲנִי בְּעֲצָמִי רְאִיתִי כְּבֹר בְּעֵינַי בְּעָלֵי מַחְלָקַת שֶׁנֶּעְקְרוּ לְגַמְרֵי מְהֵעוֹלָם, וְלֹא נִשְׁאַר מֵהֶם זָכָר, וְשִׁכְחוּ לְגַמְרֵי שֶׁהָיוּ פַּה בְּזוֹה הָעוֹלָם, וְזֶה הָיָה אֲצִל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בַּחוּץ נִמְחַקוּ לְגַמְרֵי מְהֵעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן אֲשַׁרִּי וְאֲשַׁרִּי מִי שֶׁחָכַם וּבוֹרַח מִמַּחְלָקַת, וְאִם רוֹאִים אֵיזָה מְקוֹם שֶׁלֹּא צְרִיכִים אוֹתִי, צְרִיכִים לְבָרַח מִשָּׁם, מִי אוֹמֵר שֶׁרַבְּנוּ וְ"ל מִתְּאַכְסֵן שְׂמָה וְכוּ', רַבְּנוּ וְ"ל מִתְּאַכְסֵן רַק בְּמְקוֹם שֶׁמְדַבְּרִים מִמֶּנּוּ, וְעַל-כֵּן אִם אַתָּה רוֹאֵה שֵׁישׁ מְקוֹם שֶׁלֹּא צְרִיכִים אוֹתָךְ, אַתָּה, יְדִידֵי הַיָּקָר, בְּרַח לְךָ מִשָּׁם, וְאַל תִּלְךָ לְשָׁם, מַה אַתָּה צְרִיךְ לְהִיּוֹת שְׂמָה,

קסד אָשֶׁר א' שַׁנְד בְּנַחַל

וְעַל-יַד־יְזֶה תִּנְצַל מִרְעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְיִסּוּרִים וּמַחְלָקֹת וּבְזִיוּנוֹת
וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים.

אַקְנֶה שְׁתַּכְנִיִּם דְּבָרֵי אֱלוֹ בְּתוֹךְ לִבִּי, וְאִז טוֹב לִי כָּל הַיָּמִים.
הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שַׁנְד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבֵרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּר
יָאִיר.

לְנַחוֹן קִבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ, וּמְאֹד מְאֹד נִהְיִיתִי מִהַחְדוּשֵׁי תוֹרָה
שֶׁלְךָ שְׂאֵתָה מְחַדֵּשׁ, בֵּן רֵאָה שְׁלֵא יַעֲבֹר עָלֶיךָ יוֹם אֶחָד מִבְּלֵי חְדוּשֵׁי
דְּאוֹרֵיתָא, כִּי הוּא דְּבָר גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם בְּתוֹרָה.

אוֹדוֹת הַדִּיוּק שְׁדִיִּקְתָּ בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעַ, לְמָה נִסְמָכָה פִּרְשַׁת
מִיתַת מְרִים לְפָרָה אֲדָמָה? לֹאמַר לִי, מָה פָּרָה אֲדָמָה מִכְּפָרַת, אִף
מִיתַתְנָן שֶׁל צְדִיקִים מִכְּפָרַת וְכוּ'. רְאִיתִי בְּסֵפֶר "מְאוּרֵי אוֹר",
שֶׁמְסַבֵּיר אֶת הַטַּעַם לְמָה הִצְרָכּוֹ צְדִיקִים לְמוֹת, כְּדֵי לְכַפֵּר בְּעוֹן
הָעוֹלָם, הֲלֹא הִזָּה יוֹתֵר טוֹב שְׂיִמוּתוֹ הַרְשָׁעִים, כִּי הֲלֹא הָעוֹלָם
צְרִיכִים אֶת הַצְדִּיקִים, כִּי כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְצוּוֹת לְזֶה
(בְּרִכוֹת ו:), וְהָעוֹלָם עוֹמֵד עַל עֲמוּד אֶחָד וְצְדִיק שְׂמוֹ (חֲגִיגָה יב:),
וְלְמָה הוּא צָרִיךְ לְהִסְתַּלַּק מִזֶּה הָעוֹלָם? אִף הָעֲנִיָּן הוּא הַרְשָׁעִים
מִסְפָּנִים מִסְתַּוְבָּבִים בְּזֶה הָעוֹלָם כְּמוֹ עֲצִים וְאַבְנִים בְּלֵי שׁוּם תְּכָלִית,
וְהַצְדִּיקִים גּוֹרְמִים זְוֹג עָלֵיוֹן, הִינּוּ שְׂמֵקְשָׁרִים וּמַחְבָּרִים שְׂמִים
וְאַרְץ, שְׂזֶה זְעִיר אֲנִפִּין וְנוֹקְבָא, וְגוֹרְמִים יְחוּד גָּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת,
כִּי הַצְדִּיק בְּחַיִּים חַיּוּתוֹ מוֹסֵר נַפְשׁוֹ לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת, וְרוֹצֶה
לְהַפְּלֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּכְשֶׁנִּסְתַּלַּק אִז מַעֲלָה אֶת כָּל הַרְשָׁעִים,

אֲשֶׁר א' שֵׁנָד בְּנַחֵל קֶסֶה

ואם-בן למעלה צריכים צדיק שיכפר על עון הדור, כי בזה שצדיק עולה למעלה הוא מעלה עמו את כל הרשעים, כך הוא מסביר בצרוף הסבר שאני מסביר. אבל באמת אם תתבונן טוב בכתבי האריז"ל תדע שהצדיקים הקדושים יחידי הדורות שנסתלקו, הם כבר כפרו בשבילנו, ובפרט בדור הזה, ולכן מובא מגורי האריז"ל, שבשביל זה קוראים את פרשת מיתת נדב ואביהוא ביום הכפורים, כדי שיכפר לנו הקדוש-ברוך-הוא על-ידי מיתתו, וכן הוא בכל דור ודור, הדור מתכפר במיתת הצדיק שכבר היה בזה העולם, כי מיתת הצדיק אינה מכפרת בשעת מיתתו לבד, אלא מכפרת לדורות בזכירת מיתתו, וזה ענין של עשרה הרוגי מלכות, פי אלמלא הם, לא היה לעולם קיום כלל, ועל-כן בכל יום ויום מתחדשות הנשמות, והכל בכח הצדיקים שכבר היו בזה העולם; על-כל-פנים בזה מברר כל הדיוקים שדיקתו וכו' וכו'.

ואגב אם כבר מדברים ממיתת הצדיקים, עליך להבין, כי הצדיקים האמתיים אפלו שהם עדין חיים בזה העולם, הם בכל יום ובכל שעה ובכל רגע מוכנים למסור את נפשם על קדוש שמו יתברך, ולנו אין שום השגה ותפיסה בזה כלל, כי סוף כל סוף אנחנו מגשמים בתכלית הגשמיות, והצדיקים נכללים לגמרי באין סוף ברוך הוא, ובכל רגע ורגע הם חושבים איך שאש גדולה עומדת לפניהם, והם נזרקים לתוך האש ונשרפים ונעשים עפר ואפר ממש, ובכח הזה יש להם לעלות ולהגביה את נשמות ישראל. וככל שהם נכללים יותר בו יתברך, כמו-כן יש להם כחות להעלות נשמות ישראל לאביהם שבשמים, ולכן אשרי ואשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיקים כאלו ומוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יג), שכל אלו הנפשות שחטאו ופשעו וכו' וכו', ובדאי יש להם איזה רצון שבאים אל הצדיק, והצדיק מעלה את רצונם למעלה למעלה ומוריד להם תורה, ועל-כן הוא טוב מאד לבוא בכל פעם אל הצדיק לשמע ממנו תורה, כדי שיחדש את נפשו שיהיה בבחינת (תהלים קז, ט): "נפש רעבה מלא טוב", שירגישו

קסו אֲשֶׁר א' שַׁנֵּד בְּנַחֵל

תמיד את אמתת מציאותו יתברך שהוא טוב, כמו שכתוב (תהלים קמה, ט): "טוב הַנְּיָה לְכָל", ועד שמתקרבים אל הצדיקים מרגישים רק רע ומרירות, שְׁנָה מה שהצדיק מלקט את הנפשות אחד אל אחד, ומעלה אותם עד למעלה, ומבטל מהם את המרירות; ועל־כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ וְ"ל וְתַלְמִידֵי וְתַלְמִידֵי תַלְמִידֵי וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וְיִקְבַּל מֵהֶם הַדְּרָכָה אֲמִתִּית, אִיךָ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

עליך לדעת, כי הצדיקים הם הלבוש לגבי גלוי אין סוף ברוך הוא, והם בדגמת בגדי כהונה, הינו כי הצדיקים מלבישים את האור אין סוף ברוך הוא בלבושים כאלו, עד שגם פגומים כמנו, גם־כֵּן נזכה להשגת אלקות, להשיג רוחניות חיות אלקותו יתברך, כי באמת אנחנו טמאים לנפש אדם, פגומים בכל מיני חטאים ועוונות, והצדיק זורק עלינו מים של טהרה בסוד מי פרה אדמה, שְׁנָה עֲנֵן הַתַּפְּלָה וְהַתְּבוּדוֹת, שְׁמַגְלָה לָנוּ שְׁנִזְכָּה לְעֶסֶק בְּזָה כְּמוֹכָא (לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן נה), בסוד "וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הושע יד, ג), כי עֲנֵן פְּרָה אֲדָמָה הוּא עֲנֵן הַתְּבוּדוֹת, כְּשֶׁאֲדָם עוֹסֵק הַרְבֵּה בְּהַתְּבוּדוֹת, עַל־יְדֵי־זָה נִמְשָׁךְ עָלָיו מִי חֲטָאת, מִי פְּרָה אֲדָמָה, וְנִתְכַפֵּר לוֹ הַכֹּל, וְזֶה שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מועד קטן כח.): לְמָה נִסְמָכָה מִיתַת אֶהָרָן לְבִגְדֵי כְּהוֹנָה? לֹמַר לָךְ מַה בִּגְדֵי כְּהוֹנָה מְכַפְּרִים, אִף מִיתַתן שֶׁל צְדִיקִים מְכַפְּרֵת; כִּי בְּאֲמַת הַצְּדִיק הוּא בְּכַחֲנֵת אֶהָרָן הַכֹּהֵן, שֶׁהוּא אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וּמְקַרֵּב אֶת בְּנֵי־אָדָם לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְאִיךָ? עַל־יְדֵי שְׁמִלְבִישׁ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מִינֵי לְבוּשִׁים לְקַרֵּב אֶת גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי סוּף כָּל סוּף אָדָם רְחוּק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ בְּתַכְלִית הַרְחוּק, וְהַצְּדִיק מְלַבֵּישׁ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מִינֵי לְבוּשִׁים מְעִילָה לְעֵלּוּל, מִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן עַד שְׁכָל תַּחְתּוֹן (לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן ל'), וְהַכֹּל כְּדֵי שְׁאֲדָם יִשִּׁיג הַשְּׁגוֹת אֱלֹקוֹת, שְׁנָה סוּד בִּגְדֵי כְּהוֹנָה, שֶׁהוּא מְלַבֵּישׁ כָּל־כָּף הַשְּׁגוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלְבוּשִׁים כְּאֵלוֹ, עַד שְׁמִי שָׂרָק מִתְקַרֵּב אֵלָיו וְלֹקַח אֵיזָה לְבוּשׁ, אֲזִי נִצּוֹל מְעוֹלָם הַתְּהוֹ, וְהִבֵּן לְמַעֲשֵׂה.

אֲשֶׁר א' שנה בַּנַּחַל קסז

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר מִפְּנֵי עֵמֶק הָעֵנָן.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' שנה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רִבְעִי לְסֵדֵר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, גְּרוּ
יָאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵךְ אֶת לִבְךָ
מִכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְכֵן קִבְלָתִי אֶת הַמִּכְתָּב כְּלָלִי שֶׁחֲתַמּוּ עָלָיו
כָּל הַבַּחֲוָרִים בִּישִׁיבְתֶּכֶם.

וְהִנֵּה לְהַשִּׁיב לְכֻלְכֶם קֶשֶׁה לִי מְאֹד מְאֹד, וּבִפְרֵט עֲכָשׁוּ שְׂאִין
הַזְּמַן בְּיָדִי, כִּי אֲנִי עוֹסֵק בְּהַדְפַּסַּת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְהַהֲכָרַח לִי לְרוֹץ
בְּכָל יוֹם אֶל הַמְדַפְּסִים וְאֶל הַכוֹרֶף, וְזֶה לּוֹקַח כַּמָּה שְׁעוֹת בְּכָל יוֹם,
וְלִכֵּן הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

מָה אָמַר לָכֶם, רְאוּ לְחִזֵּק אֶת עֲצַמְכֶם בְּיֹתֵר, וְתִזְכְּרוּ טוֹב,
שְׁשׁוּם דְּבָר בְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשִׁבֵר אֶתְכֶם, אֲנִי אוֹחֵז בְּשִׁיטָה, שְׁלֹא
צְרִיכִים לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם לְכֻלָּם שְׂאִנִּי מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, כִּי יָפָה הִיא
הַצְּנִיעוּת, וְלֹא כְּדָאֵי לְפָרְסֵם לְכֻלָּם שְׂאִתָּם מְקַרְבִּים, כִּי זֶה יַעֲזֹר אֶת
חֲמַת הַמַּשְׁגִּיחַ וְהָרֹאֵשׁ יִשְׁיבָה, וְכֵן הַבַּחֲוָרִים יִתְחִילוּ לְהִתְלוּצֵץ מִכֶּם,
וְכוֹלֵי הָאֵי וְאוֹלֵי תַחְזִיקוּ מֵעַמָּד, וְלִכֵּן תָּמִיד אֲנִי מִנְעֵץ לְבַחֲוָרִים
שְׁזוֹכִים לְהִתְקַרֵּב לְרַבְּנוּ ז"ל, שְׁלֹא יִגְלוּ וַיִּפְרָסְמוּ לְכֻלָּם וְכוּ' וְכוּ',
אֲדַרְבֶּה יֵשְׁבוּ בְּפִנְתֵיכֶם, וַיִּתְחִילוּ לְהִתְמַיֵּד בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
וַיִּשְׁבְּרוּ אֶת הַמַּדּוֹת הָרְעוֹת שֶׁלָּהֶם, וַיִּתְּנֶהֱגוּ בְּדֶרֶךְ אֲרָץ, וַיִּתְפַּלְּלוּ אֶת
הַתְּפִלוֹת בְּכּוֹנֵה גְדוּלָה, וַיְדַיְקֵא עַל-יְדֵי-זֶה יִזְכוּ לְקַרֵּב עוֹד גְּשָׁמוֹת,
כִּי יֵרְאוּ פָּנִים אַחֲרֵים לְגַמְרִי, וְעַל-כֵּן לֹא כְּדָאֵי בְּכֻלָּל לְפָרְסֵם אֶת

ההתקרבות. אני מקנה להקדוש-ברוך-הוא שתקיימו את דברי, ואז אכתב לכם עוד.

נא ונא אל תהיו חכמים ביניכם, ואל תצאו לריב עם המשגיח או עם הראש ישיבה, כי זה לא דרך רבנו ז"ל, דרך רבנו ז"ל היא רק תפלה והתבודדות, להפנס בחדר לפנים מחדר, ולשפף שיח ותפלה אליו יתברך, ולבקש על נפשו שיזכה לתקן את אשר פגם ושחת בזה העולם, ולהתפלל התפללות בכונה גדולה מלה במלה מתוך הסדור דיקא, לקשר את המחשבה אל הדבור, ואף שזה בא במסירות נפש, עם כל זאת צריכים למסר את נפשו לקשר המחשבה אל הדבור, ולחשב בשעת התפלה מה הוא מתפלל, אף שזה בא במסירות נפש (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן פ'). וכן צריכים להתמיד ביותר בלמוד התורה הקדושה, ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה, וללמד בזריזות רבה מאד, ועל-ידי-זה יזכה לטייל במשנה, בגמרא ובמדרש ובפוסקים. ולכן תתחילו לקיים את זאת בתמימות ובפשטות גדולה, ודיקא על-ידי-זה תזכו לקרב עוד נפשות אל רבנו ז"ל, כי יראו שפתאום השתניתם לטובה, וזה יועיל לכם ויועיל להם, וכן יועיל להישיבה, כי באמת המשגיח והראש ישיבה לא רוצים את הרע וכו', אדרבה רוצים לראות ישיבה עם בחורים יראי השם, מתפללים בכונה ומתנהגים בדרך ארץ ולומדים בהתמדה, והם לא צריכים בחורים עזי פנים בעלי מחלקת וכו' וכו', ועל-כן אין חמתם על דבר רבנו ז"ל, וזה ברור, אלא המציאות הראתה שעבדא בהפקירא ניתא ליה (פתבות יא.), ותכף-ומיד כשמתקרב ואינו מקבל את ההקדמות הנכונות, הוא מתחצף וכו' וכו', וגורם מחלקת בישיבה וכו' וכו', ועל-כן המשגיח והראש ישיבה מתחילים לרדף אותו, לא-כן אם המשגיח וראש ישיבה רואים שנעשים יותר רציניים ולומדים יותר בהתמדה, הם בעצמם יעוררו את שאר התלמידים שילמדו את ספרי רבנו ז"ל, כי יאמרו להם: ראו איך משתנים על-ידי ספרי רבנו ז"ל, וזה ברור; ועל-כן העקר תעשו שם טוב לרבנו ז"ל, על-ידי-זה שלא תגלו שאתם

אֲשֶׁר א' שְׁנו בְּנַחַל קֶסֶט

מְקַרְבִּים אֶלָּא תַתְחִילוּ לְהַתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ גְּדוּל, וְאִז טוֹב לָכֶם כָּל הַיָּמִים.

אם אֲפֹשֶׁר לָבוֹא אֵלַי, וּלְדַבֵּר בְּיַחַד — מָה טוֹב וּמָה נָעִים, בְּיַדַּי צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה בְּסוּד וּבְשִׁעוֹת כְּאֵלוֹ שְׁלֹא מִפְּרִיעַ לְהִישִׁיבָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שְׁנו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִז לַיּוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ לְאַהֲבָה, יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, נֵר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... נֵרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ אֲשֶׁר הִרְבֵּה חֲכִיתִי לוֹ, לְנִכּוֹן מִקְדָּם קִבַּלְתִּי, וּבְאַמַּת כָּבֵד הָיָה בְּדַעְתִּי לְכַתֵּב לְךָ, וּבְרוּךְ ה' שֶׁהִקְדַּמְתָּ לִי. מָה אִמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, מִמֶּשׁ חַיִּים חֲדָשִׁים נִפְחַתָּ בִּי, שְׁאֲנִי זוֹכֵה לְשִׁמְעַ שְׁתִּהְלֶה לְאֵל, בְּאֵת אֵל הַמְּנוּחָה וְאֵל הַנַּחֲלָה — זֶה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאַתָּה מְסֻתָּבֵב בֵּין אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַקְּדוּשִׁים, וּתְהִלָּה לְאֵל, אַתָּה מְחַזֵּק בְּתַמָּךְ שְׂדֵבְרֵנוּ יַחַד בְּהִיוֹתְךָ פֹּה. מָה אִמַר לְךָ, חֲמֻדַת לְבָבִי, הַיָּמִים וְהַלִּילוֹת טָסִים וּפּוֹרְחִים, וְאִי אֲפֹשֶׁר לְתַפְסֹם, כִּי אִם עַל-יְדֵי תוֹרָה וְשִׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ וְהַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת: שְׁחֲרִית, מְנַחָה, מְעֲרִיב וּכְשִׁמְתַחֲחִילִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַחֲכָמוֹת, אִז מְאַבְדִּים אֶת הַיָּמִים וְהַלִּילוֹת, וְעַקֵּר הַחֲכָמוֹת הוּא כְּשֶׁרוֹצִים רְצוֹן אַחַר מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְרוֹצִים אִיזוֹ הַתְּנַשְׂאוֹת וְהַשְׁתַּרְרוֹת עַל זוּלָתוֹ לְהִיּוֹת רַב וְלִמְדָן, וּבַעַל דֶּרֶשֶׁן אוֹ מְקַבֵּל אוֹ גְּאוֹן וְכוּ', וְאִז עוֹבֵר מָה שְׁעוֹבֵר — סְפָקוֹת וּבִלְבוּלִים לְלַמֵּד בְּאִפְסָן כְּזֶה, אוֹ לְלַמֵּד בְּאִפְסָן כְּזֶה, לְלַמֵּד עִם חֵבֵר זֶה אוֹ עִם חֵבֵר זֶה וְכוּ', וְכַדוּמָה סְפָקוֹת וּבִלְבוּלִים אֲשֶׁר

עוֹבְרִים בְּכָל פֶּעַם עַל בְּנֵי הַנְּעוּרִים בְּעֵתִים הַלְלוּ, וּבִפְרָט כְּשֵׁישׁ מִי שְׂמֵחַ לְבָלֵם בְּיֹתֵר, אַז הֵם נוֹפְלִים יוֹתֵר וְיֹתֵר בְּדַעַתָּם וְכוּ', וּמֵאוּמָה לֹא יִשְׂאוּ בְּעַמְלָם, וְהֵם תָּמִיד מְסַפְּקִים בְּסִפְקוֹת וּבְעַקְמוּמִיּוֹת, וּמֵר וְרַע לָהֶם מְאֹד מְאֹד. וְכַמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים מְבִיאִים הַסִּפְקוֹת וְהַעַקְמוּמִיּוֹת לְעֵבְרוֹת גְּמוּרוֹת, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחֵם וְכוּ', אָבֵל כְּשִׁזְזִים לְסַלֵּק אֶת הַדַּעַת לְגַמְרֵי וּמְצִיִּתִין אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרוֹהַ, "אֵינִי רוֹצֶה שׁוּם דְּבָר רַק לְדַבֵּק אֶת עֲצָמֵי אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, וְלִקְיָם כָּל מְצֻנָּה וּמְצֻנָּה בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ סוּף וְאִין לָהּ קִץ", "אֵינִי רוֹצֶה לִהְיוֹת לְמַדָּן, רַק לְדַבֵּק נַפְשִׁי בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לְקַשֵּׁר וּלְיַחַד נִשְׁמַתִּי בְּאוֹר הַתּוֹרָה, וְהַמְּאוֹר שֶׁבָּהּ יַחְזִירֵנִי לְמוֹטָב", אָדָם כְּזֶה הוּא תָּמִיד בְּיָשׁוּב הַדַּעַת, וְאִין לוֹ שׁוּם סִפְקוֹת וְעַקְמוּמִיּוֹת כָּלֵל; כִּי יְכוּלִים לְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל דְּבָר, כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, כִּי דוּמָם, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בַּהֲתַלְבְּשׁוֹת הַזֶּה, וּמִתְמִיד בְּיֹתֵר בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּמַקְרָא, מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא וּמְדַרְשׁ וְכוּ' וְכוּ', כִּי אִין לוֹ שׁוּם כְּוָנָה אַחֲרָת, רַק לִהְיוֹת וּלְטַיֵּל לְאֵט לְאֵט בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, "אֵינִי רוֹצֶה לִהְיוֹת לְמַדָּן כָּלֵל, רַק נַפְשִׁי חֲשָׁקָה בַּתּוֹרָה, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי אוֹר הַתּוֹרָה". וְהִנֵּה לֹא אוֹכַל לְהֵאָרִיךְ בָּזֶה עַל הַכֶּתֶב, כִּי דְבָרִים כָּאלוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר לְחֻבְרוֹ, רַק כָּל חַד לְפּוּם מַה דְּמַשְׁעֵר בְּלִבִּיהַ גְּדֻלַּת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וְאֶפְלוֹ לְעַצְמוֹ קָשָׁה לְהַסְבִּיר מִיּוֹם לְחֻבְרוֹ, כְּפִי הַשְּׁנוּיִים שְׁעוֹבְרִים בְּכָל יוֹם (עֵינִ שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן א'), וּמִזֶּה בָּא שְׁהָאָדָם בְּעַצְמוֹ בְּיוֹם זֶה בּוֹעֵר בּוֹ אֵשׁ הַהֲתַלְהַבּוֹת וּבְיוֹם הַשְּׁנִי וְעַל-פִּי-רֹב בְּשַׁעֲהַ הַשְּׁנִיָּה מִתְקַרֵּר לְגַמְרֵי, וּמִתְחִילִים לְהַכְּנִס בּוֹ סִפְקוֹת וְכוּ'.

חֲמֻדַּת לְבָבִי, זְכוֹר מַה שְׁדַבְּרָנוּ יַחַד, כְּשֶׁתְּבוֹא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁב לְךָ בְּקִרְבְּךָ זְוִיָּה, וְהַתְּמַד בְּשַׁעוּרִים קְבוּעִים כְּמוֹ שְׁנִתְרַגְּלַת פֶּה, וְאֵל תְּסַתְּכַל עַל שׁוּם בְּרִיָּה. וְאֵיתָא בְּמְדַרְשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (תְּהִלִּים קה): אֵתָה מְבַקֵּשׁ לְרֹאוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, עֲסַק בַּתּוֹרָה בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', עֵינִ שָׁם; וְתִהְיֶה קְבוּעַ מְאֹד בְּמִשְׁנֵיּוֹת וּבְגַמְרָא וּבְשִׁלְחָן עָרוּךְ

אֲשֶׁר א' שְׁנו בְּנַחַל קַעֲא

כְּסֻדְרָן דִּיקָא מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְכָל מְקוֹם שֶׁהַשָּׂרָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תוֹרְתוֹ — הַשָּׂרָה שְׂכִינָתוֹ (מְדַרְשׁ רַבָּה, שִׁיר הַשִּׁירִים ו'), וְסוּף הַכְּבוֹד לְבוֹא, שְׂאִיר עֲלִיף מְלֶךְ הַכְּבוֹד פָּנָיו בְּהָאֲרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה.

אֶהוּבִי, אַחִי, חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד, וְאַל תִּירָא וְאַל תִּפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, קִבֵּל נִקְדַּת כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לְטוֹבָה, וְיִוְתֵר מִזֶּה אֵל תִּתְבַּלְבֵּל כָּלֵל, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲתָךְ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, רְאֵה גַם רְאֵה אֶת גְּדֹל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ עַד עַכְשָׁיו, עוֹד יֵאִיר פָּנָיו אֵלֶיךָ, וְתִזְכֶּה לְמִצְאָה בְּקִרְוֹב אֶת בֵּית זִוְגָךְ הַהִגּוּנָה וְהַרְאוּיָה לָךְ, וְתִזְכֶּה לְהִיּוֹת אָדָם הַשָּׁלֵם, וְתִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂתִזְכֶּה כְּבָר לְהִשָּׂאֵר שָׁם בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִתְבַקֵּשׁ רַחֲמִים בְּעַדִּי, שְׁגַם אֲנֹכִי אֲזַכֶּה לְבוֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל כָּלֵם — תִּתְמַיֵּד מְאֹד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, עַד שִׁיְהִיו שְׂגוּרִים עַל לְשׁוֹנְךָ בְּעַל-פֶּה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְחַזְקִים וּמְאַמְצִים אוֹתָנוּ — אֲשֶׁרֵי הַשׁוֹמֵעַ לוֹ וְשׁוֹקֵד עַל דְּלִתוֹתָיו מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ.

וְהִנֵּה בְּפִרְשָׁה זֹאת פְּרִשְׁתָּ חֻקֵּי מְדַבֵּר מִפְּרָה אֲדַמָּה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי אֶפְרַיִם פָּרָה נִטְהַר אֶפְלוֹ מִטְּמֵאֵת מֵת, וְאִיתָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נה), סוּד אֶפְרַיִם פָּרָה בְּזִמְנָה הַזֶּה הוּא תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, בְּחִינַת (הוֹשַׁע יד): "וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׂפָתֵינוּ", עַל-יְדֵי שְׂמִתְמִידִים מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִים לְטַהֵר אֶת עַצְמָם מִכָּל הַטְּמֵאוֹת, וְזֹכִים לְהִגִּיעַ לְכָל הַדְּרָגוֹת שְׂבָעוּלָם. וּמוֹהַר"ן ז"ל סִפֵּר, שֶׁהֵבִין מְדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁאֵלֶיָּהוּ הַנְּבִיא לֹא זָכָה לְהִגִּיעַ לְמַדְרַגְתּוֹ שִׁיְהִיָּה נֶעֱשָׂה מְלָאךְ, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂקִידָה נִפְלְאָה בְּתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת יָמִים וְשָׁנִים, וְכֵן מִשָּׁה רַבְּנוּ לֹא בָּא אֶל מַדְרַגְתּוֹ רַק עַל-יְדֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, כִּי כָּל מִה שֶׁאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּבוֹרַח מִבְּנֵי-אָדָם (רְצוּנֵי לוֹמַר מוֹפְכוּחִים עִם בְּנֵי-אָדָם וְשִׁיחוֹת שֶׁל מִה בְּכָף), הָרִי זֶה נִכְלָל בּוֹ יִתְבָּרַךְ (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נב), וּמְאִירָה עֲלָיו הָאֲרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְעַרְבוֹת יְדִידוֹת זֵיו שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חַז"ל (מְגִלָּה

קעב אָשֶׁר א' שנו בַּנְחָל

יט:): אַלמלא נשתייר במערה שעמד בה משה ואלהו כמלא נקב סדקית, לא היו יכולים לעמד בפני האורה וכו', עין שם. פי הם וכו' על-ידי התמדתם בתפלה והתבודדות לגלוי אורות כאלו, אשר לא יכולים אפלו לעמד על ידם וכו', וזה שכתוב בזהר הקדוש (חקת קפ:): פרה דקבילת משור, ופרש רבנו ו"ל פרה היא תפלה, שור הוא לשון הסתכלות, פי על-ידי אפר פרה שהוא תפלה והתבודדות, זוכה לבוא לזכוף גדול כל-כה, עד שיראה ענינים נוראים ונפלאים כאלו מה שאין חכרו יכול לראות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רנד), והוא לזכות להסתכל על השכל שיש בכל דבר (עין שם, סימן א'), אך צריכים להיות סבלן גדול עד שבא יום ישועתו וכד חס גבה אתהפך (בכא בתרא עג:), שתתהפך מדת הדין, שהוא הסתר פנים, אל הרחמים, שהוא גלוי פנים (עין שם, סימן ב'). ובזה יובן גם מה שאיתא בלקוטי תורה מהאריז"ל (פרשת חקת) סוד פרה אדמה, כשהמלכות מקבלת אחורי השמות הקדושים ולא הפנים, לכן הוא סוד הדינים וכו', עין שם. פי בתחלה הכל בהסתר פנים ונדמה לאדם, שחס ושלום, אבדה תקנותו, וכאלו אין מנוס בעדו וכו', ומכל שפן כשגם מחלישים דעתו, אז נופל לגמרי, ונדמה לו כאלו נאבד, חס ושלום, לגמרי, אבל אם ירגיל את עצמו לאט לאט לחס בחרב התפלה, ולא יטה אותה לא לימין ולא לשמאל, אז יזכה סוף כל סוף לבוא לענינו.

אהובי! חזק ואמץ מאד מאד, וברח לך מדי יום ביומו אליו יתברך, כי רק הוא מבין אותך, ורק הוא אוהב אותך, ורק הוא עוזר ויעזר לך. ואמר במדרש שוחר טוב (תהלים ק'): בשעה שאתה עומד ומתפלל, יהא לכה שמח, שנאמר: "עבדו את ה' בשמחה", ולעולם אל תפל בדעתך, אפלו כשאין אתה יכול ללמד או להתפלל כלל, יהיה איה שיהיה צריך רק להחיות את עצמו, שזכה להתודע ולהתקרב אל ראש הצדיקים, שהוא נחלא עמיקא וטמירא דנביע מקורא דחכמתא עלאה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד מאד...

וּבַעֲנָנִים שֶׁתִּכְתְּבֶנָה שֶׁיִּצְאָה קוֹל שְׂאִינֵי רוּצָה לְהַשִּׁיב, הָאֲמַת אֲגִיד
לָךְ, שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה כְּתִבְתִּי מִכְתָּב לְר' .. גֵּרוֹ יֵאִיר, אִם יֵשׁ לוֹ אִיזוֹ
דֶּרֶךְ לְעֵכָב לְבַחֲוֹרִים שֶׁלֹּא יִכְתְּבוּ לִי, תִּהְיֶה לִי טוֹבָה גְּדוֹלָה,
וְהַטַּעַם לָזֶה, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ כִּי בְּסוֹף תִּהְיֶה לְכָל הַהֲנַהֲלָה וּלְכָל אֲנָשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ טַעֲנָה גְּדוֹלָה עָלַי, וְעַל-כֵּן מֵה לִי לְהַכְנִיס עֲצָמֵי בָּזָה,
הַרְבֵּה הַרְבֵּה עֵבֶר עָלַי כְּכֹר בְּעֵנִים קְרוֹב בְּנֵי הַנְּעוּרִים מְעַט מֵה
שֶׁאֲתָה יוֹדֵעַ וְיֹתֵר מִזֶּה שֶׁעֲדִין לֹא יוֹדֵעַ לְשׁוֹם בְּרִיָּה, וּבְשָׁבוּעַ זֶה
עָבְרָה עָלַי מְרִירוֹת רַבָּה מְרֹאֵשׁ יְשִׁיבָה אֶחָד, עַל-כֵּן הָיִי דָן אוֹתִי
לְכַף זְכוּת.

א' שָׁנָה.

בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם רִבְעֵי לְסֹדֵר חֲקַת אַחַר חֲצוֹת ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי, אַחֵי, יְדִידֵי, יְקִירֵי, הַבְּחוּר
הַיְקָר לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְכַבִּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה
מִמֵּי הַנִּחָל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנִצְחָה.

מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִּי.

חֲמֵדַת לְכַבִּי ! מֵה שֶׁבִּקְשָׁתָ לְסֹדֵר לָךְ סֹדֵר מֵה לְלַמֵּד אַחַר חֲצוֹת,
זֶה אֵי אֶפְשָׁר, כִּי לֹא כָּל אֶפִּין שׁוֹיִן, וְרַבְּנוּ ו"ל לֹא אָחִז לֹמֵר דְּבָרִים
אֵלוּ, וְגַם מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מְעַט שֶׁכָּל, יוֹדֵעַ וּמַבִּין, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְסֹדֵר
סֹדֵר מְסֹדֵר לְכָל אָדָם בְּפִרְטִיּוֹת, כִּי בְּכָל פַּעַם נִשְׁתַּנָּה הַסֹּדֵר, הָעֵקֶר
לְלַמֵּד כְּסֹדֵר: מְקָרָא, מְשָׁנָה, גְּמָרָא, מְדָרָשׁ וְשִׁלְחָן עֶרוּף וְלְקוּטֵי-
הַלְכוֹת מְעַט אוֹ הַרְבֵּה, מְתֵי שָׂרָק יִהְיֶה לוֹ זְמַן פְּנוּי, וְאֶסוּר לְבַלְבֵּל
אֶת עֲצָמוֹ מִזֶּה כָּלֵל.

מֵה אִמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר, פְּשׁוּט הַחֲיִיתָנִי לְשִׁמְעַ בְּשׁוֹרָה טוֹבָה

קעד אָשר א' שנו בנחל

המדשנת עצמותי, שתהלה לאל, אפה קם בחצות, ואומר את סדר תקון חצות, אשר אין למעלה מזה, ומהרנ"ת ז"ל אמר (לקוטי-הלכות, השקמת הבקר, הלכה א'), שהגאלה הראשונה היתה בחצות, כמו-כן הגאלה האחרונה שאנו מקוים אליה, תהיה בזכות אותם הזוכים לומר חצות.

אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו ששם נפשונו בחיים ולא נתן למט רגלינו. למען השם, בני ואחי ... היקר, אל תפל כל-כף בדעתך יהיה איך שיהיה, תעשה כל מיני עצות להיות תמיד בשמחה, ולילך בפנים שוחקות, שאז יאירו בך פני רבנו ז"ל ממש (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קנג), ואסור להיות מספק בשום דבר, כי 'ספק' בגימטריה 'עמלק', והוא המחליש את הדעת ומקרר את הלב. ורבנו ז"ל אמר פעם לאחד: ווי מען טוט איז גיט אביא מען טיט גישט קיין שלעכטס".

העקר לעבד על מצות השמחה, ולבקש על זה מדי יום ביומו, כי התפלה היא הפלי לקבל בו כל מה שירצה, ותרגיל את עצמך להיות שמח בחלקך — בין ברוחני ובין בגשמי. וחו"ל אמרו (אבות ג): "איזהו עשיר? השמח בחלקו", ואיתא במדרש (בראשית רבה צא, ה): בזמן שאדם עשיר, יש לו פנים שמחות לראות את חברו, ובזמן שאדם עני, אין לו פנים לראות, מפני שהוא מתבייש מחברו, כי זה תלוי בזה — כפי שאדם שמח בחלקו תמיד, אז הוא העשיר האמתי, ויש לו עזות דקדושה, ואינו מתפחד משום ברִיה שבעולם, ואין נחלשת דעתו, ולהפך — אז נופל בקטנות וחלישות הדעת ונשבר חס ושלום לגמרי.

אהובי, אחי! כל מה שתכניס בדעתך השמחה האמתית, כמו-כן תזכה להגיע אל הרחבת הדעת (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'), ותהיה בן חורין ממש. וצריך להרגיל את עצמו תמיד לחשב:

ע) איך שעושים זה טוב, העקר שלא עושים רע!

אֲשֶׁר א' שְׁנוֹ בְּנַחֵל קֵעָה

"הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ הוּא עִמִּי וְאֶצְלִי וְאוֹהֵב אוֹתִי, הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מְלֵא רַחֲמִים, וּבְיָדָיו רוּצָה בִּי". וְאָמַר רַבֵּנוּ ו"ל: בְּמָקוֹם שָׂאָדָם חוֹשֵׁב, שֵׁם כָּל הָאָדָם (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כ"א).

חֲמֻדַּת לְבָבִי! נָא וְנָא לְהַחְזִיק אֶת עֲצָמְךָ עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, וְתִשָּׁתֵּה בְּצַמָּא דִּבְרִיָּהֶם הַנוֹבְעִים מִהַנַּחֵל הָעֲלִיּוֹן הַיּוֹצֵא מִשְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיק וְכוּ', וְאֵין הַתּוֹרָה נִקְנִית אֶלָּא בְּשָׁלוֹם, שְׁנֹאֲמַר (תְּהִלִּים כ"ט, י"א): "ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם", וְשָׁלוֹם לֹא יִתְכַּן אִם לֹא תִהְיֶה לוֹ עֲנָנָה (עֵין ב'חֻמַּת אֲנָךְ לְהַחִיד"א, פֶּרֶשֶׁת צו), כִּי כְּשֶׂאָדָם זוֹכֵה לְבִטּוֹל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹוֹי יִתְבַּרֵךְ, וְאֵינוֹ נִמְצָא כָּלֵל בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּי הוּא בִטּוֹל וּמִבְטָל כְּחֶרֶס וּכְתוֹלַעַת, אִזּוֹ שׁוֹם בְּרִיָּה לֹא יְכוּלָה לָרִיב וּלְהִתְקוּטֵט עִמּוֹ, מֵאַחַר שֶׁאֵינוֹ נִמְצָא בְּזֵה הָעוֹלָם כָּלֵל, וְהוּא בְּשָׁלוֹם עִם הַכֹּל. וְכִמּוֹ שֶׁאָמַר מוֹהַר"ן ת"ו"ל לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כְּשֶׁשָּׂאֲלוּ, אֵיךְ הִיָּה יְכוּל לְסַבֵּל הַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁבְּזֵה אוֹתוֹ בַּת מִשָּׁה חִינְקָעס, וְהִשִּׁיב: "אֵיךְ הָאֵב מִיר אוֹיִס גִּימָאֵלֵט אֵיךְ הָאֵלֵט שׁוֹיִן פֶּעַרְצִיג יֶאֱהָר נֶאֱדָךְ מֵיִין הַסְּתֻלְקוֹת וְאוֹס הָאֵרֵט דָּאס מִיר וְאוֹס יַעֲנֵעַר זֶאגְט"^ב. וְאָמַר ר' לִוִי יֶצְחָק: דִּיקָא כְּשֶׂאָדָם מְסַתְּפֵל עַל הַתְּכֵלִית הַנְּצָחִית, וּמִבְטָל אֶת עֲצָמוֹ אֱלֹוֹי יִתְבַּרֵךְ, יְכוּל לְסַבֵּל אֶת כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו.

אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! חֻזַק וְאַמֵץ עִם כָּל הַנְּקֻדוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּךְ, וְתִהְיֶה רְגִיל לְשִׁיר לְעֲצָמְךָ תָּמִיד נְגוּנִים שֶׁל שְׂמִחָה (עֵין שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן רע"ג).

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

תְּכַתֵּב לִי אִם קִבַּלְתָּ מִכְּתָבִי הַקּוֹדֵם עִם הָעֲמוּדִים שֶׁל הַקְּרִיאַת שְׁמֵעַ שְׁעַל הַמַּטָּה, חֻזַק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד.

(ב) צִירְתִּי לְעֲצָמִי שָׁזָה כְּכָר אַרְבָּעִים שָׁנָה לְאַחַר הַסְּתֻלְקוֹתִי, וְמָה אֶכְפַּת לִי מֵה שֶׁהוּא אוֹמֵר.

א' שְׁנַח.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלַח יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, הַעֲסִקֵן בְּמַצּוֹת וְכוּ' ... גִּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ עִם הַכֶּסֶף לְפִדְיוֹן, יַעֲזֹר לְךָ
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים עַל-יְדֵי פֶלֶא עֲלִיוֹן.

רְאֵה לְהִיּוֹת זְרִיז בְּכָל מַעֲשֶׂיךָ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְאַף שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ
שְׂאֲתָה זְרִיז, עִם כָּל זֹאת 'אֵין מְזֻרְזִים אֶלֶּא לְמְזֻרְזִים' (מִכּוֹת כג.), כִּי
חֲבַל עַל כָּל רְגַע בְּזֵה הָעוֹלָם, לֹא רַק עַל כָּל יוֹם וְעַל כָּל שְׁעָה, אֶלֶּא
אֶפְלוּ עַל כָּל רְגַע, וּבִפְרָט אֲתָה שְׂיִישׁ לְךָ כַּחוֹת וְכִלִּים כְּאֵלוּ לַעֲזֹר
לְזוּלְתָךְ אֲתָה צָרִיךְ לְנַצֵּל אֶת זֶה וְלַעֲזֹר אֵיךְ שְׂאֲתָה רַק יְכוּל, כִּי אֶצְלוּ
יִתְבַּרֵךְ מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב כְּשִׂיְהוּדֵי עוֹזֵר לְזוּלְתוֹ בֵּין בְּגוֹפּוֹ וּבֵין
בְּנַפְשׁוֹ, וְלִכֵּן רְאֵה לְשָׁמֵר אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד מְאֹד מִבְּטוּל זְמַן, כִּי חֲבַל
עַל כָּל רְגַע מִמֶּשׁ, וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂמִנְצֵל אֶת זְמַנּוֹ לְטוֹב, וְאִז טוֹב לוֹ
בְּחַיִּים חַיּוּתוֹ וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, כִּי הַזְרִיז נִשְׁכַּר תְּמִיד.

נָא וְנָא רְאֵה לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וּבִפְרָט כְּשְׂאֲתָה הוֹלֵךְ
לְבַד עַל הַדֶּרֶךְ, אִז הוּא הַזְמַן הַכִּי טוֹב לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ. וּמוּבָא
בְּזֵהַר הַקְדוֹשׁ (עִין ח"א, דף רל.) כְּשְׂאֲדָם הוּא בְּדֶרֶךְ, הוּא צָרִיךְ לְהִיּוֹת
דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי תְּפִלָּה וְתוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֵה מְשָׁרָה אֶת
הַשְּׂכִינָה עֲלָיו, וְכֵן הוּא בְּתַקּוּנִים, אֲשֶׁר מְאִרֵי קִבְלָה הֵם כְּמוֹ צְפוּר
הַפּוֹרֵחַ בְּכָל מְקוֹם, הֵינּוּ מִי שְׂמִיחַד יְחוּדִים קְדוֹשִׁים, הֵיכֵן שָׂרַק
הוֹלֵךְ הַשְּׂכִינָה הוֹלְכַת עִמּוֹ, שְׂזָה עֲנִין הַהִתְבּוֹדְדוּת שְׂזָה הַיְחַוּד
הָעֲלִיוֹן שְׂאֲדָם מִיחַד אֶת עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאֵינּוּ רוֹצֵה שׁוּם דְּבַר,
רַק אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמַעֲלָה מִיֵּין נוֹקְבִין אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, שְׂזָה
גְּדֵל הַתְּשׁוּקָה שְׂאֲדָם מִתְעוֹרֵר נִגְדּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי יֵשׁ מִיֵּין דּוּכְרִין —

אֲשֶׁר א' שֵׁנֵט בְּנַחֵל קֵעוּ

זֶה אֹרֵךְ הַבָּא מְלַמֵּעַלָּה לְמִטָּה, וְלִהְפֹּדֵם מִיַּיִן נוֹקֵבִין — הוּא אֹרֵךְ
הַבָּא מְלַמֵּטָה לְמַעְלָה, שְׁנֵה סוּד "אֲשֶׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר" (וַיִּקְרָא
יב, ב), שְׁנֵה עֲנִיֵן הַשְּׁלֵמוֹת — לְזָכֵר תָּמִיד בְּעִלְמָא דְאֲתִי (לְקוּטִי-
מוֹתֵרִין, חֶלֶק א', סִימָן נד), וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְפָּאֵר עִם הָאָדָם
שְׁמַעְלָה מִיַּיִן נוֹקֵבִין, כִּי בְּזֵה נַעֲשֶׂה יַחֲדָה הָעֲלִיּוֹן, הִינּוּ כִּי
הִתְעוֹרְרוּת בָּאָה בְּכָל יוֹם מְלַמֵּעַלָּה לְמִטָּה, אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד זוֹכֵה
לְהִתְעוֹרֵר חֲזָרָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִפְלוּ אִם מִתְעוֹרֵר, זֶה רַק לְדַקָּה אוֹ
לְכַמָּה דְקוֹת, אוֹ לְשַׁעָה וְלֹא יוֹתֵר, מֵה שְׂאִין בֵּין אִם יֵשׁ אֲתַעְרוּתָא
דְלִתְפָא, שְׂאָדָם מִתְעוֹרֵר תָּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי שִׁיחָה
בִּינּוּ לְבִין קוֹנּוּ, עַל-יַדֵּי-זֶה הוּא מַעְלָה תָּמִיד מִיַּיִן נוֹקֵבִין, אוֹרוֹת
מְלַמֵּטָה לְמַעְלָה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה גוֹרָם שַׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים לְמַעְלָה,
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹרָה אֲצִלוּ, וְאִין עוֹד מְקוּם וּזְמַן הָרְאוּי לְזֶה,
כְּמוֹ שְׂאָדָם הוֹלֵךְ עַל הַדֶּרֶךְ שְׂאֵז הוּא הוֹלֵךְ לְבַד, וְאִף אֶחָד לֹא
מְבַלְבֵּל אוֹתוֹ, וְיָכוֹל לְדַבֵּר עִם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיִשׁוּחַ וְיִסְפֹּר
לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוּ בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וְאֵז הוּא לֹא
צָרִיךְ שׁוּם חֶבֶר וְשׁוּם מְלִיָּה וְכוּ' וְכוּ', כִּי הוֹלֵךְ רַק עִם הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶה שְׂכָתוֹב אֲצֵל אַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית יז): "הִתְהַלֵּךְ לְפָנָי וְהָיָה
תָּמִים"; (וְכֵן שְׁם כד, מ): "אֵת הָאֱלֹקִים אֲשֶׁר הִתְהַלַּכְתִּי לְפָנָיו", וְכֵן
הוּא בְּנַח (שְׁם ו, ט): "אֵת הָאֱלֹקִים הִתְהַלֵּךְ נַח", כִּי הַצְדִּיקִים הוֹלְכִים
תָּמִיד עִם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעָה אֵת
עַצְמוֹ, וּמְכַנִּים אֵת דְּבוּרִים אֵלוּ בְּתוֹךְ לְבָבוּ, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

רָאָה לְהִתְמַיֵּד בְּסַפְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל, וְאֵז תְּרַגֵּישׁ חַיִּים חַדָּשִׁים בְּחַיִּיךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שֵׁנֵט.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֹרֵךְ לְיוֹם תְּמִישִׁי לְסֹדֵר חֶקֶת הִתְשַׁלֵּד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה,

קעח אָשֶׁר א' שם בַּנְחַל

הַרוּצָה לְהָאִיר נִפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת צַח הַצַּחְצָחוֹת, הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכוּן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ עִם הַכֶּסֶף לְפָדְיוֹן, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיִמְתְּקוֹ מִמֶּךָ הַדֵּינִים עַל-יְדֵי פֶלֶא עָלְיוֹן.

רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּיֹתֵר לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְתִרְחִיק מִמֶּךָ אֶת הָעֲצָבוֹת מְאֹד מְאֹד, כִּי הָעֲצָבוֹת הֵיא הַסְּטָרָא אַחֲרָא, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹנֵא אוֹתָהּ, בֵּן גְּלָה לְנוּ רַבְּנוּ ז"ל, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְמִסֵּר אֶת נִפְשׁוֹ עַל מִדַּת הַשִּׂמְחָה, וְלֹא לְהַנִּיחַ אֶת עֲצָמוֹ כְּרָגַע לְהִיּוֹת בְּעֲצָבוֹת וּבְמִרְהָ שְׁחוּרָה, וְלִכְּוֹן תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים שְׁבַעוּלָם לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וְעַל-יְדֵי שִׂמְחָה תִּזְכֶּה לְכָל טוֹב אֲמָתִי וְנִצְחִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' ש.ס.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, הַבְּחוּר הַיְקָר לִי מְאֹד מְאֹד, שׁוֹתָה מִמִּי הַנְּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

מְאֹד נִפְלֵא בְּעֵינַי, כִּי לֹא זְכִיתִי לְשִׁמְעַע מִמֶּךָ כָּל הַזְּמַן, וְגַם עַכְשָׁיו נוֹדַעְתִּי שְׁנִכְנַסְתָּ לְלִמּוֹד שָׁם בְּיִשִּׁיבָה שְׂאֵתָה שָׁם וְכוּ', בְּוֹדָאֵי אָנִי דָן אוֹתְךָ לְכַף זְכוּת וְכוּ', שְׁכָל זֶה מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ אֵינְךָ וְכוּ'.

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! שְׂמִחְתִּי מְאֹד מְאֹד בְּשִׁמְעֵי שְׂאֵתָה מִתְחַבֵּר עִם הָאַבְרָהָ הַיְקָר ... גֵּרוֹ יֵאִיר, בֵּן תַּעֲשֶׂה וְתַהֲיֶה רְגִיל אֲצִלוֹ, וְרֵאָה אֶל מָה שְׁיִכּוּלִים לְהַגִּיעַ, אֶל מִדַּת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת וְכוּ', וּמְקַדֵּם בְּלִמְדָנוּ בְּצוֹתָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן כְּדַרְבְּנוּ בְּכָל לַיִל רַבִּיעִי, דְּבַרְנוּ הַרְבֵּה, אֵיךְ שְׁכָל הַיְהִדוֹת בְּכָלֵל, וְכָל הַהֲתַקְרָבוֹת אֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּפִרְט

אֲשֶׁר א' שם בְּנַחֵל קעט

תְּלוּיָהּ אִף בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְּשִׁיטוֹת, וְצָרִיף לְהַשְׁלִיף מֵאֲתוֹ אֶת כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁל הַבַּל, וְלֹא יִרְצֶה רְצוֹן אַחַר מִבְּלַעְדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, הֵינּוּ לֹא לְרִצּוֹת לְהִיּוֹת רַב וְלִמְדוֹן אוֹ בְּעַל מְקַבֵּל וְכוּ', וְכֹו', רַק הָעֵקֶר לְהִיּוֹת כְּרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, לְבַטֵּל רְצוֹנוֹ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוּ יִזְכֶּה שְׂיִתְנַהֵג עִמּוֹ הַכֹּל כְּרְצוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (אָבוֹת ב'): "בְּטֵל רְצוֹנְךָ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ, כְּדֵי שְׂיִבְטֵל רְצוֹן אֲחֵרִים מִפְּנֵי רְצוֹנְךָ; וּבִשְׁלֵמוֹת זֻכִּים לְזֶה רַק עַל-יְדֵי תַפְלָה וְהַתְּבוּדָּוֹת, לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ תָּמִיד לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ יִשִּׁיחַ וְיִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ.

חֲמַדַּת לְכַבֵּי! חֲדָשׁ יְמִיד כְּקָדָם, וְאֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, כִּי תִהְלֶה לְאֵל, יֵשׁ לָךְ כָּלִים טוֹבִים, הַחֲזֹק בְּהַתְּמַדַּת הַלְמוּד בְּכַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וּבִיּוֹתֵר תִּתְחַזַּק בְּמַדַּת הַשְּׁשׁוֹן וְהַשְּׂמִחָה, אִף שֶׁקָּשָׁה וְכָבֵד עֲלֶיךָ, זֶהוּ עֵקֶר מַעֲלַת הָאָדָם — כְּשִׁזְזָה לְהַפְּךָ אֶת כָּל הַיְרִידוֹת לְעֲלִיּוֹת גְּדוּלוֹת וְאֵת הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה. וְהָעֵקֶר — לְהַכְנִיס תָּמִיד בְּדַעְתּוֹ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכַל עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיף תָּמִיד לְחַשֵּׁב, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא אָב הַרְחֻמָּן, וְהוּא אוֹהֵב אוֹתִי, כִּי אֶחָד בְּגִימְטְרִיָּה אֶהְיֶה (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ד'), בְּזֶה שְׂאוּחַז אֶת עַצְמוֹ בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּזֶה בְּעַצְמוֹ מִמְּשִׁיף עַל עַצְמוֹ אֶהְבֵּתוֹ יִתְבָּרַךְ.

אֶהוּבִי, אֶחִי! עֲכָשׁוּ נִכְנַס וּבָא הַקִּיץ הַחַם בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, טוֹב מְאֹד עֲשִׂיתָ שְׁבִרְחַתָּ מְהֵעִיר, וְאִתָּה לּוּמֵד חוּץ לְיִשׁוּב, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה תִּנְצֵל מִכָּל רַע'. שִׂמַּח תְּשִׂמַּח אֶת נַפְשְׁךָ הַצְּמֵאָה וְהִרְעֵבָה, וּתְתַחֲיֶה אֶת עַצְמְךָ בְּזֶה שְׂזִכִּיתָ לְהַתְּוַדֵּעַ מִרְבְּנוֹ ז"ל; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, אֲשֶׁר הוּא קָרְבָנוֹ אֶל הַצְּדִיק הַמְּשִׁיף רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ עָלֵינוּ (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ז') וְהוּא הַמּוֹכִיחַ אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, בְּסוּד (שִׁיר הַשִּׁירִים יא, יב): "נִרְדֵי נִתַּן רִיחוֹ" (עֵין שָׁם, סִימָן ח'), וְעַל-יְדֵי-זֶה אָנוּ שְׂכִים בְּתִשׁוּבָה שֶׁל אֶהְבָּה. וְיִדוּעַ מֵאֵמֶר הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ עַל פְּסוּק (בְּמִדְבָר

קפ אָשֶׁר א' שסא בְּנַחֵל

כא, ו) "וַיִּשְׁלַח ה' בְּעַם אֶת הַנְּחָשִׁים הַשֹּׁרְפִים וַיִּנְשְׁכוּ אֶת הָעָם", הֵם המוכיחים שְׁאִינֶם פְּרָאוּי, שֶׁהֵם מְפִילִים אֶת הָאָדָם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְעַל-כֵּן מָה טוֹב וּמָה נְעִים לְהִתְחַבֵּר רַק עִם חֲבָרִים טוֹבִים מְאֻנְשֵׁי שְׁלוֹמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, הַמְקַרְבִּים וּמְדַבְּקִים אוֹתוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר. אֲקַנְוָה לְרֵאוֹתְךָ אוּ עַל כָּל פְּנִיִּים כָּתַב יָדְךָ.

א' שסא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבִי, אַחִי וְרַעִי, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחֵל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, שֶׁהוּא אוֹר הָאוֹרוֹת הַמְאִיר לְכָל הָעוֹלָם, לְכָל מִי שֶׁיִּרְצֶה לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

אֶהוֹבִי, אַחִי הַיָּקָר! מָה אִמַּר לְךָ, אֶת גְּדֹל הַחַיּוֹת וְהַמְשִׁיבַת נְפֶשׁ וְהַתְעֲנוּג הַרוּחָנִי שְׁאֵנִי מְקַבֵּל מִמְּךָ — אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּלֵל, כִּי כַּמָּה וְכַמָּה יִגִּיעוֹת שֶׁל שְׁעוֹת שְׁעוֹת, יָמִים וְשָׁבוּעוֹת וְחֻדְשִׁים רְצוּפִים עוֹבְרִים וּבָאִים, עַד שְׁזוֹכִים לְהֵאִיר בְּנַפְשׁ אוֹר וְדַעַת רַבָּנוּ ז"ל, וְאִתְּתַת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֶפְלוּ לְאַחַר כָּל הַיִּגִּיעָה וְהַבְּטוּלִים כּוֹלֵי הָאִי וְאוּלֵי וְכוּ', וְעַל-פִּי-רַב נִשְׁבַּר לְבִי בְּקַרְבִּי לְגַמְרֵי כְּחָרֶס הַנִּשְׁבַּר וְכוּ', כְּשֶׁרוֹאִים שְׁמֵאִירִים בְּאֶחָד אוֹר וְדַעַת רַבָּנוּ ז"ל, וּלְבִסוּף "וְעוֹעֲרֵט עַר אַ חֲכָם"^צ, וְעַל-יְדֵי-זֶה לְבִסוּף נוֹפֵל לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא. וְתַהֲלָה לְאֵל, זְכַנֵּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְרֵאוֹת בְּךָ וּבְאַחִיךָ מָה שְׁחַכְּיָתִי וְקוּיָתִי — לְסַלֵּק אֶת הַדַּעַת לְגַמְרֵי, וְלִידַע שְׁאֵין יוֹדְעִים, כָּלֵל וְכָלֵל לֵא, וּלְבִטֵּל אֶת דַּעַת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, וְלִצִּיַּת אֶת הַצִּדִּיק עַל כָּל אֲשֶׁר יֵאמַר כִּי הוּא זֶה (עֵינֵן לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן, חֲלָק א', סִימָן כַּג).

צ) הוּא נִהְיָה "חֲכָם".

אֲשֶׁר א' שסא בַּנְחַל קפא

מה אמר לה, כל היתהדות בכלל וכל ההתקרבות אל רבנו ז"ל, שהוא אור הגנוז, שיתגלה על-ידי משיח לכל ישראל, אי אפשר לקבל, כי אם כשזוכה לסלק ולבטל חכמתו ודעתו לגמרי, וכל מה שהאדם בא לבטול יותר, על-ידי-זה מאיר בו יותר אורו ותברך ואור הצדיק; כי העקר למה האדם רחוק מהשם ותברך ומהצדיק האמת, הוא רק על-ידי חכמות, וכל אחד מדמה, שלו יש אילו המצאות ואילו עבודות ואילו הנהגות וכו' וכו', ובאמת הפל שטיות ופתוים, "כי אין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה'" (משלי כא, ל). העקר לבטל את עצמו תמיד אליו ותברך, ולא ירצה רצון אחר מבלעדי רצונו ותברך, ואף שפין פך ובין פך עוברים נסיונות וירידות ונפילות וכו' וכו', צריך לידע, שזה עקר שבחו של האדם — כשזוכה להפך את כל הירידות והנפילות והחלישות הדעת אל תכלית העליה, להפך את היגון ואנחה אל שלמות השמחה, ועל-כן כל מה שעובר יותר על כל אחד, והוא זוכה אף-על-פי-כן להתחזק ולעמד על עמדו, ומהפך את פניו תמיד אליו ותברך, אז מעלתו גבוהה מאד מאד.

מה אמר לה, חמדת לבבי, כל מה שנדבר יחד וכל מה שנתפתח יחד, להאיר אחד בתברו את הרגשת נעם ערבות ידידות פנימיות לבבי, עדין לא יצאנו ידי חובתנו, כי על זה נאמר (משלי לא, כג): "נודע בשערים בעלה", ואמרו בזהר הקדוש (עין ח"א קג): כל חד לפום מה דמשער בלביה, ורבנו ז"ל מגלה לנו, שאפלו לעצמו אי אפשר לספר כפי הזריחה והאור שמאיר בו בכל פעם ובכל שעה מתדוש (עין שיחות-הר"ן, סימן א'), וראוי לנו לחזר אלפי ורבבות פעמים, לומר: "אשרינו ואשרי חלקנו ומה יפה ירושתנו, שזכינו ששם נפשנו בחיים ולא נתן למט רגלינו, ונפלנו בחלקו של רבנו ז"ל". וכל זמן שאנו מלבשים בגופנו הגשמי, אין אנו יכולים לשער ולציר לעצמנו מעלת ההתקרבות אליו, ומעט מהרבה יכולים להבין, ויותר מזה צריכים להאמין, כי באמת אנו רואים ויודעים באיזה מצב ובאיזה שאל תחמיות אנחנו נמצאים וכו' וכו',

קפב אֲשֶׁר א' שסא בְּנַחֵל

וּאֶף-עַל-פִּי-כֵן מַעַט הִדְבַּשׁ שֶׁנִּגְעַנּוּ בִקְצֵה הַמַּטָּה, כְּבָר אִוְרוֹ עֵינֵינוּ, מְכַל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁנִּתְמַיֵּד וְנִינֵק דְּבַשׁ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, שֶׁהִיא תּוֹרַת רַבֵּנוּ ז"ל — אֵיךְ יֵאִירוּ עֵינֵינוּ?! וּבְאַמַּת כְּבָר דִּבְרָנוּ הִרְבֵּה פָּנִים אֶל פָּנִים, אֲשֶׁר צָרִיךְ לְהִתְמַיֵּד כָּל-כֶּף בְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, עַד שִׁיְהִיו שְׂגוּרִים עַל פִּיו, וּמוֹהַרְנֵ"ת ז"ל אָמַר לְאַבְרָהָם אֶחָד: "תָּזֹר לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְוָאוּם אֵין דָּעַם גּוּף וְוָאֵס עָס אִיז דָּא דָּעַר לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְוֵעֲלִין דִּי וְוֵעֲרִים אֵין קְבָר נִישְׁט צוֹ קוּמְעֵן"ק. וְרַבֵּנוּ ז"ל הִזְהִירָנוּ וּבִקֵּשׁ אוֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד, שֶׁנִּתְמַיֵּד בְּסִפְרוֹ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא (עֵין בְּתֵי-מוֹהַר"ן, מַעֲלַת תּוֹרָתוֹ וּסְפָרֵיו, עֵין סִימֵן שִׁמְט), וּמוֹהַרְנֵ"ת ז"ל אָמַר, שֶׁזֶּוּ זְכוּת גְּדוּלָּה וְנוֹרָאָה, כְּשֶׁזּוֹכֶה שֶׁמַּחֲשַׁבְתּוֹ מְשׁוּטָטַת בְּתוֹרַת רַבֵּנוּ ז"ל (עֵין שֵׁם בְּמַעֲשֵׂה מֵהַעֲגוּל הַשִּׁיף לְתוֹרָה כ.). וְשִׁמְעָתִי מֵר' לִוִי יִצְחָק, שֶׁבְּאוּמָן לְמַדּוֹ רַק סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְלֹא רָצוּ לְשַׁמַּע שִׁיחוֹת, וְכָל אֶחָד הִתְמַיֵּד מְאֹד מְאֹד בְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, עַד שֶׁהָיוּ בְּאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ כְּאֵלוֹ, שֶׁהָיוּ בְּקִיָּאִים בְּזֶה בְּעַל-פֶּה מִמֶּשׁ, וְאָמַר אֹז: הִרְבֵּה צְדִיקִים יֵשׁ בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ גַם עַכְשָׁו, וְהֵם אֵינָם יוֹדְעִים מְכַל אֵלוֹ הַשִּׁיחוֹת, וְאָמַר: מֵה צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת עֵקֶר מֵהַשִּׁיחוֹת, הָעֵקֶר הוּא עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְרוֹאִים כְּשֶׁהוֹלְכִים עִם חֲכָמוֹת, צְרִיכִים שִׁיחוֹת וּפּוֹלִיטִיקָה, וְלִכְל אֶחָד יֵשׁ שִׁיחוֹת תְּדוּשׁוֹת, שִׁטְיוֹת וְהִבְלִים, וּמֵה לָנוּ כָּל זֶה, הֲלֹא יֵשׁ לָנוּ הַלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן וְסִפְרֵי הַמִּדּוֹת וְכָל הַשִּׁיחוֹת שֶׁהִדְפִּיס מוֹהַרְנֵ"ת ז"ל, שֶׁהֵם בְּוֹדָאֵי אַמַּת, הָעֵקֶר טַהוֹן אוֹן טַהוֹן אֵין עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אוֹן נִישְׁט מִיֵּד וְוֵעֲרָן, וְכֵן לֹא לְהִתְפַּעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה (אֶף מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ), כִּי רַבֵּנוּ ז"ל הוּא מִתְּנָה לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל, וְאֵינּוּ מְצַמְצָם אֶצֶל אֶחָד, וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִתְכַּרַח לָהֶם לְהִתְוַדַּע מִרַבֵּנוּ ז"ל, וְדָבָר זֶה יְהִיָּה עֲבוֹדַת מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ — לְגַלוֹת וּלְפָרְסָם אֶת הָאוֹר הַגָּנוּז הַזֶּה. וּמִקֶּדֶם בְּלִמְדָנוּ בְּצוֹתָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן כְּדִרְכָנוּ לְלַמֵּד בְּכָל לַיִל רְבִיעִי, דִּבְרָנוּ הִרְבֵּה, שֶׁאֵין אָנוּ יְכוּלִים לְתַאֵר לַעֲצָמָנוּ כְּמָה אָנוּ מְאֻשְׁרִים, שֶׁאָנוּ זוֹכִים לִידַע מִרְבֵּי אַמַּת כְּזֶה,

ק) תָּזֹר בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, כִּי בְּגוּף שִׁיְהִיָּה לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, לֹא יִגְשׁוּ הַתּוֹלְעִים בְּקִבְרָה.
 ר) לַעֲשׂוֹת וּלְעֲשׂוֹת בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, וְלֹא לְהִתְעַיֵּף.

אֲשֶׁר א' שסא בנחל קפג

הַמְגִלָּה וּמִפְרָסֵם אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ: יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר אָפְלוּ שְׂפֵלִים וְקִטְנִים וְגֵרוּעִים כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם, גַּם-כֵּן נִזְכָּה שִׁיפְקָחוּ עֵינֵינוּ, וְנִתְחִיל לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, מִי הָאֱמִין לָזֶה וְכוּ'. וְרֵאוּ לָנוּ לְשִׂמְחָה וְלִגְיִל וְלִרְנֵן בְּכָל יוֹם: "בְּךָ רִבְנוּ נְגִילָה בְּךָ רִבְנוּ וְנִשְׂמַחָה", כִּי מָה הֵינּוּ עוֹשִׂים בְּלַעֲדָיו וְכוּ'.

אָנָּה, יְדִידֵי הַיָּקָר, אַל תִּנְיַח אֶת עֲצָמְךָ לְבַלְבֵּל דַּעְתְּךָ מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְהַגְלָה וְהַדְבֵּר עִם חֲבֵרְךָ עֲצוֹת רִבְנוּ ז"ל בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֲשֶׁר דִּבְרַנוּ יַחַד, וּכְבָּר אֲמַרְתִּי לָךְ, כִּי פָמָה פְּעָמִים מְרַב 'חֲכָמוֹת' שְׂרוּאִים וְכוּ', וְוַעֲרַט צוּבְרָאֲכֵן דָּאֵס הָאֲרָץ, הֵיִתְכֵן מְעַן שְׁטִיט בֵּי אֲזוּינַע אוֹצְרוֹת בֵּי אֲזוּי אֵיין פֶּאַרְמַעְגֵן וּוי הָאֵט מְעַן צִיט צוֹ מַאֲכָן חֲשִׁבּוֹנוֹת פּוֹן דַּעַם אָדַעַר פּוֹן דַּעַם, דַּעַר הֵיילִיגְעַר רַבִּי גִיט אוֹנֵן אֲזוּינַע רְפוּאוֹת, אֲזוּינַע עֲצוֹת וּוי קַעַן מְעַן זֵיין אֲזוּי אֵיין בְּטָלָן, אוֹן זֵיי נִישְׁט נַעֲמַעֲנִין וְכִרּוּף ה', חֲמֻדַּת לְבָבִי, אַתָּה מְצִיַת אוֹתִי, מִמֶּשׁ חַיִּים חֲדָשִׁים אַתָּה מְכַנִּיס בִּי בְּכָל פַּעַם, כִּי פָמָה בַּחוּרִים וְאַבְרָכִים הִתְחִילוּ, וְלִבְסוּף זֵיינַעֵן זֵיי גִינּוּאַרְן קְלוּגִי, וְהִתְחִילוּ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַשֶּׁכֶל, נוֹ דַּעַר עַקַר אִיז דָּאֵס וְכוּ' נִישְׁט דָּאֵס וְכוּ', אוֹן דַּעַר עַקַר אִיז נִישְׁט דָּאֵס^א וְכוּ', וְכָךְ לָאֵט לָאֵט עוֹזְבִים אֶת הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּוֹת, אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֶת זֶה כִּי אִם עַל-יְדֵי תַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, פְּרָאֶסְטֶאֶק^ב מִמֶּשׁ, כִּי כָל מָה שְׂמַסְלֵק דַּעַת עֲצָמוֹ, כְּמוֹ-כֵן זוֹכָה לְדַבֵּר יוֹתֵר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵן בְּלַמוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לְהִתְמִיד מְאֹד מְאֹד, וְלִהְיוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כְּרִצּוֹנוֹ שֶׁל רִבְנוּ ז"ל (עֵינִי שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן כח), בְּמִקְרָא, מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ

ש) נִהְיָה הַלֵּב שְׂבוּר, הֵיִתְכֵן עוֹמְדִים לְפָנָי כְּאֵלוֹ אוֹצְרוֹת בְּנִכְסֵי יָקָר כְּזֶה, וְיֵשׁ זְמַן לְדַבֵּר דְּבוּרִים אַחֲרֵים אִיךְ יֵשׁ זְמַן לַעֲשׂוֹת חֲשִׁבּוֹנוֹת מְזָה אוֹ מְזָה, הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ נוֹתֵן לָנוּ כְּאֵלוֹ רְפוּאוֹת כְּאֵלוֹ עֲצוֹת, אִיךְ אֶפְשָׁר לְהִיוֹת בְּטָלָן כְּזֶה, וְלֹא לְקַחַת אוֹתָם...

ת) הֵם נִהְיוּ חֲכָמִים.

א) נוֹ, הָעַקַר זֶה זֶה וְכוּ', לֹא זֶה וְכוּ', וְהָעַקַר זֶה לֹא זֶה וְכוּ'.

ב) אִישׁ פְּשׁוּט וְעַמְמִי.

קפד אָפּשָׁר א' שסב בנחל

וּשְׁלַחַן עָרוֹף וְכוּ' וְכוּ', אִי אֶפְשָׁר לְקַיְמוֹ בְּאַמֶּת, כִּי אִם עַל-יַדֵּי תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, פְּרָאֶסְטָאק מִמֶּשׁ, אֵינִי רוֹצֵה לִהְיוֹת לֹא לְמֶדֶן וְלֹא מְקַבֵּל וְלֹא גְאוֹן, רַק נִפְשִׁי חֲשָׁקָה בַתּוֹרָה, לְהָאִיר נִפְשִׁי בְעֵרְבוֹת אוֹר וְזִיו הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְהַמְּאוֹר שָׁבָה יַחְזִירֵנִי לְמוֹטָב.

חֲמַדַּת לְכַבֵּי! הַהֲכָרַח לְקַצֵּר בְּמָקוֹם שְׂאֵמְרוּ לְהֶאֱרִיף.

וְאֵנִי מֵאֲחַל לָךְ הַצְּלָחָה נְצַחִית. עֲלֵה וְהַצְּלַח בְּכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה, וְתֵאִיר אֶת אוֹר הָאַמֶּת בְּאֲשֶׁר דִּבְרַנּוּ יַחַד...
הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

א' שסב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׂשִׁי עֶרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, גֵּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּר וְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ.

בְּעֵנִין שְׁלוֹם-בֵּית וְכוּ' וְכוּ', עָלֶיךָ לְמַסֵּר נִפְשֶׁךָ מְאֹד מְאֹד עַל דְּבַר זֶה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הִקְפִּיד מְאֹד מְאֹד עַל שְׁלוֹם-בֵּית, וְאֵין שׁוֹם תְּרוּץ לְרִיב בְּבֵית וְכוּ' וְכוּ', אָדָם צָרִיךְ לִהְיוֹת וּתְרֵן בְּבֵיתוֹ, וְכָכָל שֶׁהוּא וּתְרֵן, כִּף הוּא מְצָלִיחַ בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי, וְכָל אֱלוֹ שֶׁהַצְּלִיחוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, הִזָּה רַק בְּזְכוּת שֶׁהָיוּ וּתְרַנִּים בְּבֵיתָם, וְעַל-כֵּן רָאָה לִהְיוֹת וּתְרֵן גְּדוֹל בְּתוֹךְ בֵּיתְךָ, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִאֲרִיכוּ יָמֶיךָ, כִּי לְהַפּוֹךְ כְּשִׁישׁ מִחֲלָקַת וּמְרִיבוֹת, אֵין לָךְ עוֹד קְצוֹר יָמִים יוֹתֵר מִזֶּה, כִּי הַמְּחַלְקַת וְהַמְּרִיבוֹת בְּבֵית גּוֹרְמִים לְקַטְנוֹת הַמַּחֲזִין וּלְצִמְצוּם הַדַּעַת, וְנִהְרַס כָּל הַמַּח, וְכִבֵּר אִי אֶפְשָׁר לְלַמֵּד.

אֲשֶׁר א' שֶׁב בְּנַחֵל קִפָּה

אודות וכו' וכו', עי' בספר חסידים, סימן תשמ"ט: "יש אדם ששונא לאשתו, לא יתכן שיבקש מהשם לתן לו אשה אחרת, אלא אם היא מכעסת אותו, ואינה טובה בעיניו, יבקש מהשם יתפך את לבה לאהב אותו או תשא חן וחסד לפניו שיאהבנה, והיא תאהבנו, עי' שם"; ועל-כן פלך מדבורים אלו, כי זה עצת היצור הרע, ובפרוש גלה לנו רבנו ו"ל (שיחות-הר"ן, סימן רסג), אשר היצור הרע גורם לפרודים בין בני הנעורים כדי להכשילם בעברות, רחמנא לישזבן, ועל-כן ברח לך ממחלקת ומריבות, ותשתדל מאד שיהיה שלום בתוך ביתך.

ושמעתי הרבה מאנשי שלומנו תלמידי ר' אברהם בר' נחמן ו"ל, פגון: ר' לוי יצחק (נרו יאיר) [ו"ל] ור' אלהו חיים רוזין (נרו יאיר) [ו"ל] וכו' וכו', איך שר' אברהם ו"ל היה מקפיד מאד מאד על שלום-בית, ואמר, שפך קבל מאביו ר' נחמן טולטשינער ו"ל, שקבל ממוהרנ"ת ו"ל, שצריכים מאד מאד לשמר על שלום ביתו, כי אחרת אי אפשר לקבל מרבנו ו"ל כלל, כי אם המחין פגומים לא יכולים לקבל מרבנו ו"ל כלל, ועל-כן אל יסיתו אותך אברכים מפרעים שהתקבנו לאחרונה, חבורה של משגעים ומטרפים שמסיתים ומדיחים לברת מהבית וכו' וכו', הכל הבל ורעות רוח, וזה לא דרך רבנו ו"ל, סתם שטיות, כי כל אלו שמתנהגים בדרך זו, לך ובדק אחריהם אם אינם בעלי עברה, רחמנא לישזבן, ועל-כן ברח לך מחבורתם, שהם סתם חבורה של משגעים ומטרפים, ואין זו דעת רבנו ו"ל כלל, יכולים לגור עם אשה באהבה אחנה ורעות, ועם כל זאת יכולים לצאת לשדה ולצעק הרבה להקדוש-ברוך-הוא, זה לא סותר את זה וכו', וכן יכולים לשבת בבית-המדרש וללמד בהתמדה גדולה, ולבא אחר-כך לבית, ולדבר עם אשתו בדרך ארץ גדול ובאהבה, אחנה ורעות, וזה לא סותר, מי שאומר אחרת סימן שמחו פגום, כי הוא רחוק מישוב הדעת, ובכלל אין לו התבודדות, כי מי שזוכה להתבודדות אמתית וישוב הדעת, רואה שזה רצון הקדוש-ברוך-הוא, ועל-כן

קפו אֲשֶׁר א' שסג בַּנְחַל

תַּעֲשֶׂה כְּמוֹ שְׂאֵנִי מִבְּקֶשׁ אוֹתְךָ, וְאֵז תַּצְלִיחַ דְּרַבְּךָ.

אם תוכל לבוא לכאן — מה טוב ומה נעים, כי אני מאד מאד מִפְּחַד שְׂמָא יִגְרְמוּ לְךָ גַט, חס ושלום, על-ידי ההנהגות המטרפות של המשגעים והמטרפים וכו' וכו', אֲשֶׁר אֵין לָהֶם שׁוּם שְׂיִכוּת לְרַבְּנוּ ז"ל, וְזֶה בְּרוּר.

עֲלִיךָ לְדַעַת, הַהִתְקַרְבוּת אֶל רַבְּנוּ ז"ל תְּלוּיָהּ רַק כְּפִי שְׁלוֹמֵדִים לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, כִּי פְּנִיּוֹ, שְׁכָלוֹ וְחֻכְמָתוֹ — שֵׁם הֵם בְּתוֹךְ הַסֵּפֶר (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִמֵּן קצב, קעג), וְלִכְּן מִי שְׁלוֹמֵד יוֹתֵר לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, הוּא יוֹתֵר מְקַרֵּב לְרַבְּנוּ ז"ל, וְיוֹתֵר מְזַדְּכָכִים דְּמִיּוֹ, וּבִפְרָט שְׂגֵלָה לְנוּ רַבְּנוּ ז"ל (שֵׁם, סִמֵּן עה) שְׂצָרִיךְ לַעֲבֹד אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם כָּל הַדְּמִים, וְלִזְכֹּר אֶת הַדְּמִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֵף פֶּעַם לֹא יָבוֹא לִידֵי מַחְלָקַת וְכוּ', עֵינֵי שֵׁם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֵךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שסג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׂשִׁי — עֶרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר חֻקַּת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבֵרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֻכְמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר.

לְנִכוּן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמֶךָ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׂבַעוּלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי הַשְּׂמִיחָה הִיא רְפוּאָה בֵּין בְּגִשְׂמֵי וּבֵין בְּרוּחֵי (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִמֵּן כד), וְחֻכְמֵי הַרֹפְאִים אוֹמְרִים, שְׁכָל הַמַּחְלֹת בְּאוֹת לְאָדָם רַק מִחֻמַּת עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת, וְלִכְּן צְרִיכִים לְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וְאֵף שְׁזוֹ עֲבוּדָה הַכִּי קָשָׁה, כִּי עוֹבֵר

אֲשֶׁר א' שסג בַּנְחַל קפז

על כל אחד ואחד בכל יום ויום מה שעובר — צרות ויסורים ומרירות ובלבולים, עם כל זאת צריך לעשות את עצמו שמח, ועל-ידי-זה יזכה באמת לבוא לשמחה.

העולם הזה הוא מלא נסיונות קשים ומרים, ואשרי מי שזוכה לחזק את עצמו, ואינו נשבר משום דבר שבעולם, ואל כל זה יכולים לזכות על-ידי שאדם מרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך באשר ידבר הבן אל אביו ואיש אל רעהו, ואף שרוב העולם צוחקים מזה, עם כל זאת הגלוי הזה גלה לנו רבנו ז"ל, שגדע היטב, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והמאמין האמתי שמאמין בו יתברך, הוא תמיד ידבר אליו יתברך, כי הדבור לדבר עמו יתברך תלוי כפי האמונה הקדושה שמאמין בו יתברך (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב), כי אם היה יודע האדם ידיעה בלב שלם, שמלא כל הארץ כבודו, והקדוש-ברוך-הוא עומד בשעת התפלה ושומע תפלה, בנדאי היה מתפלל בהתלהבות גדולה, והיה מדקדק מאד לבנון את דבריו, ובשביל שהאדם אינו יודע זאת הידיעה בלב שלם, בשביל זה אינו מתהלב כל-כך, ואינו מדקדק כל-כך, וכל אחד ואחד כפי מעוט שכלו וידיעתו, בן התלהבותו ודקדוקו, עין שם; ועל-בן צריך להיות חזק בזה מאד מאד, מצד אחד לשמח עם נקדתו הטובה שיש בו, כי כל בר ישראל יש לו נקדות טובות, ומצד שני להיות רגיל לדבר עמו יתברך, באשר ידבר איש עם רעהו והבן אל אביו, ויספר לו יתברך את כל מה שמעיק לו בתמימות ובפשיטות גמורה, ודיקא על-ידי-זה יצליח הרבו.

נא ונא תתחזק ותתאמץ בכל מיני אפנים שבעולם, והעצה הכי טובה והכי קלה, הרגל את עצמך לחזק את אחרים, ועל-ידי שתחזק את אחרים, על-ידי-זה גם אתה תהיה מחזק.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

קפח אֲשֶׁר א' שסד בַּנְחַל
א' שסד.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֵר חֲקֵת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בַּפְּנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכוּן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, וְגִדְל שְׂמֵחָתִי לְשִׂמְעַת הַטוֹב מִמְּךָ —
אֵין לְתָאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, מוֹהֲרֵנִי"ת ו"ל כְּתַב הַרְבֵּה מִכְתָּבִים
לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְעָקַר כּוֹנְתוֹ הִיְתָה כְּדֵי לְחַזְקֵם וּלְאַמְצֵם לְהַשְׁאֵר
אֶצְל רַבְּנוּ ו"ל, וְכֵן כָּל הַנְּסִיעוֹת שְׁנֹסַע מוֹהֲרֵנִי"ת ו"ל, הָיוּ רַק כְּדֵי
לְחַזֵּק אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל עוֹבֵר עַל כָּל אֱלוֹ הָרוֹצִים
לְאַחֵז אֶת עֲצָמָם בְּרַבְּנוּ ו"ל מָה שְׁעוֹבֵר, וְצָרִיכִים הִתְחַזְּקוֹת עֲצוּמָה
מְאֹד מְאֹד, וְלוֹלֵי שְׁמוֹהֲרֵנִי"ת ו"ל הָיָה נוֹסֵעַ אֶל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּדוֹרוֹ,
לֹא הָיָה נִשְׁאָר שְׂרִיד וּפְלִיט מִכָּל עֲנִיָּן רַבְּנוּ ו"ל, וּמוֹהֲרֵנִי"ת ו"ל רָאָה
אֶת זֶה בְּרוּחַ קֹדֶשׁוֹ, וְעַל-כֵּן נָסַע נְסִיעוֹת, וְחַזֵּק וְאַמֵּץ אֶת אֲנָשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ.

הַרְבֵּה הַקְּדוּשׁ מְטֻשְׁעָרִין ו"ל כְּתַב בְּסִפְרוֹ "פְּרַפְרָאוֹת לְחֲכָמָה",
שְׂשִׂמְעַת מִמוֹהֲרֵנִי"ת ו"ל, שְׂחַקֵּר הַרְבֵּה בְּמָה יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ אֶת אוֹר
רַבְּנוּ ו"ל לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, אֵין זֶה אֶלָּא עַל-יְדֵי חֲדוּשִׁים דְּאוֹרֵי־תָא,
שְׂיִתְדֻשׁ חֲדוּשִׁים בְּתוֹרַת רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּדְפְּסִם וַיְפִיֵּצִם בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל
(עֵין שָׁם, סִימָן סא, עַל הַתּוֹרָה: חֲדֵי ר' שְׂמַעוֹן), מִכָּל זֶה נִכְנָס גַּם בִּי תְּשׁוּקָה
עֲצוּמָה לְקָרֵב אֶת אוֹר רַבְּנוּ ו"ל אֶל הָעוֹלָם, כִּי כָּבֵד זְכִיתִי לְהִדְפִּיס
אֶת כָּל סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְהַפְּצָתִי בְּכָל תְּפוּצוֹת יִשְׂרָאֵל עוֹד בְּשַׁנַּת
תַּשְׁכ"ה, וְרָאִיתִי שְׁהִיוּם צָרִיכִים לְהַלְבִּישׁ אֶת דְּבַר רַבְּנוּ ו"ל
בְּלִשׁוֹנוֹת פְּשׁוּטִים, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְקָרֵב אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל לְדַעַת רַבְּנוּ
ו"ל.

אֲשֶׁר א' שסד בְּנַחֵל קפט

יש אצלי תכריך כתבים שקבלתי מהרב החסיד ר' אהרן גלידמאן, (גרו יאיר) [ו"ל], שהוא בנו של ר' משה טשנסטעכווער ו"ל (גיסו של ר' לוי יצחק, (גרו יאיר) [ו"ל], והכתבים ההם הן שיחות יקרות שרשם לעצמו, ששמע מהאיש האלקי ר' אברהם בר' נחמן ו"ל (בעל המחבר ספר "באור הלקוטים"), והם שיחות מאד מאד יפות ויקרות, ואחת מהשיחות כתוב שם כף: בפנות תרע"ה יצאתי מהמקנה עם ר' אברהם, ענה ואמר לי: בעוד חמשים שנה יהיה נעשה ענין חדש בדבר רבנו ו"ל, שיקום אברהם ויפיץ את אור רבנו ו"ל בכל העולם פלו. ושמעתי מאחד מאנשי שלומנו, ששמע מר' אליהו חיים רוזין (גרו יאיר) [ו"ל], שגם הוא שמע כמה וכמה פעמים מרבו ר' אברהם בר' נחמן ו"ל אותה שיחה, שבעוד חמשים שנה יקום אברהם אחד וידפיס את כל ספרי רבנו ו"ל, ויפיצם בכל העולם פלו, ויהיה נעשה חדשות לגמרי בדבר רבנו ו"ל, וסיים ר' אברהם ו"ל: און די וועסט איהם נאך קענען, זה ספר ר' אליהו חיים רוזין (גרו יאיר) [ו"ל], בצעת שנתעוררה מחלקת גדולה עלי וכו'. ובאמת משנת תרע"ה עד שנת תשכ"ה הוא בדיוק חמשים שנה, ועל-כן לא בחנם שהסמ"ך-מ"ם לקח את עצמו עלי פל-כף, עם כל זאת איני מתפעל משום בריה שבועולם, אני אחבר המון ספרים בדרכי רבנו ו"ל לקרב את דבריו הקדושים אל המון עם ברחוב, כדי שכלם יתקרבו אליו יתברך על-פי עצותיו הקדושות של רבנו ו"ל, ואף שאני יודע שאני מסכן את עצמי וכו' וכו', אבל הכל כדאי לי, ואם יתן הקדוש-ברוך-הוא לי את החיים, עוד תראה נפלאות רבות שיהיה נעשה בעולם בענין הפצת מעינות החכמה חוצה, כי אני מקנה להקדוש-ברוך-הוא להקים עוד הרבה תלמידים, שגם הם ידפיסו ויפיצו את אור רבנו ו"ל, כי מאז שהתקרבותי אל רבנו ו"ל, בוערת בי מאד מאד נקדת ההדפסה.

לכן ראה, אהובי, ידידי היקר, אל תתערב בריב לא לך,

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹעַט מִיר אוֹיִסְפִּירֵן לְטוֹב^ד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שסה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר חֲקַת ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיֶּקֶר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר.

הִנֵּה בְּשַׁבַּת פְּרָשָׁה זוֹ (פְּרָשַׁת חֲקַת) דְּבַרְנוּ הַרְבֵּה עַל-פִּי הַתּוֹרָה בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נה, שֵׁשׁ מְדַבֵּר רַבְנוּ ז"ל מֵעֲנִין פְּרָה אֲדָמָה, וּבְאֲמַת רְאִיתִי בַסֵּפֶר "הַמְּאוֹר הַקָּטָן" (סֵפֶר יֶשֶׁן נוֹשֵׁן שְׁנַדְפֵס בְּשַׁנַּת ת"ז), שֶׁמִּקְשָׁה — מַה זֶה חֲקַת הַתּוֹרָה, הֲיֵה צְרִיף לֹאמֵר חֲקַת הַפְּרָה? בְּדִיוֹק כְּמוֹ שְׁאֵתָה מִקְשָׁה, אֶלָּא מְפָרֵשׁ, כִּי תַבַּת 'תּוֹרָה' עוֹלָה בְּגִימְטְרִיָּה תרי"א מְצוֹת שֶׁשְׁמַעְנוּ מִפִּי מֹשֶׁה, "וְאֲנֹכִי" "וְלֹא יִהְיֶה לָךְ" מִפִּי הַגְּבוּרָה שֶׁמַּעְנוּ, וּבְאֲמַת לְמַה שְׁתִּי הַמְצוֹת הָאֵלוּ — יַחֲוֹד הַשֵּׁם וְלֹא לְעַבֵד עֲבוּדָה זָרָה שֶׁמַּעְנוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, וְגַם בְּלִשׁוֹן יַחֲוֹד "אֲנֹכִי הַיּוֹד" אֶלְקִיךָ וְגו', "לֹא יִהְיֶה לָךְ" וְגו'? אֶלָּא אֹמְרוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלִשׁוֹן יַחֲוֹד, כִּי כֶּף יוֹכַל מֹשֶׁה תְּמִיד לְדוֹן אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְכַף זְכוּת, שֶׁאֶפְלוּ שְׁחָטָאוּ, חַס וְשָׁלוֹם, יֹאמֵר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֲרִי לֹא צְוִיתָ אוֹתָם עַל יַחֲוֹד הַשֵּׁם וְעַל עֲבוּדָה זָרָה, אֶלָּא צְוִיתָ רַק אוֹתִי בְּלִשׁוֹן יַחֲוֹד, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִפְטֹר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִהַדִּין, וְעַל-כֵּן כָּתַב "זֹאת חֲקַת הַתּוֹרָה", כִּי לְפִי זֶה כָּל הָעֲנִין שֶׁל הַפְּרָה אֲדָמָה חֶק, וְלֹא יְכוּלִים לְהַגִּיד תְּבֵא אִמּוֹ וְתִקְנַח אֶת צוֹאת בְּנֵה, הִינּוּ שֶׁהַפְּרָה בָּאָה לְכַפֵּר עַל הָעֲגָל, כִּי מֹשֶׁה רַבְנוּ דָן אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְכַף זְכוּת, וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-

ד) יוֹצֵיא עֲנִינִי מִהַכַּח אֶל הַפְּעַל.

אֲשֶׁר א' שסו בְּנַחֵל קצא

הוא על עם ישראל, ולפי זה אין שום טעם על ענין פְּרָה אֲדָמָה, ועל-פֶּן נִקְרָא: "זאת חקת התורה" דִּיקָא וְלֹא "זאת חקת הפְּרָה", כי פְּרָה בָּאָה לְכַפֵּר עַל עוֹן הָעֶגְלָה, וּלְפִי מָה שְׁאֲמַרְנוּ, שְׁמִשָּׁה רַבְּנֵי דִין אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְכַף זְכוּת, וּמִבְּקֵשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ עַל עַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא אָמַרְתָּ לָהֶם אֶת זֶה רַק אֵלַי, הִתְכַּרַח לֹאמַר זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, וּמִרְבֵּה שֶׁם בְּאַרְיֵכוֹת גְּדוּלָּה. וּבְאַמַּת הַדְּבָרִים נִפְלְאִים מְאֹד מְאֹד, וְרוֹאִים מִזֶּה אֶת הַרְחֻמְנוּת שֶׁל הַצַּדִּיק בְּחִינַת מִשָּׁה שְׁמַרְחַם עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַקֵּר הַרְחֻמְנוּת לְהוֹצִיאָם מִעֲוֹנוֹת (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ז'), שֶׁזֶה כָּל עֲבוּדַת מִשָּׁה בְּחַיִּיו, וְאַפְלוּ לְאַחַר הַסְּתַלְקוּתוֹ שְׁמוּצִיא אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִעֲוֹנוֹת (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רטו), כִּי עַל-יְדֵי שֶׁהוּא דִין אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְכַף זְכוּת, וּבָא בְּטַעֲנָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הָרִי "אֲנִכִּי" — שֶׁהוּא יְחוּד הַיְוָ"ה בְּרוּךְ הוּא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, וְ"לֹא יִהְיֶה לְךָ" — שֶׁהוּא עֲבוּדָה זָרָה, לֹא הִזְהַרְתָּ אֶלֶּא אוֹתִי, וְעַל-פֶּן מָה אַתָּה רוֹצֵה מִנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָךְ מַעֲלֵם מִכֶּפֶךְ חוֹב לְכַף זְכוּת, וּמַחְזִירָם בְּתַשׁוּבָה, וְזֶה גְּדֻלַּת רַבְּנֵי ז"ל, שְׁמוּסֵר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמוֹצֵא זְכוּת אֶצְל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְאַנְחֵנוּ צְרִיכִים לְלַכֵּת בְּדַרְכּוֹ, וְגַם-פֶּן לְמִצַּא זְכוּת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה בְּאַמַּת לְהַעֲלוֹתוֹ מִכֶּפֶךְ חוֹבָה לְכַף זְכוּת (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רפב).

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר, רְאוּי לָנוּ לְשַׁמַּח מְאֹד מְאֹד שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֶמֶת כְּזֶה, רַבֵּי נוֹרָא וְנִפְלְאָ כְּזֶה, אֲשֶׁר עִם הַקְּדָמוּתִיו הַקְּדוּשׁוֹת יְכוּלִים לְהַבִּין אֶת כָּל הַסְּפָרִים שְׁבַעֲוָלָם, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמַתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל, וְאִזּוּ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שסו.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, מוֹצֵאֵי-שְׁבַת-קִדְשׁ לְסַדֵּר חֻקַּת ה'תשל"ד.

קצב אֲשֶׁר א' שסו בַּנְחַל

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָף הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יָאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, וְשִׁלַּחְתִּי לְךָ עֲשָׂרִים "לְקוּטִי-
מוֹהַר"ן", וְחֲמִשִּׁים "סֵפֶר הַמְּדוּת" וְחֲמִשִּׁים "סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וֹת",
וְתִרְאֶה לְהַפְיָצָם בְּמַחְנֶךָ, אֲשֶׁר בְּאַמֶּת אֵין עוֹד דְּבַר גְּדוֹל מִזֶּה —
מִזְכּוּי הַרְבִּיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ (אָבוֹת ה'): כָּל הַמְּזַכֶּה אֶת
הַרְבִּיּוֹת, אֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ, מִשֶּׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּיּוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה
לֹא בָּא חֲטָא עַל יָדוֹ. וְרִאִיתִי בְּשִׁבְתִּי זֶה בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ אִישׁ הָאֱלָקִים
הַחֲתָ"ם סוֹפֵר ז'ל בְּסִפְרוֹ "תּוֹרַת מֹשֶׁה", שֶׁהִקְשָׁה: אִם-כֵּן מֵאִי
טַעֲמָא בָּא חֲטָא מִי מְרִיבָה עַל יָדוֹ הַרִי זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּיּוֹת? וְהַשִּׁיב,
כִּי כָּל הַטַּעַם לָמָּה אֵין בָּא חֲטָא עַל-יְדֵי מִי שֶׁמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּיּוֹת הוּא,
כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה הוּא בְּגִיּוֹתוֹ וְתִלְמִידוֹ בְּגִין-עֲדָן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא ז'), וְכֵאֵן הִיָּה עֲנִשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַק עַל דְּבַר זֶה לֹא
תְּבִיא אֶל הָאָרֶץ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי תִלְמִידֵי דוֹר הַמְּדַבֵּר גַּם הֵם
לֹא בָּאוּ, וְאִם-כֵּן לֹא שִׁיךְ כָּל הָעֵנָן שְׁלֹא יִהְיֶה הוּא בְּגִיּוֹתוֹ וְתִלְמִידוֹ
בְּגִין-עֲדָן, כִּי גַם תִּלְמִידֵי לֹא נִכְנְסוּ וּמָה גַם כִּי אֵלוֹ לֹא חֲטָאוּ הֵם,
וְהָיוּ כֵּן נִכְנְסִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲזַי לֹא בָּא חֲטָא לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְזֶה
שֶׁאָמַר (דְּבָרִים ג'): וַיִּתְּעַבֵּר ה' בִּי לְמַעַנְכֶם", כִּי כָּל הַכַּעַס שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא רַק לְמַעַנְכֶם וְהֵם דְּבָרֵי רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ מִמֶּשׁ.

עַל-כֵּן-כָּל-פָּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא בְּעֵנָן זְכוּי הַרְבִּיּוֹת לְזַכּוֹת אֶת נִשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל בְּהַפְצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, אֵין דְּבוּרִים לְהַסְבִּיר, וְאֲשָׁרֵי
וְאֲשָׁרֵי מִי שֶׁיִּהְיֶה חֲזָק בְּזֶה, וְאֲזַי טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

רְאֵה לְהַתְּבוּדָה עֲצָמְךָ בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְּבַרְךָ וְתִגְנַב עִתִּים בְּעִבּוֹר
זֶה, וְאִף שֶׁאֵנִי יוֹדֵעַ שְׁנֵה בָּא לְךָ מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, עִם כָּל זֹאת תִּהְיֶה
עֲקָשָׁן גְּדוֹל עַל זֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּצְלִיחַ דְּרָכְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲשֶׁר א' שסז בַּנְחַל קצג

א' שסז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן, לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלֵה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ
יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּאִמוּנָה
פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵל תִּשְׁאַל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת, כִּי בְּאִמַּת אֲסוּר לְאָדָם
לְשֹׂאֵל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת עָלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּהִכָּרַח שְׁיִהְיוּ קְשִׁיּוֹת, כְּמוֹבָא
בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן נב), וְשִׁמְעָתִי בְּשֵׁם צְדִיק
אֲחֵד רַבִּי שִׁמְעוֹן יַעֲרוֹסֶל-אֲנוּעֵר זצ"ל, שֶׁאָמַר: אִם הָאָדָם שׁוֹאֵל
קְשִׁיּוֹת, אֲזִי נִפְטָר בְּקִצּוֹר יָמָיו, כִּי אֲוֹמְרִים לוֹ לְמַעַלְהָ מַה יֵּשׁ לָךְ
קְשִׁיּוֹת? וְאֵתָה לֹא מִבֵּין אֵיךְ אֲנִי מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם? בֵּא לְמַעַלְהָ
וְאֶרְאֶה לָךְ שֶׁהַכֹּל בְּצַדִּיק וּבִישָׁר... וְהוּא נִפְטָר רַחֲמָנָא לְצִלָּן, בְּקִצּוֹר
יָמִים, לֹא-כֵן כְּשֶׁאֵינּוּ שׁוֹאֵל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת, וַיּוֹדַע שֶׁכָּל מַה שֶׁהִקְדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה — צְדִיק הוּא, אֲזִי יֵשׁ לוֹ אַרְיֵכוֹת יָמִים וְשָׁנִים
הַרְבֵּה, וְעַל-כֵּן רְאֵה לְבָרַח מִכָּל אֱלוֹ קְשִׁיּוֹת וּסְפִקוֹת, כִּי לֹא בְּאֵלוֹ
דִּרְבָּנּוּ, אֲדַרְבֵּה אֲנַחְנוּ קִבְלָנוּ מִרַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁאֲסוּר לְשֹׂאֵל שׁוֹם קְשִׁיּוֹת,
אֲפִלוּ שֶׁלְרִשְׁעִים הוֹלֵךְ טוֹב וְכוּ' וְכוּ', צְרִיכִים לְהִסְתִּיר אֶת עֲצָמוֹ
בְּסִתֵּר צֶל כְּנָפָיו יִתְבָּרַךְ (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נה), וְעַל-יְדֵי
שִׁמְזִכְרִים אֶת עֲצָמוֹ בְּצֵל הַזֶּה, אֲזִי נִמְשַׁכֵּת עָלָיו הַשְּׁגָחָה שְׁלָמָה,
וְכֵן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יג), שְׁרַבִּים נִתְפָּקְרוּ
מִהַקְשִׁיּוֹת הָאֵלוֹ — צְדִיק וְטוֹב לוֹ צְדִיק וְרַע לוֹ, רִשָּׁע וְטוֹב לוֹ רִשָּׁע
וְרַע לוֹ וְכוּ' וְכוּ', אֵין לְהָאָדָם לְהִתְבַּלְבֵּל כָּלֵל מִדְּבָרִים כָּאֵלוֹ, אֲנַחְנוּ
צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק רַק בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶה מַה שֶׁמְצִילָנוּ
מִכָּל הַסְּפִקוֹת וְהַקְשִׁיּוֹת וְהַעֲקוּמוּמִיּוֹת שְׁכָּאִים עַל-יְדֵי הַחֻטָּאִים
וְהַעֲוֹנוֹת.

רַק חִזּוֹק וְאַמֶּץ, וְאֲזִי טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שסח.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ
מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, וּמְאֹד מְאֹד שִׁמְחָתִי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב
מִמֶּךָ.

רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִיָּנִי אֶפְנִים שְׁבַעוּלָם, וְשׁוּם דְּבָר
שְׁבַעוּלָם לֹא יוּכַל לְשִׁבֵר אוֹתְךָ, וְזֶה הַיְסוּד בְּחַיִּים, כִּי בְּאַמַּת עוֹבֵר
עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכֹל יוֹם וְיוֹם צְרוּת וְיִסוּרִים קִטְנוּת וּמִכְאוּבִים
וְכוֹי' וְכוֹי' בְּלִבּוֹלִים וְהִרְפַּתְקָאוֹת — הֵן מֵעֲצָמוֹ וְהֵן מֵאֲשֶׁתּוֹ וְהֵן
מִלְדֵּיו וְהֵן מִשְׁכְּנָיו וְהֵן מִקְרוֹבָיו וְכוֹי' וְכוֹי', וְעַקֵּר גְּדֻלַּת בֵּר יִשְׂרָאֵל
שִׁיכוֹל לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד, וְעַל-כֵּן אֵל תִּהְיֶה בְטָלָן, רַק תִּחְזַק אֶת עֲצָמְךָ
לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְתִמִּיד יִהְיֶה חַיִּיךָ עַל הַפְּנִים, וְתִשְׂמַח אֶת כָּל בֵּר
יִשְׂרָאֵל, וְאֵין לָךְ עוֹד מִצְנָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מְזוֹ — לְחִזּוֹק וּלְאַמֵץ
וּלְעוֹדֵד וּלְשִׂמְחָה אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְזוֹ הַמִּצְנָה הַכִּי גְדוּלָה שְׁיִישׁ, כִּי
גַם מִצְנֹת צְדָקָה הִיא לְהַחְיֹת עֲנִיִּים, וּמִכָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן כְּשׁוֹזֻכִים
לְחַיֵּךְ לְזוּלָתוֹ, אֵין עוֹד דְּבָר גְּדוּל מְזָה, וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים
(כְּתוּבוֹת קִיא:): טוֹב הַמְּלַבֵּין שְׁנַיִם לְחַבְּרוֹ יוֹתֵר מִמִּשְׁקָהוּ חֶלֶב, הַיְנוּ
בְּזָה שִׁמְרָאָה לוֹ אֶת שְׁנָיו וּמְחַיֵּךְ לוֹ, זֶה יוֹתֵר שְׁוֶה מִמִּשְׁקָהוּ חֶלֶב,
כִּי בְּזָה שִׁמְחָתִים בֶּן אָדָם וּמְחַיִּכִים אֵלָיו וּמְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּחַיִּיךָ
וּבִסְבָּר פְּנִים יְפוֹת, אֵתָה מְרַחֵב לוֹ אֶת דַּעְתּוֹ, וְעַל-כֵּן רְאֵה לְהַכְנִיס
אֶת עֲצָמְךָ בְּעִבּוּדָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת — לְשִׂמְחָה בֵּר יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין
עוֹד דְּבָר גְּדוּל מְזָה, וְתִמִּיד תִּקְדִּים שְׁלוֹם לְכָל אָדָם, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל עַל
כְּבוֹדְךָ, כִּי זֶה עַקֵּר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּשׁוֹזֻכִים לְקָרֵב נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,

אָשֶׁר א' שסט בנחל קצה

וּמְסַפְּרִים נִפְלְאוֹת עַל צְדִיקִים קְדוֹשִׁים שֶׁהָיוּ דְבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּדַבְּרוֹת אַמֶּת, עִם כָּל זֹאת הוֹרִידוּ אֶת עֲצָמָם אֶל יְלָדִים קְטַנִּים, וְהָיוּ מְחִיכִים אֲלֵיהֶם וְנוֹתְנִים לָהֶם סִפְרֵי־זִוְיָהּ וְנוֹתְנִים לָהֶם שְׁלוֹם, וּמְכַל שֶׁבֶן לְמַבְגָּרִים הָיוּ תְּמִיד מְדַבְּרִים אֲלֵיהֶם אִיזוֹ מְלֶה טוֹבָה, וְאִיזוֹ דְבוּר טוֹב, וּבְזֶה מְחִיִּים יְהוּדִים, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמִּתְנַהֵג בְּעִבּוּדָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת, וְאִזוֹ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

רְאֵה לְהַתְמִיד בְּיֹתֵר בְּלִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל, וְתִדַּע שֶׁבְּלִי לִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל אֵין הוּא יָכוֹל לְהַקְרֹא עַל שֵׁם רַבְּנֵי ז"ל, וְזוֹ טַעֲמוֹת חֲמוּנָה, וְאֵנִי תְּמִיד חוֹזֵר עַל זֶה, וְצָרִיכִים לְהַתְמִיד כָּל-כֶּף בְּלִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, עַד שֶׁיִּדַּע אֶת זֶה בְּעַל-פִּיהַּ מִמֶּשׁ, וְכִשְׁעִירוּ אוֹתוֹ מִהַשְׁנָה יוֹכְלוּ לוֹמַר: רַבְּנֵי ז"ל אוֹמֵר בְּתוֹרָה זוֹ וְכוּ', רַבְּנֵי ז"ל אוֹמֵר בְּתוֹרָה זוֹ וְכוּ', שִׁיְהִיָּה בְּקִי בְּסִפְרִים שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל יֶשֶׁר וְהַפּוֹף; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמִּתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל, וְאִינּוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ כָּלֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שסט.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ נְאִיר.

לְנִכוּן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ, מָה אִמַּר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, אֵין מְלִים לְהַסְבִּיר לָךְ אֶת גְּדֹל הָעֲנָן הַזֶּה, כְּשֶׁאַתָּם מִתְאַסְּפִים יַחַד פְּעַם בְּשָׁבוֹעַ וּמְדַבְּרִים מִרַבְּנֵי ז"ל, וְלוֹמְדִים בְּיַחַד אֶת סִפְרוֹ הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה, וּמְאֹד מְאֹד אֵנִי מִבְּקָשׁ וּמִזְהִיר אוֹתָךְ לְבַל תִּלְמַד לְמוֹדִים עַקְמִים שֶׁל תַּעֲנִיּוֹת וְסִגּוּפִים, כִּי רַבְּנֵי ז"ל הַקְפִּיד עַל זֶה מְאֹד מְאֹד, וּבְפִרוּשׁ גְּלָה לָנוּ

קצו אֲשֶׁר א' שסט בַּנְחַל

(ספר המדות, אות תשובה, סימן ד'): תקון הגוף קדם לתקון הנפש, כי בדורות אלו אי אפשר לסגף ולענות את עצמו, ורבונו ז"ל החליף את כל התעניות והסגופים עם בזיונות ושפיכות דמים, הינו בזה שמדברים על האדם ושופכים את דמיו, ומחרפים ומבזים אותו והוא שותק, זה יותר שנה מאלף תעניות, כי באמת להתענות — אם האדם מתאמץ הוא יכול להתענות, אבל לקבל בזיונות ושפיכות דמים, זה אף אחד בעולם לא יכול לקבל, ובפרט כשכלם מדברים עליו, ונעשה מכל פלו שיחה, שכלם מדברים עליו, והוא צריך להפגס בפניהם של כל אחד ואחד, זה הצער והיסורים הכי קשים כמובא (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קסג), ועל-פן עקר הלמוד שלך צריך להיות רק בדרך התחזקות, לחזק את נשמות ישראל, ועל-ידי-זה ממילא יתעוררו לשוב אליו יתברך, כי ההתעוררות שבאה מהתחזקות יש לה קיום, מה שאין פן ההתעוררות מה שבא מהתעוררות לזה אין קיום, וראו את זה תמיד אצל אנשי שלומנו היקרים, שדברו רק מהתחזקות, וממילא יצאה מזה התעוררות גדולה מאד מאד, לא-כן כשמלמדים את בני הנעורים לסגף את עצמם באכילה, שתיה ושנה, לבסוף הם נהרסים לגמרי, ותכניס בלבך דבורים אלו. וראיתי ענין נפלא בספר "נשמת צבי" על פסוק (בראשית ב, כד): "על-פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו", רמז תוכחה בזה הפסוק על-פי דאיתא (קדושין ל:): שלשה שתפים באדם — הקדוש-ברוך-הוא ואביו ואמו וחלק הקדוש-ברוך-הוא היא הנשמה, והגוף הוא חלק אביו ואמו, ואותו החלק של הקדוש-ברוך-הוא הוא יקר מאותן השני חלקים של אביו ואמו, מפני שהוא חלק אלוק ממעל, ואין דבר בעולם שיהא חשוב ויקר כמו הנשמה, ולכך ראוי הוא לכל אדם להיות נזהר בדבור ומחשבה ומעשה, שיהא צריך נשמה, ולא יעשה שום דבר בעולם שלא יהיה בו איזו תועלת להנשמה, ודרך הטבע הוא פך, שחלק הקדוש-ברוך-הוא הוא נהנה מאותו דבר שהוא צריך עבודה של הקדוש-ברוך-הוא, והינו תורה, תפלה ומעשים טובים, וכן אכילה ושתייה

אֲשֶׁר א' שסט בַּנְחֹל קצו

וְכָל קַנְיָנֵי הָעוֹלָם מֵה שֶׁהוּא הִכְרַח לְעִבּוּדַת הַבּוֹרָא, וְאִינָה נִהְיִית מֵה שֶׁהוּא יוֹתֵר מִכְרַח, וְשֵׁנֵי חֲלָקֵי אָבִיו וְאִמּוֹ הִיא נִהְיִית וּמִתְאַנָּה תְּמִיד לְתַאֲוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה אֲפִלּוּ מֵה שֶׁהוּא יוֹתֵר מִכְרַח, וְעַל-כֵּן בָּאָה הַתּוֹרָה לְהַזְהִיר לָנוּ עַל זֶה שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם רוֹדֵף אֶחָד תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה, מֵה שֶׁהוּא יוֹתֵר מִכְרַח, שֶׁהוּא רְצוֹן שֶׁל חֲלָקֵי אָבִיו וְאִמּוֹ, אֲלֹא יִהְיֶה אָדָם רוֹדֵף תְּמִיד לְעִשׂוֹת רְצוֹן חֲלָק שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַפָּסוּק: "עַל-כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ", רְצָה לוֹמַר שֶׁיַּעֲזֹב אִישׁ אֶת תַּאֲוֹת חֲלָקֵי אָבִיו וְאִמּוֹ, שְׂרוּצִים תְּמִיד בְּמוֹתְרוֹת מֵה שֶׁאֵין בּוֹ תּוֹעֵלַת כָּלֵל לְחֲלָק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, "וְדַבַּק בְּאִשְׁתּוֹ", רְצָה לוֹמַר לְדַבַּק תְּמִיד בְּאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה וְדַבּוֹר וּמִחֻשְׁבָּה מֵה שֶׁהוּא תּוֹעֵלַת לְהַנְשָׂמָה, שֶׁהִיא נִקְרֵאת אִשְׁתּוֹ אֲצִלּוֹ, וּלְכַף צָרִיף הוּא לְעִשׂוֹת רְצוֹנָה וּלְהַדְבִּיק בְּמַעֲשֵׂיהָ שְׁלָה, וְהִינּוּ תּוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים.

וְכֵן מֵה שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְבֻמוֹת סב:): לְהִיּוֹת מְכַבֵּד לְאִשְׁתּוֹ יוֹתֵר מִגּוֹפּוֹ רְמִזּוֹ לָנוּ נְמִי בְּזֶה עַל הַנְּשָׂמָה שֶׁהִיא נִקְרֵאת 'אִשְׁתּוֹ', שֶׁהִיא מְכַבֵּד לְהַנְשָׂמָה יוֹתֵר מִגּוֹפּוֹ, וְהִינּוּ לְעִשׂוֹת רְצוֹן נִשְׁמַתּוֹ יוֹתֵר מִרְצוֹן הַגּוֹפּוֹ, וְאִם אָמַר יִבְרָא הָאָדָם אֲעֻזֵּב אֶת אוֹתָן שֵׁנֵי חֲלָקִים שֶׁל אָבִיו וְאִמּוֹ כָּלֵל וְכָלֵל, לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ תְּמִיד מִכָּל צָרְכֵי הַגּוּף וְלְעִשׂוֹת סְגוּפִים יוֹתֵר מִכְרַח, וּלְכַף בָּא הַכְּתוּב לְהַזְהִיר עַל זֶה וְאָמַר אַחֲרֵי-כֵן: "וְהָיוּ לְבִשָּׁר אֶחָד" — הִינּוּ שִׁירָאָה כָּל אָדָם שֶׁהָיוּ כָּל הַשְּׁלֵשָׁה חֲלָקִים בְּאַחֲדוּת אַחַת, וְהִינּוּ שֶׁיַּעֲשֵׂה תְּמִיד מַעֲשֵׂה אוֹ דַבּוֹר וּמִחֻשְׁבָּה שֶׁהָיוּ כָּל הַשְּׁלֵשָׁה חֲלָקִים מְסֻכְיָמִים לְזֶה, וְיִהְיֶה רְצוֹן אֶחָד לְכֻלָּם, וְלֹא יִהְיוּ מִתְנַגְּדִים זֶה עִם זֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה דוּמָה כִּלּוֹ כְּחֲלָק אֶחָד, מֵאַחַר שֶׁיַּעֲשֵׂה רְצוֹן נִשְׁמַתּוֹ וְגוֹפּוֹ בְּיַחַד, וְהִינּוּ שֶׁצָּרִיף לְעִשׂוֹת לְגוֹפּוֹ גַם-כֵּן מֵה שֶׁהוּא מִכְרַח לוֹ לְעִבּוּדַת הַבּוֹרָא, וְהִינּוּ לְאָכֵל וּלְשִׁתּוֹת וְכֵן שְׂאֵר צָרְכֵי הַגּוּף, רַק שֶׁתְּהִיָּה כָּל כּוֹנֵנָתוֹ לְשֵׁם שְׁמַיִם, וְהִינּוּ אֲפִלּוּ כְּשֶׁאוֹכֵל, לֹא תְּהִיָּה כּוֹנֵנָתוֹ בְּשִׁבִּיל הַנְּאֻת הַגּוּף, אֲלֹא שֶׁהִיא לוֹ כַח לְעִבּוּדַת הַבּוֹרָא וְכָל שְׂפָן שְׂאֵר מַעֲשָׂיו שְׁלוֹ, וְעַל-יְדֵי כֵן יִהְיֶה דַעַת אַחַת לְכָל הַשְּׁלֵשָׁה חֲלָקִים, מִפְּנֵי שֶׁהַנְּשָׂמָה

קצח אֲשֶׁר א' שסט בַּנְחָל

תהיה מסכימה גם-כן לכוננה הזאת, מפני שאין לה הפסד בעבודה זאת, מפני שעבודה זאת היא עבודת הבורא, וכן הגוף יהיה מסכים לכוננה זאת, מפני שאין לו שום הפסד, על-ידי-זה שיהיה כוננתו לטובה בכל מעשי עולם הזה שעושה, ולכך תהיה דעה אחת לכלם בעבודה פזאת, אבל כשהוא יהיה נוטה לצד אחד יותר מהכרח, אז אינה יכולה להיות דעה אחת לכלם, מפני שיהיה הפסד לאחד מהם, וזה בודאי אסור הינו לעזוב את הנשמה, חס ושלום, או לעזוב את כל צרכי הגוף מה שהוא מכרח לו, מפני שהגוף הוא תקון הנשמה, שהנשמה עושה מעשיה הטובים על-ידי הגוף, וכשיחליש את הגוף, חס ושלום, אזי תחלה חס ושלום, גם-כן הנשמה, מפני שלא יכול עוד לעשות מעשה, ולכן צריך להזהר בכבוד הגוף גם-כן מה שהוא מכרח לו, רק שהזהירה התורה לעזוב את חלקי אביו ואמו מה שהוא יותר מכרח, כדי שלא יהיה הפסד לנשמה על-ידי-זה, מפני שכל מעשי תאוות עולם הזה, שהוא יותר מכרח נותן פח לקלפה, ואם כן לא יהיה רצון נשמתו דבר זה, והקדוש-ברוך-הוא רוצה להיות דעה ורצון אחד לכלם, שלא יהיה שום הפסד לאחד מהם המכרח שלו, ולכך הזהיר "והיו לבשר אחד" רצה לומר להם באחדות בכל מעשיהם שלהם בעולם הזה, הינו להיות דעה ורצון אחד לכלם.

וזהו נמי כוננת הפסוק שאמר (דברי הימים-א כח, ט): "דע את אלהי אביך ועבדהו", הינו שמזהיר הפסוק, שיהא אדם נזהר להיות לו דעה אחת, והינו לעשות תמיד רצון נשמתו, מחמת שהיא חלק אלהי אביך והיא יקרה מחלקי אביו ואמו, ולכך ראוי הוא לעשות רצונה, ועל-ידי-זה יכולה להיות אצלו תמיד דעה אחת, והוא שאמר "דע", רצה לומר הזהיר להיות לך דעה אחת, והינו על-ידי שיעשה תמיד רצונה, אזי יהיה דעה ורצון אחד לכל השלשה חלקים, ואחר-כך נותן טעם לדבריו, ואמר "את אלהי אביך", רצה לומר מפני שהיא חלק אלהי אביך, ולכך ראוי לך לעשות רצונה ולא לעשות רצון גופו מה שהוא יותר מכרח להיות הפסד להנשמה על-ידי חלקי אביו ואמו שהם רק חמר וגשמיות נגדה.

אֲשֶׁר א' שֵׁע בְּנַחֵל קִצֵּט

אָקְנָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּצִּית אוֹתִי, וְתִלְמַד בְּנֵי הַנְּעוּרִים
רַק הַתְּחִזְקוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַחֲדִיר אֶת דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם.
הַדוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שֵׁע.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַרוֹצֵה
לְהֵאִיר נִפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת שֶׁל הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַן
עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכוּן קְבִלְתִּי אֶת מַכְתְּבֶךָ. רְאֵה לְשִׁמּוֹר עַל הַזְּמַן, כִּי אֶצֶל רַבְּנוּ
ז"ל הֵיטָה שְׁמִירַת הַזְּמַן עָקֵר גְּדוֹל מְאֹד, וַיֵּשׁ מְאֹמֵר הַחֲכָם: "אָדָם
דוֹאֵג עַל אֲבוּד דְּמִיו, וְאֵינוֹ דוֹאֵג עַל אֲבוּד יָמָיו, דְּמִיו חוֹזְרִים וְיָמָיו
אֵינָם חוֹזְרִים", וְאִם הָיוּ בְּנֵי-אָדָם יוֹדְעִים אִיךָ שְׁבֻכָּל רָגַע וְרָגַע מִמָּשׁ
מֵתִים, אָז הָיוּ שׁוֹמְרִים מְאֹד מְאֹד עַל הַזְּמַן, וְהָיוּ תְּמִיד אוֹחֲזִים אֶת
הַשְּׁעוֹן בְּיָד. וְכֵן מְסַפְּרִים עַל מוֹהֲרֵנֵי ז"ל שְׁבֻכָּל חֲדָר הָיָה לוֹ
שְׁעוֹן, וְכֵן תְּמִיד הִסְתַּכֵּל עַל הַשְּׁעוֹן שֶׁהַחֲזִיק בְּיָדוֹ, כֹּל-כֶּף שָׁמַר עַל
הַזְּמַן. וּבְאַמַּת מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל עַל הַשְּׁעוֹן, וְרוֹאֶה
לְחַטֵּף בְּכָל שְׁעָה אֵיזָה טוֹב, אָז בְּמִשְׁפָּךְ הַיּוֹם יְכוּל לְחַטֵּף הַרְּבֵה מְאֹד,
כִּי רוֹאִים שְׁיִכּוּלִים לְעֵבֵר כַּמָּה שְׁעוֹת לְהֵאָדָם וְאֵינוֹ תוֹפֵס אֲבוּד זְמַן,
וְכֶף שְׁבֻכָּל שְׁעָה יִלְמַד אֵיזָה לְמוֹד אוֹ יִתְפַּלֵּל אֵיזָה תְּפִלָּה אוֹ יִתְבּוֹדֵד
עִמּוֹ יִתְבַּרַךְ אוֹ יִקְיָם אֵיזוֹ מִצְוָה אוֹ יִזְכִּיר אֶת עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרַךְ, כֶּף
לֹא יַעֲבֵרוּ לוֹ הַשְּׁעוֹת בְּהֶבֶל נְרִיק. וּצְרִיכִים לְשִׁמּוֹר עַל זֶה מְאֹד מְאֹד,
כִּי הַיָּצֵר הָרַע מְאֹד מְאֹד תוֹפֵס אֶת הָאָדָם עַל-יְדֵי שְׁגוֹנָב מִמֶּנּוּ זְמָנוֹ,
וְעַל-כֵּן אֲסוּר לְהִיּוֹת בְּטָלָן, אֲלֵא רַק לְחַקֵּק בְּכָל יוֹם וַיּוֹם טוֹב אֲמַתִּי
וְנִצְחִי, וְזֶה עָקֵר שְׁמִירַת הַזְּמַן.

וּבְאַמַּת עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי בַּחוּר צָעִיר יְכוּל לְזַכּוֹת לְהַרְבֵּה דְּבָרִים, אִם

ר אֲשֶׁר א' שְׁעָא בְּנַחַל

הוא שומר על הזמן שלו ואינו מאבדו בדברים בטלים וכליות ולשון-הרע ופוליטיקה של הכל המצוי עכשו, רק בורת אל התורה ואל התפלה ומחדש חדושי תורה אז יכול להצליח מאוד מאוד בחייו, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ואז טוב לו בזה ובבא.

הדורש שלומך באהבה רבה מאוד...

א' שְׁעָא

בעזרת השם ותפריך, יום ראשון לסדר בלק ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו לאהובי, אחי ורעי, האברהם הנקר לי מאוד, שותה מימי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מכתבך לנכון קבלתי מזה שני שבועות, ותאמין לי, שלא הסתתי דעתי ממך מרב אהבתי אליך, שאנו שותים מבאר מים אחד, אך טרדותי הרבים בעוונותי הרבים בעתים הללו עכבוני.

חמדת לבבי! ראוי לנו לשמח בכל יום מחדש על נעם חלקנו, שזכינו לפל בגורלו של רבנו ז"ל, אשר מי שרק נוגע בקצה המטה מרגיש בדבש הזה, ומיד מאירות עיניו, פי דבריו הקדושים הם (משלי טז, כד): "צוף דבש אמרי נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם".

חמדת לבבי! מה טוב ומה נעים כשתזכה להרגיל את עצמך ללמד בכל יום על-כל-פנים תורה אחת מלקוטי-מוהר"ן, ולומר עליה התפלה מלקוטי-תפלות, אשר רבנו ז"ל גלה לנו (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כה), שנעשים שעשועים כאלו למעלה, אשר לא עלו שעשועים כאלו מימות עולם, והוא זכוך וטהרת הנפש מאוד מאוד (תהלים יט, קב-קג): "הנחמדים מזקה ומפז רב ומתקים מדבש ונפת צופים", ומי שמרגיל את עצמו ללמד תורות

אֲשֶׁר א' שְׁעָא בְּנַחֲל רָא

רַבְּנוּ ו'ל, שְׁהֵם אֹרִיטָא דְעִתִּיקָא סְתִימָאָה מַמַּשׁ, אֲזִי מְאִיר לֹו בְּכָל דְרַכּוּ — בֵּין בְּבִיתוֹ וּבֵין בְּלִכְתּוֹ בְּדֶרֶךְ וְכוּ', (תְּהֵלִים קִיט): "מָה אֶהְבְּתִי תוֹרְתֶךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחְתִּי, מָה נִמְלָצוּ לְחַפֵּי אִמְרֹתֶיךָ מִדְּבַשׁ לְפִי"; כִּי עַל־יְדֵי הַהִקְדָּמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ו'ל, יְכוּלִים לְהִבִּין בְּהִבְנָה חֲדָשָׁה אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּמִצְטַיֵּר הָאוֹר לְטוֹבָה (עֲיֵן לְקוּטִי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לו), כִּי הוּא מוֹרִיד נְשָׁמָה חֲדָשָׁה לְכָל הַהוֹגִים בָּהֶם, וְכֵן זוֹכֵה לְהִבִּין אֶת הַרְמְזִים שֶׁשָּׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַמֵּז לֹו בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְכֵן תִּקְבַּע לְעֲצֻמָּךְ קְבִיעוֹת חֲזָקָה בְּכָל יוֹם בְּמִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ וְשִׁלְחָן עֲרוּךְ כְּסֻדְרָן דִּיקָא, כְּרַצוֹנוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ו'ל (עֲיֵן שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן עו), וּכְשֶׁתִּהְיֶה רְגִיל בְּזֶה, אֲזִי בְּזִמָּן מוֹעֵט וְקָצֵר תִּזְכֶּה לְחֹטֵף טוֹב אִמְתִּי וְנִצְחִי. וְזוֹ עֲצָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד, וּמְכַנְיָסָה חֶשֶׁק וְחַיּוֹת חֲדָשָׁה בְּהַתְמַדַּת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

אֶהוּבִי, אַחִי! מָה דְהֵנָּה הֵנָּה, צְרִיכִים לְעֲשׂוֹת עַל־כָּל־פָּנִים מִעֲכָשׁוּ הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלִהְיוּצִיא אֶת עֲצָמוֹ מִן הַמְדוּמָה (עֲיֵן לְקוּטִי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כה), וְלִבּוֹא אֶל הַשְּׂכָל, לְהִסְתַּכַּל עַל הַשְּׂכָל שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר (עֲיֵן שָׁם, סִימָן א'), וְכָל מָה שֶׁאָדָם זוֹכֵה לְחַדֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּכָל פֶּעַם, וְלִשְׁכַּח כָּל הָעֵבֶר עֲלָיו יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהִיָּה, כְּמוֹ־כֵן זוֹכֵה לְכַנֵּס לְפָנָיו וְלְפָנִים אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְזֶהוּ עֵקֶר הַנְּסִיוֹן שֵׁישׁ לְאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם; כִּי עַל־פִּי־רַב הַבַּעַל־דְּבָר מְבַלְבֵּל אֶת דַּעַת הָאָדָם, כְּאֵלוֹ הוּא צָרִיךְ לְזַכֵּר תְּמִיד עוֹנוֹנוֹתָיו וְכוּ' וְכוּ', וְרַבְּנוּ ו'ל שֶׁהוּא אוֹר הָאוֹרוֹת מִהָאֲרֵת עִתִּיק, נִקְדַּח הַבְּטוּל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, מְגַלֶּה לָנוּ נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת חֲדָשׁוֹת לְגַמְרֵי, אֲשֶׁר הָעֵקֶר לְהִיּוֹת רְגִיל בְּשִׂכְחָה, לְשַׁכַּח תְּמִיד הָעֵבֶר (עֲיֵן שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן כו), וְלְעֲשׂוֹת בְּכָל רִגַע הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה.

הַהִכָּרַח לְקַצֵּר מִהַטְרָדָה שְׁנוֹת־הוֹתָה לִי עֲכָשׁוּ, בְּקָרוֹב אֲכַתֵּב לְךָ עוֹד.

יְדִידֶיךָ לְנִצְחָה...

רב אֲשֶׁר א' שעב בנחל
א' שעב.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שני לסדר בלק ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבכי לטוב כל הימים, שותה ממני הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח.

אהובי, אחי היקר! מכתבך לנכון קבלתי, וכבר כתבתי לך מכתב, אך עכשו מדי דברי עם בחור אחד אודות סדר הלמוד של רבנו ז"ל, ואני רואה שהוא מלא חכמות וכו' אבי נישט פאלגן^ה, ומביא ראיות מזה או מזה וכו', נזכרתי במה שבקשת לחזקך ולאמץך לאחז בדרך התם והפשוט.

מה אמר לך, בודאי הרגשת במעט הימים והשבועות והחדשים וכו' כל מיני אורות וחייות בדרך הקלה והנעימה ונתרגלת בסדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל, חזק ואמץ מאד מאד ואל תסתכל על שום ברירה שבפועלם. ובכלל טוב מאד להרגיל את עצמו לבלי להתפעל מאחרים כלל ולא יתבלבל עצמו מאחרים כלל, רק ילך בתמו כפי שמבין ומרגיש בדברי רבנו ז"ל.

אהובי, אחי! ראוי לנו לשמח מאד מאד, שתהלה לאל, אין אנו מבלבלים את עצמנו מאחרים כלל, ומקימים בכל יום דבריו ונעצותיו של רבנו ז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה, הן שיקה בינו לבין קונו, להיות רגיל בזה מאד מאד, לספר את כל אשר עם לבבו אליו יתברך כאשר יספר איש עם רעהו, וכן להתמיד בפשטות מקרא, משנה, גמרא, מדרש, שלחן ערוך וספרי רבנו ז"ל, ולהחיות את עצמו עם כל נקדה ונקדה טובה שישנה למצא בעצמו.

אהובי, אחי! ראה וגם ראה אילו נסים נגלים עשה עמך כבר השם יתברך, שזכית להתודע מרבנו ז"ל, וזכית לנסע לארץ ישראל,

בְּיָדָי תִּזְכֶּה בְּקָרוֹב, שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ נִסִּים חֲדָשִׁים, וְתִמְצָא אֶת בֵּית זִוְגָךְ, וְתִהְיֶה הָאָדָם הַשָּׁלֵם, שָׁלֵם בְּגוּפוֹ, שָׁלֵם בְּמִמוֹנוֹ, שָׁלֵם בְּתוֹרָתוֹ. וְהֵעֵקֶר — לֹא לְהִתְפַּחַד כָּלֵל, כִּי דָרְךְ הַבַּעַל-דָּבָר, שְׂמִכְנִיס בְּאָדָם בְּכָל פַּעַם פְּחָדִים יִתְרִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצְטַמְצַמֶּת דַּעְתּוֹ, וְנוֹפֵל בְּקִטְנוֹת גְּדוּלָה וְכוּ'. וּבְאֵמֶת מָה לָךְ לְהִתְפַּחַד מִמִּישָׁהוּ, מָה יַעֲשֶׂה לָךְ אָדָם, הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִמָּךְ, אִתָּךְ וְאַצְלָךְ, כִּי מֵלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַכֵּל לְכָל — יְדוּמָם, צוּמָת, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ, שְׁנֵת־לִבָּשׁ בְּלִבוֹשֵׁים הָאֵלוֹ, וְעַל-כֵּן תִּקְרִים (יִשְׁעִיָּה יב, ב): "אֲבָטַח וְלֹא אֶפְחָד", כִּי הֲלֹא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִמָּךְ, וְחֹזֵר תִּמְיֵד (תְּהִלִּים כז, א): "ה' אֹרֵי וְיִשְׁעֵי מִמִּי אֵיךְא ה' מְעֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד [וְאֵף כִּי] אָבִי וְאִמִּי עֲזוּבוֹנִי [אֵף-עַל-פִּי-כֵן] וְה' יֹאסֶפְנִי".

חֲמַדַּת לְכַבִּי! אֵין לָךְ עוֹד אוֹהֵב נְאֻמָּן, אָב הֶרְחַמְן, כָּמוֹ אָבִינוֹ שְׂבִשְׂמִים, וְעַל-כֵּן תִּרְגִּיל אֶת עֲצָמָךְ לְבָרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ תִּמְיֵד, וּלְבַקֵּשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הוּא מְבִין אוֹתָךְ, וְהוּא מְרַחֵם עָלֶיךָ, וְהוּא יַעֲזֹר לָךְ. וּבְאֵמֶת כַּמָּה פְּעָמִים מְאִימִים עַל הָאָדָם פְּחָדִים שֶׁל הַבָּל, צְרִיכִים לִידַע (תְּהִלִּים נג, ו): "שֵׁם פְּחָדוֹ פָּחַד לֹא הָיָה פָּחַד", וְרַבְּנוֹ ז"ל גָּלָה לָנוּ (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן מג): עַל-יְדֵי חֲלִישׁוֹת הַלֵּב נוֹפְלִים פְּחָדִים עָלָיו, כִּי הַגְּבוּר אֵין לוֹ שׁוֹם פָּחַד, וְעַקֵּר הַגְּבוּרָה הוּא בְּלֹב וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; וְהֵעֵקֶר לְהִתְפַּחַד רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְכִמוֹ שְׂאֵמְרוּ חַז"ל בְּמִדְרָשׁ תְּנַחֲוּמָא (פְּרֻשַׁת חֻקַּת): אֲשֶׁרֵי אָדָם מִפְּחַד תִּמְיֵד, כִּי הִיא מִדַּת חֲסִידִים, אֵף-עַל-פִּי שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַטֵּיחַן אֵינָן פּוֹרְקִין יְרָאָה וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; חֻזַּק, חֻזַּק מְאֹד מְאֹד, וּבְפִרְט בְּנִקְדַּת הַשְׂמִחָה וּבְכַפְּנִים שׁוֹחֲקוֹת, שְׂזָהוּ גוֹרֵם שְׂיֵאִיר בּוֹ אוֹרוֹ הַגְּנוּז שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת (עַזֵּן לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קנג), וְתִרְבֶּה לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים עָלָי, שְׂאֲזַכֶּה גַם-כֵּן לְבוֹא וּלְהִתְיַשֵּׁב בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא מְקוֹר חַיּוֹתֵנוּ וְאִמּוֹנֵתֵנוּ וְתַכְלִיתֵנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה, וּמֵאֲחֵל לָךְ כָּל טוֹב אֲמִתִּי וְנֹצְחִי, עֲלֶה וְהַצְלַח בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְתֵאִיר אֶת הַדַּעַת הָאֵמֶת בְּחֻבְרָךְ.

רד אֲשֶׁר א' שֶׁגַּב בְּנַחַל

אין אתה צריך להיות מקבל רק משפיע, כי תהלה לאל, יש לך כלים טובים לזה.

הדורש שלומך...

רַבְּנוּ ז"ל אומר (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן נט): עקר שמירת השם (שהוא) שמירת הנפש [כי (בראשית ב'): "נפש חיה הוא שמו"], אינו אלא שישמר מפעס, פי הפעס פוגם בנפשו, בבחינת (איוב יח): "טורף נפשו באפו", אבל פשוט את עצמו מפעס וכו', בזה מגדיל נפשו ושמו, אזי כל הנפשות תאבות להכלל בנפשו וכו', עין שם; הינו אלו אשר חוגרים מתניהם להחזיר אחרים למוטב, צריך שתהיה להם סבלנות גדולה, שהיא העשירות האמתית, "איזהו עשיר השמח בחלקו" (אבות ד) — ברוחני ובגשמי, ושום בריה ושום דבר לא יוכל לבטל אותם ממנו יתברך, אזי בזה מגדיל את נפשו, והכל תאבים להכלל בנפשו שהוא שמו, מה שאין בן פשאיין לו סבלנות, והוא, חס ושלום, בפעס, על-ידי-זה עוקר את נפשו שהוא שמו, וממילא יתרחקו ממנו האנשים, שכבר התחיל לקרב. העקר להיות סבלן ולבלי לפעס, אף שיש לו מהם הרבה עגמת נפש ובזיונות, יבטל עצמו לגמרי אליו יתברך, ועל-ידי-זה יתגדל שמו שהוא נפשו, ויזכה לקרב רחוקים.

הנ"ל.

א' שֶׁגַּב.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידי ה'קור לי מאד, האברך השותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר.

אֲשֶׁר א' שַׁעַג בְּנַחֵל רה

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵךְ אֶת לִבְךָ
הַשָּׁבוֹר מִכָּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלַיָּךְ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים הַרְבֵּה הַתְּחִזְקוֹת
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִחֲדָשׁ, וְאֲסוּר לִהְיוֹת חָכֵם בְּעֵינֵי עֲצָמוֹ, אֲלֵא צְרִיכִים
לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל מִינֵי אַפְּנִים שְׁבַעֲוֹלָם לְהַתְּחִזֵּק, וְזֶה כָּל הַלְמוּד הַעֲמֵק
שֶׁל מוֹהַרְנ"ת ז"ל, שֶׁהוֹצִיא מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל הַתְּחִזְקוֹת עֲצוּמָה, כִּי
הוּא הִבִּין אֲשֶׁר בְּלִי הַתְּחִזְקוֹת אֵין שׁוּם קִיּוּם לְהֶאָדָם; וְעַל-כֵּן
צְרִיכִים לְהַתְּחִזֵּק בְּכָל מִינֵי אַפְּנִים שְׁבַעֲוֹלָם, הֵן לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה וְהֵן
לְעַסֵּק הַרְבֵּה בַתּוֹרָה וְהֵן לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹתָיו יְתָרָךְ, וְכֵן יִהְיֶה תָּמִיד
עָסוֹק, וְהַעֲקָר שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ הַרְבֵּה זְמַן לְחַשֵּׁב מֵעֲצָמוֹ, כִּי זֶה לֹא
כָּרִיא כְּשֶׁאָדָם חוֹשֵׁב הַרְבֵּה מֵעֲצָמוֹ.

גַּא וְנָא רְאֵה לְהַדְּבִיק אֶת עֲצָמְךָ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתַכְנִיֵּס
בְּדַעְתְּךָ, אֲשֶׁר אֵין בַּלְעֲדֵיו יְתָרָךְ כָּלֵל, וְהוּא יְתָרָךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה
וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת
חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתָרָךְ, וְזֶה דָּבָר שְׁצָרִיךְ תָּמִיד לְחַשֵּׁב, כִּי אֵין לָנוּ
לְמוּד אַחֵר רַק זֶה, כִּי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הִיא הַכֹּל, וְהַכֹּל הוּא
הָאֱמוּנָה, וְכָל הַתּוֹרָה כְּלָה וְכָל הַמִּצְוֹת תְּלוּיּוֹת רַק בְּאֱמוּנָה, וְכִמוֹ
שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים קִיט, פו): "כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה", כָּל הַמִּצְוֹת צְרִיכוֹת
לְהִבִּיא אֶת הָאָדָם לְאֱמוּנָה בְּרוּרָה בּוֹ יְתָרָךְ, וְרַבְּנוּ ז"ל הַרְבֵּה לְדַבֵּר
הַרְבֵּה מְאֹד מֵעֲנִין הָאֱמוּנָה, וְאָמַר (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן לג): אֲצֵל הָעוֹלָם
אֱמוּנָה הוּא דָּבָר קָטָן אֲבָל אֲצֵלִי הָעֲקָר הוּא אֱמוּנָה, וְעַקָּר הָאֱמוּנָה
הוּא בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת כְּדֶרֶךְ הַמּוֹן עִם וְהַנְּשִׁים מְאֵמִינִים; וְעַל-כֵּן
אֵל תִּהְיֶה בְּטָלָן, רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ הָעֲקָר לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה, וְזֶה
כָּבֹד יְבִיא אוֹתְךָ לְכָל הַטּוֹבוֹת וּלְכָל הַהֲצֻלְחוֹת, כִּי מִי שֶׁשְּׂמַח תָּמִיד,
הוּא מְצַלִּיחַ (סֵפֶר הַמְּדוּת, אוֹת שְׂמָחָה, חֶלֶק ב', סִימָן א'), וְעַל-כֵּן תַּעֲשֶׂה
כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים בְּעוֹלָם לִהְיוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וְאֵף שׁוֹז הַמְּדַרְגָּה הַכִּי
קָשָׁה לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ, כִּי הָאָדָם יְכוּל לְלַמֵּד אֶת כָּל הַשֵּׁ"ס כְּלוּ, אֲבָל
לֹא יִשְׂמַח לְשַׁעַה אַחַת, כִּי טָבַע שֶׁל הָאָדָם שְׁנֹמֵשֶׁף אַחֵר הָעֲצָבוֹת,

וְעַל-כֵּן תַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה,
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ שְׁבֻזְכוֹת הַשְׂמֵחָה תֵצֵא מֵהַפֶּחַ יִקוּשׁ
שְׁנֵפֶלֶת בְּזֶה.

רְאֵה לְהַשְׁתַּדֵּל לָבוֹא אֵלַי, וְנִדְבַר אַרְכּוֹת וְקִצְרוֹת, כִּי יֵשׁ לָנוּ
אוֹצְרֵי אוֹצְרוֹת מֵהַלְדָּבָר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שַׁעַד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ
יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

רְאֵה לְשֹׁמֵר אֶת עֲצֻמָּךְ מְאֹד מְאֹד לֹא לִיגַע אֶת הַעֲצָבִים שְׁלָךְ
(נִישֵׁט אֵן שְׁטַרְעֵנְגֵן דִּי גַעְרֹוִיז), וְאַתָּה צְרִיךְ מְאֹד מְאֹד לְהִזָּהֵר עַל
הַשְּׁנָה, כְּמוֹ שְׂאֵמֵר רַבְּנוּ ו'ל': "מַעַן דַּאֲרַף זַיַּיעַר הַיִּטֵּן דְּעַם שְׁלֵאָף",
וְרַבְּנוּ ו'ל' הַקְפִיד עַל דְּבַר זֶה מְאֹד מְאֹד, לֹא לְסַגֵּף אֶת עֲצָמוֹ עִם
הַשְּׁנָה, וּבְאֵמֶת אִם אָדָם לֹא גִזָּהַר לִישׁן מְסַפִּיק, אֲזִי הוּא כָּל הַיּוֹם
מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל וּמְסַתּוֹבֵב כְּמוֹ סוּס, כִּי גַם סוּס אֵינוֹ יִשָּׁן מְסַפִּיק;
וְעַל-כֵּן אֵל תִּהְיֶה חֲכָם בְּעֵינֶיךָ אֲלֵא תִשְׁמַר מְאֹד מְאֹד עַל הַשְּׁנָה
(וְאַלְסֵט הַיִּטֵּן דְּעַם שְׁלֵאָף), כִּי כְּשֶׁאָדָם יִשָּׁן אֲזִי נוֹתֵן נִיחָא לְהַמְחִין
(לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לה), וּבִיּוֹתֵר מוֹעִילָה הַשְּׁנָה לְאַמוּנָה, כְּךָ
גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ו'ל'; וְעַל-כֵּן רְאֵה לִישׁן מְתִי שְׂאֵתָה מְרַגֵּישׁ אֵיזוֹ
עֵיפּוֹת אוֹ בְּלָבוֹל הַדַּעַת וְכוּ' וְכוּ'. אֲבָל תִּתְמִיד מְאֹד מְאֹד שְׁעוֹר

(ו) צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשֹׁמֵר עַל הַשְּׁנָה.

במשניות, לומר פֶּרֶק אחר פֶּרֶק וְשַׁעוֹר בְּגִמְרָא דָּף אחר דָּף, וְשַׁעוֹר בְּשִׁלְחַן עָרוֹף סִימָן אחר סִימָן, אָשֶׁר אֵין עוֹד טוֹב מְזֵה, וְתֹאמִין לִי מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְלַמֵּד כְּסִדְרָן מִשְׁנֵיּוֹת, אֲזִי מְרַגֵּישׁ נַעַם אַחַר בְּחֵייו; אֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ, כִּי הָעוֹלָם הֵזֶה מְטַעֵה אוֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד, וְצָרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלֹא יְטַעֵה אוֹתוֹ (שיחות-הַר"ן, סִימָן נא).

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידִי הַיְקָר, רַק בְּשִׁבִיל זֶה בְּעֲצָמוֹ רָאוּי לָנוּ לְשַׁמַּח מְאֹד מְאֹד, שְׁאָנוּ זוֹכִים לְשִׁמְעַ דְּבוּרִים כְּאֵלוֹ, וּמָה הֵינּוּ עוֹשִׂים בְּלִי הַדְּבוּרִים הַנִּפְלְאִים הָאֵלוֹ.

רְאֵה לְכָתֹב לִי, וְכֵן תְּעוֹרֵר חֲבֵרִים שְׂיִכְתְּבוּ לִי, וּמִמֶּשׁ תְּחִינֵנִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שעה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסִדְרַת בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, נָר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נָרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

אוֹדוֹת שְׁאֵלְתֶךָ וְכוּ', זֶה יְדוּעַ שְׁאֲצַל רַבְּנוּ ז"ל, לֹא נִכְנְסוּ נָשִׁים בְּכֻלָּל, כִּי לֹא הָיוּ מְקַבְּלִים בְּחִדְרוֹ שׁוּם אִשָּׁה, וַיֵּשׁ צְדִיקִים שֶׁהָיוּ צָרִיכִים לְהַכְנִיס לְכָל הַפְּחוֹת עוֹד שְׁלֹשָׁה גְבָרִים עִמָּהֶם, אָבֵל אֲצַל רַבְּנוּ ז"ל בְּכֻלָּל לֹא נִכְנְסוּ נָשִׁים, וּבְאַמַּת אִם תְּעִיֵן בְּסִפְרַת חֲסִידִים סִימָן קַעֲחַ, מוֹבָא שָׁם שְׁלֹא הֵיְתָה רְשׁוּת לְשׁוֹנְמִית לְהַכְנִיס לְפָנֵי אֱלִישֶׁע, דְּכָתִיב (מְלָכִים ב' טו) "וַתַּעֲמֵד בַּפֶּתַח" וְכוּ', עֵינֵי שָׁם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שְׁעוֹ.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְפָּרֵךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלַח יִגְיֵעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאֶרֶךְ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, עֲכָשׁוּ מִתְקַרְבִּים הַמּוֹן בְּגֵי הַנְּעוּרִים אֶל דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל, וְנַעֲשֶׂה פֹה מִמֶּשׁ מִהֶפְכָּה וְכוּ' וְכוּ', שְׁבָאִים בְּבֵיתִי הַמּוֹן בְּגֵי הַנְּעוּרִים לְדַבֵּר בְּכֹל יוֹם מִרַבְּנוּ ז"ל, אוֹן דַּעַם רַבִּינֵי'ס זֶאָךְ הַיִּיבֵט אֵן צוֹ טְלוֹאִינ'ן בְּאִפְּן נִפְלֵא מְאֹד מְאֹד, כִּי הִנֵּה אֶתָּה יוֹדֵעַ אֲשֶׁר תִּשַׁע שָׁנִים שָׁיֵשׁ לִי שְׁעוֹר בְּרַבִּים בְּכֹל לַיִל רַבִּיעֵי בְּבֵית מִדְרָשְׁנוּ, שָׁבוּ מִתְאַסְּפִים בַּחֲוָרִים וְאֲבָרְכִים, וְאֲנִי אוֹמֵר לְפָנֶיהֶם שְׁעוֹר בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן בְּכֹל שְׁבוּעַ בְּתוֹרַה אַחֲרַת, וּמִדְּבָרִים אַרְכּוֹת וּקְצָרוֹת וְהַכֹּל כְּפִי הַהֲתַעֲוֹרְרוֹת שֶׁל אֱלוֹ הַבָּאִים, כִּי כֹל אֶחָד וְאֶחָד בָּא עִם רְצוֹן אַחֵר וְכוּ', כִּי הֲלֹא הוּא נִפְלַ בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו וְכוּ' וְכוּ' אַחֵר וְכוּ', וְעַל-כֵּן כֹּל אֶחָד נִמְשָׁךְ אֶל דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל בְּשִׁבִיל דְּבַר אַחֵר, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְזַמֵּן כָּבֵד דְּבוּרִים שִׁיְהִיָּה טוֹב לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד, כַּמּוּבָא (לִקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן, חֶלֶק א', סִימָן יג), וּבְאֵמַת תִּצְמִיךְ לִי שִׁנָּה מִנְּפִלְאוֹת הַבוֹרָא, כִּי אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה לְדַבֵּר, אֲלֵא מַה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְזַמֵּן לִפִּי, וְהַכֹּל סוֹבֵב עַל הַלִּקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן, עַל-פִּי הַהֲקַדְמוֹת שֶׁקִּבְּלָנוּ מִמוֹהֲרָנִית ז"ל, כִּי בְּאֵמַת בִּימֵי נְעוּרַי שֶׁקִּדְּתִי וְהִתְמַדְּתִי הִרְבֵּה בְּדְבָרֵי הַקְדוּשִׁים, וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לִי דְבוּרִים מַה לְדַבֵּר, תְּהִלָּה לְאֵל, עִם הַבְּחוּרִים וְהָאֲבָרְכִים, וְעַל-כֵּן-פִּנְיִם נַעֲשֶׂה הַתַּעֲוֹרְרוֹת גְּדוּלָּה עֲכָשׁוּ, וּמִתְקַרְבִּים הַמּוֹן מְקַרְבִּים, וְאֲנִי

(ז) וְדַבֵּר רַבְּנוּ ז"ל מִתַּחֲתִיל לִיקָר.

אֲשֶׁר א' שְׁעוֹ בַּנְּחָל רט

מקנה להקדוש־ברוך־הוא, שְׁנֵה יִהְיֶה אִכֵּן פְּנֵה לְדַבֵּר רַבְּנוּ, וְאֵלֹי צְעִירֵי הַצֵּאן עוֹד יִהְיוּ עוֹבְדֵי הַשֵּׁם גְּדוֹלִים.

וְלִכֵּן רָאָה לְדוֹן אוֹתֵי לִכְף זְכוּת, שְׁאֲנִי לֹא כוֹתֵב לָךְ, כִּי בְּאֵמֶת הֵייתִי צָרִיךְ לִכְתֹּב בְּכָל יוֹם לְכָל הַפְּחוֹת עֲשָׂרִים אוֹ שְׁלֹשִׁים מִכְּתָבִים, אִךְ מֵרַב טְרֹדוֹתֵי אֵין בְּיָדִי לַעֲנוֹת אֶלָּא לִכְמֹה מִכְּתָבִים, וּבְאֵמֶת כָּל הַמִּכְתָּבִים שְׁלִי הַבְּחוּרִים עוֹשִׂים מִזֶּה הָעֵתָק וְאִישׁ אֵל רַעְהוּ מֵרָאָה אֶת הַמִּכְתָּבִים, וּמְחַזְקִים אֶת עֲצָמָם, כִּי אֵין בְּדַבְּרֵינוּ דְּבָרִים פְּרֻטִיִּים אֶלָּא דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל מֵה שִׁשְׁיָךְ לְכַלְנוּ, וְזֶה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְחַזֵּר תָּמִיד וּלְדַבֵּר הַרְבֵּה יַחַד, וְעַל־כֵּן גַּם אֶתָּה תִּקַּח אוֹסֵף מִכְּתָבִים שְׁיִישׁ בְּכַתֵּב יָד מִיְדֵידֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר, שֶׁהוּא הָעֵתִיק מִמֶּנִּי הַמוֹן מִכְּתָבִים, וּמֵה גַם שֶׁכָּבֵר נְדַפֵּס סֵפֶר "אֲשֶׁר בַּנְּחָל" חֵלֶק א', וּבוֹ צ' מִכְּתָבִים, וּמִשָּׁם תִּקַּח אֶת כָּל הַתְּחִזְקוֹתָךְ; כִּי בְּאֵמֶת קָשָׁה לִי לִכְתֹּב עֲכָשׁוּ בְּאַרְיכוּת, כִּי טְרֹדוֹתֵי רַבּוֹ כְּמוֹ שְׂרַבּוֹ, וּבְכַפְרֵט שְׁאֲנִי בְּאִמְצַע לַעֲרֹךְ כְּמֵה סֵפָרִים יְקָרֵי עֶרֶךְ סֵפֶר "שְׁמִירַת הַזְּמַן", וְהוּא סֵפֶר נִפְלָא עַד מְאֹד מְאֹד, וְכֵן קוֹנְטֵרַס "סֵדֶר דֶּרֶךְ הַלְמוּד", וְהוּא קוֹנְטֵרַס פְּלֵאֵי פְּלֵאִים חֲדוּשׁ שֶׁבְּחֲדוּשִׁים בְּאַרְיכוּת רַבָּה, בְּסִבְרָה יִשְׂרָה וְקִלָּה, וְאֶת עֲצַת רַבְּנוּ ז"ל בְּעֵנָן שֶׁדַּבֵּר אִיךְ צְרִיכִים לְלַמֵּד תּוֹרָה, וְהוּא פְּרוּשׁ וּבְאוּר נִפְלָא עַל הַשִּׁיחָה (שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן עו) וְהֶאָרְכְּתִי מְאֹד מְאֹד לְבֵאֵר בְּאַרְיכוּת אֶת סֵדֶר דֶּרֶךְ הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְכֵן סֵפֶר נִפְלָא פְּלֵאֵי פְּלֵאִים "אֶרֶךְ אִפִּים", שֶׁהוּא מְדַבֵּר מֵעֵנָן סְבָלָנוּת, אִיךְ שְׁצְרִיכִים לִהְיוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם סְבָלָן גְּדוֹל, וּבְאֵמֶת לֹא הִיָּה בְּדַעֲתִי לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה סֵפֶר מִיַּחַד אֶלָּא פָּרַק אֶחָד מִסֵּפֶר "שְׁמִירַת הַזְּמַן", אִךְ הִתְחַלֵּתִי לִכְתֹּב, וְסִבֵּב הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שֶׁכְּתַבְתִּי לִילָה שְׁלָם, וְאַחֲר־כֵּן יוֹם שְׁלָם, וּמֵרַב הִתְמַדְתִּי לְגַמֵּר אֶת הַמְּאָמֵר, הֵייתִי עַר עוֹד לִילָה, וְכֵן יֵצֵא הַסֵּפֶר הַנִּפְלָא "אֶרֶךְ אִפִּים", כִּי רָאִיתִי שְׁנֵת־אַרְךָ כָּל־כָּךְ, עַל־כֵּן אֲמַרְתִּי לַעֲשׂוֹת מִזֶּה סֵפֶר בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וּמְאֹד מְאֹד שְׁמַחְתִּי שְׁיֵצֵא לִי פֶּעַם לִהְיוֹת עַר יוֹם אֶחָד וּשְׁנַי לִילוֹת, כִּי תָּמִיד הֵיָּתֵה לִי תְּשׁוּקָה לְזֶה, כִּיְדוּעַ שְׂרַבְּנוּ ז"ל נִתֵּן פֶּעַם לְמוֹתֵרְנֵת ז"ל תִּקּוֹן לִהְיוֹת עַר יוֹם וּשְׁנַי לִילוֹת, וְעֲכָשׁוּ זַכְּנֵי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא

רי אֲשֶׁר א' שעז בנחל

להתחיל מתחלת הלילה לכתב את ספר "אָרְךָ אִפְיָם", ואחר-כך נמשך כל היום, ורציתי לגמור את זה מה שיותר מהר, אמרתי לעצמי אכתב עוד שעה שעתיים או שלש בהתחלת הלילה, ואחר-כך אלך לישן, וכך נמשך כל הלילה עד אור הבקר, שאז גמרתי את הספר, והוא ספר נפלא מאד מאד, ובקרוֹב ידפס, וכן אני מלקט עכשיו ענינים נפלאים על סדר קריאת שמע שעל המטה, שמבאר בדברי האר"ל שאמירת סדר קריאת שמע שעל המטה הוא תקון הברית, ומאריך מוהר"ן ת"ז"ל בהלכות קריאת שמע שעל המטה, הלכה ב', באריכות גדולה, איך שזה תקון גדול, ותהלה לאל יצא גם-כן ספר קפה עד מאד, ומפל זה הזמן אינו בידי, ולכן תדין אותי לכף זכות, פי בודאי אני רוצה לכתב לך באריכות גדולה, אך מה לעשות טרדוֹתי וטרדות הרבים רבו כמו שרבו, ובפרט שאני עוסק בצרכי רבים בהדפסת ספרי רבנו ז"ל, מאז שנת תשכ"ה עד עכשיו, ואני מעורר את בני הנועורים, שילכו להפיץ את אור רבנו ז"ל, כי זה כל מגמתי ורצוני — לגלות ולפרסם את אור רבנו ז"ל בעולם, ולכן אבקש אותך מאד מאד, שתדון אותי לכף זכות, ומי יתן שתבוא פעם בליל רביעי לשמע את השעור, ותראה איך שבאים תהלה לאל, קרוב לשמונים אנשים, חסדי השם פי לא תמנו פי לא כלו רחמיו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שעז.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שלישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממני הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

אֲשֶׁר א' שְׁעוֹ בְּנַחֵל רִיא

מִכְתָּבָךְ הָאָרֶץ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּבְאֵמַת הָיָה רְאוּי לְהִרְחִיב לָךְ, אֶף טְרֻדוֹתַי רַבּוּ מְאֹד בְּעֵתִים הַלְלוּ. תְּהִלָּה לְאֵל, מִתְקַרְבִּים פֹּה בְּמַחְנֵנוּ מִקְרָבִים חֲדָשִׁים, וְהִתְקַרַח לְבָלוֹת עִמָּם; אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקֵנוּ, שְׂאֵנוּ זֹכִים לְדַבֵּר מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל. וְהַיּוֹם לְמִדְתִּי בְּצוֹתָא בְּבִיתִי אֶת הַתּוֹרָה נ"א וּנ"ב בְּחֵלֶק א', וּמִמֶּשׁ יֵצְאֵתִי כְּמוֹ מִהַאֲדָרָא, כִּי דַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל הֵם אוֹרוֹת רוּחָנִיִּים, אוֹרוֹת צַחְצְחוֹת הַמְּאִירִים אֶת הָעֵינַיִם; אֲשֶׁרֵי הַהוֹגָה בָּהֶם תְּמִיד.

וְהִנֵּה אוֹרוֹת הַבְּלָבוּלִים שֵׁישׁ לָךְ וְכוּ'. דַּע לָךְ, אַחֵי הַיָּקָר, הַעֲקָר לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ תְּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִרְצָה רְצוֹן אַחֵר מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, הֵן שְׂתִהְיֶה מִפְּרָסָם וְהֵן שְׂתִהְיֶה בְּהֶצְנַעַע, צִיר לְעֲצָמָךְ שְׂאִינֶךָ כְּכֹר בְּזֵה הָעוֹלָם, רַק הַנְּשָׂמָה שְׁלֶךְ מְטִילָת פֹּה, וְעַל-כֵּן מַה לָּךְ לִפְלֵל כָּל-כֶּף בְּדַעְתָּךְ, שְׁנוֹתָנִים כְּבוֹד לְזֶה אוֹ לְזֶה, אַתָּה בְּלֹאוֹ הַכִּי אֵינֶךָ מְזֵה הָעוֹלָם כָּלֵל וְכוּ', וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּנְצֵל מִרְעוֹת רַבּוֹת — מִקְנָאָה, מֵאַחַר שְׂאֵתָה מֵת כְּכֹר וְכוּ', וּמִתְאַוָּה וְכְבוֹד, כִּי מַה זֶה שֵׁיךְ לִמַּת וְכוּ'.

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיָּקָר! חז"ל הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (סוֹטָה ה.) כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה נז): "וְאֵת דַּכָּא וְשִׁפְלָא רִוּחַ", רַב הוֹנָא וְרַב חֲסָדָא, חַד אוֹמֵר אַתִּי דַּכָּא, וְחַד אוֹמֵר: אֲנִי אֶת דַּכָּא וְכוּ', הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הִנִּיחַ אֶת כָּל הַהָרִים וְהַגְּבָעוֹת, וְהִשְׁרָה שְׂכִינָתוֹ עַל הַר סִינַי וְכוּ', עֵינֵי שָׁם, אֵיךְ שְׂמֵאֲרִיכִים וּמִפְּלִיאִים אֶת הָאָדָם הַזּוֹכֶה לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, כְּאֵלוֹ אֵינוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם כָּלֵל, וְנִעְשָׂה שָׂכֵן לְעַפְרָ בְּחַיָּיו; כִּי עַקֵּר הַשְּׂלֵמוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם הוּא שְׂפָלוֹת — לְהַשְׁפִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, אֶף שְׂאֵתָה מְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם וּמְבַלֵּה עִמָּהֶם שְׁעוֹת וְיָמִים וְשָׁנִים, וְלְבַסוּף בּוֹעֲטִים בָּךְ, אַתָּה בָּרַח לָךְ רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה הָיָה הַחֲדוּשׁ שֶׁל ר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחֲמָן ז"ל, שְׂתִמִּיד דַּבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהָיָה בְּדַעְתּוֹ שִׁפְלָא בְּתַכְלִית הַשְּׂפָלוֹת, וְאֶף שְׂבָזוּ אוֹתוֹ כְּאַחַד הַרִיקִים, הוּא לֹא הִתְפַּעֵל כָּלֵל, רַק הִמְשִׁיךְ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

חֲמֻדַּת לְכַבֵּי! חז"ל אָמְרוּ (עֲרוּבִין יג): מִפְּנֵי מַה זְכוּ בֵּית הַלֵּל

שְׁהִלְכָה כְּמוֹתָן? מִפְּנֵי שֶׁהָיוּ עֲלוּבִין, וְאָמְרוּ (פְּעֻנִית ז): מַה מֵיָם מְנִיחִים מְקוֹם גְּבוּהַ וְהוֹלְכִין לְמְקוֹם נְמוֹךְ, אִף דְּבָרֵי תוֹרָה אֵין מִתְקַיְמִין אֲלֵא בְּמִי שֶׁדַּעְתּוֹ שְׁפֵלָה; וְזֶה הִיָּה עֵקֶר מַעֲלָתוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שֶׁתָּמִיד הִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ, וְקָרָא לְעֲצָמוֹ עֲנִי וְאֶבְיוֹן, בְּעַר וְלֹא אִישׁ. וְאָמְרוּ חַז"ל (מַגְלָה יא.): "וְדָוִד הוּא הַקְּטָן" (שְׁמוֹאֵל-א יז, יד), הוּא בְּקִטְנוּתוֹ מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ, כְּשֵׁם שֶׁבְּקִטְנוּתוֹ הִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ אֲצֵל מִי שֶׁגָּדוֹל מִמֶּנּוּ בְּתוֹרָה, כִּף בְּמַלְכוּתוֹ הִקְטִין עֲצָמוֹ אֲצֵל מִי שֶׁגָּדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחֻמְהָ. וְכֵן רַבְּנֵי חַז"ל זָכָה לְהַגִּיעַ אֶל מְדֻרְגָתוֹ רַק עַל-יְדֵי דְבָר זֶה — תָּמִיד עָשָׂה הִתְחַלְתָּה חֲדָשָׁה, וְאָחַז אֶת עֲצָמוֹ שֶׁהוּא הַגְּרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים, וּבִטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹו יִתְבָּרֵךְ, וְכֵן בְּכָל פֶּעַם, אִף שֶׁמְקַדֵּם גְּלָה נִפְלְאוֹת, תִּכְףּ וּמִיד בְּכָה, אִיף זוֹכִים לְהִיּוֹת יְהוּדִי. וּמִי שֶׁיִּכּוֹל לְקַיֵּם זֹאת, הוּא הוֹלֵךְ מְדֻרְגָה לְדֻרְגָה, אִף הוּא סִפְּנָה גְּדוּלָה, כִּי בְּנִקֵּל יְכוּלִים לִפְלֵ בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא וְכוּ', וְצָרִיף לְהִיּוֹת בְּקִי בְּזֶה מְאֹד מְאֹד, מִצַּד אֶחָד לְהִיּוֹת שְׂבוּר בְּנַפְשׁוֹ כְּחֻרַס הַנֶּשֶׁפֶר וְכוּ', וְאִף-עַל-פִּי-כֵן מִצַּד שְׁנֵי לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שֵׁישׁ בּוֹ, וְלַעוֹלָם לֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ. וְאָמְרוּ חַז"ל (סוֹטָה כא): אֵין דְּבָרֵי תוֹרָה מִתְקַיְמִין אֲלֵא בְּמִי שֶׁמְשִׁים עֲצָמוֹ כְּמִי שֶׁאֵינוֹ, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת — לְהִיּוֹת בִּטֵּל וּמִבְטָל אֱלֹו יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִהְיֶה אַכְפַּת לוֹ שׁוֹם דְּבָר זֶה שֶׁאַחֲרִים מְדַבְּרִים עָלָיו אוֹ מִמֶּנּוּ, עֲנִינוֹ צָרִיף לְהִיּוֹת דְּבָר אֶחָד — אִיף לְהִתְקַרֵּב אֱלֹו יִתְבָּרֵךְ. וְאָמְרוּ (סְנֵהֲדָרִין פח): אִיזְהוּ בֶן עוֹלָם הַבָּא? עֲנוּתָן, שְׁפֵל בְּרָךְ, שִׁיף עֵיל, שִׁיף וְנַפִּיק, כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַמְשָׁכַת אוֹר הָעוֹלָם הַבָּא — כְּשֶׁהוּא בִּטֵּל וּמִבְטָל אֱלֹו יִתְבָּרֵךְ לְגַמְרֵי, וְאֵינוֹ מְבַלְבֵּל עֲצָמוֹ מֵאַחֲרִים כָּלֵל, רַק הוּא שִׁיף וְעֵיל שִׁיף וְנַפִּיק תָּמִיד, שֶׁהוּא בְּקִי בְּרִצּוֹא וּבְקִי בְּשׁוֹב. וּמִשָּׁה רַבְּנֵי שֶׁהִיָּה רַבֵּן שֶׁל כָּל נְבִיאִים, זָכָה לְהוֹרִיד אֶת הַשְּׁכִינָה בְּאַרְץ, וְגָלָה אֶת הַתּוֹרָה, לֹא זָכָה לָזֶה, כִּי אִם עַל-יְדֵי מִדַּת הָעֲנָוָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר יב, ג): "וְהָאִישׁ מָשָׁה עָנּוּ מִכָּל אָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה", וּמֵאַחֵר שֶׁהוּא זָכָה לְהִיּוֹת עָנּוּ מִכָּל, עַל-כֵּן זָכָה לְהַגִּיעַ לְכָל הַדְּרָגוֹת יוֹתֵר מִכָּל, וְהוּא פָּנִים אֶל פָּנִים דְּבַר עֲמוֹ ה'. וּבְמַכִּילְתָּא יִתְרוֹ אִיתָא

אָשֶׁר א' שעה בְּנַחַל ריג

על הפסוק (שמות כ, יח): "ומשה נגש אל הערפל" — גרם לו ענותנותו, מגיד שכל מי שהוא ענו, סופו להשרות שכינה עם האדם בארץ, עין שם; כי דיקא על-ידי תקף בטולו וענותנותו זכה לכל זה, ואף שהיו לו בזיונות וצרות ומחלוקות רבות מדתן ואבירם וקרח והמרגלים וכו' וכו', וחשדוהו במה שחשדוהו, אף-על-פי-כן היה עלוב וסבלן גדול, ולא הקפיד על בזיון כבודו. ואמרו באבות דרבי נתן (פרק כג): איזה עלוב שבעלובים? זה שהוא עלוב כמשה רבנו, שנאמר: "והאיש משה ענו מאד".

חמדת לבבי! רבנו ז"ל גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עב), שזהו עקר התחיה — כשהוא שפל מאד; אשרי הזוכה לביטל את עצמו תמיד אליו יתברך, ולא ירצה רצון אחר, רק כמו שהוא יתברך רוצה, אם שיתפרסם או אם שיתבזה, הכל יהיה שנה אצלו, ותמיד תהינה שפתותיו מרחשות תפלות ושיחות בינו לבין קונו. ובזהר הקדוש (במדבר קסח): זכאה מאן דאזעיר גרמא בהאי עלמא מאן דאיהו זעיר איהו רב ומאן דאיהו רב איהו זעיר" ודו"ק. ובאותיות דרבי עקיבא איתא: מי שהולך בתמו ובעננה, ואינו מגיס דעתו על חברו, ואינו אומר בלבו: אני גדול מפלוני, ואומר בשפלות וברוח נמוכה: "מה אני, ומה חסדי, בטל ומבטל אני לפני כל אחד ואחד בעולם הזה", הוא הנוחל עולם הבא, ואוכל פרותיו בעולם הזה, ואין לה מדה טובה בעולם בעננה.

ההכרח לקצור במקום שאמרו להאריך...

א' שעה.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שלישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

ח) אשרי מי שמקטין עצמו בזה העולם, מי שהוא קטן (בעולם הזה) הוא גדול (בעולם הבא) ומי שגדול (בעולם הזה) הוא קטן (בעולם הבא).

ריד אשר א' שעט בנחל

ששון ושמחה ישיגו לאהובי, ידידי, נר לצדיק נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר.

מכתבך המלא התחזקות לנכון קבלתי. אהובי, אחי, חמדת לבבי! מי יתן שתחזק הרבה את חכרך, פי רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קפד): כשאחד מדבר עם חברו ביראת שמים, נעשה אור ישר ואור חוזר, ויכול להיות שהדבורים המנחים אצלך ישנים, וכשתגלה אותם לחכרך, על-ידי-זה יתעוררו גם אצלך לעשות הפעולות. ובאמת יש בכל אחד מישראל כחות עזים, אך אינו יודע מהם. ובילקוט דברים (רמז תשצג) איתא: משה מתחלה אמר — לא איש דברים אנכי, כיון שלמדו הקדוש-ברוך-הוא בתקונו, התחיל צוח — אלה הדברים ודו"ק.

אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו להתודע מרבי אמת כזה; טוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו.

ההכרח לקצר.

ידיך לנצח...

א' שעט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה אל הבחור השותה ממיי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, ומאד מאד שמחתי לשמע איך שנתעוררת אהב ונהחברים שלך מדבורי שפתבתי לך, ובאמת יש לך להתעורר מאד מאד מדבורי, כי הם דברי רבנו ז"ל ומוהרנ"ת ז"ל, כי אין לי שום דבורים רק מה שלמדתי בבית מדרשם, כי מאז שהייתי בגיל צעיר, בן ט"ז שנים, וזכיתי למצא בבית אבי, נרו

אֲשֶׁר א' שַׁעַט בְּנַחֵל רטו

זַאִיר, סֵפֶר קָטָן "מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ", נִתְעוֹרְרָתִי מְאֹד מְאֹד לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, וְאִף שְׂאֵף אֶחָד לֹא יָדַע אֲזוּ בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית מִרַבְּנוּ ו"ל, כִּי הָיוּ פֹה רַק יְחִידִים בּוֹדְדִים, וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִתְקַבְּצוּ מִנֵּין מְצַמְצָם, עִם כָּל זֹאת נִתְעוֹרְרָתִי בְּהִתְעוֹרְרוֹת כְּזוֹ, אֲשֶׁר לֹא יֵאָמֵן כִּי יִסְפֹּר, וְהִלְכָתִי מִחֲנוּת לְחֲנוּת לְחַפְּשׁ וּלְבִקֵּשׁ אַחַר סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וּבִקְשֵׁי מְצַאֲתִי כַּמָּה כְּרָכִים לְקוּטֵי-הַלְכוֹת וַיִּתֵּר הַסְּפָרִים, לְזֹאת נִדְרָתִי נָדַר, כְּשֵׁיזְכֵּנִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִתְחַתֵּן, וְאֲזוּ אֲדַפִּיס אֶת כָּל סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְאֵפִיצֵם בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֶגְלֶה וְאֶפְרָסֵם אֶת דַּעַת רַבְּנוּ ו"ל בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, וְכָל זְמַן שְׂאֵחִיָּה, אֶעֱסֵק רַק בְּעִבּוּדֵי הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, וְאֲזוּ בִימֵי נְעוּרַי נִתְעוֹרְרָתִי מְאֹד מִסֵּפֶר שְׁבַחֵי-הַר"ן שָׁבוּ תוֹלְדוֹת רַבְּנוּ ו"ל, וְחִזְרָתִי עַל זֶה פְּעָמִים אֵין מִסֵּפֶר, וְהִשְׁתַּדַּלְתִּי מְאֹד מְאֹד לְחַקוֹת אֶת רַבְּנוּ ו"ל, וְהִרְבִּיתִי הִרְבֵּה בְּעֵסֵק תַּפְּלָה וְהִתְבּוֹדְדוֹת, וְהִתְמַדְתִּי הִרְבֵּה בְּלִמּוּד לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן וּלְקוּטֵי-הַלְכוֹת בְּהִתְמַדָּה וּתְשׁוּקָה יוֹצֵאת מִן הַפֶּלֶל, וְזֶה אֲשֶׁר חִקוּק בְּלִבִּי, וְלִכְּן אֵין לִי דְבוּרִים אַחֲרֵים, רַק דְּבַרֵי רַבְּנוּ ו"ל. וְהִנֵּה עֹכְשׁוֹ נֶעֱשְׂתָה הִתְעוֹרְרוֹת גְּדוּלָה בִּישִׁיבָה שְׁלָכֶם, מְאֹד מְאֹד רְצִיתִי שְׁתַּתְּמִידוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְתַתְּמִידוֹ וְאֵל תִּהְיוּ בְּטַלְנִים, וְתִשְׁמְרוּ אֶת עֲצַמְכֶם מְאֹד מְאֹד מִמְחֻלְקָת, כִּי בְּדַרְךָ כָּלֵל כְּשֹׁנֵתְעוֹרְרִים בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, זֶה לְעַמַּת זֶה נִתְעוֹרֵר גַּם קוֹל הַבְּרָה דְּסֵטְרָא אַחְרָא (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֵק א', סִימָן כב), וְצָרִיכִים לְשַׁמֵּר מְאֹד מְאֹד שֶׁהַקּוֹל דְּקַדְשָׁה לֹא יַעוֹרֵר כְּנִגְדּוֹ קוֹל הַבְּרָה, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים וְכוּ' וְכוּ', וּבִתְחִלַּת הִתְקַרְבוֹתִי הָיִיתִי לְבַד שְׁנַיִם עַל גְּבֵי שְׁנַיִם, וְאִף אֶחָד בִּישִׁיבָה לֹא יָדַע שְׂאֵנִי מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, כָּל-כֶּף הִתְבַּאֲתִי אֶת הִתְקַרְבוֹתִי, כִּי לֹא רְצִיתִי לְעוֹרֵר עָלַי מִחֻלְקַת וְכוּ' וְכוּ', וְאִף-עַל-פִּי-כֵן תְּמִיד הָיוּ לִי צְרוֹת וְכוּ', וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲזַר לִי שֶׁהָיוּ לִי הִרְבֵּה הִתְבּוֹדְדוֹת וַיִּשׁוּב הַדַּעַת, וְזֶה עֲזַר לִי לְעִבֹר עַל הַפֶּל; וְעַל-כֵּן אֵל תִּהְיוּ בְּטַלְנִים וְאֵל תַּעוֹרְרוּ עַל עֲצַמְכֶם מִחֻלְקַת בְּחַנּוּם, כִּי זֶה לֹא כְּדָאִי, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה תְּצַלִּיחוּ.

רְאֵה לְבוֹא אֶל הַשַּׁעוֹר שְׂאֵנַחְנוּ לּוֹמְדִים בְּיַחַד בְּצוֹתָא בְּבֵית

רטז אָשֶׁר א' שפּ בַּנְחָל

מִדְרָשְׁנוּ "חֲסִידֵי בְרֶסֶל" בְּכֹל לַיִל רַבִּיעִי, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא יַרְחִיב
גְּבוּלֵנוּ בְּתַלְמִידִים, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא תַלְמִידִים הַגּוֹנִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שפּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֹדֵר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׂשׂוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, בְּנֵי, יְדִידֵי
וַיִּקְרִי, הַצִּמּוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כֹּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחַל
הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח.

בְּרוּךְ הוּא יִתְבָּרַךְ, שְׁזָכִיתִי לְשִׁמְעַ, שְׁתַּהֲלֶה לְאֵל, עֲשִׂית
הַתְּעוֹרְרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, לְהַתְּחִיל לְלַמֵּד כְּסֹדְרָן, וְלֶאֱחֹז בְּמִדַּת הַתְּמִימוֹת
וְהַפְּשִׁיטוֹת.

חֲמִדַּת לְבָבִי! זְכָאָה אַנְתָּ בְּהַאי עֲלֵמָא וְזָכָאָה אַנְתָּ בְּעֲלֵמָא
דְּאֵתִי, כִּי זְכוּת הַרְבִּים יִקְרָה מְאֹד מְאֹד בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ. וְאָמְרוּ חַז"ל
(יוֹמָא פּוּ): כֹּל הַמְּזַכֶּה אֶת הַרְבִּים — אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ. חֲזַק
וְאִמְץ מְאֹד מְאֹד, וְאֵל תִּפְּל בְּדַעְתָּךְ מִשׁוּם דְּכָר וּמִשׁוּם בְּרִיָּה
שְׁבַעֲוֹלָם, כְּאֲשֶׁר דִּבְרַנּוּ יַחַד בְּהִיוֹתָךְ אֶצְלִי. זְכֹר אֶת הַטּוֹבוֹת שְׁקִבְלָתָ
אֶצְלִי, טוֹבוֹת נְצִיחוֹת — שְׁעוֹת הַתְּבוּדוֹת, וּפְרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, וְדַפִּים
גְּמָרָא, וְסִימָנִים שְׁלַחַן עָרוּךְ. מָה אִמַר לְךָ, פְּשׁוּט הַחֲיִיתָנִי עַל שְׂאֵנִי
זוֹכָה לְשִׁמְעַ, שְׁלֵא דִי, שְׁאֵתָה עוֹד מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ, עוֹד זֹאת אֵתָה
מְעוֹרֵר וּמְחַזֵּק אַחֲרַיִם. וְזָכֵר מְאִמְרָם ו"ל (סְנֵהֲרִין קִיא): אֶחָד מִן
הַעִיר מְזַכֶּה כֹּל הָעִיר; וּמִי יוֹדֵעַ אוֹלֵי הַמְּשִׁיף אוֹתָךְ רַבְּנוּ ו"ל לְשֵׁם,
רַק בְּשִׁבִיל זֶה שְׁתַּעֲשֶׂה הַתְּעוֹרְרוֹת אֶצְלֵי הַבַּחּוּרֵי חֲמַד מֵאֲנָשִׁי
שְׁלוֹמְנוּ. וְהַעֲקֵר, יְדִידֵי הַיָּקָר, שֶׁב לְךָ בְּקֶרֶן זְוִית, וְהַתְּמַד בְּתוֹרָה
וּבְתַפְּלָה וְהַתְּבוּדוֹת בְּהַצְנַע לְכַת וּבְנַחֲוֹתָא, וְסוּף הַכְּבוֹד לְבֵא,
שְׁיִאִיר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ פְּנֵיו אֵלֶיךָ, וְתִזְכָּה לְמַצֵּא אֶת בֵּית זוּגָךְ הָאֲמִתִּית,
וְתִבְנֶה בֵּית גְּאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל.

אָנָּא, יְדִידֵי הַיְקָר, הַחֲזֹק בְּמַדַּת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת, וְאֵל תֹּאבֶה וְאֵל תִּשְׁמַע לְשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם. וְאָמַר הַתְּנָא (אבות ב): "אֵל תִּתְּנָה לְשִׁלְחָנָם שֶׁל שָׂרִים, כִּי שִׁלְחָנָה גְדוֹל מִשִּׁלְחָנָם וְכִתְרָה גְדוֹל מִכִּתְרָם, וְנֶאֱמָן הוּא בַעַל מְלֶאכֶתֶךָ, שִׁישְׁלֵם לְךָ שְׂכָר פְּעֻלָּתֶךָ". הַעֲקָר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה בְּזֶה בְּעֶצְמוֹ שְׂאִינְךָ מִתְּבַלְבֵּל מֵאַחֲרֵים, וְאַתָּה מְצִיֵּת אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּתִמְיָמוֹת וּבְפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ...

תִּרְאֶה לְכַתֵּב לִי מָה שְׁנַעֲשֶׂה אֶצְלָכֶם, וּבִפְרָט אֵיךְ אַתָּה מִתְחַזֵּק, וּמִמַּשׁ חַיִּים חֲדָשִׁים תִּכְנִיֵס בִּי.

הַכֶּפֶל הַדָּבָר, שֶׁתִּרְאֶה לְהַזְדַּרֵּז בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֵז לְעוֹרֵר אֶת אַחֲרֵים — הֵן בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְהֵן בְּשַׁעוּרִים קְבוּעִים כְּסֻדְרָן, כִּי זֶהוּ חֲלָקִי מִכָּל עַמְלִי — כְּשֶׁאֲנִי זוֹכֶה לְרֵאוֹת, אֵיךְ שֶׁבָּחֹר אוֹ אֲבָרָךְ שְׁנִתְקָרַב עַל יְדֵי אֵל רַבְּנוּ ז"ל, עוֹסֵק גַּם-כֵּן כְּבָר בְּקְרוּב אַחֲרֵים, וְזֶה כָּל שִׂיחָתִי וְתַפְלָתִי, שְׁמִי שֶׁהִיָּה בְּבֵיתִי, וּבְלִיתִי עִמּוֹ שְׁעוֹת שְׁעוֹת וְכוּ', וְדַבְּרָנוּ יַחַד מַעֲצוֹת רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁיִּזְכֶּה גַם הוּא לְהִתְחַיֵּל לְקָרֵב אַחֲרֵים. כִּי בִפְרוּשׁ אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סח), שֶׁצָּרִיךְ שִׁישְׁאָרוּ מִמֶּנּוּ בְּנִים וְתַלְמִידִים, וְהַתְּלַמִּידִים יֵאִירוּ יוֹתֵר לְתַלְמִידִים אַחֲרֵיהֶם, וְכֵן לְהֵלֵן יוֹתֵר, שְׁגַם הַתְּלַמִּידִים יִפְרוּ וְיִרְבּוּ, וְיַעֲשׂוּ תַלְמִידִים אַחֲרֵים, וְתַלְמִידֵי תַלְמִידֵי יַעֲשׂוּ יוֹתֵר תַלְמִידִים, וְכֵן לְהֵלֵן יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַיִן שָׁם; וְזֶהוּ עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת, כִּי אֲסוּר לְהִיּוֹת יַעֲצִים יְבֻשִׁים, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, רַק עַץ עוֹשֶׂה פְּרִי. וְצָרִיךְ שֶׁתַּדַּע — דָּאֵס דְּעַם רַעֲבִינִים זֶאֶךְ שְׁטִיט נִישְׁט אֵיין בֵּי אַ יְחִיד, נֶאֱהָר עַר אִיז אַ מִתְּנָה פֶּאָר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל^ט.

(ט) דָּבָר רַבְּנוּ ז"ל אֵינוֹ נִמְצָא אֶצֶל יְחִיד, רַק הוּא מִתְּנָה לְכָל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

ריח אשר א' שפא בנחל
א' שפא.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד, שותה ממזי הנחל נובע
מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מה אמר לך, ידידי היקר, ראה לחזק את עצמך בכל מיני
אפנים שבעולם, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותך, כי
באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה
ומנהיג ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם
עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, וכפי שאדם מכניס בדעתו
ידיעות אלו, על-ידי-זה זוכה לעבר את העולם הזה בשלום, כי
באמת עובר על כל אחד ואחד בכל יום ויום מה שעובר — צרות
ויסורים מרירות ומכאובים, ואשרי מי שזוכה להחזיק מעמד, ושום
דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותו, וההתחזקות הזו אנחנו מקבלים
דרך רבנו ז"ל ותלמידו הנפלא מוהרנ"ת ז"ל, ועל-כן ראה להתמיד
ביותר בלמוד ספרי רבנו ז"ל בהתמדה ובתשוקה רבה, וכן תתועד
עם אנשי שלומנו היקרים, כי באמת כל ההתקרבות לרבנו ז"ל
תלויה רק בזה, כפי שמתמיד בלמוד ספריו הקדושים, ומחבר את
עצמו עם אנשיו הקדושים, התמימים והישרים, החפצים רק
בעבודת השם יתברך.

מה אמר לך, צריכים לשמר מאד מאד שלא יאחז בו הרע של
אלו המקרבים, כי הם יכולים להפיל אותך וכו' וכו', כי רבנו ז"ל
בונה "היכל-הקדוש", ובאים שם כל מיני טפוסים אנשים, ורבים אשר
נופלים וחוזרים חזרה, ואין להם כח לעמד נגד הרע שנתאחז בהם,
וצריך לשמר את עצמו מהם מאד מאד, והעצה על זה הוא רק
תפלה והתבודדות, להיות רגיל להתפלל אליו יתברך: רבנו של
עולם, זפני להיות באחדות אחת עם אנשי שלומנו האמתיים, אשר

אֲשֶׁר א' שפב בנחל ריט

אין להם שום פונה של תכלית וכבוד ונצחון וכו' וכו' (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נא), וכן מובא בדברי הקדושים, אשר הוא מוריד אור גדול מאד מלמעלה, שהוא בכחינת נעם, אבל יש חובלים שהם מחבלים בנעם הזה, וצריכים הרבה לבקש ממנו יתברך שלא יפגמו לו את המחין אלו המחבלים (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עא), ויש הרבה הרבה לדבר מזה, כי גם בין אנשי שלומנו צריכים לחפש רק אחר עובדי השם אמתיים החפצים רק בתורה ובתפלה ובשיוב הדעת, ולא להלך אחר הבורים והריקים וכו' וכו'.

אקנה להקדוש-ברוך-הוא שתצית אותי להתחבר רק עם אנשי שלומנו היקרים חסידי ברסלב, היראים והאמתיים, אשר זוכים לקום בכל לילה בחצות, ועוסקים בתורה ובתפלה ומתנהגים בדרך ארץ, ואינם מדברים על שום ברירה, וכך תהיה לה גם כן הצלחה. הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שפב.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל הבחור הנקר לי מאד, הרוצה להאיר את נפשו באור האורות צח הצחצחות, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו ואיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה להתאזר במדת הסבלנות, ותהיה סבלן על כל מה שפא עליך, ותשמר את עצמך מאד מאד מפעס, כי הפעס הורס את האדם לגמרי, ואשרי מי שזוכה לשבר ממנו את מדת הפעס, שהיא רק הורסת ואוכלת את האדם לגמרי, וחכמינו הקדושים אמרו (תענית ד): רגזן לא עלתה בידו אלא רגזנותו, מי שהוא תמיד בפעס, אין לו בידו כלום, רק הרגז והפעס והרציחה, וזה הורס את האדם לגמרי.

רכ אֲשֶׁר א' שפג בַּנְחַל

הִיָּה טוֹב מְאֹד שֶׁתִּלְמַד עִכְשָׁו בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סח, וְלוֹמַר עָלֶיהָ הַתְּפִלָּה מִלִּקוּטֵי-תְּפִלוֹת, וְעַל כָּלֶם לַעֲשׂוֹת בְּעֶצְמָךְ תְּפִלָּה וּלְבַקֵּשׁ הַרְּבֵה מִמֶּנּוּ יִתְּבַרֵךְ שֶׁתִּשְׁבַּר מִמָּךְ אֶת הַכֶּעַס, כִּי הַכֶּעַס הוּא עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁבַת קה:): הַקּוֹרֵעַ בְּגָדִים בְּחֻמְתּוֹ וְהַמְּשַׁבֵּר כְּלִים בְּחֻמְתּוֹ וְהַמְּפַזֵּר מְעוֹתָיו בְּחֻמְתּוֹ יִהְיֶה בְּעֵינָיֶךָ כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה; כִּי בְּאַמַּת מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְּבַרֵךְ, וַיּוֹדַע אֲשֶׁר דָּבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מִעֲצָמוֹ אֶלָּא מִמֶּנּוּ יִתְּבַרֵךְ, אֲזִי אֵף פֶּעַם לֹא יִתְעַצְבֵּן, וְאֵף פֶּעַם לֹא יָבוֹא לְכֶעַס, וְאֵף פֶּעַם לֹא יִקְרַע בְּגָדִים בְּחֻמְתּוֹ וְלֹא יִשְׁבַּר כְּלִים בְּחֻמְתּוֹ וְלֹא יִשְׁבַּר דְּבָרִים וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן לֹא בַחֲנָם שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהוּא כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, אֲשֶׁר בּוֹ בָּרַגַע שֶׁאָדָם בְּכֶעַס וּבְרָצִיחָה, הוּא שׁוֹכַח לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְּבַרֵךְ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה הוּא כּוֹפֵר בְּכָל, רַחֲמָנָא לִישְׁזָבֵן, וְעַל-כֵּן רָאָה לְחֻזַק אֶת עֶצְמָךְ בְּאַמוּנָה, כִּי בִיּוֹתֵר מוֹעִילָה הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה לְמַדַּת הַסְּבָלָנוֹת, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קנה); אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזוֹכָה לְאַרְיכוֹת אַפִּים שֶׁהֵיא סְבָלָנוֹת, אֲזִי שׁוֹם רוּחַ רָעָה לֹא יִכּוֹלָה לַעֲקֹר אוֹתוֹ, וְאִדְרָבָה יֵשׁ לוֹ כַח הַגְּדֵל וְכַח הַצּוֹמֵת. וְהִיָּה טוֹב מְאֹד שֶׁתִּלְמַד גַּם אֶת הַמְּאָמֵר הַזֶּה בְּכָל יוֹם וְלוֹמַר אֶת הַתְּפִלָּה עָלָיו בְּלִקוּטֵי-תְּפִלוֹת, כִּי שֵׁם מְדַבֵּר רַבֵּנוּ ז"ל הַרְּבֵה מֵאַמוּנָה וּמְאַרְיכוֹת אַפִּים שֶׁזֶה לְעַמַּת זֶה שֶׁל כֶּעַס וּרְצִיחָה, בְּוֹדָאֵי אִם תִּהְיֶה רְגִיל בְּמֵאֲמֵר זֶה, אֲזִי תִזְכָּה לְשַׁכַּח אֶת הַכֶּעַס וְהַרְצִיחָה מִמָּךְ, וְתִזְכָּה לְאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְּבַרֵךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שפג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי

אֲשֶׁר א' שפג בַּנְחָל רכא

מאד, הרוצה להאיר את נפשו באור האורות צח הצחצחות בנחל
נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, ומאד מאד שמחתי לשמע את
תשוקת לבך אל הטוב.

ראה לא להיות בטלן בזה העולם, אלא שמר מאד על הזמן,
כי אין לך עוד דבר יקר כמו הזמן, שיכולים לקנות בזה העולם
עשירות נפלאה עם הזמן — אם אינו בטלן, ורואים שהסמ"ך-מ"ם
מתלבש עצמו בבני הנעורים מאד מאד, ומבטל את זמנם היקר
בזבובי רב לדבר כל העולה על רוחם ולהכניס בופוחים, העקר לגנב
את זמנם. ומוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן א'),
שהיצר הרע מתלבש עצמו במצוות, כי הוא בא בכל מיני ופוחים
וטענות ומענות שונות, האם ראוי להתקרב אל רבנו ז"ל וכו', או
אם לא וכו', והלא זה חלק על רבנו ז"ל וכו', וזה דבר על רבנו
ז"ל וכו', ובין כך מבלים את הזמן בבטול תורה ותפלה ומאומה
אין בידם; ועל-כן בחור צעיר צריך לברח מאד מאד מכל מיני
ופוחים, כי חבל על כל יום שמדברים כל מיני שטיות בשיבה עם
בחורים — האם רבי זה הוא בן רבי וכו', האם אינו רבי וכו', האם
זה צדיק וכו', וזה אינו צדיק וכו', וכבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן,
חלק ב', סימן פג), שזה יצר הרע גדול לומר, צדיק זה טוב וצדיק זה
אינו טוב וכו', וזה בא מהשאור שבעסה, שהיצר הרע שמסית את
האדם להרהר אחר תלמידי חכמים שבדור, ולומר זה נאה וזה לא
נאה וכו', עין שם; על-כן ברח לך מכל מיני לצים, ותתחיל להתמיד
בלמוד התורה הקדושה, כמו שדברנו בשבוע שעבר בעת השעור,
ותתמיד מאד מאד בלמוד משניות, וזה יועיל לך הרבה לטהר את
מחשבתך, ואל תסתפל עכשו על שום בריה שבעולם, אתה ראה
להתמיד יותר בלמוד משניות וכן בלמוד שלחן ערוך כסדרן
ותתפלל את התפלות בכונה מתוך הסדור דיקא, לאט לאט מלה
במלה, וכן תברך ברפת-המזון עם בגד עליון ומתוך הסדור דיקא

רכב אֲשֶׁר א' שפד בנחל

ובכונה גדולה, וזה יועיל לך הרבה ליראת שמים.

ועל פלם — ראה לגנב עתים וזמנים לברח אליו יתברך, ולספר לפניו יתברך את כל אשר עובר עליך בפרטי פרטיות, ותבקש ותתחנן ממנו יתברך שירחם עליך, ותזכה להיות איש כשר, שזה כל הענין של התבודדות, ללכת למקום פנוי אשר אין שם בני-אדם, ולדבר הרבה עמו יתברך, ומי שמרגיל את עצמו בעבודה הקדושה הזו, אז מרגיש טעם אחר בחייו, ועל-פן אל תהיה בטלן, רק ראה להרבות בתפלה ובקשה, ואז טוב לו כל הימים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שפד.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויודפו אל האברך היקר לי מאד ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אודות שאתה כותב באריכות רבה וכו' וכו'. מה אמר לך, ידידי היקר, אנחנו קבלנו אחרת מרבנו ו"ל (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סד), כי הרחמנות שרש כל הבריאה, כי הכל נברא כדי לגלות רחמנותו, גם צריך להרגיל את עצמו להיות רחמן ולא להיות אכזר, אדרבה צריכים למסר את נפשו על מדת הרחמנות, ואל תחשב שמדת הרחמנות יכולים בנקל לקבל, כי טבע של האדם שנברא כמו חיה עם אכזריות, וצריך לעקר ולשרש מעצמו את מדת האכזריות, ולבוא אל מדת הרחמנות, ואמרו חכמינו הקדושים (ביצה לב): כל המרחם על הבריות בידוע שהוא מזרע של אברהם אבינו, וכל מי שאינו מרחם על הבריות בידוע שאינו מזרע של אברהם; ועל-פן פלך מדרך זו להיות אכזר וכו', אדרבה הרגל את עצמך

אֲשֶׁר א' שפה בְּנַחַל רכג

בְּמִדַּת הַרְחֻמָּנוּת, שָׁזוּ דְרָכּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל־כֵּן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סִפְרֵי פָרָשַׁת עֵקֶב): לְלַכֵּת בְּכָל דְרָכָיו — אֱלוֹי דְרָכָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רַחוּם וְחַנוּן, מֵהַמְּקוֹם נִקְרָא רַחוּם וְחַנוּן, אִף אֶתְהָ הָיָה רַחוּם וְחַנוּן, עַיִן שָׁם; כִּי זֶה עֵקֶר מִדַּת בְּרִי יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה רַחֲמָן עַל זולָתוֹ, וְרַבְּנוּ ו' ל' אָמַר (לְקוּשֵׁי־מוֹתֵינוּ, חֶלֶק ב', סִימָן ז'), כִּי "מְרַחֵם יְנַהֵג" — הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת רַחֲמָן, הוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת מְנַהֵג, וְצָרִיכִים לִידַע אִיךָ לְהִתְנַהֵג עִם הַרְחֻמָּנוּת וְכוּ', עַיִן שָׁם, עַל־כָּל־פְּנִים אִיךָ שֶׁהוּא מִדַּת הַרְחֻמִּים זֶה מִדַּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא זֶה תְּכַלִּית הַבְּרִיאָה לְהִיּוֹת רַחֲמָן, וְלֹא לְהִיּוֹת אֲכֻזָּרִי, וְלִכֵּן רְאֵה לְשֶׁרֶשׁ מִמָּךְ אֶת מִדַּת הָאֲכֻזָּרִית שֶׁנִּכְנָסָה בָּךְ, וְדִיקָא עַל־יְדֵי־זֶה תִּצְלַח דְרָכָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שפה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבָי, יִקְרִי, יִנִּיק וְחֻפִּים, גֵּר לְצַדִּיק גַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, אֹר הָאוֹרוֹת, הַיּוֹצֵא מִשְׁלַשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעַתִּיק וְכוּ' ... גֵּרוּ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְלָתִי, וְהַהֲכָרַת לְקַצֵּר עֲכָשׁוּ מְרֹב הַטְרָדוֹת.

חֲמִדַּת לְבָבִי! אֹדוֹת סֵדֶר הַלְמוּד כָּבֵד הָאֲרַכְתִּי בְּזֶה הַרְבֵּה וְאֵין מֵהַ לְחֹזֵר (עַיִן בְּאֲשֶׁר בְּנַחַל, חֶלֶק ה', מִכְתָּב תּוֹרָה, וְכֵן בְּאֲרִיכוֹת גְּדוּלָה מִזֶּה בְּקוּנְטֵרִס סֵדֶר־הַדְרֹךְ־הַלְמוּד), וּבְוַדָּאִי אֶתְהָ צוֹדֵק, הָעֵקֶר לְהַבִּין עַל־כָּל־פְּנִים פְּשִׁיטוֹת הָעֵנָן, אִךְ יֵשׁ לְפַעֲמִים מַחֲוֹת חֲלוּשִׁים וְתַפְסָה קִשָּׁה מְאֹד מְאֹד, עֲצָתָם הִיא לֹא לְהִמָּר הַרְבֵּה דְפִי גְמָרָא וּפְרָקִים מְשֻׁנָּיוֹת, וְעַל־יְדֵי רַבּוּי הַחֻזְרָה, נִפְתַּח הַמַּח, וּמֵה גַם שְׁנַתּוּדַע שְׂאִין לוֹ כָּל־כָּךְ מִחַ חֲלוּשׁ רַק עֲצָלוּת שֶׁהִיָּתָה לוֹ וְכוּ', עַל־כָּל־פְּנִים אִיךָ שֶׁהוּא עֲצָת רַבְּנוּ ו' ל' הִיא עֲצָת ה' נוֹתֵן הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, עַל־כֵּן הָעֵקֶר לְלַמֵּד רַק כְּסֻדְרוֹן:

רכד אָשר א' שפו בנחל

מקרא (פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ), מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא, מְדַרְשׁ (פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ),
שְׁלַחַן עָרוּף, וּבִיּוֹתֵר צְרִיכִים לְהִתְמַיֵּד בְּלִקוּטֵי-הַלְכוֹת כְּסֻדְרָן.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! חֲזוּק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד; כִּי יִנְקוּתָא כְּלִילָא דְיִנְרָדָא
(שְׁבַת קִנְבּ), וְאִם לֹא עֲכָשׁוּ אִימְתִי. תְּהִלָּה לְאֵל, זְכִיתָ שְׁאָבִיף הוּא
מְשַׁפֵּיעַ רוּחֲנִי בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, הִטָּה אֲזַנִּיף אֶל דְּבָרֵי הַיְקָרִים
הַנּוֹבְעִים מִבְּאֵר מַיִם חַיִּים, וּכְבָר אָמְרוּ חַז"ל (עֲדוּת, פְּרָק ב'): הָאֵב
זוֹכָה לְבֶן, בְּנוֹי בְּכַח וּבְעֶשֶׂר וּבְחֻמָּה וְכו', עֵינֵי שָׁם; וּמִכָּל שְׁכָן וְכָל
שְׁכָן אֹר רַבְּנוּ ז"ל, וּבְפִרְט בְּעֵתִים הַלְלוּ, שֶׁהַבְּעַל-דְּבָר מְהַפֵּךְ אֶת
הָעוֹלָם בְּכָל מִינֵי דְמִיּוֹנוֹת וְחֻשְׁכוֹת, כִּי הוּא יוֹדֵעַ שְׁבִקְרוּב מְאֹד יִהְיֶה
סוּפוֹ, בִּיּוֹתֵר צְרִיכִים לְאַחֵז אֶת עֲצֻמְנוּ בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַיְקָרִים
הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׁרִים. וְצְרִיכִים לִידַע, כִּי דְבַר רַבְּנוּ ז"ל הוּא מְתִיקוֹת
וְנַעַם וְדִרְדֵּךְ אֲרֵץ גְּדוֹל, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְכַרַח מִכָּל מִינֵי פְרַעוֹת
וְדַרְכִים נְבוֹכוֹת שֵׁישׁ אֶצֶל אַחֲרִים, יְכוֹל לְהִיּוֹת אִישׁ כְּשֶׁר וְצַדִּיק גְּנוּז
דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּכַטּוֹל כָּל הַרְגָּשׁוֹתָיו, אִף שֶׁהוּא מְלַבֵּשׁ וּמְתַנְהֵג
בְּדִרְדֵּךְ נוֹרְמָלִית, וְאִין צְרִיכִים כָּל אֵלּוּ הַדְּמִיּוֹנוֹת וְהַפְּתוּיִים שֵׁישׁ וְכו',
וְכָל הַתְּגַלּוֹת רַבְּנוּ ז"ל שֶׁהוּא גְלוּי אֹר עֲתִיק, הוּא "צוּ זֵיין אִיין
עֲרֻלִיקְעֵר אִיד אִין דִּי וועלט צווישן מענטשן".

חֲזוּק, חֲזוּק! וְאֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ אִתְךָ, עֲמָךְ
וְאַצְלָךְ, וְתִרְאָה לְפָרֵשׁ שִׁיחַתְךָ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשֵׁיטוֹת מְדִי
יוֹם בְּיוֹמוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

דְּרִישַׁת שְׁלוֹם לְאַבִּיף הַצַּדִּיק, אֲשֶׁרִינוּ וְאַשְׁרֵי חֻלְקָנוּ.

א' שפו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, אֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לְסֻדְר כְּלַק ה'תשל"ד.

(*) לְהִיּוֹת אִישׁ כְּשֶׁר בְּתוֹךְ הָעוֹלָם וּמַעֲרַב בֵּין הַבְּרִיּוֹת.

אֲשֶׁר א' שפז בַּנְחַל רכה

שְׁלוֹם רַב לַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, נָר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נָרוּ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְאוֹדוֹת שְׁאַלְתָּךְ מֵה חֲדָשׁ רַבְּנוּ ז"ל יוֹתֵר
מִהַתְּגַלּוֹת הַבְּעַל-שָׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ. חֲמֻדַּת לְכָבִי! יֵשׁ בְּזֶה אַרְיִכוֹת
גְּדוּלָּה, אֲשֶׁר יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת מִזֶּה סֵפֶר שְׁלָם, אִף הַהֲכָרַח לְקַצֵּר
עֲכָשׁוּ, וְאִמֵּר לָךְ רַק נִקְדָּה תִּמְצִית, וְהִיא — פִּי הַתְּגַלּוֹת רַבְּנוּ ז"ל
הִיא כָּכֵר הַהַתְּגַלּוֹת הָאַחֲרוֹנָה, אֲשֶׁר מִמֶּנָּה פָּנָה וּמִמֶּנָּה יִתַּד שְׂיוֹכֵל
מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ לְכַבֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם, וְהוּא לְקַח אֶת כָּל הָאוֹרוֹת, וְצִמְצָם
וְהִלְבִּישׁ אוֹתָם בְּלְבוּשִׁים כְּאֵלוֹ וְטָהַר אֶת הַשְּׂמִימִם מִהַעֲבִי"ם וְהַגְּשָׁ"ם,
עַד אֲשֶׁר קָטְנִי עֲרָף כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם חוֹלִים גְּדוּלִים וְכוּ', גַּם-כֵּן גִּזְפָּה
לְפָתַח פִּינוּ וּלְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְּבַרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיוּ לָנוּ פְּלִים גַּם-כֵּן
לְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְּבַרַךְ, אֲשֶׁר זֶהוּ תְּכֵלִית הַגְּאֻלָּה (יִשְׁעִיָּה נב): "כִּי עֵינַי
בְּעֵינַי יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן".

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר...

א' שפז.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְּבַרַךְ, אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לְסֹדֵר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחִי, בְּנִי, יְדִידִי וְיִקְרִי,
הַצְּמוּד בְּפָנִימוֹת לְכָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נָרוּ יֵאִיר.

עֲתָה בְּאִתִּי לְבֵיתִי מִבֵּית מְדַרְשָׁנוּ, מִהַשְּׁעוֹר שְׁאַנּוּ לּוֹמְדִים בְּכָל
לַיִל רְבִיעִי פִּידוּעַ לָךְ, וּמְסָרוֹ לִי מִכְתָּבְךָ.

מֵה אִמֵּר לָךְ, אַחִי וְרַעִי, פָּשׁוּט הַחֲיִיתָנִי מְאֹד מְאֹד, כִּי זֶה כְּמָה
זָמִים חֲשַׁבְתִּי מִמֶּךָ, הִיִּתְכֵּן שְׁעַדָּן לֹא זְכִיתִי לְשִׁמְעַע מִמֶּךָ, אַחֲרֵי כָּל
הַטּוֹבוֹת שְׁזָכִיתָ עָלַי יְדִי. מֵה אִמֵּר לָךְ, יְדִידִי, פָּשׁוּט חַיִּים תְּדַשִּׁים

נִפְתַּח בִּי, וּבִיּוֹתֵר מֵה שְׁאַתָּה כּוֹתֵב, שְׁתִּהְיֶה לָּאֵל, אַתָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה, שְׂזֻכִית בְּזֻכִיּוֹת חֲנָם לְדֶרֶךְ עַל אֲדַמַת קִדְשׁ. וְהַעֲוִלָּה עַל הַכֹּל שִׂמְחָתִי בְּזֶה שְׁעֲדִין אַתָּה מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ, וְהַתְחַלֵּת לְהַתְמִיד יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּסִדְרִים שְׁלֶךְ; אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ וּמָה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, כִּי חו"ל הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים בְּמִדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה) עַל פְּסוּק: וַיִּהְיֶה הָאָרֶץ הַיָּבֵשׁ וְהָיָא טוֹב, מְלֻמֵּד שְׁאִין תּוֹרָה כְּתוּרַת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא חֲכָמָה כְּחֲכַמַת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ בְּמִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (תְּהִלִּים קה): אַתָּה מְבַקֵּשׁ לְרֵאוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, עֶסֶק בְּתוֹרָה בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי אֲוִירָא דְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל מְחַכִּים (בְּבֵא בְּתָרָא קִנְתִּי), וְעַל-בֵּן, אֶהוּבִי, אַחִי, זָכַר אֶת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת שְׁקִבְלָתָּ פֹה, וְתַתְּמִיד מְאֹד מְאֹד, וְתֵאִיר נִפְשֶׁךָ בְּפִתְגָמֵי אוֹרֵיָתָא, אֲשֶׁר הוּא חַיִּיךָ וְאֶרְךָ יָמֶיךָ, וְחֹזֵר חֹזֵר פְּרָקִים מְשֻׁנוֹת וְדַפִּים גְּמָרָא וְסִימָנִים שְׁלַחַן עָרוּךְ וּמִזְמוֹרֵי תְּהִלִּים וְכו' וְכו' בְּהַתְּמָדָה רַבָּה, כִּי זֶהוּ חֲלַקְךָ לְנִצּוּחַ נִצְחִים, וְקָשֶׁר אֶת עֲצָמְךָ בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן הַקְּדוּשׁ, לְלַמֵּד תּוֹרָה וְלוֹמַר עֲלֶיהָ הַתְּפִלָּה אֲשֶׁר הִיא זְכוּף הַנֶּפֶשׁ מְאֹד מְאֹד, וּמַעֲלָה שְׁעֲשׂוּעִים לְמַעֲלָה, אֲשֶׁר עוֹד לֹא עָלוּ שְׁעֲשׂוּעִים כְּאֵלוּ מִימּוֹת עוֹלָם (עֵין לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֲלַק ב', סִימָן כה), וְאִם תִּרְגִּיל עֲצָמְךָ שֶׁם בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל בֵּיתֵךְ שְׁאֵת וּבֵיתֵךְ עוֹ, אֲזַ תִּפְתַּח יְדִיעָתְךָ, וְתִזְכֶּה שִׁיְהִי קָבוֹעַ בְּלִבְךָ, שְׁאֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם הוּא בְּכָל תְּנוּעָה וְתִנּוּעָה, וּבְזֶה תִּסְבַּל עַל הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קמד): "אֵלּוּפֵינוּ מִסְבָּלִים", וְכִפְרוּשׁוֹ שֶׁל הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוּשׁ: כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שְׁאֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם הוּא אֲתוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, אֲזַ סוֹבֵל עַל כָּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּלֵב אֱמֶת וּבְלֵב רַחֲב, וְיִמְשֶׁךְ עָלָיְךָ שְׁפַע הָאֲרֶת וְחַיּוֹת אֱלֻקוֹת בְּכָל פֶּעַם מִחֲדָשׁ, וּמָה גַם שְׁתִּזְכֶּה שִׁיִּפְתַּח פִּיךָ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, כִּי אֶל"ף רָאשֵׁי תִבּוֹת: לְהַתִּיר פִּי אֵלִמִּים (עֵין לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֲלַק א', סִימָן ס'), הִיָּנוּ בְּזֶה שְׁזוֹכָה לְדַעַת שְׁאֵלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם הוּא אֲתוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה נִפְתַּח פִּיו לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתְּמִימוֹת וּבְפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! לֹא בְּחֲנָם הַמְּשִׁיךְ אוֹתְךָ רַבְּנוּ וְ"ל בִּישִׁיבָה זוֹ, אֲלֵא שְׁתַּעֲרֹר וְתַחֲזֹק אֶת חֲבֵרֶיךָ גַּם-כֵּן לְעֻזֹב אֶת כָּל הַדְּמִיוֹנוֹת

אֲשֶׁר א' שפז בנחל רכז

והפתויים הנקראים חכמות העולם, וניתחילו להסתפל על אחריתם, על היום האחרון שנוצטרף לשוב וכו', ועל-כן מה טוב ומה נעים להכין לעצמנו צדה לדרבנו הארבה, והוא ש"ס ופוסקים, ולטיל בכל מקומות התורה הקדושה כרצונו של רבנו ז"ל (עין שיחות-הר"ן, סימן כח).

חמדת לבבי! נא ונא לא להפגס עם ופוחים וכו', אפלו עם אנשי שלומנו, כבר זכית לטעם את האור כי טוב, וזכית לסיים כל-כף הרבה מסכתות וכו' וכו'. חזק, חזק מאד לא להסתפל על שום בריה שבעולם, אמת, צריכים לקבל נקדת כל אחד ואחד, אבל לא באפן שתתבטל על-ידי-זה נקדת עצמו, ודו"ק.

חמדת לבבי! טוב עשית שנוכנסת לישיבה זו, וברוך השם, הזמין לך השם יתברך תכף-ומיד חברים בחורי חמד מאנשי שלומנו, תשתדל מאד לחזקם, חזקם ואמצם לאחזו במדת התמימות והפשיטות, ובפרט בדרך הלמוד, ואם אי אפשר, על-כל-פנים, אתה תהיה חזק בדעתך, ותלמד בסתר, כמו שאמרו חז"ל (ספה מט:): מה ירף בסתר, אף דברי תורה בסתר; וכבר ידוע לנו מאמר רבנו ז"ל, כשישכב עם רגליו אל הדלת, יראו יבינו אם היו מציתים אותי, לא הייתה דרגה בעולם שלא הייתי מביא אתכם. ועל-כן נא ונא לצית את רבנו ז"ל, ולאחזו בדרך הלמוד הזה כל ימי חיינו. ואדם צריך להיות מבין על עצמו, ויזכר מה שעשה וכו', ועל-ידי-זה נתקלקל כלי מחו וכו', ועל-כן האם בשביל זה אשליך הכל אחר כתפי, הלא אהיה נאבד, חס ושלום, לנצח? ועל-כן יותר טוב לצית את רבנו ז"ל, אשר רק הוא מבין אותי, ורק הוא הרופא שלי.

למען השם יתברך, אל תקבל מוסר משום בריה להתרחק, ומפל שפז, חס ושלום, לקבל מאחד אילו דבורים רעים לדבר מזה על זה, או מזה על זה, הכל שטיות ופתויים, אין שום זמן בעולם כלל, צריכים רק לברח יומם ולילה אליו יתברך, ולא להסתפל על שום בריה שבעולם יהיה איך שיהיה ויהיה ממני שיהיה. אהובי,

רכח אֲשֶׁר א' שפז בַּנְחַל

אחי! חזק ואמץ מאד מאד בזה. ומקדם למדנו התורה ו'. ותהלה לאל, דברנו הרבה על-פי מה שאמר רבנו ז"ל, שלשמע בזיונו וידם וישתק, זה נקרא "פתר", הינו כי זהו עקר הפתור של האדם (ויין קרוין), כשאוחז בזה לשתק תמיד, ולא להפגס בשום וכוהים, ותמיד יהיה הצדק עם חברו, ואני אעשה כמו שאני מבין, שטוב בעדי כמו שקבלתי מרבנו ז"ל, כי "סיג לחכמה שתיקה" (אבות ג), ומכל שכן כשיש איזה סכסוך או מחלוקת, צריכים להקדים ולשתק, וזה מגלה מעלתו, כמו שאמרו חז"ל (קדושין עא:): שתיקותא דבבל, הינו יחוסא כי האי דבדקי במערבא, כי מינצו בי תרי בהדי הדדי חזו הי מיניהו דקדים ושתיק אמרי האי מיחס טפי. אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו לפל בחלקו של רבנו ז"ל, ואנו מתחברים אל תלמידיו התמימים.

חמדת לבבי! למען השם יתברך ראה להתנהג רק בניחותא ובדרך ארץ גדול, ואז יצא עליך שם טוב, ו"טוב שם משמן טוב" (קהלת ז'), וכתוב (משלי כב): "נבחר שם מעשר רב", ושמעתי מר' לוי יצחק, כל אלו מאנשי שלומנו שהתנהגו בדרך ארץ גדול ובפשטות עצומה ובהצנע לכת גדולה ובניחותא, עד שפמעט לא הכירו עליהם שום דבר, הם גדלו והצליחו. וזה מרמז בדברי רבנו ז"ל בלקוטי-מוהר"ן (חלק א', סימן ו'): על-ידי שממעטים בכבוד עצמו, על-ידי-זה זוכה לכבוד אלקי. וראוי לנו לחזר ולומר: אשרינו ואשרי חלקנו.

למען השם, אל תבלבל מחך משום ברירה שבעולם, ומכל שכן מבחורים אשר עדין רחוקים מישוב הדעת האמת. תהלה לאל, זכית לשמע כאן במעט השנים האלו, אשר יספיק לך לכל ימי חייך. העקר נאהר תמימות, כי (משלי ו'): "הולך בתם ילך בטח", וכתב (שם כ): "ומתהלך בתמו צדיק, אשרי בניו אחריו".

(כ) בזה ששותקים בבבל זה היחוס בארץ ישראל, ובזה בודקים את האדם כששני בני-אדם רבים ביניהם רואים מי שמקדים ושותק, בידוע שהוא מיחס יותר.

אֲשֶׁר א' שפח בְּנַחֵל רכט

אהובי! ראה לחזק את אחיך מאד מאד.

ההכרח לקצור.

הדורש שלומך, ומברכך בהצלחה נצחית...

א' שפח.

בעזרת השם יתברך, אור ליום חמישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו לאהובי, יקירי, נר לצדיק נחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר.

מכתבך בתוף מכתב חברך לנכון קבלתי, והנה להשיבך
באריכות פרצונך. אודות סדר דרך הלמוד ההכרח עכשו לקצור,
ובפרט באישון לילה, אשר תנומה על עפעפי, עין היטב בספר אשר
בנחל, (חלק ה', מכתב תרל), ובסוף ספר שמירת הזמן מכתב קונטרס
סדר-דרך-הלמוד על-פי דעת רבנו ז"ל, ויש בקונטרס אריכות גדולה,
תהלה לאל, מענין דרך הלמוד.

העקר ללמד תורה לשמה לשם נשמתו, ולא למען להיות למדן
או גאון וכו'.

חמדת לבבי! חזק ואמץ מאד מאד לעין שם, ותראה נפלאות.
וביותר יספר לך חברך המוסר כתב זה, מה שנעשה פה, תהלה לאל,
אשר בחורים צעירים זכו כבר להגיע למעלות נפלאות בלמוד
התורה הקדושה, אשרינו ואשרי חלקנו, וזה עקר רצונו של רבנו
ז"ל, שנרבה בעבודות טובות, להתמיד בתורה הקדושה שעורים
קבועים בסדרן (עין שיחות-הר"ן, סימן עו), וביותר להתמיד בשיחה בינו
לבין קונו, וביותר ויותר לשמח בשירים, נגונים ורקודים בכל יום,
הן עם חבריו אנשי שלומנו הקדושים והן עם עצמו. וכבר אמר
רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קסט), שעל-ידי שמחה ישמר

אוֹתָךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ מִפְּנֵי הַבְּרִית, עֵינֵי שָׁם; וְתִדַּע, יְדִידֵי הַיֶּקֶר, אֲשֶׁר צָרִיכִים לְמִסַּר נַפְשׁוֹ עַל מַדַּת הַשְּׂמֵחָה, אֲשֶׁר עוֹלָה עַל כָּל הַמְצֻוֹת, וְעַל-יְדֵי שְׂמֵחָה יִתְבַטְּלוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַחֻטָּאִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים קד): "אֲנֹכִי אֲשֹׁמֵחַ בְּה'" יִתְמוּ חֻטָּאִים מִן הָאָרֶץ". וְעַקֵּר הַשְּׂמֵחָה הוּא כְּשִׁזְזָה לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה שְׂמוּצָא בְּעַצְמוֹ, וְיִוֹדַע דָּאס אִיז מֵיִינְס, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה הַתָּם הַקְדוּשׁ (עֵינֵי סְפִירֵי-מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשֵׂה ט'), וּבִירוּשָׁלַיִם (מוֹעֵד קָטָן, פָּרָק ב') אֵיחָא: שְׂמֵחָה לְאָדָם שֶׁהוּא דָר בְּתוֹךְ שְׁלוֹ; וְצָרִיף שְׂתַדַּע, אֲשֶׁר כָּל תְּפִלָּה מֵהַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת: שְׂחֲרִית, מְנַחָה, מַעֲרִיב, חֲצוֹת, שְׂאֵתָה זוֹכָה לְחֻטֵּי בְּמַתִּינּוֹת מְלָה בְּמְלָה, וְכָל פָּרָק מְשֻׁנּוֹת וְכָל דָּף גְּמָרָא וְכָל סִימָן שֶׁלְחֵן עָרוּף וְכָל פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה, זֶהוּ חֻלְקָךְ לְנִצְחָה נְצָחִים.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! בּוֹהֵר הַקְדוּשׁ (פְּרֻשַׁת תְּצַנֵּה קַפֵּד) אֵיחָא: חֲדָנָה דְּבָר נִשְׁ מְשִׁיף לְגַבִּיָּה חֲדָנָה אַחֲרָא עֲלָאֵהּ, בְּזַה שְׂתַעֲשֵׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַעֲוֹלָם לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשָׁךְ הָאֲמִלְלָה וְהַנְּפוּלָה, תּוֹכָה לְהַמְשִׁיף שְׂמֵחָה מְלֻמְעָלָה, מְשַׁרְשׁ נִשְׂמַתָּךְ וְכוּ'. וְעַקֵּר הַשְּׂמֵחָה הוּא דִּיקָא עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, שְׁזוֹכָה לְלִמּוּד בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה כְּרַצוֹנָה שֶׁל רַבְּנּוֹ וְכוּ'. כִּי (תהלים יט): "פְּקוּדֵי ה'" יִשְׁרִים מְשֻׁמְחֵי לֵב". וְאֵיחָא בְּמִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (מְשַׁלֵּי טו): "מְאֹר עֵינַיִם יִשְׂמַח לֵב", אֱלוֹ דְּבָרֵי תוֹרָה שְׂמֻשְׁמַחִין לְבוֹ שֶׁל אָדָם; אֵף שְׂמוּעָה טוֹבָה מְשֻׁמְחַת לְבוֹ שֶׁל אָדָם, כִּי צָרִיכִים אֶת שְׁנֵיהֶם — הֵן לְהַתְּמִיד הַרְבֵּה בְּעַצְמוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁר תִּכְף-וּמִיד כְּשִׁלּוּמִד תּוֹרָה, מִתְּכַפֵּר לוֹ הַכֹּל, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חַז"ל (ירוּשָׁלַיִם רֵאשׁ הַשָּׁנָה): כִּיִּן שְׂקַבְּלָתֶם עֲלֵיכֶם עַל תּוֹרָה, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאֱלוֹ לֹא חֻטָּאתֶם מִימֵיכֶם. (וְעֵינֵי מְכַתֵּב נִפְלָא בְּאֲשֶׁר בַּנְחָל, חֻלְק ו' מְכַתֵּב תְּרַעַג, וְתַחֲזִיָּה אֶת עַצְמָךְ). וְכֵן צָרִיף לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ עִם שְׂמוּעָה טוֹבָה מִחֻבְרִים טוֹבִים, כִּי הֵיִסוּד בְּדַרְכֵי רַבְּנּוֹ וְכוּ' לְהִיּוֹת חֶבֶר עִם יְרֵאֵי הַשֵּׁם.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר...

(ל) שְׂמֵחָה שֶׁל הָאָדָם מוֹשֵׁף לְעַצְמוֹ שְׂמֵחָה עֲלִיוֹנָה מְלֻמְעָלָה.

א' שפּט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם רַב לְאַהוּבֵי, יְקִירֵי, נֵר לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... נֵרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֶצַח.

מִכְתָּבְךָ בְּתוֹךְ מִכְתָּב חֲבֵרְךָ לְנִכּוֹן עֲכָשׁוּ קִבְלָתִי, אֲשֶׁרִיךְ וְאֲשֶׁרִי
חֲלָקָךְ, שְׁזִכִּיתָ לְחֻדֵּשׁ אֵיזָה דְבַר בְּתוֹרַת הַנַּחַל, אֲשֶׁר הִיא אוֹרֵיתָא
דְּעֵתִיקָא סְתִימָאָה מִמֶּשׁ, וּמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל אָמַר, שְׁזוֹ זְכוּת גְּדוּלָּה
לְנִשְׁמָה כְּשִׁזְזָה לְשׁוֹטֵט בְּדַבְרֵי רַבְנּוֹ ז"ל, וְהִיא הַצְּלַחַת הַנּוֹפֵשׁ
גְּדוּלָּה מְאֹד מְאֹד. וְרַבְנּוֹ ז"ל אָמַר (לְקוּטִי-מוֹהֲרַנְ"ת, חֲלָק ב', סִימָן קה),
שֶׁהוּא תְּקוּן גְּדוּל לְמַח לְחֻדֵּשׁ בְּדַבְרֵי, וְעַל-כֵּן חֹזֵק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד
לְחֻדֵּשׁ בְּכָל יוֹם אֵיזָה דְבַר, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבֵית הַמְּדַרְשׁ בְּלֹא חֲדוּשׁ
(תְּגִיגָה ג.), מִכָּל שָׁכֵן בְּבֵית מְדַרְשׁוֹ שֶׁל רַבְנּוֹ ז"ל, אֲשֶׁר מִתְּחִלָּה בְּכָל
רְגַע בְּכָל מֵינִי גּוֹנֵין עֲלָאִין. אֵךְ, חֲמִידַת לְבָבִי, הֶעֱקָר אֶצֶל רַבְנּוֹ ז"ל
הוּא חֲדוּשׁ עֲצָמוֹ, לְעִשׂוֹת בְּכָל רְגַע הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה וְלְחֻדֵּשׁ עֲצָמוֹ,
וּבִפְרָט בְּמִידַת הַשְּׂמִיחָה, לְשִׂמְחָה עַל נֵעַם חֲלָקֵנוּ, שְׁגֵרוּעִים וְקִטְנִים
כְּמוֹנוֹ עִם מַחֲוֹת מְבַלְבְּלִים כְּמוֹנוֹ, נִזְכָּה בְּזִכְיוֹת חָנּוּם לִידַע מֵרַבִּי
אַמֵּת כְּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן כְּזֶה; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד
חָנּוּם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, חֲבָלִים נָפְלוּ לָנוּ בְּנֻעִימִים. וְהֶעֱקָר — לְחֻשָּׁב בְּכָל
פְּעַם מַחְשְׁבוֹת חֲדָשׁוֹת, אֵיךְ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
וְהוּא יִתְבָּרַךְ אֵתִי, עִמִּי וְאַצְלִי, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה מְקַיֵּם בְּכָל פְּעַם (דְּבָרִים
כב): "כִּי תִבְנֶה בֵּית חֲדָשׁ" וְגו', כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לְהִיּוֹת מְסַבֵּב עִם
אַמוּנָה כְּבֵית, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים פט): "וְאַמוּנָתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ",
וְעַל-יְדֵי-זֶה טוֹעֵם עוֹלָם תְּבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה; כִּי הֶעֱקָר הוּא אַמוּנָה,
וְאֵל אַמוּנָה אֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת, כִּי אִם עַל-יְדֵי הַתְּחִלָּה שׁוֹת, לְעִשׂוֹת בְּכָל
פְּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (אִיכָה ג): "חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה
אַמוּנָתְךָ", כִּי גַם אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מִשְׁתַּנֵּים בְּכָל עֵת וְרַגַע כָּל פְּרָצוֹף

רלב אֲשֶׁר א' שצ בנחל

העולמות, כמובא בעץ חיים (והארכנו בזה בספר שמירת הזמן), וזו תהיה כל עבודת משיח צדקנו — להכניס התחדשות בעולם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סא), וכמו שכתוב (יחזקאל לו): "ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתם בקרבכם, והסירותי את לב האבן מבשרכם, ונתתי לכם לב בשר", כי אצלו יתברך יקרה מאד התחדשות, כמו שכתוב (שופטים ה'): "יבחר אלקים חדשים וגו', וזהו עקר שבחו יתברך, שמשתבח עם האדם, כשזוכה לחדש את עצמו, כי מה יהיה לי כשאפרש הפסוק באפן זה או באפן אחר, ואני אשאר בחשכותי, העקר הוא רק התחדשות. ועל-כן מצינו שדוד המלך, עליו השלום, שהוא משיח, מתפאר בעצמו בכל פעם על שזכה לחדש את עצמו תמיד, (תהלים מ): "ויאתן בפני שיר חדש תהלה לאלקינו וגו', (תהלים קמד): "אלקים שיר חדש אשירה לך בנגל עשור אומרה לך".

חמדת לבכי! חזק ואמץ מאד מאד, ואף שאיני מכירך פנים אל פנים, אך ממעין אחד אנו שותים, ראה גם ראה (ישעיה מח): "השמעתיהך חדשות מעתה ונצורות ולא ידעתם". תעשה התחלה חדשה, ותיחד לעצמך מקום פנוי, ותדבר עמו יתברך, ותספר לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות, ותתמיד בזה מאד מאד, וכן תעשה לעצמך סדר חדש בתורה הקדושה כסדרן דיקא (עין באריכות בספר אשר בנחל, חלק ה', מכתב תרל).
ההכרח לקצור.

ידידך לנצח...

א' שצ.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברך היקר לי

אֲשֶׁר א' שצ בנחל רלג

מאד, שוֹתֵה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרְךָ.

רָאָה לַחֲזוֹק אֶת עֲצָמְךָ לְהִתְמַיֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְשֵׁם תִּמְצָא מְרֻגָּז לְנִפְשֶׁךָ. מָה אָמַר לְךָ יְדִידֵי הַיָּקָר, רָאָה לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׂבָעוּלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי הַשְּׂמִיחָה הִיא הַיְסוּד בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְכָכָל שְׂאֵדָם שְׂמִיחַ בֵּן עוֹבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, וְצָרִיכִים לְשֹׁמֵר אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד מִרַבּוּי אוֹר, אֲשֶׁר זֶה גוֹרֵם שְׂבִירַת הַפְּלִים, שְׂמִשָּׁם נִתְהוּוּ הַקְּלָפוֹת (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סד), מִהֵן הַקְּלָפוֹת, הֵם מוֹתָרוֹת שְׂאֵדָם לֹא יָכוֹל לְהַשִּׁיג אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהֵן חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, כִּי בְּאַמֶּת עִם יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים עֲבָרִים, עַל שֵׁם שְׂעוּבָרִים עַל כָּל הַחֲכָמוֹת מֵעֵבֶר לְעֵבֶר, כִּי עַל-יְדֵי אֲמוּנָה שְׂהָאָדָם מְאֲמִין בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבַתּוֹךְ כָּל עֲלָמִין, עַל-יְדֵי-זֶה עוֹבֵר עַל כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת שְׂנֹכְנָסִים בּוֹ עַל-יְדֵי עוֹנוֹתָיו הַמְרַבִּים, וּבִפְרָט פָּגַם הַבְּרִית, שְׂמִצְמָצָם אֶת הַמַּח, וּמִכְנִיס בּוֹ יָאוֹשׁ וְדָכְאוֹן וְכַעַס וְרָצִיחָה, שְׂמִזָּה נִתְהוּוֹת הַקְּלָפוֹת, שֶׁהֵם הַמוֹתָרוֹת הַמְכַסִּים וּמַעְלִימִים וּמְסַתִּירִים אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-כֵּן רָאָה לְשִׂמְחַ מְאֹד מְאֹד, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְהִרְחֵבַת הַמַּחֲזִין וְהַדְּעַת, וְתִזְכֶּה לְהִיּוֹת תְּמִיד מִיֵּשֵׁב, כִּי מִי שֶׁהוּא נִמְשָׁךְ אַחַר עֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת, הוּא תְּמִיד מְבֹהֵל וּמְבִלְבֵּל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן י"ג); וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְשִׂמְחַ מְאֹד מְאֹד עַל נַעַם חֶלְקוֹ עַל אֲשֶׁר בְּנַחַל שֵׁם חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ, שְׂזוֹכָה לְדַעַת מִרַבְּנוּ ז"ל שֶׁהוּא הַצְּדִיק הָאֲמֵת בְּחִינַת מִשָּׁה הַנִּכְנָס לְכָל הַהֶבְלִים וְהַחֲלָל הַפְּנוּי וְכוּ', וּמוֹצִיא מִשָּׁם נִפְשׁוֹת, וְעַל-כֵּן הוּא עוֹמֵד בַּתּוֹךְ הַסְּמ"ך-מ"ם בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלֵה, וְהִיא מְכַרְחַת לְהַקִּיא אֶת כָּל הַנִּשְׁמוֹת שְׂבִלְעָה (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ח'), וְלָכֵן רָאָה לְהִתְמַיֵּד מְאֹד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְשֵׁם תִּמְצָא מְרֻגָּז לְנִפְשֶׁךָ.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, צָרִיכִים לַחֲזוֹר הַרְבֵּה הַרְבֵּה בְּ"לְקוּטִי-

רלד אָשר א' שצא בנחל

מוֹהַר"ן, עַד שִׁיהֵיָה שְׁגוּר עַל פִּי, וּבְאַמַּת מִי שֶׁשְׁגוּר "לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן עַל פִּי, יְכוּל לְהַבִּין בְּכָל הַסְּפָרִים שְׁבַעוֹלָם, כִּי רַבְּנוּ ז"ל פּוֹתַח אֶת הַמַּח כָּל-כָּף, עַד שִׁיְכוּלִים לְהַשִּׁיג בְּכָל הַסְּפָרִים שְׁבַעוֹלָם, וְלִכֵּן אֵל תִּהְיֶה בְטָלָן, אֲלֵא תַתְּמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּבִפְרָט בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן"; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאִינוּ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כָּלָל, וְרַבְּנוּ ז"ל בִּקְשׁ אוֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד שֶׁנִּרְבֶּה בְּלַמּוּד סִפְרוֹ הַקְּדוּשׁ "לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן", וְאָמַר שֶׁעַל-יְדֵי הַסֵּפֶר הַזֶּה יְכוּלִים לְהַעֲשׂוֹת בְּעַל מַח וּבְעַל מַדְרָגָה וּבְעַל הַשְּׂגָה גְּדוּל וְכֵן בְּעַל תְּשׁוּבָה שֶׁתַּפְתַּח קְשִׁיוֹת גִּידִיו וּבִפְרוּשׁ אָמַר עַל סִפְרוֹ הַקְּדוּשׁ "לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן", שֶׁהוּא אֲתַחֲלָתָא דְגֵאֲלָה, וּמֵאַחַר שֶׁנִּדְפַס כְּבֵר, אֲנִי רוֹצֵה שֶׁיִּלְמְדוּ בְּזֶה הַרְבֵּה מְאֹד; וְלִכֵּן רָאֵה, יְדִידֵי הַיְקָר, לְהַתְּמִיד בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים, וּמָה אַתָּה צָרִיךְ לְאַחֲרִים, רָאֵה לְשַׂמַּח שְׂאֵתָה זְכִיתָ לְהַתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאַתָּה יוֹדֵעַ מִלְּמוּדֵימ קְדוּשִׁים כְּאֵלוֹ, וְשָׁב בַּפִּנֵּה שְׁלָךְ, וְשֵׁם תַתְּמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְכֵן בְּהַתְּבוּדוֹת, וְתִהְיֶה רְגִיל לְבָרַח בְּכָל יוֹם אֲלִיו יִתְבַּרֵךְ, וּלְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ אֶת כָּל מַה שֶׁמַּעִיק לָךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תַצְלִיחַ דְּרַכְךָ תְּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שצא.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבִרָה הַיְקָר לִי מְאֹד ... נֵרוֹ יֵאִיר.

אֶת מַכְתְּבֶךָ הָאָרֶךְ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר, רַבְּנוּ ז"ל מְבִיא (לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סד): צָרִיךְ לְהִזְהָר שֶׁלֹּא לְדַבֵּר יוֹתֵר מְדִי רַק כְּפִי צָרִיךְ בְּרִיאַת הָעוֹלָם לֹא יוֹתֵר, כִּי עַל-יְדֵי רַבּוּי אוֹר, הֵינּוּ רַבּוּי הַדְּבוּרִים, שֶׁמִּשָּׁם

אֲשֶׁר א' שצא בנחל רלה

נתהוה המחלקת — מתהוים הקלפות, פי על-ידי-זה רבוי אור נעשה שבירת הפלים וכו', לא תמיד צריכים לדבר, וכמו שאמרנו חכמינו הקדושים (יבמות סה:), כשם שמצנה לומר דבר הנשמע כף מצנה שלא לומר דבר שאינו נשמע, על-כן צריכים מאד מאד לשמר על הדבור, ובאמת אם האדם זוכה לשמר על דבורו, אז הוא חי חיים טובים, אמתיים ונצחיים, ולכן צריכים מאד מאד לשמר את הדבור ובפרט אם בדבורו מערב מחלקת ומריבות, שזה קלוקל הבריאה, מזה צריכים לברח מאד מאד, ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה לשמר על דבורו. ובאמת צריכים לידע מה פן לדבר ומה לא לדבר כידוע, שמהרנ"ת ז"ל אמר: בדברי רבנו ז"ל צריכים פן לדבר, כי הוא לא החזיק משותק, אלא כשאחד בא לדבר עמך מדבורי רבנו ז"ל — דבר עמו, אבל צריכים מאד מאד לשמר את הדבור, שלא יהיה בו איזו מחלקת ולשון הרע, שמהו נתהוים אחר-כך כל מיני צרות ויסורים, ועל-כן תשמר מאד מאד מדבורים שאינם הכרחיים, שזה רק יגרם לה צרות ויסורים. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (דרך ארץ וזוטא, פרק ג'): הוי דן דבריך עד שלא תוציא מפיה, וכן יש מאמר החכם: עד שאין הדבור יוצא מפי — אני שולט על הדבור, וכשיוצא הדבור מפי — הדבור שולט עלי; ורואים בחוש, יש הרבה דברים שאדם יודע, וכל זמן שהוא בתוך לבו, אף אחד לא יכול לעשות לו שום דבר, כי הרי לא הוציא את זה מפיו, אבל תכף-ומיד כשהוציא את זה מפיו, ונתגלה לרבים אז יכולים להנקם בו וכו' וכו', ועל-כן מהיום והלאה ראה לשמר את הדבור שלך מאד מאד, כדי שלא תבא לידי מחלקת ומריבות וקטטות, ובפרט בבית וכו'.

ראה להרגיל את עצמך לדבר הרבה עמו יתברך, אשר כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך הוא הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר ולשער כלל, כי הדבור שמדברים עמו יתברך הוא כלי להמשכת השכינה בעולם; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל; כי סוף כל סוף עליך לדעת, שיהיה זמן שנצטרך לצאת מזה העולם,

רלו אשר א' שצב בנחל

ומה ההפרש בין חיים למתים? אמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא רבתי, פרק ב'), אין בין המתים לחיים אלא הדבור בלבד; כי כל זמן שאדם חי, הוא יכול לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ויכול לדבר בתורה, כיון שמת, הוא כבר לא יכול לדבר להקדוש-ברוך-הוא, ולא יכול ללמד תורה; ועל-כן ראה להתישב באמת, מה ולמה להתערב בדברים שלא נוגעים לה, ראה להרגיל את עצמו לדבר רק עמו ותברך, וכן תתמיד בלמוד התורה הקדושה, כי רק זה מה שישאר ממך, כי גיע היום והזמן שתצטרך לצאת מזה העולם, ולא יועיל לה שום דבר, ואז יהיה לה כל-כך יקר כל דבור ודבור שדברת עמו ותברך, אשר לא יאמן כי יספר, ועל-כן אל תהיה בטלן, ותקבל על עצמך שמירת הדבור, ואז תצליח דרכך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שצב.

בעזרת השם ותברך, יום חמישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברך היקר לי מאד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה לחזק את עצמך עם נקדתך שיש בה, כי באמת יש לכל אחד ואחד נקדה מה שאין בחברו (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לד), ועל-כן צריך כל אחד ואחד להתחזק עם נקדתו, ואסור לו להתבלבל מנקדתו של חברו, מה לה עם חברך. ורבנו ז"ל גלה לנו נפלאות רבות מענין התם הקדוש, איך שזכה להגיע למדרגתו, עד שנעשה מיניסטר על כל המיניסטרים וכו', ולא זכה להגיע לזה אלא על-ידי שהיה רגיל לומר תמיד: זה מעשה שלי וזה מעשה שלו

אֲשֶׁר א' שצב בנחל רלו

וכו' (ספוגי-מעשיות, מעשה ט' מהחכם והתם), והארץ בזה הרבה מאד מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, הלכות פסח, הלכה ט'), שהאדם צריך להרגיל את עצמו לילך על-פי הדרך שגלה לנו רבנו ז"ל על פסוק (יחזקאל לג, כד): "אחד היה אברהם", שאברהם אבינו הלך בעבודתו בכחינת אחד, שאף פעם לא יסתכל על אחר, רק הסתכל על עצמו, ודיקא על-ידי-זה הצליח, כי באמת יש לכל אחד ואחד נקדה מה שאין בחרו, ולא רק מה שאין בחרו, אלא חברו אף פעם לא יכול לעשות מה שהוא יכול לעשות, וכשנתברר להאדם דבר זה, אז אף פעם לא יתבלבל מאחרים כלל, ואז יצליח דרכו. ומצאנו בגמרא (תענית כה.): רבי חמא בר חנינא גזר תעניתא ולא אתא מיטרא, אמרו ליה והא רבי יהושע בן לוי גזר תעניתא ואתא מיטרא, אמר להו הא אנא הא בר לואי; הינו שגם הוא הלך בדרך הנפלאה הזו, שלא התבלבל מאחר, אלא אמר הא אנא הא בר לואי, זה אני וזה בן לוי, הינו שכל אחד ואחד הולך כפי דרכו וכפי נקדתו המאירה אצלו, וכשאדם מרגיל את עצמו לילך בדרך זו, אז מצליח דרכו תמיד; ועל-בן אל תהיה בטלן ואל תבלבל את עצמך משום ברירה שבעולם, תאמין לי שיש לך נקדה מה שאין באחרים, וכבר אמר התנא הקדוש (אבות ו): "ואל תתאוה לשלחנם של שרים, כי שלחנך גדול משלחנם", ועל-בן מה ולמה לך להתבלבל מאחרים?! ואם תלך בדרך זו, אז תצליח דרכך תמיד, ובפרט בדרך רבנו ז"ל אי אפשר להצליח, אלא על-ידי שלא מבלבל את עצמו מאחרים; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה העולם כלל, כי העולם הזה מטעה את האדם מאד מאד, וצריכים רחמים רבים שלא יטעה אותו העולם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

(מ) רבי חמא בר חנינא גזר תענית בשביל עצירת גשמים, ולא ירד גשם, אמרו לו, והרי רבי יהושע בן לוי גזר תענית וירד גשם, אמר להם זה אני וזה בן לוי.

רלח אָשֶׁר א' שצג בַּנְחַל
א' שצג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנְּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יָאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אֹדוֹת זְמַן הַתְּפִלָּה שֶׁבִקְשָׁתָּ וְכו', יָדוּעַ שֶׁרַבְנוּ ו"ל הַקְּפִיד מְאֹד
מְאֹד לְהַתְּפַלֵּל מֵה שְׁיֹוֹתֵר מְקַדָּם, רַבְנוּ ו"ל בְּעֶצְמוֹ הַתְּפַלֵּל כָּל יָמָיו
תְּפִלַּת הַנְּתִיקִין, וְכֵן מוֹהֲרַנ"ת ו"ל הַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת הַנְּתִיקִין, וְכֵן מִדּוֹר
דוֹר הֵלְכוּ אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּדֶרֶךְ זוֹ — לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת הַנְּתִיקִין,
וְעַל-כָּל-פָּנִים מִי שֶׁלֹּא יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת הַנְּתִיקִין יִתְפַּלֵּל מֵה
שְׁיֹוֹתֵר מְקַדָּם, וְגַלְיָה לָנוּ רַבְנוּ ו"ל, אֲשֶׁר תַּכְּף-וּמְיָד כְּשֶׁמֵּגִיעַ זְמַן
הַתְּפִלָּה, לֹא יִלְמַד אֶז וְלֹא יַעֲשֶׂה אֶז שׁוֹם דְּבָר, רַק תַּכְּף-וּמְיָד יִלְךָ
וַיִּתְפַּלֵּל, כִּי כְּפִי גִדְל עֲרָכָה שֶׁל הַתְּפִלָּה, מִי יוֹדֵעַ אִם כָּבָר יִזְכֶּה פַּעַם
לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה זוֹ, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהִזָּהֵר לְהַתְּפַלֵּל מֵה
שְׁיֹוֹתֵר מְקַדָּם, וְזֶה שִׁיף הֵן לְתְּפִלַּת שְׁחֵרִית וְהֵן לְתְּפִלַּת מְנַחֵה וְהֵן
לְתְּפִלַּת מְעָרִיב; כִּי מִי שֶׁמְרַגֵּל אֶת עֶצְמוֹ לְהַתְּפַלֵּל בְּזְמַן הַתְּפִלָּה,
אֶז יֵשׁ לוֹ מַחִין מִיִּשְׁבִּים, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרַ"ן, חֶלֶק
ב', סִימָן ח'), שֶׁהַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת: שְׁחֵרִית, מְנַחֵה, מְעָרִיב, הֵן כְּנֶגֶד
הַשְּׁלֵשׁ מַחִין שֶׁל הָאָדָם: חֲכָמָה, בִּינָה, דַּעַת, שְׂאֵלוֹ שֶׁלֵּשׁ מְחִיצוֹת
נֶגֶד תְּאוֹת נְאוּף, עֵינֵי שָׁם; וְלָכֵן צָרִיכִים לְשָׁמֹר מְאֹד מְאֹד לְהַתְּפַלֵּל
אֶת הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת מִתּוֹךְ הַסֵּדוּר דִּיקָא מְלָה בְּמְלָה וּבְנִגּוֹן, שֶׁעַל-יַדֵּי-
זֶה הוּא מְלַבֵּישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה בְּלְבוּשֵׁים נְהוּרִין (לְקוּטֵי-מוֹהֲרַ"ן, חֶלֶק א',
סִימָן מ"ב): מִי שֶׁמִּנְגֵן אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה וְקוֹל הַנְּגִינָה שָׁלוֹ הוּא בְּזוֹכוֹת
וּבְבִהִירוֹת גְּדוֹלָה, אֶז מְלַבֵּישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה הֵינוּ הָאוֹתִיּוֹת בְּלְבוּשֵׁים
דְּנְהוּרִין, וְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא רוּאָה אוֹתָהּ וְכו', עֵינֵי שָׁם; וּמִזֶּה נִתְּהַנֶּה
הַנְּגוּן בַּעַת הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בֵּין הַעוֹבְדֵי הַשֵּׁם, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד

אֲשֶׁר א' שצד בנחל רלט

התפלל עם הנגון שלו בדבקות עצומה, ולא מכרח לחקות את זולתו, אלא כל אחד ואחד יתפלל עם הנגון שלו, עם ההתעוררות שלו, כפי שמאיר בו אור השכינה, אשרי מי שנוזהר בזמן התפלה, ומתפלל בכונה ובדבקות גדולה, שאז ימשיך על עצמו זכות האבות (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נה), כי בזה שזוכה להזהר להתפלל את השלש תפלות: שחרית, מנחה, מעריב, על-ידי-זה זוכה שתמשך עליו התנוצצות אור זכות האבות, וינצל מהרשעים, בסוד: ורצתי אחריו שלש פרסאות, הינו בחינת התפלה, שהם שלש תפלות, ועל ידם מתנוצץ אור שלשת האבות וכו', עין שם.

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, שיש לנו תורות כאלו, שיחות כאלו, דבורים כאלו; טוב להודות להקדוש-ברוך-הוא על כל החסד חנם שעשה עמנו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' שצד.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו וירדפו אל האברך היקר לי מאד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך עם הכסף לפדיון, יעזר הקדוש-ברוך-הוא שימתקו ממך כל הדינים על-ידי פלא עליון.

ראה לכבוד את כל בריה ועל-ידי-זה תהיה מכבד, כי כף גלה לנו התנא הקדוש (אבות ד): "איזהו מכבד המכבד את הבריות", כי בזה שאדם מכבד את זולתו, בזה הוא מראה שהוא בעצמו איש מכבד, כי להפוך מי שמרגיל עצמו במדה רעה לבזות את בני-אדם, סימן שהוא בעצמו בזוי ומבזה, ועל-כן צריכים לראות לכבוד את

רמ אָשֶׁר א' שְׂצָה בְּנַחֵל

כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְכַשְׁמִכְבָּדִים אֶת זוּלָתוֹ, אִזּוּ הוּא בַעֲצָמוֹ מְכַבֵּד.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵל אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְיוֹדֵעַ בִּידִיעָה בְּרוּרָה וּמְחַלֵּטת אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא מְלַבֵּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בַעֲנַן כְּבוֹדוֹ יְתַבְּרָךְ, הֵינּוּ שְׂמֵצִיר בְּדַעְתּוֹ אֲשֶׁר הַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהוּא יְתַבְּרָךְ מְסַבֵּב אוֹתוֹ וּמְלַבֵּישׁוֹ כְּעֵין לְבוּשׁ, וְהַכֹּל אוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא נִמְצָא בְּתוֹךְ הָאוֹר, אִזּוּ אֵין לָךְ עוֹד כְּבוֹד יוֹתֵר מִכְבוֹד זֶה, שְׂאָדָם נִכְלָל בְּזִיו הַשְּׂכִינָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוֹכָה לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה זוֹ, כִּי אִזּוּ בְּכֹל מְקוֹם שֶׁהוּא יֵלֵךְ יִהְיֶה מְכַבֵּד, אֲשֶׁר זֶה מָה שְׂאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית כ"א): לֹא מְקוֹמוֹ שֶׁל אָדָם מְכַבְּדוֹ, אֲלֵא אָדָם מְכַבֵּד אֶת מְקוֹמוֹ, הֵיכֵן שְׂאָדָם רַק יִהְיֶה הַמְּקוֹם הַזֶּה יִהְיֶה מְקוֹם מְכַבֵּד, מְדוּעַ? כִּי שֵׁם הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה וְכַעֲיֵן הַר סִינַי; וְעַל-כֵּן רָאָה לְהַפְלִיל בְּכַבּוֹדוֹ יְתַבְּרָךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְשִׁיף עַל עֲצָמְךָ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן, וְזֶה מַעֲלַת הַכְּבוֹד שְׂצָרִיכִים לְכַבֵּד אֶת הַצְּדִיקִים, כִּי הֵם כָּל-כָּף נִכְלָלִים בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא בְּמֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, עַד שְׂאֵין רוּאִים רַק אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְעַל-כֵּן מִי שְׂמֻזְלָזֵל בְּכַבּוֹד הַצְּדִיק נִעְקָר מִן הָעוֹלָם. וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ט): הַחֲמִיר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכַבּוֹדוֹ שֶׁל צְדִיק יוֹתֵר מִכְבוֹדוֹ, כִּי הַצְּדִיק הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם מְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ גִּשְׁמִי, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא זוֹכֵה לְהִמְשִׁיף עַל עֲצָמוֹ הָאָרֶת זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יְתַבְּרָךְ, הוּא יָקָר מְאֹד מְאֹד בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂזוֹכָה לְהִתְעַטֵּף בְּאוֹרוֹ יְתַבְּרָךְ, שְׂזֶה עָקֵר הַכְּבוֹד, אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוֹכָה לְהַגִּיעַ לְכַבּוֹד הַזֶּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׂלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שְׂצָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְּרָךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֵר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׂלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל הָאֲבִרָךְ הַיָּקָר לִי

אֲשֶׁר א' שְׂצָה בְּנַחֵל רמא

מָאד, שׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר.

לְנִכוּן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ, וּמָאד מָאד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ.

רָאָה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אַפְּנִים שְׁבַעוּלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי הַשְׂמִיחָה הִיא יְסוֹד בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְצָרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְאֵף שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים עֲכָשׁוּ, עִם כָּל זֹאת כָּבֵר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יוֹמָא 10): כָּל הַשְׂמִיחַ בְּיְסוּרִים שְׂבָאִים עָלָיו, מֵבִיא יְשׁוּעָה לְעוֹלָם, וּבִזְזָה שְׂאָדָם שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה, הוּא מְגַלֵּה שְׁלֵבוֹ שְׁלָם עִם אֱלֹקָיו, וּכְשֵׁי שֶׁבִּזְזָה הָעוֹלָם אָדָם כְּזֶה, שְׂאִין לוֹ קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת עָלָיו יְחַבְּרֶךָ, אֲדַרְבֵּה אֶפְלוֹ בְּתוֹךְ תַּקְּףָה צַעֲרוֹ וּבִלְבוּלוֹ הוּא שְׂמִיחַ, אָדָם כְּזֶה נַעֲשֶׂה צְנוּר לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַהַשְׁפָּעוֹת הַטּוֹבוֹת לְכָלל יִשְׂרָאֵל.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר, רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד שְׂאֲנוּ יוֹדְעִים מֵרַבֵּי אֱמֶת כְּזֶה, רַבֵּי הַמְּלַמְּדֵנוּ עֲצוֹת כְּאֵלוֹ, מָה הֵיִינוּ עוֹשִׂים אִם הֵיִינוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, מִתְּנַגְּדִים עָלָיו. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשְׁלָמִי, מוֹעֵד קָטָן, פֶּרֶק ב', הַלְכָה ד'): שְׂמִיחָה לְאָדָם בְּשַׁעֲהָ שֶׁהוּא דָר בְּתוֹךְ שְׁלוֹ, זֶה עֵקֶר הַשְׂמִיחָה שֶׁל אָדָם, שֶׁהוּא זוֹכֵה לְגוֹר בְּדִינָה שְׁלוֹ, וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְהַתְּגוֹרֵר אֶצֶל אַחֵרִים, כִּי כָּל הַמְּצַפֶּה עַל שְׂלַחַן חֲבָרוֹ עוֹלָם חֲשׂוֹךְ בַּעֲדוֹ (בִּיצָה לֵב:), וְרַבְּנוּ ז"ל מְחַדִּיר בְּנוֹ אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת שְׁנוֹזְכָה לְהִיּוֹת עֲצֵמָאִים, וְלֹא נִצְטַרְךָ לְבְרִיּוֹת, אֲלֵא נִהְיֶה כָּל-כָּף דְּבוּקִים בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, שְׂבִכָּל מְקוֹם שְׂרָק נִגִיעַ לְשָׁם, נִרְגִישׁ כְּמוֹ שְׂאֲנוּ בְּתוֹךְ בֵּיתָנוּ, כִּי מֵרַב אֹר וְזִיו וְחִיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבּוֹרָא יְחַבְּרֶךָ שְׂמוֹ אָנוּ מֵרְגִישִׁים שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אֵתָנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, עַל-כֵּן בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם שְׂאֲנוּ בָּאִים לְשָׁם, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא, וְאֶנְחָנוּ לֹא צָרִיכִים לְצַפּוֹת לְשְׂלַחַנוֹת אַחֵרִים, כִּי תִהְלֶה לְאֵל, יֵשׁ לָנוּ אֶת הַשְׂלַחַן שְׁלָנוּ בְּבֵית שְׁלָנוּ. וְאֵל כָּל זֶה רַבְּנוּ ז"ל רוֹצֵה לְהַבְּיָאנוּ;

רמב אֲשֶׁר א' שצו בנחל

אֲשֶׁרִי מִי שְׁיִתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְאִזּוּ יִזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְכָל זֹאת.
הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' שצו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבַּחּוּר הַיָּקָר
לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפְנִימִיּוֹת נִפְשֵׁי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמִּי
הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נֶגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח.

מְרַב אֶהֱבֵתִי אֵלֶיךָ לֹא אוֹכֵל לְהִתְאַפֵּק, וְאֶמְרֵתִי לְשַׁלַּח לְךָ אֵיזָה
עֲלִים מִהַסֵּפֶר "תְּקוּן קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּטָּה", לְמַעַן תִּחְיֶה אֶת
נִפְשֶׁךָ. וְהוּא מְדַבֵּר מִקְדָּשֵׁת שְׁבַעַת הַנְּרוֹת, כְּאֲשֶׁר עֵינֶיךָ תִּחְזֹינָה
מִיִּשְׂרָאֵל.

חֲמִדַּת לְבָבִי! בְּרוּךְ ה' אֲנִי מְקַבֵּל בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת מִהַבַּחּוּרִים,
שְׁתִּהְלֶה לְאֵל, אַתָּה הַמְּחִיָּה אוֹתָם, וְאַתָּה עוֹשֶׂה אֲצִלָּם הַתְּעוֹרוֹרוֹת
לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כְּסֵדֶרֶן, כְּרַצוֹנוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְאַתָּה
הַמְּשַׁמַּח אוֹתָם. מָה אִמַּר לְךָ, חֲמִדַּת לְבָבִי, אֵינִי הַשְּׂגָה בְּשִׁכְלִי אֲנוּשִׁי
לְהַשִּׁיג אֶת גְּדֵל הַתְּעוֹנוּגִים וְהַשְּׁעוּשׁוּעִים שְׁאַתָּה גּוֹרֵם לְמַעַלָּה וְכו',
כִּי כְּשׁוֹזְכִים לְזְכוּת אֶת חֲבֵרוֹ בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים, אִזּוּ
יוֹצְאִים כְּרוֹזִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: הֵבוּ יָקָר לְבָרָא דְּמִלְפָּא וּפְאָה הוּא
בְּהֵאִי עֲלָמָא וּבְכָלָא עֲלָמִין.

חֲמִדַּת לְבָבִי! חֲזוּק וְאַמֵץ לְהִיּוֹת אִךָ וְרַק בְּשִׂמְחָה וּבְפָנִים
שׁוֹחֲקוֹת (עֵינִי לְקוּטִי"מֹהֲר"ן, חֲלֵק א', סִימָן קנ"ג), וְאִזּוּ תִהְיֶה מְרָאָה מְלֻטְשֵׁת
לְקַבֵּל בְּךָ אוֹרוֹ הַגְּנוּזִי שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וּמְכַל מֵהַ שְׁיַעֲבֹר עָלֶיךָ תִּהְפֹּךְ
אֶת הַכָּל לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאֵל תִּדְחַף אֶת הַשִּׂמְחָה לְיוֹם מָחָר, כִּי

(ג) תנו כבוד לכן המלך, אשרי לו בעולם הזה ובכל העולמות.

אֲשֶׁר א' שצז בנחל רמג

אָמְרוּ חַז"ל בְּמִדְרַשׁ תְּנַחֲוּמָא (פְּרַשְׁת שְׁמִינִי): אֵין הַשְּׂמֵחָה מִמְתַּנְתָּה לְאָדָם, לֹא כָּל מִי שֶׁשְּׂמַח הַיּוֹם שְׂמַח לְמַחֵר. וּבִתְנָא דְּבִי אֵלֵיהּוּ רַבֵּה (פְּרָק טז) אֵיתָא: מִפְּנֵי מָה יִשְׁעֵיהּ הַנְּבִיא נִשְׁתַּנָּה מְכַל הַנְּבִיאִים? שְׁהִיהָ מְקַבֵּל עֲלֵיוּ עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּשִׂמְחָה יוֹתֵר מִשְׂאֵר כָּל הַנְּבִיאִים, עֵינֵי שָׁם; וְרַבְנֵי חַז"ל שְׁהוּא בֵּן הַשְּׂמֵחָה בְּעֶצְמוֹ גְּלַה לְנוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת מִמַּעַלְת הַשְּׁשׁוֹן וְהַשְּׂמֵחָה.

וְעַל-כֵּן, חֲמֻדַת לְבָבִי, הָעֵקֶר מְסִירוֹת נֶפֶשׁ עַל מִצְוֹת הַשְּׂמֵחָה, אֲשֶׁר הִיא מִצְוָה הָעוֹלָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת, וְאֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת מִשׁוֹם בְּרִיָּה, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִתְּךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

תִּרְאֶה לְכַתֵּב לִי וּמִמֶּשׁ חַיִּים חַדָּשִׁים תַּכְנִים בִּי.

א' שצז.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֵר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשִּׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, יָדִיד נֶפֶשִׁי, וְחֵיק וְחֶסֶד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, דוֹלָה וּמִשְׁקָה מִמִּי הַחֶסֶד הַנוֹבְעִים בְּהֵאֵי נַחְלָא עֲמִיקָא וּטְמִירָא הַיּוֹצְאִים מִשְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיק וְכוּ' הֵרֵב הַחֶסֶד ... גֵּרוּ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ הִיָּקֵר קִבְּלָתִי זֶה זְמַן רַב, וּבְכָל פַּעַם הִיָּה בְּדַעְתִּי לְהַשִּׁיבְךָ, אִךְ טְרֻדוֹתֵי רַבּוּ מְאֹד בְּעֶסֶק הַרְבִּים, וּבְפִרְט עֲכָשׁוּ אָנוּ מְדַפְּסִים פֶּה בְּפֶה סְפָרִים יְקָרִים, וְזֶה נוֹטֵל כָּל הַזְּמַן; אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקְנוּ, שְׂאָנוּ זוֹכִים בְּזִכְיוֹת חַנּוּם שְׁיִהִיהָ חֲלָקְנוּ בְּחַיִּים.

פֶּה אֲשַׁלַּח לְךָ כְּפֶה עָלִים מִסְפֵּר "תְּקוּן קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמְּטָה", שְׁנֻדְפָּס כְּעַת פֶּה, וּכְבָר יְדוּע לְנוּ גִדְל הַזְּהָרַת מוֹהֲרַנְ"ת חַז"ל בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל לֹמֵר בְּכָל לַיְלָה קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמְּטָה, כְּמוֹ

שֶׁתִּקַּן הָאָרִיז״ל (עין לקוטי־הלכות, קריאת שמע שעל המטה, הלכה ב'), וְיַעַן שֶׁהִדְפַּסְתִּי הַקְּרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל הַמֶּטֶה שֶׁל הָאָרִיז״ל, הוֹסַפְתִּי עוֹד כַּמָּה לְקוּטִים וְחִדוּשִׁים מֵעַנְנֵי שָׁנָה וְתִקּוּן הַבְּרִית, וְאִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, כְּשִׁיכְרֹךְ בְּקָרוֹב, אֲרָאֶה לְשַׁלַּח לָךְ.

אַהוּבִי, אַחִי, יְדִידִי הַיְקָר! תִּיַיֵּנִי בְּדַבְרֶיךָ הַנְּעִימִים אֲשֶׁר מִתְחַדָּשִׁים אֲצִלְךָ, כִּי אֵי אֲפֹשֶׁר לְבֵית הַמְּדַרְשׁ בְּלֹא חִדוּשׁ (תְּחִיבָה ג.), וּבְכַרְטוּת בְּבֵית מְדַרְשׁוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז״ל, שְׁמַתְחַדָּשׁ בְּכָל יוֹם בְּגוֹנֵינִי חֲדָשִׁים.

וְעַקֵּר הַחִדוּשׁ שֶׁיִּקָּר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ הוּא חִדוּשׁ עֲצֻמוֹ, לְחִדוּשׁ אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל עֵת וְרִגַע, בְּחִינַת (שׁוֹפְטִים ה'): "יִבְחַר אֱלֹקִים חֲדָשִׁים"; וְדוֹד הַמְּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא מְשִׁיחַ, שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר (תְּהִלִּים ב'): "אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶתִיךָ" (עֵיִן לְקוּטִי־מוֹהַר״ן, חֶלֶק ב', סִימָן ס), רַגִּיל לֹמֵר וּלְשַׁבַּח אֶת עֲצֻמוֹ (שֵׁם מ'): "וְיִתֵּן בְּפִי שִׁיר חֲדָשׁ תְּהִלָּה לְאֱלֹקֵינוּ" וְגו', (שֵׁם קַמֵּד): "אֱלֹקִים שִׁיר חֲדָשׁ אֲשִׁירָה לָךְ בְּנֹבֵל עֲשׂוֹר אֲזַמְּרָה לָךְ" וְגו'. וְעַקֵּר הַתְּחִלָּה צְרִיכִים בְּכָל פַּעַם בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, כִּי הַתְּפִלָּה שֶׁל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הִיא יְחִוּד בֵּין תְּפִאֲרַת לְמַלְכוּת, שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת עֲצֻמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְצְרִיכִים לַעֲשׂוֹת בְּכָל פַּעַם יְחִוּד חֲדָשׁ, וְזֶה עֵקֶר הַמַּפְתָּח לְהַפְגִּס אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְזֶה שְׂאִיתָא בְּקַהְלוֹת יַעֲקֹב: מַפְתָּח רְאִשֵׁי תְבוּת: מַלְכוּת פְּהַ תְּפִאֲרַת חֲטָם (עֵיִן לְקוּטִי־מוֹהַר״ן, חֶלֶק א', סִימָן ב'). וְעַקֵּר עִבּוּדֵתָנוּ בַּתְּפִלָּתָנוּ, שְׁנוֹזְכָה לְגִלּוּי הָאֲרֶת פָּנִים אֶל פָּנִים, לְזִכּוֹת לְהַפְּיֵרוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל דְּבָר, וְיֵאִיר פָּנָיו אֵלֵינוּ, וּלְזֶה צְרִיכִים סְבָלְנוּת גְּדוּלָּה, כִּי הֵבֵא לְטַהַר מְסִיעֵינִ לּוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ הַמְּתָן, וְכֵד חֵם גְּבִי'הָ אֶתְהַפֵּךְ. וְזֶהוּ בְּעֲצֻמוֹ הַמַּפְתָּח לְהַפְגִּס אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׁיִזְכָּה לִידַע שְׁצְרִיכִים לְחַפּוֹת הַרְבֵּה וְכוּ' וְכוּ', עַד שְׁיִזְכָּה לְמָה שְׁיִזְכָּה, וּמַחֲמַת שָׂרֵב הָעוֹלָם אֵינָם בְּקִיאִים בַּמַּפְתָּח הַזֶּה, עַל־כֵּן עוֹבֵר עֲלֵיהֶם מָה שֶׁעוֹבֵר, וְזֶה שְׂאִמְרוּ חַז״ל (שְׁבַת לֹא): מִי שְׂאִיֵּן לוֹ יִרְאֶה (שְׁזַהוּ בְּעֲצֻמוֹ הַתְּפִלָּה אֲשֶׁה יִרְאֶת ה'), דּוּמָה לְגִזְבֵּר שֶׁמְסֵרוֹ לוֹ מַפְתָּחוֹת הַפְּנִימִיּוֹת, וּמַפְתָּחוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת לֹא

אָשֶׁר א' שצח בַּנְחָל רמה

מָסְרוּ לוֹ, כִּי תִפְלֶה הִיא הַשְּׁעַר וְהִפְתַּח שְׁמֶשׁם נִכְנָסִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּבְלִי תִפְלֶה אֵין לוֹ מִפְתָּח כָּלֵל, וְאָפְלוּ כְּשֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל וּמִבְקֵשׁ זֶה יָמִים וְשָׁנִים, גַּם-בֶּן אָסוּר לִפְלֵ בְדַעְתּוֹ, כִּי מִי יוֹדֵעַ מָה עוֹשִׂים מִתְפַּלְתּוֹ, וְאוּלַי עַל-יַדֵי רַבּוּי תִפְלוֹת יִזְכֶּה לְבָנָיו. וּכְעֵין שְׁאִמְרוּ חַז"ל בַּמְדָּרָשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּה): נָטַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁיחָתָן שֶׁל אָבוֹת וַעֲשָׂאן מִפְתָּח לְגֵאֲלָתָן שֶׁל בָּנִים.

אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ וּמָה נַעֲמִים גּוֹרְלָנוּ שְׁבִצָל הָעוֹבֵר הִזָּה אָנוּ זוֹכִים לִידַע מִרַבִּי אָמֶת כְּזֶה, רַבִּי הַמְנַפֵּחַ בָּנוּ בְּכָל פַּעַם חַיִּים חַדְשִׁים, רַבִּי הַמְאִיר עֵינֵינוּ לְזִכּוֹת לְחַזוֹת בְּנַעַם הַנְּיָ"ה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חַנּוּם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

יְדִידֶךָ הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה, וּמְצַפֶּה לְקִרְאָת מִכְתָּבְךָ.

...הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

א' שצח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לִיל שְׁשִׁי לְסֵדֶר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי, הַבְּחוּר הַיָּקָר, יְנִיק וְחַפִּים, גַּר לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּר וְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצִיחִים.

מִכְתָּבְךָ בְּתוֹךְ מִכְתָּב חֲבֵרְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְשִׁמְחָתִי מְאֹד לְרֵאוֹת אִיךָ שֶׁעַץ קָטָן מִתְחִיל לְצִמְחָה. יְדִידֵי הַיָּקָר! זְכֹר (אֵיכָה ג): "טוֹב לְגַבֵּר כִּי יִשָּׂא עַל בְּנֵעוֹרָיו"; וְאִמְרוּ (שְׁבַת קִנּוּ): יִנְקוּתָא כְּלִילָא דְּוִרְדָּא; וְאִמְרוּ רַבְּנֵינוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן עג): הָעֲבוֹדוֹת שְׁאָדָם עוֹבֵד אֶת ה' בְּיָמֵי בְּחֵרוֹתוֹ, כָּל יוֹם עֵרְכָן יָקָר מְשָׁנִים רַבּוֹת שֶׁל זְקֻנוֹתוֹ; עַל-בֶּן תְּרַגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ לְהַתְפַּלֵּל הַשְּׁלֵשׁ תִּפְלוֹת הַקְּבוּעוֹת, שֶׁהֵן: שְׁחֵרִית, מְנַחֵה, מְעַרִּיב, מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דְּיָקָא, לְאֵט לְאֵט, מְלָה בְּמְלָה, וְתִטָּה אֲזַנְיָךְ אֶל מָה שְׁאֵתָה אוֹמֵר, וְתְרַגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ גַּם

רמו אֲשֶׁר א' שצט בַּנְחָל

לְפָרֵשׁ שִׁיחַתְּךָ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתִסְפָּר לוֹ כָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מַה שְּׁאַתָּה צָרִיךְ, הָעֶקֶר לְהִתְנַהֵג בְּדַרְךְ אַרְץ גְּדוּל, וְלֹא לְעֲנוּת לְשׁוֹם מִתְרַף וּמִבְּזָה. וְעַל כָּלֵם — תִּהְיֶה תָמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, שְׂזִכִּיתָ לְהִתְנוּדַע מִרַבֵּי אֱמֶת כְּזֶה, רַבֵּי אֲשֶׁר מְחִיב וּמְקַיֵּם אוֹתָךְ, וְתִרְאֶה לְהִתְמַיֵּד מְאֹד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְתִדְבֵּר וְתִשְׁיַח עִם חֲבֵרֶיךָ רַק בִּירְאַת שָׁמַיִם וְהִתְחַזְּקוּת כָּל הַיּוֹם, וְתִבְרַח מִמַּחְלָקֶת וּמִצְחֹק שֶׁל הַתּוֹל כְּמוֹ שְׂבוֹרְחִים מֵאֵשׁ, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים, אֲשֶׁר אֵתָּה חַי עַל פְּנֵי הָאָדָמָה.

הַהֲכָרַח לִי לְקַצֵּר, כִּי עוֹד לֹא הִתְפַּלְלִיתִי מֵעַרִיב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' שצט.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסִדֵּר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבֵרֶךְ הַיָּקָר לִי מְאֹד, הַרוּצָה לְהַאִיר אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת צַחְצַחוֹת, הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלִיתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ, וְכֵן אֶת כָּל הַמִּכְתָּבִים שֶׁל הַבַּחֲוָרִים שֶׁנִּתְקַרְבוּ עִכְשָׁנוּ אֶל דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל.

מָה אִמַּר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, רְאֵה לְשִׂמְחָה בְּיוֹתֵר שְׂזִכִּיתָ לְהִתְנוּדַע מִרַבֵּנוּ ז"ל, כִּי אֵין לָךְ עוֹד שִׂמְחָה יוֹתֵר מִשִּׂמְחָה זוֹ, כִּי רַבֵּנוּ ז"ל מִחֲדִיר בָּנוּ אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכָל רִגַע וְרִגַע שְׂאָדָם מֵאֲמִין בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, הוּא מְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל יְחִוּד הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וּמִכָּל שְׂפָן וְכָל שְׂפָן כְּשִׂאָדָם זוֹכֶה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, זֶה עוֹלָה עַל הַפֶּל, כִּי בּוֹ כְּלוּלִים כָּבֵר כָּל הַיְחִוּדִים, כִּי מֵהוּ עֹנֵן יְחִוּדִים שְׂצוּהָ הָאָרִיז"ל לְיַחַד שְׁמוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ? אֵלָּא הָאָדָם שְׂזִכָּה לְזַכֵּךְ אֶת גּוּפוֹ, הַגְּשָׁמִי עַל־יְדֵי תַעֲנִיּוֹת וְסִגּוּפִים עַד שְׂזַכֵּךְ אֶת חֲמָרוֹ הַגָּס וְהָעֵב וְכוּ',

וְנִדְבַק מִחוּ לְגַמְרֵי, וְאִינוּ רוֹאֵה לְפָנַי עֵינַי שְׁכָלוּ רַק רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת
 אֲלֵקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אִזּוּ נִצְטִיר לְפָנָיו שְׁמוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ בְּכֹל מֵינֵי צְרוּפִים.
 וְיִסוּד הַיְחֻדִים הֵם הָאֲרָבֶעָה שְׁמוֹת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, שְׁהֵם
 הַשְּׁמוֹת שֶׁל הָאֲרָבֶעָה עוֹלָמוֹת, וּבְזֶה מִתְפַּצֵּל אוֹר יְחֻדִים לְאֲלָפִים,
 כִּי כָל בְּחִינָה כְּלוּלָה מִכָּל הַבְּחִינּוֹת, כִּי בְּאֵמֶת כָּל עוֹלָם הוּא פְּרָצוּף
 אַחַד הַכְּלוּל מֵעֶשֶׂר סְפִירוֹת: כְּתָר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה,
 תְּפָאֶרֶת, נִצַּח, הוֹד, יְסוּד, מַלְכוּת, וְהֵם בְּעֶצְמָם נִחְלָקִים לְחַמְשָׁה
 פְּרָצוּפִים: הַכְּתָר — שֶׁהוּא אֲרִיף אֲנַפִּין הַחֲכָמָה הוּא אֲצִילוֹת שֶׁם
 ע"ב, הַבִּינָה הוּא שֶׁם ס"ג בְּרִיאָה, הַשֵּׁשׁ סְפִירוֹת שְׁהֵם הַזְעִיר אֲנַפִּין
 מִחֶסֶד עַד יְסוּד הֵם הַמ"ה הַיְצִירָה, וְהַמַּלְכוּת נוֹקְבָא דְזְעִיר אֲנַפִּין הוּא
 שֶׁם ב"ן הָעֲשִׂיָה, וְזֶה רַק מֵעֶשֶׂר סְפִירוֹת אַחַת, וְכִשְׁפוּרְטִים אֵת זֶה
 לְפָרְטֵי פְּרָטִים נַעֲשִׂים מְזֶה יְחֻדִים לְאִין סוּף, וּמִי שֶׁנִּכְנָס בְּזֶה מְרַגֵּשׁ
 כָּל מֵינֵי עֲרֻבוֹת וְנַעֲיֻמוֹת, כִּי נִפְתָּחִים לְפָנָיו כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְצוּפָה
 בַּמְּרַכְבָּה עֲלִיוֹנָה אֲבָל לְזֶה צְרִיכִים לְהִיּוֹת מְזוּכָר לְגַמְרֵי שֶׁלֹּא יִרְגִישׁ
 אֵת הַחֶמֶר, וְכֹא רַבְּנוּ ז"ל, וּמַגְלָה לָנוּ, שֶׁאֲנָשִׁים מְגַשְׁמִים וּמְזוּהָמִים
 וּפְגוּמִים בְּפָגַם הַבְּרִית כְּמִנּוּ הַיּוֹם, שֶׁאִם נִרְבֶּה בַתְּפִלָּה וּבִקְשָׁה אֱלֹו
 יִתְבָּרֵךְ, וְנִדְבַר אֱלֹו יִתְבָּרֵךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוּ, אֲשֶׁר זֶה חֶרֶב
 הַתְּפִלָּה (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ב'), עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַעֲבִיר אֵת כָּל
 הָעֲנָנִין הַמְּכַסִּין עַל עֵינַיִן, כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת זְרוֹת, וְנִזְכָּה שִׁיעֲשֶׂה עַל-יְדֵי
 תְּפִלוֹתֵינוּ דְרַךְ בַּיָּם הַחֲכָמָה, וַיִּפְתַּח לָנוּ הַנוֹקְבָא דְפִרְדֵּשׁקָא "בֶּן
 פּוֹרֵת יוֹסֵף בֶּן פּוֹרֵת עָלֵי עֵינַי" (בְּרֵאשִׁית כט, מב), שְׁהֵם הַתְּרַפּוּ אוֹרוֹת,
 שְׁהֵם הַשְּׁמוֹת שֶׁל הָאֲרָבֶעָה עוֹלָמוֹת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, וְהַכְּתָרִים
 שְׁלָהֶם: קס"א, קמ"ג, קנ"א, וְעַל-יְדֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת יְכוּלִים כְּבָר
 גַּם-כֵּן לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת אֱלֹו, וַיִּפְתַּח מִחוּ גַם-כֵּן לְטִיֵּל בְּשְׁמוֹת כְּאֱלֹו.
 עֲמֵד וּרְאֵה וְהַשְׁתוּמֵם אֶל מַה רַבְּנוּ ז"ל רוֹצֵה לְהַבִּיא מְגַשְׁמִים
 וּפְגוּמִים כְּמִנּוּ הַיּוֹם, וְעַל-כֵּן עָלִינוּ לְהַתְּמִיד בְּיוֹתֵר בְּסִפְרוֹ הַקְּדוּשׁ
 וְהַנּוֹרָא לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, כִּי פָּנָיו, שְׁכָלוּ וְחֲכָמָתוֹ בְּתוֹךְ הַסִּפְר
 (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָנִים קצב, קעג), וְזֶה שֶׁאֲנוּ לוֹמְדִים אֵת סִפְרֵי
 רַבְּנוּ ז"ל מְאִירִים בָּנוּ פָּנָי רַבְּנוּ ז"ל, וְאִם אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְרְאוֹת אֵת

רמח אָשֶׁר א' ת בַּנְחָל

פְּנֵי רַבְנוּ ז"ל עָלֵינוּ לְלַמֵּד הַרְבֵּה בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן, וְתִהְיֶה לְאֵל, רַבְנוּ ז"ל לֹא עֲזַב אוֹתָנוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר לִילָה
לְפָנֵי הַסְּתַלְקוּתוֹ הַקְּדוֹשָׁה לְעֵילָא וּלְעֵילָא: אֵינִי עֲזוֹב אֶתְכֶם וְכוּ',
וְכֵן אָמַר פַּעַם: אֲנִי רוֹצֵה לְהַשְׁאֵר בֵּינֵיכֶם וְכוּ', וְאַף שֶׁלְּכַאוּרָה רַבְנוּ
ז"ל אֵינּוּ פֹה, עִם כָּל זֹאת הַשְּׂגוּתוֹ הַנּוֹרָאוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת נִשְׁאַרוּ
אֶצְלָנוּ, דַּעְתוֹ וּמַחוֹ שֶׁהֵם שִׁכְלוּ וְחִכְמָתוֹ וּבִינְתוֹ נִשְׁאַרוּ אֶצְלָנוּ, וְהֵם
גְּנוּזִים וְטְמוּנִים בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְעַל-כֵּן מִי
שֶׁלּוֹמֵד הַרְבֵּה "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, אֶצְלוֹ מְאִירִים בְּיוֹתֵר פְּנֵי
הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל רַבְנוּ ז"ל, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁאֵינּוּ מְטַעֵה אֶת
עַצְמוֹ כְּלָל, רַק מַרְבֵּה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם אֶת סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
"לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְכֵן זוֹכֵה לְלַמֵּד אֶת זֶה עִם אֲחֵרִים, וְגֹדֵל הַזְּכוּת
לְלַמֵּד עִם אֲחֵרִים זֶה אֵין לְתַאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כְּלָל, כִּי זְכוּת הַרְבִּים
עוֹלָה עַל הַכֹּל.

וְאַתָּה צָרִיךְ לְדַעַת, כִּי הַסֵּמ"ך-מ"ם אֹרֵב מְאֹד מְאֹד עַל כָּל מִי
שֶׁעוֹסֵק בִּיחּוּדִים קְדוֹשִׁים, כִּי בְּזֶה כּוֹרְתִים אוֹתוֹ לְגַמְרִי, וְעַל-כֵּן הוּא
אֵינּוּ שׁוֹתֵק וְכוּ' וְכוּ', אֲלֵא יוֹצֵא כְּנִגְדּוֹ בְּחֶרֶב וּבְחִנִּית וּבְמִלְחָמָה
כְּבִדָּה עָלָיו מִצַּד אֲנָשִׁים רְעִים שֶׁמְדַבְּרִים עָלָיו לְשׁוֹן-הֶרֶע וּרְכִילוֹת
וְלִיצְנוּת, אֲבָל הָאִישׁ הַפֶּשֶׁר אֵינּוּ מִתְּבַהֵל וּמִתְּפַחֵד מִמֶּנּוּ כְּלָל אֲלֵא
הוּא לוֹקֵחַ אֶת חֶרֶב הַתְּפִלָּה, וּבְזֶה הוּא כּוֹרֵת אוֹתָם לְגַמְרִי.

אֲקוּנָה שֶׁתְּבִין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר, וְתַעֲזִין הֵיטֵב בְּדַבְּרֵי, וְתִבֵּין אֶת
הַכֹּל מֵה לְפָנֶיךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' ת.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי
מְאֹד ... גֵּרוּ יְאִיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

שלחתי לך על-ידי ... גרו יאיר, לקוטי-מוהר"ן, ספורי מעשיות
וספר המדות, שיחות הר"ן, חיי מוהר"ן ולקוטי תפלות, ואקנה שלא
תהיה בטלן, אלא תתמיד בהם, ואז טוב לך כל הימים, כי אין לך
טוב מהם, אשרינו מה טוב חלקנו, שיש לנו ספרים קדושים כאלו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' תא.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל האברך היקר לי
מאד, שוטה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, אשר בו אתה שופך את לבך ממה
שעובר עליך בביתך וכו'.

מה אמר לך, ידידי היקר, בזה העולם צריכים הרבה סבלנות,
כי אי אפשר לעבר את זה העולם בלי סבלנות, ומי שיותר סבלן
הוא מצליח יותר, כי אחרת יכולים להתפוצץ לגמרי, ועל-כן תעשה
כל מיני פעולות שבעולם להיות סבלן גדול.

אודות אשתי, אנשי שלומנו היקרים היו רגילים לומר לאחד
שסובל הרבה בזיונות מאשתו: מה אתה רוצה? הלא היא העצם
שלך, כמו שכתוב (בראשית ב, כג): "זאת הפעם עצם מעצמי", הינו
כשעברו על אחד אילו בזיונות מאשתו, ושאלו אותו: "איך אתה
יכול להחזיק מעמד?" הנה עונה: "וואס האט דאס צו דיר, דאס
איז מיין בייזן"; ועל-כן עלינו רק לשוב בתשובה אמיתית, וכשאדם

(ג) מה זה שניך לך, הלא זהו העצם שלי.

רנ אֲשֶׁר א' תב בְּנַחֵל

שב בתשובה אמתית, אז זוכה שאשתו נהפכת לו לטוב, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות סג): זכה — עוזרתו, לא זכה — כנגדו, והכל תלוי באדם בעצמו, כי היא עצם מעצמיו, ואם אני אשוב בתשובה שלמה, ממילא יהיה לי שלום בית, כך היו אנשי שלומנו רגילים לומר.

ועל-כן ראה לחזק את עצמך ביותר, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותך, אתה לא צריך להיות תמיד צודק וכו', ואתה לא צריך תמיד לענות לה וכו', אלא כבר קרה הרבה פעמים שהלכת לישן בלי לתרץ את עצמך וכו', גם עכשו לך לישן בלי לתרץ את עצמך וכו', כי אין זה חכמה להיות תמיד הצודק בביתך.

אקנה להקדוש-ברוך-הוא שתקיים את כל זה, ועל-ידי תצליח דרכך תמיד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' תב.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר בלק ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידי היקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, ומה גדלה שמחתי לשמע שאתה עוסק בהתקרבות אל רבנו ז"ל, אשר אין ערך אל זה, וכשאדם מרגיל את עצמו ללמד בספרי רבנו ז"ל, הוא כבר לא צריך שום ספר מוסר, כך גלה לנו רבנו ז"ל בפרוש, כי ספרו הוא ספר מוסר נורא ונפלא מאד, עד שמי שרגיל ללמד בספרו הקדוש והנורא "לקוטי-מוהר"ן", הוא כבר לא צריך ללמד ספר אחר, כי הספר הזה

אֲשֶׁר א' תב בְּנַחֵל רנא

פּוֹתַח אֶת קִשְׁיוֹת גִּידָיו, וּמַעֲוֹרְרוֹ מְאֹד מְאֹד לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְנוֹתֵן בּוֹ תְּשׁוּקָה לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וְרִצּוֹן וְכִסּוּפִים נוֹרָאִים עַד מְאֹד, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שִׁיְהִיָּה רְגִיל לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְאֵז מִמִּילָא יִפְתַּח מַחוּ וְדַעְתּוֹ לְהִיּוֹת בְּעַל הַשְּׂגָה וּבְעַל מַח גָּדוֹל; אֲשֶׁרִי מִי שִׁיאַחֲזוּ בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל כָּל יְמֵי חַיָּיו.

נָא וְנָא הַרְגֵל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, וּתְסַפֵּר לוֹ יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגַשְׁמִיּוֹת, וְאֵל תְּסַתְּפֵל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, מַה לָּךְ עִם אֲחֵרִים, אַתָּה רֹאֵה לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ כְּאִשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו, אֲזִי אִם תִּהְיֶה רְגִיל בְּזֶה, כָּל הַלֶּךְ מִחֲשַׁבְתְּךָ יֵלֶךְ בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי, כִּי מִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּבָר חוֹשֵׁב אַחֲרַת, וּמְסַתְּפֵל עַל הָעוֹלָם בְּצוּרָה לְגַמְרֵי, כִּי רוֹאֵה רַק אֶת רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבַּרְךָ, הַמְּחַיֶּה וְהַמְּהַיֶּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה.

נָא וְנָא רֹאֵה לְשִׁיר בְּשַׁבַּת-קֹדֶשׁ אֶת הַזְּמִירוֹת בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּדוּלָּה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הַקְּפִיד עַל דְּבַר זֶה מְאֹד מְאֹד, וְאָמַר שְׁצַרִּיכִים דִּיקָא לְשִׁיר אֶת הַזְּמִירוֹת בְּשַׁבַּת, וְהוּא, זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ, אִף שֶׁהִיָּה בְּעַל יְסוּרִים כָּל יְמָיו, עִם כָּל זֹאת לֹא הִתְחַסֵּיר שַׁבַּת אַחַת שְׁלֹא זָמַר אֶת כָּל הַזְּמִירוֹת, וְאַתָּה יְכוּל לְשִׁיר אֶת הַשִּׁירִים שְׁלָךְ, אֲבָל תֹּאמַר אֶת הַזְּמִירוֹת, וְהַעוֹלָה עַל הַכָּל תִּהְיֶה זֶהִיר מְאֹד מְאֹד לּוֹמַר תַּכְף-וּמִיד אַחַר הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ אֶת סֵדֵר "וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹקִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם" וְכוּ, וְזֶה מוּבָא עוֹד בְּזִהַר הַקְּדוֹשׁ (עֵין בְּהַקְּדָמָה דף יד), וְזֶה מִמְּשִׁיךְ בְּרַכָּה עַל כָּל הַשָּׁבוּעַ; וְעַל-כֵּן אֵינִי יוֹדֵעַ מִי בְּלִבֵּל לָךְ אֶת הַרְאֵשׁ שֶׁאַצֵּל אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹא שָׂרִים זְמִירוֹת, אֲדַרְבָּה רַבְּנוּ ז"ל הַקְּפִיד עַל זֶה בְּיֹתֵר. (כְּמוּבָא בְּחַיֵּי-מוֹהַר"ן, סִימָן תַּקכ).

נָא וְנָא תִנְהַיֵּג אֶת עֲצָמְךָ בְּמַדַּת הַפְּשִׁיטוֹת לְהִיּוֹת יְהוּדִי פְּשׁוּט, שְׁקוֹרִין "פְּרָאֶסְטָאק", וְרַבְּנוּ ז"ל הַפְּלִיג מְאֹד מְאֹד בְּמַעֲלַת הַפְּרָאֶסְטָאק, וְהַתְּגַעֵגַע מְאֹד מְאֹד אַחַר יְהוּדִים פְּשׁוּטִים שְׁמֻקְיָמִים

רנב אָשֶׁר א' תג בַּנְּחָל

אֶת מְצוּתָיו יִתְבַּרֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְּשִׁיטוֹת גְּדוּלָה, וְאוֹמְרִים הֲרֵבָה.
וּבְעִיר בְּרֶסֶלַב הָיָה גֵר יְהוּדִי, שֶׁהָיָה אוֹמֵר בְּכָל יוֹם הַמּוֹן תְּהִלִּים,
וּרְבֵנוּ וְ"ל הָיָה רָגִיל לוֹמַר שֶׁהוּא מְקַנָּא בְּאָדָם הַזֶּה שֶׁיִּכּוֹל לוֹמַר
כֹּל-כֶּף הֲרֵבָה פּוֹן דַּעַם גְּרָאבֵן סְדוּר (הֵינּוּ הָיָה סְדוּר עַב מְלֵא תַפְלוּת
וּבְקִשׁוֹת שֶׁנִּדְפְּסוּ בַּיָּמִים הַהֵם), וְזֶה הֵיִסוּד וְהַעֲקָר לֹא לֵהִיּוֹת חֶכֶם
כָּלֵל, כִּי בַעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ אֲסוּר לֵהִיּוֹת חֶכֶם.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיָדָיו לֹא יַעֲזֹב אוֹתָךְ אִם תַּחֲזִיק מֵעַמָּד,
וְהַעֲקָר אֵל תֹּאכְהָ וְאֵל תִּשְׁמַע אֶל הַלִּיצְנוֹת שֶׁמְדַבְּרִים, וְאִז תִּצְלִיחַ
דְּרַכְךָ מֵאֵד מֵאֵד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מֵאֵד...

א' תג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שֶׁשִׁי לְסֵדֵר בְּלַק ה'תשל"ד.

שְׂשׂוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיִגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוּר הַיָּקָר
לִי מֵאֵד, צָמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְכַבִּי לְטוֹב כֹּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמֵּי הַנַּחַל
הַנוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה.

מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וַיִּמְרַב טְרַדוּתִי לֹא הָיָה לִי הַפְּנָאִי
לְהַשִּׁיבְךָ תַּכְף-וּמְיָד כְּרִצּוֹנְךָ.

וְהִנֵּה אוֹדוֹת מֵה שֶׁאַתָּה מְתִיעֵץ עִמִּי אִם לְחֹזֵר לְכָאן — אֵינִי
יֹדֵעַ מֵה לְהַשִּׁיב לְךָ, וּמֵה טוֹב אִם הָיִיתָ מְתִיעֵץ עִם ר' לִוִי יִצְחָק
דִּיקָא וְלֹא עִם אַחֵר, אֵל תִּתְבַּיֵּשׁ מִמֶּנּוּ, רַק לְךָ אֵל בֵּיתוֹ וּשְׂאֵל עֲצָתוֹ.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! לְמַעַן הַשֵּׁם אֵל תַּפֵּל בְּדַעְתְּךָ, וְאֵל תְּבַלְבֵּל אֶת
עֲצָמְךָ מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבַעוּלָם, וְאֵל תִּקַּח שׁוּם יַעֲזוֹת מִשׁוּם בְּחוּר, כִּי
הוּא בַעֲצָמוֹ עֲדִין מְלֵא מוֹתְרוֹת וְעֲשָׂנִים סְרוּחִים מְסַבְּבִים מִחוּ (עֵין
לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סא), וְאִם-בֵּן אֵיךְ תּוּכַל לְשַׁמַּע לוֹ, וְיִכּוֹל

אֲשֶׁר א' תד בְּנַחֵל רנג

לְהִיּוֹת שְׁעֻצְתוֹ הוּא הַפּוֹד הַאֲמֵת. הָעֵקֶר חֲמֻדַּת לְבָבִי, לְהַפְּדוֹ בְּכָל פֶּעַם אֶת הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׁמְחָה עֲצוּמָה. אֲנִי יוֹדֵעַ וּמְבִין אֶת מְכַאוּבֵי נַפְשִׁי וּלְבָבִי וְכוּ', אִף לֹא כִּי קִבְּלֵנוּ מִרְבֵּנוּ ו"ל לְהַמְשִׁיךְ אֶת עֲצוּמוֹ אֶל הַצַּעַר, אֲדַרְבֶּה כָּל הַנִּמְשָׁךְ אַחֵר הַצַּעַר, הַצַּעַר נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו וְכוּ', הָעֵקֶר לַעֲשׂוֹת כָּל מִיַּנִּי פְעֻלוֹת שְׁכַעוּלָם לְשִׁמְחָה אֶת נַפְשִׁי. וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִתְּךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, וְאַתָּה בֵּן יְחִיד אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן הוּא מְחַכֶּה לְדַבְּרוּרֶיךָ, רְאֵה גַם רְאֵה לְפָרֵשׁ שִׁיחַתְךָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ אֲפִלוּ יִהְיֶה כֵּן אֵלֶּפֶי וְרַבּוּת פְּעָמִים.

אֶהוּבִי, אָחִי! אֵל תְּסַתְּכַל לְאַחֲרֶיךָ כָּלֵל, וְסוּף כָּל סוּף תִּזְכָּה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה. וְזָכֹר מְאֹמְרָם ו"ל בְּמַדְרָשׁ תַּנְחוּמָא, פֶּרֶשֶׁת יַעֲקֹב: כָּל הַמְצַטְעֵר בְּתַחֲלָתוֹ — נַח לוֹ בְּסוּפוֹ, וְאִין לֶךְ מְצַטְעֵר בְּתַחֲלָתוֹ יוֹתֵר מֵאַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב וְכוּ', וְכֵן הִיָּה אֲצִל כָּל הַצַּדִּיקִים, וְהָעֵקֶר שְׁבָאוּ לְעַנְיָנָם וַיִּיל זַיִּי הָאֲבִן זִיךְ דְּעַר הָאֵלְטִין^ט.

אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁקִּשָּׁה וְכִבֵּד עָלֶיךָ מְאֹד מְאֹד, וּבְפָרֵט שְׂאֵתָה נוֹפֵל בְּכָל פֶּעַם יוֹתֵר וַיּוֹתֵר וְכוּ', כָּל זֶה מִסִּבַּת הָעֲצָבוּת וְהַמְרִירוֹת שְׂאֵתָה מִמְּשִׁיךְ עָלֶיךָ בְּכָל פֶּעַם. יְדִידֵי הַיָּקָר! נֶאֱהָר פְּרִיִּילֶיךָ, וְעֵקֶר הַשִּׁמְחָה, שְׂאֵנוּ זוֹכִים לִידַע מִרְבֵּי אֲמֵת כְּנֹה, רַבִּי הַמְּחִיָּה וּמְקִיָּים אוֹתָנוּ, וְתַהֲלָה לֵאל, אִין אָנוּ מִתְנַגְּדִים עָלָיו, חַס וְשְׁלוֹם, חֲבָלִים נָפְלוּ לָנוּ בְּנַעֲמִיָּים.

יְדִידֶךָ הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ לְנַצַּח...

נֶא לְהַתְּפַלֵּל עָלַי, שְׂאֵזְכָּה לְבוֹא וּלְהַתְּיָשֵׁב בְּאַרְצְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר שָׁם חֵייתָנוּ, שָׁם תִּקְוָתָנוּ, שָׁם גְּאֻלְתָּנוּ, שָׁם אַחֲרֵיתָנוּ.

א' תד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצֵאֵי-שְׁבֵת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר בְּלֶק ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... נִרוּ
יְאִיר.

לְנִכוּן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ.

מָה טוֹב וּמָה נְעִים אִם תִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְבוֹא עַל-כָּל-פָּנִים
פַּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ לִוְמָדִים בְּיַחַד בְּצוֹתָא "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן"
בְּבֵית מְדֻרְשָׁנוּ. וְחֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (חֲגִיגָה י'): אִי אֶפְשָׁר
לְבֵית-מְדֻרָשׁ בְּלֹא חֲדוּשׁ, וּבְכָל פַּעַם מִתְחַדְּשִׁים דְּבוּרִים חֲדָשִׁים,
וּמִתְעוֹרְרִים יַחַד וּמִתְחַזְּקִים בְּצוֹתָא, וְאַחַר-כֵּן הוֹלְכִים בְּרִקּוּד בְּיַחַד,
וְשָׂרִים וְרוֹקְדִים בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְתִהְיֶה לָאֵל, יֵשׁ לָנוּ מָה לְרַקֵּד
וּמָה לְשַׂמַּח, שְׁאָנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֲמַת כְּזֶה, רַבִּי נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה,
רַבִּי הַמְעוֹרֵר אוֹתָנוּ מִהַשְׁנָה לְבָל נִישָׁן אֶת יָמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ (לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ס'), כִּי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם, אֲשֶׁר יִשְׁנִים אֶת יָמֵיהֶם, וְאִף
שֶׁהֵם לִוְמָדִים וּמִתְפַּלְלִים, אִף-עַל-פִּי-כֵן הַכָּל בְּבַחֲיַנַּת שְׁנָה וְכוּ', עֵינַי
שָׁם; וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְשַׂמַּח שְׁאָנוּ יוֹדְעִים מְרַבָּנוּ וְ"ל, שֶׁהוּא מְעוֹרֵר
אוֹתָנוּ מִהַשְׁנָה, וְעַקֵּר הַהִתְעוֹרְרוּת הוּא שְׁנוּזָפָה לְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ
יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר אֵין עוֹד טוֹב מְזֶה, כִּי כָל דְּבוּר וְדְבוּר שְׁמֻדְבָּרִים עִמּוֹ
יִתְבָּרֵךְ הוּא הַצְּלָחָה נְצָחִית, הַצְּלָחָה כְּזוֹ שְׁאֵין לְתָאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל.

נָא וְנָא רְאֵה לְקַחַת מְסַכְתָּא, וְלַחְזוֹר עַל הַמְּסַכְתָּא הַזֶּה מְאֹה
פְּעָמִים וְאַחַת, וְאֶפְלוּ אֲמִירָה בְּמְסַכְתָּא הַזֶּה טוֹב מְאֹד, וּמָה טוֹב וּמָה
נְעִים לְקַחַת מְסַכְתָּא קְלָה כְּמוֹ מְסַכְתַּת תְּעַנִּית, שְׁאֵין צְרִיכִים לְעֵינַי בְּהַ
הַרְבֵּה, וְתִהְיֶה רְגִיל לִוְמָר בְּכָל יוֹם כְּמָה דְּפִים, וּכְשֶׁתְּסִים אֶת
הַמְּסַכְתָּא תִּתְחִיל עוֹד פַּעַם, עַד שֶׁתְּזַכֶּה לְסִים אֶת הַמְּסַכְתָּא הַזֶּה מְאֹה
פְּעָמִים וְאַחַת, אַז תִּקַּח מְסַכְתָּא אַחֲרַת כְּמוֹ מְסַכְתַּת חֲגִיגָה, וְגַם עָלֶיהָ
תִּחְזוֹר מְאֹה פְּעָמִים וְאַחַת, וְכֵן מְסַכְתָּא אַחַר מְסַכְתָּא, עַד שֶׁתְּזַכֶּה
לְסִים אֶת כָּל הַש"ס, מְלַבֵּד זֹאת שְׁיִהְיֶה לָךְ שְׁעוֹר בְּכָל יוֹם בְּש"ס
כְּסֻדְרָן לְלָמַד כְּמָה דְּפִים, וְתִהְיֶה חֲזָק מְאֹד בְּלָמוּד גְּמָרָא, כִּי רַבָּנוּ
וְ"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רִיד), אֲשֶׁר תִּלְמוּדֵי בְּגִימְטְרִיָּה

אֲשֶׁר א' תה בְּנַחַל רנה

שְׁמָה שֶׁל הַקְּלָפָה הַמַּחֲטָאֵת אֶת הָאָדָם לִילִי"ת, וּכְשֶׁאָדָם לֹמֵד תְּלִמּוּד, מְבַטֵּל אֶת הַקְּלָפָה הַזֹּאת מִמֶּנּוּ שֶׁלֹּא תִשְׁלַט בּוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, וְעַל-כֵּן תִּתְמַיֵּד מְאֹד בְּלִמּוּד גְּמָרָא, וּמָה גַם שֶׁהַלְמוּד גְּמָרָא מְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ אֶת הָאֲרָבֶעָה מְלֶאכִי הַשְּׂמִירָה שֶׁהֵם: גְּבֻרֵי־אֵל, מִיֶּכָאֵל, ר'פֶּאֵל, אֲרִיאֵל.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר, הַיִּצֵּר הָרַע מְנִיחַ אֶת הָאָדָם לַעֲשׂוֹת הַכֹּל, הָעֵקֶר לֹא לְלַמֵּד גְּמָרָא, כִּי הוּא מְאֹד מְאֹד מִפְּחַד מִמִּי שֶׁלֹּמֵד גְּמָרָא, כִּי הַגְּמָרָא שׁוֹרְפֶת אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, וְעַל-כֵּן תִּרְאֶה שֶׁעַל לִמּוּד גְּמָרָא מִתְפַּשֵּׁט הַסֵּמ"ךְ-מ"ם בְּיוֹתֵר, וְלָכֵן לְמַסַּר אֶת נַפְשְׁךָ לְלַמֵּד גְּמָרָא בְּכָל יוֹם, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּרִיטוֹת יג): אֲשֶׁר דִּבֶּר הַנְּי"ה — זֶה הַלְכָה, בְּיַד מֹשֶׁה — זֶה גְּמָרָא, עֵינַי שָׁם; וְעַל יְהִיָּה דִּבֶּר זֶה קָל בְּעֵינַיִךְ, כִּי רַב אֱלוֹהֵי שְׁנַתְרַחֲקוּ כְּמוֹ שְׁנַתְרַחֲקוּ וְכוּ', הוּא עַל-יְדֵי שֶׁלֹּא הִתְמַיֵּדוּ וְשִׁקְדוּ בְּלִמּוּד גְּמָרָא, וְלָכֵן רָאָה לְהִתְמַיֵּד בְּלִמּוּד גְּמָרָא, וְאִז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תה.

בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר פִּינְחָס ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל הָאֲבִרְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיֵמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ זָאִיר.

לְנִכוּן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ הָאֲרוּךְ, אֲשֶׁר בּוֹ אִתָּה שׁוֹפֵף אֶת לְבָבְךָ מִכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר, אֵינְי טוֹב מִתּוֹרָה, וּמִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְלַמֵּד תּוֹרָה עַל-פִּי סֵדֶר דְּרָךְ הַלְמוּד שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, אִז מְרַגֵּישׁ כָּל מִינֵי נֵעָם וְעֲרָבוֹת וּנְעִימוֹת בְּחַיָּיו, כִּי בְּלִי תּוֹרָה כָּל הַחַיִּים אֵינָם

שׁוּיִם דְּבַר, וּמָה גַם שֶׁהַתּוֹרָה מְקַרְרֶת אֶת רִתְחַת הַיֵּצֵר הָרַע שְׁבוּעַר בּוֹ, וְעַל-כֵּן מִי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה מְקַרֵּר אֶת הַיֵּצֵר הָרַע, וְשׁוֹכֵר אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (קְדוּשֵׁין ל'): אָמַר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרֵאֲתִי יֵצֵר הָרַע, בְּרֵאֲתִי תּוֹרָה תִּבְלִין כְּנַגְדּוֹ; וְאִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁפָּרָא אֶת הַיֵּצֵר הָרַע מְעִיד, שֶׁעָקַר הַתִּבְלִין וְהִרְטִיָּה נֶגֶד הַמַּכָּה שֶׁהוּא הַיֵּצֵר הָרַע, הוּא רַק לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַל-כֵּן אִי אֶפְשָׁר לִהְיוֹת חָכֵם לֹא לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִךְ מָה? טָבַע שֶׁל הָאָדָם לְמַשֵּׁךְ אֶת עֲצָמוֹ אֶל הַבְּטָלָה, שֶׁמִּבְטֵל אֶת זְמָנוֹ, וְאִין לָךְ עוֹד הַפֶּסֶד גָּדוֹל כְּמוֹ בְטוּל זְמַן, וְעַל-כֵּן גָּלָה לָנוּ מוֹהֲרַנְיֹת ז"ל נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת, שֶׁבְשִׁבְכִיל זֶה קָדָם קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ מִצְוָה שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר, שֶׁאֵנוּ סוֹפְרִים אֶת הַיָּמִים וְסוֹפְרִים אֶת הַשָּׁבוּעוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תְּנַיִנָּה יו'): מִצְוָה לְמַמְנֵי שָׁבוּעַ וּמִצְוָה לְמַמְנֵי יוֹמָא, כִּי צְרִיכִים לְמְנוֹת אֶת הַיָּמִים וְאֶת הַשָּׁבוּעוֹת, לִידַע שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם מְנוּי וְסִפּוּר הוּא, וְכֵן כָּל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ מְנוּי וְסִפּוּר הוּא, וְדִיּוּקָא עַל-יְדֵי-זֶה יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כִּי בְּדַרְךָ כָּלֵל הָאָדָם דוֹחָה מִיּוֹם לְיוֹם וּמִשָּׁבוּעַ לְשָׁבוּעַ, וְאֵינוּ תוֹפֵס שְׁבִין כָּף עוֹבֵר חֲדָשׁ אַחַר חֲדָשׁ, וְהֵנָּה כְּכֹר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁאֵז הוּא מִתְעוֹרֵר וְכוּ' וְכוּ', וְאַחֲרֵי-כֵן שׁוֹכַח לְגַמְרֵי וְעוֹבְרֶת כָּל הַשָּׁנָה, וְעוֹד פֶּעַם הוּא מִתְעוֹרֵר וְכוּ' וְכוּ', וְאֵינוּ תוֹפֵס שְׁבִין כָּף עוֹבְרִים עָלָיו יוֹם אַחַר יוֹם, וְאֵינוּ לוֹמֵד תּוֹרָה, וְעַל-כֵּן קָדָם קִבְּלַת תּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ מִצְוָה לְמְנוֹת אֶת הַיָּמִים וְאֶת הַשָּׁבוּעוֹת, וְעַל-כֵּן אַל בְּצַמְאוֹן חֲזַק, כְּאִלוּ מַעוֹלָם לֹא לְמַדָּת, וּכְעֵין שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה צו, ה'): מָה דְּגִים הִלְלוּ גְדֻלִים בְּמֵים, כִּיּוֹן שִׁיּוֹרְדַת טָפָה אַחַת מְלַמְעָלָה מְקַבְּלִים אוֹתָהּ בְּצַמְאוֹן כְּמִי שֶׁלֹּא טַעְמוֹ טַעַם מִים מִימֵיהֶם, כָּף עִם יִשְׂרָאֵל גְּדֻלִים בְּמֵים — בַּתּוֹרָה, כִּיּוֹן שֶׁשׁוֹמְעִים דְּבַר חֲדָשׁ מִן הַתּוֹרָה, מְקַבְּלִים אוֹתוֹ בְּצַמְאוֹן כְּמִי שֶׁלֹּא שָׁמְעוּ דְּבַר תּוֹרָה מִימֵיהֶם; וְכָף צְרִיכִים לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם בַּהֲתַחֲדָשׁוֹת חֲדָשָׁה, וּבַפֶּרֶט כְּשֶׁלּוֹמְדִים עַל-פִּי סֵדֵר דְּרָךְ הַלְמוּד שֶׁל

אֲשֶׁר א' תה בְּנַחֵל רנו

רַבְּנוּ ז"ל, אֵין עוֹד טַעַם יוֹתֵר טוֹב מִזֶּה, הֵינּוּ שֶׁתִּקְבַּע לְעֲצָמָךְ קְבִיעוֹת חֲזָקָה, שֶׁבְּכֹל יוֹם תִּלְמַד פְּרָשָׁה חֲמֵשׁ וְרִשְׁיִי עִם הַתְּרַגּוּם, וְכֵן תִּפְתַּח מִשְׁנִיּוֹת וְתִגְרַס הֶרְבֵּה פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, וְתֹאמֶר פְּרָק אַחַר פְּרָק, וְאַחֲר־כֵּן תִּפְתַּח גְּמָרָא, וְתֹאמֶר דָּף אַחַר דָּף בְּהִתְמַדָּה רַבָּה, וְכֵן בְּרַמְבַּ"ם לְלַמַּד פְּרָק אַחַר פְּרָק, וְכֵן בַּפּוֹסְקִים טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּף לְלַמַּד סִימָן אַחַר סִימָן בְּהִתְמַדָּה וּבִשְׂקִינָה גְדוּלָה, וְתִתְחִיל מִהִתְחַלֵּת הַש"ס דִּיקָא וּמִהִתְחַלֵּת הַרַמְבַּ"ם דִּיקָא וּמִהִתְחַלֵּת הַשִּׁלְחַן עֲרוּף דִּיקָא, וּבְכֹל יוֹם נְיוֹם תִּלְמַד פְּרָק אַחַר פְּרָק וְדָף אַחַר דָּף וְסִימָן אַחַר סִימָן, וְזֶה יִכְנִיס בְּךָ חֲבִיבוֹת דְּאוֹרֵיתָא, וְאַל יַחְסֹר לְךָ יוֹם אֶחָד מִבְּלֵי לַמוּדִים אֱלוֹ אֶפְלוֹ קֶצֶת דְּקֶצֶת, אַבְּל שְׂיֵהִיָּה חַק וְלֹא יַעֲבֹר, בְּנוֹדָאֵי יֵהִיוּ יָמִים שְׂיֵהִיוּ לְךָ כָּל-כֶּף הֶרְבֵּה טְרֻדוֹת, שְׁלֹא תוּכַל לִפְתַּח אֶפְלוֹ סֵפֶר, עִם כָּל זֹאת תַּעֲשֶׂה לְעֲצָמָךְ חַק, שְׂאֵתָה לּוֹמַד רַק כַּמָּה שׁוֹרוֹת וְכַמָּה סְעִיפִים וְכַמָּה מִשְׁנִיּוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְאִזּוּ אִם תִּהְיֶה חֲזָק בְּזֶה, תִּצְלִיחַ דִּרְכָּךְ מְאֹד. וּמִוִּהְרַנְ"ת ז"ל סֵפֶר שֶׁקִּדְּמָה שֶׁהִתְקַרַב לְרַבְּנוּ ז"ל, רָצָה כָּל-כֶּף הֶרְבֵּה לְלַמַּד, וְרָאָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר בְּבֵת אַחַת, אִזּוּ הִתְרַשַׁל, וּבְכֹל יוֹם הָיָה מְלֹא בְּמִנְיַעָה וְטְרֻדָּה אַחֲרַת, פַּעַם בָּא לְבֵית הַמְּדַרְשׁ וְהָיָה בְּרִית, מִמִּילָא נִתְבַּלְבַּל כָּל הַסֵּדֶר שְׁלוֹ, פַּעַם בָּא לְבֵית הַמְּדַרְשׁ וְהָיָה שָׁם רִיב וּמַחְלָקָת, וּמִמִּילָא נִתְבַּטַּל הַסֵּדֶר שְׁלוֹ, פַּעַם הָיָה צָרִיף לְקַנּוֹת סְחוּרָה, וְהָיָה צָרִיף לְנִסְעָ לְאִיזוֹ נְסִיעָה אֲרָכָה, מִמִּילָא נִתְבַּטַּל הַסֵּדֶר שְׁלוֹ וְכוּ' וְכוּ', וְכֹל יוֹם דְּחָה לְיוֹם הַמַּחֲרַת וְכוּ', וּכְשֶׁהִתְקַרַב לְרַבְּנוּ ז"ל, וְסֵפֶר לְפָנָיו ז"ל אֶת צַעְרוֹ וּבִלְבוּלוֹ, אִזּוּ אָמַר לוֹ רַבְּנוּ ז"ל: "מַעַט גַּם-כֵּן טוֹב" ("אֲבִיסַל אִיזוֹ אוּיָף גוּט"), כִּינּוּן שֶׁשָּׁמַע דְּבַר זֶה מִרַבְּנוּ ז"ל, נִתְלַהֵב מְאֹד וּבָא לְבֵית-הַמְּדַרְשׁ, וְאָף שֶׁהִיָּתָה שָׁם טְרֻדָּה וְטְרַחָה וְכוּ' וְכוּ', אָמַר לְעֲצָמוֹ אֲלַמַּד רַק מַעַט, וְאַחֲר־כֵּן חָשַׁב לְעֲצָמוֹ אוּלַי עוֹד מַעַט וְאַחֲר־כֵּן אוּלַי עוֹד מַעַט, וְכֵן בְּכֹל פַּעַם אָמַר לְעֲצָמוֹ אֲלַמַּד רַק מַעַט, וְכֵן עָבְרוּ לְהֵן שְׁעוֹת עַל גְּבֵי שְׁעוֹת, שֶׁלְמַד הֶרְבֵּה תוֹרָה עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה מִתְמִיד עֲצוּם. וּבְדַרְךָ זוֹ צְרִיכִים לְהִתְנַהֵג בְּכֹל דְּבַר. וְכֵן בְּמִדַּת הַצְּדָקָה יֵשׁ יִצָּר הָרַע גְּדוּל לֹא לְתַת צְדָקָה, אִזּוּ צְרִיכִים לְתַת פַּעַם וְעוֹד פַּעַם וְעוֹד פַּעַם וְעוֹד פַּעַם וְכוּ' וְכוּ' בְּבַחֲינַת

רנח אָשֶׁר א' תו בְּנַחֵל

"פְּתוּחַ תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ" (דְּבָרִים טו, יא), שְׁצַרִיכִים לַעֲשׂוֹת פְּתַח אַחַר פְּתַח, כַּמּוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מִוְהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ד'), וְכֵן בְּעֵינֵי שְׂמִיחָה, אֲשֶׁר מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְאָדָם לֵהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה כָּל הַיּוֹם, וּמִחֲמַת שְׂאֵינוּ יְכוּל לֵהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה כָּל הַיּוֹם, אֲזוּ הוּא מִתְרַשֵּׁל מְאֹד מְאֹד מִמִּצְוֹת הַשְּׂמִיחָה אֲשֶׁר עֲצָם הַשְּׂמִיחָה הִיא מִצְוָה רַבָּה מְאֹד, שְׂאָדָם שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שֵׁישׁ בּוּ בְּנִקְדָּת הַמִּצְוֹת, אֲשֶׁר זֶה נִקְדָּת הָאֱמוּנָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׁחָזַק בְּזֶה! אֲזוּ טוֹב לְהִתְחִיל לֵהִיּוֹת קִצְתָּ בְּשִׂמְחָה וְעוֹד קִצְתָּ וְעוֹד קִצְתָּ, כִּף יַעֲבֹר עָלָיו כָּל הַיּוֹם בְּשִׂמְחָה, וְכִמוֹ-כֵן כָּל הַמִּצְוֹת לְקִיָּמָם פְּעַם אַחַר פְּעַם, עַד שְׂיִזְכֶּה בְּאַמַּת לְקִיָּם כָּל הַיּוֹם אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבַּרֵךְ בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

אַקְנֶה שְׂתַּבֵּא אֶל הַשְּׁעוֹר שְׂאֵנוּ לּוֹמְדִים בְּצוֹתָא בְּכָל לַיִל רַבִּיעִי בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תו.

בְּעֵזֶרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, אֹר לַיּוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר פִּינְחָס ה'תשל"ד.

בֵּין הַמִּצְוִיִּים יִמְשֹׁךְ אֹר הַגְּנוּז לַיִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָטִיּוֹת אֶל אֶהוּבֵי, יְדִידֵי, יְקִירֵי, גֵר לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵר וְיָאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה.

מִכְתָּבְךָ הַנְּעִים לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי מְאֹד מְאֹד לְרֵאוֹת תְּשׁוּקַת נִפְשְׁךָ אֶל הַקִּדְשָׁה לַיִלְךָ בְּדֶרֶךְ הַתֵּם וְהַפְּשׁוּט שְׂגָלָה לָנוּ רַבְּנּוּ ז"ל, שֶׁהוּא אֹר הָאוֹרוֹת, תִּקְנֹת כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל.

חֲמֵדַת לְבָבִי! רְאוּי לָנוּ לְרַקֵּד בְּכָל יוֹם בְּרַחוּבוֹת וּבְשׂוֹקִים עַל שְׂזִכְנוֹ בְּזִכּוֹת חֲנָם מִמֶּשׁ לְהַתּוֹדֵעַ מְרַבִּי פֶּלֶא כְּזֶה, וְתַהֲלָה לְאֵל, אֵין אָנוּ מִתְנַגְּדִים עָלָיו, וְאִדְרָבָה אָנוּ מְסִתּוֹכְבִּים בֵּין אֲנָשָׁיו הַקְּדוֹשִׁים, חַדוּשִׁים נִפְלְאִים, אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ, וְלִמְעַן טוֹבְתָךְ הַנְּצַחִית חֲזוּק

אֲשֶׁר א' תו בְּנַחֵל רנט

וְאִמָּץ מָאד מָאד מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ לִילָף אֶל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים
הַתְּמִימִים דִּיקָא, וְקַבֵּל אֶת נְקֻדַּת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְתַקְשְׂרֵם וְתַשְׁלָבֵם
אֶל נְקֻדַּתְךָ הַטּוֹבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּרַבּוּי הַנְּקֻדּוֹת תִּזְכֶּה לִזְכּוֹךְ אֶת לְבָבְךָ
וְדַעְתְּךָ, וְתִזְכֶּה תְּמִיד לְהִיּוֹת אִף שְׂמֵחַ, אֲשֶׁר הוּא עֶקֶר וְיִסוּד גְּדוֹל
בְּיְהוּדוּת וּבְקִיּוּם הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוּת, כִּי שְׂמֵחָה הִיא רְפוּאָה לְכָל (עֵין
לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִמְנִים: כג, כד).

וּבְפֶרֶט הַיָּמִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר כָּל הַחֶרֶבֶן בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת הִנֵּה
עַל-יְדֵי קְלָקוּל הַשְׂמֵחָה וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת וְשִׁבְרֵת הַלֵּב, שֶׁהוּא שְׁבִירַת
הַלּוּחוֹת וְכוּ', אָנוּ צָרִיכִים לְתַקֵּן זֹאת, וְכָל מֶה שֶׁנִּזְכָּה לְשִׂמְחַת יוֹתֵר
בְּיָמִים אֵלּוּ, כְּמוֹ-כֵן נִזְכָּה לְהַפְּךָ אֶת כָּל הַיְגוּן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה רַבָּה
וְעֲצוּמָה, וְנִזְכָּה לְגַאֲלָה וּלְכַבֵּן הַבַּיִת, בְּנֵן בֵּית הַמַּחֲזִין שְׁלֵנוּ, וְנִזְכָּה
לְהִיּוֹת בְּאַרְיַכַת אַפִּים, אֲשֶׁר הוּא יִסוּד גְּדוֹל בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

וְהַיּוֹם זְכִיתִי לְלַמֵּד בְּלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא (חֶלֶק א',
סִמְן סח), וְעָלִיו הַהֲלָכוֹת מְלְקוּטֵי-הֲלָכוֹת, הַרְגֵּשְׁתִּי טַעַם וְאוֹר גֶּן-עֵדֶן
מִמֶּשׁ, וְזִכִּיתִי לְחַדֵּשׁ בּוֹ חֲדוּשֵׁין חֲדָשִׁים. (נִכְתְּבוּ בְּסֵפֶר "שְׁפַת
הַנַּחֵל", פְּרוּשׁ עַל כָּל הַלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן).

וְשֵׁם מְדַבֵּר הַרְבֵּה שְׁצָרִיכִים לְשַׁמֵּר אֶת עֲצוּמוֹ מִכַּעַס, וְנִזְכָּרְתִּי
מִמֶּה שֶׁאַתָּה כּוֹתֵב תְּמִיד לְכַתֵּב לָךְ אִיךָ לְשִׁבֵר אֶת הַכַּעַס, וּבַתּוֹרָה
הַזֹּאת מְבָאָר הֵיטֵב, כִּי כָל אָדָם מְסַבֵּב בְּעֲשִׂירוֹת דִּקְדוּשָׁה כַּחוּמָה,
וְהוּא אֲמוּנָה, שְׂמֵחָה וְשִׂפְעַת קִדְשׁ וְאוֹר רוּחָנִי; אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה
לְהַרְגִּישׁוֹ. וְתַכְּף-וּמִיד כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה כַּכַּעַס, אֲזִי שׁוֹבֵר אֶת הַחוּמָה וְנַעֲשֶׂה
חֻמָּה, אֲשֶׁר דָּבָר זֶה נַעֲשֶׂה בְּבוֹא אוֹיֵב וְהוֹרֵס אֶת הַחוּמָה,
וְעַל-יְדֵי-זֶה נַחֲשָׁף אֲוִרָנוּ וְנִשְׁבֵּר לִבֵּנוּ שֶׁהֵם הַלּוּחוֹת, וְנַחֲרַב בֵּית
מִקְדָּשֵׁנוּ שֶׁהוּא הַמַּחֲזִין, וְהַעֲמִידוּ צֵלֶם שֶׁהוּא פָּגַם אֲמוּנָה, וְעַתָּה אֲשֶׁר
אָרְכָה עָלֵינוּ גְלוּתֵנוּ, אֵין עָלֵינוּ רַק לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ, וְתַהֲלֶה
לְאֵל, שְׁלַח לָנוּ אִישׁ כָּלִבּוֹ אֲשֶׁר מְנַח"ם הַכָּל וּמִשְׂמ"ח הַכָּל, שֶׁהוּא
רַבְּנוּ נַחֲמָ"ן בֶּן שְׂמֵחָה זי"ע, וְהוּא הַכֵּין לָנוּ כָּלִים לְעַבֵּד בָּהֶם אֶת
הַשֵּׁם יְתַבְּרֶךָ, עַל-כֵּן עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לְאֲדוֹן הַכָּל, עַל כָּל הַחֶסֶד שֶׁעָשָׂה

רס אֲשֶׁר א' תו בְּנַחֵל

עֲמָנוּ, וְנִשְׁלִיךְ מֵאֲתָנוּ חֲכָמָתְנוּ הַמְדַמִּית, וְנִצִּית אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְאִזּוּ טוֹב לָנוּ לָעֵד וּלְנִצַּח נִצָּחִים.

חֲמִדַת לְבָבִי! הָעֵקֶר לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל אֶחָד עִם טוֹב עֵין, וּבִפְרָט עַל כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שֶׁהוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא, וְאֵף שְׂאִינוּ נִרְאָה מִבְּחוּץ כָּלָל, תְּהִלָּה לְאֵל, אִם זוֹכָה בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְּלֵא מְרִירוֹת וְהִסְתָּרוֹת, לִידַע וּלְהִתְנוּדַע מִרַבְּנוּ ז"ל, וְעַל-כָּל-פָּנִים אֵינוּ חוֹלֵק עָלָיו, הוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד, מִכָּל שָׁפָן וְכָל שָׁפָן מִי שְׂזוּכָה לְצִיַּת אֶת רַבְּנוּ ז"ל, הוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא.

אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְהִיּוֹת בְּצִוְתָא חֲדָא עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ "חֲסִידֵי בְּרִסְלָב" הַמְצִיִּתִים אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְהֵם תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּמִתְבוֹדְדִים עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּמִתְמַיְדִים בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל-פִּי דַעֲתוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא לְמוֹד כְּסֻדְרָן.

אֲהוּבֵי, בְּנֵי, אָחֵי וְרַעֲי! נָא וְנָא לַעֲשׂוֹת מְרַגַע זֶה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְהַשְׁלֵךְ מִמֶּךָ הַיְלָדוֹת וְהַקְּטָנוֹת, כִּי הַכֹּל הֵבֵל, וְשִׂמְחָה תְּשִׂיחַ אֶת נִפְשֶׁךָ. וְתַרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, וְכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ וְכָל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ תְּשִׂיחַ וְתִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ. וְתִקְבַּע לַעֲצָמְךָ קְבִיעוֹת חֲזָקָה בְּלְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּמִקְרָא, מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ, אֲשֶׁר אָפְלוּ הָאֲמִירָה בְּעֵלְמָא טוֹבָה מְאֹד מְאֹד, וּמִטְהַרְת וּמִזְכָּכַת אֶת הַנֶּפֶשׁ, מִכָּל שָׁפָן כְּשִׂזוּכָה לְהִבִּין, אִזּוּ נִדְבַק בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי — אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקְנוּ.

וּלְמַעַן הַשֵּׁם לְטוֹבָתְךָ הַנִּצְחִית, לְעוֹלָם אֵל תְּבַלְבֵּל אֶת עֲצָמְךָ מִחֲבָרֶיךָ, יִהְיֶה לָּהֶם מָה שֶׁלָּהֶם, וְאֲתָה חֲטָף וְאָכַל בְּכָל יוֹם נְהַמָּא דְאֲוִרִיתָא, וְתִקְיִים אֶת הַמְצוּוֹת: צִיַּצִּית, תְּפַלִּין וְכוּ' וְכוּ' בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ סוּף וְקָץ, וְאִזּוּ טוֹב לָךְ לְנִצַּח נִצָּחִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

אֲשֶׁר א' תז בְּנַחַל רסא
א' תז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִוֵּר לְיוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשל"ד.

בֵּין הַמְצָרִים יִתְפַּשֵּׁט הָאוֹר הַגָּנוּז בְּכָל הָעוֹלָם, וַיִּתְהַפְּכוּ הַיָּמִים
הַמָּרִים הָאֵלֶּיךָ לְשִׁשּׁוֹן וְשִׁמְחָה לְכָלֵּל יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָטִיּוֹת לְאַהוּבֵי, אַחֵי
וְרַעֲי, יְקִירֵי, יְנִיק וְחֻכִּים, גֵּר לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ
גֵּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי.

וְהִנֵּה אִם אֶמְרָתִי לְשִׁמְחָה וְלִהְחִיּוֹתָךְ, יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת,
וּבִפְרָטִיּוֹת, שְׁתִּהְלֶה לְאֵל, זְכִיתָ בְּזִכּוֹת חֲנֻם לְהַפְּנֵס אֶל תּוֹךְ יְשִׁיבְתָנוּ
הַקְּדוּשָׁה, "חֲסִידֵי בְּרִסְלָב", אֲשֶׁר הֵם חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים כָּל
אֶחָד וְאֶחָד, אִף שְׁאִינוֹ נִרְאֶה מִבְּחוּץ כָּלֵל, פִּי כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַזּוֹכֶה
לִידַע מִהֶרְבֵּי הַפְּלֵא יוֹעֵץ הַזֶּה, הוּא חֲדוּשׁ נִפְלֵא, פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת. מִכָּל
שָׁכֵן מִי שְׁזוֹכֶה לְצִיַּת אוֹתוֹ וּמְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ, וּמְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּכָל יוֹם בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, זֶהוּ חֲדוּשׁ שְׁבַחֲדוּשֵׁינָךְ. וְכָל זְמַן שְׁאִנוּ
מְלַבְּשִׁים בְּלְבוּשׁ הַגִּשְׁמִי, אֵינָן לָנוּ שׁוֹם שְׁכָל וְהַשְׁגָּה לִידַע וְלִהְרַגִּישׁ
מַעֲלַת הָאִישׁ הַזּוֹכֶה לִידַע וְלְצִיַּת אֶת רַבְּנוֹ ז"ל; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסֵד נוֹרָא, חֲסֵד נִפְלֵא, שְׁעֵשָׂה עִמָּנוּ, חֲבָלִים נִפְלוּ
לָנוּ בְּנַעֲיָמִים. וְהִנֵּה בְּמָה שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ עֲדִין בְּלְבוּלִים מְלַצִּים
הַמְצָעִרִים אוֹתָךְ וּמְחַלִּישִׁים דְּעַתָּךְ וְרוֹדְפִים אוֹתָךְ, עֶקֶר הָעֵצָה לְדוֹם
וְלִשְׁתֵּק (עֵינָן לְקוּיִטִּי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ו'), אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכָּה
שְׁיֵאִיר עָלֶיךָ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִזְכָּה לְכַבּוֹד אֱלֹקֵי,
שְׁיִתְגַּלֶּה עָלֶיךָ מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ בְּהֶאֱרָה נִפְלְאָה, וְתִזְכָּה לְהַחֲיוֹת
אֶת עַצְמָךְ בְּעֶרְבוֹת מְתִיקוֹת אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזָכַר מְאֻמָּרָם ז"ל בְּמִדְרָשׁ
(וַיִּקְרָא רַבָּה כו, ה) עַל פְּסוּק (קֹהֶלֶת ג): "וְהָאֱלֹקִים יִבְקֹשׁ אֶת גִּרְדָּף",
לְעוֹלָם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תוֹבֵעַ דְּמָם שֶׁל גִּרְדָּפִים מִיַּד הַרוֹדְפִין;
תִּדַע לָךְ, שְׁכָף הוּא, שְׁכָן הַבַּל גִּרְדָּף מִן קִינ, וּבַחֲר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּהַבֵּל וְכו', נַח גִּרְדָּף מִפְּנֵי דוֹרוֹ, וְלֹא בַחֲר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶלֶּא

רסב אֲשֶׁר א' תז בַּנְחַל

בַּנְחַ וְכוּ', אַבְרָהָם נִרְדָּף מִפְּנֵי נִמְרוֹד, וּבַחֲמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּאַבְרָהָם וְכוּ', יִצְחָק נִרְדָּף מִפְּלִשְׁתִּים, וּבַחֲמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּיִצְחָק וְכוּ', יַעֲקֹב נִרְדָּף מִפְּנֵי עֵשָׂו, וּבַחֲמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיַעֲקֹב
וְכוּ', יוֹסֵף נִרְדָּף מִפְּנֵי אָחָיו, וּבַחֲמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיוֹסֵף וְכוּ'.
מֹשֶׁה נִרְדָּף מִפְּנֵי פָּרְעֹה, וּבַחֲמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּמֹשֶׁה. דָּוִד נִרְדָּף
מִפְּנֵי שָׂאוּל, וּבַחֲמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּדָוִד וְכוּ', עֵינַי שָׁם; הֲרִי
שְׂאֵבוֹת הָעוֹלָם הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֹהִים, לֹא זָכוּ לְהִגִּיעַ אֶל
מִדְּרַגְתָּם, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׁהִיּוֹ נִרְדָּפִים, וְעַל-כֵּן עָלֶיךָ, חֲמַדַּת לְבָבִי,
לְשַׁמַּח וְלִרְקַד בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה מְרַב שְׂמֵחָה, עַל שְׁתִּהְלָה לְאֵל,
זְכִיתָ שְׂוִדּוּפֵינִי אוֹתָךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה סוּף כָּל סוּף תִּזְכָּה לְהִגִּיעַ אֶל
עֲנִינֶיךָ.

וּלְמַעַן הַשֵּׁם, אֵל תְּשִׁיב לְמַחְרָפֶיךָ דְּבַר, וְאַף שְׂכוֹאֵב לָךְ, הַשֵּׁם
יִתְבַּרֵךְ גְּדוֹל מְאֹד, וְאַיִן יוֹדְעִים כָּלֵל. חֲזַק וְאַמֵּץ וְאַל תִּסְתַּכֵּל עַל
אַחֵרִים כָּלֵל, מֵה לָךְ עִם אַחֵרִים, הַתְּמִיד בַּתּוֹרָה שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן (עֵינַי
בְּאֲשֶׁר בַּנְחַל, חֶלֶק ה', מִכְּתָב תּוֹרָה), וְתִרְגֵּל אֶת עֲצֻמְךָ בְּשִׂיחָה בִּינְךָ לְבִין
קוֹנֶךָ, וְתַחֲקֵק בְּדַעְתְּךָ שְׂאֵינִי שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵי וְתִבְרַךְ כָּלֵל, וְאַפְלוּ
מִהַמְקוֹמוֹת הַמְגֻשָּׁמִים וְהַנְּפֹלִים, עֲדִין יְכוֹלִים לְצַאת, וְתִרְאֶה לְשַׁמַּח
אֶת נַפְשְׁךָ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת וְאַפְּנִים, כִּי הַשְׂמֵחָה הִיא מְקוֹר הַקְּדוּשָׁה,
וְכָל מֵה שְׂשֻׁמַּח יוֹתֵר, מַעֲלָתוֹ גְּבוּהָה יוֹתֵר, וּמִתְרַחֵב מֵחוּ וְדַעְתּוֹ,
וְזוֹכֵה לְהַשִּׁיגוֹ יִתְבַּרֵךְ; אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ, שְׂבַתְקֵךָ קִטְנוֹת דַּעְתָּנוּ
וְשִׁבְרוֹן רוּחָנוּ זְכִינוּ לְהַתְּנִידֵע מִהַצְּדִיק חֵי עֲלָמִין, הַמְּחִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת
כָּל הָעוֹלָם; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חֲנֻם שְׂעֵשָׂה
עֲמָנוּ.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

יְדִידֶךָ הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

א' תח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אור ליום שני לסדר פנחס ה'תשל"ד.

בין המְצָרִים יִמְשֶׁךְ שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה לְכָלֵּל יִשְׂרָאֵל, וּבְחֻכְם אֵל
אֱהוּבִי, יְדִידִי, יְקִירִי, יְנִיק וְחַפְּסִים, גֵּר לְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ קִבְּלָתִי כְּכָר זֶה שֶׁלֵּשׁ פְּעָמִים, וּמֵרֵב הַטְּרָדוֹת
וְהַבְּלוּבִלִים, לֹא הָיָה הַפְּנָאִי לְהַשִּׁיבְךָ תַּכְף־וּמִיד כְּרִצוֹנְךָ.

חֲמֵדַת לְבָבִי! בְּכָל עֵת וְרָגַע שְׁאֲנִי זֹכֵה לְהַזְכִּיר לְעֶצְמִי אֶת מִי
הוֹרִיד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶל דוֹרוֹתֵינוּ אֱלֹהִים, אור נוֹרָא וְנִפְלָא, נִהַר הַמְּטַהֵר
מִכָּל הַכְּתָמִים (תִּי־מוֹתֵר"ן, סִימָן שֵׁלֵב), וְאֲנוּ קְטָנֵי עַרְךָ הַשְּׁפִלִים
וְהַיְרוּדִים וְהַמְּלַכְלָכִים, זֹכִים לְעַמֵּד עַל יַד הַנִּהַר הַזֶּה, וְרוֹחֲצִים
בְּמִימָיו, וְשׁוֹתִים מִימָיו, וּמִכָּל שְׁכֵן שְׁאִין אָנוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, מִתְּנַגְּדִים
עַל הַנִּהַר הַזֶּה, שִׁמְחָה עֲצוּמָה נִכְנָסֶת בְּלִבִּי, עַד שֶׁנִּתְקַיֵּם בִּי "לְבוֹ
נִשְׂא אֶת רַגְלָיו", וְתִהְיֶה לְאֵל, יֵשׁ וְיֵשׁ לָנוּ בְּמָה לְשִׁמְחָה, שְׁאֲנוּ זֹכִים
לִידַע וְלִשְׁתּוֹת וְלִהֲתַרְחֵץ בְּנִהַר פְּלֵא כִּזֶּה. וּבַפְּרָט אֲתָהּ, בְּנִי וְאָחִי
וְרַעֲי הַיָּקָר, הַנֶּהָד נֶכֶד רַבְּנוּ ז"ל, וְאֲתָהּ מִבְּאֵי בֵּית מִדְרָשְׁנוּ וְיִשִּׁיבְתָנוּ
הַקְּדוּשָׁה "חֲסִידֵי בְּרִסְלָב", בּוֹדָאֵי רְאוּי לָךְ לְהַגְדִּיל אֶת הַשִּׁמְחָה
וְהַחֲדוּנָה, וְלִגְרֵשׁ מִמֶּךָ הַמְרִירוֹת וְהַעֲצָבוֹת וְהַדְּאָגוֹת.

וְזָכַר מְאֹמְרָם ז"ל (הוֹבָא בִּילְקוּט בְּלָק, רְמֵז תשע"א): מֵה נִחְלִים הִלְלוּ
בְּנֵי־אָדָם יוֹרְדִין לְתוֹכָן כְּשֶׁהֵן טְמֵאִין וְטוֹבְלִין וְעוֹלִים טְהוֹרִין, כִּי
כְּתִי כְּנִסְיוֹת וְכְתִי מִדְרָשׁוֹת נִכְנָסִין לְתוֹכָן כְּשֶׁהֵן מְלֵאִים עוֹנוֹת
וְיוֹצֵאִין מְלֵאִים מְצוֹוֹת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; וּבַפְּרָטִיּוֹת בְּבֵית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל
רַבְּנוּ ז"ל, אָדָם נִכְנָס שְׁבוּר וּמְשֻׁבָּר, יְרוּד וְנִפּוּל וּמְלַכְלָף וְכוּ', וְיוֹצֵא
מִשָּׁם מִתְקַן וְנִקְי, שֶׁשׁ וְשִׁמְחָה עַל נַעַם חֶלְקוֹ שֶׁזָּכָה לְהִבְרָא מִזְרַע
יִשְׂרָאֵל; וְעַל־כֵּן, חֲמֵדַת לְבָבִי, רְאֵה גַם רְאֵה לְהִתְחַבֵּר עִם אֲנָשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ, אֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּלִי שׁוּם יוֹצֵא מִן הַכְּלָל, הוּא חֲדוּשׁ
נִפְלָא וְקַבֵּל אֶת נִקְדָּתוֹ הַטּוֹבָה. וּמֵה גַם שְׁתַּרְאֵה לְהִיּוֹת מְשֻׁפָּע,

רסד אֲשֶׁר א' תט בְּנַחֵל

שֶׁתִּשְׁפִיעַ לַחֲבֵרֶיךָ, אֲשֶׁר הֵם תַּחֲתֶיךָ, כִּי בְּזֶה תִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה נַעֲשֶׂה עַל יָדְךָ אֹר יִשְׂרָאֵל חוֹנֵן (עֵינִי לְקוֹטֵי-מוֹתֶר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קפד), וְאִזּוּ יֵאִיר עֲלֶיךָ אֹרֹר הַגְּנוּזֵי שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וְנָא וְנָא תַתְמִיד מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּמִקְרָא, מִשְׁנֵה, גְּמָרָא וּמְדֻרָשׁ כְּסִדְרָן, וְתַרְבֵּה בְּהַתְּבוּדוֹת, לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרַךְ, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו יְתַבְרַךְ אֶת כָּל לִבְךָ וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה, כִּי ה' אִתְּךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, כִּי מֵלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וּבְקָרוֹב מְאֹד יִתְגַּלֶּה רַבֵּנוּ ז"ל לְכָל הָעוֹלָם, וְיִקְיִים (צְפִנְיָה ג, ט): "כִּי אִזּוּ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקֹרֵא כְּלָם בְּשֵׁם ה'".

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

א' תט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ, אֹר לְיוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר פְּנַחֵס ה'תשל"ה.

בֵּין הַמְּצָרִים יִמְשֹׁךְ הָאֹר הַגְּנוּזֵי לְיִשְׂרָאֵל, וּבְכַרְט לְאַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת שְׁנֵי מִכְתָּבֶיךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי מְאֹד מְאֹד לְקִרְאָתְךָ, כֵּן יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ לְשִׁמְעַע מִמָּךְ עַל-כָּל-פָּנִים פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ כְּמוֹ שְׂכַתְבָּתְךָ, וְאֵנִי אֲשַׁתְּדֵל לְהַשִּׁיב לְךָ מֵרַב אֲהַבְּתִי אֵלֶיךָ.

וְהִנֵּה אֲבִשֵׁר לְךָ בְּשׁוּרָה טוֹבָה, כִּי שְׁנֵי אַחֶיךָ הָיוּ אֲצִלֵּי כְּמָה פְּעָמִים, וְאֵנִי עוֹרְרָתִי אוֹתָם, וּבְכַרְט אַחֶיךָ הָאֲבָרָךְ ... גְּרוּ יֵאִיר, שְׂיִרְאוּ וְיִשְׁתַּדְּלוּ לְחַפֵּשׁ וְלִמְצָא בְּעִבּוּרְךָ שְׂדוּדָה הַגּוֹן, אֲקַנְיָה לְהַשֵּׁם יְתַבְרַךְ כִּי בְּקָרוֹב מְאֹד תִּמְצָא אֶת בַּת זִיגְדָה הַהַגּוֹנָה לְךָ, וְתִכְנֶנָה בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל. הָעֵקֶר שֶׁהַשֵּׁם יְתַבְרַךְ רוֹצֵה מִמָּךְ עֲכָשׁוּ הוּא — עוֹד

אֲשֶׁר א' תט בַּנְחָל רסה

מעט תפלות, כי מציאת הפרנסה והזיווג תלוייה אף ורק כפי התפלה, כמובא בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ט', ולפי הזיווג שגורם בתפלתו, כן זוכה לזיווג וכו', וכפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפלתו, כן נותנין לו פרנסתו וכו', עין שם נפלאות; אשרינו ואשרי חלקנו שזכינו להתנדע מרבי אמת כזה, רבי רחמן כזה, המנח"ם ומשמ"ח אותנו, טוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו.

ולמען השם לטובתך הנצחית, חזק ואמץ מאד מאד להיות אף ורק בשמחה רבה, שמחה עצומה, על נעם חלקך שנבראת מזרע ישראל, ולכן זכית להתנדע מרבנו ז"ל שהוא פלא יועץ, שר שלום, תקנות כל בית ישראל, ונא ונא תצית אותו. ומדי פעם בפעם תתחבא במקום מיוחד, ותדבר בלשון שאתה רגיל בה, ותספר לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שעובר עליך באשר ידבר איש עם רעהו והבן אל אביו, ואם תרגיל עצמך עכשו עוד בימי בחרותך, כבר תהיה רגיל בזה כל ימי חייך. ובפרט עכשו בין המצרים, שאז המלך בחוץ, יכולים למצא אותו בנקל יותר.

ואל תפל בדעתך כלל, כי השם יתברך אתך, עמך ואצריך, והוא אב הרחמן, ויעזר לך, רק רוצה שתבקש אותו, ובזה תמלא רצונו. ובגמרא (סנהדרין כב.) איתא: המתפלל צריך שיראה עצמו כאלו שכונה כנגדו, שנאמר (תהלים טז, ו): "שויתי ה' לנגדי תמיד". ובאמת זה תלוי בזה, כל מה שמרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, כמו-כן ממשיך על עצמו הארת נעם זיו שכנית עזו יתברך, ויכול לזכות לקיים תמיד: "שויתי ה' לנגדי תמיד". אשרי הזוכה לצית את רבנו ז"ל, והוא מתבודד בכל יום ויום, כי רק זה ישאר מאתנו, ורק זה ילנה אותנו עד היום והשעה והרגע האחרון מימי חיינו.

חזק ואמץ מאד, כי יש לך בת זוג, כמובא בזהר הקדוש (בראשית צא): בהיהיא שעתא ממש דנפיק בר נש לעלמא בת זיווגו

רסו אֲשֶׁר א' תי בנחל

אֲזַדְמַנַּת לִיה וְכוּ'ע.

הַעֲקָר — סְבֻלָּנוֹת, לְחִכּוֹת קֶצֶת, וְאִף שֶׁהוּא דָּבָר קָשֶׁה מְאֹד מְאֹד, אִךְ בֹּא יָבוֹא יוֹם יִשׁוּעָתְךָ, וְתִסְפָּר הַכֹּל בְּשִׂמְחָה. עַל-כֵּן, חֲמֻדַּת לְבָבִי, אֵל תְּנִיחַ אֶת הָעֲצָבוֹת לְהַכְנִס אֶצְלֶךָ.

הַהֲכָרַח לְקֶצֶר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

תִּכְתָּב לִי אִם קִבַּלְתָּ מִכְתָּבִי זֶה.

א' תי.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִוֵּר לְיוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשל"ד.

שִׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשִּׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְיִתְהַפְּכוּ הַיָּמִים הַמְרִים הָאֵלֶּה לְיִשׁוּעוֹת וְהִרְחָבוֹת, וּבִפְרֹט לְאַהֲבֵי, יְדִידֵי, נְקִירֵי, גְּנִיק וְחִפִּים, הַבְּחֹר הַיָּקָר, נֵר לְצַדִּיק נֶחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ, הוּא אִוֵּר הָאֲזֵרוֹת הַיּוֹצֵא מִשְׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיךָ וְכוּ' ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה מְגַלֶּה תְּשׁוּקַת לְבָבְךָ אֶל הַתְּכֵלִית הַנְּצָחִית וְהַתְּקָרְבוֹת אֶל רַבְּנוּ ז"ל לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, אִךְ הָאָמַת אֲגִיד לְךָ, שֶׁבְּכָל יוֹם הָיָה בְּמַחְשַׁבְתִּי לְהִשְׁיב לְךָ, כִּפְּאֶשֶׁר נִצְטַוֵּינוּ מִרַבְּנוּ ז"ל, לְאַחֵז אֶת עֲצָמֵנוּ יַחַד עִם אֲנָשֵׁי הַקְּדוֹשִׁים, אִךְ טְרַדוֹתֵי הַרְּבוֹת, הֵן אֲשֶׁר עִכְבוּנֵי עַד עֲכָשׁוּ, כִּי תִהְלֶה לְאֵל, אֲנִי עָסוּק בְּהַדְּפַסַּת פְּמָה סְפָרִים יְקָרִים מִסְּפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְזֶה לֹאֲקַח הַזְּמַן.

אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקֵנוּ, שֶׁבְּתַקְּךָ קִטְנוּתֵנוּ וִירִידַתֵנוּ זְכִינוּ לְהַתְּוֹדַע

ע) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁאֲדָם יוֹצֵא לְזֶה הָעוֹלָם, מִזְּמִינֵין לוֹ בֵּת זִוְגוּ.

מרבֵּי אַמֶּת כְּזֶה, רַבִּי הַמַּחֲיָה אוֹתָנוּ. וְהִנֵּה, יְדִידֵי הַיָּקָר, אֵף שְׂאִינֵי מְכִירָךְ פְּנִים אֶל פְּנִים, אֵף אֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ, אֶהְבֵּה שְׂאִינֵה תְלוּיָהּ בְּשׁוּם דְּבַר בְּטֹל, כִּי אִם בְּמָה שְׂאֵנוּ זֹכִים לְשִׁתּוֹת מִים חַיִּים מִבְּאֵר אַחַת, מִים הַמְטֵהִים וּמְזַכְּכִים אֶת נַפְשֵׁנוּ, מִים הַמְרַפְּאִים אֶת מְכֹאֲבֵינוּ וְתַחֲלוּאֵינוּ; אֲשֶׁרֵינוּ כִּי לְזֹאת זָכִינוּ. וְנָא וְנָא אֶהוּבִי, בְּנִי, אַחִי וְחֻבְרִי, לְצִיַּת אֶת רַבְּנוּ ז"ל וְלְשִׁתּוֹת אֶת הַמַּיִם הָאֵלוּ, שְׁהֵם (אֵיכָה ב, יט): "שִׁפְכִי כַמַּיִם לַבַּיִת נִכַח פְּנֵי ה'", שֶׁזֶהוּ הַיְסוּד בְּדַעְתּוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, לִיַּחַד לְעֲצָמוֹ מְקוּם מִיַּחַד שְׂאִין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, וְיַתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יַתְבַּרְךָ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וַיְסַפֵּר לְפָנָיו יַתְבַּרְךָ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאֵף שְׂעֲדִין רְחוּק מֵאֲמוּנָה אֲמִתִּית, וְעֲדִין לְבוֹ רְחוּק מֵהַדְּבוּרִים, אֵל יִסְתַּכַּל עַל זֶה כָּלֵל, רַק יְדַבֵּר עִמּוֹ יַתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל פֶּעַם בְּפַעַם, וְכָל מָה שְׂצָרִיךְ יִבְקֹשׁ רַק מִמֶּנּוּ יַתְבַּרְךָ כְּאֲשֶׁר יִבְקֹשׁ הַבֵּן מֵאָבִיו.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, שְׂצָרִיכִים עַל דְּבַר זֶה עַקְשָׁנוֹת גְּדוּלָה, כִּי הָאָדָם עַל-יְדֵי חֲטָאֵיו וּפְשָׁעָיו גּוֹרֵם לְמַחֲצֵה בֵּינוּ לְבֵינוּ יַתְבַּרְךָ. וְעַקֵּר הַמַּחֲצֵה הַיָּא כְּפִירוֹת כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי הַמִּדּוֹת (אוֹת אֲמוּנָה, סִימָן כב): הַפֶּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנֵּס כְּפִירָה לְאָדָם, כִּי בְּאֶמֶת לְאֲמִתָּה אֵין שׁוּם מַחֲצוֹת, כִּי אִיהוּ מְמַלָּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבַתּוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וּבְכָל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שֵׁם אֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל-כֵּן אִם אָדָם זֹכֶה לִידַע דְּבַר זֶה בִּיְדִיעָה בְּרוּרָה, בְּוַדָּאֵי הִנֵּה רָגִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יַתְבַּרְךָ תָּמִיד, וְשׁוּם דְּבַר לֹא הִנֵּה מְבַטְלוֹ וּמְבַלְבְּלוֹ מִזֶּה (עֵין לְקוּטֵי-מוֹחֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן סב), אֵף מְסַבֵּת הַכְּפִירוֹת שְׂיֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, עַל-יְדֵי-זֶה מִתְרַשֵּׁל מִלְּדַבֵּר עִמּוֹ יַתְבַּרְךָ, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל: עַל-יְדֵי לְמוּד שְׁלַחַן עֲרוּף בְּכָל יוֹם זֹכִים לְיִשְׁרוֹת לְבָב וְזֹכִים לְאֲמוּנָה. וְעַל-כֵּן, חֲמַדַּת לְבָבִי, מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁתַּקְּבַע לְעֲצָמְךָ קְבִיעוֹת עֲצוּמָה לְחֹזֵר הַרְבֵּה בְּשְׁלַחַן עֲרוּף כְּסִדְרָן דִּיקָא, לְהִתְחִיל מִהִתְחַלֵּת הָאֲרַח חַיִּים, וּכְשֶׁתְּסִים תִּתְחִיל יוֹרָה דְּעָה וְכוּ', עַד שְׁתַּזְכֶּה לְגַמֵּר אַרְבַּעַת חֲלָקֵי שְׁלַחַן עֲרוּף, וְתִתְחִיל עוֹד פֶּעַם. וְעֲצֵה טוֹבָה לְבַחֲוֹר צְעִיר כְּמוֹתְךָ לְחֹזֵר בְּפַעַם הַרְאֵשׁוֹנָה רַק 'מַחְבֵּר' 'רַמ"א' מְכַל

רסח אָשֶׁר א' תיא בְּנַחֵל

ארבעת חלקי שלחן ערוף, וכשתזכה לסיים, תתחיל בפעם שנייה עם ה'באר היטב', וכן כשתזכה לסיים פעם שנייה תתחיל עם המגן אברהם לבד, וכן בכל פעם כשתזכה לסיים תוסיף פוסקים אחרים.

חמדת לבבי! אתה עוד בחור צעיר, אם תציית את רבנו ז"ל, ותתמיד בשלחן ערוף בדרך זו תזכה להיות בקי בכל ארבעת חלקי שלחן ערוף. ולמען ה' אל תבלבל את עצמך כָּלֵל.

ואיתא בתנא דבי אליהו רבה (פרק יח): מה מים הללו קורת רוח הן לכל באי העולם בין בימות החמה ובין בימות הגשמים, כִּף יְהֵא אָדָם עוֹשֶׂה קוֹרַת רוּחַ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל יְמֵי חַיָּיו. מַה מַּיִם חַיִּים לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, כִּף דְּבָרֵי תוֹרָה. מַה מַּיִם אֵין בְּגִינּוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲלָא בְּמַיִם, אֲלֻמְלָא מַיִם אֵין הָעוֹלָם יְכוּל לַעֲמֹד, כִּף אֲלֻמְלָא יִשְׂרָאֵל וְהַתּוֹרָה וְכוּ', עֵינֵי שָׁם; עַל-כֵּן, חֲמֻדַּת לְבָבִי, תַחֲזִיק בְּשֵׁתִי הַנְּהַגוֹת אֱלוֹהֵי אֲשֶׁר הֵם הַיְסוּדוֹת שֶׁל חֲסִידוֹת בְּרַסְלָב — שֶׁלַחַן עָרוֹף וְהַתְּבוּדוֹת, אֲזוּ תַלְפָּךְ יֵשֶׁר כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וְעַל כָּלֵם תִּרְאֶה לְהַפִּיךְ אֶת כָּל הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, שְׂזֻכִית בְּזֻכִיּוֹת חַנּוּם לְהַתּוֹדֵעַ מִהַצְדִּיק חַי עֲלַמִּין, מִהַרְבֵּי הָאֱמֶת, הַרְבֵּי הַרְחָמֵן.

טוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו, חבלים נפלו לנו בנעימים. ההכרח לקצר.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד
מאד, ומקשר נפש, רוח, נשמה שלי,
בנפש רוח ונשמה שלך לנצח...

תכתב לי אם קבלת מכתבי זה.

א' תיא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר פינחס ה'תשל"ד.

אֲשֶׁר א' תיא בנחל רסט

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר.

לְנִחוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

רְאֵה לִישָׁב אֶת עֲצָמְךָ הַיָּטִב בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי עָקַר יֵשׁוּב הַדַּעַת
זוֹכִים עַל-יְדֵי הַרְבֵּה תִּפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ,
לְהַתְּחַזֵּק בְּכֹל מִינֵי מְאֲמָצִים לֹא לִפְלֵ בַעֲצָבוֹת וּבְמַרְירוֹת, וּכְשֶׁאֲדָם
חֲזָק בְּשָׁנֵי דְבָרִים אֵלוֹ — הֵן בְּהַתְּבוּדוֹת וְהֵן בְּשִׁמְחָה, אֲזוּ עוֹבֵר
אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, כִּי רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ אֲשֶׁר הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא
גֶּשֶׁר צָר מְאֹד, וְהַפְּלִל וְהָעֵקֶר שֶׁלֹּא יִתְפַּחַד כָּלֵל, וְהִנֵּה פְּשְׁעוֹבְרִים עַל
גֶּשֶׁר יֵשׁ שְׁתֵּי גְּדֵרוֹת מְשָׁנֵי צְדָדִים, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִפֹּל, וַיֵּשׁ לוֹמַר מֶה
הַגֵּדֵר שֶׁל הַגֶּשֶׁר שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁלֹּא יִפֹּל לְכָאן וּלְכָאן, זֶה
"הַתְּבוּדוֹת" וְ"שִׁמְחָה" גֵּדֵר מְכָאן וְגֵדֵר מְכָאן, מִצַּד אֶחָד צָרִיף
לְשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה שֵׁישׁ בּוֹ בְּנִקְדָּת יִהְדוּתוֹ, וּמִצַּד
שְׁנֵי צָרִיף לְהַתְּבוּדָה הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׁיחָתוֹ וְכֹל
מֶה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּפָרְטִי פָּרְטִיּוֹת וּלְסַפֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה
יִצְלִיחַ דְּרַכּוֹ מְאֹד.

מֶה אָמַר לָךְ, יְדֵי הַיָּקָר, רַבְּנוּ ז"ל הוּא נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
וְהַנַּחַל הַזֶּה נוֹבֵעַ תָּמִיד, אֵךְ צָרִיכִים כָּלִים לְקַבֵּלוֹ, וּמֶה הַכָּלִים
לְקַבֵּלוֹ? "שִׁמְחָה וְהַתְּבוּדוֹת", הֵינּוּ לְשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל עֲצָם
הַהִתְקַרְבוֹת שֶׁזְּכוּנוֹ לְהַתְּקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וּלְבַקֵּשׁ תָּמִיד שְׁנוֹזְפָה
לְקַיֵּם אֶת עֲצוֹתָיו, כִּי בְּלִי תִּפְלָה הָאָדָם מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי,
וְצָרִיכִים אֶת שְׁנֵיהֶם — שִׁמְחָה וְהַתְּבוּדוֹת, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִים
לִישׁוּב הַדַּעַת, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִים לְעַבֵּר אֶת הַגֶּשֶׁר צָר שֶׁל הָעוֹלָם
הַזֶּה.

נָא וְנָא לְשִׁמּוֹר אֶת עֲצָמְךָ מִחֲבָרִים רָעִים, כִּי חֲבֵר רַע יְכוֹל לְנַתֵּק
אוֹתְךָ מִשְׁרָשָׁף לְגַמְרֵי, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כִּי אוֹי וְאֲבוֹי לְמִי שְׁנוֹפֵל

בחלקו חבר רע, שהוא הורס אותו לגמרי, כי באמת רואים כשיש
 לאדם חבר טוב, הוא יכול להתעלות מאד מאד בעבודת השם
 יתברך, לא כן כשיש לו חבר רע או לץ, הוא מקרר אותו לגמרי,
 ועל-כן ראה לקיים את מאמרם ו"ל (תנא דבי אליהו רבה, פירק טז):
 לעולם יקנה אדם חבר לעצמו שיקרא עמו, ואין חבר יקנה אלא
 בדרמים, הינו שזה לא בא בנקל, אלא בדרמים תרתי משמע, וכדאי
 לבזבז הרבה, כדי שיזכה לחבר טוב; אשרי מי שמחפש ומבקש
 ומוצא חבר טוב, כי כלל זה תקח, אשר דעת רבנו ו"ל אי אפשר
 לקנותו אלא על-ידי חבר טוב, אצל רבנו ו"ל היתה נקדת החבר
 דבר גדול מאד מאד (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לד), בבחינת
 "ומקבלין דין מן דין", כי כשאדם בעצמו יכול לפל בטעויות
 גדולות, ולחשב שאין כמהו בכל העולם, וכשמדברים בצותא אז
 זוכים להגיע לדברים עליונים. ושמעתי מר' לוי יצחק [נרו יאיר]
 (ו"ל), שהיה בין אנשי שלומנו אחד בשם ר' חיים קובליטשער,
 והוא היה למדן גדול מאד, ולמד הרבה תורה בהתמדה רבה, והיתה
 דרכו ללמד בכל יום כמה דפים גמרא רש"י ותוספות ומפרשים
 בעמקות נפלאה, וכן הרבה ללמד בטור ובבית יוסף ובב"ח עם
 השלחן ערוך, וממש היה אש להקה בעת למודו, עם כל זאת היה
 לו חבר ר' אהרן קובליטשער ו"ל, שהוא לא היה כל-כף גדול
 בתורה, עם כל זאת דברו ביניהם באהבה כזו, עד שמי שעמד מהצד
 לא היה יודע מי גדול ממי, כי היו מדברים דבורי רבנו ו"ל עם
 אמת כזו, שלא היה נכר מי הוא הלמדן ומי לא, ובאמת ר' אהרן
 קובליטשער ו"ל היה צדיק גדול מאד ועובד השם, והיה עוסק
 הרבה בתפלה והתבודדות, רב היום שפך את לבו אליו יתברך, והיה
 גם בחצות, ואמר הרבה תחינות ובקשות ותהלים, ושני החברים
 האלו אמרו עליהם אנשי שלומנו, שזה היה למדן וזה היה צדיק,
 וביחד הם צדיק ולמדן, המוכא בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
 ל"א; ובאמת שניהם היו צדיקים, ושניהם היו למדנים, אף הבטול
 שהיה לאחד לגבי חברו היה כל-כף, עד שלא היה נכר מי יותר

אֲשֶׁר א' תיב בְּנַחַל רעא

גְּדוֹל מַמִּי, כָּל זֶה כְּתַבְתִּי לָךְ תְּרוּץ עַל מַכְתָּבְךָ שֶׁכְּתַבְתָּ, שְׂאִין לָךְ
עִם מִי לְדַבֵּר וְכוּ' וְכוּ'. וּבְאַמַּת לֹא-כֵן מִי שְׂרוּצָה בְּאַמַּת, אִז מוֹצֵא
כָּבֵר עִם מִי לְדַבֵּר; אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל, אֲקַנְהָ
שֶׁתְּבִין מַה שֶׁהִתְכַּוְּנָתִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תיב.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, אִז לְיוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר פִּינְחָס ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הָאֲבֵרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרו
יֵאִיר.

לְנִכוּן קִבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

מוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת בְּנִים, סִימָן לח): מִי שְׂאִין
לוֹ בְּנִים יִקְבֵּל עַל עַצְמוֹ גְּלוּת, וְעַל-כֵּן הָיָה טוֹב שֶׁתְּקִים אֶת זֶה, וְגַם
אֲנִי עֲשִׂיתִי אֶת זֶה אַחַר הַחֲתָנָה, שְׂאֵמֵר הָרוּפָא מַה שְׂאֵמֵר וְכוּ' וְכוּ',
וְלָכֵן לְקַחְתִּי עַל עַצְמִי לְהִסְתַּוֵּבב בְּעֵבוֹר צְדָקָה וְכוּ', וּמִמִּילָא הָיִיתִי
צָרִיף לְהִיּוֹת נֶע וְנָד, וְקִימְתִי אֶת דְּבַרֵי רַבְּנוּ ז"ל. וְתַהֲלָה לְאֵל, רְאִיתִי
יְשׁוּעָה לְמַעְלָה מִדְּרָף הַטָּבַע.

גַּם רְאֵה לְקַיֵּם אֶת דְּבַרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שְׂאֵמֵר (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת בְּנִים,
סִימָן פא): מְגַנֵּט סְגוּלָה לְבָנִים, הֵינּוּ שֶׁהָאִשָּׁה תִּשָּׂא אֶצְלָה תְּמִיד מְגַנֵּט
קֶטָן, וְכֵן טוֹב שֶׁהָאִשָּׁה תְּלַבִּישׁ אוֹת ה' שְׂמוֹבָא (שֵׁם, חֶלֶק ב', סִימָן ח'):
ה"א הַנְּעֻשָׂה מִכֶּסֶף מְסַגֵּל לְפָרִיָה וּרְבִיָה; וְגַם אֶת זֶה קִימְתִי, וְתַהֲלָה
לְאֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֶזֶר לִי.

הַעוֹלָה עַל הַכֵּל — תְּבַקֵּשׁ הַרְּבֵה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ,
וּמַה שֶׁתְּפִלָּה פּוֹעֵלֶת שׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְפַעֵל, אִף צְרִיכִים

ערב אָשר א' תיג בנחל

סבֿלנות גדולה לא לְדַחַק אֶת הַשָּׁעָה, וְאִף שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהַדָּבָר הַזֶּה מְצַעַר אֶתְכֶם מְאֹד מְאֹד, עִם כָּל זֹאת אֲסוּר לְדַחַק אֶת הַשָּׁעָה בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפֹּן, רַק לְבַקֵּשׁ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים.

אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא יַעֲזֹב אֶתְכֶם, וְעוֹד תִּסְפְּרוּ לִי אֶת הַכֹּל בְּשִׂמְחָה, הָעֵקֶר הַרְגִּילוּ אֶת עֲצַמְכֶם בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוּת, כִּי גַם עִם יְלָדִים צְרִיכִים הַרְבֵּה הַרְבֵּה סְבָלָנוּת, וְצְרִיכִים לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, יַעֲזוּר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁתַּחֲזִיקוּ כְּבָר בָּזֶה, וְאִזּוּ אֶכְתֵּב לָכֶם אִיךָ לְהַתְנַהֵג.

רְאֵה לְלַמֵּד עִם אֲשֶׁתְּךָ בְּיַחַד בְּכֹל יוֹם קֶצֶת "סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת" בְּכֹל לַיְלָה קָטַע אֶחָד, עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְסִיּוּם אֶת כָּל הַסְּפֹר "סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת", כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר שֶׁבִּנְקֵל אֲשֶׁה עֲקָרָה תִּפְקַד בְּזֵרַע שֶׁל קַיִמָּא עַל-יְדֵי קְרִיאַת הַ"סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת" שְׁלוֹ, וְעַל-כֵּן בְּמִקּוּם לְרוּץ לְכָאן וְכוּ' אוֹ לְבּוֹא לְשֵׁם וְכוּ', תִּקְבַּע עִם אֲשֶׁתְּךָ בְּכֹל לַיְלָה לְלַמֵּד קָטַע אֶחָד מִ"סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת", וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּרְאֶה יְשׁוּעָה, וְגַם אֲנִי הַתְּנַהֲגְתִּי כֵּן, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹר לִי.

רַק חֲזַק וְאַמֵּץ, וְאִזּוּ תִּרְאֶה נִסִּים נְגִלִים שֶׁיַּעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תיג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִזּוּר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר פְּנִיחַס ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד מְאֹד צְמוּד בְּפִנְיִמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גִּרוּ יְאִיר.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר קִבַּלְתִּי זֶה כְּשֵׁנִי שְׁבֻעוֹת.

וְהִנֵּה אִם אֲמַנֵּם שְׁבַתוֹךָ כֵּן זְכִיתִי כְּבָר לְהַתְּוַעַד עִמָּךְ, אִךְ אֲמַרְתִּי

אֲשֶׁר א' תיג בנחל רעג

לנטות ידי גם על פני הכתב, למען החיותך ולאמץך לאחז בדרך התמים והפשוט שקבלנו מרבנו ז"ל, כי בזה העולם צריכים להתחזקות חדשה בכל יום ובכל שעה ובכל רגע, כפי עצם הקטנות והבלבולים והירידות שעובר על כל אחד ואחד, כי הסמ"ך-מ"ם אורב על כל גפש הרוצה להתקרב אל הקדשה, ולינק מצוף אמרוותיו של רבנו ז"ל, שהוא הנהר המטהר מכל הכתמים, ועקר ההתחזקות שצריכים הוא על מצות הששון והשמחה, אשר על-פי דעת רבנו ז"ל זו מצוה העולה על כל המצוות, כי השמחה מגלה ומפרסמת את פנימיות לבבו, איך שהוא אוהב את השם יתברך ואמונתו שלמה וברורה ומזככת, כי כל מה שהאדם זוכה לאמונה שלמה, לידע בידיעה אמיתית אשר בכל המקומות ממשלתו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, כי הכל לכל עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, כמו-כן הוא זוכה להיות תמיד בששון ושמחה, כי אין עוד שמחה גדולה מזו, שאדם זוכה לידע אשר השם יתברך הוא אתו, עמו ואצלו.

וצריך שתדע, אהובי, בני, אחי וידידי, כל זמן שהאדם מרגיש איזו מרירות ועצבון בעצמו, ידע שעדין רחוק הוא ממנו יתברך, כי השם יתברך הוא עצם השמחה, ולפניו יתברך אין שום עצבות כלל, ועל-כן צריך להפך את כל היגון ואנחה אל תוך השמחה, ועל-ידי-זה הוא אצלו יתברך ממש. וכך מה שהאדם שמח ביותר, כמו-כן הוא יותר אצלו יתברך, כי הכל נמדד כפי מדת השמחה שאוחז. וכל הצרות נמשכות לאדם רק על-ידי העצבות והמרה שחורה, שזה שובר את רוחו ומסבב את מחו בדמיונות ובפחדים יתרים, אבל תכף-ומיד כשאדם מחזק את עצמו להיות בשמחה, ועושה כל מיני פעולות שבעולם לשמח את עצמו, ומגביה רגליו בשמחה וברקודים, על-ידי-זה נמתק ממנו הכל — כל הדינים וכל הצמצומים, ונתרחב מחו ודעתו ונתחזק לבו לא לירא ולא לפחד משום בריה שבעולם, אשר זה יסוד גדול ברוחניות ובגשמיות — לא לפל בדעתו משום בריה ומשום דבר, ולא יפחד פחדים יתרים.

רעד אָשר א' תיג בנחל

וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן רמט): עַקֵּר הַגְּבוּרָה בְּלֵב, כִּי מִי שֶׁלִּבּוֹ חֲזֵק, אֵינוֹ מַתְּיָרָא מִשּׁוּם אָדָם וּמִשּׁוּם דְּבָר, יְכוּל לַעֲשׂוֹת גְּבוּרוֹת נוֹרְאוֹת וְלִכְבֹּשׁ הַמְּלַחְמוֹת עַל-יְדֵי חֲזֵק וְתַקְּףָ לְבוֹ, שְׂאִינוֹ מַתְּיָרָא, וְרַץ לְתוֹךְ תַּקְּףָ הַמְּלַחְמָה, עֵינֵי שָׁם.

אָנָּא, יְדִידֵי הַיָּקָר, כָּכָר דְּבִרְנֵנוּ הַרְבֵּה הַרְבֵּה יַחַד בַּהֲיוֹתֶךָ אֶצְלִי, וְלַמְדָּנוּ יַחַד שְׂתֵי הַתּוֹרוֹת הַנוֹרְאוֹת בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָנִים: נ"א, נ"ב. אָנָּא נִתְחִיל לַעֲשׂוֹת בְּיַחַד מֵעַכְשָׁו הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלַמְעַן הַשָּׁם תֵּרְאֶה לְהַתְמִיד מְאֹד בְּגִמְרָא וּשְׁלֵחַן עָרוּף וּמְשָׁנִיּוֹת בְּכָל יוֹם, מְעַט וְעוֹד מְעַט, וְלַעוֹלָם אֵל תִּסְתַּפֵּל לְאַחֲרֵיךָ כָּלֵל, וּבַמְדַּרְשׁ רַבָּה פֶּרֶשֶׁה זוֹ (פִּנְחָס) אֵיתָא: לָמָּה נִמְשְׁלָה הַתּוֹרָה לְתַאנָּה? שָׂרֵב הָאֵילָנוֹת — הַזַּיִת וְהַגֶּפֶן וְהַתְּמָרָה גִּלְקָטִין כְּאַחַד, וְהַתְּאֵנָה גִּלְקָטִית מְעַט מְעַט, כִּף הַתּוֹרָה — הַיּוֹם לוֹמֵד מְעַט וְלִמְחָר הַרְבֵּה, לְפִי שְׂאִינָה גִּלְמַדְתָּ לֹא בְּשָׁנָה וְלֹא בְּשָׁנָתַיִם (עֵינֵי בַמְדַּבֵּר רַבָּה כֹּא, טז).

חֲמֻדָּת לְכַבֵּי! חֲזֵק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, הֵן בְּהַתְּמָדָה שְׁעוֹרֵינִי כְּסִדְרָן בְּש"ס בְּמָקוֹם שְׂאֵתָה אוֹחוֹז, וְהֵן בְּרַבּוּי תְּפִלָּה, שִׂיחָה וְהַתְּבוּדָּדוּת, וְהֵן בְּשִׂמְחָה וְרִקּוּדִין, וְאִז טוֹב לָךְ לְנַצַּח.

הַהֲכַרְח לִי עַכְשָׁו לְקַצֵּר, כִּי הִגִּיעַ זְמַן חֲצוֹת.

וְעֵינֵי הַיֵּטִב בְּסִפְר "אָשֶׁר בְּנַחַל" (חֵלֶק ה', מִכְּתָב תּוֹרָה), וְשָׁם תִּמְצָא הַתְּחִלָּה וְהַתְּעוֹרָרוֹת לְ"הַתְּמָדָת הַתּוֹרָה וְהַתְּבוּדָּדוּת".

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

תֵּרְאֶה לְכַתֵּב לִי וּמִמֶּשׁ חַיִּים תִּנְפַח בִּי, אֵל תְּבַלְבֵּל אֶת עֵצְמֶךָ מֵאַחֲרַיִם כָּלֵל, תִּהְלֶה לְאֵל אֵינְךָ צָרִיף לְאַחֲרַיִם, יֵשׁ לָךְ כְּלָיִם טוֹבִים.

אֲשֶׁר א' תיד בְּנַחַל ערה
א' תיד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אור ליום שלישי לסדר פְּנַחַס ה'תשל"ד.

שֶׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיגוּ וְיִרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, הַבְּחֹר הַיָּקָר
לי מֵאֹד מֵאֹד וְעַד עֵתָה, יִנִּיק וְחַפִּים ... גֵּרוֹ זָאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּחַת.

מֵדֵי כְּתָבִי עֲכָשׁוּ לְאַחִיךָ ... גֵּרוֹ זָאִיר, וְכֵן אַחִיךָ ... וְ... הִיוּ אֲצִלִּי
כְּמָה פְּעָמִים בְּשָׁבוּעַ שְׁעָבַר, אִמְרָתִי וַיְהִי מָה אַרְוֶצָה דְּבָרִי גַם אֵלֶיךָ.

אַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, בְּנֵי, יִקְרִי! הַיָּמִים פּוֹרְחִים כְּצֵל צְפוֹר הַפּוֹרֶחַ
בְּאֹוִיר, וְאִי אֲפָשֶׁר לְתַפְסֵם בְּשׁוֹם אַפֶּן, כִּי אִם עַל-יְדֵי תוֹרָה וְתַפְלָה
וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְכֹל מָה שְׁזוֹכִים לְחַטֵּף בְּכֹל יוֹם בְּזֶה
הָעוֹלָם, כְּמוֹ כֵן יִזְכֶּה לְאוֹרוֹת רוּחָנִיּוֹת, אוֹרוֹת צַחְצַחוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא,
אֲשֶׁר עָלְיוֹ נֶאֱמַר (יִשְׁעִיָּה סד, ג): "עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹקִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה
לְמַחֲבֵה לוֹ".

וְהִנֵּה בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֱלֹה הוֹרִיד אֵלֵינוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַב רַחֲמֵי אֶת
הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, אֲשֶׁר גָּלָה נִפְלְאוֹת רַבּוֹת, פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת, כִּי הוּא "פְּלֵא
יוֹעֵץ שֶׁר שְׁלוֹם" (שם ט, ה), אוֹרוֹת נוֹרָאִים, אֲשֶׁר מְגַלֶּה וּמְפָרְסֵם
אֱמֵת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן אֵין שׁוֹם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי
(תהלים קלט, ז): "אָנָּה אֱלֹה מְרוֹחֶךָ וְאָנָּה מִפְּנֵיךָ אֲבָרַח, אִם אֶסֶק שָׁמַיִם
שָׁם אָתָּה, וְאַצִּיעָה שְׁאוֹל הַנֶּבֶךְ", וּמְגַלֶּה עֲצוֹת נִפְלְאוֹת אֵיךְ לְהִתְקַרֵּב
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אִף שְׁחָטָא וּפְגָם הָאָדָם בְּמָה שְׁחָטָא וּפְגָם.

עַל-כֵּן, אַהוּבֵי, בְּנֵי, אַחֵי וַיְדִידֵי, חֲזַק וְאַמֵּץ לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה
חֲדָשָׁה מְרַגֵּעַ זֶה לְהַתְמִיד בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים. וְתוֹדַבֵּר הַרְבֵּה עִם אַחִיךָ
... גֵּרוֹ זָאִיר, מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל. שֶׁהֵם אוֹרִיָּתָא דְּעֵתִיקָא סְתִימָאָה,
וְאֵז טוֹב לָךְ לְנִצָּחַת נְצִחִים.

חֲמֵדַת לְכַבִּי! הַיְסוּד בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא רַק שִׁמְחָה, לְשִׁמְחַת תְּמִיד
בוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֹל מָה שְׁזוֹכֶה לְשִׁמְחַת יוֹתֵר, כֵּן מַעֲלֵתוֹ גְּבוּהָה יוֹתֵר, כִּי
שִׁמְחָה הִיא סְטְרָא דְּקִדְשָׁה, וְלִהְפֹךְ עֲצָבוֹת הִיא סְטְרָא אַחְרָא.

רעו אֲשֶׁר א' תטו בנחל

ובקרוב נדפיס ספר נפלא "מקור השמחה", המגלה ומדבר ממעלת מצות השמחה, ואיך שכל קיום האדם בגשמיות וברוחניות תלוי אך ורק במצות השמחה. חזק ואמץ (משלי ג): "מוסר ה' בני אל תמאס, ואל תקוץ בתוכחתו כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה".

תראה לכתב לי, וממש חיים תתן בי.

הדורש שלומך באהבה רבה...

א' תטו.

בעזרת השם יתברך, אור ליום שלישי לסדר פנחס ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאוד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממני הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח.

אהובי, אחי היקר! מדי כתבי עכשו לאחייך, אמרתי לנטות ידי גם אליך, החייתני מאד מאד בדברייך, בפה שאמרתי לי, שעכשו אתה רואה שאין עוד מתיקות בעולם כמו מי שזוכה להיות מקרב אל רבנו ז"ל.

מה אמר לך, חמדת לבבי, עדין אין אנו יודעים היטב מי רבנו ז"ל, ואל מי אנו מקרבים, ובקרוב פשייתגלה משיח צדקנו, יתגלה ויתפרסם רבנו ז"ל, ואז יראו עינינו וישמח לבנו גדלת אדוננו.

ראוי לנו לשמח ולרקד בכל יום ויום מחדש, שזכינו להתודע מהרבי האמת הזה, הרבי הרחמן הזה, ולמען השם לטובתך הנצחית ציית את רבנו ז"ל, ובפרטיות בעבודת התפלה, להיות רגיל בכל יום ובכל שעה לשיח ולדבר עמו יתברך, ולעשות בכל פעם תפלות ושירות ותשבחות חדשות, וכמו שאמרו חז"ל במדרש שוחר טוב

אֲשֶׁר א' תטו בנחל רעז

(תהלים פז): כָּשֶׁם שֶׁהַבָּאָר נֹכַעַת מִיָּמִים חֲדָשִׁים בְּכָל שָׁעָה, כִּן יִשְׂרָאֵל
אוֹמְרִים שִׁירָה חֲדָשָׁה בְּכָל שָׁעָה וְכוּ', עֵינַי שָׁם. וְזֶה עֵקֶר הַמַּעֲלָה
הַנִּפְלְאָה מֵהַכֹּל — כְּשִׁזְזוּכִים לְחֲדָשׁ בְּכָל פַּעַם שִׁיר חֲדָשׁ וְתַפְלָה
וְשִׁבַח חֲדָשִׁים — אֲשֶׁרֵי הַזִּזְכָּה לָזֶה. וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר בְּזֶה הָעוֹלָם
עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הַכֹּל כְּדֵי שֶׁהוּא יַעֲשֶׂה תַפְלָה חֲדָשָׁה בְּכָל פַּעַם,
וְאִם הִיָּה הָאָדָם יוֹדֵעַ זֹאת בִּיְדִיעָה שְׁלֵמָה, הִיָּה מְעוֹרֵר אֶת עַצְמוֹ
מֵעַצְמוֹ לַעֲשׂוֹת תַפְלוֹת חֲדָשׁוֹת, וְלֹא הִיָּה מְחַכֶּה עַד שֶׁיַּעֲנִשׁוּ אוֹתוֹ,
חַס וְשָׁלוֹם, אוֹ יִבְיֵאוּ לוֹ צָרָה, חַס וְשָׁלוֹם. וּבְזֵהר הַקְּדוֹשׁ (פְּרָשַׁת
תְּרוּמָה קמ), אֵיחָא: דְּוֹד אָף עַל גַּב דְּקָא הוּי לִיבָא תְּבִיר וְהִנֵּה בְּצַעְרָא,
לֹא הוּי שְׂבִיק שִׁירִין וְתַשְׁבְּחִין מִפּוֹמִיָּה לְשִׁבְחָא לְמַאֲרִיָּה עַל כָּלֵאֵי.

וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבֵי, אַחֵי, שְׁכָל הַצְּלַחַת דְּוֹד הַמְּלֶךְ, עָלָיו
הַשָּׁלוֹם, הִיָּתָה, שְׁזָכָה לְהִיֹּת תָּמִיד בְּשִׁמְחָה, וְהִיָּה מְשִׁמַּח גַּם
אַחֵרִים, עַד שֶׁנִּקְרָא בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ (מִשְׁפָּטִים קז): בְּדָחַא דְּמִלְכָּא,
שֶׁשִּׁמַּח עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְהִחִיָּה אֶת כָּל לֵב שְׁבוֹר וְנֹדֶפָה, וְהַכְנִיס
שִׁמְחָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

אֶהוּבֵי, אַחֵי! תִּאֲמִין שִׁישׁ לְהַאֲרִיךְ, אָף הַהֲכָרַח לְקַצֵּר, וְגַם כִּי
כָּבֵר דְּבִרְנוּ כִּמָּה שְׁעוֹת יַחַד בְּהִיוֹתְךָ אֶצְלִי בְּשָׁבוּעַ שְׁעֵבֵר. מִי יִתֵּן
וְהִיָּה שְׁנֹזְכָה יַחַד לַעֲשׂוֹת עַל-כָּל-פָּנִים מְרַגַע זֶה הַתַּחֲלָה חֲדָשָׁה —
הֵן בְּעִבּוֹדַת הַתַּפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְהֵן בְּשִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, וְלִשְׁמַח אֶת
עַצְמָנוּ וְאֶת חֲבֵרֵינוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

תִּכְתֹּב לִי אִם קִבַּלְתָּ מִכְּתָב זֶה, וּמִמָּשׁ חַיִּים חֲדָשִׁים תִּכְנִיס בִּי.

(ב) דְּוֹד אָף עַל גַּב שְׁהִיָּה לְבוֹ שְׁבוֹר וְהִיָּה בְּצַעַר, לֹא הַפְּסִיק לְשִׁבְחַת שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת,
לְהוֹדוֹת וְלִהְלֵל וְלִשְׁבַּח אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

רעה אֲשֶׁר א' תטז בַּנְחַל
א' תטז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אור ליום שלישי לסדר פנחס ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחֹר הַיָּקָר
לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמִּי הַנְּחַל
הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר.

אֱהוֹבֵי, אַחֵי! בְּכָל פַּעַם יֵשׁ בְּדַעְתִּי לְכַתֵּב לָךְ מְרַב אֱהַבְתִּי אֵלֶיךָ,
אֱהַבָה שְׂאִינָה תְלוּיָה בְּשׁוּם דְּבָר בְּטֵל, וּבְכָל פַּעַם נִתְהוּוּ מְנִיעוֹת
אַחֲרוֹת, וּבִפְרָט שְׁטַרְדוֹתֵי בַעֲסַק הַרְבִּים לִזְקָחוֹת אֶת כָּל זְמַנִּי, יִהְיֶה
אִיךָ שִׁיְהִיָּה זֶה שְׁמִחָתִי, שְׂאֵנִי זֹכָה לְהִיטִיב מְטוֹב הַגְּנוּז לְאַחֲרִים,
חֲבָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנַעֲיָמִים, וְרֵאֵוִי לָנוּ לְשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל נַעַם
חֲלָקְנוּ, שְׁזַכֵּינוּ לְהִתְנַדֵּעַ מְרַבֵּי גְנוּז כְּזֶה, רַבֵּי רַחֲמָן כְּזֶה, רַבֵּי הַמְּבִין
אוֹתָנוּ, רַבֵּי הַמְּחַזֵּק אוֹתָנוּ.

אֱהוֹבֵי, אַחֵי הַיָּקָר! תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעְעוֹלָם לְרַחֵק מִמֶּךָ
אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, וּכְדָאֵי לְבָלוֹת עַל זֶה שְׁעוֹת שְׁעוֹת וְלִשְׁמַע
כְּלֵי זִמְרָה, כִּי הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת מְכַלִּים אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וּמְבִיאִים
אוֹתוֹ לְיַדֵּי שְׂגָעוֹן מִמֶּשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן. וְכָל הַמְּשַׁגְעִים עַקֵּר הַשְּׂגָעוֹן
שְׁלֵהֶם בָּא מְרַבּוּי דְאָגוֹת וּמְרִירוֹת, וְעַל-כֵּן רַב הַמְּשַׁגְעִים הֵם תְּמִיד
בְּעֲצָבוֹת וּבַמְרִירוֹת גְּדוּלָּה, עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר כְּבָר לְהַחֲיוֹתָם וּלְחַזְקָם,
כִּי נִפְלוּ כְּבָר בְּדַעְתָּם מְאֹד, וְהֵם בְּעֲצָמָם לְאַחַר יְאוּשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן,
עַד שְׁמִזָּה בָּא, שֶׁהַרְבֵּה מְשַׁגְעִים מְאֹבְדִים עֲצָמָם לְדַעַת, הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
יְרַחֵם, אֲבָל כְּשִׁתְּרָגִיל אֶת עֲצָמָךְ לְהִיּוֹת תְּמִיד רַק בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה,
וְתִשְׁמַע כְּלֵי זִמְרָה, אֲזוּ תִמְשֹׁךְ עָלֶיךָ רוּחַ טְהוֹרָה וְשִׁפְעַת הַדַּעַת, וְעַל-כֵּן
הַנְּבִיאִים וּבְנֵי הַנְּבִיאִים שְׁמַעוּ תְּמִיד כְּלֵי זִמְרָה, כִּי עַקֵּר הַשְּׁפָעַת
הַנְּבוּאָה בָּא עָלֵיהֶם רַק עַל-יַדֵּי שְׁמִיעַת כְּלֵי זִמְרָה וְנִשְׁלָמָה דַּעְתָּם, וְזֶה
שְׁנֵאֲמַר אֲצֵל שְׂאוּל (שְׁמוּאֵל-א יד-טז): "וְרוּחַ ה' סָרָה מֵעַם שְׂאוּל
וּבַעֲתָתוֹ רוּחַ רָעָה מֵאֵת ה', וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי שְׂאוּל אֵלָיו: הִנֵּה נָא רוּחַ
אֱלֹקִים רָעָה מִבַּעֲתֶךָ, יֹאמַר נָא אֲדוֹנָנוּ עֲבָדֶיךָ לְפָנֶיךָ יִבְקָשׁוּ אִישׁ יַדַּע

אֲשֶׁר א' תיז בנחל רעט

מִנְגֵן בַּכְּנֹר וְהִזָּה בְּהִיּוֹת עֲלֵיךָ רוּחַ אֱלֹקִים רָעָה וְנִגָּן בְּיָדוֹ וְטוֹב לְךָ";
כִּי עַל-יְדֵי הַנְּגוּנִים וְהַזְּמִירוֹת זוֹכָה לְזַכְּךָ אֶת מַחוֹ, וְזוֹכָה לְיִשׁוּב
הַדַּעַת וּלְלֵב רַחֵב וְשִׂמְחָה, וְאִם הָיָה הָעוֹלָם יוֹדְעִים מַעֲלַת הַשְּׂמֵחָה
וְהַנְּגוּנִים, הָיָה עוֹסְקִים בְּזֶה תָּמִיד, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מֵה שְׁעוֹבֵר, וְכִשְׂפָאָה עָלָיו רוּחַ רָעָה, שֶׁהִיא
עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, אֵינֹו יוֹדֵעַ לְשִׂית עֲצוֹת בְּנִפְשׁוֹ. וּבִאֲמַת גְּלָה לָנוּ
רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהֶעֱקֵר לְהַחֲיֹוֹת אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד עִם נִגּוּן.

וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ, אִם לֹא תִצִּית אֶת רַבְּנוּ ז"ל אֵינְךָ עוֹשֶׂה רָעָה
לְשׁוֹם בְּרִיָּה כִּי אִם לְעֲצָמְךָ, עַל-כֵּן אֶהוּבִי, אָחִי, עֲשֵׂה מֵה שֶׁתַּעֲשֶׂה
לְשִׁיר וּלְנִגָּן לְעֲצָמְךָ תָּמִיד נִגּוּנִים שֶׁל שְׂמֵחָה, וְאֵל תִּהְיֶה, חַס וְשְׁלוֹם,
בְּטָלָן, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אִתְּךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, כִּי מֵלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
וּלְעוֹלָם אֵל תִּרְצֶה לְהִיּוֹת לֹא לְמִדָּן וְלֹא גְאוֹן וְלֹא בַעַל מַח וְכוּ' וְכוּ',
כִּי אִם יְהוּדֵי פְּשׁוּט הַשְּׂמֵחַ בְּמַצּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ. וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר
שֶׁהַשְּׂמֵחָה הִיא רְפוּאָה גְּדוּלָּה בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת, וְעַל-כֵּן רָאָה גַם
רָאָה לְהִיּוֹת אֵךְ וְרַק שִׂמְחָה וְטוֹב לֵב תָּמִיד.

הַהֲכָרֵם לְקַצֵּר.

תִּרְאֶה לְכַתֵּב לִי אֵיךְ אֶתָּה מִתְחַזֵּק, וּמִמֶּשׁ חַיִּים תִּכְנִים בִּי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

א' תיז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֵר פִּינְחָס ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וְיִרְדְּפוּ לְהַאֲבִירָךְ הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתָה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגָּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ
וְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

ידוע שרַבְנוּ ז"ל רָצָה מְאֹד מְאֹד שְׁנִקּוּם בְּחִצּוֹת, וְאָמַר שֶׁעָקַר הַעֲבוּדָה שֶׁל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי לְקוּם לְחִצּוֹת "אוֹיֵף שְׁטִיין צו חִצּוֹת", זֹאת אוֹמְרֵת לְלַכֵּת לִישָׁן מִקֵּדָם וְלְקוּם, וּבְאֵמֶת מִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְלַכֵּת לִישָׁן מִקֵּדָם וְהוּא קָם בְּחִצּוֹת, אוֹ עַל כָּל-פְּנִיּוֹת בְּשַׁעַת שְׁלֹשׁ, אוֹ אֶפְלוּ קָדָם אוֹר הַיּוֹם — מִצְלִיחַ מְאֹד, כִּי מִה שְׁלוֹמֵי קָדָם אוֹר הַיּוֹם בְּשַׁעֲתֵי שְׁלֹשׁ, אֵין יְכוּלִים לְלַמֵּד בְּעֶשֶׂר שְׁעוֹת בַּיּוֹם, כִּי אִזּוֹ הַמַּחַ צְלוּל, וְאִזּוֹ אֵין שׁוֹם טְרָדוֹת לֹא טְלָפוֹנִים וְלֹא עֲסָקִים וְכוּ' וְכוּ', הַכֹּל שְׁקֵט, וְעַל-כֵּן טוֹב מְאֹד לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לִילָף לִישָׁן מְאֹד מִקֵּדָם, כְּדֵי שְׁיֻכַּל לְקוּם קָדָם אוֹר הַיּוֹם, וְרָאִינוּ אֲצֵל הָאִישׁ הַאֲלֵקִי רַבְנוּ רַבֵּי אֱלִימֶלֶךְ מְלִיץ'עֵנֶסְק, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שֶׁהִיָּה סָגוּר וּמְסֻגָּר חֲצִי לַיְלָה הָרֵאשׁוֹן, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לְגַשֵּׁת אֵלָיו. וְשִׁמְעֵתִי מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שֶׁדָּרְכוּ שֶׁל ר' אַבְרָהָם בֶּר' גַּחְמָן ז"ל, הִיָּה שֶׁהִיָּה מִתְפַּלֵּל עֲרֵבִית עִם הַמְּנִיחַ הָרֵאשׁוֹן, כְּדֵי שְׁיֻכַּל לִישָׁן תַּכְּף-וּמִיד, כְּדֵי שְׁיֻכַּל לְקוּם לְחִצּוֹת. וְהִרְבֵּה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ רְגִילִים לִילָף לִישָׁן תַּכְּף-וּמִיד אַחַר תְּפִלַּת עֲרֵבִית מִמִּילָא אַחַר שֶׁשׁ שְׁבַע שְׁעוֹת יְכוּלִים לְקוּם, וְזֶה לֹא קֶשֶׁה, כִּי בְּאֵמֶת תְּחִלַּת הַלַּיְלָה אִזּוֹ יֵשׁ לְאָדָם הִרְבֵּה בְּלִבּוֹלִים וְעֲסָקִים וּמְבַלְבְּלִים אֶת הָאָדָם מְאֹד, וְלִכֵּן טוֹב מְאֹד לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לִילָף לִישָׁן מִקֵּדָם, וְעַל-יְדֵי-זֶה יֻכַּל לְקוּם בְּחִצּוֹת אוֹ עַל-כָּל-פְּנִיּוֹת שַׁעַת אַחֲרֵי-כֵן אוֹ שְׁעֵתִים אַחֲרֵי-כֵן, וְהַעֲקָר שֶׁהִיָּה קָדָם אוֹר הַיּוֹם.

נָא וְנָא רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ בְּלִמּוּד מְשֻׁנִּיּוֹת וּבְלִמּוּד גְּמָרָא וּבְלִמּוּד שְׁלִחַן עֲרוּבָה, וְהַלְמוּד יְהִיָּה כְּסִדְרָן דִּיקָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה תְּהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה גְּדוּלָה, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה, רַק תִּתְמִיד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִזּוֹ טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲשֶׁר א' תיח בנחל רפא
א' תיח.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר פנחס ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה אל ידי ה'קדו, האברך הצמוד
בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממי הנחל הנובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מכתבך הארוך לנכון קבלתי. והנה להחיותך ולדבר על לבך,
לדעתי הוא אף למוטר, פי תהלה לאל, ספרי רבנו ז"ל בנדרך, הפך
בהם דכלא ביה — עצות והתחזקות והתעוררות והנהגות ישרות
וכו', אף לא טוב הדבר שאתה כותב שיש לך חלישות הדעת...
(חסר) זה אינו לפי רוחו של רבנו ז"ל, שגלה לנו נפלאות רבות על
פסוק (יחזקאל לג, כד): "אחד היה אברהם", שאברהם אבינו עבד את
השם יתברך בבחינת אחד ממש, ולא הסתפל על שום ברך
שבעולם, אם אוחזים ממנו או לא, וצריך שתדע, שכל אנשי
שלומנו הקדושים שבאמת זכו למה שזכו בעבודתם ימים ושנים
בתפלה והתבודדות, הם מצניעים את עצמם מאד מאד בחדר לפנים
מחדר, עד שלא מרגישים עליהם שום שנוי, וכן אין יודעים מהם
כלל, וזהו עקר השלמות שקבלנו מרבנו ז"ל, ועל-כן, חמדת לבבי,
למה תכתב לי דברים כאלו... (חסר) הלא ימינו כצל עובר, ומי יודע
מה ילד יום וכו', צריך רק להחביא את עצמו הן בביתו והן
בבית-המדרש צנוע, ולהתמיד מאד מאד בתורה ובקיום כל מצוותיו
יתברך בשמחה רבה ועצומה, ובפרטיות להרבות בשיחה זו תפלה
והתבודדות, ולא יסתפל על אחרים כלל, ולא יהיה אכפת לו כלל
וכלל מה שעובר על אחרים, אני אין לי אלא לב אחד לאבי
שבשמים, ועל-ידי-זה דיקא תזכה להתעלות בכל פעם במעלות
יתרות. ובאמת אם השם יתברך לא ירצה שיבואו אליך בני-אדם,
תאמין לי שאפלו תעשה כל מיני פעלות שבעולם — לא יועיל
כלל, וכן להפוך וכו', ועל-כן העקר לבלי להתבלבל כלל, רק כל
מגמתך תהיה להסתפל בכל יום ובכל שעה ובכל רגע על הסוף

רכב אָשֶׁר א' תיט בנחל

והתכלית הנוצחית, שבהכרח שתהיה מת וגוסס וכו' ותקבר וכו', ומה יהיה יקר אז? רק אלו הדבורים שחטפת בכל יום ובכל מקום שהלכת, ואלו פרקי המשניות ודפי הגמרא וכו' וכו'.

על-כן, חמדת לבבי, כלך מרגע זה ממחשבות של שטיות כאלו להיות ראש ומנהיג וכו', ולהשתרר ולהתנשא על זולתך, ברח לך רק אליו ותברך בתמימות ובפשיטות גמורה בלי שום חכמה כלל, ותהיה רגיל בשמחה וברקודים ובפנים שוחקות, ותקבל את כל אחד ואחד בסבר פנים יפות אפלו שונאיך, וכן תהיה קבוע תמיד לדבר עמו ותברך, עד שלא תוכל לפרש ממנו ותברך מרב דבקותך בו ותברך, ותיחד יחודים קדושים כאשר דברנו יחד ובפרטיות ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, שהם השמות של הארבעה עולמות, והם מזככים ומטהרים ומקשרים את הנפש אליו ותברך, ומוריד על עצמו שפע קדש ואור רוחני. ותראה לחדש חדושים דאורייתא, ושב במקומך וועט דיר השם ותברך אויס פירען², ורק דבר זה תחקק בדעתך (יומא לח): אין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימא, מה ששנך לך, שום ברית לא יכולה לקחת ממך וכן הנהפוך.

ידידי היקר! מי יתן והיה שנוזפה להתועד יחד.

ההכרח לקצור.

הדורש שלומך...

א' תיט.

בעזרת השם ותברך, יום חמישי לסדר פינחס ה'תשל"ד.

שלום אל האברך ... נרו יאיר.

(צ) ואז הקדוש-ברוך-הוא יוציא מהכח אל הפעל ענגנד.

אֲשֶׁר א' תכ בְּנַחֵל רפג

לְנַכוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ הָאֶרֶץ.

רָאֵה לְהַתְמִיד בְּיוֹתֵר בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְתַעֲשֶׂה לְעֶצְמְךָ קַבִּיעוֹת
חֻזְקָה בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ן וּבְלִקוּטֵי-הַלְכוֹת פְּסֻדוֹת.

אוֹדוֹת הַבְּלוּלִים שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ וְכו', לְדַעֲתִי מִפְּנֵי שְׂאִינְךָ יִשָּׁן
כְּמוֹ שְׂצָרֶיךָ, וְיָדוּעַ הַדְּבוּר שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, שֶׁהַתְּבַטָּא פֶּעַם: מִעַ דְּאֶרֶץ
הַיִּטְיָן דְּעַם שְׂלֵאֶפֶק זֹאת אוֹמְרֵת לִישָׁן כְּמָה שְׂצָרֶיךָ, כִּי אַחֲרַת הָאָדָם
מִסְתַּוְּבָב כָּל הַיּוֹם מִבְּלָבָל.

אוֹדוֹת אֲמוּנַת חֲכָמִים וְכו', יָדוּעַ שֶׁהֶרֶב הַחֲסִיד ר' אֶפְרַיִם
קַרְקָאוֹוֶסקִי (הַנִּקְרָא בְּפִי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ ר' אֶפְרַיִם ל) אָמַר שְׂצָדִיקִי
אֲמַת שְׁבִדוֹרְנוּ הֵם הֵם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ; וְעַל-כֵּן מָה אַתָּה צָרִיךְ לְלַכֵּת
לְחַפֵּשׁ מִבְּחוּץ... וְתַהֲלֵה לְאֵל, יֵשׁ בֵּינָם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ חַדוּשֵׁין
נִפְלְאִים, אֶף צָרִיכִים לְחַפֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם, וְהִנֵּה טוֹב שֶׁתִּלְמַד אֶת הַהֲלָכָה
בְּהַלְכוֹת שְׁלוּחֵינָם, הַלְכָה ה', וְשֵׁם תִּמְצָא מְרַגּוּעַ לְנַפְשְׁךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

א' תכ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֻדְרֵי פִינְחָס ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבֹתֶיךָ הַיְקָרִים לִי מְאֹד ... נִרְוֵנוּ יְאִיר.

לְנַכוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵף אֶת מַר
לְבָבְךָ מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

מָה אָמַר לְךָ, הֲלֹא סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל בְּיָדְךָ, מַה יֵּשׁ לְךָ לְהַפְסִיד
אִם לֹא רַק לְהַרְוִיחַ בְּהַתְמַדְתַּם סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁר אֵין עָרֶף אֲלֵיהֶם,
כִּי דְבָרֵי רַבְּנוּ ו"ל רַק יַחְזִיקוּךָ וְיַחְדִּירוּ בְּךָ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,

ק) צָרִיכִים לְשַׁמֵּר אֶת הַשְּׁנָה.

רפד אָשֶׁר א' תכא בַּנְחַל

עד שְׁתַּזְכֶּה לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת, שְׂאֵדָם יִגִּיעַ אֶל זֶה הָעוֹלָם, שֶׁיְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אֶחָד אֶל הַשְּׁנַי פְּנִים אֶל פְּנִים בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת וְהַשְּׁפָלוֹת כָּלֵל, וְזֶהוּ הַדְּבָקוֹת הַכִּי עֲלִיוֹנָה; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּגִּיעַ אֶל זֶה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תכא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם שֵׁשִׁי — עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר פִּינְחָס הַיְתַשְׁלִ"ד.

שֶׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבִי, אַחִי וְרַעִי, הַבְּחוֹר יִנִּיק וְחַפִּים, שׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יָאִיר וְיִזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הֵיכָר לְנִכּוֹן קִבְלָתִי מִזֶּה שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת, וּמֵרַב הַטְּרָדוֹת בְּעֶסֶק הָרַבִּים נִתְעַכֵּב עַד עַכְשָׁו.

תִּהְלֶה לְאֵל, פֶּה מִתְקַרְבִּים בְּכָל פְּעַם מְקַרְבִּים חֲדָשִׁים, כַּאֲשֶׁר יִסְפְּרוּ לְךָ הַחֲבָרִים הַנוֹסְעִים מֵהַכָּא לְהֵתָם, וְתִהְלֶה לְאֵל, כָּלֵם אֶהוֹבִים, כָּלֵם תְּמִימִים וְיִשְׁרִים, וּמִתְמִידִים מְאֹד בְּשִׁעוּרִים קְבוּעִים כְּסֹדֶרן — ש"ס וּפּוֹסְקִים וְסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְעוֹסְקִים הַרְבֵּה בְּהַתְּבוּדוֹת, אֲשֶׁרִי עֵינַי רְאִיתָה זֹאת; בְּרוּךְ הַשֵּׁם, אֲשֶׁר עַד כֹּה עֲזָרְנוּ, שְׁבַמְרָחִקִים יִתְעוֹרֵר וְיִתְלַהֵב אוֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, לְבָעַר בְּאוֹר נוֹרָא; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ עַל כָּל הַחֲסָד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

אַהוֹבִי, אַחִי הֵיכָר! חֲזַק וְהִתְחַזֵּק לְאַחֲזוֹ אֶת עֲצֻמָּךְ בִּיחָד עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ הַיְקָרִים, וּבִפְרֹט עִם הַחֵבֵר הַחֲדָשׁ ... גֵּרוּ יָאִיר, שְׁנִכְנַס לְיִשְׁבֵּיהַ שְׁלָכֶם, וּמִמָּנוּ תִקְבַּל אֶת הַתְּמִימוֹת וְהַשְּׁמִחָה וְהַהֲתַמְדָּה מֵאַתָּנוּ.

אֲשֶׁר א' תכב בנחל רפה

וּלְמַעַן הַשֵּׁם לְטוֹבַתְךָ הַנּוֹצְחִית, הַחֲזִק עֲצָמְךָ עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ
בְּיַחַד, וְתִבְרַח מִמַּחְלָקַת וּפּוֹלִיטִיקָה שֶׁל שָׁקֵר, כִּי כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ הוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא.

וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַע, שְׂאֵי אֲפָשֶׁר לְקַבֵּל מִרְבֵּנוּ ו"ל, כִּי אִם עַל-יַדִּי
אֶתְּבֶה וְאֶחָדוֹת בֵּין אֲנָשָׁיו, וְכָל מָה שֶׁתִּתְּרֶבֶה הָאֶהְבָּה וְהָאֶחָדוֹת
בֵּינֵיהֶם, יִזְכּוּ שְׁרַבְנוּ ו"ל יִהְיֶה בְּתוֹכְכֶם, וְיֵאִיר בְּהֶם אֹרֵרוֹ הַגָּנוּז. וְזֶהוּ
כָּלֵל גְּדוֹל בְּהַתְּקַרְבוֹת אֶל רַבְנוּ ו"ל שֶׁהַכֵּל תְּלוּי בּוֹ, וְהוּא "שְׁלוֹם",
כֹּל מָה שֶׁיִּתְּרֶבֶה הַשְּׁלוֹם וְלֹא יִרְצֶה אֶחָד לְהַשְׁתַּרֵּר עַל זַוְלָתוֹ, רַק
לְעֹזֵר אֶחָד לְחַבְרוֹ, כְּמוֹ-כֵן מֵאִיר בּוֹ אֹרֵרוֹ שֶׁל רַבְנוּ ו"ל, שֶׁהוּא
(יִשְׁעִיָּה ט, ה): "פְּלֵא יוֹעֵץ שֶׁר שְׁלוֹם". וּבְמִדְרָשׁ פְּרָשָׁה זוֹ (בְּמִדְבָר רַבָּה
כא, א) מְבַאֵר, שְׂאֵין הָעוֹלָם מִתְּנַהֵג אֶלָּא בְּשְׁלוֹם, (שֶׁהוּא שְׂמוֹ שֶׁל
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (שְׁפַת י:), הֵינּוּ שֶׁהוּא יִתְּבַרֵךְ אֶל מִסְתַּתֵּר בְּכָל
דְּבָר), וְהַתּוֹרָה כְּלָה שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (מְשָׁלִי ג, יז): "דְּרַכֵּיהֶּ דְּרַכֵּי נַעֲם
וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם". וְאִם בָּא אָדָם מִן הַדֶּרֶךְ שׁוֹאֲלִין אוֹתוֹ שְׁלוֹם.
וְכֵן שְׁחִרִית שׁוֹאֲלִין לוֹ שְׁלוֹם, וּבְאֲמָשׁ כֶּף שׁוֹאֲלִין בְּשְׁלוֹם, וְקוֹרִין
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְחוֹתֵמִין "פּוֹרַס סִכַּת שְׁלוֹם עַל עַמּוֹ". הַתְּפִלָּה חוֹתֵמִין
בְּשְׁלוֹם, בְּכַרְכַּת כְּהֵנִים חוֹתֵמִין בְּשְׁלוֹם וְכוּ', עֵינַי שָׁם. הָרִי שֶׁהָעֵקֶר
הוּא הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא הַכְּלִי הַמַּחְזִיק בְּרַכָּה (עֲקָצִין, פָּרַק ג'): חֲזוֹק, חֲזוֹק
וְאֵמֵץ מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

א' תכב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ, יוֹם שְׂשִׁי — עֲרַב-שְׁפַת-קָדֵשׁ לְסִדְרַת פְּנִיחַס ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרַכָּה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, יְדִידֵי, יִנִּיק
וְחַפִּים, נָר לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... נָרוּ
יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

רפו אָשֶׁר א' תכג בַּנְחָל

מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. אֶהוּבִי, יְדִידִי הַיָּקָר! חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד לֵהִיּוֹת כָּל הַיּוֹם בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל נֵעַם חֲלֻקְךָ שְׂזֻכִּיתָ שֵׁשׁ נִפְשֶׁךָ בַּחַיִּים, וְאַתָּה מְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְתַהֲלֶה לְאֵל, אֵינְךָ מִתְנַגֵּד עָלָיו ז"ל. וּבִזְהָרָא לְךָ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד; אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלֻקְנוּ וּמָה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל הַחֲסָד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, וְלִמְעַן הַשֵּׁם לְטוֹבָתְךָ הַנִּצְחִית, הַחֲזַק עֲצֻמְךָ בְּיַחַד עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים, וְתִשְׁתַּחֲוֶה בְּעֻמָּתָם דְּבָרֵיהֶם, אֲשֶׁר הֵם הֵם צְדִיקֵי דוֹרֵנוּ תְּלִמְיָדֵי הַצְּדִיק הָאֱמֵת. וְהַעֲקֹר שֶׁבְּכָל הָעֲקָרִים — לֵהִיּוֹת רִגְלֵי בְּכָל פַּעַם לְבָרַח לְמִקּוֹם מִיַּחַד שֶׁאֵין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וְתִפְרָשׁ כָּל שִׂיחָתְךָ וְכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ פְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, וְאֵל תִּפְלֵ בְּדַעְתְּךָ מִשׁוֹם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אִתְּךָ, עִמְךָ וְאַצְלָךָ, כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַכֹּל לְכָל עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, שֶׁמְּכַל הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת שֶׁבְּעוֹלָם יְכוּלִים לְצַאת, אִם לֹא יִתְיַאֵשׁ עֲצָמוֹ מִהַתְּפִלָּה וְהַהֲתַבּוּדוֹת, וְכָל מָה שֶׁתִּרְבֶּה לְהַתְּבַדֵּד וְלִהְתַּפְּלֵל לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן תִּזְכֶּה שִׁיתְיַשֵּׁר לְבָבְךָ מִכָּל מִיּוֹנֵי עַקְמוּמִיּוֹת, וְתִזְכֶּה לְהַרְגִּישׁ עֲרֻבוֹת, נֵעַם, זִיו אֹרֹו הַגָּנוּז שֶׁל הַצְּדִיק הָאֱמֵת, וְיֵאִיר בְּךָ אֹור הַשִּׂמְחָה.

אֶהוּבִי, אָחִי! עֲכָשׁוּ בֵימֵי הַנְּעוּרִים, כְּשֶׁעֲדִין אֵין עָלֶיךָ עַל הַפְּרָנְסָה, מָה טוֹב וּמָה נְעִים לְהַרְגִּיל אֶת עֲצֻמְךָ לְלַמֵּד שְׁעוּרִים קְבוּעִים כְּסִדְרָן בְּמִשְׁנֵיּוֹת, בְּגִמְרָא וּבְשִׁלְחָן עָרוּךְ וּבְסִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְאֵז טוֹב לְךָ לְנִצּוּחַ נִצְחִים.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ...

א' תכג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי — עֶרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסִדְרַת פְּנֻחָס ה'תשל"ד.

אֲשֶׁר א' תכג בַּנְחַל רפז

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבִי, יְדִידִי, גֵר לְצַדִּיק נַחֵל
נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵרוֹ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ הִיָּקַר לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, אִךְ מְרַב הַטְרָדוֹת בְּעֶסֶק הָרַבִּים,
הִיָּה הַהֲכָרַח לְהַתְמַהֵמָה עַד עֲכָשׁוּ, וְגַם עֲכָשׁוּ מִטְרָדוֹת הַשָּׁבַת
אֲמַרְתִּי לְקַצֵּר.

אֶהוֹבִי, אַחִי! חֹזֵק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, שְׁתִּהְלֶה
לְאֵל, זְכִיתָ לְלַמֵּד בִּישִׁיבְתֵנוּ "חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב", וּתְהִלָּה לְאֵל, אַתָּה
בְּצוּתָא חָדָא עִם אַנְשֵי שְׁלוֹמֵנוּ הִיָּקָרִים.

וְצָרִיךְ שִׁתְדַע, שְׁיִסוּד וְעֵקֶר גָּדוֹל — לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִם אִיזָה
חֵבֵר מְאֲנֵשֵי שְׁלוֹמֵנוּ מִדְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל וְעֲצוּתוֹ הַקְדוּשׁוֹת, וְזוֹ טוֹבָה
גְּדוֹלָה לְשִׁנְיָהֶם.

וּסְפַר ר' לוי יצחק (גֵרוֹ יֵאִיר) [ז"ל], שֶׁכָּל אֱלוֹ מְאֲנֵשֵי שְׁלוֹמֵנוּ
שֶׁהִתְחַבְּרוּ יַחַד וְדִבְרוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם חֵק וְלֹא יַעֲבֹר מִרַבֵּנוּ ז"ל, הֵם
גְּדָלוֹ וְהַצְּלִיחוּ מְאֹד מְאֹד, וְהָאִיר בָּהֶם אֹר וְדַעַת רַבֵּנוּ ז"ל; אֲשֶׁרִי
הַזְּזוּכָה לְקִימוֹ בְּכָל יוֹם כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְאִז טוֹב לוֹ לְנִצְחַת, כִּי עִם חֵבֵר
הוֹלֶכֶת הָעֲבוּדָה בְּנִקְלָה, מֵה שְׂאִיִן כֵּן כְּשֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ, אִז יָכוֹל לִפְלֹ,
חֵס וְשְׁלוֹם.

אֶהוֹבִי, אַחִי! רַבֵּנוּ ז"ל אֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֵלֵק א', סִימָן לה):
יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים רֵאשִׁית, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (יִרְמְיָה ב, ג): קִדְּשׁ יִשְׂרָאֵל לְה'
רֵאשִׁית" וְגו', כִּי הֵם חֵלֵק אֱלוֹךְ מִמַּעַל מִמַּשׁ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ רֵאשִׁית
הַכֹּל, וְעֵקֶר הָאָדָם הוּא הַמַּח מִחֲשָׁבָה שֶׁהוּא הַנִּשְׁמָה, וְעַל-כֵּן גַּם
הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁל הָאָדָם נִקְרָאת רֵאשִׁית, כִּי תַחֲלַת הַכֹּל תְּלוּי בַּמַּחֲשָׁבָה
שֶׁהִיא הַנִּשְׁמָה, כִּי סוּף מַעֲשֵׂה בַּמַּחֲשָׁבָה תַחֲלָה, כִּי הַכֹּל צָרִיךְ לְעַבֵּר
קִדְּם בַּמַּחֲשָׁבָה וּבְמַח הָאָדָם, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים לְהַזְהֵר מְאֹד מְאֹד
לְקַדְּשׁ אֶת הַמַּח מִחֲשָׁבָה. וְלְהַפּוֹף — עַמְלָ"ק שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיָּה
סַפ"ק, גַּם הוּא נִקְרָא רֵאשִׁית, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (בַּמִּדְבָּר כד, כ): "רֵאשִׁית
גוֹיִם עַמְלָק" וְגו', וְאֹמֵר מוֹהֲרָן ז"ל, שֶׁעֲקָרוֹ הוּא לְבַלְבֵּל תְּמִיד

רפח אֲשֶׁר א' תכד בְּנַחֵל

אֶת מַחְשְׁבוֹת הָאָדָם, וְלִהְכַנִּיס בּוֹ סִפְקוֹת וְחִלְיוֹת הַדַּעַת, וְלִקְרֹר מִהֶאֱמוּנָה (שְׁמוֹת יז): "הִישׁ ה' אִם אֵין", וְלִבְלִבֵּל אֶת רֵאשִׁית הָאָדָם, שֶׁהִיא הַמַּחְשְׁבָה, שֶׁהִיא הַנִּשְׁמָה בְּעֶצְמָהּ.

חֲמַדַּת לְבָבִי! הֶעֱקַר לִהְכַנִּיס אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד בְּתוֹךְ הֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לִידַע וְלִהְיוֹדִיעַ וְלִהְיָדַע, אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלִעְדֵיּוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵין שׁוֹם דָּבָר נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֲלֵא הַכֵּל מִשְׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַ פְּרָטִית.

וּאִפְלוּ בָזָה שֶׁהָאָדָם נוֹפֵל, יֵשׁ בָּזָה סוּדוֹת וְרִזִּים עַד אֵין חֶקֶר וְכוּ', וְכֹל זֶה כְּדֵי שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה שֶׁהוּא יִתְעוֹרֵר מִחֲדָשׁ בְּכֹל פַּעַם, יִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עִמּוֹ עוֹד נְשָׁמוֹת שֶׁנִּפְלוּ גַם-כֵּן בְּאוֹתוֹ הַחֲשֵׁךְ שֶׁהוּא נִפֵּל וְכוּ', אִם לֹא יִהְיֶה בְּטָלָן.

אֶהוּבִי, אַחִי! הַתְּמַד מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁעוֹרִים כְּסֻדְרָן בְּמִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ, שְׁלַחַן עָרוּךְ וְסִפְרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל, כִּי זֶה חֲלָקְנוּ לְנִצְחַת, וְרַק זֶה יִשְׁאַר מֵאַתְנֹנוּ. וְכֵן תְּרַבֶּה בְּתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת לְפָרֵשׁ שִׁיחַתָּךְ וְכֹל מֵהַ שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּכֹל יוֹם אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ. וְעַל כָּלֵם — לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, "מִשְׁנֵה פְּרִיילִיךְ", וְתִרְאֶה לְרַקֵּד וְרַקוּדִים אֲשֶׁר מִמְתִּיקִים אֶת הַדֵּינִים.

הַהֶכְרַח לְקַצֹּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

א' תכד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שְׁבֵת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר פִּינְחָס ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַבְּחוּר ... גְּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתְּבֶךָ.

אֲשֶׁר א' תכה בְּנַחֵל רפט

רֵאָה לְהִתְמַיֵּד בְּלִמּוּד מִשְׁנֵיּוֹת, וְתִדְעַ אֲשֶׁר כָּל פֶּרֶק וּפְרָק מִשְׁנֵיּוֹת שְׂאָדָם לֹמֵד, הוּא הַצְּלָחָה נִצְחִית, הַצְּלָחָה כְּזוֹ שֶׁלֹּא נִתֵּן לְהִסְבִּיר כָּלֵל, כִּי מ'שִׁנְיָה' אוֹתִיּוֹת נ'שִׁמָּה', וְהִלְמוּד מִשְׁנֵיּוֹת מְזַכֵּר אֶת הַנְּשִׂמָה בְּזִכּוּף רַב, עַד מְאֹד שְׂיֵאִיר בָּהּ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהֶאֱרָה עֲלֵיוֹנָה, וְאִם אֶפְשָׁר לְחַטֵּף בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה; אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעֵה עֲצָמוֹ כָּלֵל.

רַק חֲזַק וְאַמִּץ מְאֹד מְאֹד, וְתִשְׁמַר עַל הַדְּבוּר שְׁלֶךְ, וְתִתְמַיֵּד בְּדְבוּרֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, וְתִמַּיֵּד יִהְיוּ שְׁפֹתֶיךָ מְמַלְלוֹת דְּבוּרֵי תְּפִלָּה וְשִׁיחָה בֵּינְךָ לְבֵין קוֹנֹנוֹ, וְיִדְוֶעַ מֵה שְׂאָמַר רַבְּנוּ ז"ל: "אֵיךְ הָאֵב גִּיּוּאוֹלֵט הָאֵבֶן תְּלַמִּידִים נוֹאֵס זְאֵלָן בְּרוּמְעַן אֵין פֶּעֶלֶד וְוִי דִי לֵיִבְעֵן". וּבְאֵמַת כְּשֶׂאָדָם רְגִיל בְּזֶה — לְדַבֵּר וְלִשִׁיחַ תְּמַיֵּד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הוּא אֵינוֹ מִתְּפַעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, וְכָל הַחַיִּים שֶׁהוֹלְכִים כְּבָר בְּאִפְּן וּבְעֵנִין אַחַר לְגַמְרִי, אֲשֶׁרִי לוֹ.

נָא וְנָא רֵאָה לְהַכְנִס אֶל תוֹךְ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שְׂנֹכְנָס בְּתוֹךְ פְּרָדֵס יִפֶּה, כִּי בְּמִדַּת הָאֱמוּנָה יִשׁ פְּתַחִים שְׂנֹכְנָסִים פֶּתַח בְּתוֹךְ פֶּתַח, כִּי לֹא שִׁיךְ לֹמֵר שֶׁהִגַּעְתִּי כְּבָר לְשִׁלְמוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, צְרִיכִים לְהַכְנִס יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְכָל מֵה שְׂנֹכְנָסִים יוֹתֵר, מְרַגִּישִׁים שְׂעֲדִין לֹא נִכְנָסְתִּי וּמִתְעַנְגִּים מִנְעַם זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוֹכָה לָזֶה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' תכה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר מִטוֹת-מַסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבִרָה הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

(ר) רְצִיטֵי שִׁיחָיו לִי תְּלַמִּידִים שִׁינְהֵמוּ בְּשִׁדָּה כְּמוֹ אֲרִיּוֹת.

רצ אֲשֶׁר א' תכו בַּנְחָל

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לְךָ, אֵין עֲצָה אַחֲרֶת, רַק לְהִיּוֹת רְגִיל לְדַבֵּר עִמוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא כְּדַאי לְהַחְזִיק בְּמַחְלָקָת, וּבִפְרֹט עִם אִשְׁתּוֹ, וְאַף שָׁזָה
כּוֹאֵב וְכוּ', עִם כָּל זֹאת גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם, שְׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
יִמְחָה שְׁמֵי עַל הַמִּים.

וּמָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ וְכוּ' כָּכֵר אָמַר רַבֵּנוּ ו"ל (תַּיִי-מוֹתֵרֵן, סִימָן רַעֲא),
אֶפְלוּ שְׂצוּעֵקִין רַק צְעָקָה אַחַת וְתַכְךָ נִפְסָק אֵינוֹ הוֹלֵךְ לָרִיק, וְאֶפְלוּ
הַצְעָקָה מִבְּטָן שְׂאוֹל גַּם-בֵּן אֵינוֹ נֹאכֵד כָּלֵל, וְעַל-כֵּן תִּהְיֶה חֲזוֹק
וְאֵמִין בַּעֲבוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה — לְצַעֵק תָּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּלִי שׁוֹם
חֲכָמוֹת כָּלֵל, וְאֵל תִּסְתַּכֵּל מָה שְׁנַעֲשֶׂה מִהַצְעָקָה, מָה יֵשׁ לְךָ
מִהַמְחַשְׁבוֹת, שֶׁהֵן גַּם-כֵּן חֲכָמוֹת, רַבֵּנוּ ו"ל אָמַר, צְרִיכִים לְצַעֵק אֲזִי
צוּעֵקִים וּמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמוֹצִיאִים אֶת הָרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִין,
וּכְכֵר נַעֲשֶׂה מָזָה מָה שְׁנַעֲשֶׂה.

חֲזוֹק וְאֵמִין בְּזֶה, וְאֵז טוֹב לְךָ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תכו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר מִטּוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּרוּ
יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ וְכוּ'. אוֹדוֹת שְׁשָׂאֵלָתָּ בְּעִנְיַן סִפְרֵי
הַסְּגָלוֹת שֶׁהִדְפִּיסוּ "תּוֹלְדוֹת אָדָם מִפְּעֻלוֹת אֱלֹקִים" וְכוּ' וְכוּ', וְהֵם
סְגָלוֹת, וְנִרְאָה שָׁזָה קַבְלָה מְעֻשִׂית וְכוּ' וְכוּ', לְדַעְתִּי אֵין לְהַתְעַסֵּק
בָּהֶם כָּלֵל, כִּי סֵתָם טְעוּיֹת לְמִי שְׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ וְכוּ', וְסֵתָם מְבַלְבֵּל אֶת

אֲשֶׁר א' תכז בַּנְחָל רצא

עצמו. וכבר אמר רבנו ז"ל על ספר רזיאל המלאך, שאינו מאדם הראשון כָּלֵל וכו', ועל-כֵּן לְדַעְתִּי לא צריכים להתבלבל מכל אלו הסגלות וכדומה וכו' וכו', העקר אצל רבנו ז"ל הוא אמונה פשוטה להיות איש תם וירא אלקים, לדבר הרבה עמו יתברך, כי כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך הוא הצלחה נצחית, הצלחה כזו, שאין לתאר ולשער כָּלֵל, ועל-כֵּן תהיה חזק ביותר באמונה פשוטה, ואל תבלבל את עצמך מספרים אלו, כי הם סתם מבלבלים את מח האדם, וזה לא מביא שום דבר, אדרבה ההפוך וכו' וכו', אדם חושב שהוא מקבל וכו', ויודע קבלה מעשית וכו' וכו', ואינו פלום רק הַבֵּל הַבְּלִי הַבְּלִים הַמִּינְעֵ אֶת הַמַּח.

היה טוב מאוד שמתחזר הרבה ב"לקוטי-מוהר"ן", עד שתהיה בקי בזה בעל-פה, ושם תראה אורות צחצחות, אורות נשגבים וכו' וכו', ועל-ידי שקידה רבה בספרי רבנו ז"ל, תוכל לעשות נפלאות רבות מאוד מאוד, וזה בדויק ומנסה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' תכז.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר מטות-מסעי התשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל ידידי היקר לי מאד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך הארוך, אשר בו אתה שופך את לבך מכל מה שעובר עליך וכו' וכו'. מה אמר לך, ידידי היקר, ראה להתמיד ביותר בספרי רבנו ז"ל, ושם תמצא מרגוע לנפשך, ובפרט תהיה רגיל בלמוד "לקוטי-הלכות", כי מי שמרגיל את עצמו ללמד "לקוטי-הלכות" כל החיים שלו הולכים בצורה אחרת לגמרי, וכל

רצב אֲשֶׁר א' תכז בַּנְחַל

אלו מאנשי שלומנו שהתמידו ב"לקוטי-הלכות" החזיקו מעמד, ולהפוך אלו שלא למדו "לקוטי-הלכות" לבסוף נשברו וכו' וכו', ותאמין לי שכל ההתחזקות שלי היא רק על-ידי ששקדתי בימי נעורי הרבה ב"לקוטי-הלכות", וממש לא היה יום שלא התמדתי כמה שעות בלמוד "לקוטי-הלכות", כי מוהרנ"ת ז"ל הלביש את כל דברי רבנו ז"ל בלשון קלה ובהתחזקות עצומה, ובאמת בזה העולם צריכים להתחזקות עצומה, פי עובר על כל אחד ואחד בכל יום יום מה שעובר — ירידות ונפילות, השלכות קטנות וחלישות הדעת וכו' וכו', ולכן צריכים להתחזק מאד מאד. ועקר ההתחזקות הוא אמונה, להאמין בו יתברך אשר הוא מחיה וממהה ומקים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, וככל שאדם מכניס את עצמו בידיעות אלו, אז נפתח פיו ומדבר אליו יתברך באשר ידבר אל רעהו והבין אל אביו.

נא ונא אל תבלבל את עצמך משום דבר שבעולם, רק תתמיד בספרי רבנו ז"ל, ואל תבלבל את עצמך משום ספרים אחרים לעת עתה, עד שלא יחקקו בך ההקדמות הנוראות והנפלאות מרבנו ז"ל, אל תתבלבל מספרים אחרים, כי רק יתרו אותך לגמרי, כי בלי ההקדמות של רבנו ז"ל בנגל לפל במרה שחורה וכו' וכו', ובאמת כל הספרים עוסקים לקרב את האדם אליו יתברך, אך אם אדם אין לו ההתחזקות האמתית, על-ידי-זה הוא נשבר לגמרי ונופל, ולכן ראה לא להיות בטלן, אלא התמד היטב בספרי רבנו ז"ל, שתדע אותם בעל-פה, ואז טוב לך כל הימים.

נא ונא ראה לחטף בכל יום מצנה אחת מספר החנוך, ותעשה לעצמך חק ולא יעבר ללמד מצנה אחת מספר החנוך, ואם תוכל שתי מצוות — מה טוב ומה נעים, כך תוכל לסיים את כל ספר החנוך בשנה אחת, וכן חוזר חלילה, ותהיה בקי בתרי"ג מצוות, כי יש מצוות שאי אפשר לקימן אלא בזמן בית-המקדש וכו', ויש מצוות ששיכות רק לפנהנים וכו', ויש מצוות ששיכות ותלויות רק

אֲשֶׁר א' תכח בְּנַחֵל רצג

בְּאֶרֶץ וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-יְדֵי שְׁלוֹמֵךְ אֶת הַמְצוּוֹת, מַעֲלָה עָלָיו כְּאֵלֵינוּ קַיִם, וְלִכֵּן תִּהְיֶה חֲזַק בְּזֶה מְאֹד, וְאִזּוֹ תִּצְלִיחַ דְּרָכְךָ תָּמִיד.

הַדְּבָק עֲצֻמָּךְ רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתָמִיד תִּתְחַשֵּׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּצְלִיחַ דְּרָכְךָ תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תכח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר מְטוֹת-מַסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבֹרֵךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

תִּדְעַ כִּי לֹא יוֹעִיל שׁוֹם דְּבָר, יִהְיֶה הַהֲכָרַח לְמוֹת וְלִצְאֵת מִזֶּה הָעוֹלָם וְכוּ', וְאִף שְׁנֵה מִפְחִיד וְכוּ', עִם כָּל זֹאת זֶה הַמְצִיאוֹת, וְעַל-כֵּן כָּל זְמַן שְׂאֵדָם חַי עָלָיו לְהַשְׁתַּדֵּל לְשִׁתּוֹק הַרְבֵּה, וְלֹא לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, שְׂדָבָר זֶה מִבְּלִבֵּל אֶת הַמֶּחֶ, וְיִרְבֶּה בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר כָּל פְּסוּק, כָּל מִשְׁנָה, כָּל מִימְרָא, כָּל הַלְכָה הִיא חֶסֶד חֲנֻם וְזִכּוֹת גְּדוּלָה לְהַנְשָׁמָה, וְכֵן כָּל מִצְוָה שְׂזוּכִים לְקַיִם זֶה מֵה שְׁנִשְׂאָר מִהָאֲדָם, וְרֵאֵוִי לָנוּ לְשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד, שְׂזוּכִינוּ לְהַבְרָא מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשֵׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְכוּ', וְאִף שְׂבִינֵן כְּךָ עוֹבְרוֹת עָלֵינוּ הַרְבֵּה יְרִידוֹת וְכוּ' — מֵה בְּכָךְ, רַבְּנוּ ז"ל אָמַר פֶּעַם לְאַחַד: "אִתָּה עֲשֵׂה אֶת הַטוֹב וְהָרַע מִמִּילָא יִפְל" (תִּי-מוֹהֵר"ן, סִימָן תמז), וְזֶה כָּל גְּדוּל בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ — לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ תָּמִיד רַק אַחַר הַטוֹב, וְאִזּוֹ יִפְלֵל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר עָלָיו נֶאֱמַר (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב הַיְנוּי"ה לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו".

רֵאֵה לְהַחֲזִיק בְּאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, חֲסִידֵי בְּרִסְלָב, וְתִבְרַח מִמַּחֲלַקַת כְּמוֹ שְׂבוֹרְחִים מְאֹשׁ, כִּי הַסְּמ"ך-מ"ם אוֹרֵב עַל זֶה מְאֹד,

רצד אָשׁר א' תכט בַּנְחַל

אַנוּ אֵין לָנוּ רַק תּוֹרָה וּתְפִלָּה, וּשְׁאָר הַדְּבָרִים הַכֹּל הַבֵּל הַבֵּל הַבְּלִים, וְלֹא יֵצֵא שׁוּם דְּבָר מְוֹכֵחִים, וְאֲנִי מְכַרְח מְדִי פַעַם בְּפַעַם לְצֵאת בְּכוֹתֶבֶת גָּסָה, כְּדִי לְהַשְׁתִּיק אֶת ה'שְׂדִין יְהוּדָאִין' (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִמֵּן כח), שֶׁהֵם הַמְדַבְּרִים (סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ג'), שֶׁלֹּא יִהְיֶה לְהִנָּחֵשׁ פָּנִים (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, סִמֵּן סד), וְתֵאמֹר לִי אִם לֹא זֶה לֹא הִיִּיתִי מְדַבֵּר וְכוֹתֵב וּמְגִיב כָּלֵל, כִּי אֲנִי צוֹחֵק מִכֵּלֶם, אֵין לִי הֵיכָן לְבָרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמָה שֶׁאֲנִי סוֹבֵל בְּזִיוּנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים שְׂמֻדְבָּרִים עָלַי, תֵּאמֹר לִי שְׁמַגִּיעַ לִי (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִמֵּן ו'), וְהַכֹּל כְּדִי לְהַחֲלִישׁ אֶת הַדָּם שֶׁבְּחֵלֶל הַשְּׂמָאֲלִי, שְׁמֵשׁ הַיָּצָר הָרַע (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִמֵּן עב); אֲשֶׁרֵנוּ שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים מִתּוֹרוֹת כְּאֵלוֹ וּמְשִׁיחוֹת כְּאֵלוֹ; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֹסֵד חָנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה עַד מְאֹד...

א' תכט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר מִטוֹת-מַסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֲי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, צָמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְכַבִּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמֵּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ, שֶׁהוּא אוֹר הָאוֹרוֹת, תִּקְנֹת כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי, וְלִהְשִׁיבְךָ דְּבַר אֲמַת כְּרִצוֹנְךָ הֵלֵא סְפָרֵי רַבָּנוּ ו"ל בְּיַדְךָ, הַפֶּךָ בָּהֶם דְּכֵלָא בָּהֶם — עֲצוֹת וְהַתְחַזְּקוֹת וְהַתְעוֹרְרוֹת, וְתַהֲיֶה רְגִיל לְלַמֵּד תּוֹרָה מִהַלְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, וְתֵאמֹר עָלֶיךָ הַתְּפִלָּה מִהַלְקוּטֵי-תְפִלוֹת הַנִּפְלָא, וְהוּא זְכוּךְ וְטְהוֹרַת הַנֶּפֶשׁ מְאֹד מְאֹד, וּבְרוּךְ הַשֵּׁם, יֵשׁ אֲצִלָּנוּ בַּחוּרִים הַמְּסִימִים בְּכָל חֹדֶשׁ אֶת הַלְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן וְהַלְקוּטֵי-תְפִלוֹת בְּדֶרֶךְ זוֹ תּוֹרָה וְתְפִלָּה — אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקָם! וְהִלְוֵאֵי שְׁנוּכָה לְסִימָם עַל-כָּל-

פְּנִים פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה.

חֲמִדַּת לְבָבִי! חֹזֵק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל
נַעַם חֶלְקֶךָ שְׂזוּכִיתָ לְהִתְוַדַּע מֵרַבִּי אֲמַת כְּזֹה, וְתַעֲשֶׂה מְרַגַע זֶה
הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, הֵן בְּמִצּוֹת הַשִּׂמְחָה לְהִיּוֹת "מְשׁוּנָה פְּרִיילִיךְ",
וְתַהֲלֶה לְאֵל, יֵשׁ וְיֵשׁ לָנוּ בְּמָה לְשִׂמְחָה, שְׂזוּכִינוּ לְהַבְרֵא מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל,
וְאָנוּ מִתְעַטְּפִים בְּכָל יוֹם עִם לְבוּשׁ הַמֶּלֶךְ (צִיצִית), וּמִתְעַטְּרִים בְּכָל
יוֹם עִם כֶּתֶר הַמֶּלֶךְ (תְּפִלִּין), בְּזֶה בְּעֲצֻמוֹ רְאוּי לָנוּ לְרַקֵּד בְּכָל יוֹם
וְיוֹם בְּקַפִּיצוֹת וּבְרַקוּדִים עֲצוּמִים, כִּי אֶלְמֵלֵא לֹא אֲתִינָא לְהֵאִי עֲלֵמָא
רַק לְהִתְלַבֵּשׁ בְּכָל יוֹם בְּצִיצִית וּתְפִלִּין, הִזְה גַּם-כֵּן כְּדָאִי, וּמִכָּל שְׂפָן
שְׂאָנוּ מִלְּאִים מִצּוֹת כְּרַמּוֹן (עֵין בְּרִכּוֹת נו.), וְאַף שְׁנָה לְעַמַּת זֶה גַּם
הָרַע וְהַחֲשֵׁךְ וְהַעֲצָבוֹת מִתְגַּבְּרִים עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִחֲדָשׁ צְרִיכִים,
לִידַע שְׁנָה בְּעֲצֻמוֹ הַיֵּצֵר הָרַע הַרוֹצֵה לְאַבְדָּנוּ, חַס וְשָׁלוֹם, לְנִצָּח,
וְעַל-כֵּן עֲלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַעוּלָם לְהַפְּדוֹת אֶת הַיְגוֹן
וְאֲנַחָה, שֶׁהֵם הַיֵּצֵר הָרַע וְהַחֲשֵׁךְ, אֶל הַשְּׂשׁוֹן וְהַשִּׂמְחָה שֶׁהֵם הַיֵּצֵר
טוֹב וְהָאוֹר, וְעַל-יְדֵי מַה זּוֹכִים לְכַף? עַל-יְדֵי הַתְּמִדָּה בַּתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים יט, ט): "פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָיִם מִשְׂמַחֵי לֵב,
מִצְוֹת ה' בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם". וְאָמְרוּ חַז"ל (קְדוּשִׁין ל): אֲמַר
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּרֵאתִי יֵצֵר הָרַע, בְּרֵאתִי תּוֹרָה תְּבַלִּין כְּנִגְדּוֹ;
וְאָמְרוּ (עֲבוּדָה זְרָה ח.): אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְנֵן שְׂעוּסְקִין בַּתּוֹרָה, יֵצְרֵם
מְסוּר בְּיָדָם, וְאִין הֵם מְסוּרִים בְּיַד יֵצְרֵם.

וְעַל-כֵּן, חֲמִדַּת לְבָבִי, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה,
תְּצִיַת אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְתִתְחִיל לְלַמֵּד שְׂעוּרִים קְבוּעִים כְּסִדְרָן (עֵין
שִׂיחוֹת-הַר"ן, סִימָן עו.), הֵינּוּ מִלְּבַד הַשְּׂעוּר בִּישִׁיבָה, שֶׁהַשְּׂעוּר הַזֶּה יִהְיֶה
לְךָ שְׂעוּר עֵיוֹן, תַּעֲשֶׂה לְעֲצֻמָּךְ סִדְר לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם קֶצֶת חֲמֵשׁ וָרֶשֶׁ"י
מִפְּרֻשַׁת הַשְּׂבוּעָה, בְּאִפְּן שֶׁתְּסַיֵּם בְּכָל הַשְּׂבוּעָה הַפְּרֻשָּׁה עִם רֶשֶׁ"י וְכו',
וְכֵן תִּתְחִיל לְלַמֵּד הַרְבֵּה פְּרָקִים מְשֻׁנִּיּוֹת בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁר הָאֲמִירָה
בְּעֲלֵמָא הִיא סְגֻלָּה מְאֹד מְאֹד לְנִשְׁמָה. וְכֵן בְּגִמְרָא — לְהִתְחִיל
מִבְּרִכּוֹת, וְכֵן לְלַמֵּד קֶצֶת מְדֻרָשׁ רַבָּה. וְעַל כָּלֵם — לַעֲשׂוֹת לְעֲצֻמָּךְ

רצו אֲשֶׁר א' תכט בַּנְחַל

שעור בשלחן ערוף, אֲשֶׁר מֵאֵד הַזֶּהִיר רַבְּנוּ ו"ל עַל זֶה יוֹתֵר מִכָּל הַלְמוּדִים, וְאָמַר (שיחות-הַר"ן, סימן כט), שֶׁהוּא חַיִּיב גְּדוּל עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם אֵיזָה דִּין וְהִלְכָה בְּשִׁלְחַן עָרוּף, וְהוּא תְּקוּן גְּדוּל לְנִשְׁמָה, וְעַל-כֵּן תִּתְחִיל מִהִתְחַלַּת הָאֲרֶח חַיִּים, וּפְעַם רִאשׁוֹנָה חֹזֵר 'מַחְבֵּר' רַמ"א מִכָּל אַרְבַּעַת חֻלְקֵי שִׁלְחַן עָרוּף, וּפְעַם הַשְּׁנִיָּה תִלְמַד עִם ה'בָּאָר הַיֵּטִב' וְכו', וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכָּה לְהִיּוֹת בְּקִי בְּכָל אַרְבַּעַת חֻלְקֵי שִׁלְחַן עָרוּף, וְזֶה עֵקֶר הַשְּׂמִחָה — כְּשִׂזְזוּכִים לְהִיּוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: מְקָרָא, מְשָׁנָה, גְּמָרָא, מְדַרְשׁ וְשִׁלְחַן עָרוּף וְכו'. וְאֵיתָא בְּמִדְרָשׁ (פְּרָשַׁת אָמֵר, וַיִּקְרָא רַבָּה ל, ב): "שֶׁבַע שְׂמִחוֹת" (תְּהִלִּים טו, יא) — שֶׁבַעֲנוּ בְּחֻמֵּשׁ שְׂמִחוֹת: מְקָרָא, מְשָׁנָה, תִּלְמוּד, תּוֹסֵפְתָא וְאַגְדוֹת, עֵינֵי שָׁם; וּבְמִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (מְשָׁלִי טו, ל) אֵיתָא: "מְאוּר עֵינַיִם יִשְׂמַח לֵב" — אֵלּוּ דְבָרֵי תּוֹרָה שְׂמֵשְׂמַחִין לְבוּ שֶׁל אָדָם. וְאֵתְמוּל זְכִיתִי לְלַמֵּד בְּמִדְרָשׁ תְּנַחֲוּמָא, פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית, וְנִתְעוֹרְרִיתִי מְאֹד מְאֹד מִמָּה שְׂאָמְרוּ שָׁם, הָא לְמַדְתָּ, שְׁהַעוֹלָם לֹא נִתְיַסַּד אֱלֹא עַל הַתּוֹרָה, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִתְנָה לְיִשְׂרָאֵל שִׁיתְעַסְקוּ בָּהּ וּבְמִצְוֹתֶיהָ יוֹמֵם וְלַיְלָה, שְׁנֵאָמַר (יְהוֹשֻׁעַ א, ח): "וְהִגִּיתָ בּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה", וְאוֹמֵר (תְּהִלִּים א, ב): "כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ" וְגו'. וְהִזְיָה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם" וְגו', שֶׁבְּשִׁבִיל שׁוֹמְרֵי הַתּוֹרָה עוֹלָם עוֹמֵד וְכו', וְאֵין מִתֵּן שְׂכָרָה שֶׁל תּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה אֱלֹא לְעוֹלָם הַבָּא וְכו', וְעֵינֵי שָׁם נִפְלְאוֹת.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי! עֲשֵׂה הִתְחַלָּה חֲדָשָׁה בְּעֵינֵי זֶה, וְאֵז לֹא תִצְטַרֵּף לְשׁוֹם בְּרִיָּה, כִּי הַתּוֹרָה תְּאִיר לָךְ לְצֵאת מִכָּל חֲשָׁכוֹתֶיךָ, כְּמֵאֵמֶר רַבְּנוּ ו"ל (שיחות-הַר"ן, סימן יט): אֲפִלּוּ אוֹתָן הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּלְכְּדוּ בְּמִצְוֵה רָעָה, וְרַגְלֵיהֶם בְּעַבְרוֹת, אִם יִקְבְּלוּ עַל עֲצָמָם לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם יוֹם וְכו', הַתּוֹרָה תּוֹצִיאָם, עֵינֵי שָׁם.

וְתִרְאֶה לְדַבֵּר מִזֶּה עִם הַבְּחוּר... וְתִרְאֶה לוֹ מִכְתָּבֵי זֶה, וְתִבְקֵשׁ שְׂיִסְבִּיר לָךְ עֵנִין סֵדֵר הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, וְיִחַזְקֶךָ גַּם-כֵּן לְקִיּוּמוֹ. וְעֵינֵי ב'אֲשֶׁר בַּנְחַל" (חֻלְק ה', סימן תרל), וְתִתְחִיָּה אֶת עֲצָמְךָ בְּזֶה, וְרַק

אָשֶׁר א' תל בְּנַחֵל רצו

תּוֹרָה מְכַנְסֶת שְׂמֵחָה בְּלֵב, וְכֵן תַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּהַתְּבוּדוֹת — לִיחַד לְעֲצֻמָּךְ מְקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבָבךְ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֲשֶׁר יִדְבֹּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְאַף שְׁעֲרִין מֵרַחֲשֶׁךְ לָךְ, וְאִינְךָ רוֹאֶה שׁוֹם אוֹר וּתְשׁוּקָה, אֶתָּה, בְּנֵי, אָחִי וְרֵעִי, עֲשֵׂה זֹאת, אִיפּוֹא, מֵהָר וּבְרַח לָךְ אֲלֵיו יִתְבָּרַךְ, וּתְדַבֵּר אֲלָיו יִתְבָּרַךְ, תִּרְאֶה רַק לְדַבֵּר דְּבוּרֶךָ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כִּי כָל דְּבוּר וְדְבוּר מִדְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי עוֹלָה לְמַעְלָה, וּבוֹקֵעַת אֶת כָּל הַרְקִיעִים, וְכֵן חֵם גְּבֻהָ' יִתְהַפֵּךְ (כְּכֹא בְּתֵרָא ע.ג.), וְתִזְכֶּה שֶׁהַבְּנִין שְׂאֶתָּה צָרִיךְ לְהַפְגִּים בְּתוֹכוֹ יִבְנֶה וְיִכְוֶן (עֵינִי לְקוֹטֵי-מוֹהֲרִין, חֶלֶק א', סִימָן ב'), רַק חִזֵּק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד בְּשִׂמְחָה וּבְהַתְּבוּדוֹת, שְׁהֵם שְׂתִי הַרְגָּלִים שְׂאָדָם צָרִיךְ לִילֵךְ בְּהֵן, וְאֲזוּטוֹב לָךְ לְנַצַּח נְצָחִים.

הַפּוֹתֵב בְּחַפְזוֹן מֵרַב טְרָדוֹת וְדוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

תִּכְתֵּב לִי אִם קִבַּלְתָּ מִכְתָּבִי זֶה, וְאִם הִכְחוּר ... חִזֵּק אוֹתָךְ.

א' תל.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר מִטוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה נִגְיָעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגְן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אֲנִי רוֹאֶה שְׁכָל הַבְּעִיּוֹת וְהַצָּרוֹת וְהַמְרִירוֹת שְׁעוֹבֵרוֹת עָלֶיךָ הֵן רַק מַחֲמַת הָעֲצָבוֹת שְׂאֶתָּה מְמַשִּׁיךְ עָלֶיךָ, אֶתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְעַל-יָדֵי שְׂתִהֵיָה בְּשִׂמְחָה — תַּצְלִיחַ בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחֵנִי.

רחצ אשר א' תלא בנחל

ראה להשתדל מאד להתחמץ, כי אפה כבד בחור מבגר, ולדעתי כל הבציות לזה רק ממך בעצמך, שכל שדוף אפה מושך את האף וכו' וכו', ואפה לא רוצה וכו' וכו', אפה צריך לבטל את רצונך לרצונו ותברך, ומה שהיא ותברך יתן לך — זה זיווגך, ועל-כן אל תהיה חכם בעיניך, אלא תתחמץ תכף-ומיד, ורבונו ו"ל הקפיד על דבר זה מאד מאד, ואמר פעם לבחור: אני לא רוצה לראות אותך, עד שתהיה מעטף עם טלית (פאומר שיתחמץ, כי אצל האשפנזים הולכים עם טלית רק אחר החתונה), ועל-כן תדע לך שדבר רבונו ו"ל להיות אדם השלם ולהתחמץ, פמוכא הרבה בזהר הקדוש (נשא קמה:), כי מי שהוא פלג גוף (הינו שלא התחמץ), אין השכינה שורה בו, ולכן תשתדל בכל מיני פנים שבעולם להתחמץ תכף-ומיד. אני מכרח להגיד לך שכל אחד יש לו את זיווגו. אלא האדם מחמת מעשיו הרעים וכו' וכו', הוא דוחה את זיווגו וכו' וכו', כי נתעקם דעתו ומחו, עד שאומר על כל שדוף שהוא לא רוצה אותו וכו' וכו', והבן למעשה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' תלא.

בעזרת השם ותברך, יום שלישי לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל הבחור היקר, יניק וחסים, שותה ממי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מכתבך מערב-שבת-קדש לסדר קרח לנכון קבלתי, ובכל פעם רציתי לכתב לך, אך טרדוטי הרבים עכבוני.

חמדת לבכי! אשרינו ואשרי חלקנו שזכינו להתודע מרבי אמת כזה, רבי המחיה ומשמ"ח ומנח"ם אותנו. טוב להודות להשם

אֲשֶׁר א' תלא בנחל רצט

יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו. והנה במה שבקשת לכתב לך דברי אמת, הלא ספרי רבנו ז"ל בידיך, וכן אתה בצותא עם אנשי שלומנו היקרים, ובפרט שתוכל לשמע מאביך ודודך, אשר תהלה לאל עשו וגם פעלו הרבה בקיום והפצת דעת רבנו ז"ל בעולם.

אהובי, אחי היקר, עכשו אתה בגיל צעיר, אשר אמרו חז"ל (שבת קנב): ינקותא כלילא דנרדא; ואמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות תשיבה, סימן עג, כז): העבודות שאדם עובד את השם יתברך בימי בחרותו, כל יום ערכו יקר משנים רבות של ימי זקנותו. וכמו שכתוב (איכה ג): "טוב לגבר כי ישא על בנעוריו". כי אז עדין לא התרחק מקול הכרוז דלעילא, כי זה רק כמה שנים שירד לזה העולם, ועדין זוכרת נשמתו וכו' (עין לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן רז), על-כן עשה מה שתעשה להתחיל בכל פעם מחדש — הן בהתמדה רבה בתורה הקדושה, שעורים קבועים כסדרן, כרצונו של רבנו ז"ל (עין שיחות-הר"ן, סימן עו), והן בשקיפה נפלאה בהתבודדות, לשית ולספר לפניו יתברך בכל יום את לבך וכל מה שעובר עליך, והן בשמחה, להיות תמיד בשמחה עצומה.

חמדת לבבי! אמרו חז"ל (יבמות קיז): כתיב (משלי כז, יט): "כמים הפנים לפני כן לב האדם לאדם", בדברי תורה כתיב, ופרש רש"י: לפי הפנים והלב שאתה נותן לתורה, לבך עומד עליך וכו', עין שם.

ואמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן יז): כשהתורה תראה לך אהבה, אז לא תרצה שום שכר עולם הבא, רק תרצה את התורה בעצמה וכו', עין שם; כי כפי שאתה תראה פניך בתורה, כמו-כן התורה תראה אליך; ועל-כן אהובי, אחי, חילך באורייתא, ותשקד מאד מאד בה, ואז "וועט דיר השם יתברך אויף אויספירען"ש.

ש) השם יתברך יוציאך מהכח אל הפעל.

ש אֲשֶׁר א' תלב בנחל

וְאָמְרוּ חַי"ל (בְּרִכּוֹת ו.): אֲפִילוּ אֶחָד יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה — שְׂכִינָה עִמּוֹ, וְכֵן תִּרְאֶה לְקַבֵּעַ לְעֲצָמָךְ מְקוֹם קְבוּעַ שְׂאִין שָׁם בְּנִי-אָדָם, וּתְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׂיחָתְךָ וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בַּפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת, בְּאֲשֶׁר יִדְבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְכָל הַקּוֹבֵעַ מְקוֹם לְתַפְלָתוֹ, אוֹיְבָיו נוֹפְלִים תַּחְתָּיו (שָׁם ז:), וְעַקֵּר הָאוֹיֵב הוּא הַיֵּצֵר הָרַע, וְאֵי אֲפָשֶׁר לְבַטְלוֹ, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂקִידָה נִפְלְאָה בַּתּוֹרָה וְהַתְּבוּדוֹת, וּכְשֶׁתִּזְכֶּה לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אֲזַ תִּרְגֹּשׁ נְעִימוֹת בְּחַיִּיךָ, וּבַפְּרָט כִּי מִי יוֹדֵעַ לְהִיכֵן עוֹד תִּתְגַּלְגַּל בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי "מַה" מְצַעֲדֵי גִבּוֹר" (תְּהִלִּים לו, כג), אֲךָ כְּשֶׁתִּהְיֶה רִגִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲזַ לְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה לְבַד, וְתַמִּיד תִּהְיֶה בְּצַוְתָא עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵלְמָלֵא לֹא אֶתִּינָא לְהֵאֵי עֲלָמָא אֲלֵא לְהַתְּוֹדֵעַ מִסּוּד הַ"הַתְּבוּדוֹת", הִיָּה גַם-כֵּן כְּדָאֵי, מְכַל שְׂכֵן וְכָל שְׂכֵן שְׂתִּהְלֶה לְאֵל, וְכִינּוּ לְהַתְּוֹדֵעַ מַעֲצוֹת נִפְלְאוֹת כְּאֵלוֹ, עֲצוֹת מְשַׁלֵּשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעַתִּיק וְכוּ', עֲצוֹת שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא פְּלֵא יוֹעֵץ, שֶׁר שְׁלוֹם וְכוּ'. טוֹב לְהוֹדוֹת לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

וּלְמַעַן הֵשֶׁם לְטוֹבָתְךָ הַנְּצַחִית, תִּרְאֶה לְשַׁמֵּשׁ אֶת זְקִנֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אֲשֶׁר הוּא עֲנִיָּן נִפְלֵא, וּכְמוֹ שְׂאֵמֵר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי: גְּדוֹל שְׁמוֹשָׁה שֶׁל תּוֹרָה יוֹתֵר מִלְּמוּדָה (בְּרִכּוֹת ז:), וְהִבֵּן לְמַעֲשָׂה.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

תַּתְּפַלל בְּעַדִּי, שְׂאֲזַכֶּה לְדוֹר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

א' תלב.

בְּעֶזְרַת הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֵר מִטּוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלַח נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אָהוּבֵי, אַחֵי הַיִּקָּר,

אֲשֶׁר א' תלב בַּנְחַל שא

הַבְּחֹר הַרוֹצֵה לְשִׁתּוֹת מִמִּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְהִנֵּה לְהַשִּׁיבְךָ דְבָרֵי אֲמַת יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת, אִךְ בְּמָה שִׁפְתָּבָה, שְׁעַל-פִּי-רַב אַתָּה מְבַטֵּל אֶת זְמַנְךָ בְּשִׁטּוֹת וְהַבְּלִים וְכוּ', וְאַתָּה יוֹדֵעַ שְׁנֵה מְבִיא אוֹתְךָ אַחֲר־כֶּף לְכָל הַרְע' וְכוּ'. אַחֵי הַיָּקָר, בֵּן הִיא הָאֲמַת — "הַבְּטָלָה הַוּרְגָת אֶת הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת", וְחַז"ל הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (פְּתוּבוֹת נט): הַבְּטָלָה מְבִיאָה לִיְדֵי זְמָה, הַבְּטָלָה מְבִיאָה לִיְדֵי שְׁעָמוּם (שְׁגֵעוֹן), וְרַבּוֹת רְעוֹת יוֹצֵאִין מִבְּטָלָה, וּבַפֶּרֶט עוֹנוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָן, כִּי יֵשׁ לְאָדָם זְמַן לַחֲשֹׁב, וְחוֹשֵׁב מַה שְׁחוֹשֵׁב וְכוּ', עַד שְׁעַל-פִּי-רַב הַבְּטָלָה עוֹקֶרֶת אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי מַהְעוֹלָם הַזֶּה וּמַהְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא בְּחָנָם אָמְרוּ חַז"ל (אָבוֹת ב): "טוֹב תִּלְמוּד תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֶרֶץ, שְׁיִגִיעַת שְׁנֵיהֶם מִשְׁפַּחַת עוֹן", וְעַל-פִּי-רַב הַבְּטָלָה בָּאָה מַעֲצָלוֹת שְׁנוּפְלֹת עַל הָאָדָם בְּכָל פֶּעַם, וְהַעֲצָלוֹת מְבִיאָה לִיְדֵי שְׁנֵה וְתַרְדֵּמָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (מִשְׁלֵי יט): "עֲצָלָה תִּפְּוֵל תִּרְדָּמָה"; וְאָמְרוּ בַּמִּדְרָשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּה יז, ו): תִּחַלַּת מִפְּלָה שְׁנֵה דִמְךָ לִיָּה וְלֹא לְעֵי בְּאוֹרֵיתָא, וְלֹא עֶבֶיד עֲבִידְתָּא, עֵינִן שָׁם; וְכַתִּיב (שָׁם כו, יד): "הִדְלַת תְּסוּב עַל צִירָה וְעֲצַל עַל מִשְׁתּוֹ"; עַל-כֵּן, אָהוּבִי, אַחֵי, מַה שְׁעֵבֵר עֵבֵר, חֲזַק וְאַמֵּץ עַל-כָּל-פָּנִים מַעֲכָשׁוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה תְּדַשָּׁה לְגַמְרֵי כְּאֵלוֹ לֹא הִנֵּה שׁוּם דְּבָר, וְשְׁכוּחַ תִּשְׁפַּח אֶת כָּל הָעֵבֵר עֲלֶיךָ עַד רַגַע זֶה, וְתִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כְּאֵלוֹ עַתָּה נוֹלֶדֶת מִחֲדָשׁ, וְתִרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד בְּמִדַּת הַזְּרִיזוֹת, לְהִיּוֹת זְרִיז בְּכָל עֲנִינֶיךָ, וְלַעוֹלָם אֵל תִּחְשֹׁב בְּשׁוּם דְּבָר הַרְבֵּה, שְׁקוֹרִין 'אֵיבָעֵר טְרַאכְטֵן', כִּי כָּל זֶה הוּא בְּכָלֵל חֲמֵרוֹת יִתְרוֹת, אֲשֶׁר רַבְּנֵי ז"ל הִזְהִירוּנוּ מְאֹד מְאֹד לְבָרִחַ מִזֶּה (עֵינִן לְקוּטִי-מוֹהֲרֵין, חֶלֶק ב', סִימָן מֵד וּבַתְּפִלָּה שְׁעִלִּיה), וְהַעֲקָר תִּשְׁתַּדֵּל שְׁלֹא יִהְיֶה לְךָ זְמַן כָּלֵל — הֵן שְׁתַּלְמַד הַרְבֵּה שְׁעוֹרִים קְבוּעִים כְּסִדְרָן כְּמוֹ שֶׁהִזְהִירוּנוּ רַבְּנֵי ז"ל

ת) יִשָּׁן וְאֵינוֹ יִגַּע בַּתּוֹרָה וְלֹא עוֹבֵד עֲבוּדָה.
א) לְחֹזֵר וּלְהַרְהֵר.

ש ב אֲשֶׁר א' תלב בנחל

(שיחות-הר"ן, סימן עו), שתלמד בכל יום הרבה פרקי משניות ודפי גמרא וסימנים בשלחן ערוך וכו' וכו', וכן תחדש הרבה חדושי תורה, אשר רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קה), שהיא תקון גדול להרהורים רעים, וכן על-ידי-זה תנצל מבטלה. והעקר שתהיה לה אמונה בחדושים שאתה מחדש, ותדע שהם יקרים אצלו ותברך (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא), ועל כלם — תתמיד מאד מאד בספרי רבנו ז"ל, שהם הם התבלין נגד היצר הרע, ובלעדי עצותיו הקדושות של רבנו ז"ל, אי אפשר להתקיים באמת בזה העולם, והעקר לא לדחף מיום לחברו, כמובא בילקוט משלי (רמז חתקמה): "נרדם בקציר בן מביש" וכו' (משלי י, ה), תלמיד חכם שונה שנים ושלשה פרקים בשבת, שנים ושלשה דברים ביום, שתיים ושלש פרשיות בחדש, נמצא עשיר לאחר זמן, ועליו נאמר: "וקובץ על יד ירבה", אבל אם אומר: למחר אני לומד, למחר אני שונה, נמצא שאין בידו כלום וכו', עין שם.

והעקר לידע שאין לו רק היום הזה, באשר גלה לנו רבנו ז"ל הגלוי הנפלא של (תהלים צה, ז): "היום' אם בקולו תשמעו" (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ערב), והארכתי בזה בספרי "שמירת הזמן", ורואים שכל הצרות והיסורים שיש בזה העולם ועובר מה שעובר, הוא רק מחמת בטול זמן, וכל הרוצחים והגנבים באים מזה, וכן רבם אלו שמאבדים את עצמם לדעת, נמשך רק מחמת בטול זמן, שאין לו מה לעשות, והבטלה הורגת אותו לגמרי.

על-כן, חמדת לבבי, מה טוב ומה נעים, שתבקש מהשם ותברך, שיומן לה איזו משרה או איזו מלאכה לכמה שעות ביום, ושאר הזמן תתמיד בתורה ובחדושי דאורייתא, ואז טוב לה לנצח. ורואים, שמי שיש לו איזו משרה או מלאכה, בנקל לו אחר-כך לקבץ לעצמו עתים לתורה יותר ממי שאינו עוסק במלאכה כלל, כי העניות מעברת על דעתו ועל דעת קונו.

אקווה שתוציא מזה רמזים לעצמך פי קשה וכבד לומר לחברו:

אֲשֶׁר א' תלג בְּנַחֵל שג

עֲשֵׂה כָּךְ אוֹ עֲשֵׂה כֵּן, כִּי כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ מִחַ וְדַעַת אַחֲרַת, וְעוֹבְרִים
עָלָיו עֲנִינִים אַחֲרֵים וְכוּ', הָעֵקֶר לְהִבִּין בְּעֲצֻמוֹ אֶת הָרְמִזִּים שְׁמֵרְמִז
לוֹ רַבְּנוּ ו"ל (עֵינֵי לְקוּטֵי מוֹהֲרֵ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ז'). וְעַל כָּלֵם — לְהִיּוֹת
תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְתַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת אִךְ וְרַק
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה תָּמִיד, וְתִרְקַד בְּכָל יוֹם רַקוּדִים. וּמָה טוֹב וּמָה נְעִים
שְׂתַקְנֶנָּה לְעֲצֻמָּךְ אֵיזָה כָּלִי זְמַר לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצֻמָּךְ תָּמִיד, כִּי הַשְׂמִיחָה
מְבַרְרַת אֶת הָרוּחַ טוֹבָה, וּמְבַטְלַת אֶת הָרוּחַ רָעָה שְׁנִכְנַסְתָּ בְּאָדָם.

הַהֲכָרַח לְקֶצֶר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' תלג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישֵׁי לְסֵדֶר מְטוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

הַיָּמִים הָאֵלֶּה יִתְהַפְּכוּ לְיָמִים טוֹבִים, וְיִתְגַּלֶּה הָאוֹר הַגָּנוּז לְכָל
יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָטִיּוֹת אֶל אֶהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבַּחּוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד,
צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְכָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַחֶסֶד, מִיָּם
חַיִּים, הַמְטַהֲרִים מִכָּל זָהָמָה, הֵלֵא הוּא נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

מִכְתָּבְךָ מִיּוֹם רַבִּיעֵי לְסֵדֶר בְּלֶק לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד מְצֻטָּעֵר
אֲנִי בְּצַעֲרֶךָ הַקָּשָׁה, שְׂגָם שָׂם נִתְגַּבֵּר עָלֶיךָ יְצָרְךָ, וְנִכְשַׁלְתָּ בְּמָה
שְׁנִכְשַׁלְתָּ וְכוּ'.

חֲמַדַּת לְכָבִי! צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבֵי, אַחֵי, שְׂאֵפְלוֹ נֶפֶשׁ שֶׁל קָטָן
בְּיִשְׂרָאֵל, כְּשׁוֹזֹכָה הוּא לְהַכְנִיעַ תְּאֻנּוֹתוֹ, לֹא לְעֲשׂוֹת מָה שְׁהֵיֶצֶר
מְסִיתוֹ, וּמוֹנֵעַ אֶת עֲצֻמוֹ מִלְחָשֵׁב בְּרַע, וּמְשַׁתְּדֵל בְּכָל כַּחוֹ לְעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא גוֹרֵם הַתְּעוֹרְרוֹת וְהַעֲלָאת מִיָּן נוֹקְבִין לְהַשְׁפִּיעַ
וּלְהַחֲיוֹת אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, וַיֵּשׁ בְּכַחוֹ לְפַעֵל דְּבָרִים נְשָׁגְבִים, וְזוֹכָה
שְׂרִיד עָלָיו אוֹר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד, וְנִשְׁמוֹת צְדִיקִים יִתְעַבְּרוּ בּוֹ,

דש אָשֶׁר א' תלג בַּנְחַל

וַיַּעֲזָרוּ לוֹ בַּעֲבוּרָתוֹ וּבַהֲשָׁגַת רְזִין וְחִדּוּשֵׁי תוֹרָה חֲדָשִׁים. וְהַעֲקָר לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּאַמֶּת בְּכָל לְבוֹ וּבְכָל נַפְשׁוֹ בְּשֵׁרֵשׁ רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שְׁעַל יָדוֹ תִּהְיֶה לוֹ עֲלֵיָהּ יִתְרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל יָדוֹ יִתְבַּרֵּר לְטוֹב. אַךְ תִּרְאֶה לְבִקֵּשׁ רַחֲמִים בְּכִיָּה וּבְתַחֲנוּנִים לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ שֶׁלֹּא תִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ, וּבִפְרָט מִי שִׁיּוֹדֵעַ מְכַאוּבֵי נַפְשׁוֹ וְנִגְעֵי לְבָבוֹ, צָרִיךְ לִידַע, שְׁעָלָיו אוֹרֵב מְאֹד מְאֹד הַסֵּמ"ךְ-מ"ם לְהִרְחִיקוֹ מִהַצַּדִּיק הָאֱמֶת הַזֶּה, אָשֶׁר כָּל תְּקוּנוֹ הַנִּצְחִי תְלוּי בּוֹ; וְעַל-כֵּן, אַחֵי הַיָּקָר, בֵּין תְּבִין אֵת אָשֶׁר לְפָנֶיךָ, וְאַחַז עֲצָמָךְ בְּכָל גִּימֵי נַפְשֶׁךָ בּוֹ וּבְתַלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר, שֶׁהֵם הַצַּדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה (וְלֹא אַחֲרֵים מִכָּל שָׁכֵן הַחוֹלְקִים, וְדו"ק).

וְהִנֵּה, אֶהוּבֵי, אַחֵי הַיָּקָר, זוֹ תְּקוּנָתִי וְזוֹ נִחְמָתִי, שֶׁתִּהְלֶה לְאֵל, נִסְעֶת לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאַתָּה בְּצוּתָא עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים, וּבְנֵדָאֵי צוּדֵק ר' ... גֵּרוֹ יְאִיר, שֶׁהִיָּה טוֹב שֶׁתִּפְנֵס אֶל יְשִׁיבְתָנוּ "חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב", וְאוּלַי עַל-יְדֵי שֶׁתִּפְנֵס לְשָׁם, תִּזְכֶּה לַעֲשׂוֹת הַתְּעוֹרְרוֹת בֵּין הַבַּחוּרִים, לְקַבֵּעַ לַעֲצָמָם קְבִיעוֹת חֲזָקָה בְּסֵדֶר הַלְמוּד שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, כְּאֲשֶׁר דִּבְרַנּוּ פָּנִים אֶל פָּנִים בְּהִיוֹתָךְ פֹּה. וּבְרוּךְ ה', תִּהְלֶה לְאֵל, אֲנִי רוֹאֶה מִכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ אֵינְךָ נוֹפֵל בְּדַעְתָּךְ, רַק אַתָּה בּוֹרַח אֶל הַתּוֹרָה וּמָה מְאֹד שֶׁמְחַתְּנֵי בְמָה שֶׁכְּתִבְתָּ שֶׁאַתָּה אוֹחַז בְּסֵדֶרְךָ בְּש"ס בְּמִסְכַּת סִנְהֶדְרִין, וּבְשִׁלְחַן עֲרוּךְ (יִזְרָה דְּעָה, הַלְכוֹת מְזוּזָה), חֲבָלִים נִפְלוּ לִי בְנַעֲמִים, רְאֵה גַם רְאֵה אֱמֶת דְּבְרֵינוּ, הֲלֹא לֹא נִשְׁאַרוּ מֵאַתָּנוּ רַק אֵלוֹ הַמִּסְכָּחוֹת וְהַסִּימָנִים בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ, וּמָה הִיִּית עוֹשֶׂה בְּלַעֲדֵי עֲצוּתוֹ הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וְעַל-כָּל-פָּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא נָא וְנָא לֹא לְהַתְּבַלְּבֵל מֵאַחֲרֵים שְׁחוֹלְקִים עַל דְּרָךְ הַלְמוּד הַזֶּה, מָה לָךְ וְלָהֶם, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כִּי בְּלַעֲדֵי דְרָךְ זוֹ לֹא הִיִּית זֹכֶה לְסִיִּם כָּל-כָּף, וּמָה גַם שֶׁאַמְרוּ חַז"ל (ירוּשְׁלַמִּי, רֹאשׁ הַשָּׁנָה): כֵּינֵן שֶׁקְּבַלְתֶּם עָלֵיכֶם עַל תּוֹרָה, מַעֲלָה אֲנִי עָלֵיכֶם כְּאֵלוֹ לֹא חֲטַאתֶם מִימֵיכֶם; וּבַזֶּה הַקְּדוּשׁ (קְדוּשִׁים פ.א.) אָמְרוּ: "לֹא אֶתְדַכִּי בַר נֶשׁ לְעֵלְמִין אֶלָּא בְּמִלִּין דְּאוּרִיתָא וְכוּ', עֵינִ שָׁם; וּכְבֵר הָאֲרַכְנוּ מִזֶּה הַרְבֵּה, וּבִפְרָטִיוֹת בְּאָשֶׁר

אֲשֶׁר א' תלג בַּנְחַל שֶׁה

בַּנְחַל (חֶלֶק ה' ו'), לֵךְ נָא וּרְאֵה שְׁמָה (מִכְתָּבִים: תרל, תרעג), וְעַל-כָּל-פְּנִים אֵיךְ שִׁיחָהּ וְאֵיךְ שִׁיסַבֵּב עִמָּךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, צָרִיךְ שֶׁתִּדַע שְׁלֹא בְּחִנָּם הַמְּשִׁיךְ אוֹתְךָ רַבְּנוּ ז"ל לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלֹא שֶׁתַּעֲשֶׂה הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה בֵּין הַבְּחוּרִים לְלַמַּד שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן, אֲשֶׁר זֹהי חִיוֹת אֲמִתִּית וּבֵית מְנוּס נִפְלֵא לְכַרַח מְכַל מִינֵי פְּגַעֵי הַזְּמַן. וְהַעֲקָר שֶׁבְּכָל הַעֲקָרִים — רְאֵה גַם רְאֵה לְיַחַד לְעֲצָמְךָ מְקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שֶׁם בְּגִי-אָדָם, וּבִפְרֻט שְׂאֵתָה יוֹצֵא בֵּין הַהָרִים, וּתְפַרֵּשׁ כָּל שִׁיחָתְךָ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּתְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מַה שְׂאֵתָה צָרִיךְ, וּתְגַלֶּה לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ אֵת כָּל לְבָבְךָ וּתְסַפֵּר לוֹ יִתְבַּרֵךְ כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאִף שְׁעֲרֵי אֵינְךָ רוֹאֶה שׁוֹם פְּעֻלָּה, אָחִי, חֲזַק, חֲזַק! וְאַחַז בְּזֶה, כִּי בּוֹא יָבוֹא יוֹם יִשׁוּעָתְךָ, וְתִזְכֶּה לְהַכְּנִס אֶל הַבְּנִין הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּבְנְה מִתּוֹרָתְךָ וּמִתְפִלָּתְךָ וּמִשִּׁיחָתְךָ, וְתִרְאֶה לְהַתְפַּלֵּל הַשֵּׁלֶשׁ תְּפִלוֹת מְלֶה בְּמֶלֶה, כִּי הֵן בּוֹנוֹת שֶׁלֹּשׁ מַחִיצוֹת שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה מַחִין לְהַנְצִל מִתְּאֻנֹת נְאוּף (עֵינִי לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ח'), וְהֵן מִמְּשִׁיכוֹת אוֹר וְזִכּוֹת הָאֲבוֹת (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נה). וְעַל כָּלֵם — לְהִיּוֹת אֵךְ וְרַק בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, 'מְשׁוֹנָה פְּרִיילִיךְ'. וְתַהֲלֶה לְאֵל, יֵשׁ וְיֵשׁ לְךָ עַל מַה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, שֶׁתַּהֲלֶה לְאֵל, זְכִיתָ לְהַבְּרָא מְזַרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשִׂנִי גוֹי, וְתַהֲלֶה לְאֵל, אֵינְךָ מִתְנַגֵּד עַל הָאוֹר הָאוֹרוֹת שֶׁהוּא רַבְּנוּ ז"ל; טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ עַל כָּל הַחֲסָד חִנָּם שֶׁעָשָׂה עִם קְטַנֵּי עַרְךָ וּשְׁפִלִים כְּמוֹנוּ.

וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, אָחִי, שֶׁבְּלְבוּלִים עוֹבְרִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל פַּעַם בְּאַפְנִים חֲדָשִׁים, וְעַל-כֵּן אָסוּר לְפַלּ בְּדַעְתּוֹ אֶפְלוּ רַגַע אֶחָד, וְצָרִיךְ שֶׁתִּזְכֹּר תָּמִיד אֵת גְּדֻלַּת הַחֲסָדִים וְהַיְשׁוּעוֹת שֶׁכָּבֵר עָשָׂה עִמָּךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ עַד הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה הַזֹּאת, כַּמָּה הֵצִיל אוֹתְךָ מִחֲלָאִים וּמִכְאוּבִים קָשִׁים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְכַמָּה וְכַמָּה גְּסִים וְשִׁדוּד הִטְבַּע כָּבֵר עָשָׂה עִמָּךְ וְכוּ', וְכָל מַה שֶׁתִּזְכֹּר זֹאת, כְּמוֹ-כֵן תִּזְכֶּה שֶׁיִּתְרַחֵב לְבָבְךָ וְדַעְתְּךָ, וְגַם עֲכָשׁוּ יַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ גְּסִים וְנִפְלְאוֹת חֲדָשִׁים; כִּי הַעֲקָר שֶׁיִּזְכֶּה שֶׁיַּעֲשֶׂה עִמּוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ גְּסִים וְנִפְלְאוֹת חֲדָשִׁים, הוּא כְּפִי הַכְּנֵתוֹ וְאַמּוֹנְתּוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵךְ,

שׁו אֲשֶׁר א' תלד בנחל

וכן התחזקו ותו שמתחזק את עצמו להאמין בעצמו, שעדין גם לו יש תקנה טובה, וגם הוא חשוב בעיניו יתברך. ודע לך כשאדם בשמחה תמיד, הרי הוא מצליח ברוחניות ובגשמיות ואין עליו שום דין או צמצום, וזוכה לצאת מכל מיני מצרים, כי השמחה מרחבת ומיַשֶׁבֶת את המחין, וכשיש לאדם ישוב הדעת, אז נגאל מהכל, כי "דעת קנית מה חסרת", וכש"דעת חסרת מה קנית" (נדרים מא), כי הכל תלוי כפי הדעת, ועקר שלמות הדעת הוא לידע ולהודיע ולהודיע, אשר השם יתברך מלא כל הארץ כבודו, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוף כל עלמין, ושום דבר לא נעשה מעצמו, והכל לכל משגח בהשגחה פרטית; אשרי הזוכה לשמח תמיד, ויזכה להגיע אל שלמות הדעת, שבו תלויה הגאולה בכלליות ובפרטיות. ולמען השם לטובתך הנצחית, שב בקרן זוית והתמיד בתורה ובעבודת השם יתברך, ואל תבלבל את עצמך מאחרים כלל, ואז וועט דיר השם יתברך אויף אויס פירען.

...?דידך לנצח...

תבקש הרבה עבורי בכל המקומות הקדושים, שאזכה להתישב בארץ ישראל, ואזכה להדפיס את כל הספרים שיש תחת ידי בכתב יד.

א' תלד.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

שלום וברכה אל האברכים היקרים באי בית מדרשנו חסידי ברסלב, גרם יאיר לנצח.

מכתבכם הארוך עם כל החתימות לנכון קבלתי, עלי להצהיר לפניכם כי בעל הבית של העולם הוא הקדוש-ברוך-הוא, ועל-כן

(ב) השם יתברך יוציאך מהפח אל הפעל.

אָשֶׁר א' תלה בנחל שז

צְרִיכִים לְבָרַח רַק אֲלֵיו יִתְבָּרַךְ, וְלֹא אֶל שׁוֹם בְּשׁוֹר וְדָם, כִּי אִף אֶחָד
לֹא יַעֲזֹר לָכֶם, וְלָכֵן אָנִי מִצִּיעַ שְׁתַּעֲשׂוּ בֵּינְכֶם מִגְבִּית תְּפִלָּה, שְׂכָל
אֶחָד יִגְדֹב שְׁעָה אַחַת בַּיּוֹם לְהִתְפַּלֵּל אִף וְרַק עַל נִקְדָּה זוֹ, מִה שְׂאֵתָם
צְרִיכִים, וְלֹא לְדַבֵּר מַדְבּוּרִים אַחֲרֵים, אִף וְרַק מְזֵה, וְאִז תִּרְאוּ אִיךָ
שְׂכָל הַקָּמִים עֲלֵיכֶם יִפְלוּ תַּחַת רַגְלֵיכֶם, וְלֹא רַק שְׂלֵא יִסְגְּרוּ אֶת
הַבֵּית-מִדְרָשׁ הַנִּקְרָא עַל שֵׁם רַבֵּנוּ ז"ל "בְּרֶסֶלְבֵר שְׁטִיבֵל", אֲלֵא עוֹד
יִשְׁפְּצוּ אֶת זֶה וַיִּתְקַנּוּ שֵׁם כָּל הַתְּקוּנִים, בְּתוֹנְנֵי בְּזֵאת, וְתִרְאוּ שְׁזֵה
יִצְלִיחַ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתוֹ לְדִין תּוֹרָה, אֲשֶׁר "שְׂוֹא תְּשׁוּעַת
אָדָם" (תהלים ס, יג), וְהַכֹּל מִשְׁחָד וְכוּ', יוֹתֵר טוֹב לִילֵךְ אֶל הַשׁוֹפֵט
הַעֲלִיּוֹן, וַיִּמְתְּקוּ מִכְּלָנוּ כָּל הַדִּינִים, וְנִנְכָּה לִישׁוּעוֹת רַבּוֹת.

הַמְצִיפָה שְׁתִּכְתְּבוּ לִי אִם קִבַּלְתֶּם אֶת הַצָּעָתִי.

א' תלה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֹדֵר מִטוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבָרָךְ ... גִּירוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי אֶת מִכְתְּבְּךָ.

וְהִנֵּה בְּעֵינַי תְּשׁוּבָה שְׂפִתְכֶת וְכוּ', יְדוּעַ לָנוּ הַתּוֹרָה "קָרָא אֶת
יְהוֹשֻׁעַ" (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ו'), שְׁשֵׁם מְדַבֵּר רַבֵּנוּ ז"ל מִהִי
שְׁלֵמוֹת הַתְּשׁוּבָה — יִשְׁמַע בְּזִיוֹנוּ וַיְדַם וַיִּשְׁתַּק, וְזֶה מְכַנִּיעַ אֶת הַדָּם
שְׂבַחֲלֵל הַשְּׂמָאֵלִי, וְעַל-יְדֵי דְמִימָה וַיִּשְׁתִּיקָה עוֹלָה עַד הַפֶּתֶר, וְזוֹכָה
שְׂיֵאִיר עָלָיו מְלֵךְ אֵל עֲלִיּוֹן כְּבוֹד אֱלֹקֵי, וְלָכֵן הַשְּׂמֵר מְאֹד מְאֹד לֹא
לְעֵנוֹת לְמִתְרַפֵּי וְלְמַבְזֵי נַפְשָׁךְ, וְאִף שְׂכּוֹאֵב לָךְ מְאֹד מְאֹד — לְמָה
יְהִי כֶּכָּה שְׂאֵלָה בְּנֵי-אָדָם שְׁעֲשִׂיתָ לָהֶם טוֹבוֹת, יִשְׁלְמוּ לָךְ רְעוֹת
רַבּוֹת וְכוּ', עִם כָּל זֹאת עֲצַתִּי אֵלֶיךָ — שְׂתַק, שְׂתַק! וְתֵאִיר עֲלֶיךָ
אוֹר הַשְּׂכִינָה. וְרֵאִיתִי בְּסִפֵּר "שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה" מִהַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ ר'
יַעֲקֹב אַבּוּחֶצִירָא ז"ל, אֲשֶׁר עָקַר הַתְּשׁוּבָה תְּלוּיָה בְּשִׁתִּי שִׁינִין, כִּי

שח אָשֶׁר א' תלו בַּנְחָל

שי"ן היא הבינה וכן שי"ן היא המלכות, וצריכים לעשות שלום ביניהם, וכן צריכים ליחד את אבא ואמא יחד, שהם שמות י"ה, וכן ליחד את זעיר ונוקבא יחד שהם שמות ו"ה, וזה ראשי תבות ת'ש'ו'ב'ה', ה'תשובה ת'עשה ש'לום ב'שמים ו'ארץ, שזה היחוד השלם והעקר, לכוון תמיד בשמות של נוקבא דפרדשקא המוכא (בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב'), שהם: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קמ"ג, קנ"א, שביתד יש בהם ע' אותיות וז' שמות, וביתד הם תבת עז, וזה סוד (משלי יח, י): "מגדול עז שם הנו"ה בו ירוץ צדיק ונשגב", כי תכף ומיד כשמניחים את אלו הז' שמות שכלול בהם העי"ן תבות, על-ידי זה בו ירוץ צדיק, כי הצדיק תמיד דבוק בעולמות העליונים, ועל-כן ראה לנסע אל הצדיק, והוא ימשיך עליך אור וזיו ודבקות גדולה, אשרי מי שמתקרב אל רבנו ו"ל, ואז טוב לו בזה ובכא לנצח נצחים.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ואולי יש לומר שזה (תהלים קיט, קסב): "שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב", כי מתחברות שתי השינים יחד, אז "אני מוצא שלל רב" — הן הטפות שאבדתי על-ידי חטאי המרבים, ודו"ק.

א' תלו.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר מטות-מסעי התשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל האברך היקר לי מאוד, שותה ממי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו, היוצא משלש ראשונות דעתיק וכו' ... גרו יאיר.

לכוון קבלתי את מכתבך הארוך. מה אמר לך, ידידי היקר, ראוי לך לשמח מאד מאד, בפרט עכשו בימי בין המצרים צריכים

אֲשֶׁר א' תלו בַּנְחָל שט

לְהִתְחַזֵּק בְּיוֹתֵר, כִּי בְיָמִים אֵלּוּ צְרִיכִים לְבַכּוֹת הַרְבֵּה עַל חֲרַבַּן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, חֲרַבַּן בֵּית הַמִּחִין, כִּי בְּאַמַּת נִמְצָא אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַבַּיִת מִקְדָּשׁ שֶׁהוּא הַמֶּמֶח שָׁלוּ, וּכְשֶׁמִּתְקַלְקֵל עַל-יְדֵי פָגַם הַבְּרִית, אִז מֵר וְחִשָּׁף לוֹ, וְעָקַר הַמֶּמֶח הוּא אֹרֹו יִתְבָּרַךְ, שֶׁמֵאִיר לוֹ תָּמִיד אַמַּתַּת מְצִיאֹוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל כְּשֶׁנִּחְרַב הַמֶּמֶח, אִז חִשָּׁף לוֹ, וְעַל זֶה צְרִיכִים לְבַכּוֹת וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שֶׁיַּחֲוֶס וַיִּרְחַם עָלָיו, וַיֵּאִיר לוֹ אֶת מַחֹו, שֶׁזֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה כָּל גּוֹפּוֹ מִקְדָּשׁ.

מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים אִם תִּזְכֶּה לֹאמֵר בְּכָל לַיְלָה תִּקְוֹן חֲצוֹת, וְאֵל תִּחְשַׁב שֶׁזֶה דְּבַר כָּל-כֶּף קָשָׁה, סֵף הַכָּל עֲשָׂרִים דְּקוֹת, אֲבָל אִז הוּא עֵת רְצוֹן גָּדוֹל בְּשָׁמַיִם וּפְדִיּוֹן עֲלִיוֹן, עַל-כֵּן אֲשָׁרִי וְאֲשָׁרִי מִי שֶׁנִּזְהָר לֹאמֵר בְּכָל לַיְלָה סֹדֵר תִּקְוֹן חֲצוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתְּקוּ מִמֶּנּוּ וּמִבֵּיתוֹ כָּל הַדֵּינִים, וְרוֹאִים שֶׁבְּנֵי-אָדָם מִחֲפָשִׁים עֲצוֹת אֵיךְ לְהִנָּצֵל מִדֵּינִים וְאֵיךְ לְהִנָּצֵל מִצְרוֹת, רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ כָּל-כֶּף הַרְבֵּה נִפְלְאוֹת עַל מַעֲלַת אַמִּירַת תִּקְוֹן חֲצוֹת, עַד שֶׁהָאָדָם מִתְרַשֵּׁל וְכוּ' וְכוּ'.

אוֹדוֹת שֶׁשָּׂאֵלָתָּ בְּעִנְיֵן קַפְסָאוֹת שְׁמוּרִים אִם צְרִיכִים טְבִילָה וְכוּ', רְאִיתִי בְּפוֹסְקִים שֶׁמְבִיאִים, שֶׁכָּל זְמַן שֶׁהִמְאָכְלִים וְהִמְשָׁקִים בְּתוֹכָם, בְּוַדָּאִי אֵין צְרִיכִים טְבִילָה, אִף שֶׁמִּיִּצְרִים עַל-יְדֵי נְכָרִים, כִּי הַכָּלִים בְּטָלִים לְגַבֵּי הַמְּאָכֵל, אֲפֵלוּ אַחֲר־כֶּף כְּשֶׁכָּבַר הוֹצִיא אֶת הַמְּאָכְלִים מִהַכָּלִי, וְרוֹצִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּקַּפְסָה, אֵין צְרִיכִים טְבִילָה, כִּי אֵין שֵׁם כָּלִי עָלֶיהָ, וּמֵה גַם רַב הָעוֹלָם אֵין מְשַׁתְּמָשִׁים בַּקַּפְסָאוֹת שְׁמוּרִים רַק מְעוֹט דְּמְעוֹט, וְעַל-כֵּן לֹא יְכוּלִים לְקַבֵּעַ עַל זֶה שֵׁם כָּלִי, וּמֵה גַם כְּשֶׁנֶּעֱשֶׂה הַכָּלִי הוּא בְּיַד יִשְׂרָאֵל, וְאֵין חֲיָבִים בְּטְבִילָה כֶּף כְּתִבּוֹ הָאֲחֻרוֹנִים, וְלִכֵּן לֹא רְאִיתִי שֶׁיֵּשׁ לְטָבֵל קַפְסָאוֹת שְׁמוּרִים אִף אִם מְשַׁתְּמָשִׁים בָּהֶם.

מֵה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, עֲלִינוּ לְטָבֵל אֶת גּוֹפְנוֹ בְּכָל יוֹם בְּמִקְנֵה כְּשֶׁרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְטָהַר אֶת עַצְמֵנוּ מִבַּיִת וּמִבְּחוּץ. וּמוֹהַרְנֵי'ת ז"ל הַבְּטִיחַ, שֶׁמִּי שֶׁיְהִיָּה חֲזָק בְּכָל יוֹם בְּטְבִילַת מִקְנֵה

שי אֲשֶׁר א' תלז בַּנְחַל

לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, מִבְּטַח לוֹ שְׁלֵא יֵצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם בְּלִי תְּשׁוּבָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

א' תלז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר מִטּוֹת־מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחִי וְרַעִי,
הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד מְאֹד, צָמוּד בְּפְנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים,
שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל הַנוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר
וַיִּזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר קִבַּלְתִּי אֶתְמוּל, וְאַף שֶׁטְרַדוֹתֵי רַבּוֹ מְאֹד, אָמַרְתִּי
לְקַיֵּם רְצוֹנְךָ לְכַתֵּב לְךָ תִּכְף־וּמִיד. וְמָה אִמַּר לְךָ, יָדִיד נִפְשִׁי, שֶׁמִּחְתַּנִּי
מְאֹד בְּזָה שְׁכַתְּבָתְךָ, שֶׁתְּהִלָּה לְאֵל, הַתְּחִלַּת לְדַבֵּר עִם חֲבֵרְךָ מִרְבֵּנו
ו'ל, וְגַם מִסְרַתְךָ לֹא מִכְתָּבִים — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, וְהוּא קְרוֹיב הַגְּאֻלָּה
מִמֶּשׁ. וְעַל־כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֵׁישׁ לוֹ חֶלֶק בְּזֶה, לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת רְבֵנו
ו'ל בְּעוֹלָם. רְאֵה גַם רְאֵה מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה עִם מְקַרְבֵּי חֲדָשׁ כְּשׁוֹזְכָה
לְהַתְּנוּדַע מִרְבֵּנו ו'ל, מִיַּחַד לְעֲצָמוֹ מְקוֹם פְּנוּי שְׁאֵין שֵׁם בְּנִי־אָדָם,
וּמְפָרֵשׁ שִׁיחְתּוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבוֹ כְּאֲשֶׁר
יְדַבֵּר וַיִּסְפֹּר אִישׁ עִם רַעְהוּ, וּמַעֲלַת הָעֲנִיָּן הַזֶּה — אֵין לְשַׁעַר וּלְסִפּוֹר
כָּלֵל, לֹא בַּפֶּה וּמְכַל שֶׁפֶן בְּכַתְּבִי, כִּי הַתְּפִלָּה הַיָּא הַמְּקַשְׂרֶת וּמִיַּחְדָּת
אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי עַל שֵׁם זֶה נִקְרָאת הַתְּפִלָּה קְרִיבָן, שֶׁמְקַרְבֶּת אֶת
הָאָדָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמְקַרְבֶּת וּמִיַּחְדָּת וּמְשַׁלְּבֶת אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת
(כְּמוֹבָא בְּפָרִי עֵץ חַיִּים בְּהַקְדָּמָה). וּכְשֶׁאָדָם מִתְּמִיד בְּתְפִלָּתוֹ וְשִׁיחְתּוֹ בֵּינו
לְבֵין קוֹנוֹ, יְכוּל לְזָכוֹת לְבוֹא לְבִטּוּל כְּזֶה, עַד שְׁלֵא יִרְאֶה וְלֹא יִשְׁמַע
וְלֹא יִרְגִישׁ מִשׁוֹם דְּבָר רַק אֶמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ (עֵין לְקוּשִׁי־מוֹהֲרָן,
חֶלֶק א', סִימָן נב), כִּי יִפְלֵל בְּמַחְיָב הַמְצִיאֹת.

וְכֵן תִּכְף־וּמִיד כְּשׁוֹזְכִים לְהַתְּנוּדַע מִרְבֵּנו ו'ל, קוֹבְעִים לְעֲצָמָם

אֲשֶׁר א' תלו בנחל שיא

שְׁעוּרֵינָּן כְּסִדְרָן בְּגִמְרָא, בְּשִׁלְחָן עָרוּף וּבְמִשְׁנֵיּוֹת וְכוּ' וְכוּ', וּבְזִמְן קָצֵר מְסִימִים מְסַכֵּת אַחַר מְסַכֵּת. וּמַעֲלַת רַבּוּי הַלְמוּד זֶה — אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּלֵל, כִּי אֶפְלוּ כָּל מִצְוֹתֶיהָ שֶׁל תּוֹרָה אֵינָן שְׁוֹת לְדַבֵּר אַחַד מִן הַתּוֹרָה (ירושלמי, פֶּאֶה, פֶּרֶק א', הַלָּכָה ח'). וּכְמוֹ-כֵן עַל-יַדֵּי הַתְּקַרְבוֹת אֲמַתִּית אֶל רַבּוּנוּ ו'ל, נִשְׁתַּנֵּה הָאָדָם לְגִמְרֵי, וְכָל הַשְּׁקִפְתּוֹ בְּחַיִּים מִשְׁתַּנֵּה, וְכָל רְצוֹנוֹ וְכִסּוּפֵיּוֹ הֵם רַק דְּבַר אַחַד — אֵיךְ לְשׁוּב וּלְהַכְלִיל בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמֵרַב כְּסוּפֵיּוֹ וּרְצוֹנוֹתָיו, נִכְנָסֶת בּוֹ שְׂמֵחָה וְחִדְוָה עֲצוּמָה, כִּי "עַז וְחִדְוָה בְּמִקּוּמוֹ" (דְּבָרֵי-הַיָּמִים-א טז, כז), וְכָל מָה שֶׁהָאָדָם זֹכֶה לְהַתְּוַדַּע מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כְּמוֹ-כֵן נִכְלָל בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּכְמוֹ-כֵן זֹכֶה לְשְׂמֵחָה עֲצוּמָה לְשִׂמְחַת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁר זֹהִי תְּכֵלִית כְּוִנַּת בְּרִיאַת הָאָדָם, שְׂיִזְכֶּה לְהַפִּירוֹ יִתְבַּרֵּךְ מִכָּל דְּבַר, וְיִהְיֶה אֶת כָּל הַיְרִידוֹת לְעֲלִיּוֹת, וְכָל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשְׂמֵחָה עֲצוּמָה.

אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקֵנוּ וּמָה נַעֲמִים גּוֹרְלָנוּ, שְׂזַכֵּינוּ לְהַתְּוַדַּע מֵרַבֵּי נִפְלָא כְּזֶה הַמַּחֲזִיג וּמְקַיֵּם אוֹתָנוּ וּמְדַרְיֵכְנוּ בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת. טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ עַל כָּל הַחֲסֵד חֲנֻם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ. וְהַלְוֵאֵי שְׂנֹזְכָה לְצִיַּת אוֹתוֹ, וּלְהַתְּחִיל לְהַתְּנַהֵג בְּדֶרֶךְ הַזֶּה — "תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּוֹת" וְ"הַתְּמַדָּה בְּלְמוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כְּסִדְרָן" וְ"שִׁשּׁוֹן וְשְׂמֵחָה", וּמִכָּל שֶׁכֵּן שְׂנֹזְכָה לְהַכְנִיס דְּבַר זֶה בְּחִבְרֵינוּ.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! חֲזוּק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, אֵף שְׂבִין כָּף וּבִין כָּף עוֹבֵר עָלֶיךָ מָה שְׁעוֹבֵר, וּמֵר וְחִשְׁשֵׁךְ לָךְ, וּבְכָל פַּעַם נִתְמַרֵּר לְבָבְךָ וְנִתְקַטְּנַת דְּעַתְּךָ וְכוּ' וְכוּ'. אַתָּה עָשָׂה זֹאת, אֵיפּוֹא, בְּנִי, וְהִנְצֵל — לְבָרַח בְּכָל פַּעַם רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וּלְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר הַתִּינּוֹק עִם אָבִיו, בְּלִי שׁוּם הַשְּׁפָלוֹת וְהַקְּדָמוֹת, וְאֵז בְּרַבּוֹת הַזְּמַן יֵאִיר עָלֶיךָ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד בְּהָאָרֶה נוֹרָאָה וְנִפְלָאָה, וְעוֹלָמָךְ תִּרְאֶה בְּחַיֶּיךָ.

וּבְאַמַּת צְרִיף שְׂתַדַּע, שְׂאֵין לָךְ עוֹד נְעִימוֹת בְּחַיִּים כְּמוֹ "תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּוֹת", וְהַמְּרַגִּיל אֶת עֲצָמוֹ כְּזֶה בְּקִטְנוּתוֹ וּבְצַעֲרֵירוֹתוֹ, אֵז עוֹלָם לֹא יַעֲזֹב דְּרָכּוֹ, וְלְעוֹלָם לֹא יִהְיֶה לְבַד, כִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּלֵךְ,

שיב אשר א' תלז בנחל

השם יתברך עמו, ומחמת שבתחלה אי אפשר לעסק בזה בקביעות, טוב לאחז בסדר הלמוד של רבנו ז"ל, כסדרן ויקים "אחז בזה וגם מזה אל תנח את ידך", כי תורה ותפלה מאירין ומחזקין זה את זה. והגאולה הראשונה היתה על-ידי תורה, והגאולה האחרונה תהיה על-ידי תפלה (עין לקוטי-הלכות, אונאה, הלכה ג), וצריכים את שתייהם דיקא, כי מתורה לבד יכולים לפל, כמו שראינו כמה וכמה אנשים שעסקו בתורה בהתמדה גדולה כמה שנים, ואחר-כך נפלו מאד ונתרחקו מן התורה לגמרי, ובפרט שיש אנשים שנפלו למה שנפלו — לעברות גמורות, ונתרחקו לגמרי מהיהדות, רחמנא לצלן. אבל כשירגיל האדם את עצמו לדבר עמו יתברך תמיד, ויספר לפניו את כל לבו, אז לעולם יעמד על עמדו, שזהו מה שאמרו חז"ל (ברכות ו:): אין עמידה אלא תפלה; כי עקר העמידה שיוכל לעמד על עמדו, ולא ירחק משום דבר, זהו רק על-ידי תפלה, ואף שיגיע זמן כזה שלא יוכל ללמד כלל ויהיה טרוד ונע ונד, על-כּל-פּנים כשיאחז בשיחה — זו תפלה, לדבר עמו יתברך, סוף כל סוף יזכיר לעצמו תמיד היכן הוא בעולם ומה תפקידו בחיים, ומה ישאר עמו אם לא תורה וקיום מצוותיו יתברך.

והכלל, אהובי, אחי, שצריכים לקיים את שניהם, ובפרט — "תפלה והתבודדות", שבזה צריכים להרבות מאד מאד, ואז לעולם יהיה חזק כעמודא תקיפא.

חמדת לבבי! העקר לבקש תמיד ממנו יתברך, שיזכה להיות אף שמח וטוב לב, ושום דבר לא יפילו וירחקו. ועל-ידי תפלה יכולים לפעל הכל, ולהגיע לכל הטובות שבכל העולמות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק סימן יד), והנה בפרשה זו (במדבר ל, ג): "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה", ופרש רש"י: לא יעשה דבריו חלין; כי עקר האדם הוא הדבור, וזהו יתרון האדם על הבהמה, ונתנו לו דבורו שנקרא "מלכות" כמובא בהקדמת התקונים (דף יז): "מלכות פה", כדי שיקשרנו אליו יתברך, ואז הולך לו כסדרן (עין

אֲשֶׁר א' תלח בנחל שיג

לקוטי־מוֹהַר"ן, חלק ב', סימן פב), וכְּשֶׁאָדָם עוֹקֵר אֶת הַדְּבוּר מִמְּנוֹ יתְבַרֵךְ, עַל־יְדֵי־זֶה עוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר, בְּבַחֲיַנֵּת (תְּהִלִּים קמח, ח): "רוּחַ סְעָרָה עֲשֵׂה דְבָרוֹ", שְׁכַל הַרוּחַ סְעָרָה שְׂבָאָה לְאָדָם הִיא רַק בְּשִׁבִיל דְּבוּרוֹ (עַיֵן לְקוּטִי־מוֹהַר"ן, חלק א', סימן לח), שְׂאֵז נִקְרָא פִּי מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, וְהוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֵא כְּסֹדֵר, וְעַל־כֵּן מוֹהִיר "לֹא יִחַל דְּבָרוֹ" — לֹא יַעֲשֶׂה דְבָרָיו חֲלִין, רַק תְּמִיד לְדַבֵּר עִם הַדְּבוּר בְּתוֹרָה, בְּתַפְלָה וּבְהַתְּבוּדוֹת, וּלְדַבֵּר עִם חֲבָרָיו רַק דְּבוּרֵי יִרְאֵת שְׁמַיִם וְאַמוּנָה בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וַיִּגְלֶה וַיִּפְרָסֶם אֶת רַבְּנוּ ז"ל וְלֹא יוֹתֵר. כִּי הַדְּבָרִים בְּטָלִים וְהַשִּׁיחוֹת שֶׁל מֵה בְּכַף שֵׁשׁ בֵּין הַבַּחֲוָרִים, עוֹקְרִים אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וְכַעֲיֵן שְׂאָמְרוּ חַז"ל (אֲבוֹת ג): שִׁיחַת הַיְלָדִים מוֹצִיאָה אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם, כִּי כָּל הַמְרַבֶּה דְבָרִים מְבִיא חֲטָא (שֵׁם פָּרָק א'), וְכִשְׂאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ בְּדֶרֶךְ זֶה לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אַמוּנָה וַיִּרְאֵת שְׁמַיִם, וְאֵינוֹ מְדַבֵּר מֵאַחֲרֵים כָּלֵל, אִז חַי חַיִּים טוֹבִים, וְאֵין שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁתַּרְעֵ לוֹ; כִּי מִי שֶׁהוּא עֲצוּר בְּמַלְיָן לֹא יוּכַל אוֹתוֹ שׁוֹם אָדָם (סֵפֶר הַמְּדוּת, אוֹת מְרִיבָה, סִימָן לה), וְאַמוּנָה בָּאָה עַל־יְדֵי שְׁתִּיקָה (שֵׁם, אוֹת אַמוּנָה, סִימָן כד); אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלֻקְנוּ, חֲזוּק וְאַמֵּץ בְּכָל זֶה. וְדִידֶךָ לְנֹצֵחַ...

א' תלח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יתְבַרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֹדֵר מְטוֹת־מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה לְהָאֲבָרָךְ הַיְקָר מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קְבֻלְתִּי אֶת מִכְתְּבֶךָ.

אוֹדוֹת מֵה שְׂאָמֵר הַרוֹפֵא וְכוּ', יְדוּעָה אִמְרַת הַצְּדִיקִים שְׂאָמְרוּ עַל מֵאֲמָרָם ז"ל (בְּרַכּוֹת ס). עַל מֵה דְּכָתִיב (שְׁמוֹת כא) "וְרַפָּא וְרַפָּא" — מִכָּאן שֶׁנִּתְּנָה רְשׁוּת לְרוֹפֵא לְרַפְּאוֹת, הֵינּוּ רַק לְרַפְּאוֹת מִתָּר לוֹ, אֲבָל אֵין לוֹ רְשׁוּת לְיֵאֵשׁ, כִּי הַרוֹפֵא הוּא רַק חֲתִיכַת בְּשׁוֹר וְדָם, וְאֵין

שיד אֲשֶׁר א' תלט בנחל

רשות בידו לִיֵּאֵשׁ כָּלֵל, וכָּבֵד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכוֹת): אֶפְלוּ
תָּרַב חֲדָה מִנַּחַת עַל צְנֹאָרוֹ שֶׁל אָדָם, אֵל יֵיֵאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים.
וְלִכֵּן אָסוּר בְּשׁוּם פָּנִים וְאֶפֶן לְהִתְיַאֵשׁ, וְאִם הָרוּפֵא בְּעֲצָמוֹ אוֹמֵר
שְׂאִין מַה לַעֲשׂוֹת רַק הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כֵּן דְּבַר וְנִכּוֹן דְּבַר, שְׁמַסֵּר
בַּחֲזָרָה הַכֹּל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבְנוֹדָאֵי אֶצְלוּ יִתְבָּרֵךְ גְּנוּזִים רַחֲמִים
מְרַבִּים, רַחֲמִים גְּנוּזִים כְּאֵלוֹ שֶׁרַק הוּא יִתְבָּרֵךְ יוֹדֵעַ מְזֵה, וְעַל-כֵּן
אָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ כָּלֵל רַק לְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן וְכוּ', וְהוּא יִתְבָּרֵךְ יַעֲשֶׂה אֶת
שְׁלוֹ.

הדורש שלומך באהבה רבה...

א' תלט.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִמֵּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ
יָאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶךְ עִם הַכֶּסֶף לְהַדְפָּסָה, יַעֲזֹר
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּמִּיד יִהְיֶה לְךָ חֶלֶק בְּהַדְפַּסַּת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל
וּבְהַפְצָתָם בְּעוֹלָם.

מַה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִינֵי אֲפָנִים
שְׁבַעוֹלָם לֹא לְבַטֵּל אֶת הַזְּמַן, כִּי כָּל הַצְּרוּת הַבְּאוֹת לְהָאָדָם הֵן רַק
מִחֲמַת בְּטוֹל זְמַן, כִּי כְּשֶׁאָדָם מְסַתּוֹבֵב מִשְׁעֵמָם וְכוּ' וְכוּ', עַל-יְדֵי-זֶה
הוּא פְּשׁוּט מְשַׁתַּגֵּעַ וְכוּ', וּמַה גַּם שָׂבָא לִידֵי עֲבָרוֹת וְכוּ' וְכוּ', כִּי מִי
שְׁעָסוּק בְּאִיזָה עֵסֶק, אֵין לוֹ זְמַן לְחֻטָּא, וּכְמֵאמְרָם ז"ל (אָבוֹת ד): טוֹב
תְּלַמוּד תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֲרָץ, שִׁיגִיעַת שְׁנִיָּהֶם מִשְׁפַּחַת עוֹן; כִּי כְּשֶׁאָדָם
עָסוּק בְּאִיזָה עֵסֶק, וּמַה גַּם שְׁלוּמֵד תּוֹרָה, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא לֹא חוֹטָא,
וְלִכֵּן תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוֹלָם לְהִיּוֹת עָסוּק, וְזֶה

אֲשֶׁר א' תמ בַּנְחֵל שטו

יִצְלִיל אוֹתָךְ מִכָּל הַצָּרוֹת וּמִכָּל הַבְּעִיּוֹת שֶׁרַק יֵשׁ לָךְ.

גַּם לְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא בְּכָלֵל עֶסֶק,
שֶׁאִתָּה צְרִיף לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם אַנְשִׁים, כִּי בְּמַצְבֶּךָ אֲסוּר לִהְיוֹת בּוֹדֵד
נִפְרָד וּמִבְדָּל מִבְּנֵי-אָדָם וְכוּ' וְכוּ', כִּי זֶה לֹא בְּרִיא לְהַעֲצִיבִים שְׁלָךְ,
אֲדַרְבָּה אִתָּה צְרִיף לְדַבֵּר עִם אַחֵרִים, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר
שֶׁתְּהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה גְדוֹלָה.

נָא וְנָא אֵל תַּעֲמִיס עֲלֶיךָ עֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת, וּמִכָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן
שֶׁלֹּא תִסְגֹּף אֶת עַצְמְךָ — לֹא בְּשִׁנָּה וְלֹא בְּאֲכִילָה, זֶה הַפּוֹף דַּעַת
רַבְּנוּ ו"ל, וְאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי הַכְּנִיס לָךְ בְּרֹאשׁ דְּבָרִים כָּאֵלוּ, כִּי מִי
שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל וּבִפְרָט בְּ"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת" רוֹאֶה אֲשֶׁר דָּרָךְ
מוֹהַרְנ"ת ו"ל הֵיטָה דָּרָךְ אַחֲרַת לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי מִכָּל אֵלוּ הַדְּמִיוֹנוֹת
וְהַשְּׁטִיּוֹת וְכוּ' וְכוּ', שֶׁמְלַמְּדִים כַּמָּה שׁוֹטִים וְכוּ' וְכוּ', דָּרָךְ רַבְּנוּ ו"ל
הִיא דָּרָךְ הַמְּמַצֵּעַ, דָּרָךְ יְקָרָה, דָּרָךְ נִפְלְאָה בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
אֲשֶׁר אֶפְלוּ הַכִּי גְרוּעַ וְהַכִּי מְרַחֵק וְכוּ' וְכוּ' יְכוּל לִהְיוֹת דְּבוּק בְּחֵי
הַחַיִּים, אִם יִקַּח אֶת עַצְמוֹ בְּיַדְיוֹ, וַיֵּשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֲזִי יִצְלִיחַ
דְּרַכּוּ.

רְאֵה לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי מְאֻמְצִים לְבוֹא הֵנָּה, וְאֲזִי נִדְבַר יַחַד, כִּי
אֲנִי מְאֹד מְאֹד מִפְּחָד שֶׁלֹּא יִהְרָסוּ לָךְ אֶת הַחַיִּים עַל-יַדֵי לַמוֹדִים
פְּגוּמִים מ'שְׁדִינ' יְהוּדָאִין' וְכוּ' וְכוּ'.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

א' תמ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר מִטּוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיְקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמֵּי הַנְּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ
יְאִיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מאד מאד אבקש אותך, שלבל יהיה לך עסק עם אף אחד, ותברח ממחלקת כמו שבורחים מאש, כי בעזונותינו הרבים, רבים הפילה המחלקת, ותכף-ומיד כשמתערכים במחלקת, אזי מאבדים את העולם הזה והעולם הבא גם יחד, כי העולם הזה מאבדים, כי חבל על כל רגע שהולך לבטלה, או שעובדים או שלומדים וכו' וכו', מה שיד לבלות את הזמן בשביל שטיות?! ועולם הבא מאבדים, כי לא לומדים תורה, ונכשלים בלשון-הרע ורכילות וליצנות, כי מי יודע בזה העולם מי גדול ומי קטן, ומהרנ"ת ז"ל היה רגיל לומר את הפסוק (איוב ג, יט): "קטן וגדול שם הוא", מי שהוא קטן ומי שהוא גדול זה יודעים רק למעלה, ועל-כן מה שיד להתערב במחלקת, ולומר זה גדול וזה קטן וכו' וכו', הלא רבנו ז"ל גלה לנו בפרוש (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פג), כי זה יצר הרע גדול לומר צדיק זה נאה וצדיק זה אינו נאה וכו' וכו', עין שם; ועל-כן מה להתערב בדברים שהם למעלה מהשגתנו ולמעלה מדעתנו וכו' וכו', ומעודי ראיתי מחלקת ומריבות ופוחים ושטיות בין אנשי שלומנו וכו' וכו', ומה היה הסוף שלהם? מר מאד מאד וכו' וכו', וכל אלו התמימים שלא התערכו בשום מחלוקות ובשום מריבות, רק עסקו בעבודת השם ותברך בתמימות ובפשטיות, הם גדלו והצליחו; ועל-כן אל תהיה בטלן, ותברח מכל מיני מחלקת, כי מי ששיך אלי, לא ילקח ממני, ותדע שאף אחד בעולם לא יכול לעשות לי שום רע, ואף שנדמה לכאורה שעושים לי רע, וגורמים לי הפסדים וכו' וכו', אבל לבסוף יקבלו את ענשם יהיה מי שיהיה, וזה אצלי בטוח, כי לי אין עסק אחר, רק לגלות ולפרסם את דעת רבנו ז"ל בעולם; ועל-כן כל מי שנוגע בי לרעה — יקבל את ענשו מקדם או אחר-כך, וזה ברור, אבל עם כל זאת אני יודע שהכל ממנו ותברך, שהוא יתברך מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם חיות אלקותו ותברך, ועל-כן מה ולמה להתערב בדברים כאלו, תאמין לי שיותר טוב להכניס

אֲשֶׁר א' תמא בנחל שיז

את עצמו בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים וכך לבלות את הזמן, ועל-ידי-זה תצליחו אתה ואחיק ו גם גיסק בעבודת השם יתברך, וכדאי לומר להם שלא יתעסקו בכלל במחלקת, ואפלו לא להכנס בטוען ונטען וכו' וכו', כי חבל, אתם שלשתכם זכיתם להתקרב אל רבנו ז"ל, למה אתם צריכים כבר להתחיל להכנס בווכוחים, הלא רבנו ז"ל מגלה לנו אורות כאלו אמונה ברוך בו יתברך, אמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא, ועל-כן מה ולמה לכם להתערב בדברים כאלו?! יעזר לכם הקדוש-ברוך-הוא שתציתו אותי, ועל-ידי-זה תצליחו בזה ובכא לנצח נצחים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' תמא.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו וירדפו אל אהובי, אחי, הבחור היקר לי מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממך הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מכתבך היקר לנכון קבלתי, ולא היזה הפנאי להשיבך תכף-ומיד כרצונך.

חמדת לבבי! איני מבין למה אתה מצער עצמך בצער של חנם, הלא לא עשית לי שום דבר, ואדרבה מה שהיה אני פתבתי לך... נ"י, שישתדל לעצב את הבחורים, וטעמי בזה, כי איני רוצה שתהיינה להנהלה טענות אלי, שקלקלתי, חס ושלום וכו', וכן ההכרח שתהיה איזו מניעה ודי לחכימא, על-כל-פנים איך שהוא אל תצטער, כי אהבתי אליך אין לשער ואין לספור, ובפרט שזכית

שיח אֲשֶׁר א' תמא בנחל

שְׁכַמְעַט עַל יָדָךְ נִדְפָס כָּל הַסֵּפֶר תְּקוּן קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמַּטָּה, וְזָכוּתְךָ גְדוֹלָה מְאֹד מְאֹד.

וְהִנֵּה, חֲמֻדַּת לְבָבִי, צְרִיכִים בְּכָל יוֹם לְהִתְחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה כְּפִי מִה שְׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ — בְּלִבּוֹלִים וִירִידוֹת חֲדָשִׁים, וְעַקֵּר הַהִתְחַזְּקוֹת הַיָּא שְׁמֻחָה, לְשִׂמְחַת תְּמִיד עִם נְעִים חֲלֻקְנוּ, שְׁנִבְרָאנוּ מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְאָנוּ יוֹדְעִים מֵרַבִּי אֲמַת כְּזֶה, וְזֶהוּ עַקֵּר הַהִתְחַזְּקוֹתֵנוּ, עַקֵּר שְׁמֻחַתֵנוּ, וְאִין לָנוּ עוֹד שְׁמֻחָה גְדוֹלָה מְזוֹ, וּבְפֶרֶט מִי שְׁזוֹכָה לְצִיַּת אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וּמִתְבּוֹדֵד עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וּמִפְרֵשׁ לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ שִׁיחָתוֹ, וְכֵן זוֹכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם שְׁעוֹרִים כְּסִדְרָן: מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ וְשִׁלְחַן עָרוֹף וְכוּ' וְכוּ', אִין עוֹד שְׁמֻחָה בְּעוֹלָם כְּשְׁמֻחָה זוֹ. וּבְמִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (תְּהִלִּים ק) אֵיִתָּא: בְּשַׁעַת שְׂאֵתָהּ מִתְפַּלֵּל, יְהִי לְבָבִי לְבָבִי שְׂמֵחַ, שְׁנֵאֲמַר: "עֲבַדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה"; וּבְיִלְקוּט תְּהִלִּים (רַמְזוֹ תְּרַכָּג) אֵיִתָּא: בְּשַׁעַת שְׂאֵדָם עוֹמֵד בְּתַפְלָה, יְהִי שְׂמֵחַ שְׁעוֹבֵד לְאֱלֹהִים שְׂאִין כְּמוֹתוֹ בְּעוֹלָם, וְאֵל תְּהִי נוֹהֵג בְּקִלּוֹת רֵאשׁ לְפָנָיו, עֵינֵי שָׁם. וְכָל זֶה נֵאֲמַר בְּתַפְלָה; וּבְתוֹרָה אֲמָרוּ בְּמִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב (מִשְׁלֵי טו, ל): "מְאֹד עֵינַיִם יִשְׂמַח לֵב" — אֵלוֹ דְּבְרֵי תוֹרָה שְׁהֵן מְאִירִין עֵינָיו שֶׁל אָדָם וּמִשְׂמַחִין לְבוֹ; וּבְסִפְרֵי (פְּרָשַׁת עֲקֵב), עַל פְּסוּק (קִהְלֵת יֵא, יד): "שְׂמֵחַ בְּחֹר בְּיִלְדוּתְךָ" — זוֹ תוֹרָה שְׁלֵמֵדֶת בְּיִלְדוּתְךָ, "וְיִיטִיב לְבָבִי בְּיָמַי בְּחֵרוּתְךָ" — זוֹ הַמִּשְׁנָה, "וְהִלֵּךְ בְּדַרְכֵי לְבָבִי וּבְמִרְאֵה עֵינֶיךָ" — זֶה הַתְּלִמוּד וְכוּ', עֵינֵי שָׁם.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! חֲזוּק וְאַמֵּץ עַל-כָּל-פָּנִים מְרַגַע זֶה לְשִׂכַח מֵהַכֵּל, וְקוּם וּבְרַח לָךְ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְתִסְפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ אֶת כָּל לְבָבִי וְכָל מִה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּפֶרֶט פְּרִטִיּוֹת, וְכֵן תִּתְמַיד מְאֹד בְּשְׁעוֹרִים שְׁקִבְעָתָ לְעֲצָמֶךָ, וּמִה טוֹב וּמִה נְעִים שְׁתִּלְמַד שְׁעוֹרִים בְּכָל הַמִּדְרָשִׁים, כְּמוֹ תְּנָא דְּבִי אֵלֵהוּ, וּמִדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב וְהִלְקוּט וְהַסִּפְרֵי וְהַמְכִילֵתָא, וּבְפֶרֶטִיּוֹת מִדְרָשׁ רַבָּה וּמִדְרָשׁ תְּנַחְמוּמָא, וּמִמַּשׁ יְאִירוֹ עֵינֶיךָ, וְתִזְכָּה שְׁתַּכְּנֵס בְּךָ תְּשׁוּקָה עֲצוּמָה לְהַכְלִיל בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וּבְסִפְרֵי פְּרָשַׁת עֲקֵב

אֲשֶׁר א' תמא בנחל שיט

איתא: לְמַד מְדַרְשׁ, הַלְכוֹת וְאֲגָדוֹת; וְכֵן הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים ח, ג):
 "לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלְחָם לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם" — זֶה מְדַרְשׁ,
 "כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחְיֶה הָאָדָם" — אֵלוֹ הַלְכוֹת וְאֲגָדוֹת; וְכֵן
 הוּא אוֹמֵר (מְשָׁלִי כז, יא): "חֲכָם בְּנֵי וְשֹׁמֵחַ לְבִי, וְאֲשִׁיבָה חֲרָפִי דְּבָר"
 וְכוּ', שְׁמָא תֵּאמֵר, הֲרִינִי אֶלְמַד תּוֹרָה בְּשִׁבִיל שְׂאֲקָרָא חֲכָם, בְּשִׁבִיל
 שְׂאֲשִׁב בִּישִׁיבָה, בְּשִׁבִיל שְׂאֲאָרִיף יָמִים לְעוֹלָם הַבָּא, תְּלַמּוּד לֹאֵר:
 "לֹאֲהַבָּה אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם", לְמַד מְכַל מְקוֹם, וְסוּף הַכְּבוֹד לְבֵא, עֵינ
 שֵׁם דְּבָרִים נִפְלְאִים; וּבִפְרָט אַתָּה שְׂזָכִית לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁשֵׁם
 עֶקֶר מְקוֹם הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ שֵׁם בְּסִפְרֵי (פְּרָשַׁת וְאֲתַחֲנוּן), תְּבַל זֶה
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה תְּבַל? עַל שֵׁם תְּבַלִּין שְׁבַתוֹכָה, אֵיזָה
 תְּבַלִּין? זֶה תּוֹרָה, שְׁנֵאָמֵר (אֵיכָה ב, ט): "בְּגוֹיִם אֵין תּוֹרָה", מְכָאן
 שְׁהַתּוֹרָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוּ', עֵינ שֵׁם.

נא ונא לאחזו בדרכי התמימות שקבלת פה, ולא תתפחד משום
 בריה שבעולם, כי מה יעשה לך אדם, הלא הכל לכל עצם עצמיות
 חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך משגיח בהשגחה פרטי פרטית.
 ואתמול בלילה בלמדנו בצותא דברנו הרבה על-פי לקוטי-מורה"ן
 (חלק א', סימן רנ), שמובאים שם ענינים נפלאים מגלוי ההשגחה ואיך
 שאין טבע כלל, תראה ללמד את התורה הזו, ותאמר עליה התפלה
 בלקוטי-תפלות (תפלה קמג), ותרגיש הרגשת עולם הבא בעולם הזה
 ממש. ואם תזכה ללמד אחר-כך הלכות נטילת ידים שחרית, הלכה
 ב', אז תשב בגן-עדן ממש.

אשרינו ואשרי חלקנו ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירושתנו,
 ראה וגם ראה באילו אורות רבנו ו"ל רוצה לזכות אותנו, ובאילו
 רפואות הוא רוצה לרפאות אותנו, נאהר פריילעך און נישט
 גידיאגט², כי השם יתברך אתך, עמך ואצלך. ולמען השם לטובתך
 הנצחית לעזר את הבחורים לשעורים כסדרן, פאשר הרבנו לדבר
 פה, כי ימינו הבל, והואיל שימיו של אדם הבל וכצל הם, מה הנאה

(ב) רק להיות שמח ולא לדאג.

שכ אָשֶׁר א' תמב בנחל

יש לו בחיים? אלא יתעסק בדברי תורה, שכלם חיים (מדרש רבה קהלת ו, יג). ואבקש אותך מאד להתפלל בעבורי בכל המקומות הקדושים, שאזכה לבא לארץ ישראל.

ידידך לנצח...

נא ונא לכתב לי תכף-ומיד אם קבלת כל המכתבים שכתבתי לך, ובפרט הגליון מ"קריאת שמע שעל המטה" תכתב לי, ופשוט תחייני.

א' תמב.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו ויירדפו אל אהובי, אחי ורעי, הבחור היקר לי מאד מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה ממי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מכתבך קבלתי זה שלש פעמים, וטרם היה הפנאי להשיבך. מה אמר לך, אהובי, אחי, פשוט החייתיני בזה שעדין אתה מחזיק בתמך ללמד שעורים כסדרן כאשר דברנו, וביותר — שאתה זוכה לטיל בכל יום אל תוף היער, ואתה מתבודד עמו יתברך, מה אמר לך, ידידי היקר, אשריך ואשרי חלקך, יהא חלקי עמך, כי אין עוד תכלית אחרת בזה העולם העובר, כי אם תורה ותפלה, וכל מה שזוכים להתמיד ביותר בתורה ובתפלה, כמו-כן באים ומתקרבים וממשיכים על עצמם את התכלית הנצחית. ורבי יוחנן היה רגיל לומר (ברכות יז): אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה, ועושה נחת רוח ליוצרו, וגדל בשם טוב, ונפטר בשם טוב מן העולם, ועליו אמר שלמה (קהלת ז, א): "טוב שם משמן טוב, ויום המות מיום הגלדו".

אֲשֶׁר א' תמב בנחל שכא

אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו להתנדע מרבי אמת כזה, רבי המקרבנו אליו יתברך, רבי המחיה אותנו, רבי המחזק אותנו, וצועק אלינו בכל פעם (ברכות יז), גמור בכל לבבך ובכל נפשך לדעת את דרכי ולשקד על דלתי תורתך, נצר תורתך בלבך, ונגד עיניך תהיה יראתי, שמר פיך מכל חטא, וטהר וקדש עצמך מכל אשמה ועון, ואני אהיה עמך בכל מקום. ובזה בעצמו, שזכינו לידע ולהתנדע ועל-כל-פנים לא לחלק על רבי פלא כזה, ראוי לנו לשמח ולרקד בכל יום ויום מחדש, כי בודאי נזכה על ידו לצאת מחשכותנו ומגלותנו, אם נצית אותו באמת.

חמדת לבכי! השם יתברך זכה אותך שתשב עכשו בין החרים, תראה לקים (תהלים קכא, א): "אשא עיני אל החרים מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ". ותתמיד מאד בתפלה והתבודדות, שתזכה להשאר קים בעבודתו יתברך — תורה ותפלה כל ימי חייך, ושום דבר כבר לא ירחק אותך ממנו יתברך ומרבנו ז"ל, ועל-ידי רבוי התבודדות בין החרים, קים אצלך (ישעיה נב, ז): "מה נאוו על החרים רגלי מבשר, משמיע שלום מבשר טוב, משמיע ישועה, אומר לציון מלך אלהיך, קול צופיך נשאו קול יחדו ירגנו, כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון". כי דיקא על-ידי רבוי ההתבודדות "בין החרים", זוכה שיתגלה אליו תקנת כל בית ישראל שהוא הצדיק האמת. כי כל מה שאדם מתבודד יותר, כמובן נתברר ונודעף מחו יותר, והוא תמיד בשלום עם הכל (עין לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן עה), ומאיר בו אור הצדיק האמת.

ובאמת טוב מאד הענין הנפלא הזה, שבקיץ חדשי תמוז ואב, יוצאים חוץ מן הישוב, וגרים בין החרים, ועל-ידי-זה נצולים מראיות ומהסתכליות אסורות שיש בעיר באלו שני החדשים. כי ידוע מהספרים הקדושים, אשר תמוז ואב רומזים על שתי העינים אשר אז נפגמו, שזהו החשך הגדול שיש ברוחניות ובגשמיות,

שכב אשר א' תמב בנחל

שנסתרת מהעולם השגחתו יתברך, וזהו אשר בין המצרים הוא בשני חדשים אלו דיקא, ונקרא בין המצרים, שהקדשה היא במצר כביכול, כמו שכתוב (ירמיה מ, א): "והוא אסור באזיקים", ואריף אנפין דקלפה מסתובבת ברחובות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמב), ועל-כן מה טוב ומה נעים מי שזוכה בחדשים אלו להסתיר את עצמו, ולא להיות בחוץ, ואז יהיה נצול מכל רע'.

והנה עקר החרבן היה שנהשכו מאורי האור, שהם גלוי אורי יתברך, ועל-ידי-זה נתעוררו מאורי האש, שהם חמימות התאוות הרעות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סו); כי באמת כשאדם זוכה לידע מגדלת הבורא יתברך, ומכניס את עצמו בתוך האמונה הקדושה, ואינו רואה משום דבר רק עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, אז אין לו שום נסיונות (שם, חלק א', סימן עב), ואז מאירות עיניו בבחינת מאורי אור, שרואה את אמתת מציאותו יתברך בברור ובזכוף האמונה, מה שאין כן כשנפגמים דעתו ומחו, אז נחשכו כל מאורי האור, ובוערים בו מאורי האש, שאש התאוות בוערת בו. ועל זה אנו צריכים לקום בכל לילה בחצות, ולבקש הרבה, שיאיר עינינו ותבנה דעתנו, שנזכה להרגישו יתברך, כמוכא שם בפנים התורה, עין שם דברים נפלאים.

חמדת לבכי! אשר אהבת עולם אהבתיך, אהבה שאינה תלויה בשום דבר, כי אם מפאת שאנחנו שותים יחד מבאר אחת. נא ונא לאחז בדרך הלמוד של רבנו ז"ל, וכן להיות חזק ואמיץ מאד מאד בתפלה והתבודדות, ועל כלם — להיות רגיל להיות בשמחה, ולילך ברכידים על נעם חלקנו "אשר בנחל" הנובע ממקור החכמה הקדומה, אשר אנו שותים, חבלים נפלו לנו בנעימים.

ולמען השם, אל תפל בדעתך משום בריה שבעולם, ותהיה חזק ואמיץ באמת.

ההכרח לקצר.

הדורש שלומך...

וְשָׁלוֹם לְחֵבְרֵנוּ ... וְ... וְתֹאמַר לָהֶם שְׂיִכְתְּבוּ. וּבְשָׁבוֹעַ הַבָּא, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, אֲשַׁלַּח לָכֶם הַרְבֵּה קוֹנְטְרָסִים, וְאוֹדוֹת הַסְּפָרִים עֲדֵינָן הֵם בְּאִמְצַע הַדְּפוּס.

הַנִּל.

א' תמג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר מְטוֹת־מַסְעֵי ה'תשל"ד.

שָׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הַבַּחֲוִיר הַחֹתָן ... נֵרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

אוֹדוֹת וְכוּ' כְּדָאֵי שֶׁתִּזְעַץ עִם ... כִּי הוּא בָּקִי בְּעִנְיָנִים אֵלֹהֵי יוֹתֵר, וּכְדָאֵי לְשִׁמְעַ עֵוֹץ מִמֶּנּוּ.

אוֹדוֹת הַבְּלוֹבִלִים וְכוּ', תִּאֲמִין לִי שֶׁאֲסוּר לְחַשֵּׁב כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: נִישָׁט אֵיבָעֵר טְרַאכְטֵן¹, וְאֵיף אָמַר הַתָּם הַקְּדוּשׁ: "אֵין לִי זְמַן, אֲנִי צָרִיף לְרוּץ, כִּי הַמְּלֶךְ קוֹרָא אוֹתִי" ... וּפְרוּשׁוֹ שֶׁאָדָם צָרִיף לְהִיּוֹת עֶסוּק תָּמִיד, אוֹ לְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ אוֹ לְלַמַּד תּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וְאֲסוּר לְחַשֵּׁב כְּרַגַּע מִכָּל הַשְּׁטִיּוֹת וְהַשְּׂגֵעוֹנוֹת שֶׁלוֹ וְכוּ', אֵין זְמַן הַמְּלֶךְ קוֹרָא ... אַתָּה צָרִיף לְדַעַת, כִּי לִיהוּדֵי אֲסוּר שְׂיִהְיֶה זְמַן, תָּמִיד צָרִיף לְהִיּוֹת עֶסוּק בְּקִיּוֹם רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל לֹא לְחַשֵּׁב מַעֲצָמוֹ, שֶׁמָּא שִׁיפֵל בְּדַפְאוֹן וּבְעַצְבוֹת וּבְמִרְרוֹת, זֶה אֲסוּר לְגַמְרֵי, כִּי הֵיאוֹשׁ הוּא עֲבוּדָה זָרָה וּפְגָם אָמוּנָה, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֲמִתִּי בּוֹ יִתְבָּרַךְ, יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל יִכּוֹל לְהַשְׁתַּנּוֹת כְּרַגַּע, כִּי גְדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ אָב הַרְחֻמָּן, וּמְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּחֹסֶד

(ג) לא לחזור ולהרהר.

שכד אָשֶׁר א' תמד בנחל

וּבְרַחֲמִים, וְאִף שֵׁשׁ הַרְבֵּה דְּבָרִים שְׁאִין הָאָדָם יָכוֹל לְתַפֵּס וּלְהַשִּׁיג וְכוּ', עִם כָּל זֹאת עָלִינוּ לְהַשְׁלִיךְ אֶת חֲכָמְתָנוּ הַמְדַמִּית וְאֶת כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת, וְלִמְסָר עֲצָמָנוּ לְגַמְרֵי אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ, וְדִיָּקָא עַל-יַד־זֶה תְּהִיָּה לָנוּ יְשׁוּעָה, כִּי יְשׁוּעָתָנוּ תְּלוּיָהּ רַק בְּיַדוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְזָכֹר כָּלֵל זֶה, וְאִז לֹא תִירָא וְלֹא תִפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַע־עוֹלָם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אַקְנֵה לְהַתְרָאוֹת עִמָּךְ בְּקָרוֹב, וְיִגְדַּבֵּר בְּכֹהֵן עֲנִיָּוִים שִׁיְהִיָּה לְךָ טוֹב כָּל הַיָּמִים.

א' תמד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שֵׁשִׁי עֶרְב־שַׁבָּת-קֹדֶשׁ לְסֵדֶר מִטּוֹת-מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבָרָךְ הַשׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתְּבָךְ.

גַּא וְנֹא אֵל תִּפְחַד מֵאַף בְּרִיָּה שְׁבַע־עוֹלָם, כִּי לֹא יַעֲשֶׂה לְךָ אָדָם דְּבָר מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכָל הָעֲגָמַת נַפְשׁ — הַכֹּל בְּשִׁבִיל כְּפָרַת עֲוֹנוֹת, וְאִפְלוּ חָשַׁב לַעֲשׂוֹת עֲבָרָה, חַס וְשָׁלוֹם וְכוּ', וְהִרְהַר אֵיזָה הִרְהוֹר, חַס וְשָׁלוֹם, כְּבָר מְקַבֵּל עַל זֶה חֲזָרָה וְכוּ', וְעַל-כֵּן קַבֵּל הַכֹּל חֲזָרָה לְכְפָרַת עֲוֹנוֹת, וְתִשְׁמַח שְׂמֵלְךָ אֵל עָלִיוֹן שׁוֹמֵר אוֹתְךָ, וְעַל כָּל פָּרֵט וּפְרֵט הוּא מְסַתְּפֵל עָלֶיךָ, וְזוֹ צְרִיכָה לְהִיּוֹת כָּל שְׂמִחָתְךָ, וְאִם תִּלָּךְ בְּדַרְךָ זוֹ — תִּצְלִיחַ בְּחַיֶּיךָ.

הַהֲכַרְח לְקַצֵּר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲשֶׁר א' תמה בנחל שכה
א' תמה.

בעזרת השם יתברך, יום ששי — ערכי-שבת-קדש לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

ששון ושמחה ישיגו ויירדפו אל אהובי, אחי ורעי, האברך היקר
לי מאד, שותה ממי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ...
גרו יאיר ויזרח.

מכתבך מיום שני לסדר פנחס לנכון קבלתי.

והנה להשיבך דברי אמת כרצונך הלא ספרי רבנו ז"ל בידך
הפך בהם, ושם תמצא מרגוע לנפשך, ובפרט אשר כבר ידוע לנו
גדל אזהרת רבנו ז"ל לשקד מאד מאד בספריו הקדושים, ואמר
שיכולים להעשות בעל תשובה גדול ובעל מח עצום בשקידת
ספריו הקדושים, וצריך שתדע שכל מה שעובר עלינו הוא רק
מחמת שאנו מתרשלים מללמד בספריו הקדושים, כי כשמכניס את
מחו ודעתו בספריו הקדושים, אז יושב בגן-עדן ממש אשרי מי
שיאחז בהם.

והיא סגלה גדולה וזכות גדולה לנשמה ללמד הלקוטי-
מוהר"ן, ולומר על כל תורה התפלה שעליה מלקוטי-תפלות, ורבנו
ז"ל אמר, שנעשים מזה שעשועים כאלו אשר לא עלו שעשועים
כאלו למעלה מימות עולם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כה), ועל-כן
תראה להתמיד בהם.

והנה בפרשה זו (פמדבר ל, ב) "זה" הדבר אשר צוה ה', פרש
רש"י (והוא ספרי מטות ב): כל הנביאים נתנבאו, ב"כה אמר ה'", נוסף
עליהם משה שהתנבא בזה הדבר, ופרש רבנו ז"ל (עין לקוטי-מוהר"ן,
חלק א', סימן ה'), שיש שתי מדרגות בעבודת השם יתברך, מדרגה
אחת היא "כה" — אספקלריה שאינה מאירה, שכל עבודתו היא
רק על שבר עולם הבא, ואינו נהנה ושמת מהמצוה בעצמה,
ומדרגה שניה היא "זה" — אספקלריה המאירה, שאינו חפץ בשום

שכו אֲשֶׁר א' תמה בנחל

שָׁכַר, רק נהנה מהמצנה בעצמה, וזו כל שמחתו — שזוכה לקיים מצוותיו יתברך, ומרב שמחה נעשה אחדות אחת עם המצוות, וכביכול זוכה לראות אלקותו יתברך ממש, עין שם; כי באמת כשאדם זוכה להחיות את עצמו עם הנקודות הטובות שיש בו, ויודע שהמצוות הן אחדות אחת עמו יתברך, שהוא ודעתו אחד, אז הוא תמיד בשמחה, כי יהיה אף שיהיה באיזו ירידה ומצב שרק יהיה, על-כל-פנים מעט בכול יום בכתר המלך (תפלין), ומלבש בלבוש המלך (ציצית), ובפרט באה שבת באה מנוחה, הוא בהיכל-המלך ממש, היש שמחה בשמחה זו, היש חדנה כחדנה זו?! ודבר זה רבנו ז"ל רוצה לזכות אותנו, שנוזכה למדרגת "זה", בחינת (שמות טו, ב): "זה אלי ואנוהו", שנוכל להראות באצבע ולומר: "זה", הינו גלוי אלקותו יתברך, בחינת (ישעיה כה, ט): "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו 'זה' קוינו לו ויושיענו, 'זה' ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", כי תכף-ומיד כשאדם זוכה לגלוי אלקותו יתברך, ומשמח את עצמו עם המצוות, אז נכלל לגמרי בו יתברך, ו"זה" כל תקותנו ותכליתנו, ועל-ידי-זה דיקא יצאנו ממצרים, בחינת (שמות יג, ח): "בעבור 'זה' עשה ה' לי בצאתי ממצרים", פי משה, שהוא סוד הדעת, האיר מדרגתו בישראל, ודיקא על-ידי שמחה יכולים לצאת מגלות מצרים; ועל-כן, חמדת לבבי, חזק ואמץ מאד, ושמע בקול רבנו ז"ל, וכל מה שאומר פי הוא 'זה' תקיים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכג), ודיקא על-ידי-זה תזכה לקבל ממנו הרבה; כי כל מה שזוכה לבטל דעת עצמו לגמרי, ושוקד בדבריו הקדושים, כמו-כן נמשך עליו אורו הגנוז — אשרינו ומה טוב חלקנו.

ההכרח לקצר מטודות שבת-קדש.

הדורש שלומך...

אֲשֶׁר א' תמו - א' תמוז בַּנַּחַל שְׂכַז

א' תמוז.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר מִטּוֹת־מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּר
יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶךְ.

מָה אִמַּר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר, צְרִיכִים בְּזֶה הָעוֹלָם סְבָלָנוֹת. וְתִדַּע
שֶׁבְּלִי סְבָלָנוֹת אֵי אֶפְשֶׁר לְעֵבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשׁוֹם פָּנִים וְאֶפֶן, וְכָל
אִלוֹ הַצְּדִיקִים שָׁזְכוּ לְמָה שָׁזְכוּ, הִיָּה רַק הוֹדוֹת מִדַּת הַסְּבָלָנוֹת שָׁזְכוּ
אֵלֶיהָ, הֵינּוּ שֶׁהִרְגִּילוּ עֲצָמָם לְלַכֵּת בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת, וְזֶה אֲשֶׁר הֵבִיא
אוֹתָם לְמָה שֶׁהֵבִיא, וְעַל־כֵּן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן, וְדִיקָא עַל־יְדֵי־זֶה
תִּצְלִיחַ דְּרַכְךָ תָּמִיד.

אֲנִי מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּקִרְוֹב לְהוֹצִיא סֵפֶר עַל סְבָלָנוֹת,
אִם יִהְיֶה אֶפְשֶׁר, יִהְיֶה כְּרוּךְ יַחַד עִם הַסֵּפֶר שֶׁהִכְנַסְתִּי עִכְשָׁו לְדַפּוּס
"שְׁמִירַת הַזְּמַן", וְאִם יִהְיֶה סֵפֶר עַב, אֲזוּ אֲדַפִּיס אוֹתוֹ בְּנִפְרָד, כִּי
רְאִיתִי שֶׁכָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עַל בְּנֵי־אָדָם זֶה רַק מִחֲמַת חֶסְרוֹן הַסְּבָלָנוֹת,
כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ סְבָלָנוֹת — מִצְּלִיחַ בְּכָל דְּרַכְיוֹ, וְעַל־כֵּן רְאֵה לְהִיּוֹת
סְבָלָן, וְאֲזוּ יִהְיֶה לְךָ כָּל טוֹב, כִּי הַסְּבָלָן מִצְּלִיחַ בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין
בְּרוּחָנִיּוֹת; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁקוֹנֶה אֶת מִדַּת הַסְּבָלָנוֹת, וְאֲזוּ טוֹב לוֹ לְנַצַּח.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תמוז.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר מִטּוֹת־מִסְעֵי ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ

שכח אֲשֶׁר א' תמו בַּנְחָל

מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

מאד שמחתי לשמע הטוב ממך.

ראה לא לפל בְּדַעְתְּךָ מִמָּה שְׁאַתָּה רוֹאֶה שְׁאַחֲרִים לוֹמְדִים יוֹתֵר טוב מִמֶּךָ, וַיֵּשׁ לָהֶם רֹאשׁ יוֹתֵר טוב מִמֶּךָ וְכוּ' וְכוּ', מֵה לָךְ לְהִתְבַּלְבֵּל מֵאַחֲרִים אַתָּה צְרִיף לְשִׂמְחָה עִם הַנִּקְדָּה שְׁלָךְ, כִּי רַבְנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ל"ד), כִּי יֵשׁ אֶצְלָךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִקְדָּה מֵה שְׁאִין בְּחִבְרוֹ וְכוּ', עֵינַי שָׁם; וְכֵן פִּרְשׁ רַבְנוּ ז"ל אֶת הַפְּסוּק (יִחְזָקָא ל"ג, כ"ד): "אֶחָד הִיָּה אַבְרָהָם" — שְׁאַבְרָהָם אָבִינוּ עָבַד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּבַחֲיַנֵּת אֶחָד, שְׁלֹא הִתְבַּלְבֵּל מֵאֵף אֶחָד בְּעוֹלָם, וּמוֹהֲרַנ"ת ז"ל הֶאֱרִיף בְּנִקְדָּה זוֹ הִרְבֵּה מְאֹד, וְאָמַר, שְׁזֵה כָּל עֵנִין שֶׁל סְפִירַת הָעֶמֶר, שְׁנֹאמֵר (וַיִּקְרָא כ"ג, ט"ו): "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם" — לָכֶם לְעֶצְמְכֶם, הֵינּוּ שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד צְרִיף לְסִפּוֹר לְעֶצְמוֹ סְפִירַת הָעֶמֶר, וְאִי אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא אֶת אַחֲרִים, אֲלֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד צְרִיף לְסִפּוֹר לְעֶצְמוֹ, הֵינּוּ כִּי צְרִיף כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְסִפּוֹר אֶת הַיָּמִים שְׁלוֹ, וְלֹא יִתְבַּלְבֵּל מֵאַחַר כָּלֵל. וְכִשְׁאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֶצְמוֹ לִילֵךְ בְּדַרְךָ זוֹ, אִזּוֹ הוּא מְצָלִיחַ. וּמֵבִיא סְמוּכִים לְדַבְּרוֹ מִהַמְעֵשָׂה שֶׁל הַחֶכֶם וְהַתָּם (סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשָׂה ט'), שֶׁהַתָּם זָכָה לְמָה שְׁזָכָה לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגוֹת הַכִּי עֲלִינוֹת עַד שְׁדַבֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכוּ', הִיָּה רַק עַל-יְדֵי שִׁשְׁשׁ וְשִׁמְחָה בְּחֵלְקוֹ אֵף שֶׁחֵלְקוֹ הִיָּה נֶעַל עִם שְׁלֹשָׁה קְצוּוֹת וְכוּ', אֵף-עַל-פִּי-כֵן שְׂמַח מְאֹד, וְהַשְׁבִּיחַ אֶת מִקְחוֹ וְכוּ' וְכוּ', עֵינַי שָׁם; וְכֵן צְרִיכִים לְהִתְנַהֵג, אָדָם צְרִיף לְדַעַת — מֵה שְׁאֵנִי עוֹשֶׂה זֶה הַכִּי טוב, אָסוּר לְהִסְתַּכֵּל עַל אַחֲרִים, וּבִפְרָט בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, לֹא כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ מִחַ טוֹב שֶׁיִּקְלֹט אֶת הַלְמוּדִים, וְעַל-כֵּן כָּל יְגִיעָה וְיִגִיעָה שְׂמִתִּיגַע עֶצְמוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה חֲשׂוּבָה מְאֹד לְמַעֲלָה, וְאֵף שְׁאַחֲרִים קוֹלְטִים אֶת זֶה בְּזִמְן מוֹעֵט, וְלוֹ לִוְקַח כַּמָּה שְׁעוֹת, מֵה אֲכַפֵּת לָךְ מֵאַחֲרִים, אַתָּה צְרִיף לְהִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה כְּפִי עֵנִינִיךָ, וְלֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל אַחֲרִים כָּלֵל, מֵה לָךְ עִם אַחֲרִים, אֲלֵא לְמַד מִסְכָּתָא אַחַר מִסְכָּתָא כְּסִדְרָן בְּגִמְרָא רַש"י

אֲשֶׁר א' תמח בְּנַחֵל שְׁכַט

ותוספות, ואל תסתכל על אחרים, ונאפלו שלוקח לך זמן רב מאוד, אל תתיחס אל אחרים כלל, ועל-ידי-זה תצליח דרכך. וכל הגדולים שזכו להגיע למעלות נפלאות בלמוד התורה הקדושה, היה רק על-ידי-זה שלא הסתכלו על אחרים כלל.

הקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שתצליח דרכך תמיד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאוד...

א' תמח.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר מטות-מסעי ה'תשל"ד.

שלום וברכה אל ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה לשמר מאוד מאוד על הזמן, פי אין אבדה פאבדת הזמן, וחבל על כל רגע שהולך לאבוד, האדם יכול להצליח כל-כך בזה העולם, אם רק ישמר את זמנו. ומספרים אנשי שלומנו, שפעם התבטא מוהרנ"ת ז"ל, ואמר איך זכיתי לחבר כל-כך הרבה ספרים? פי שמרתי על הזמן, פי על-ידי שמירת הזמן יכולים לזכות ללמד הרבה ולקיים מצוותיו יתברך, ולחדש הרבה חדושים, ועל-פן העקר הוא שמירת הזמן. מה אמר לך, ידידי היקר, אין זו עצה לסגף עצמו בשנה, פי תכף-ומיד פשאדם מתנגע — עליו לישן, פי יותר טוב להסתובב עם מחין מישבים שזה זוכין על-ידי השנה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לה), מאשר יסתובב כמו סוס, שגם-פן אינו ישן כלל, רק שיתין נשמין, וזכר כלל זה מאוד מאוד, פי תצטרך לזה לימים הבאים.

העקר למעט בדבור, ולדבר רק מה שנוגע לטובת הנשמה או

של אֲשֶׁר א' תמט בַּנְחַל

לְטוֹבַת פְּרִנְסָה, אֲבָל סֵתֶם לְפִטְפֹּט דְבוּרִים שֶׁל מָה בְּכָף זֶה חֲבָל
מָאד... ..

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָהּ בְּאַהֲבָה רַבָּה... ..

א' תמט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אַחִי, יְדִידִי, חֲבֵרִי
הַיֵּקָר לִי מָאד, הַשּׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ בְּעֵינַי הָאֶסְפָּה וְכוּ' וְכוּ'.

מָה אִמַּר לָךְ, יְדִידִי הַיֵּקָר, צַר וְמָר לִי מָאד, כִּי יִהְיֶה חֲלוּקֵי דַעוֹת
וְקִנְיָה וְשִׁנְיָה בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוּמָנוּ וְכוּ' וְכוּ' עַל לֹא דְבָר וְכוּ' וְכוּ',
מִמֶּשׁ הַשְּׁטָן רוֹקֵד בֵּינָן. אֲנַחְנוּ עוֹמְדִים עַכְשָׁו שְׁבוּעַ לְפָנַי תִּשְׁעָה
בָּבֶא, וְאֵין לָנוּ עֶסֶק אַחֵר, אֲלֵא לַעֲשׂוֹת אֶסְפָּה וְלָדוֹן דִּינֵי נַפְשׁוֹת וְכוּ'
וְכוּ', כִּי בְּרִגְעַ שְׁמַחְלִישִׁים אֶת הַדַּעַת שֶׁל מִישָׁהוּ, יְכוּלִים לְהַפִּיל
אוֹתוֹ לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְעַל-כֵּן אַרוּר הָאָדָם אֲשֶׁר יִפִּיל אֶת
זוּלָתוֹ וְכוּ' וְכוּ', אֵינִי מִבֵּין אֵיךְ אָדָם שְׂיִישׁ לוֹ הַתְּבוּדָדוֹת, אֵינִי
מִתְבַּיֵּשׁ לְשִׁבְתַּת לָדוֹן דִּינֵי נַפְשׁוֹת וְכוּ' לְשִׁפְףָ דָם נָקִי וְכוּ', וְכִי כָף
לְמַדְנֵנוּ מִרְבָּנוּ ז"ל?! הֲלֵא רַבָּנוּ ז"ל גְּלָה לָנוּ בְּפִרוּשׁ (לְקוּשֵׁי-מוֹהֲרָן,
חֶלֶק ב', סִימָן א'), כְּשִׁמְדְּבָרִים מֵאָדָם וְדָנִים אוֹתוֹ, אֲזִי עוֹשִׂים רֵאשׁ
הַשְּׁנָה, מִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת רֵאשׁ הַשְּׁנָה רַק הַצַּדִּיק שֶׁעָלִיו אָמְרוּ (אֲבוֹת
ב, ד): "אֵל תְּדוֹן אֶת חֲבָרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹ"; וְמִי הוּא זֶה שְׂיִכּוּל
לְהַבִּין אֶת כָּל מְקוֹמוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד רַק הַצַּדִּיק שֶׁנִּכְלָל לְגַמְרֵי
בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְשִׁמְעֵתִי פַעַם מֵאַנְשֵׁי שְׁלוּמָנוּ הַיֵּקָרִים שְׁאֵמְרוּ,
שְׁבִשְׁעָה שֶׁדְּבָרוֹ עַל אֶחָד וְכוּ' אוֹ דָּנוּ אֶת אֶחָד וְכוּ', עָנּוּ וְאָמְרוּ
בְּלִשׁוֹן לַעֲג: אָה! אָה! אֵתָה כְּבָר עוֹשֶׂה רֵאשׁ הַשְּׁנָה? וּבְכֵן אֲנִי

אֲשֶׁר א' תמט בְּנַחֵל שלא

מאחל לך שנה טובה ומתקה... וזה אמרו בלשון לעג וצחוק, בשעה שאחד דבר מחברו, מי אתה בכלל שתדבר מחברך, ומכל שכן לשבת יחד ולדון דיני נפשות, הלא חכמינו הקדושים אמרו, שנה מושב לצים, פי (אבות ג, ב): "שנים שיושבים ואין ביניהם דברי תורה, הרי זה מושב לצים", ועל מושב לצים מזהירנו דוד המלך (תהלים א, א): "ובמושב לצים לא ישב", ואיך יכולים להתאסף ולדבר מאחר, לפני שיודעים מה ומי ואימת וכו' וכו', אין זה אלא רשעות גדולה עד מאד, הוי! הוי! שנה גורם את החרבן, וכל אלו שמדברים מאהבת ישראל הם סתם לצים ושקרנים וכו' וכו', וכך לא מביאים את הגאולה וכו' וכו', אהבת ישראל נקראת לאהב את כל בר ישראל, בלי שום יוצא מן הפלל, לא שאני אוהב אותו מחמת שהוא אחד מחברנו ואחד מאנשי שלומנו... אלא אני צריך לאהב את כל בר ישראל באשר הוא, מפני שגשמתו היא חלק אלוה ממעל, בין שהוא חסיד שלי ובין שהוא לא החסיד שלי, בין שיהיה במפלגה שלי ובין שלא יהיה במפלגה שלי, אהבת ישראל צריכה להיות לכל בר ישראל כאחד, וברגע שמכניסים דמיונות והבלים — אתה חסיד שלי, אתה חסיד של ההוא, הכל שקר בלי שום יוצא מן הפלל, ועל-כן כל אלו שאומרים שלהם יש אהבת ישראל, הכל שקר וכזב, והם הם הגורמים את אריכות הגלות בלי שום ספק, ומהרנ"ת ז"ל אמר, כשאני רואה שני סבלים פשוטים ברחוב מתקוטטים, דוקרים לי הצדדים, פי לא היה יכול לסבל שבני-אדם רבים ביניהם, ומכל שכן וכל שכן אנשים שיש להם בכל יום התבודדות, איך באה להם רשעות כזו לשבת ולעשות אספה לדון את אחד, זה סימן שאין להם כלל התבודדות, ואין להם בכלל שיכות אל רבנו ז"ל, וכל ההתקרבות שלהם היא רק על שם המשל, והם בכלל רשעים ארורים, פי אסור לדון את האדם שלא בפניו, ומי שעושה כן הרי הוא רשע גמור, פי "שמוע בין אחיכם" כתיב (דברים א, טז) — אזהרה לדון שלא ידון אלא אם בעל דינו שם (עין סנהדרין ז:), ועל-כן פלך מחברותם, ושלא יהיה לך שום עסק עמם,

שלב אָשֶׁר א' תנ בנחל

וְכֹךְ אָנִי עֲשִׂיתִי תְהִלָּה לְאֵל, בְּנִיתִי הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ, וְשֵׁם אָנִי מְקַפֵּיד מְאֹד מְאֹד שֶׁלֹּא יִהְיוּ שׁוֹם מְרִיבוֹת וּמַחְלָקֶת בֵּין אֲנֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, מִי שֶׁלֹּא יָכוֹל לְהִתְאַפֵּק לֹא לְרִיב עִם זֹלָתוֹ, אָנִי מְגַרֵשׁ אוֹתוֹ מִחִבְרוֹתֵנוּ, כִּי אֲצַלְנוּ הָעֶקֶר וְהִיסוּד הוּא אַחֲדוּת וְאַהֲבָה בְּלִי שׁוֹם קְבוּל שְׂכָר, צְרִיכִים לְקָרֵב אֶת הָאָדָם רַק לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא לְעֲצָמוֹ, וּבִרְגַע שְׁחוֹשִׁים מְעֲצָמוֹ, הַכֹּל שְׂקָר וְכֹזֵב וְזֶה בְּרוּר, וְלִכֵּן רְאֵה לְהַכְנִים דְּבָרִים אֵלוֹ בְּתוֹךְ לְבָבְךָ, וְאִזּוֹ טוֹב לְךָ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תנ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂיגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוּבֵי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחֹר הַיָּקָר לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיֵימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִמִּי הַחֲכָמָה הַקְּדוּמָה הַנוֹבְעִים מִהַנְּחַל ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר וְהַנְּעִים לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי זֶה כְּשֵׁנִי שְׁבוּעוֹת, וּמֵרֵב הַטְּרָדוֹת בְּעֶסֶק הָרַבִּים, לֹא הָיָה הַפְּנָאִי לְהַשִּׁיבֶךָ תַּכְף-וּמִיד, אִף שֶׁלֹּא הִסְתַּחֲתִי דַעֲתִי מִמֶּךָ כָּלָל, וּבְכֹל יוֹם הָיָה בְּרִצּוֹנִי לְהַשִּׁיבֶךָ. וְהִנֵּה חֲמַדַּת לְבָבִי, הַחֲזִיתָנִי מִמֶּשׁ בְּזֶה שֶׁפִּתְבַּת שְׁמִצָּאתָ לְךָ חֵבֵר גְּאָמֵן לְדַבֵּר עִמוֹ מֵרַבְּנוּ ו"ל, וּבִיחַד אַתֶּם מִתְחַזְּקִים. מָה אִמַּר לְךָ, אֵינִי לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי (קִהַלְתָּ ד): "טוֹבִים הַשָּׁנִים מִן הָאֶחָד, אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שְׂכָר טוֹב בְּעַמְלָם, כִּי אִם יִפְלוּ, הָאֶחָד יָקִים אֶת חֵבְרוֹ, וְאֵילוּ הָאֶחָד שְׁיִפֹּל וְאֵין שְׁנֵי לְהַקִּימוֹ". וּבִפְרָטִיּוֹת בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ו"ל, הַהֲכָרַח לְנִקְדַּת הַחֵבֵר (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לד), וְר' לִוִי יִצְחָק אָמַר, שְׂכָל אֵלוֹ מְאֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים, אֲשֶׁר זָכוּ לְאַחֵז אֶת עֲצָמָם עִם חֵבְרִים, וְדַבְּרוּ בִּיחַד בְּכָל יוֹם מֵרַבְּנוּ ו"ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, הֵם גְּדוּלוֹ וְהַצְּלִיחוֹ מְאֹד מְאֹד בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת; וְעַל-כֵּן אַחֲזוּ בּוֹ, וְתִתְחַזְּקוּ עֲצָמְכֶם יַחַד, כִּי תְהִלָּה לְאֵל, בְּצֵל הָעוֹבֵר הַזֶּה זְכִינוּ בְּזִכְיוֹת חַנּוּם לְהַתְּוַדַּע מֵרַבִּי

אֲשֶׁר א' תנ בְּנַחֵל שלג

אָמַת כּוֹזָה, רַבִּי רַחֲמָן כּוֹזָה, הַמְדַרְיִכְנוּ בְּדֶרֶךְ הָאָמַת. חֲבָלִים נָפְלוּ לָנוּ בְּנֹעִימִים.

וְהִנֵּה בְּפִרְשָׁה זֹו (דְּבָרִים י"א): "וַיִּכְרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם"; וּפְרָשׁ רַבְנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ל"ד): לְפִי הַדְּבֹר כֵּן הַשְּׁפַע. כִּי הַדְּבֹר הוּא כְּלִי הַשְּׁפַע לְקַבֵּל בּוֹ כָּל טוֹב אֲמָתִי וְנֹצְחִי, אִם הַדְּבֹר, הֵינּוּ אִם כְּלִי הַשְּׁפַע הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאוֹ, אֲזִי יְכוּלִין לְקַבֵּל בּוֹ רַב שְׁפַע, עֵינֵי שָׁם. וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְשָׁמֹר עַל הַדְּבֹר מְאֹד מְאֹד, לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי תוֹרָה וַיִּרְאֵת שְׁמִים וְאֲמוּנָה בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, שְׂאֵז יִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו תְּמִיד שְׁפַע הַדְּעַת, אוֹר אֱלֹקִי, וַיִּזְכֶּה לְדַעַת שְׁלֵמָה, לִידַע אֲשֶׁר "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", וּבְכָל תְּנוּעָה וַתְּנוּעָה שָׁם אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם מִמָּשׁ, וּבִידִיעוֹת אֱלוֹי יִזְכֶּה לְסַבֵּל עַל כָּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכָל יוֹם — תֵּהוּ וְבֵהוּ וְחִשְׁףָה, קִטְנוֹת וַיִּרִידוֹת, וַיִּתְפָּרְדּוּ מִמֶּנּוּ כָּל פּוֹעֲלֵי אֲוֶן. וּבְפִרְטִיּוֹת כְּשִׂיחָהּ רִגְלֵי לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כַּאֲשֶׁר יִדְבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, אֲזִי תִתְגַּדֵּל וַתִּתְעַלֶּה דַעְתּוֹ, וַיִּמְשֵׁךְ עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָמוֹת אוֹר וְחַיּוֹת וְשְׁפַע אֱלֹקִי.

חֲמִדַת לְבָבִי! חֲזוּק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד בְּעִבּוּדָה הַקְּרוֹשָׁה הַזֹּאת — "הַתְּבוּדוֹת", וַתְּצַנִּיעַ אֶת עֲצֻמְךָ בְּמִקּוֹם מִיָּחָד שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וַתְּפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתְךָ וְכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בְּפִרְטֵי פְּרָטִיּוֹת כַּאֲשֶׁר יִדְבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וַתִּגְלֶה לוֹ יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבָבְךָ. וְאִם הֵייתָ יוֹדַע מָה שְׁנַעֲשֶׂה מִכָּל דְּבוּר וְדְבוּר, הֵייתָ מִתְחַזֵּק בְּזֶה מְאֹד מְאֹד. וְאִף שְׁעַכְשׁוֹ עֲדִין כָּל מֵינֵי כְּבוֹדוֹת מְנַחִים עָלֶיךָ כְּדֵי לְקַיֵּם, וּמָה גַם שְׁמַחְשְׁבוֹת שֶׁל כְּפִירוֹת נִכְנְסוּ בְּמַח — "הָאֵם שׁוֹמְעִים אוֹתִי?" "הָאֵם יֵשׁ תּוֹעֵלַת בְּדְבוּרֵי?" "הָאֵם אֲזֻכֶּה לְפַעַל?! " אִךְ בְּאָמַת כְּשִׂתְהִיָּה עֲקֻשָׁן עַל דְּבַר זֶה מְדִי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת, כְּדֶרֶךְ הַעֲקֻשָׁן, שְׁעוֹשָׂה עֲנִיּוֹ בְּלִי שׁוּם טַעַם וְשִׁכָּל, אֲזִי סוּף כָּל סוּף תִּזְכֶּה לְהַפְּנֵס בְּבִנְיָן הַמְּלָכוֹת, וַתֵּאִיר עָלֶיךָ הָאָרֶת נֹעַם זִיו אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ.

שֵׁלַד אֲשֶׁר א' תנ בַּנְחָל

אָחִי, אָחִי! חֹזֵק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד, הִרְבָּה הִרְבָּה כָּבֵד עֵבֶר עֲלֶיךָ — מְרִירוֹת דְּמִרְרוֹת עַד אֵין שְׁעוֹר. וְתִהְיֶה לְאֵל, עֲדִין אַתָּה מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ, וְעֲדִין אַתָּה מִשְׁתַּקֵּק לְהִתְקַרֵּב וְלִילֵךְ בְּדֶרֶךְ רַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁר־יָךְ וְאֲשֶׁר־יָךְ חֲלָקָךְ וּמָה נְעִים גּוֹרְלֶךָ. וְרַבְּנוּ ו"ל אָמַר (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֲלָק א', סִימָן קפ"ה), שְׁכָל מִי שֵׁישׁ לוֹ יִגְיַעוֹת וְיִטְרָחוֹת יוֹתֵר בְּתַחֲלִיל הַהִתְקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִינוּ שֵׁישׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת וּגְדוּלוֹת כְּגוֹן מְאֹבִיו וְכוּ' וְכוּ', וְהוּא צָרִיךְ לְהִתְנַגֵּעַ וּלְטַרַח מְאֹד לְשִׁבְרוֹ, הֵם טוֹבָה גְדוּלָה לְאָדָם, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֶה אַחֲר־כֶּף לְקַבֵּל הִרְבָּה קִדְוָה וְטִהָרָה; כִּי עַל-יְדֵי הִיגִיעוֹת שֶׁבְּתַחֲלִיל נַעֲשֶׂה הַכְּלִי, וְכָל מָה שֵׁישׁ לוֹ מְרִירוֹת וְיִגְיַעוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת, כְּמוֹ-כֵן זוֹכֶה לְבָנוֹת לְעַצְמוֹ כְּלִי יוֹתֵר גְּדוֹל, עֵינן שָׁם.

צָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ, שְׁעַקֵר הַהִתְחַזְקוֹת לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ, וְשִׁזְכֶה לְעוֹת דְּקִדְוָה הוּא שְׂמֻחָה, לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וּבְפָנִים שׁוֹחֲקוֹת, וְתִהְיֶה לְאֵל יֵשׁ וְיֵשׁ לָנוּ עַל מָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, שְׂזַכֵּינוּ לְהַתְּדַע מְרַבֵּי אַמֶּת כְּזֶה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן שְׂאִין אָנוּ מִתְּנַגְדִים עֲלֵיו ו"ל, חַס וְשָׁלוֹם.

וְתִרְאֶה, אֶהוּבִי, אָחִי, לְהִתְמַיֵד מְאֹד מְאֹד בְּשְׁעוֹרִים קְבוּעִים בְּגִמְרָא וּבְמִשְׁנֵיּוֹת וּבְשִׁלְחָן עָרוֹף לְלַמֵּד כְּסִדְרוֹ, אֲשֶׁר אָפְלוּ הָאֲמִירָה בְּעִלְמָא מְזוֹכָת אֶת הַנְּשֻׁמָה מְאֹד מְאֹד. וְתִרְבֶּה בְּצַדִּיקָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם כְּפִי כַחֲךָ. וְעַקֵר הַצַּדִּיקָה — לְהִדְפֹּס וְהַתְּפַשְׁטוֹת דְּעַת וְתוֹרַת רַבְּנוּ ו"ל בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּזֶה תְלוּיָהּ הַגְּאֻלָּה.

וְנָא וְנָא אֵל תִּפְנֵס בְּוִפּוּחִים עִם שׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי רַבְּנוּ ו"ל אָמַר (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן פ'): בְּגִי-אָדָם יֵשׁ לָהֶם כַּח לְמַנַע וּלְהִסִּית אֶת הָאָדָם, לְרַחֲקוֹ מִעֲבוֹדַת הַבּוֹרָא וּמִצַּדִּיקֵי הָאֲמֶת יוֹתֵר מִן הַיָּצָר הַרַע, עֵינן שָׁם; וּמוֹהֲרַנ"ת ו"ל הִרְבָּה לְדַבֵּר מְזֵה בְּיוֹתֵר (עֵינן לְקוּטִי-הַלְכוֹת, מִילָה, הַלְכָה ה', אוֹת כ"א), בְּמָה שְׂאֲמָרוּ חַז"ל, שֶׁמִּבְּעַל בְּחִירָה קָשָׁה לְהַנְצִיל יוֹתֵר מִחִיּוֹת רַעוֹת, כִּי יָכוֹל לְהַטְעוֹתוֹ לְגַמְרֵי וּלְבַלְבֵּל דְּעַתוֹ, עֵינן שָׁם. וְתִרְגִּיל עַצְמְךָ לְהִיּוֹת סְבֻלָן, וְשׁוּמַע בְּזִיווֹנוֹת וְשׁוֹתֵק, וְאֵז סוּף כָּל

אֲשֶׁר א' תנ בנחל שלה

סוף וועט דיר השם יתברך אויף אויספירען.

ואני יודע, אהובי, אחי, שהדבר בא לך בקשי ובכבוד מרתחת הדמים שמצויה בין בני הנעורים ורוצים לנצח, אף-על-פי-כן כבר אמר התנא (אבות ה): "לפום צערא אגרא", וסוף הכבוד לבא, שיבוא ויאיר עליך מלך הכבוד בהארה ובנעם ובזיו בשמש בצהרים. ותשיר ותרגן (ישעיה יב, א): "אודף ה' כי אנפת בי, ישב אפך ותנח'מ'ני".

ההכרח לקצרה.

דידף לנצח...

ושלום לתברך ... גם אליו נאמרו דברים אלו וגם לכלנו. רק להיות תמיד בשמחה עצומה, ולהפך את כל היגון ואנחה לששון ושמחה, ויאמין באמונה אמתית, שגם במקומו שמנח שם יכול להתקרב ולדבק עצמו אליו יתברך, כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך ממש, ואין שום דבר נעשה מעצמו, כי הכל משגח בהשגחה פרטי פרטית, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה (חלין ז:), ותרגיל את עצמך להכניס מחד ודעתך רק באמונה, לידע שהוא יתברך אתך, עמך ואצלך, ותחזק את עצמך באהבת ישראל, לאהב את כל אחד מישראל ככבת עיניך, וזוהי סגלה להתמדה (שיחות הר"ן, סימן צא), וסגלה לתפלה (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רלט).

אשרינו ואשרי חלקנו ומה נעים גורלנו. טוב להודות להשם יתברך על כל החסד חנם שעשה עמנו.

הנ"ל.

(ד) השם יתברך יוציאך מהכח אל הפעל.

שלו אשר א' תנא בנחל
א' תנא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר דברים ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו ויודפו אל האברך היקר לי
מאד, שותה ממך הנחל נובע מקור חכמה, זכותו נגן עלינו ... גרו
יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אודות הבלבולים שעוברים עליך וכו', מה אמר לך, ידידי
היקר, אסור להלחיץ את עצמך בשום לחץ, כי ברגע שאדם מלחיץ
את עצמו, זה כבר נקרא דחיקת השעה וברגע שאדם דוחק את
השעה אז השעה דוחקתו (ברכות מד:), ועל-ידי-זה יוצאות לו כל
הצרות וכל היסורים וכל המרירות. ומהרנ"ת ו"ל אמר (לקוטי-הלכות,
גולה, הלכה ה'), שכל העברות שאדם עובר, זה רק מחמת דחיקת
השעה, וכעין שאמרו חכמינו הקדושים (מנחות מד:): אותן מצעות
שהציעה לו באסור הציעה לו בהתר וכו', עין שם; כי אם יש לאדם
סבלנות, הוא אף פעם לא יבוא לידי עברה, ועל-פן שמר על עצמך
מאד מאד לא להלחיץ את עצמך בדחיקת השעה, רק להיות סבלן,
כי בזה העולם צריכים להיות סבלן.

מה שבזה אותך וכו' וכו', אל תענה לכסיל, מה יש לך אתו?
בקרת ממילא תהיה עליך תמיד, מה שרק לא תעשה תהיה עליך
בקרת, ועל-פן מה ולמה לך להתפעל מזה, ולמה לך להתבלבל מזה
וכו' וכו', אתה עשה את נקדתך, ותראה איך שתצליח דרכך, אבל
העקר אל תתבלבל מאחרים כלל יהיה מה שיהיה ויהיה איך שיהיה.

העקר ראה לחזק עצמך לילך בדרכי רבנו ז"ל, ואז טוב לך כל
הימים.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

א' תנב.

בעזרת השם ותפריך, יום שני לסדר דברים ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו לאהובי, אחי ורעי,
האברך היקר לי מאד, שותה ממִי הנחל הנובע מקור חכמה, זכותו
יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מכתבך היקר לנכון קבלתי, אם כי נשבר לבי בקרבי מאד
לשמע מכל מה שעובר עליך, אף זאת נחמתי, כי תהלה לאל, אנו
יודעים מרבי אמת כזה ומעצות נפלאות פאלו.

והנה, חמדת לבבי, יסוד גדול ושרש ועקר בשתיית מימי הנחל
הוא לילה על-פי מה שגלה לנו רבנו ז"ל על הפסוק (יחזקאל לג, כד):
"אחד היה אברהם", שלא הסתכל על שום מונע ומעכב מבית
ומבחוץ וכו', עין שם; כי על-פי-רב האדם נופל בדעתו, עד שנשבר
לגמרי הכל מסבת שמסתכל על חבריו, לפעמים נדמה לו שחביריו
כבר זכו לאיזו דרגה, והוא עדין עומד מבחוץ וכו', אבל באמת
טעות גדולה היא, כי צריך כל אחד לחשב על "תכליתו" הנצחית,
ויהיה תמיד שמח עם הנקדות טובות, שזוכה לחטף בכל יום ויום,
כי זהו חלקו לנצח נצחים.

אהובי, אחי היקר, תעשה התחלה חדשה על-כל-פנים מרגע
זה, ותשפית הכל מדעתך, שאז יאיר עליך אור נפלא בשמש
בצהרים מנעם, ערבות, זיו האמונה הקדושה, וזה בחינת (דברים ג,
יד): "יאיר בן מנשה", דיקא על-ידי שכחה שהוא בחינת מנשה,
לשון נשיון ושכחה (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן צו) יאיר לה, כי
עקר הירידות הוא רק על ידי רבוי בלבולים מהעבר ומההנה, וצריך
להשפית ולהעביר הכל מדעתו תמיד, שלא יהיה לו, כי אם לב אחד

שֶׁלַח אֲשֶׁר א' תַּנּוּב בְּנַחֵל

דְּבוּק לְאַבְיוֹ שְׁבַשְׁמִים, וְאֵז יִהְיֶה תָּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה; כִּי הַזֹּכֶה לְהַפְשִׁיט מִמַּחוּ בְּכָל פֶּעַם הַכֵּל, עַל־יְדֵי־זֶה הוּא מְסַבֵּב עִם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵז הוּא תָּמִיד בְּשִׁמְחָה.

וּבִלְבָד, אֶהוּבִי, אַחִי, שְׁיִהְיֶה בְּלֵב אֶחָד, כִּי שֶׁקֶר אֵינוֹ סְחוּרָה לְמַעְלָה כָּלֵל. וְרַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ נִפְלְאוֹת מַעְלוֹת הָאֱמֶת (עֵין לְקוּטִי־מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ט'), שֶׁאֶפְלוּ יִהְיֶה בְּעִמְקָא דְתַהוֹמָא רַבָּא, אִךְ מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּלֵב אֱמֶת, וּמְגַלֶּה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֵת כָּל לְבוֹ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, אֵז הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹכֵן אֶצְלוֹ מִמֶּשׁ וּמֵאִיר לוֹ, כִּי עֵקֶר אִוֵּר הַמֵּאִיר הוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים כז): "ה' אִוֵּרִי וַיִּשְׁעֵי"; וְעַל־כֵּן, חֲמֻדַּת לְבָבִי לָמָּה לָךְ לְהִתְבַּלְבֵּל מֵאַחֲרִים לְגַמְרִי, כִּלְךָ מִכָּל הָעוֹלָם, וּבִרְחַ לָךְ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִבְקֶשׁ הַרְבֵּה עַל־פִּי סֵדֵר הָא"ב לְתַקֵּן מִדּוֹתֶיךָ: אֲמוּנָה, אֱמֶת, אֲכִילָה וְכוּ' וְכוּ', וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְעִצְמֶךָ סֵדֵר בְּמַקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ וְשִׁלְחַן עֲרוּךְ, וְסִפְרֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וְהַתְּקוּנִים וְסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל לְלַמֵּד תּוֹרָה וְלוֹמַר עָלֶיךָ הַתְּפִלָּה מִלְּקוּטִי־תְּפִלוֹת, וְאֵז תִּתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים חֲדָשִׁים. וְצָרֶיךָ שֶׁתִּזְכֹּר, שֶׁרַק זֶה חֲלָקֶךָ לְנִצְחַת נְצַחִים, וְרַק זֶה יִלְוֶה אוֹתְךָ שֶׁם בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְעַל־כֵּן לָמָּה תִּהְיֶה כָּל־כֶּף שְׁבוּר וּמְעֻצָּב.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! אִוֵּדוֹת הַסְּחוּרָה שְׁלָךְ, שְׁעֲדִין אֵין לָךְ קוֹנִים, צָרֶיךָ שֶׁתַּדַּע, כִּי בֵּא יְבוֹא גַם יוֹם יִשׁוּעָתְךָ, כִּי אֵין לָךְ אָדָם שְׂאֵין לוֹ שְׁעָה, הָעֵקֶר לְחַיּוֹת סִבְלָן וּלְבִקֶּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, וְאֵז טוֹב לָךְ לְנִצְחַת נְצַחִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

תְּשׁוּאַת חַן לָךְ עַל הַצְּדָקָה שֶׁשִּׁלַּחְתָּ בְּשִׁבִיל הַדְּפֻסַּת הַקּוֹנְטְרָסִים, כִּי זֹהֵי זְכוּת הַרְבִּים גְּדוֹלָה בְּיָדוּעַ לָךְ.

א' תנג.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר דברים ה'תשל"ד.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל הבחור היקר לי מאוד, שותה ממני הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו, גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך הארוך עם הכסף להדפסה, ואין לתאר ואין לשער את גדל זכותך בזכות הרבים, כי באמת מה נשאר לנו מרבנו ז"ל? רק הירושה הזו — להפיץ את אורו בעולם, הינו קדם כל צריכים להכניס בעצמו את אור רבנו ז"ל, וצריכים להתמיד ביותר בלמוד ספרי רבנו ז"ל, ואיך נקראים מקרבים אל דעת רבנו ז"ל? דיקא על-ידי שלומדים הרבה ספרי רבנו ז"ל, כי בלי למוד ספרי רבנו ז"ל, האדם הוא בעולם הדמיון, ואל יחשב שהוא מקרב אל רבנו ז"ל בעודו ריק מספרי רבנו ז"ל, וזה ברור. לא כמו שנוהג עכשו, שכל בעל תשובה שחתך את שערותיו הארכות והשאיר לעצמו שתי פאות ארכות ומפזרות כשד, והלביש כפה לבנה, וחושב שהוא כבר בעל תשובה והוא הוגה דעות, הכל הכל ורעות רוח, העקר תלוי כפי התמדתו בספרי רבנו ז"ל, כי מי שמכניס את עצמו בלמוד ספרי רבנו ז"ל, אז מצליח מאוד מאוד. ואדם צריך לזכור תמיד מהו ואיך נולד וכו' וכו', ואיך בלה את ימיו, וכשיש לאדם ישוב הדעת הזה, אז יכניס בעצמו היטב את אור רבנו ז"ל, ולא עוד זאת אלא גם יזכה לעורר אחרים, כי תמיד יזכר מה שעבר עליו, ועל-ידי זה יחזק גם אחרים, כי מה שאני צריך גם חברי צריך, וזה ברור. ועל-פני צריכים קדם להתעורר בעצמו בתשובה ביתר שאת וביתר עז, ולעשות תשובה על תשובתו תמיד, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן ו'), ואחר-כך צריכים להפיץ את אור רבנו ז"ל, ועל-פני כל הצדקות צריכות להיות על

שֵׁם אֲשֶׁר א' תנ"ד בְּנַחֵל

הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה לָזֶה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תנ"ד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֹרֶךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרוֹךְ שֶׁכְּתַבְתָּ לִי, וְכֵן דִּבְרוּ עִמִּי שְׁנֵי גִיטִיךָ וְכוּ'.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר, לְהַחְזִיק בֵּית זֶה חֲכָמָה עֲמָקָה, וְצָרִיכִים לְהִיּוֹת חָכָם כְּשֶׁלְּמָה הַמְּלִיךְ, כִּי אֶפְלוּ מִי שֵׁישׁ לוֹ הָאִשָּׁה הַכִּי טוֹבָה בְּעוֹלָם, עָלָיו לְשָׁמֵר לֹא לְקַלְקֵל אֶת שְׁלוֹם בֵּיתוֹ, כִּי בְּנִקְלָלוֹ לְשׁוֹבֵר אֶת בֵּיתוֹ, כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁפַת לֵג): נָשִׁים דַּעֲתָן קָלָה עֲלֵיהֶן; וְעַל-כֵּן אֶפְלוּ שֵׁישׁ לָךְ אִשָּׁה הַכִּי טוֹבָה אֲכָל בְּרִגְעַ שְׁאֵתָה לֹא עוֹשֶׂה אֶת רְצוֹנָהּ, הַכֹּל נִהְפֶּךְ וְנִשְׁפָּח לְגַמְרֵי, וְנִעֲשִׂית מְרִיבָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְאַחֲר־כֵּן כָּבֵר קָשָׁה מְאֹד לְתַקֵּן אֶת זֹאת וְלֹא בְּחִנָּם שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁפַת סב): נָשִׁים עִם בְּפָנָי עֲצָמָן, כִּי זֶה פְּלֵא גְדוֹל, וְאִם תִּהְיֶה בְּעַל הַכִּי טוֹב, וְתַעֲזוֹר לְאִשְׁתְּךָ וְתַתֵּן לָהּ הַכֹּל — תִּשְׁוֹמֶת לֵב וְכֶסֶף וְכוּ' וְכוּ' וּמָה לֹא? אֲבָל בּוֹ בְּרִגְעַ שְׁנִכְנָסָה בָּהּ רוּחַ שְׁטוּת וְכוּ', וְאִין אֵתָה רֹקֵד כְּפִי הַחֲלִיל שְׁלֵה, אֲזִי יוֹצֵאת לְרִיב עִמָּךְ, וְלִהְפֶּךְ אֶת הַקְּעָרָה עַל פִּיהָ וְכוּ' וְכוּ', וְעַל-כֵּן תִּהְיֶה חָכָם וְתַקַּח אֶת הַכֹּל הַזֶּה, שְׁלֹא בְּכָל פַּעַם צָרִיכִים לְהִיּוֹת צוֹדֵק... וְלֹא בְּכָל פַּעַם צָרִיכִים לַעֲנוֹת... וְהַרְבֵּה פְּעָמִים הִלְכָתָ לִישָׁן בְּלִי לְהִשִּׁיב תְּרוּץ... אִם תִּלְךָ בְּצוּרָה כְּזוֹ אֲזִי יִהְיֶה לָךְ שְׁלוֹם-בֵּית מְשֻׁהוּ נִפְלֵא מְאֹד מְאֹד.

אֲקַנְיָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁתַּקְּיִם אֶת דְּבָרֵי, וְיִוְתַר מְזֶה עִם תּוֹכֵל לְבָא וְלִדְבַר, אֲזִי אֲדַבֵּר עִמָּךְ בְּעַל-פִּהּ, כִּי יֵשׁ הַרְבֵּה דְּבָרִים שְׂאִי

אֲשֶׁר א' תנה בנחל שמא

אֲפֹשֶׁר לְכַתֵּב אֶת זֶה בְּכַתֵּב, וְדִי לְחַפְיָמָא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תנה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

מִן הַמִּצַּר קָרָאנוּ י"ה וְהוּא יוֹצִיאֵנוּ לְרַחֲבָה. שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה
יִשְׁיֵגוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעִי, אֲשֶׁר נִפְשׁוּ קֶשֶׁר בְּנַפְשֵׁי, גֵר
לְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵר
יֵאִיר וְיִזְרַח.

מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ עֲתָה קִבְּלָתִי, וְהָאֵמֶת אֲגִיד לְךָ שֶׁהֲצַרְכָּתִי כְּמָה
פְּעָמִים לְהַפְסִיק הַקְּרִיאָה מְרַב שְׁבוּרֵן לְבִי שֶׁנִּשְׁבַּר כְּחֶרֶס, עַד
שֶׁבְּכִיתִי בְּכִיּוֹת כְּמַעֲזֵן עַל עֵצִים הַצָּרָה הַמְרָה שֶׁנִּפְלְתָ בָּהּ וְכוּ', וְקִשָּׁה
וְכִבֵּד לְךָ לְצֵאת מִזֶּה, וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה וְכוּ',
אֵךְ בְּזֹאת נִחְמָתִי, שֶׁכְּתִבְתָּ שְׂאֵתָה רוּאָה שֶׁעַקֵּר תִּקְוֹנָךְ הוּא אֲצֵל רַבְּנוּ
ז"ל, וְעַל יָדוֹ בְּנֻדָּאֵי תִזְכֶּה לְצֵאת, אִם תִּצְטִיחַ אוֹתוֹ וּתְקַיֵּם דְּבָרָיו אֲשֶׁר
יֵאמֵר אֵלֶיךָ (עֵינֵי לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קכג).

חֲמַדַּת לְבָבִי! כֵּן הִיא הָאֵמֶת, וּבְזֶה שְׂאֵתָה יוֹדַע זֹאת, וְזָכִיתָ
שֶׁהַחֵלֶט בְּדַעְתְּךָ לְהִשָּׂאֵר אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל, הָרִי אֵתָה כְּבָר עֶזְרוּר לְגַמְרִי,
כִּי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, רַב הָעוֹלָם עֲדִין (יִשְׁעִיָּה ה, כ כא): "הוּי
הָאוֹמְרִים לְרַע' טוֹב וְלִטוֹב רַע', שְׁמַיִם חֲשֵׁף לְאוֹר וְאוֹר לְחֲשֵׁף,
שְׁמַיִם מֵר לְמַתֵּק וּמַתֵּק לְמֵר, הוּי חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם וְנִגְדָּ פְּנִיָּהֶם
נְבוֹנִים", כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא אָב הַרְחֻמָּן, הַמְרַחֵם עַל הַכֹּל, כִּי
(תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב ה' לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו", וְהוּא רַחוּם
וְחַנוּן, וּמְרַבָּה לְהִיטִיב לְבְרִיּוֹתָיו, חֲמַל עָלֵינוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלָה, בְּסוּף
גְּלוּתֵנוּ, וְאֵת נִשְׁמַת רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהִיא דַעַת דְּעַתִּי"ק שֶׁלַח אֵלֵינוּ
לְגַאֲלָנוּ מִגְּלוּתֵנוּ, לְהָאִיר עֵינֵינוּ לְצֵאת מִחֲשְׁכוֹתֵנוּ, לְשִׂמְחָת אֶת לְבָבֵנוּ

שִׁמְבוּ אֲשֶׁר א' תְּנֶה בְּנֶחֱל

וְהַפֶּטֶר מֵעֲצוֹן רוּחָנוּ, כִּי עָלִיו נֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית ה', כט): "זֶה יְנִיחַ מִיָּדוֹ מִמַּעֲשֵׂינֵינוּ וּמֵעֲצוֹן יָדֵינוּ מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אָרְבָה ה'".

וְהִנֵּה יַעֲזֵב שְׂכָל הַהֲתַגְלוֹת שֶׁל מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ תְּהִיָּה, שִׁיעָלָה עַד יַחֲדָה דִּיחִידָה, שֶׁהוּא שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיק, אַרְיָו אֲנָפִין דְּקַדְשָׁה, שֶׁתִּמְלֵא הָאֲרָץ דְּעָה לְדַעַת אֶת ה', וְעֵין בְּעֵין יֵרָאוּ וַיִּחְזוּ בְּאוֹר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל דְּבָר, עַל-כֵּן "זֶה לְעַמֵּת זֶה עֲשֵׂה אֱלֹקִים" (קִהְלֵת ז', יד), שֶׁעֲכָשׁוּ בְּסוּף גְּלוּתָנוּ מִתְּגַבְּרַת וּמִתְפַּשְׁטַת בְּהֲתַגְּבְּרוֹת כְּבֹדָה מְאֹד מְאֹד אַרְיָו אֲנָפִין דְּקַלְפָּה (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרֵן, חֶלֶק א', סִימָן רמב), שֶׁזֶהוּ גְּדֹל הַפְּרִיצוֹת שֶׁמִּתְגַּבְּרַת וּמִתְפַּשְׁטַת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּרַחֲבוֹת בְּכָל הָעוֹלָם מִמַּשׁ, וְקָשָׁה וְכָבֵד מְאֹד מְאֹד לְהַנְצִיל מִזֶּה, וּבְכָל צַד שִׁיפְנֶה רוּאָה אֶת הַקַּלְפָּה הַזֶּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, נַעֲשֵׂה מַה שֶׁנַּעֲשֵׂה, וְנַעֲרֵי יִשְׂרָאֵל נִפְגָּמִים בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְכַל-כָּךְ מֵר לָהֶם בְּמִרְרוֹת דְּמִרְרוֹת, עַד אֵין סוּף וְתַכְלִית, עַד אֲשֶׁר מִבְּקָשִׁים נִפְשָׁם לְמוֹת, חַס וְשְׁלוֹם, מֵרַב צַעַר וַיִּסּוּרִים וְעַקְמוּמִיּוֹת, שֶׁנִּתְעַקְּסוּ מִחַס וְדַעַתָּם וּלְכַבֵּם וְכוּ', וְאֵי אֲפָשָׁר לְהַנְצִיל מִזֶּה, כִּי אִם עַל-יְדֵי דַעַת רַבְּנוּ ו"ל, שֶׁהוּא אַרְיָו אֲנָפִין דְּקַדְשָׁה, וְרַק הוּא נִשְׁלַח אֶת זֶה הָעוֹלָם לְרַפָּא אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁהִתְפָּאֵר: אוֹן אֵיךְ הֵייל זִי"ה (עֵין סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יג, מִיּוֹם הַשְּׁשִׁי), וְהוּא יָכוֹל לְהוֹצִיא אֶת הַחַצִּים אֲפֵלוּ לְאַחַר שְׁנַזְרָקוּ, עֵין שָׁם; אֵךְ קָרַם שְׁנַתָּנוּ רְשׁוֹת לְנַשְׁמָתוֹ לִירֵד, צַעַק הַסֵּמ"ךְ-מ"ם הִרְשַׁע בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: אִם נִשְׁמָה זֹו תִרֵד, אֵין לִי כְּבֹד מַה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהַשִּׁיבוּ לוֹ: הַנִּשְׁמָה הַזֹּו מִכְרַחַה לְרִדָּת, כִּי קָץ הַגִּיעַ הַקָּץ, וְעַתָּה צָא וְחָשֵׁב לָךְ עֲצָה וְכוּ' (עֵין סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ז', מִזְכוּב וְעַכְבִּיש), וְחִזֹּר וּבָא וְאָמַר, שִׁישׁ לוֹ כְּבֹד עֲצָה, וְעַצְתוֹ כְּבֹד יְדוּעָה, שְׂכָל עֲנִין רַבְּנוּ ו"ל יִהְיֶה לְלַעַג וּלְקָלִס בְּעֵינֵי הָעוֹלָם, עַד שֶׁלֹּא יִרְצוּ לְהֶאֱמִין בּוֹ, וְתִהְיֶה מִחֻלְקַת רַבָּה עָלָיו מִמְּפָרְסָמִים שֶׁל שְׂקָר, ו"עַל זֶה הָיָה דְּוָה לְבָנוּ, עַל אֲלֵה חֲשָׁכוֹ עֵינֵינוּ, עַל הַר צִיּוֹן שֶׁשָּׁמַם שׁוֹעָלִים הִלְכוּ בּוֹ" (אֵיכָה

אֲשֶׁר א' תנה בנחל שמג

ה, מח), שְׁפָל מִיָּנִי "שׁוֹעֲלִים קְטָנִים, מְחַבְּלֵי כְרָמִים" (שיר השירים ב, טו), מְדַבְּרִים עָלָיו וְעַל אֲנָשָׁיו הַקְדוּשִׁים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְעַל סִפְרָיו הַנִּפְלְאִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַיְּמָה: "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבִנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת", שֶׁבְּנֵי הַנְּעוּרִים בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה מְסֻתּוֹכְבִּים בַּחוּצוֹת לְשֵׂאל עֲצָה לְנַפְשָׁם — וְאֵין מוֹצְאִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה נוֹפְלִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, "בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז אֵיכָה נִחְשְׁבוּ לְנַבְלֵי חֲרָשׁ מַעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר, חֲשָׁף מִשְׁחוֹר תְּאָרָם לֹא נִכְרוּ בַּחוּצוֹת, צָפַד עוֹרָם עַל עֲצָמָם יָבֵשׁ הָיָה כְּעֵץ" (אֵיכָה ד, ב ח), וְחֻטָּא אֶחָד מְבִיא חֻטָּא שְׁנֵי וּמְשַׁבֵּר וּמַעֲקָם אֶת הַלֵּב מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁאֵין לְמִי לִפְנוֹת לְעֲצָה, "כִּי רוּחַ אֲפָנוּ מְשִׁיחַ ה' נִלְכַּד בְּשִׁחִיתוֹתָם, אֲשֶׁר אָמְרָנוּ בְּצִלוֹ נִהְיָה בַּגּוֹיִם" (שם); וְתִהְיֶה לְאֵל, בְּחֶסֶד חֲנָם בְּהַשְׁגָּחָה נִפְלְאָה זָכָה אוֹתָךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ לְמַצָּא אֶת רַבְּנוּ ו"ל, וְאֵינְךָ מִתְנַגֵּד עָלָיו, רַק אֲדַרְבָּה אֶתְּהָ יוֹדֵעַ וּמֵאֲמִין בְּרוּר, שֶׁפֶה יִהְיֶה תִקְוֹנְךָ וְתַכְלִיתְךָ, וּבְזֶה בְּעֲצָמוֹ רָאוּי לְךָ לְשִׂמְחַ בְּשִׂמְחָה אֵין סוֹפִית, וְלִרְקַד בְּרִקּוּדִים, [וְהֵאֵי מֵאֵן] דְּכֹאֵיב לִיָּה כְּאֵיבָא אָזִיל לְבִי אֲסִיא' (בְּבֹא קְמֵא מו:). וְתִהְיֶה לְאֵל, זְכִיתָ וְאֶתְּהָ הוֹלֵךְ אֶל הַרוּפָא הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה מְפֻלְגָת מְאֹד מְאֹד (עֵין לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ל'), בְּנוֹדָאֵי תִהְיֶה לְךָ רְפוּאָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת. אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלַקְנוּ וּמָה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, שְׁזַכֵּינוּ לְהַתְּנוּדַע מִרַבְּנוּ ו"ל, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ עַל כָּל הַחֶסֶד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, חֲבָלִים נָפְלוּ לָנוּ בְּנְעִימִים.

חֲמֵדַת לְכַבִּי! בְּמָה שֶׁכְּתַבְתָּ וּבְקִשְׁתָּ לְכַתֵּב לְךָ דְרָכִים בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, הֲלֹא סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל בְּיַדְךָ, הִפְךָ בְּהֵם בְּהַתְּמַדָּה רַבָּה וּבְשִׁקְיָדָה נִפְלְאָה, וְשֵׁם תִּמְצָא מְרַגּוּעַ לְנַפְשְׁךָ, כִּי סִפְרָיו מְלֵאִים עֲצוֹת וְדְרָכִים יִשְׂרוֹת וְהַתְּחַזְּקוֹת נִפְלְאָה — אֲשֶׁרֵי שִׂיאֲחוּ בְּהֵם, וְאֵז טוֹב לוֹ לְנִצַּח נְצָחִים.

"הַתְּבוֹדָדוֹת" — צְרִיף לִידַע וְלַחֲקַק הֵיטֵב בְּדַעְתּוֹ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְלֹא תִמְצָא פְעֻלָּה קְטָנָה אוֹ גְּדוּלָּה

(ו) מִי שְׁכּוֹאֵב לוֹ כְּאֵב יִלְךָ אֶל רוּפָא.

שְׁתֵּהִיָּה נַעֲשִׂית מַעֲצָמָה, אֲלֵא הַכֹּל מִשְׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַה פְּרִטִי פְּרִטִית,
וְאִין אָדָם נוֹקֵף אֲצַבְעוּ מִלְמֻטָּה אֲלֵא אִם-כֵּן מְכַרְיִזִין עָלָיו מִלְמַעְלָה
(חֲלִין ז'), וְאִפְלוּ בְּעַמְקֵי עַמְקִים בְּשֵׁאוֹל תַּחֲתִיּוֹת וּמַתְחָתָיו מְאִיר אֹר
יְתַבְרֵךְ בְּהֶאֱרָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה, כִּי גַם שֵׁם בְּכֹל הַהִסְתְּרוֹת וְהַקְטָנוֹת
וְהַעֲנִיּוֹת וְהִיסוּרִים הַמְרִים — אֹרֹו יְתַבְרֵךְ, וְאִין שׁוֹם דְּבַר גְּדוֹל אוֹ
קָטָן מְקַרָּה, חֵס וְשְׁלוֹם, רַק הוּא יְתַבְרֵךְ שֵׁם. וְכִשְׂדַע יְדִיעָה זֹו,
וְתַתְּבַרֵר לוֹ הֵיטֵב אֲמַתַּת מְצִיאֹוֹתוֹ יְתַבְרֵךְ, אֲזִי יִפְתַּח פִּיו לְדַבֵּר עִמוֹ
יְתַבְרֵךְ בְּלִשׁוֹן שְׁמַדְבֵּר עִם חֲבֵרוֹ, וְכִדְרֵךְ שְׁנֵי חֲבֵרִים הַמְשִׁיחִים
וּמְדַבְּרִים אֶחָד לַשְּׁנִי, בֵּן צָרִיף לְדַבֵּר עִמוֹ יְתַבְרֵךְ בְּתַמִּימוֹת
וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְכֹל עֲנִינְיוֹ וְכֹל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בַּפְּרִטִי פְּרִטִיּוֹת
יִסְפֵּר וְיִדְבֵּר עִמוֹ יְתַבְרֵךְ בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת כָּלֵל, וְכִמוֹ
שְׁמַדְבֵּר עִם חֲבֵרוֹ, אִינוֹ מְסַתְּפֵל עַל שׁוֹם דְּבַר, רַק מְסַפֵּר לְפָנָיו צַעֲרוֹ,
עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁצָרִיף לְסַפֵּר לְפָנָיו יְתַבְרֵךְ אֵת כָּל לְבוֹ וְכֹל מָה
שְׁעוֹבֵר עָלָיו. וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סב): אִם הִיָּה
יֹודַע הָאָדָם יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלָם, שְׁמֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַקְדוּשָׁ-
בְּרוּךְ-הוּא עוֹמֵד בַּשְּׁעַת הַתְּפִלָּה וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה, וְדַאי הִיָּה מִתְּפַלֵּל
בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוֹלָה, וְהִיָּה מְדַקְדֵּק מְאֹד לְכוּן אֵת דְּבָרָיו, וּמִחֲמַת
שְׁהָאָדָם אִינוֹ יֹודַע זֹאת יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלָם, עַל-כֵּן אִינוֹ מִתְּלַהֵב
כָּל-כָּף, וְאִינוֹ מְדַקְדֵּק כָּל-כָּף, וְכֹל אֶחָד לְפִי מַעוּט שִׁכְלוֹ וְיִדְעָתוֹ,
כֵּן הַתְּלַהֲבוֹתוֹ וְדַקְדוּקוֹ. וּבְאֲמַת לְמָה מְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ וּמְסַפֵּר לוֹ כָּל
לְבוֹ? מִפְּנֵי שְׂרוּאָה אוֹתוֹ, וְעַל-כֵּן צָרִיף לְחַזֵּק אֵת עֲצָמוֹ כָּל-כָּף עִם
הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, עַד שִׁכְבִּיכּוֹל יִרְאֶה אוֹתוֹ מִכָּל דְּבַר — דּוּמָם,
צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר; כִּי בְּאֲמַת אִין בִּלְעֲדָיו יְתַבְרֵךְ כָּלֵל, וְעַל-כֵּן צָרִיף
לְדַבֵּר עִמוֹ יְתַבְרֵךְ בְּכָל פֶּעַם, וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מָה שְׁצָרִיף, וְדַבֵּר זֶה
הוּא הִיסוּד וְהַעֲקָר בְּהַתְּגַלוֹת רַבְּנוּ ז"ל, עַד שְׂאִי אֲפָשֶׁר לְהִיּוֹת אֲפְלוּ
יְהוּדֵי פְּשׁוּט בְּלִי הַתְּבוּדָדוֹת. וְזֶה עֲקָר הַתְּכֵלִית הַטּוֹב וְהַנְּצִיחִי,
שְׁצָרִיף לְהַגִּיעַ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהוּא — לְדַבֵּר עִמוֹ יְתַבְרֵךְ וּלְהַרְגִישׁוֹ
יְתַבְרֵךְ, אִיךְ שֶׁהוּא אֲתוֹ, עִמוֹ וְאֲצִלוֹ, וְדַבֵּר זֶה יִקִּים בְּשִׁלְמוֹת
בְּהַתְּגַלוֹת מְשִׁיחַ צְדָקְנוֹ, שְׂאֹז כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה י"א, ט): "וּמְלָאָה הָאָרֶץ

אֲשֶׁר א' תנה בנחל שמה

דעה את ה' כמים לים מכסים" וגו'; ועל-כן יקיים אז (צפניה ג, ט):
 "כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו
 שכם אחד" וגו'. וכל זמן שאינו עוסק בשיחה בינו לבין קונו, סימן
 שחסרה ונפגמה אמונתו. ואף שנקדת האמונה יש אצל כל אחד
 מישראל, אף-על-פי-כן יש בזה אלפים ורכבות בחינות ומדרגות,
 ועקר השלמות הוא, שיזכה לברור וזכוף האמונה, עד שיהיה תמיד
 למראה עיניו אמתת מציאותו יתברך, ועל-כן גם ממקומך תוכל
 לצאת, כי (תהלים קלט, ז): "אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אם
 אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנגף" וגו'. ובפרטיות אלו
 הנפשות שנפלו ונכשלו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה,
 צריכים לידע כי אי אפשר לצאת מזה, כי אם על-ידי שקידה רבה
 ימים ושנים, לשוח ולספר לפניו יתברך את כל לבם וכל מה שעובר
 עליהם בפרטי פרטיות. ואיתא, שיש מלאך נורא ועזריאל שמו,
 והוא ממנה על אלו שנכשלו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה,
 ומכל השיחות והתפללות והדמעות ששופכים לפניו יתברך, הוא
 בונה מזה בנינים נפלאים והיכלות נוראים, והוא לוחם תמיד עם
 הקלפה יללה, אשר מקומה הוא בבאר שח"ת, ותמיד מלמד זכות
 על אלו הנפשות שנכשלו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה,
 ובפרטיות כשאלו הנפשות בעצמן מתעוררות ומתחילות לדבר עמו
 יתברך ומספרות לפניו בפרטיות מה עשו, ומה עדין עושות, ומי
 ומה גורם להם דבר זה, ומרחיבות את דבורם בזה, אין לשער
 ולספר כלל מה שנעשה בכל העולמות מתפללות אלו.

ועל-כן, חמדת לבבי, ברח לך ברגע זה אל מקום פנוי שאין
 שם בני-אדם, ואל תחשב שום מחשבות, ואל תשכיל שום
 השפלות, רק פתח פיה ויאירו דבריך, ותתחיל לדבר עמו יתברך
 כאשר ידבר איש עם רעהו, ותספר לו כל מחשבותיך (לא כמו
 שאתה כותב, שקשה לך לדבר לפניו יתברך, כי אתה מלא מחשבות
 זרות והרהורים רעים וכו' וכו'), לא-כן הוא רק זה בעצמו תספר
 לפניו יתברך. וצריך שתדע, אשר כל דבור ודבור שאתה מדבר

לפניו יתברך, מרעיש כל העולמות, ואף שעדין אינדך מרגיש שום דבר, ונדמה לך שאין מי שישמע אותך, ומכל שכן כשמתגבר יצרך יותר ויותר וכו', אתה עשה את שלך — לגלות לפניו את כל לבך וכל מה שעובר עליך, כי אתה מרעיש כל העולמות. ובמדרש שוחר טוב (תהלים ק'), איתא: כשאתה מתפלל, תהיה שמח מאד שאתה מתפלל לפני אלוהי חי וקיים וכו', עין שם; ואל תחשב אחרת, כי זהו רצונו יתברך, שישפרו לפניו כל מה שעשו, ויתודו לפניו, ובגמרא (סוטה ז): איתא, אומרים לפניך דברים של הגדה ומעשים שארעו, "יהודה הודה ולא בוש, מה היה סופו? נחל חיי העולם הבא", עין שם; כי זה העקר אצלו יתברך, שישפרו לו הכל באמת. וכשתאמר ותתודה באמת, אז השם יתברך יאיר בך אורו הגנוז, ותזכה לראות את הפתחים, לצאת מהמקומות שנפלת אליהם (עין לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ט'); ובתורת כהנים (פרשת בחקתי) איתא, שמיד שהם מתודים על עוונותיהם, מיד אני חוזר ומרחם עליהם; ובהר הקדוש (פרשת פנחס ולא): מאן דמפרש חובוי כל בי דינא בדלין מניה, עין שם; וזה נקרא "התבודדות" — לדבר לפניו יתברך, ולהתפלל ולבקש ממנו יתברך בלשון שרגיל בה — באידיש או בשפה אחרת שנקל לו, ויחדש מדעתו שיחות ותפלות ובקשות ודבורים.

אחי, אחי! זוהי נקודת המשיח ממש, ודבר זה יכניס משיח בעולם, ועל-כן נקרא משיח, על שם משיח אלמים, כי הוא יגלה ויפרסם ענין התפלה והתבודדות, כי אלף ראשי תבות: ל'התיר פ'ה אלמים, פי על-ידי שהצדיק האמת מגלה שאלופו של עולם הוא בכל מקום על ידי זה נפתח פינו שיהיה אלם עד עכשו, לדבר עמו יתברך (עין לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס', ובחלק ב', סימן פג), וזהו עקר השער והפתח להכניס אליו יתברך, כי קו"ל דא סל"ם, והוא הסל"ם המצב ארצה, וראשו מגיע לשמים, בחינת צפרתא דקאי עד

אֲשֶׁר א' תנה בנחל שמז

קְרוֹסוּלִיָּה בְּמִיָּא וְרֵאשִׁי מְטִי עַד צִית שְׁמִיָּא¹ (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק א', סִמֵּן יא), אִף שְׁעֲדִין עִם רְגְלִיו הוּא בְּמִים הַזְּדוֹנִים, אִךְ עַל-יְדֵי הַדְּבֹר יְכוּל לְזַכּוֹת לְהַתְּעֵלוֹת עַד צִית שְׁמִיָּא, בְּרוּם גְּבֵהֵי מְרוֹמִים — אֲשֶׁרִי מִי שְׂיֵאחֲזוּ בְּזָה.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, וְצִית בְּדָבָר זֶה אֶת רַבְּנוּ ז"ל, תְּהִיָּה רְגִיל בְּזָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל פְּעַם שְׂיִתְמָרֵר לְבָךְ וְדַעְתָּךְ תִּתְעַקֵּם, תִּשְׁתַּדֵּל לִילֹךְ לָךְ לְמָקוֹם שְׂאִין שָׁם בְּנִי-אָדָם, וּתְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבָךְ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ.

”תְּפִלָּה” — צְרִיכִים לְהִזְהָר מְאֹד מְאֹד לְהַתְּפַלֵּל הַשֵּׁלֶשׁ תְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת — שַׁחֲרִית, מְנַחָה, מְעֵרִיב, כִּי הֵן בּוֹנוֹת לְאָדָם שְׁלֹשָׁה מַחֲזִין נֶגֶד תְּאוֹת נְאוּף (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק ב', סִמֵּן ח'), וּמְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ אוֹר זְכוּת הָאָבוֹת: אֲבָרָהֶם, יִצְחָק, יַעֲקֹב (עֵין שָׁם, חֶלֶק א', סִמֵּן נה). וְצְרִיף לְהַתְּפַלֵּל מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא מְלָה בְּמְלָה כְּתִינּוּק קָטָן, וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם מַחֲשָׁבָה וְהִרְהוּר, רַק יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ לוֹמֵר כְּסֻדְרָן, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה לְהֶאֱרוֹת נְפִלְאוֹת כְּאֵלוֹ, אֲשֶׁר לֹא שַׁעַר מִמֵּינֵי, כִּי הַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת — שַׁחֲרִית, מְנַחָה, מְעֵרִיב, עַל סוּדוֹת וְרִזֵּי דְרִזִּין נִתְקֵנוּ, וְאַלְפִים וְרַבְבוֹת עוֹלָמוֹת תְּלוּיִים בָּהֶם, עַל-כֵּן תְּהִיָּה גִזְהָר בְּזָה מְאֹד מְאֹד לְהַתְּפַלֵּל שַׁחֲרִית, מְנַחָה, מְעֵרִיב מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, וְלִזְבֹּק עֲצָמָךְ בְּאוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, שֶׁהֵן הַיְכָלוֹת לְאֵלֶקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְתֹאמְרָם בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה וּבְחֻדוּהָ רַבָּה.

”תּוֹרָה” — רַבְּנוּ ז"ל הִפְלִיג מְאֹד מְאֹד בְּמַעֲלַת לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאָמַר (שִׁיחוֹת-הֲרָן, סִמֵּן יט): אֲפֹלוֹ אוֹתָם הָאֲנָשִׁים שְׁנֹלְכָדוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם וְכוּ', אִם יַעֲשׂוּ לְעֲצָמָם חֶק קְבוּעַ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם כָּךְ וְכָךְ, הַכַּח שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יוֹצִיאָם מִהַחֲשֵׁף וְהִרַע שְׁנֹלְכָדוּ

1) צְפוּר שְׁעוֹמֶרֶת עַד קְרוֹסוּלִיּוֹ בְּמִים, וְרֵאשִׁיָּה מְגִיעַ עַד הַשָּׁמַיִם.

שמה אֲשֶׁר א' תנה בנחל

בו. ואמר: נכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשיה, שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמד כן וכך בכל יום ולא יעבר, עין שם; וסדר לנו סדר קל ונעים (עין שיחות-הר"ן, סימן עו), ומפרש יותר באשר בנחל (חלק ה', מכתב תרל), ובסוף ספר שמירת הזמן הדפסתי תהלה לאל, קונטרס סדר דרך הלמוד — קחהו משם באריכות גדולה, ועליו אין לגרע ואין להוסיף.

ובאמת, חמדת לבבי, אמרו חז"ל בקדושים (פ"ב), שהתורה — אדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קנימת לעולם הבא. ועין במדרש תנחומא (פרשת בראשית, סימן א'): העולם לא נתסד אלא על התורה, והקדוש-ברוך-הוא נתנה לישראל שיתעסקו בה ובמצוותיה יומם ולילה, שנגאמר (יהושע א, ח): "והגית בו יומם ולילה", ובירושלמי (ראש השנה ד, ח) איתא: פיון שקבלתם עליכם על תורה, מעלה אני עליכם כאלו לא חטאתם מימכם.

מכל זה, אהובי, אחי, חמדת לבבי, אשר נפשי מקשרת בנפשך, מהר עמד ואל תהיה בטלן, ואל תחלש דעתך ואל ישבר לבך, ואל תפל רוחך, כי עדין אתה בחור בגיל צעיר מאד, בן ט"ו, ואף שפכר עברו עליך במעט השנים האלו — צרות וירידות וקטנות וכו' וכו', אף-על-פי-כן שכוח תשכח הפל, ותעביר את כל העבר מדעתך (עין שיחות-הר"ן, סימן כו, ובאשר בנחל, חלק ו', מכתב תרעא), ותעשה התחלה חדשה לגמרי וכן בכל פעם וכו', ובפרט עכשו בימי הנעורים, שאמרו חז"ל (שבת קנב): ינקותא כלילא דורדא, ואמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות תשיבה, סימן עג): העבודות שאדם עובד את ה' בימי בחרותו, כל יום ערכו יקר משנים רבות של זקנותו; וכמו שכתוב (איכה ג, כז): "טוב לגבר כי ישא על בנעוריו". ועקר ההתחלה צריך להיות בכל פעם בכל עת ובכל שעה ובכל רגע ממש, וזהו עקר השלמות שיאיר משיח בעולם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סא).

והנה מלבד השעור שיש לך בשיבה (פי שעור זה תקח לעצמך לשעור עיון, שתלמד עם רש"י, תוספות ומפרשים), תעשה לעצמך

אֲשֶׁר א' תנה בנחל שמט

שעור בתמימות ובכפשיטות על-כל-פנים פעם אחת לסיים ששה סדרי משנה וש"ס וארבעה חלקי שלחן ערוך (מחבר רמ"א) בדרך אמירה בעלמא (הינו בלי רש"י ותוספות), ומעלת זה הענין — אין לשער ואין לספר כלל, כי כח התורה גדול מאד מאד, והמאור שבה יחזיר אותך למוטב (ירושלמי, חגיגה פ"א); ורבנו ז"ל גלה למוהרנ"ת ז"ל, שתורה היא למעלה מברית (עין חיי-מוהר"ן, עבודת השם, סימן קכב), רצה לומר, כי על-ידי תורה יתקן מה שפגם בברית. ועין בלקוטי-הלכות (פר"ה ורביה, הלכה א', אות י'): תורה עולה למעלה מן התשובה, כי תורה היא תקון גדול ביותר מכל תקוני התשובה, וזה שאנו מבקשים בכל יום שלש פעמים: "השיבנו אבינו לתורתך וכו', והחזירנו בתשובה שלמה וכו', שמתפללין שתשובתנו תהיה על-ידי התורה, שאזי יהיו נתקנים כל מיני חטאים שבעולם, ואפלו פגם המח שפגם בהוצאת זרע לבטלה וכו', עין שם; ובמדרש תנחומא (פרשת תבא, סימן ג') איתא: נמשלה התורה למים, דכתיב (ישעיה נה): הוי כל צמא לכו למים, מה המים אין העולם יכול לעמד בלא הם, ואדם מטהר עצמו בהם, כך אין העולם יכול לעמד בלא תורה, והתורה מלמדת את האדם האיך יטהר וכו', עין שם.

והנה אף שלכאורה נדמה שאין זה למוד כלל, עד שרבים מדברים על זה, אף-על-פי-כן זו עצה טובה, עצה קלה, עצה נעימה, למי שמבינה, ובפרטיות בחור שנפגם בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, וכל מחו מערבב מאד מאד מהרהורים רעים והסתכליות מגנות, ואין לבו ודעתו מישבים כלל, ומכל שכן וכל שכן שאינו תופס מלמודו כלל, ועל-ידי-זה מיאש עצמו לגמרי מלמוד התורה הקדושה, אשר היא חיינו והיא מקנבתנו ומדבקתנו בו יתברך, ואינו לומד כלל, ומדבר דברים בטלים ושיחות של מה בכך, וזה מוסיף לו צרות וירידות וקטנות ובלבולים ומרירות, כי (כתבות נט): הבטלה מביאה לידי זמה ולידי שעמום. ומוכא באבות דרבי נתן (פרק יא): רבי טרפון אומר, אין אדם מת אלא מתוך הבטלה, עין שם; ועל-פן מי שפגם בבריתו, ומחו מבלבל ואינו

תופס כלום וכו', ורע ומר לו מאד מאד, צריך ששל-כל-פנים לא יהיה חכם בעיניו, וישליך חכמתו וידעתו הפגומה, ויצית את רבנו ז"ל, ויתנהג כפי הסדר שסדר לנו (עין שיחות-הר"ן, סימן עו), ואז, חמדת לבבי, אם תזכה לקיים דבר זה, ברבות הימים והשנים תהיה בקי בכל התורה כלה ממש, ומכל שכן שתפטור מהזהמה שנפלת בה. אבל בלבד, אהובי, אחי, שתהיה עקשן בדבר זה מהתחלת הש"ס ועד סופו, וכן מהתחלת השלחן ערוך ועד סופו וכן במשניות, ואל תפנס בוכוחים עם חברים אפלו הם מאנשי שלומנו — "האם דרך זו טובה, האם דרך זו צנה רבנו ז"ל", אין שום בריה יודעת מה שעובר עליך, ואין שום בריה מבינה היטב היטב מכאובי לבך, כי אם רבנו ז"ל בעצמו, על-כן למה לך להתבלבל מאחרים, תעשה ותקיים דבר זה, ובאפן הזה תהיה תמיד עסוק — באמירת משניות, אמירת גמרא, אמירת שלחן ערוך, אשר היא הצלחה רבה, וסוף הכבוד לבוא, וכשהשם יתברך יראה גדל תשוקתך אל התורה, אז יפתח לך, ותזכה להבין הכל. ומה טוב ומה נעים להסתירו מבני-אדם, באפן שלא יבטלוהו בנכלי ליצנותם — "האם גם זה נקרא למוד" וכו', וכבר אמרו חז"ל (ספ"ה מ"ט): מה ירך בסתר, אף דברי תורה בסתר, עין שם.

חמדת לבבי! אם תעשה ותקיים זאת בא תבא על שְׁכַרְךָ עוד בעולם הזה ומכל שכן בעולם הבא, ותהלה לאל, יש בין אנשי שלומנו חדושים נפלאים כאלו, צדיקים גנוזים, אשר שום בריה אינה יודעת מהם, והם בקיאים בכל התורה ממש — בבלי, ירושלמי וכל המדרשים שרק יש, וספרי הזהר הקדוש והתקונים וכל כתבי האר"ז"ל, ובפרטיות ספרי רבנו ז"ל שגורים על לשונם, והם דבוקים בו יתברך בדבקות אמת, ומיחדים שמות ויחודים, ומתבודדים עמו יתברך שעות שעות בכל יום ויום, ושום בריה אינה יודעת מהם כלל, ואדרבה מבחוץ לא נראה עליהם שום שנוי מאחרים כלל (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קטז), עד שגם נדמה עליהם תכלית ההפוך, שהם צבועים, חס ושלום וכו'; ועל-כן אם

אֲשֶׁר א' תנה בנחל שנה

תצית את רבנו ז"ל, ותמסר לו את הפלי שלך, שהוא מחד, אז תבוא גם-כן לענייך, והכל יכפר לך, ותזכה להפגס בתריסר אבבי בעלמא דאתי", ולחזות בנעם הו"ה ולבקר בהיכלו.

"לקוטי-מוהר"ן ולקוטי-תפלות" הם המתנה היקרה, המתנה האחרונה שהורידו אלינו בדורותינו אלה, כי הם ספריו של משיח, והוא יפרשם בגלויים והבנות והשגות חדשות, עד אשר כל אחד ימצא את עצמו בהם, ויעמד דור אשר ילמדו בהם, ויאמרו בתפלות הנוראות האלו, אשר עליהם נאמר (תהלים קב, יט): "תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל י"ה", כי עתיד להברא עם שיהלל י"ה בתפלות האלו, כי התורות והתפלות האלו הם מעתיק ממש — אשרי מי שיאחז בהם.

על-כן, תמיד לתמיד, תתמיד מאוד מאוד בדבר זה, ללמד תורה ולומר עליה התפלה, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כה), שנעשים מזה למעלה שעשועים כאלו, אשר לא עלו שעשועים כאלו מימות עולם, והוא זכוף הנפש מאוד מאוד, והצלחה רבה לנשמה, ומקשר ומיחד את האדם אל רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יב), ורבנו ז"ל מכניס בו נשמה חדשה, בסוד: למעבד נשמתין חדתין (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לו), וכשתהיה רגיל בזה, אז יאיר בך אור רבנו ז"ל ממש, שהוא הארת אור יחידה דיחידה, שלש ראשונות דעתיק וכו'. ומה טוב ומה נעים לקבע לעצמו גם-כן קביעות על הלקוטי-הלכות הקדושים, אשר הם הגן-עדן של השם יתברך, והוא מפרש ומבאר דברי רבנו ז"ל. וכבר הפליג רבנו ז"ל דברים נוראים ונשגבים ממעלת הזוכה להתמיד בספריו הקדושים, שיהיה נעשה בעל תשובה גדול ובעל מח נפלא (עין בתיי-מוהר"ן, מעלת תורתו וספריו), ולמותר להעתיק פאן הכל — קחהו משם, ותראה נפלאות רבות, אם בעל נפש אתה.

ח) ב"ב שערים בעולם הפא.

"שְׁמֵחָה" — היא הַעֲקָרִית וְהַיְסוּדִית בְּחַיֵּי הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזֶה הָעוֹלָם, הוּא רַק מִחֲמַת חֶסֶד הַשְּׂמֵחָה כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא הַכְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ כָּל הָאוֹרוֹת וְכָל הַהִשְׁפָּעוֹת בְּרוּחָנִי וּבְגִשְׁמִי, כִּי הַשְּׂמֵחָה מְרַחֶבֶת אֶת הַמַּחִין, וּמְרִימָה אֶת הַדַּעַת וּמְחַזְקָה אֶת הַלֵּב וּמְיַשְׁבֶּת אֶת חוּשָׁיו; וְעַל-כֵּן הַיְסוּד וְהַעֲקָר בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִיא שְׂמֵחָה, וְצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבָעוֹלָם לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל מֵדַת הַשְּׂמֵחָה, וּבְלַעֲדֵי שְׂמֵחָה אֵין לוֹ שׁוּם כְּלָיִם לְקַבֵּל בָּהֶם קִדְשָׁה וְדַעַת אֹר וְחַיּוֹת שִׁפְע גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְצָרִיךְ שִׁתְּדַע, אֲהוּבִי, אַחִי, שְׂמִי שֶׁשְׂמַח בְּיוֹתֵר, מַעֲלָתוֹ גְּבוּהָה בְּיוֹתֵר, וְכָל עֲבוּדַת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי בַּתּוֹרָה וּבַמְצֻוֹת וְשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, צָרִיךְ שֶׁיִּבְיֵאוּהוּ אֶל מְצַנֵּת הַשְּׂמֵחָה, לְשִׂמַּח בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל זְמַן שֶׁאֵינוֹ שְׂמַח, אֵין בַּעֲבוּדָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת.

כִּי עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצֻוֹת וְהַתְּפִלָּה זֶה רַק כִּשִּׁיבֵיאוּהוּ לְיַדֵּי שְׂמֵחָה עֲצוּמָה, לְשִׂמַּח בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא אֶחָדוֹת אַחַת עִם הַתּוֹרָה וְהַמְצֻוֹת, וְעַל-כֵּן כִּשְׁלוֹמֵד תּוֹרָה לְשִׂמָּה, וּמְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּאוֹר הַתּוֹרָה, וּמְקַיֵּם אֶת הַמְצֻוֹת בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשְׁיטוֹת גְּמוּרָה, בְּכוֹנֵה — שְׂמֵקִים רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה יִתְלַהֵב לְבוֹ בַּשְּׂמֵחָה עֲצוּמָה, כִּי הֵלֵא הוּא מְקַיֵּם רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִבִּישֵׁת צִיצִית וְתַפְלִין וְכוּ', וּמְאִיר נִפְשׁוֹ בְּאוֹר עֲרֻבוֹת מְתִיקוֹת זֵיו הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הַתְּלַבְּשׁוֹת דַּעַתוֹ יִתְבָּרַךְ בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא וְדַעַתוֹ אֶחָד, וְהֵישׁ שְׂמֵחָה בְּעוֹלָם כִּשְׂמֵחָה זֶה, שְׁזוּכָה לְקַיֵּם רְצוֹנוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא חַי וְקַיִם, וּמְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּדַעַתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיא דַּעַתוֹ יִתְבָּרַךְ מִמֶּשׁ?! וְעַקֵּר שֶׁרַשׁ הַשְּׂמֵחָה בְּאֵמֶת גְּמֻשָׁף מִשְׂמַחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר הַשְּׂמֵחָה בְּאֵמֶת, כִּי בְּאֵמֶת לְאֵמֶתָה אֵין שׁוּם שְׂמֵחָה בְּעוֹלָם, כִּי אִם כִּשְׁזוּכִין לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִידַע מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר הַחַיִּים הָאֱמֵתִיִּים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מְדַרְגָּתוֹ וּכְפִי הַשְּׁגָתוֹ וּכְפִי הַבְּנָתוֹ, וְכָל מָה שְׁזוּכָה לְהַתְּנַדַּע עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, יוֹתֵר נִכְנָסֶת בּוֹ עֲרֻבוֹת מְתִיקוֹת הַשְּׂמֵחָה, וְרַק זֶה נִקְרָאת שְׂמֵחָה — כִּשְׂמֵדַבֵּק עֲצָמוֹ עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ.

אֲשֶׁר א' תנה בְּנַחֵל שנג

וּכְמוֹ שֶׁפְּתוּב (תהלים לג, כא): "כִּי בּוֹ יִשְׁמַח לְבַנּוֹ", כִּי בּוֹ דִּיקָא יִשְׁמַח לְבַנּוֹ, כִּי אֵין שׁוּם שְׂמִיחָה אַחֲרֵת חוּץ מִזֶּה, וְדַבֵּר זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּלֵל לֹא בִפְהָ וְלֹא בְכֶתֶב, כִּי הוּא לְכֹל אֶחָד כְּפוּם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלִבֵּיהּ.

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! אַף אֲמַנֵם שְׂכָר הַרְבִּיתִי לְדַבֵּר פֶּה אֵלֶיךָ, אַף בְּאֵמַת עֲדִין לֹא הִתְחַלְנּוּ לְדַבֵּר, מִפְּאַת הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת וְהַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת שְׁעוֹבָרִים בְּכֹל יוֹם וְיוֹם עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּבִפְרָטִיּוֹת עַל אֱלוֹ הַנְּפִישׁוֹת שְׂכָר נִפְלוּ וְנִכְשְׁלוּ בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עֲלִיָּהֵן מִתְגַּבְּרַת וּמִתְפַּשְׁטַת בְּיוֹתֵר הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, וְהֵם דִּיקָא צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַעוּלָם לְהַפִּיךְ אֶת יְגוֹנָם לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׂמִיחָה, וּבְזֶה יִתְכַפְּרוּ לָהֶם עוֹנוֹתֵיהֶם, כְּאֲשֶׁר הָאֲרַכְתִּי בְּזֶה בְּסֵפֶר "מְקוֹר הַשְּׂמִיחָה", וְכֵן בְּסֵפֶר "תְּקוּן הַבְּרִית", הַבְּנוּיִים וּמֵיִסְדִּים עַל־פִּי הַהִקְדָּמוֹת הַנוֹרְאוֹת שְׂקִבְלָנוּ מִרְבֵּנוּ ו'ל, יִזְכְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהוֹצִיאֵם לְאוּר.

וְהִתְכַרַח עֲכָשׁוּ לְקַצֵּר מִרַב טְרֵדוֹתֵי, בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים.

אַהוּבֵי, אַחֵי! אֲקַנְהָ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂתַצִּית אֶת רַבְּנוּ ו'ל, וְתִשְׁכַּח עֲכָשׁוּ הַכֹּל מִדַּעְתְּךָ, וְכֵן בְּכֹל פַּעַם וְכוּ', וְתִהְיֶה מְשׁוּנָה פְּרִיָּלִיף, וְתִרְקַד רַקוּדִים בְּכֹל יוֹם — הֵן עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַקְּדוּשִׁים וְהֵן בְּעֲצָמְךָ, עַל נַעַם חִלְקֶךָ, שְׂזַכִּיתָ לְהִתְנַדֵּעַ מִרְבֵּי אֲמַת כְּזֶה, אֲשֶׁר בּוֹדֵאי יִתְקַן אוֹתְךָ בְּתִקּוּן נִפְלֵא — אִם תַּצִּית אוֹתוֹ, וְתִדְבֵר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכֹל יוֹם, וְתִסַּפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבָבְךָ, וְכֹל מַה שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ, וְכֵן תִּתְחִיל לַעֲשׂוֹת לְעֲצָמְךָ שְׁעוּרִים קְבוּעִים בְּדַרְךָ הַנִּלְכָּד בְּסִדְרָן דִּיקָא, וְאִז טוֹב לְךָ לְנַצַּח נְצַחִים. וּבְזֶה אֵצֶא בְּכִי טוֹב. וּמֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲבַקֵּשׁ, שְׁלַבֵּל יֵאמֵר פִּי מַה שְּׂאִינוּ צְרִיךְ, וְנִזְכֶּה לְקִים אֶת כָּל זֹאת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְאִז טוֹב לָנוּ לְנַצַּח נְצַחִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

שנר אֲשֶׁר א' תנו בנחל

אֲבָקֶשׁךָ לְכַתֵּב לִי אִם קִבַּלְתָּ מִכְתָּבִי זֶה. רַק חֲזוּק וְאַמֶּץ מְאֹד,
כִּי יֵשׁ תִּקְוָה טוֹבָה לְאַחֲרִיתְךָ, וְאִם תֵּאָחַז עֲצָמְךָ בְּרַבְּנוּ וְ"ל, תִּזְכֶּה
לְכָל טוֹב אֲמַתִּי וְנִצַּחֲתִי.

א' תנו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רִבְעֵי לְסֵדֶר דְּבָרִים הַיְתוּשְׁלִ"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחִי וְרַעִי,
הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים ... גֵּרוּ
יְאִיר וְיִזְרַח לְנֶצַח, שֶׁהוּא גֵר לְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, נֶחַל נוֹבֵעַ מְקוּר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ.

מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי, וּפְשׁוּט הַחֲיִיתֵנִי מְאֹד מְאֹד, שֶׁהִנֵּךְ
מִחֲזִיק בְּתַמֶּךָ לְהִתְמַיֵּד בְּשַׁעוֹרִים הַקְּבוּעִים, וְלֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מֵהַ
שְׂאֵחָרִים אוֹמְרִים, וְכֵן תִּהְיֶה לְאֵל, אֲתָה מְסֻתּוֹבֵב בֵּין אֲנִשֵּׁי שְׁלוֹמֵנוּ
הַקְּדוּשִׁים, וּמְקַבֵּל מֵהֵם נִקְדָּתָם הַטוֹבָה, כֵּן תִּתְחַזַּק וְתִתְאַמֵּץ לְכַתֵּב
לִי בְּכָל פֶּעַם, וְתִבְשְׂרֵנִי בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת, וּבְזֶה תִּחְיֵנִי, כִּי נִפְשִׁי
קָשׁוּרָה בְּנִפְשֶׁךָ, בְּאַהֲבָה שְׂאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר בְּטוֹל, כִּי אִם שְׁבִשְׂרֵשְׁנוּ
אַחַד אֲנַחְנוּ וְכוּ'.

חֲמֻדָּת לְבָבִי! חֲזוּק וְאַמֶּץ מְאֹד מְאֹד לַעֲשׂוֹת עַל-כָּל-פָּנִים מְרַגֵּעַ
זֶה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, הֵן לְהִתְקַרֵּב מִחֲדָשׁ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלַעֲשׂוֹת תְּפִלָּה
חֲדָשָׁה, וְלִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל לְבָבְךָ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ
בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֵלוֹ עוֹד לֹא סִפַּרְתָּ לְפָנָיו מִיָּמֶיךָ, וְכֵן
תִּתְחִיל מִחֲדָשׁ לְהִתְמַיֵּד בְּשַׁעוֹרִים בְּמִקוֹם שְׂאֲתָה אוֹחֲזוּ, כִּי הַעֲקָר
הוּא הַתְּחִלָּה שְׁנוֹת, לַעֲשׂוֹת בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה וְהַתְּחִלָּה שְׁנוֹת
חֲדָשָׁה, וּבְזֶה תְלוּיָה כָּל הַגְּאֻלָּה, כְּמִבְּאֵר בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפֵּר "שְׁמִירַת
הַזְּמַן", שְׂיֵצֵא לְאוֹר בְּקָרוֹב, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

אֶהוּבִי, אַחִי! בְּיָמִים אֵלוֹ אֲשֶׁר נִקְרְאִים "בֵּין הַמְּצָרִים", עֲקָר

אֲשֶׁר א' תנו בַּנְחַל שנה

עבודתנו הוא לחפש ולבקש אחריו יתברך ואחרי הצדיק האמת, שיאיר עינינו בהארת ערכות נעם זיו שכינתו יתברך, המאירה בכל הארץ, כמו שכתוב (יחזקאל מג, ב): "והארץ האירה מכבודו" וגו', שכל זה הוא בחינת מאורי אור (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן טז), כי כל האור הוא אצל הצדיק, כמו שאמרו חז"ל (תענית טו): לא הכל לאורה צדיקים לאורה; ועקר האור הוא בבית-המקדש, כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה ב, ז): בית-המקדש אורו של עולם; ועל-כן עכשו שנתרב בעוונותינו הרבים בית-המקדש, נתקיים בנו (איכה ה, ז): "על זה הנה דנה לבנו, על אלה חשכו עינינו", ואין אנו רואים שום אור, ועל-ידי-זה (שם א, יג): "ממרום שלח אש בעצמתי" וגו', שנתגבר בנו המאורי אש, שבוער בנו אש התאוות, ונכשלים במה שנכשלים וכו' וכו'. זוהי כל הגלות המרה והארפה הזו, כי נחשכו מאורי האור, ועל-ידי-זה בעצמו נתפשט מאורי האש, כי באמת אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, כי דומם, צומח, חי, מדבר, הם אלקותו יתברך בהתלבשות הזו, כי בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, המחיה ומקים ומנה את הכל, רק כשאין אנו זוכים, אז נסתר מאתנו זה האור, ועל-ידי-זה בעצמו נתגבר בנו מאורי האש, שהוא אש התאוות; כי מי שזוכה לידע משהו בידיעתו יתברך, אין לו שום נסיונות (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן עב), רק מחמת שאין אנו זוכים להיות באמת מקרבים אל הצדיק האמת, שאצלו כל האור, על-ידי-זה חשכו עינינו, ומה גם שכל העולם נתערב לגמרי, עד אשר (ישעיה ה): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשף לאור ואור לחשף" וגו', על-ידי-זה נתארכת יותר ויותר הגלות, ואנו צריכים לבקש יומם ולילה בפרט בחצות ובבין המצרים ותשעה באב אחרי הצדיק האמת, שאצלו כל האור, ולא נטעה את עצמנו כלל, חס ושלום. "רבנו של עולם, חוס ורחם עלינו, שנתזה להתקרב באמת אל ראש צדיקיה, אשר כל האורות שבכל העולמות שרויים אצלו. זכנו להתקרב אליו, ולקבל ממנו אורה האין סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה נזכה שיפתחו עינינו לראות ולהסתכל על

שנו אֲשֶׁר א' תנו בנחל

עצמנו, היכן אנחנו בעולם, ואיך אנו אוחזים במדות. חוס ורחם עלינו, וזכנו להכלל בך, ושיאיר בנו תמיד אורך האין סוף ברוך הוא, ונזכה להגיע ולהשיג את האמת, אשר אין שום מציאות בלעדיך כלל, והכל לכל הם עצם עצמיות חיות אלהותך, ועל-ידי זה נזכה להכניע את אש התאוות שבוערת בנו. חוס ורחם עלינו שיקים בנו: "קץ שם לחשך" (איוב כח, ג), ויתגלה לנו ולכל העולם אורך הגנוז, שהוא אורו של משיח, ונזכה לגאולה אמיתית ונצחית, לחזות תמיד בנעם זיו אלהותך מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון".

חמדת לכבי! כל מה שתמשיך בעצמך ידיעת אמתת מציאותו יתברך, כמו-כן תזכה לשמח את נפשך, ותהיה תמיד בששון ובשמחה, שזוהי כל הגאולה, להיות תמיד בשמחה, ועל-כן אמרו חז"ל בפסיקתא דרב כהנא (פרק לח): "שוש אשיש" (ישעיה סא, י) בימות המשיח, כי אז תתפשט השמחה מהראש ועד הרגלים, והבעטליר יקבל את רגליו, בסוד (זכריה יד, ד): "ועמדו רגליו ביום ההוא" וגו', ועל-כן יקים אז (שם, פסוק כ): "והיה לעת ערב יהיה אור" וגו', ומשיח יבנה את בית מקדשנו בכלליות, ובפרטיות — בית מחנו, ואז תהיה השמחה האמתית, כמו שאמרו חז"ל (תענית כו:): "ביום שמחת לבו" (שיר השירים ג, יא) — זהו בנזן בית המקדש, עין שם; אהובי, אחי! רק חזק ואמץ, "חזק בתורה וחזק במעשים טובים", כלשון הספרי (פרשת ואתחנן), עין שם; ואז בוא תבוא לענגיך.

הדורש שלומך באהבה רבה...

נא לכתב לי ולשמח את לכבי.

א' תנו.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר דברים התשל"ד.

אֲשֶׁר א' תנו בנחל שנו

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֶה מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אוֹדוֹת הַתְּסַפֶּרֶת לְבִנְךָ, גֵּרוּ יֵאִיר, שֶׁהִגִיעַ עִכְשָׁו בְּשָׁבוֹעַ שֶׁחַל
לְהִיּוֹת תְּשׁוּעָה בְּאֵב לְגִיל שְׁלֹשׁ, וְאֵינְךָ יוֹדֵעַ מַה לַעֲשׂוֹת בְּעִנְיַן הַתְּסַפֶּרֶת
וְכוּ', אֵינִי יוֹדֵעַ מַה זֶה קִשְׂיָא וּמַה זֶה סְפִיקָא, מְחַכִּים עַד אַחַר תְּשׁוּעָה
בְּאֵב, וְזֶה בְּרוּר, וְאֵף שֶׁרְאִיתִי בְּשׁוּ"ת עֲרוּגַת הַבִּשְׁם סִימָן ר"י,
שֶׁמְבָרַר שֵׁם לְהִלְכָה, שֶׁצָּרִיכִים לְדַקְדָּק וּלְקַיֵּם מִנְהַגִּים שֶׁל חֲסִידִים
וְאֲנֹשִׁי מַעֲשֵׂה, לְסַפֵּר אֶת הַשְּׁעֵרוֹת וְלַעֲשׂוֹת תְּגַלְחַת לְבֵן בּוֹ בַּיּוֹם זֶה
כָּל הַשָּׁנָה, אֲבָל בְּשָׁבוֹעַ שֶׁחַל לְהִיּוֹת תְּשׁוּעָה בְּאֵב בְּכֹל לֹא נוֹהֲגִים
לְהַסְתַּפֵּר, וְזֶה מְדִינָא דְגַמְרָא, וְעַל-כֵּן אֵינִי יוֹדֵעַ סִפְקָתְךָ.

אֲנִי אִמְרָתִי לְכַתֵּב לְךָ, שֶׁבְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל נוֹהֲגִים, אִם הֵילֵד נוֹלָד
אַחַר פּוּרִים, מְחַכִּים עִם הַתְּגַלְחַת עַד ל"ג בְּעֶמְר, וְאִפְלוּ שֶׁכָּבַר עֲבַר
הַזְּמַן, וְאִם נוֹלָד אַחַר ל"ג בְּעֶמְר, אֲזִי עַד חֹדֶשׁ אֱלוּל מְקַדְיָמִים
וּמְגַלְחִים אֶת הֵילֵד בְּל"ג בְּעֶמְר, אֲבָל מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד פּוּרִים, אֲזִי
מְדַקְדְּקִים בּוֹ בַּיּוֹם וְלֹא מְחַכִּים, אֵף-עַל-פִּי-כֵן רְאִיתִי וְשִׁמְעָתִי
אֲנֹשִׁים שֶׁקִּבְּלוּ עֲלֵיהֶם בְּנִדְרָה לְהִיּוֹת בְּמִירוֹן אֲצֵל הַתַּנָּא רַבִּי שֶׁמְעוֹן
בַּר יוֹחָאִי, לַעֲשׂוֹת שֵׁם תְּגַלְחַת לְבָנָם, וְלֹא יֵצֵא לָהֶם לְהִיּוֹת בַּיּוֹם
הַהֵלֵדֶת, אֲזִי הַקְּדִימוֹ אוֹ אַחֲרוֹ, כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת נִדְרָם, עַל-כָּל-פְּנִים
בְּעִנְיַן שֶׁלֶף תַּחֲכָה כָּבַר עַד אַחַר תְּשׁוּעָה בְּאֵב, וְאֲזִי תַעֲשֶׂה סְעֻדָה
גְּדוּלָה.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר שְׂיִהְיֶה לְךָ הַרְבֵּה נַחַת מִבְּנֵיךָ, וְתִזְכָּה
לְהַכְנִיסוֹ לְתוֹרָה, וְתִזְכָּה לְגַדְלוֹ וּלְחַכְמוֹ תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

שנח אָשֶׁר א' תנח - א' תנט בַּנְחָל

א' תנח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשִׁי – עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

אודות שְׁאֵלֶתְךָ בְּעֵינַי קִפִּידוֹת צְנוּאֵת רַבִּי יְהוּדָה הַחֲסִיד, שְׁלֹא יִהְיֶה שְׁמוֹ כְּשֵׁם חֲמִיו וְכוּ', יְדוּעַ וּמְפָרֶסֶם שְׁדָּבַר זֶה אֵינוֹ נוֹהֵג אֲצֵל סִפְרָדִים כָּלֵל, כִּי הֵם לֹא קִבְּלוּ אֶת זֶה, רַק אֲצֵל אֲשֶׁכְּנֻזִים, וְגַם־כֵּן לֹא כָּלֵם, כִּי יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהַצְּנוּאָה הִיא רַק עַל יוֹצְאֵי חֲלָצִיו, וְאִפְלוּ אֵלוּ שֶׁכֵּן חוֹשְׁשִׁים, אִם יֵשׁ שְׁנֵי שְׁמוֹת הֵם בְּכָלֵל לֹא מְבַלְּבָלִים אֶת עֲצָמָם רַק קוֹרְאִים אֶת הַשֵּׁם הַשְּׁנִי, אָבֵל אֲצֵל הַסִּפְרָדִים בְּכָלֵל לֹא קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם צְנוּאָה זֹו, וְעַל־כֵּן אֵין לָךְ מַה לְחַשֵּׁשׁ וְתַתְּחַתֵּן לְשֵׁם שְׁמִים, וְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲזֹר לָךְ שְׁיִצְאוּ מִמֶּךָ בָּנִים זְכָרִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

א' תנט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשִׁי – עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחֵי וְרַעֵי, הַבְּחוּר הַיְקָר לִי מְאֹד מְאֹד, גֵּר לְצַדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! כָּבֹד כְּתִבְתִּי לָךְ כַּמָּה מְכַתְּבִים, וְאֵינִי יוֹדֵעַ אִם קִבְּלָתָם, עַל־כֵּן רָאֵה לְכַתֵּב לִי אִם קִבְּלָתָם אוֹ לֹא, וּפְשוּט תַּחֲיִינִי. חֲמִדַּת לְבָבִי! עַכְשָׁו עָקַר עֲבוֹדַתְנוּ הִיא רַק לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא "מְקוֹר הַשְּׂמִחָה", וְכָל הַגְּלוּת הַמְּרָה וְהָאַרְכָּה הַזֹּו הִיא רַק מַחֲמַת קִלְקוּל הַשְּׂמִחָה, וְכָל הַתְּגַלּוּת בֶּן דָּוִד שֶׁהוּא בֶּן הַשְּׂמִחָה,

אֲשֶׁר א' תנט בנחל שנט

תהיה רק לגלות את השמחה, לשמח בו יתברך, (ישעיה סא, י): "שוש אשיש בה' תגל נפשי באלקי" וגו', אשר זוהי השמחה האמתית, וכל מה שמכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, כמו־כן נתרחב לבבו ודעתו בשמחה נצחית, ונפתח פיו לדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש עם רעהו.

אהובי, אחי! חזק ואמץ בזה מאד מאד — "שמחה והתבודדות", ותמיד ביותר בשעורים קבועים כסדרן, כאשר נדבר בינינו, ואל תאבה ואל תשמע לשום בריה שבעולם, וכן תעורר את כל החברים שיקימו זאת בתמימות ובפשיטות, ואז טוב להם לנצח נצחים.

ההכרח לקצר, מפני טרדות שבת-קדש.

דידך לנצח...

ותאמר לכל החברים, שבקרוב אכתב להם לכל אחד תשובה, וגם עכשו באים אצלי בכל יום שני בחורים ומדפיסים הרבה קונטרסים, וכשיגמר אשלח לכל אחד ואחד.

הנה אביך, גרו יאיר, טלפן אלי בשעה זו ושאל בשלומך, והחייתי אותו פשוט, כן אמר לי, ועוררתי אותו בשביל שדוּך בעבורך, ואמר לי שהוא מוכן לזה תכף-ומיד, ויקנה לך שם דירה וכן רהיטים, וכן יחזיק אותך בכבוד, שתוכל לישב על התורה ועל העבודה, אף בקש ממני שאני אטפל בזה ואכתב לאנשי שלומנו, ותכף-ומיד קימתי דבריו, ושלחתי מכתב אחד לר' ... ולר' ... ועל-כן עכשו אבקש אותך שתכתב לי תכף-ומיד מכתב אל מי עוד לכתב, ונא ונא להתמיד יותר ויותר עכשו בהתבודדות ושעורים כסדרן באפן שתהיה לשם ולתפארת בין כל אנשי שלומנו. תענה לי תכף-ומיד תשובה.

הדורש שלומך...

א' תס.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי — עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר דְּבָרִים ה'תשל"ד.

בֵּין הַמְצָרִים הָאֵלּוּ יִתְהַפְּכוּ לִימֵי שְׁשׁוֹן וְהִרְחִיבוּת לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹכָם לְאַהוּבֵי, אַחֵי וְרַעִי, הַבְּחוּר הַיָּקָר לִי מְאֹד, גֵּר הַרוּצָה לְהַדְלִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּאוֹר הָאוֹרוֹת הַמְּאִיר לְאֶרֶץ וְלְדָרִים עָלֶיהָ, הֵלֵא הוּא נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר הַחֲכָמָה הַקְּדוּמָה הַיּוֹצֵא מְשַׁלֵּשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיק וְכו' ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח.

מִכְתָּבְךָ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה שׁוֹפֵף אֶת לְבָבְךָ הַמָּר, לְגִבּוֹן קַבְלָתִי. וְהִנֵּה לְהַשִּׁיבְךָ בְּדַבְרֵי אֱמֶת, הֵלֵא יְדַעְתָּ וְשָׁמַעְתָּ כְּבָר מִתּוֹרַת רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהֵם אוֹרֵיתָא דְּעֵתִיקָא סְתִימָאָה, הַפֶּךָ בָּהֶם וּמֵהֶם לֹא תִזוּזוּ, כִּי אֵין לָךְ טוֹב מֵהֶם, וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אַהוּבֵי, אַחֵי, כִּי רַבְּנוּ ז"ל נִשְׁלַח בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה מְלַמְעֵלָה לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדִי, לְהַגְבִּיחַ וּלְהַרִים אֶת כָּל הַיְרוּדִים וְהַנְּפוּלִים וְהַשְּׁבוּרִים וְהַמְלַכְלָכִים בְּתַאוּתֵיהֶם וּבְמִדוּתֵיהֶם וְכו', וּבְכַרְט אוֹתָן הַנְּפִשׁוֹת שֶׁנִּכְשְׁלוּ בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְאֵף שֶׁהַסֵּמ"ךְ־מ"ם עוֹשֶׂה מַה שְׁעוֹשֶׂה, וּמְכַסֶּה אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֶת שֶׁהוּא הַמְּאֹרֵי אוֹר שְׁמֵאִיר אוֹרוֹ יִתְבַּרֵךְ וּמְגַלֶּה וּמְפָרְסֵם אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, וְהוּא "מְעַפֵּר בְּעַפְרָ", לְסַתֵּם בְּכָל פְּעַם אֶת מַעֲיִנוֹתָיו, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כו, טו): "וְכָל הַבְּאֵרֶת אֲשֶׁר חָפְרוּ וְגו' סִתְמוּם פְּלִשְׁתִּים וַיִּמְלְאוּם 'עַפְרָ", וְעַל־יְדִי־זָה מִתְּגַבֵּר וּמִתְּפַשֵּׁט הַמְּאֹרֵי אֵשׁ בְּעוֹלָם, שְׁבוּעֶרֶת אֵשׁ הַתְּאוּת בְּעוֹלָם, וּבְכַרְטִיּוֹת הַתְּאֵנָה הַכְּלִית, וְאֲשֶׁר עַל־יְדִי־זָה נוֹפְלִים וְנִכְשְׁלִים בְּכָל פְּעַם בְּנֵי הַנְּעוּרִים, וְנִתְקַיֵּם אֲצֵלֶם (צְפַנְיָה א, יז): "כִּי לֹה' חֲטָאוּ וְשִׁפְפוּ דָמָם 'כְּעַפְרָ" וְגו', וְאֲשֶׁר עַל־יְדִי־זָה (תְּהִלִּים ז, ו): "יִרְדֹּף אוֹיֵב נַפְשִׁי וַיִּשָּׁג וַיִּרְמַס לְאֶרֶץ חֲזִי וּכְבוֹדִי 'לְעַפְרָ' יִשְׁכַּן" וְגו' וּמִתְמַרֵר חֲזִיֵיהֶם (שֵׁם מִד, כו): "כִּי שָׁחָה 'לְעַפְרָ' נַפְשָׁנוּ דְּבָקָה לְאֶרֶץ בְּטַנְנוּ" וְגו', אֶף־עַל־פִּי־כֵן כְּבָר הַבְּטִיחְנוּ רַבְּנוּ ז"ל, כִּי נִצְחָתִי וְנִאֲנַצְח, שְׁמַדְתּוֹ

אֲשֶׁר א' תס בְּנַחֵל שסא

'נִצַּח', (רות ג, יח): "כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ כִּי אִם כָּלָה הַדְּבָר הַיּוֹם", ומסר נפשו בשביל כלל ישראל, ובפְּרִטִיּוֹת בְּשִׁבִיל בְּנֵי הַנְּעוּרִים, (תהלים מט, ט): "וַיִּקַּר פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וַחֲדָל לְעוֹלָם, וַיְחִי עוֹד 'לְנִצַּח' לֹא יֵרָאֶה הַשְּׁחִי'ת", (ישעיה כו, יט): "יְקוּמוּן הַקִּיצוֹ וְרַנְּנוּ שְׂכָנֵי 'עֶפְרָי', כִּי טַל אֹרֶת טִלְךָ" וגו', כִּי הוּא מְגַלֶּה אֶת אֲמַתּוֹ וַתְּבָרֶךְ, עַד אֲשֶׁר (דניאל יב, ב): "וְרַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל אֲדַמַּת 'עֶפְרָי' וְקִיצוּ", וְכָל אֶחָד מִתְעוֹרֵר מִתְרַדְּמָתוֹ (עין לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן ס'), וּמִתְחִיל לְשַׁבַּח וּלְהוֹדוֹת (תהלים קיג, ד): "רַם עַל כָּל גּוֹיִים ה' עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ מִי כֹה' אֱלֹקֵינוּ הַמְּגַבִּיהִי לְשַׁבַּח הַמְּשַׁפִּילִי לְרֵאוֹת בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ, מְקִימֵי מִ'עֶפְרָי' דָּל מְאַשְׁפוֹת יָרִים אֲבִיוֹן, לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ". וְעַל-כֵּן עָלִינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, שְׁזָכִינוּ לְהַתְּנַדֵּעַ מֵרַבִּי אֲמַת כְּזֹה, רַבִּי הַמְּחִיָּה וּמְקַיֵּם אוֹתָנוּ, רַבִּי הַמְּחַזֵּק אוֹתָנוּ, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהֵשֵׁם וַתְּבָרֶךְ עַל כָּל הַחֲסָד חָנָם שְׁעָשָׂה עִמָּנוּ, חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְּנַעֲמִים, וְכַשֵּׁם שֶׁחָמַל עָלֵינוּ הֵשֵׁם וַתְּבָרֶךְ וְהוֹדִיעָנוּ מֵרַבְּנוּ ז"ל, כְּמוֹ-כֵן אָנוּ צְרִיכִים לְפָרְסָמוֹ בְּכָל הָעוֹלָם וּלְצַעֵק בְּרַחוּבוֹת וּבְשִׁוְקִים (ישעיה נב, ב): "הַתְּנַעֲרֵי מִ'עֶפְרָי' קוּמֵי" וגו' "מֵה נָאוּוּ עַל הַהָרִים רְגְלֵי מְבַשֵּׁר, מְשַׁמֵּעַ שְׁלוֹם מִבֶּשֶׁר טוֹב מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה, אוֹמֵר לְצִיּוֹן מְלֶךְ אֱלֹקֶיךָ, קוֹל צוֹפִיף נִשְׂאוֹ קוֹל יַחֲדוֹ רַנְּנוּ, כִּי עֵין בְּעֵין יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן" וגו'.

וְעַל-כֵּן חֲמַדַּת לְבָבִי, אִם אַתָּה רוֹצֶה לְזַכּוֹת לְתַקוּן אֲמַתִּי וְנִצְחִי, תֵּרְאֶה לְקַבֵּעַ אֶת עֲצָמֶךָ בְּקַבִּיעוֹת חֲזָקָה בְּכָל יוֹם בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וְלוֹמַר עַל כָּל תּוֹרָה הַתְּפִלָּה מִלְּקוּטֵי־תְּפִלוֹת הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא, כִּי הֵם הַמְּתַנֶּה הַיְקָרָה שֶׁהַנְּחִילָנוּ מִלְּמַעְלָה בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה, וְהֵם תְּקוּנִים נִפְלְאִים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַצְבוֹ וּמְדַרְגָּתוֹ, כִּי הוּא סִפְרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וּבִדְעָתוֹ יִכְבֹּשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם, וַיִּזְכֶּה לְפָרְשׁוֹ בְּגִלּוּיִים וְהַבְּנוֹת וְהַשְּׁגוֹת חֲדָשׁוֹת, עַד אֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִמְצָא לְעַצְמוֹ אִיזוֹ עֵצָה וְדַרְךְ לְשׁוֹב אֵלָיו וַתְּבָרֶךְ וּלְשַׁמַּח אֶת נַפְשׁוֹ, וַיַּעֲמִיד דוֹר אֲשֶׁר יִלְמְדוּ בוֹ, וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה הַתְּפִלוֹת הַנּוֹרָאוֹת, אֲשֶׁר עָלִיהֶם נֶאֱמַר (תהלים קב, יט): "תִּפְתָּב זֹאת לְדוֹר אַחֲרוֹן וְעַם נִבְרָא יִהְיֶה לְ"

שֶׁסָב אֲשֶׁר א' תֵּס בְּנַחֵל

ז"ה"; כי התורות והתפלות האלו הן מעתיק ממש — אשרי מי שיאחז בהם תמיד, ואז טוב לו בזה ובבא. על-כן, חמדת לבבי, תתמיד מאד מאד בדבר זה, ללמד תורה ולומר עליה התפלה. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כה), שנעשים מזה שעשועים כאלו למעלה, אשר לא עלו שעשועים כאלו מימות עולם, עין שם; והוא זכוף וטהרת הנפש מאד מאד והצלחה רבה לנשמה, ומקשרת ומיחדת את האדם אל רבנו ז"ל, כי כשאדם לומד תורתו, אז הוא שם ממש ומדבק עצמו עמו (עין שם, חלק א', סימן יב), ורבנו ז"ל מכניס בו נשמה חדשה, בסוד: "למעבד נשמתין חדתין" (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לו), וכשיהיה רגיל בזה, אז יאיר בך אור רבנו ז"ל ממש, שהוא הארת יחידה דיחידה, שלש ראשונות דעתיק וכו', ותכף-ומיד כשאתה זוכה ללמד בהם, תהיה בלבך שמח בשמחה שאין לה סוף ואין לה קץ, ותקפץ ותרקד על ערבות נעם הזכות חנם שזכה אותך השם יתברך, שיהיה חלקך בחיים, להיות בצותא עם אנשיו הקדושים, ולשתות מים חיים המטהרים מכל הכתמים — אשרינו ואשרי חלקנו.

למען השם, לא להיות בטלן, חס ושלום, רק לרקד בכל יום ולהיות "משונה פרייליך" על נעם חלקנו אשר בנחל. והיום עקר הנסיון בעולם הוא רק מצות השמחה, אשר מגלה בן השמחה, על-כן עלינו למסר נפשנו על מצות השמחה העולה על כל המצוות.

ידידך לנצח...

אם תוכל לעורר את הבחורים אצלך לנדב על הדפסת הקונטרסים, תהיה זכותך גדולה מאד מאד, כי היא זכות הרבים.

א' תסא.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר ואתחנן ה'תשל"ד.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר, שוֹתֵה
מִמִּי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאָרֶץ.

מָה אִמַּר לָךְ, יְדִידֵי הַיָּקָר, מְאֹד מְאֹד נִשְׁבַּר לְבִי בְּקִרְבִי שֶׁכְּתַבְתָּ
לִי, שְׂדֵיקָא בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל הַתְּחִיל לַעֲבֹר עָלֶיךָ מֵה שְׁעוֹבָר — צְרוּת
וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת כְּאֵלוֹ שְׁלֵא חֲלַמְתָּ, וְאַדְרָכָה הַיְרִידוֹת שֶׁלָּךְ שֵׁם הֵן
יּוֹתֵר חֲזָקוֹת מִבְּחוּץ לְאַרְץ, וְאֵינֶךָ יוֹדֵעַ מַה זֶה וְעַל מַה זֶה, כִּי חֲשַׁבְתָּ
שֶׁבְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל כָּבָר תְּעוּף בְּשָׂמַיִם... וְתִזְכֶּה לְמַדְרָגוֹת גְּדוּלוֹת
וְהַשְׂגוֹת נִפְלְאוֹת, וְלִבְסוּף אֶתְּהָ נּוֹפֵל בְּעִמְקֵי עִמְקִים בְּשִׂאוֹל תַּחְתִּית
וּמִתַּחְתָּיו וְכוּ' וְכוּ', מָה אִמַּר לָךְ כָּבָר גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רסא), כְּשֶׁנּוֹפֵל הָאָדָם מִמַּדְרָגָתוֹ יוֹדֵעַ שֶׁמֶן הַשָּׁמַיִם
הוּא, כִּי הַתְּרַחֲקוֹת תַּחֲלַת הַתְּקַרְבוֹת, עַל-כֵּן נִפֵּל — שְׂיִתְעוֹרֵר יוֹתֵר
לְהִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעֵצָתוֹ — שְׂיִתְחִיל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם כְּאֵלוֹ לֹא
הַתְּחִיל עֲדִין מְעוֹלָם, וְזֶה כָּלֵל גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, שְׂצָרִיכִים מִמֶּשׁ
בְּכָל יוֹם לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ, וּבְכַפְרֵט מִי שְׂרוּצָה לְהַכְּנִס בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה,
עָלָיו לִידַע שְׂיִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיִּצָּר הָרַע בְּהִתְחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה, כְּמוֹכָא
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן עב), כִּי כְּשֶׁאָדָם רוּצָה לְהַכְּנִס בְּקִדְשָׁה יוֹתֵר
גְּדוּלָה, עָלָיו מִתְגַּבְּרַת וּמִתְפַּשְׁטַת הַסְּטָרָא אַחְרָא בִּיתֵר שְׂאֵת וּבִיתֵר
עוֹ, וְהָאָדָם אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה לַעֲשׂוֹת מְרַב צְרוּת וּמְרַב יִסּוּרִים, עַד
שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאֵלוֹ אֲבָד מְנוּס וְתִקְנָה מִמֶּנּוּ, וְעַל-כֵּן רָאָה לְהִתְחַזֵּק,
וְתִדַּע שֶׁבְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שֵׁם מְשַׁלְּמִים לְאָדָם תְּכַף-וּמִיד, כְּמוֹ שֶׁגְּלָה
לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קפו) עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים סב, יג):
"וְיִלָּךְ ה' חֶסֶד כִּי אֶתְהָ תְּשַׁלֵּם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ", שֶׁהוּא חֶסֶד גְּדוֹל
מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁמְשַׁלֵּם לְאָדָם מִדָּה כְּנִגְדַּ מִדָּה, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה
הוּא מִבִּין לְפִשְׁפֶּשׁ בְּמַעֲשָׂיו, וְיִדַּע הַחֲטָא שֶׁפָּגַם בּוֹ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה,

שֹׁד אֲשֶׁר א' תסא בנחל

וְהַעֲקֹר הֵיכֵן שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִשְׁלֹם מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׁם מְדַקְדְּקִים לְשֵׁלֶם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ, וְזֶה רְאִישֵׁי תְבוּת (בַּמִּדְבָּר יג, לב): "אֶרֶץ אוֹכֵלֶת יוֹשְׁבֶיהָ", אוֹיְכֵלֶת רְאִישֵׁי תְבוּת אֶתְהָ תִשְׁלֹם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ, וְעַל־כֵּן הַיּוֹשְׁבִים שָׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָהֶם עַל־פִּי־רֹב יְסוּרִים, מִחֲמַת שְׂמֵמֵהֶרִים שָׁם לְשֵׁלֶם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ.

וּבִאֲמַת רְאִיתִי דָבָר נִפְלָא בַּסֵּפֶר "יֵיטֵב לֵב" (פְּרֻשַׁת שְׁלַח), וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ שָׁם: כָּלֵל הַמְקַבֵּל בְּיַדֵּינוּ מֵעַת בְּאִי הָאֶרֶץ כִּי בְּרֵאשִׁית בּוֹאֵם לְשָׁם, הָאָדָם נוֹפֵל וַיּוֹרֵד מִמִּדְרָגָתוֹ, וּבִרְבוּת הַיָּמִים יָשׁוּב לְמִקְוָמוֹ וַיַּעֲלֶה לְמַעְלָה בְּיָתֵר שְׂאֵת, וַיֵּשׁ וַיֵּשׁ עַל זֶה שְׁנֵי טַעֲמִים, טַעַם אֶחָד עַל דֶּרֶךְ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סֵפֶה נב.): 'כָּל הַגְּדוֹל מִחִבְרוֹ יֵצֵרוֹ גְּדוֹל הַיָּמֵנוּ, וְכֵן לְפִי עֲרֹךְ קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה אֱלֹקִים, וּבְעוֹדָם תַּחַת זָרִים, הַסֵּטְרָא אֲחֵרָא מִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם בַּתְּחִלָּה, עַד שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְחַזְּקוֹת וְהִתְאֲמָצוֹת לְעַמֵּד נִגְדוֹ, שְׁנֵי עַל דֶּרֶךְ סֵם הַרְפוּאָה וּמִי מִרְחֻצָּאוֹת תַּחֲלָה יוֹצִיאוֹ הַחֹלָאֵת וְהַזְּהֻמָּא שְׁבַפְנִים לַחוּץ, וּבְמִשְׁךְ הַזְּמַן יִתְרַפָּא לְגַמְרִי, וְאִם בְּתוֹךְ הַזְּמַן יַעֲמֵד וְלֹא יִגְמַר הָעֵנָן יִשְׂאֵר קִרְחַ מְכָאן וּמְכָאן, וּכְמוֹ־כֵן בְּעֵנָן חֲלִי הַנֶּפֶשׁ בְּכָא אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, דְּכָתִיב (יִשְׁעִיָה לג, כד): "הָעַם הַיּוֹשֵׁב בָּהּ נִשְׂא עֵוִן", וְעַל־כֵּן תַּחֲלָה תּוֹצִיא זֶה־מַת הָאָדָם מִפְּנִים לַחוּץ, וְעַל־יַדֵּי־זֶה נוֹפֵל מִמִּדְרָגָתוֹ, וְהוּא שְׁפֵל וְנִבְזָה בְּעֵינָיו, עַד אֲשֶׁר יֵאָרִיךְ יָמָיו, שָׁם יִמְצָא הַתְּרוּפָה, וְאִם בְּזְמַן קֶצֶר יֵצֵא יִשְׂאֵר קִרְחַ מְכָאן וּמְכָאן, עֵינָן שָׁם דְּבָרָיו הַמְתַקִּים מְדַבֵּשׁ, וְעוֹלִים בְּקִנְיָה אֶחָד עִם דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

וְלִכֵּן אֵל תַּהֲיָה בְּטָלָן, וְאֵל תַּחֲלֵשׁ לָךְ דַּעֲתָךְ מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, אֲדַרְבֵּה תַתְּחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עוֹ, וּמַה גַּם שְׂתַתְּפִלֵּל עָלַי שְׁגַם אֲנִי אֲזַכֶּה לְבוֹא כְּבָר לְגוֹר בְּאֶרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, כִּי זִכִּיתִי לְהוֹלֵד בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּרְצוֹנִי לְחֹזֵר וְלְגוֹר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן תַּעֲשֵׂה מַה שְׂתַּעֲשֵׂה הֵן לְהִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה מִמֵּנוּ יִתְבָּרֵךְ, שְׂתַזְכֶּה לְקִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהֵן שְׂתַשְׁמַח עַל כָּל אַרְבַּע אַמּוֹת וְאַרְבַּע אַמּוֹת שְׂאֵתָהּ

אֲשֶׁר א' תסא בנחל שסה

הוֹלֵךְ, כִּי כָל הַמְהַלֵּךְ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הָרִי הוּא בֶּן עוֹלָם
הַבָּא (פְּתוּבוֹת קִיא:), וְאֲנֹשִׁי שְׁלוֹמֵנו מְסַפְּרִים עַל הָאִישׁ הָאֶלְקִי ר'
אֲבָרְהָם בְּר' נַחֲמָן ו"ל (בְּעַל הַמַּחְבֵּר סֵפֶר "בְּאוֹר הַלְקוּטִים", פְּרוּשׁ
עַל כָּל הַלְקוּטֵי-מוֹהַר"ן), שֶׁהִיְתָה דְרָכּוֹ לִילֵךְ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלַעֲצֹר
בְּכָל פַּעַם וְלִשְׂאֵל עֲצָמוֹ: "הֵיכֵן אָנִי?" וְהַשִּׁיב לְעֲצָמוֹ: "בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל" ... וְכָל זֶה כִּי רָצָה לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל שְׂלֵא יִשְׁכַּח וְלֹא יִסִּיחַ דַּעַת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וּבְאֵמַת רַבְּנוּ ו"ל
בְּשַׁעַה שְׁנִסַּע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אָמַר לְחֻכְמֵי סְפָרְדִי, שֶׁסוּד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
הוּא סוּד הַתְּפִלִּין, וְכִמּוֹ שֶׁבְתְּפִלִּין אָסוּר לְהִסִּיחַ דַּעַת, כְּמוֹ-כֵן בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל אָסוּר לְהִסִּיחַ דַּעַת כְּרִגְעַ שְׁנִמְצָאִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל; אֲשֶׁרִי מִי
שְׁזוּכָה לְהַגִּיעַ לְמַדְרַגָּה כְּזוֹ שְׁאִינוּ מִסִּיחַ דַּעַת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׂאֵז
הָאֶרֶץ בְּעֲצָמָה תַעֲזוֹר לוֹ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כְּמוּכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ
ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כט); אֲשֶׁרִינוּ מֵה טוֹב חֻלְקָנוּ וּמֵה נְעִים
גּוֹרְלָנוּ, שְׂיִישׁ לָנוּ דְבוּרִים כְּאֵלוֹ, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל
כָּל הַחֲסֵד חַנּוּם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁכַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

* * *

בְּרִיךְ רַחֲמָנָא, שְׁזַכְּנוּ לְסִיִּים אֶת כָּל הַחֲבוּר הַנִּפְלָא הַזֶּה, וְהוּא כְּרִיךְ
אֲחֵד-עֶשֶׂר, יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְסִדֵּר עֲכָשׁוּ לְדַפּוּס אֶת הַכְּרִיךְ
הַשְּׂנִיִּים-עֶשֶׂר לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאֲדִיקָה.

אָנָּא ה' הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּא ה' הַצְּלִיחָה נָּא.

תִּכְן הָעֲנִינִים

חֶלֶק יא

- ג פֶּתַח דְּבָר
- ה הַקְדָּמָה
- יא א' רֵעַח
- יְרֵבָה לְדַבֵּר מִמַּעַלַת הַשְּׁמָחָה, וּבִפְרִטִיּוֹת מִי שֶׁפָּגַם בַּפָּגַם הַבְּרִית, וְאִיךָ
הַשְּׁמָחָה מְכַנְסֶת תִּקְוָה בְּלֵב כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנְיֶסָה בּוֹ עֲזוֹת וְעַקְשָׁנוֹת
דִּקְרָשָׁה.
- יג א' רֵעֵט
- יְגַלֶּה מַהִי שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, לְהַשְׁלִיךְ אֶת חֲכָמָתוֹ וּבִינָתוֹ
וְדַעְתּוֹ לְגַמְרֵי, וְאִזּוֹ יִצְלִיחַ בָּזֶה.
- יד א' רֵפ
- יְגַלֶּה נִפְלְאוֹת מַחֲג הַשְּׁבוּעוֹת, וְיַסְפֵּר סִפּוּר נִפְלֵא מִמּוֹהַרְנֵי יו"ל, וְיַעֲזִיר
הַרְבֵּה עַל לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִקְבֹּל עַל עֲצָמוֹ קְבֵלַת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ
בְּכָל יוֹם, וְיִשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת בְּכָל הַמְקוֹמוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.
- טו א' רֵפֵא
- יַעֲזִיר אִיךָ שְׁבָבִית־הַמְדָּרֵשׁ חֲסִידֵי בְּרִסְלָב צְרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר רַב וּבָנָן
שֶׁל קְדוּשִׁים, וְזֶה הִנֵּה רְצוֹנוֹ שֶׁל רַבְּנוֹ יו"ל, וּמִי שֶׁמְבַזֶּה אוֹתָם, סִימָן
שֶׁהוּא פּוֹגֵם בְּבְרִיתוֹ, כִּי עוֹ פָּנִים בְּדָרֶךְ כָּלֵל הוּא פָּגוּם מְאֹד בְּבְרִיתוֹ,
רַחֲמָנָא לְצַלָּן.
- טז א' רֵפֵב
- יַעֲזִיר הַרְבֵּה עַל נִקְדַּת הַחֶבֶר, לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִם חֲבָרוֹ מְרַבְּנוֹ יו"ל,
וְלִקְבֹּל אֶת נִקְדַּת זוּלָתוֹ, וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יֹאמֵר חֲזַק.
- יז א' רֵפֵג
- יְגַלֶּה שְׁעָר הַחֲכָמָה בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבָלִי לְהִיּוֹת חָכֵם כָּלֵל, וּכְפִי
שֶׁמְשַׁלֵּיךְ מִמֶּנּוּ חֲכָמָתוֹ הַמְדָּמִית, כְּמוֹ-כֵן זוֹכֵה לְהִצְלִיחַ בְּעִבּוּדָתוֹ
יִתְבָּרַךְ, וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר דְּבָר זֶה אִי
אֲפָשֶׁר עִם חֲכָמוֹת וְשָׁכַל מְדָמָה, וְהַתְּפִלָּה וְהַשִּׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ בּוֹנָה

תִּכְן הָעֲנִינִים

שסז

אָצְלוּ אֶת הָאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה. וּמַעֲנִין הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּפָּנִים הַבְּרִית הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה וְתִקּוּנָן, וּמִגְלָה שֵׁשׁ מִלֶּאֱךָ עֲזָרְיָאל שֶׁהוּא מִמְּנָה עֲלֵיהֶם, וְאִיךָ שֶׁהוּא מִלְקָט אֶת תְּפִלוֹתֵיהֶם וּמַעֲלָה אוֹתָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

א' רפד
מְדַבֵּר מִמַּעַלְת לַמּוֹד כְּסִדְרָן עַל-פִּי דַעַת רַבְּנוּ ז"ל, וּבִכְרִטִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאֵל יִטְעָה עֲצָמוּ כָּלֵל, וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל — לְהַרְבוֹת בַּתְּפִלוֹת וְהַתְּבוּדוֹת.

א' רפה
יְדַבֵּר מִחַג הַשְּׁבוּעוֹת, וְאִיךָ שֶׁעָקַר קִבְּלַת הַתּוֹרָה לְהַתְּחִיל בְּכֹל פְּעַם מַחֲדָשׁ, וְצָרִיכִים לְהַתְּחִיךְ בְּזֶה שְׂזוּכִים לִהְיוֹת מְקַרְבִּים אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וּמַעֲנִין מְצִיאת הַזּוּוג.

א' רפו
יְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל קְדֻשַׁת וְטָהֳרַת הַמַּחֲשָׁבָה, וְיָבִיא פְּרוּשׁ נִפְלָא מִמוֹהֲרַי"ת ז"ל עַל פְּסוּק: "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָן הָאָרֶמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא", וּמַמַּעַלְת חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה שֶׁמִּתְקַנִּים אֶת פָּגַם הַמַּחֲשָׁבָה.

א' רפז
יְגַלֵּה אֵילוּ סְפָרִים זָכָה לְחֹבֵר, וְיַחֲזִק אֶת בַּחוּר שֶׁלֹּא יִשְׁבֵּר, אָף שֶׁעֲבַר עָלָיו גִּיל עֲשָׂרִים וְלֹא מָצָא אֶת בַּת זּוּגוֹ.

א' רפה
יְדַבֵּר מַעֲנִין מְצִיאת הַזּוּוג וְעֲצוֹת לָזֶה.

א' רפט
יְגַלֵּה, שֶׁיְסוּד דַּעַתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל לְחִזּוֹק אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְרַק סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל מְבִינִים אֶת הָאָדָם, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁעוֹסֵק בְּהַפְצָתָם.

א' רצ
יְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם שֶׁקָּדַם יַחֲזִיר אֶת עֲצָמוּ בַתְּשׁוּבָה, וְאִזּוּ מִמִּילָא יִהְיֶה לוֹ כַּחַס לְהַחֲזִיר גַּם אַחֲרַיִם בַּתְּשׁוּבָה, וְיְגַלֵּה נִפְלָאוֹת מִהָאָדָם הַזּוֹכֶה לְהַגִּיעַ אֶל בְּטוֹל גְּמוּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ רוֹצֵה שׁוּם רְצוֹן אַחַר מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁאִזּוּ לֹא יַחֲסֹר לוֹ שׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, וְזֶה עָקַר הַשְּׁלֵמוֹת, וְיְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל שְׁמִירָה מַחֻבּוֹת, וְאִיךָ שֶׁכָּל עֲנִין רַבְּנוּ ז"ל, הוּא רַק תּוֹרָה וְתַפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת.

תִּכְן הָעֲנִינִים

א' רצא לז

יגלה ממצלת הזוכה ללמד התורה הקדושה, ואיך שמשנה את האדם לגמרי, וירבה לדבר איך שצריכים בזה העולם בכל יום להגיע להתחזקות חדשה, כי עובר על כל אחד מה שעובר, ובפרט מי שפגם בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, ועקר ההתחזקות הוא שמחה, וצריכים למסור נפשו על מדת השמחה, ויגלה נוראות נפלאות פלאי פלאות בגלוי אלקותו יתברך, שיכולים לזכות לזה על-ידי תפלה והתבודדות, ויפרש מדרש פליאה באפן נפלא.

א' רצב מב

יעורר את אם על שלום-בית ולצית פסק בית-דין.

א' רצג מג

יגלה נפלאות ממצלת הזוכה לחזק את אחרים, וזה עקר צדקה ברוחניות, ולהפוך גנות בני-אדם שאינם רוצים לחזק את אחרים, שזוהי רציחה גדולה, ויפליא ממצלת מדת השמחה, ותפלה קצרה על מצות שמחה.

א' רצד מז

ידבר מענין אבדות, שהן ביד הצדיק, ומענין אלו הנפשות שפגמו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שהם נשמות שרשיות, ולכן הסמיך-מ"ם אורב עליהם מאד מאד, וצריכים לחזק עצמו ביותר בשמחה ותפלה והתבודדות, שזה ממשיך על עצמו אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו.

א' רצה מט

ידבר מענין שכחה של כל מה שעבר עליו עד עכשו, וידבר מענין תפלה והתבודדות.

א' רצו נ

ידבר ממי שפגם בברית, שטבעו שהוא כעסן גדול, ויעורר אותו ללמד דף גמרא בכל יום, אם יוכל ללמד דף היומי — אין למעלה מזה, ונותן עצה למי שפגם בברית, שיעין בכל יום באיזה ספר שאלות ותשובות, וזה מתיר את המחין.

א' רצז נא

ידבר איך שפל ההתקרבות אל רבנו ו"ל צריכה להיות חדשה לגמרי,

תִּכְן הַעֲנִינִים

שסט

וְצָרִיכִים לְהַגִּיל עֲצָמוּ לַתֵּן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂזַכֵּנוּ
לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, שְׂמַגְלָה לָנוּ אֵיךְ שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָה גְדוֹלָה, וּמַמְעֵלַת
הַשְּׂמִמָּה וְהַנְּגוּן שְׂמַעֲלָה אֶת הָאָדָם לְשָׂרְשׁוֹ.

א' רחצ נו

יִסְבִּיר, שְׂתַכְלִית הַחַיִּים רַק לְעֵבֵר עַל גֶּשֶׁר צַר מְאֹד, פִּי הַחַיִּים הֵם גֶּשֶׁר
מְאֹד שְׂיוֹצֵא מִרְחֹם אָמוּ עַד שְׂנַכְנַס לְרַחֵם הָאֲדָמָה, וְהַכֹּלֵל וְהַעֲקָר
לְהִתְחַזֵּק מְאֹד עַל כָּל מָה שְׂעוֹבֵר עָלָיו, וְיִרְבֶּה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ.

א' רצט נו

יִרְבֶּה לְדַבֵּר מִמְעֵלַת מִדַּת הַתְּמִימוּת, וְאֵיךְ שְׂגִלּוּי אֹר רַבְּנוּ ז"ל הוּא גִלּוּי
נִפְלָא בַתְּמִימוּת אֲמִתִּית, וְהַפְּלִיג מְאֹד מְאֹד מִמְעֵלַת הַזּוֹכָה לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי
רַבְּנוּ ז"ל, שְׂזָהוּ עַקֵּר הַחַיּוֹת וְהַמְּשִׁיבַת נֶפֶשׁ לְכָל אֱלוֹ שְׂפָגְמוּ בְּבִרִית —
הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה.

א' ש ס

יְעוֹרֵר עַל לְמוּד לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, וּבְזָה תְלוּיָהּ כָּל הַהִתְקַרְבוּת אֶל רַבְּנוּ
ז"ל, וְהִרְבֶּה מְאֹד שְׂלֹמְנוּ זָכוּ לְמָה שְׂזָכּוּ רַק עַל-יְדֵי לְמוּד לְקוּטֵי-
הַלְכוֹת.

א' שא סא

יְדַבֵּר שְׂהַעֲקָר הוּא הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא הַדְּבָקוּת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִסְבִּיר
אֶת דְּרָךְ רַבְּנוּ ז"ל.

א' שב סב

יִרְבֶּה לְדַבֵּר מִמִּי שְׂפָגַם בְּבִרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְיִתְחַזֵּק וְיֵאֱמָן
אוֹתוֹ וְיִתֵּן לוֹ עֲצוֹת נִפְלְאוֹת אֵיךְ לְצַאת מִזָּה, וְכֵן אֵיךְ לְהִנְצֵל מִהַחֲטָא
הַמְּגִנָּה הַזֶּה, וְיִגְלֶה גִלּוּיִים נוֹרָאִים נִפְלְאִים בְּגִלּוּי אֱלֻקוֹת בְּמִדְרָגָה
הַעֲלִיּוֹנָה, וְאֵיךְ זֹכִים לְתַקֵּן אֶת הַפָּגַם הַנוֹרָא הַזֶּה, וְכֵן יִגְלֶה סוּדוֹת
נִפְלְאִים בְּשִׂיחוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהִתְפָּאֵר בְּעֲצָמוֹ שְׂאֲצָלוֹ
אִישׁ וְאִשָּׁה אֵין בִּינֵיהֶם הַפְּרָשׁ, וְכֵן אֵינוֹ מִתְפַּחַד מִמְּלֶאךָ כָּלֵל, וְעוֹד
גִּלּוּיִים נִפְלְאִים פְּלְאֵי פְּלְאִים, אֲשֶׁרֵי עֵין רְאֵתָהּ זֹאת.

א' שג עא

יִגְלֶה לְמַקְרָבִים תְּדַשִּׁים דְּרָךְ אֵיךְ שְׂלֵא תְהִיָּה עֲלֵיהֶם שׁוֹם מִחֻלְקַת
בִּישׁוּבָה שְׂלֹמְדִים בָּהּ.

א' דש עג

יִסְבִּיר כּי עַל מְצוּוֹת בֵּין אָדָם לְחֵבְרוּ מְקַבְּלִים שְׂכָר גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְעַל מְצוּוֹת בֵּין אָדָם לְמָקוֹם אֵין מְקַבְּלִים שְׂכָר בְּעוֹלָם הַזֶּה רַק בְּעוֹלָם הַבָּא, וּמוֹהַרְנֵי"ת ו"ל אוֹמֵר שְׁעַל שְׂמַחַת הַמְצוּוֹת מְקַבְּלִים שְׂכָר גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

א' שה עד

יְעוֹרֵר וַיַּחְזֹק אֶת מִי שֶׁפָּגַם בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטּוּלָה, שְׂיִתְמִיד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁעוֹרִים כְּסֻדְרָן וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בֶּן אָדָם הַמוֹנֵעַ וּמַעֲכָב וּמִתְלוֹצֵץ מִזֶּה, כִּי כַח הַתּוֹרָה יוֹצִיאֹ מִהַבּוֹץ שֶׁנִּפְל אֵלָיו, וּמָה גַם שָׂרֵק זֶה יִשְׂאָר מִמֶּנּוּ לְנִצָּח נִצְחִים, כִּי שְׂאָר כָּל הַדְּבָרִים הֶבֶל נְרִיק, וַיִּרְבֶּה לְעוֹרֵר עַל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְזָכוֹת לָזֶה, כִּי אִם עַל-יַדֵּי תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְסִלּוּק דַּעְתּוֹ וְחֻקְמָתוֹ הַמְדַמִּית לְגַמְרִי, וְלִידַע שְׂאֵין יוֹדְעִים כָּלֵל.

א' שו עח

יִרְבֶּה לְדַבֵּר מִמַּעַלַת מִדַּת הַהִתְחַזְקוֹת, וַיִּגְלֶה אֲשֶׁר עָקַר הַהִתְחַזְקוֹת מְקַבְּלִים מִלְּקוּטֵי-הַלְכוֹת, וְהוּא זָכָה לְסִיּוֹם בְּכָל חֹדֶשׁ אֶת כָּל סִפְרֵי לְקוּטֵי-הַלְכוֹת בְּמִשְׁךְ שְׁנָתִים וַחֲצֵי רְצוּפוֹת.

א' שז פ

יִגְלֶה מִמַּעַלַת אֲמִירַת תְּהִלִּים שֶׁמִּמְשַׁכֵּת נְסִיּוֹם נְגִלִים, וַיַּחְזֹק אֶת בְּנֵי-אָדָם שֶׁלֹּא יִפְלוּ בְּדַעְתָּם כָּלֵל מִמָּה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם.

א' שח פא

יַחְזֹק מְאֹד לְבָרַח מִמַּחְלָקַת, וַיִּגְלֶה מֵאֵין נוֹבַע עֲנִיָּן מַחְלָקַת, וְאֵיךְ שֶׁסְּפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל הֵם מִתְּנֶה לְכֻלָּם וְלֹא שִׁיף שְׂאֶחָד יֹאמֵר שְׂאֶצְלוּ מֵאֵיר אֹר רַבְּנוּ ו"ל יוֹתֵר, כִּי מָה שִׁיף דְּבַר זֶה, מֵאֵין אִתָּה יוֹדַע מִי הוּא הָאִישׁ כְּשֶׁר וּמִי לֹא.

א' שט פג

יַחְזֹק וַיֹּאמֶץ מְאֹד מְאֹד בְּכָל מִינֵי לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֲזוּק וַיִּגְלֶה אוֹרוֹת צַחְצַחוֹת גְּלוּי שְׂכִינָה מִמֶּשׁ, וַיִּסְבִּיר הַסֵּבֵר בְּלִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן א', מֵהִי הַחֻקְמָה וּמֵהִי הַמְּלָכוֹת הַמַּחַ וְהַדְּבוּר.

א' שי פז

יְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל לְמוּד ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנוֹת בְּכָל יוֹם, שֶׁהוֹרֵג אֶת הַיֵּצֵר

תִּכְן הָעֲנִינִים

שעא

הָרַע, וְרַבְּנוּ ו"ל נָתַן לְכַמָּה מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ תִּקּוּן לֹמֵר ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנִּיּוֹת בְּכָל יוֹם, וְכֵן לְמוֹהֲרַנ"ת ו"ל נָתַן אֶת הַתִּקּוּן הַזֶּה, וַיְגַלֶּה אֲשֶׁר נִשְׁמְתוּ יַרְדֵּה לְזֶה הָעוֹלָם רַק לְמַלְא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עִם אֹר רַבְּנוּ ו"ל, וְהוּא יַעֲשֶׂה אֶת זֶה כָּל יְמֵי חַיָּיו, וּמוֹכֵן לֵהִיּוֹת מְטָרָה לַחֵץ, וְאִינוּ מִתְפַּעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם.

א' שיא פח

יְעוֹרֵר וַיִּחְזַק לְדַבֵּר עִם אַחֲרִים, וְזֶה הָיָה רְצוֹן רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּפְלִיג בְּמַעֲלַת מוֹהֲרַנ"ת ו"ל, וַיִּסְפֹּר הַנְּהַגוֹתָיו.

א' שיב פט

יִחְזַק אֶת מִי שֶׁנִּפְּלַל לְפָנָיו הַבְּרִית הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שִׁיְהִיָּה תָּמִיד שְׂמִיחַ, כִּי הַשְּׂמִיחָה שׁוֹרְפֶת אֶת הַסִּמְ"ךְ-מ"ם שֶׁרַקְס יֵאוֹשׁ וּמְרָה שְׁחוּרָה בְּדַעְתּוֹ, וּכְאִלוּ שְׂאִין לוֹ כֶּבֶד שׁוֹם תִּקְוָה וְתוֹחֶלֶת, חַס וְשָׁלוֹם, וְרֵאוּי לְהִתְחַזֵּק עִצְמוֹ עִם הַתְּקַרְבוֹתוֹ בְּזֶה שְׂזָכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, וְלִחְזַק עִצְמוֹ בְּנִקְדַת הַמְצֻוֹת שְׂמֻקִּים בְּכָל יוֹם.

א' שיג צב

יְדַבֵּר מֵעֵינָיו מִסִּירוֹת-נַפְשׁ בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמֵעֵינָיו הַתְּמִידָה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וַיְגַלֶּה אֵיךְ שֶׁהוּא הַתְּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל.

א' שיד צד

יִחְזַק אֶת בְּחוּר שֶׁכָּבֶד עָבַר גִּיל עֲשָׂרִים וְעֵדִין לֹא מִצָּא אֶת בֵּית זִוְגוֹ, וַיִּסְבִּיר לוֹ אֵיךְ שֶׁאֲסוּר לְהִתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם דְּבָר, וְזֶה גַם-כֵּן מִחֻמְרוֹת תַּרְוֹת.

א' שטו צה

יִחְזַק וַיֵּאמֶץ אֶת אֶחָד שֶׁלֹּא יוֹרִיד אֶת זַקְנוֹ בְּשִׁבִּיל שְׂדוּף וּפְרֻנְסָה וַיִּשְׂמַח עִם הַתְּקַרְבוֹתוֹ אֶל רַבְּנוּ ו"ל, הַמְעוֹרֵר לְשִׂמְחָה עִם הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת שִׁישׁ בְּנוֹ, וַיְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל שְׂמִיחַת שְׂכֵת, וַיְגַלֶּה מֵה זֶה תְּשׁוּבָה — שֶׁשָּׁב אֶל שְׂרָשׁוֹ, וַיְרַבֶּה לְדַבֵּר מִמַּעֲלַת הַשִּׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ שֶׁהִיא הַתְּבוּדָה, אֲשֶׁר עַל-יַדֶּי-זֶה נִתְגַּלֶּה אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל.

א' שטז ק

יְדַרְיֵךְ לְמַחְבֵּר סִפְרִים שֶׁלֹּא יִתְבַּלְבֵּל מִמָּה שֶׁאוֹמְרִים וּמְדַבְּרִים עָלָיו, אֲלֵא כָּל מַחְבֵּר סִפֵּר יֵשׁ לוֹ הַדְּרָךְ וְהִקּוֹ שְׁלוֹ, הַעֲקָר שֶׁהִיִּסוּדוֹת יֵהִיוּ בְּנוֹיִים עַל מֵאֲמָרֵי חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים בְּגִמְרָא מְדַרְשִׁים וְזֶה הַקְּדוּשׁ וְכַתְּבֵי

הָאָרִיז"ל וְסִפְרֵי תַלְמִידֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

א' שיז קא

יְדַבֵּר מִגְדֹּלַת הַצְדִּיק, וְאֵיךְ שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר בֵּין שְׁמַיִם לָאָרֶץ, וּמַמְעֵלַת
הַמְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְעַקֵּר הַהִתְקַרְבוּת הוּא רַק כְּפִי שְׁלוֹמֵי דִים
”לְקוּטֵי-מוֹהַר”ן, כִּי פָּנָיו, שִׁכְלוּ וְחִכְמָתוֹ שָׁם גְּנוּזִים.

א' שיח קב

יְגַלֶּה לְמִי שֶׁפָּגַם בַּפְּגָם הַבְּרִית הַיְצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר עָקַר תְּקוּנוֹ
הוּא רַק עַל-יְדֵי הַצְדִּיק הָאֱמֵת, וַיַּעֲוֹר הַרְבֵּה עַל אֲמִירַת הָעֶשְׂרֵה מְזֻמּוֹרֵי
תְּהִלִּים שֶׁהֵם ”תְּקוּן הַכְּלָלִי”, וּמִכָּל שֶׁכֵּן כְּשֶׁאֲדָם זוֹכֵה לְהִיּוֹת אֶצֶל צִיּוֹן
רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן, אֲשֶׁרִי לוֹ.

א' שיט קד

יְגַלֶּה נִפְלְאוֹת מַמְעֵלַת הַשְּׂמִחָה וּמַגְנוּת הָעֶצְבוֹת, וְכֵן יְדַבֵּר מַמְעֵלַת
הַתְּפִלָּה וְהַהִתְבּוֹדְדוֹת וְשֶׁלֹּא יְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה, רַק יִהְיֶה סִבְלָן גְּדוֹל,
וַיַּחֲפֶה עַל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, וַיַּמְעִיֵן סֵדֵר הַדָּרֵךְ הַלְמוּד וְסִפּוֹר מֵר' חֵיִיקֵל
תַּלְמִיד רַבְּנוּ ז"ל.

א' שכ קז

יְדַבֵּר מַמְעֵלַת הַזְּמַן הַיָּקָר, וַיְצַרִּיכֵם לְשִׁמְרוֹ מְאֹד.

א' שכא קח

יִתֵּן הַסֵּבֵר בְּתוֹרַה רַט"ו, שֶׁשְּׂמֵשֶׁה עוֹמֵד בֵּין שְׂמֵד לְרִצּוֹן, מֵהִי הַכּוֹנֵה בְּזָה.

א' שכב קט

יְדַבֵּר מִמַּחְלַקַּת מִשָּׁה וְקָרַח, וְכָל צְדִיק הוּא בְּחִינַת מִשָּׁה וְעוֹמֵד נִגְדוֹ
לְקָרַח, וַיִּסְבִּיר אֵיךְ שֶׁהָאֲרֵבַע כְּתוּת שְׂאִינָן מְקַבְּלוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה הֵן כְּנִגְד
הַשְּׂנֵי עוֹלָמוֹת, וְלִיְצָנוֹת הִיא נִגְד עוֹלָם אֲצִילוֹת, אֲתָה יְכוּל לְגַלּוֹת עֶצֶם
אֲלֵקוּת, וְעַל-יְדֵי שְׂבָא לֵץ אֶחָד, כְּבָר מִפִּיל אֶת הַכֹּל וּמַחְשִׂיף אֶת כָּל
הָאוֹרוֹת.

א' שכג קי

יְדַבֵּר מִגְדֹּלַת מַעֲלַת הָאָדָם הַזּוֹכֵה לְטָבֵל בְּכָל יוֹם בַּמִּקְוָה, וְאֵיךְ
שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לוֹ תְּקִנָּה גְּדוֹלָה לְתַקֵּן הַכֹּל, וְטוֹב לְטָבֵל בְּכָל יוֹם
וּלְחַשֵּׁב עַל אַחֲרִיתוֹ.

א' שכד קיב

יְדַבֵּר מַעֲנִין לְמוֹד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּהִתְחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם, וְכֵן מַעֲנִין

תִּכְן הַעֲנִינִים

שעג

הַבְּטוּל שְׁאָדָם צָרִיף לְבַטֵּל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הָאֵין סוֹף בְּרוּף הוּא,
וְלַהֲמָשִׁיף עַל עֲצָמוֹ חַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹדוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעֲצוֹת אֵיף
לְהַגִּיעַ לָזֶה.

א' שכה קיג

יְגַלֶּה מַעֲלַת הַכְּסוּפִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְכֵן יִרְחִיב אֶת הַדְּבוּר מִמַּעֲלַת תְּפִלָּה
וְהַתְּבוּדוּת, וְאֵיף שְׁאָדָם בּוֹדֵד יְכוּל לְהַרְגִּיל עֲצָמוֹ בִּיתֵר שְׂאֵת וּבִיתֵר עֲזוֹ
לְהַתְּבוּדֵד עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמִמַּעֲלַת הַשְּׁשׁוֹן וְהַשְּׂמִחָה, לְשִׂמְחַת בְּנֵעַם זִיו
שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶה יִכְנִיס בּוֹ אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת לֹא לִפְלַל בְּדַעְתּוֹ
מִשׁוּם דְּבַר שְׂבָעוֹלָם, כִּי אֵין מִי שְׂיַעֲשֶׂה לוֹ דְּבַר בְּלֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.

א' שכו קיח

יִרְבֶּה לְדַבֵּר מִמַּעֲלַת הַשְּׂמִחָה, וְאֵיף שְׂצָרִיכִים לְמַסֵּר נַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת תָּמִיד
בְּשְׂמִחָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְיִשׁוּב הַדַּעַת אֲמַתִּי.

א' שכז קיט

יְעוֹרֵר אֶת אֶחָד שְׁנֹכְשֵׁל בְּחִלּוּל שְׂבֵת, שְׂיִלְמַד כָּל יְמֵי חַיָּיו מִסְכַּת שְׂבֵת
וְהַלְכוֹת שְׂבֵת, כִּי הֵן הַלְכוֹת מְאֹד מְאֹד נִצְרָכוֹת, וּבְלֵי לְמוֹד הַלְכוֹת שְׂבֵת
בְּנִקְל לְהַכְשֵׁל, חַס וְשָׁלוֹם, בְּאִסּוּר חִלּוּל שְׂבֵת.

א' שכח קיט

יְדַבֵּר מִמַּעֲלַת מִדַּת הַשְּׂכָחָה לְשִׂכַח בְּכָל פַּעַם אֶת הָעֵבֶר שְׁלוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה
יִוְכַל לְחַזֵּק עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שְׂיִישׁ בּוֹ, וְיַעוֹרֵר עַל צְדָקָה לְהַדְּפִסֵּת
סִפְרֵי רַבְּנוֹ ז"ל.

א' שכט קכא

יְדַבֵּר מִמַּעֲלַת הַתְּפִלָּה וְאֵיף שְׂצָרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל לְאֵט בְּכּוֹנֵנָה גְדוּלָה,
וְיִסְפֹּר סְפּוֹר נִפְלָא מִמוֹהֲרַנ"ת ז"ל מִתְּפִלָּה בְּמִתִּינּוּת, וְכֵן יַעֲזֹב הָאָדָם אֶת
הָעֵבֶר שְׁלוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִצְלִיחַ בְּדַרְכּוֹ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל.

א' של קכג

יְדַבֵּר מִגְדֵּל הַזְכוֹת שֶׁל אֶחָד שְׁנוּלָד מִבֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ וְכָל מִשְׁפָּחָתוֹ
הֵם מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ, שְׂעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מוֹנֵעַ מֵעֲצָמוֹ כָּל מִינֵי מַחֲלָקָת.

א' שלא קכד

יְדַבֵּר מִמַּעֲלַת הַזּוֹכָה לְשִׁמּוֹר עַל זְמַנּוֹ, וְיִגְנֶה מְאֹד מְאֹד אֶת אֱלוֹ אֲשֶׁר
מְבַלִּים אֶת זְמַנּוֹ הַיָּקָר בְּמַחֲלָקָת, וְזֶה גּוֹרֵם הַרְּבֵה צְרוֹת לְאָדָם, וְיִקְשֹׁר
אֶת נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמְאֹד מְאֹד מְזַהֵר לֹא לְהַתְּעַרֵּב בְּשׁוּם

מחלקת, כי הקדוש-ברוך-הוא יודע בנדאי מחשבות כל אחד ואחד.

א' שלב קבו
ידבר איך לכבד את אשתו ולא להלחיצה, חס ושלום, כי על-ידי הלחץ יכולים לקבל שָׁבֵר עֲצָבִים.

א' שלג קכז
ידבר מענין שחסידות ברסלב אינה ענין פוליטיקה רק עצות איך להתקרב להשם בתברך, ויגלה מהי נקדתו, ולא יזוז מנקדתו אפלו שיצלה לו מחיר יקר עד מאד.

א' שלד קכט
ידבר מענין משפט ועוות המשפט, ויקשר שתי תורות של רבנו ז"ל יחד בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב', ובחלק ב', סימן ה', שזה פרוש על זה, וממעלת צדקה להדפסת ולהפצת ספרי רבנו ז"ל, ויחזק בחור שקשה לו למצא זוגו.

א' שלה קלא
ידבר מענין שמחה שאי אפשר להגיע אליה אלא על-ידי מדת התמימות, וכן להתמיד בש"ס ושלחן ערוך ללמד בסדרן — אי אפשר לזכות לזה, אלא על-ידי מדת התמימות.

א' שלו קלב
יחזק את אחד שלא ילך בטל, אלא יעסק באיזה עסק וכן ממעלת שמירת הדבור.

א' שלז קלג
יעורר בחור צעיר שיהיה שמח בהתקרבותו אל רבנו ז"ל, ומסתובב בין אנשי שלומנו היקרים, ואין לו מניעות כלל.

א' שלח קלד
ידבר ממעלת למוד תורה ב"לקוטי-מוהר"ן", ולומר עליה התפלה מ"לקוטי-תפלות", וממעלת השמחה, ויספר שיחות יקרות אודות ספר "לקוטי-תפלות".

א' שלט קלה
יעורר על למוד ספרי רבנו ז"ל ועל למוד שאר ספרים מספרי תלמידי הבעל-שם-טוב, זכותו יגן עלינו, אשר בא זה לגלות על זה, על-ידי

תַּכְּן הָעֲנִינִים

שעה

סְפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל מְבִינִים בְּכָל הַסְּפָרִים, וְעַל-יְדֵי כָּל הַסְּפָרִים נִפְתַּח הַמֶּחֶךְ וְהַדַּעַת לְהַבִּין בְּסְפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וַיַּעֲוֹרַר עַל חֲמֹשׁ דְּקוֹת הַתְּבוּדוֹדוֹת וְסִפּוּר נִפְלָא מִמוֹהֲרָנ"ת ו"ל.

א' שמ קלז

יְרַבְּהָ לְדַבֵּר מִמַּעַלְת מַצּוֹת כַּבוּד אָב וְאִם שֶׁהִיא מִצְוָה רַבָּה עַד מְאֹד מִהַחֲמוּרָה שֶׁבַח־מִוֹרוֹת, וְזֶה שֶׁיֵּף גַּם לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתָם.

א' שמא קלט

יַעֲוֹרַר מְאֹד עַל לַמּוֹד סְפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְצָרִיכִים לְחַדֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּכָל פַּעַם וְלִשְׁכַּח הַעֲבֵר, וְרֵאוּי לָנוּ לְשִׁמְחָה שְׂאֵנוּ מְקַבְּלִים אֶת הַשִּׁקְפָתָנוּ בְּחַיִּים עַל-פִּי רוּחַ רַבְּנוּ ו"ל, וְעַל-יְדֵי-זֶה אָנוּ יְכוּלִים לְחַדֵּשׁ עֲצָמֵנוּ בְּכָל פַּעַם כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה רַבְּנוּ ו"ל, וּמִמַּעַלְת הַשִּׁיחָה וְהַתְּפִלָּה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

א' שמב קמא

יְדַבֵּר מִעֲנִינֵי תִקּוּן חַצוֹת, וְאִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹמַר הַכֹּל יֹאמַר כְּנִסְחַ הַסְּפָרִידִים.

א' שמג קמב

יְדַבֵּר מִעֲנִינֵי סִבְלָנוֹת עִם יְלָדִים, וְאֵיךְ זֹכִים שֶׁיְהִיוּ לוֹ יְלָדִים טוֹבִים וַיִּרְאֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

א' שדמ קמג

יִחַזַּק אֶת הָאָדָם מְאֹד וַיַּעֲוֹרַר אוֹתוֹ לְצַעֵק עַ' קָלִינֵי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם.

א' שמה קמד

יַעֲוֹרַר עַל שָׁנָה, מִי שֶׁמְרַגֵּשׁ עֵינָיו וּמְבַלְבֵּל שִׁלְיָהּ לִישָׁן.

א' שמו קמה

יַעֲוֹרַר לְהַסְתוֹכֵב רַק אֲצֵל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַתְּמִימִים, וַיְרַבְּהָ לְדַבֵּר מִסְדֵּר דְּרָף הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, וַיֵּשׁ מַצּוֹת יְדִיעַת הַתּוֹרָה וּמַצּוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׂזֵה לַמּוֹד עֵיוֹן וְלַמּוֹד בְּקִיאוֹת, הָעֵקֶר לֹא לְהַסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וְלְהַתְּנַהֵג בְּתִמְיָמוֹת וּבְכַשְׁיטוֹת גְּמוּרָה בְּכָל דְּבָר, וַיִּדְקָא עַל-יְדֵי-זֶה מְצַלִּיחִים בְּזֵה הָעוֹלָם — הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחֲנִיּוֹת, הָעֵקֶר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהַתְּעַלּוֹת מַעֲלָה מַעֲלָה.

א' שמז קנא

יְבַרֵּר אִם מְתָר לְצַאת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְחוּץ לְאֶרֶץ לְלַמֵּד תּוֹרָה, וַיִּחַזַּק

בחור צעיר שמחכה עליו עתיד גדול, ויחזק את כל אחד הרוצה להכנס אל הקדושה שידע שבהכרח שיעבר עליו מה שיעבר, ואשרי מי שמחזיק מעמד ואינו נשבר משום דבר.

א' שמח קנג

ירבה לדבר ממעלת הזוכה לומר סדר תקון חצות, ומי שאומר שכבר הגיע זמן גאלתנו, ואין צריך לומר תקון חצות, רוח ה'צבי' בו, רחמנא לצלן, כי בעוונותינו הרבים עובר על נשמות ישראל מה שעובר ברוחניות ובגשמיות, ואיך יכולים לומר — הגיע זמן גאלתכם.

א' שמת קנה

ידבר מענין מעלת למוד התורה הקדושה, להיות בכל חלקי התורה הקדושה, אשר אין טוב מזה.

א' שנ קנו

ידבר אשר עקר ההתקרבות אל רבנו ז"ל הוא רק על-ידי מדת התמימות והפשיטות וככל שהאדם יותר תמים, כמזכר יקבל יותר מרבנו ז"ל, וצריכים לקיים דבריו בתמימות ובפשיטות, הן בענין שמחה והן בענין התבודדות.

א' שנא קנח

ידבר אל לב בחור שפגום בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, ויתן לו עצות איך לצאת מזה, ויגלה נפלאות איך ועל-ידי מי יוצאים מהפח יקוש הזה וממעלת למוד ח"י פרקים משניות ומשמחה והתבודדות.

א' שנב קס

יחזק את האדם שלא ישרה בתלישות הדעת, ויעורר על למוד התורה הקדושה שעורים כסדרן, ועל תפלה בכונה, כי רק זה מה שישאר מאתנו בזה העולם.

א' שנג קסב

יעורר איך שצריכים לברח מכל מיני מחלקת שבעולם, כי סופם של בעלי מחלקת רע ומר, ונמחק שמם וזכרם מן העולם, רחמנא לצלן.

א' שנד קסד

יגלה סודות נוראים במעלת הצדיק, ואיך שיש בכחו להעלות את נשמות ישראל אליו יתברך, ואיך שגדולי מבחרי הצדיקים מוסרים את נפשם תמיד אליו יתברך, והם מוכנים להשרף על קדוש השם,

תִּכְן הָעֲנִינִים

שעז

ועל-ידי-זה הם מעלים את נשמות ישראל, ויגלה סוד מיתת הצדיקים ובגדי כהונה וענין פרה אדמה שהיא סוד התבודדות, אשר עם אפר הפרה הזו רבנו ו"ל מטהרנו להשיג על-ידי-זה השגות אלקות בתכלית המדרגה העליונה.

א' שנה קסז

יגלה נפלאות לבחורים מקרבים חדשים, איך להתנהג בישיבה, וישמרו מאד מאד לא להתחצף נגד המשגיח והראש ישיבה, ויבהיר שבאמת אם מתמידים בלמוד ומתנהגים בדרך ארץ גדול, אז המשגיח והראש ישיבה בעצמו היה מעורר את התלמידים ללמד ספרי רבנו ו"ל, כי הרי הם רוצים רק בחורים רציניים, בחורים טובים, ועל-כן מזוהר מאד מאד להבחורים מקרבים חדשים להתנהג בדרך ארץ גדול, ויתקדש שם רבנו ו"ל בישיבה.

א' שנו קסט

ידבר ממעלת האדם הזוכה להשליך את חכמתו המדמית, ודיקא על-ידי-זה יכולים להצליח בעבודת השם יתברך, וירבה לדבר משבח ארץ ישראל כשאדם גר שם רק בכונה לעבודת השם יתברך, וממעלת האדם שאינו רוצה שום דבר רק לעשות רצונו יתברך, ויגלה נוראות נפלאות בסוד פרה אדמה שהוא ענין של תפלה והתבודדות, וידבר ממשה רבנו ומאליהו הנביא, איך זכו להגיע אל מדרגתם, ומענין שסובל כל-כף הרבה שעוסק בקרוב בני הנעורים אל דעת רבנו ו"ל.

א' שנו קעג

יברר אשר קשה לכתב לאדם דבר מפרט, וכן ידבר ממעלת אמירת סדר תקון חצות וסדר דרך הלמוד של רבנו ו"ל, וירבה לדבר ממעלת השמחה ופנים שמחות וממעלת ענוה ושפלות שזה מביא לשלום, וספור ממוהרנ"ת ו"ל ששאלו אותו איך החזיק מעמד בעת הבזיונות.

א' שנו קעז

יגלה נפלאות מענין יחוד השכינה וענין התבודדות ומעלת התעוררותא דלתתא שעל-ידי-זה זוכר תמיד בו יתברך, וממשיך על עצמו אור זיו וחיית ודבקות תמיד, אשרי לו.

א' שנו קעז

ידבר ממעלת השמחה ונגות העצבות.

א' שס קעח
 יְדַבֵּר מִתְמִימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת וּלְהִתְחַבֵּר עֲצֻמוֹ רַק עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ
 הַיְקָרִים, עוֹבְדֵי ה' הָאֲמִתִּים, וְלִהְיוֹת תָּמִיד רַק בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה.

א' שסא קפ
 וְגִלָּה שְׂמֹחֲתוֹ שֵׁשׁ לוֹ בַּעַת שְׂרוּאָה שְׂמִקְרַב חֲדָשׁ אֶל רַבְּנוּ ו'ל מִתְנַהֵג
 בְּתִמְימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, וְאֵינוֹ חָכֵם בְּעֵינֵי עֲצֻמוֹ כָּלֵל, וְיִגְלֶה מִמַּעַלְתֵּי הָאָדָם
 הַזּוֹכֶה לְהַשְׁלִיךְ מִמֶּנּוּ חֻקְתּוֹ הַמְדַמִּית, וְאֵינוֹ רוֹצֶה שׁוּם רְצוֹן אַחַר
 מִבְּלַעֲדֵי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׂאֵז דִּיקָא יְשִׁיג הַשְּׂגוֹת גְּבוּהוֹת וְנוֹרְאוֹת בְּעִבּוֹדַת
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְיִרְבֶּה לְדַבֵּר מִמַּעַלְתֵּי הַזּוֹכֶה לְהִתְמַיֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו'ל,
 וּמְרַגֵּשׁ אֶת נַעַם עֲרֻבוֹת מִתִּיקוֹת דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, אֲשֶׁר אֵין עֲרוּךְ
 אֲלֵיהֶם, וְהַעֲקֵר לְלִמּוֹד סִפְרֵי הַיְסוּד "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְלֹא לַעֲשׂוֹת
 מִהַטְּפֵל שִׁיחוֹת עֵקֶר, וְיִסְבִּיר מַעַלְתֵּי הַחֲבָרִים טוֹבִים הַמְדַבְּרִים מִרַבְּנוּ
 ו'ל.

א' שסב קפד
 יִרְבֶּה לְדַבֵּר מִעֲנִין שְׁלוֹם-בֵּית, וְיִבְרַח מִחֲבוּרַת מְשַׁנְעִים וּמְטַרְפִּים
 שְׂמִסִּיתִים אֶת אֲבָרְכִים לְבֵרַח מֵהַבֵּית, וְיִגְלֶה שְׂאֵין זֶה דַּעַת רַבְּנוּ ו'ל
 כָּלֵל, רַק דְּמִיּוֹן גְּדוֹל, וְעֵקֶר הַהִתְקַרְבוּת אֶל רַבְּנוּ ו'ל, כְּפִי הַתְּמַדָּה
 בְּסִפְרוֹ הַקְדוּשׁ "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְאֵיךְ שְׂצָרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה עַל
 שְׁלוֹם-בֵּית וְזֶה יַעֲזֹר לוֹ.

א' שסג קפו
 יְדַבֵּר מִמַּעַלְתֵּי הַשְּׂמִחָה, וְחֻכְמֵי הַרוֹפְאִים אוֹמְרִים שְׂכָל הַמַּחֲלוֹת בָּאוֹת
 לְאָדָם עַל-יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, וְיִגְלֶה נִפְלְאוֹת מְסוּד הַתְּפִלָּה שְׁתִּלְוִיָּה
 בְּאֶמוּנָה הַקְדוּשָׁה, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֲמִתִּי שְׂמֵאֲמִין בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, יוֹדֵעַ אֲשֶׁר
 הוּא יִתְבָּרֵךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה.

א' שסד קפח
 וְיִגְלֶה נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת בְּעֲנִין הַשְּׂאֲרַת אוֹר רַבְּנוּ ו'ל בְּעוֹלָם, וְסִפּוֹר נְדִיר
 שְׂאֵינוֹ מִפְרָסָם בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ.

א' שסה קצ
 יְדַבֵּר מְסוּד פְּרָה אֲדָמָה וּמַגְדֵּל רַחֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַצְּדִיק שְׂמוּסֵר נִפְשׁוֹ בְּעִבּוֹר
 כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל — לְהוֹצִיאֵם מִעוֹנוֹת, כִּי הַצְּדִיק הוּא רַחֲמָן אֲמִתִּי.

תִּכְן הָעֲנִינִים

שעט

א' שסו קצא
יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים וַיַּעֲתִיק חֲדוּשׁ נִפְלֵא מִהַחַת"ם סוֹפֵר
ו"ל בְּעֵינַי זְכוּת הַרְבִּים.

א' שסז קצג
יִגְלֶה נִפְלְאוֹת אֵיךְ שְׁאֲסוּר לְהַקְשׁוֹת קִשְׁיוֹת עַל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִּי
יִחְזַק עֲצָמוֹ בְּאִמּוּנָה פְּשׁוּטָה, וַיִּסְפֹּר סִפּוּר נִפְלֵא שְׁמֵי שְׁמִקְשָׁה קִשְׁיוֹת,
יֵשׁ לוֹ רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, קִצּוּר יָמִים, וְיֵשׁ שְׂאִין לוֹ קִשְׁיוֹת מֵאֲרִיךְ יָמִים.

א' שסח קצד
יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת הָאָדָם הַמְחֻזָּק אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת תְּמִיד
בְּשִׁמְחָה, וּמִקְבֵּל אֶת כָּל אֶחָד בְּחַיּוּהוּ, וְזוֹ הַצְּדָקָה הַכִּי גְדוּלָּהּ, וַיִּגְלֶה שְׂאִי
אֶפְשֶׁר לְהַקְרִיא עַל שֵׁם רַבְּנוּ ו"ל וְכִּי אִם חוֹזֵר הַרְבֵּה עַל סִפּוּר הַקְדוּשׁ
"לְקוֹטִי-מוֹהַר"ן.

א' שסט קצה
יִגְלֶה נִפְלְאוֹת מִעֵינַי שְׁאֲסוּר לְלַמֵּד לְאַחֵרִים דְּרִיךְ שֶׁל תַּעֲנִיּוֹת וְסִגּוּפִים,
כִּי אֵין זֶה דְּרִיךְ רַבְּנוּ ו"ל כָּלֵל, וְרַבְּנוּ ו"ל הַחֲלִיף אֶת כָּל הַתַּעֲנִיּוֹת עַל
בְּזִיוּנוֹת וְשִׁפְיכוֹת דָּמִים, וְכֵן יוֹתֵר לְהַתְעַנּוֹת מִלְּקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ שִׁפְיכוֹת
דָּמִים וּבְזִיוּנוֹת. וַיִּגְלֶה סוּד נִפְלֵא בְּפִסּוּק "עַל-כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו
וְאִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ", כִּי יֵשׁ שְׁלִשָּׁה שְׁתַּפִּים בְּאָדָם, וְהוּא כְּלוּל מִגִּשְׁמִיּוֹת
וְרוּחָנִיּוֹת, וְצָרִיכִים אֶת שְׁנֵיהֶם.

א' שע קצט
יִגְלֶה נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת שְׁמִירַת הַזְּמַן, וְאֵיךְ שְׁאָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁכָל רְגַע
וְרְגַע הוּא מֵת, וַיִּסְפֹּר שְׁמוֹהַר"ן ו"ל הִנֵּה תְּמִיד מִסְתַּכֵּל עַל הַשְּׁעוֹן, וְכֵן
בְּדִירְתוֹ הִנֵּה בְּכָל חֹדֶר שְׁעוֹן.

א' שעא ר
יִשְׁבַח וַיִּפְאֵר אֶת מִי שְׁזוּכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם עַל-כָּל-פָּנִים תּוֹרָה אַחַת
מִ"לְקוֹטִי-מוֹהַר"ן", וַיֹּאמֶר עָלֶיהָ הַתַּפְּלָה מִ"לְקוֹטִי-תַּפְּלוֹת", וְאֵיךְ שְׂאִין
לֵךְ עוֹד עֲרֻבוֹת יוֹתֵר מִסִּפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל הַפּוֹתֵחַ אֶת הַמַּחַ לְהַבִּין עַל יָדָם
בְּכָל חֲלָקֵי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה.

א' שעב רב
יְעוֹרֵר הַרְבֵּה לְהוֹרִיד מִעֲצָמוֹ מִדַּת הַפֶּחַד שֶׁל הַכָּל לְפַחַד מִכָּל בְּרִיָּה, וְכֵן
יְדַבֵּר מִמַּדַּת הַסְּבָלָנוֹת, לְהִיּוֹת סְבָלָן גְּדוּל עַל כָּל הַבָּא עָלָיו, וְעַל-יַדֵּי-נְוָה

תִּכְן הָעֲנִינִים

יֻכַּל לְקַרֵּב אֲנָשִׁים אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ.

א' שעג רד

יִגְלֶה נִפְלְאוֹת בְּעֵינַי הַתְּחִזְקוֹת, שְׁזֶה כָּל הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, לְלַמְדָנוּ
אֵיךְ לַעֲבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם וּבְדַבְּקוֹת, וַיִּגְלֶה אֵיךְ שֶׁכָּל הַחַיּוֹת שֶׁל
הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם — הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וַיִּגְלֶה אֵיךְ חַיִּים עִם הָאֲמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר אֵין עֶרְףַּ אֵלֶיהָ.

א' שעד רו

יְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל עֵינַי שְׁנֵה שְׁלֵא יִסְגֶּף עֲצָמוֹ בְּשִׁנְהָ, כִּי אִזּוּ נִשְׁאָר מִבְּהֵל
וּמִבְּלָבָל עַד מָאֵד, וַיִּגְלֶה מִמַּעַלְת הָאָדָם הַמְּרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְלַמַּד תּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה עַל־פִּי סֵדֵר דְּרָף הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְאִזּוּ עוֹלְמוֹ יִרְאֶה בְּחַיָּיו.

א' שעה רז

יִסְפֵּר אֲשֶׁר אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל לֹא נִכְנָסוּ לְקַבֵּל בְּרָכָה נָשִׁים, וּמִבִּיא מְקוֹר
לְזֶה מִסְפֵּר חֲסִידִים.

א' שעו רח

יִגְלֶה אֵיךְ שֶׁמִּתְקַרְבִּים עֲכָשׁוּ הַמּוֹן מְקַרְבִּים חֲדָשִׁים אֶל דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל,
וְזֶה הַעֲתִיד שֶׁל חֲסִידוֹת בְּרִסְלָב בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, וַיִּגְלֶה אֵיךְ נִתְחַבֵּר
הַסֵּפֶר הַנִּפְלֵא "אֶרְךְ אֲפִים", שֶׁכָּתְבוּ יוֹם אֶחָד וּשְׁנַי לִילוֹת בְּרִצְיָפוֹת וְכֵן
שִׁחֲבַר אֶת הַקּוֹנְטֵרַס סֵדֵר דְּרָף הַלְמוּד וְסֵפֶר שְׁמִירַת הַזְּמַן וְקִרְיַאת שְׁמַע
שֶׁעַל הַמַּטֵּה.

א' שעז רי

יִתֵּן עֲצָה אֵיךְ לְהַנְצִיל מִקְּנָאָה וְשִׁנְאָה, שְׁיַצִּיר בְּדַעְתּוֹ שֶׁהוּא כֹּבֵר לֹא בְּזֶה
הָעוֹלָם כְּלָל, וּמִרְבֵּה לְדַבֵּר מִמֵּדַת עֲנָנָה וּבִטּוֹל בְּעֵינַי עֲצָמוֹ לְגַמְרִי,
וּגְלוּיִים נוֹרְאִים מַעֲנִין הַמְּשַׁכֵּת אֱלֻקוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא עַל־יְדֵי מֵדַת
עֲנָנָה.

א' שעח ריג

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַמְּחֻזָּק אֶחָד אֶת חֲבָרוֹ.

א' שעט ריד

יִגְלֶה נִפְלְאוֹת אֵיךְ זָכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאֵיךְ שֶׁשָּׁקַד וְהִתְמִיד
הַרְבֵּה עַל סִפְרֵי "לְקוּטֵי־מוֹהַר" וְ"לְקוּטֵי־הַלְכוֹת", וּמִשָּׁם יֵשׁ לוֹ
דְּבוּרִים לְדַבֵּר עִם בַּחוּרִים וְאֲבָרְכִים בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, וְאֵיךְ שֶׁהִיָּתָה
דְּרָכּוֹ תְּמִיד לְבְרִית מִמְּחֻלְקַת, רַחֲמֵנָא לְצִלָּן.

תִּכְן הָעֲנִינִים

שפא

א' שפ רטז

יחזק את אחד שמחזק אחרים, ומגלה שכל תפלתו ושמתו אשר את מי שהוא זכה לקרב אל רבנו ו"ל, שימשיך את שרשרת הזקב, והוא גם־כן יזכה לקרב אחרים, פי ההכרח לגלות את רבנו ו"ל בכל העולם כלו.

א' שפא ריח

יחזק ויאמץ מאד את האדם להחזיק מעמד, והלמוד הזה מקבלים דרך רבנו ו"ל ותלמידו מוהרנ"ת ו"ל, ובאור בלקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן נא, העקר רק להתחבר עם אנשי שלומנו האמתיים עובדי השם.

א' שפב ריט

ידבר מגנות הפעס, ועצות איך להנצל מזה.

א' שפג רכ

יגלה נפלאות מיקרת הזמן, ואיך הסמ"ך־מ"ם אורב על בני הנעורים לגנב מהם את הזמן היקר בנכוחים וכו', העקר לא ללמד התורה הקדושה, ויעורר לבח מלומר מבינות — האם צדיק זה פן טוב או אינו טוב, צריכים רק להתמיד בלמוד התורה הקדושה.

א' שפד רכב

ידבר ממתת הרחמנות, ואיך שכל אחד נולד עם טבע של אכזריות, וצריכים לעקר מעצמו את המדה הרעה הזו של אכזריות, ויבוא אל מדת הרחמנות.

א' שפה רכג

ידבר ממעלת סדר הדרך הלמוד של רבנו ו"ל, ויגלה איך שדבר רבנו ו"ל אינו למוד של פראות אלא להיות מערב בין הבריות, ואף־על־פי־כן יהיה דבוק בו יתברך.

א' שפז רכד

יגלה מה חדש רבנו ו"ל יותר מההתגלות של הפעל־שם־טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו.

א' שפז רכה

יחזק ויעורר בחור שנסע לארץ ישראל ללמד, שיתמיד בשעורים פסדרן ומעלת תורת ארץ ישראל, ויגלה נפלאות מאלופו של עולם, וממעלת האדם ההולך בדרך ארץ ומתנהג עצמו בניחותא, ושותק למחרפו

וּלְמַבּוּז, שְׁזָה עֶקֶר הַפֶּתֶר שֶׁל הָאָדָם.

א' שפח רכט

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת שְׁעוּרִים כְּסִדְרָן עַל-פִּי סֵדֶר דְּרָף הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְכֵן יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַשְּׂמִחָה, אֲשֶׁר מוֹשֵׁף לְעִצְמוֹ בְּזָה שְׂמִחָה עֲלִיוְנָה, וְכֵן צְרִיכִים לְשִׂמְחָה עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שֵׁישׁ בּוֹ.

א' שפט רלא

יְגַלֶּה אֵיךְ שֶׁכָּל עֲנִיָן רַבְּנוּ ז"ל הוּא הַתְּחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי לְחַדֵּשׁ עִצְמוֹ בְּכָל פַּעַם, וְזֶה הַגְּלוּי שֶׁל דְּוֵד הַמֶּלֶךְ, וְעַל-קִטְבֹּב זֶה צְרִיכִים לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים, לְזַכּוֹת לְחַדֵּשׁ עִצְמוֹ בְּכָל פַּעַם.

א' שצ רלב

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַשְּׂמִחָה שְׂמִרְחֻכָּת הַדַּעַת, וְיוֹצֵא מִחֻלַּל הַפְּנוּי, שֶׁהֵן הַקְּלָפוֹת, הַבְּאוֹת מִחֻמַּת עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, וְצְרִיכִים לְשִׂמְחָה שְׂזָכִינוּ לְהַתְּוֹדֵעַ מִרַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַנִּכְנָס אֶל תּוֹךְ בֵּית הַבְּלִיעָה שֶׁל הַסֵּם"ךְ-מ"ם, אֲשֶׁר מְכַרְחַת לְהַקְיָא אֶת הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁבְּלִעָה, וְיַעֲזֹרֵר הַרְבֵּה עַל לְמוּד "לְקוּטִי-מוֹהַר"ן", שֶׁמֵּאֵד הַזֵּהִירָנוּ רַבְּנוּ ז"ל עַל לְמוּד סִפְרוֹ, שֶׁפּוֹתַח אֶת הַמַּח וְהַדַּעַת.

א' שצא רלד

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת קִדְשֵׁת הַדְּבוּר, וְלֹא צְרִיכִים לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְלֹא דְבוּרִים אֲחֵרִים, וּמוֹהַרְנֵי"ת ז"ל לֹא הִתְּזַיֵּק מִלְּהִיּוֹת שׁוֹתֵק, רַק צְרִיכִים לִידַע אֵיךְ לְדַבֵּר וּמָה לְדַבֵּר, וְיִפְלִיא מַעַלְת הַדְּבוּר לְדַבֵּר עִמוֹ תְּכַרְךָ, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הוּא כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ הַשְּׁפַע אֱלֹקֵי יֵשׁוּב הַדַּעַת.

א' שצב רלו

יְגַלֶּה אֵיךְ שֶׁכָּל אֶחָד יֵשׁ בּוֹ נִקְדָּה שְׂאִין בְּחֻבְרוֹ, וְאֲסוּר לְבַלְבֵּל עִצְמוֹ מֵאֲחֵרִים כָּלֵל, וְזוֹ הִיְתָה מְדַרְגַּת הַתָּם, שֶׁלֹּא הִסְתַּכֵּל עַל אָף אֶחָד, וְעַל-יְדִי-זֶה הִגִּיעַ לְהִיּוֹת רֹאשׁ כָּל הַצְּדִיקִים, וְזוֹ הִיְתָה מְדַרְגַּת אֲבֻרָהּם אֲבִינוּ, וּבְאוּר עַל מֵאֵר נִפְלָא בְּגַמְרָא תַעֲנִיָת.

א' שצג רלח

יְדַבֵּר מִזְמַנֵּי הַתְּפִלָּה שֶׁרַבְּנוּ ז"ל הִקְפִּיד עֲלֵיהֶם מְאֹד, וְכֵן יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מֵהַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת: שְׁחֵרִית, מִנְחָה, מַעְרִיב.

א' שצד רלט

יְדַבֵּר מִעֲנִיָן כְּבוֹד לְכַבֵּד תְּמִיד אֶת זוּלָתוֹ, זֶה סִמְּן שֶׁהוּא אִישׁ מְכַבֵּד,

תִּכְן הָעֲנִינִים

שפג

ואם מְזוּלָזַל בְּכַנְי־אָדָם סִימָן שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ אִישׁ בְּזוּי, וַיְדַבֵּר מִמְּלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְסוּד עֲמַק לְמָה הַצְדִּיקִים זֹכִים לְכְבוֹד, כִּי הֵם כְּלוּלִים כְּכְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ.

א' שצה רמ

יְדַבֵּר מִמְּעַלְת הַזֹּזְכָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה בְּזֶה שְׂזֻכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ וְ"ל, וַיִּגְלֶה נִפְלְאוֹת פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת אֶל מָה רַבְּנוּ וְ"ל רוֹצֵה לְהֵבִיא אוֹתָנוּ, וְעַל-כֵּן עָלִינוּ לְהִתְמַיֵּד הַרְבֵּה בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל, וַיִּתְגַּלֶּה לָנוּ אוֹר נִפְלֵא עַד מְאֹד, וְלִהְרֹגֵיִשׁ עֲצָמָנוּ תְּמִיד בְּבֵית.

א' שצו רמא

יְדַבֵּר מִמְּעַלְת הַשְּׂמִחָה, שְׂמִיָּאָה אֶת הָאָדָם לְכָל הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁבְּעוֹלָם.

א' שצז רמג

יְדַבֵּר מִמְּעַלְת הַתְּחַדְּשׁוֹת וְעֲנִין הַתְּפִלָּה שֶׁהוּא בְּסוּד מִפְּתִ"חַ שְׁפוּתָח אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, וַיִּגְלֶה נִפְלְאוֹת מָה זֶה מִפְּתִ"חַ וּבְאוֹר בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ב', וּמִעֲנִין סִבְלָנוֹת בְּתְפִלָּה וּבִקְשָׁה.

א' שצח רמה

יְעוֹרֵר בְּחוֹר צָעִיר אֵיךְ לְהִתְנַהֵג שְׂיִצְלִיחַ דְּרָכּוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם.

א' שצט רמו

יְגַלֶּה סוּדוֹת נִפְלְאִים מִעֲנִינֵי יְחוּדֵי שְׂמוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר מִי שְׂמִרְגֵּל עֲצָמוֹ בְּזֶה, מְרַגֵּישׁ כָּל מִינֵי נַעַם וְעֲרֻבוֹת, וַיִּרְבֶּה לְדַבֵּר אֵיךְ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי רַבְּנוּ וְ"ל עַל-יְדֵי הַתְּמִדָּת סִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא "לִקְוֵי-מוֹהַר"ן.

א' ת רמח

יִזְרוּ לְלַמֵּד סִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל.

א' תא רמט

יְדַבֵּר מִעֲנִין שְׁלוֹם-בֵּית, וְצָרִיכִים לְדַעַת, כִּי הַצְּרוּת בְּבֵית זֶה תְּלוּי רַק מִמְּנוּ, כִּי הָאִשָּׁה הִיא עֲצָם מִעֲצָמֵינוּ, וְאִם יִתְקַן אֶת מַעֲשָׂיו, אִזּוֹ מִמִּילָא תִשְׁתַּנֶּה הָאִשָּׁה לְטוֹבָה.

א' תב רנ

יְדַבֵּר הַרְבֵּה מִעֲנִינֵי תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת שְׂצָרִיכִים בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּבְעֲנִין זְמִירוֹת שֶׁל שִׁבְתָּ, שְׂרַבְנוּ וְ"ל הַקְּפִיד מְאֹד לְאִמְרוֹם, וּמִעֲנִין לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל, שְׂמִכְנִים הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּלָה כָּלֵב הָאָדָם.

א' תג רנב

יתן עצה לבחור למי לשאל עצה, ואיך שצריכים לשמר מעצות של בחורים, ויעורר על ענין התחדשות, ולעולם לא להסתכל לאחוריו כלל, ואז יצליח ורכו בזה העולם.

א' תד רנג

יחזק להיות בשמחה שאנו זוכים לידע מרבנו ו"ל, ויעורר הרבה על שקידה רבה בלמוד גמרא, וראוי לקחת מסכת ולחזור עליה מאה פעמים ואחת, ואחר-כך עוד מסכת לחזור עליה מאה פעמים ואחת, ולאט לאט יעברו על כל הש"ס מאה פעמים ואחת.

א' תה רנה

ירבה לדבר מענין סדר דרך הלמוד של רבנו ו"ל, ויסיביר איך שאין עוד נעם ונערבות בחיים כמו למוד התורה הקדושה כסדרן דיקא, ויסיביר מצות ספירת העמר קדם קבלת התורה, לידע שימינו ספורים הם בזה העולם, ויספר ספור ממוהרנ"ת ו"ל איך הכניסו רבנו ו"ל לחשקות התורה הקדושה.

א' תו רנח

יפליא במעלת אנשי שלומנו היקרים, ויעורר את בני הנעורים להתחבר עמהם, ויסיביר באור היטב הדק בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סח, וידבר מבין המצרים, ואיך עלינו לתקן את הפגם הזה גם היום.

א' תז רסא

יפליא במעלת כל אחד מאנשי שלומנו היקרים, ואשרי המתחבר עמהם, וידבר ממעלת הנרדפין, שרק בהם בוחר הקדוש-ברוך-הוא, ועקר עצה לנרדף לדם ולשתק ולא לענות למחרפו ולמבזו כלל.

א' תח רסג

ידבר נפלאות פלאי פלאות במעלת מי שזוכה להיות מקרב אל רבנו ו"ל, ואל כל מה יכול לזכות להגיע על ידו.

א' תט רסד

יתן עצה לבחור איך למצא זוגו, ופרוש נפלא על פסוק: "שויתי ה' לנגדי תמיד".

א' תי רסו

יפליא במעלת הזוכה להיות מקרב אל רבנו ו"ל, ויתן עצה לבחור צעיר

תִּכְן הַעֲנִינִים

שפה

איך ללמד שלחן ערוך, עד שיהיה בקי בהם טוב, וכן מסביר מה זה מחיצות בינו לבין הקדוש-ברוך-הוא, וכן ידבר הרבה מתפלה והתבודדות.

א' תיא רסח

ידבר מהשני יסודות בדרך רבנו ז"ל, והוא תפלה והתבודדות ושמחה, אשר שניהם הם השני גדרים על הגשר צר של העולם הזה, וירבה לדבר איך שצריכים למסר את נפשו למצא חבר טוב, ואיך שאי אפשר להשיג את דעת רבנו ז"ל בלי חבר טוב, ויספר ספור נפלא משנים מאנשי שלומנו היקרים שהיו צדיקים ולמדנים גדולים ואחד הכניע עצמו לגבי השני.

א' תיב רעא

יגלה עצות לחשובי בנים איך לזכות לבנים, וגם הוא התנהג כן, וזכה לילדים, תהלה לאל.

א' תיג ערב

ידבר ממעלת השמחה, וככל שהאדם שמח יותר, כמזכר הוא דבוק יותר בו יתברך, ולהפוך כשהוא בעצבות, הוא מתרחק ממנו יתברך, ועל-כן צריכים התחזקות עצומה על מצות השמחה שכוללת את כל המצוות, ומענין למוד התורה הקדושה כסדרן.

א' תיד ערה

יחזק מאד לשמח עם ההתקרבות אל רבנו ז"ל, אשר הוא מוריד לנו אורות נוראים בהשגות אלקות, ויבשר שבקרוב ידפס ספר "מקור השמחה".

א' תטו רעו

ידבר מגדלת רבנו ז"ל וממעלת המקרבים אליו, והעקר לצית אותו ולעשות בכל יום תפלות חדשות, אשר זה מאד חשוב למעלה בכל העולמות, וידבר מדור המלך, שתמיד עסק בשירות ותשבחות.

א' תטז רעח

ידבר ממעלת מדת השמחה ולהפוך מגנות מדת העצבות אשר כל המשגעים באים רק על-ידי רבוי העצבות והדכאון שמסבב אותם, וזה הורס להם את העצבים, לא-כן כשאדם שש ושמח, על-ידי-זה עובר על הכל.

א' תיו רעט

יִרְבֶּה לְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַזּוֹכָה לִילָךְ לִישׁוֹן תַּכְף-וּמִיד אַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב
בַּתְּחִלַּת הַלַּיְלָה, וְכֵן יִזְכֶּה לְקוֹם לְחֻצוֹת, וְזוֹ הֵיטָה דָּרְכוֹ שֶׁל הַרְבֵּי ר'
אֱלִימֶלֶךְ מְלִיץ־עֲנָסֶק, וְזוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שֶׁהִיא סָגוּר וּמְסֻגָּר עַד שְׁעַת חֻצוֹת,
וַיַּחְזֵק מְאֹד עַל עֲנָן קִימָה קִדְּם אִוֵּר הַיּוֹם, כִּי מֵה שְׁלוֹמֵי־דִים שְׁעֵתִים אָז,
זֶה יוֹתֵר שָׁנָה מֵעֶשֶׂר שְׁעוֹת בַּיּוֹם, כִּי אִזּוֹ אֵין שׁוֹם טְרָדוֹת כָּלֵל.

א' תיח רפא

יֹכִיחַ אֶת אֶחָד שֵׁישׁ לוֹ חֲלִישוֹת הַדַּעַת מֵאַחֵרִים, וַיִּגְלֶה לוֹ אֲשֶׁר עָקַר
הַשְּׁלֵמוֹת לֹא לְהַסְתַּפֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם רַק יַחֲבִיא עֲצָמוֹ בְּבֵיתוֹ
אוּ בְּאֵיזָה בֵּית-מִדְרָשׁ צְנוּעַ, וַיַּעֲסֵק הַרְבֵּה בַּתוֹרָה וּבַתְּפִלָּה וּבְחֻדוּשֵׁי
תוֹרָה וּבְיַחְוָדִים וַיְהִיָּה דְבוּק בּוֹ יַתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִרְצָה שׁוֹם רְצוֹן אַחַר
מִבְּלָעֲדֵי רְצוֹנוֹ יַתְבָּרֵךְ.

א' תיט רפב

יִדְבֵּר מִמַּעַלְת הַזּוֹכָה לְהַתְחַזֵּק בְּאַמוּנַת חֲכָמִים, וְאַצֵּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ
מִסְתּוֹכְבִּים צְדִיקִים גְּדוֹלִים, וְאַשְׁרֵי מִי שֶׁהוֹלֵךְ אֲלֵיהֶם, וַיַּעֲוֹרֵר עַל הַשְּׁנָה
שֶׁאִסוּר לְסַגֵּר עֲצָמוֹ בַּשְּׁנָה, כִּי כֵן יְהִיָּה מִיִּשְׁב, וְרַבְּנוּ ו"ל הַקַּפִּיד מְאֹד
עַל דְּבַר זֶה, וְאָמַר שְׁצַרִּיכִים לְשַׁמֵּר עַל הַשְּׁנָה.

א' תכ רפג

יַחְזֵק הַרְבֵּה עַל לַמוּד סְפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל, שֶׁמְכַנִּים בְּאֵדָם אֱמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ
יַתְבָּרֵךְ.

א' תכא רפד

יִבְשֵׁר שְׁמַתְקָרְבִים מְקַרְבִּים חֲדָשִׁים אֶל דַּעַת רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּגְלֶה אֲשֶׁר הָעֵקֶר
אֲצֵל רַבְּנוּ ו"ל הוּא שְׁלוֹם לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם אֶחָד עִם הַשְּׁנִי, וְדִיקָא
עַל-יְדֵי-זֶה מְקַבְּלִים הַרְבֵּה מִרַבְּנוּ ו"ל.

א' תכב רפה

יִרְבֶּה לְחַזֵּק עַל מַדַּת הַשְּׁמִמָּה, וַיַּחְזִיק עֲצָמוֹ יַחַד עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ
הַיְקָרִים שֶׁהֵם צְדִיקֵי דוֹרְנוּ, וַיַּעֲוֹרֵר עַל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, לְשַׁפֵּךְ שִׂיחָה
וּתְפִלָּה אֵלָיו יַתְבָּרֵךְ, וַיִּסְפֹּר הַכֹּל לְהַשֵּׁם יַתְבָּרֵךְ.

א' תכג רפו

יִדְבֵּר מִמַּעַלְת נִקְדַּת הַחֲבֵר בְּדַבְּר רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּסְבִּיר עֲנָן רֵאשִׁית שֶׁהוּא
הַמַּחֲשֶׁבָה שְׁצַרִּיכִים לְשַׁמֵּר מְאֹד מְאֹד, וְלִהְיוֹף גַּם עֲמָלֵק שְׁמַכְנִים סְפָקוֹת

תִּכְן הָעֲנִינִים

שפז

נִקְרָא רֵאשִׁית, וְצָרִיכִים לְהִזְהֵר מְאֹד שֶׁלֹּא יִפְּל בְּחֻלְקוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם.

א' תכד רפח

יְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם לְהִתְמַיֵּד בְּלִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת שְׂמֻכָּךְ אֶת הַנְּשֻׁמָּה, וְיִחַזֵּק
עַל עֵינָיו תִּפְלָה וְהִתְבּוֹדְדוּת, שְׂתַמִּיד יְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ
אֶל רֵעֵהוּ.

א' תכה רפח

יְעוֹרֵר עַל שְׁלוֹם-בֵּית, וְכֵן יִחַזֵּק עַל עֵינָיו הַצְּעָקָה, לְצַעֵק אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּכָל
יוֹם, וְלֹא יִסְתַּכֵּל מִה שֶׁנֶּעֱשֶׂה מִזֶּה, הוּא צָרִיךְ רַק לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן רַבְּנוּ
ו"ל.

א' תכו רצ

יְדַבֵּר עַל אֱלוֹ הַסְּפָרִים שְׂמֵד־פִּיסִים בְּשֵׁם קְבֻלָּה מְעֻשִׂית, אִין בְּהֵם כְּלוֹם
וּמְלֵאֵי טְעִיּוֹת, וְאֶצֶּל רַבְּנוּ ו"ל הָעֶקֶר הוּא אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
יְכוּלִים לְרֹאוֹת נִסִּים נִגְלִים, וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, שְׁעַל
יָדָם יוּכַל לַעֲשׂוֹת נִפְלְאוֹת.

א' תכז רצא

יְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל לִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וּבִכְרִטִיּוֹת בְּסִפְרֵי "לְקוּטִי-
הַלְּכוֹת" שֶׁיְהִי בְּקִי בְּהֵם בְּעַל-פֶּה, וְאֵל יִבְלָבֵל עֲצֻמוֹ מִסְּפָרִים אַחֲרֵים,
עַד שֶׁיְהִי סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל שְׂגוּרִים עַל פִּיו, וְיִסְפֹּר מִהֵנְהִגְוִתָּיו שְׁלֵמָד בְּכָל
יוֹם כַּמָּה שְׁעוֹת "לְקוּטִי-הַלְּכוֹת" וְכֵן יְעוֹרֵר לְלִמּוּד בְּסִפְרֵי הַחֲנוּךְ בְּכָל יוֹם
מִצָּנָה אַחַת אוֹ שְׁתֵּי מִצְוֹת, כִּי הוּא דָּבָר גְּדוֹל עַד מְאֹד.

א' תכח רצג

יְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם עַל תְּכִלִּיתוֹ הַנִּצְחִית שֶׁהַכְּרִחַ לְמוֹת, וְלֹא יִתְחַמַּק מִזֶּה
אֶף אֶחָד, וְעַל-כֵּן הָעֶקֶר לִידָם וְלִשְׂתַּק וְלְהַרְבּוֹת בְּתוֹרָה וּבְתִפְלָה וּבְקִיּוֹם
הַמִּצְוֹת וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה, וְיִתְנַצֵּל לְמָה הוּא צָרִיךְ כֵּן לְהִגִּיב לְמַתְנַגְדּוֹ,
כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְפַּשְׁטוּ דְבוּרֵיהֶם הַטְּמָאִים בְּעוֹלָם, וְלִכֵּן צָרִיךְ לְהַכּוֹת עַל
קְדֻקְדֵיהֶם וְלִגְלוֹת אֶת פְּרִצוּפָם הַטְּמָא.

א' תכט רצד

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַלּוּמָד תּוֹרָה בְּ"לְקוּטִי-מוֹהֵר"וּ, וְאוֹמֵר עֲלֶיהָ הַתִּפְלָה
מִ"לְקוּטִי-תִפְלוֹת", וּמְרַבֶּה לְדַבֵּר מִשְׂמַחַת הַמִּצְוֹת, וּמַעֲנִין הַתְּמִדָּה
בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל-פִּי סֵדֶר הַרְּךְ הַלּוּמָד שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, וּמַעֲנִין
הַתְּבּוֹדְדוּת וְשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוּנוֹ.

א' תל רצז

יחזק את בחור מבגר שיתחמתן, ויגלה שלכל אחד יש את זווגו, אלא
הוא דוחה את זה בידיים ומושך את האף על כל שדוף שרק מציעים
לו, ובשביל זה נעשה בחור מבגר.

א' תלא רחצ

יעורר ויחזק את בחור צעיר בעבודת השם יתברך בלמוד תורה ובתפלה
בכונה ובקיום עצות רבנו ז"ל.

א' תלב ש

ידבר מהחרבן שיוצא לאדם מבטול זמן, ואיך שכל העברות נמשכות
רק מבטלה שמבטל את הזמן היקר, ויעורר על מדת הזריזות ולברח
ממדת העצלות שהורסת את האדם בגשמיות וברוחניות, ויחזק את
אחד שיקח לעצמו איזו עבודה ויקבע עתים לתורה, העקר שלא ילך
בטל.

א' תלג שג

יחזק ויאמץ את אחד בהתחזקות נפלאה, ויעורר מאד להחזיק ברבנו
ז"ל ובאנשי שלומנו היקרים שהם צדיקי הדור, וירחיב את הדבור מענין
סדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל, ויגלה ממעלת האדם המרגיל עצמו לתן
תורה והודאה להקדוש-ברוך-הוא על כל פרט ופרט בחיים.

א' תלד שז

יכתב לכלליות אנשי שלומנו שרצו לסגר להם את הבית-מדרש, שלא
ילכו אל דין תורה, רק יתאספו יחד, ויתפללו אליו יתברך בכל יום
שעה, ועל-ידי-זה ילכו אל השופט העליון, ושם הפל יתהפך לטובה,
כי פאן בזה העולם הפל משחד בשחד, וחקמא לצלן.

א' תלה שז

יפליא לדבר ממעלת התשובה שמחברת את כל העולמות, ויעורר על
יחודים ליחד שמותיו יתברך.

א' תלו שח

ידבר מענין בין המצרים וחרבן-בית-המקדש אצל כל אחד שהוא חרבן
בית המחין שלו, ומעלת אמירת תקון חצות בכל לילה, אשר הוא תקון
והמתקת הדינים, האדם חושב עצות, איך לצאת מצרותיו, ופה יש עצה
כל-כך קלה לומר בכל לילה סדר תקון חצות, וידבר אודות קפסאות

שמורים האם זה נקרא כלי, אם רוצה להשתמש בהם אחר-כך, האם צריכים טבילה.

א' תלז שי

יגלה מעלת האדם הזוכה לקרב את חברו אל דעת רבנו ז"ל, שעל-ידי-זה הוא מוכהו בזכיות גדולות בלמוד התורה הקדושה ובתפלה והתבודדות, וירחיב את הדבור ממעלת הזוכה להתבודד עמו בתורה, ואיך שרק זה הבית מנוס היחידי לאדם בזה העולם, ומי שרגיל בזה אז אף פעם לא יהיה לבד, כי תמיד ימצא את הקדוש-ברוך-הוא, וידבר מענין שמירת הדבור, לא לדבר כל העולה על רוחו.

א' תלח שיג

יעורר לאחד שלא יתיאש עצמו מהרחמים, ואין רשות לרופא ליאש את החולה.

א' תלט שיד

יעורר הרבה על בטול זמן, שדבר זה משגע את האדם, וצריך להיות תמיד עסוק, ובפרטיות מי שיש לו מחלת עצבים, וצריך שישמר עצמו מאד לא לסגף עצמו ולא לצום ולהיות ער יותר מדאי אלא ישמר על הבריאות.

א' תמ שטו

יעורר הרבה לברח ממחלקת וממריבות, אשר על-ידי-זה מאבדים את העולם הזה ואת העולם הבא, ויגלה שמי שיגע בו ויתחיל עמו יקבל ענשו מקדם או אחר-כך, כי הקדוש-ברוך-הוא שומר אותו, ועל-כן אוי לקמים ומדברים עליו.

א' תמא שיז

יתנצל לבחור על שפתיח למשיגית בישיבה, כי לא רצה שתתעורר מחלקת חדשה על אנשי שלומנו, ויעורר הרבה על שמחה, וביותר על התמדה בלמוד התורה הקדושה בכלל, ובפרט על מדרשי חכמינו הקדושים אנדות תז"ל להיות בכל מקום, ויעורר ללמד את המאמר בלקוטי-מוהר"ן, בחלק א', סימן רנ, ולומר עליו התפלה מלקוטי-תפלות.

א' תמב שכ

ידבר ממעלת הזוכה להיות מקרב אל רבנו ז"ל, אשר אין טוב מזה, כי

הוא מעורר ומחזק אותנו לברח אל התכלית הנצחית, וירבה לגלות מעלת תפלה והתבודדות בין ההרים ובפרט בחדשי הקיץ כדאי לצאת מהעיר ולגור בין ההרים, שעל-ידי-זה ינצל מהסתכליות רעות ואסורות.

א' תמג שכג
יעורר את האדם שיהיה תמיד עסוק ולא יחשב מעצמו כלל, וידבר מהתם הקדוש.

א' תמד שכד
יעורר את האדם שלא יתפחד משום בריה שבעולם רק ממנו יתברך לבר.

א' תמה שכה
ירבה לדבר ממעלת הזוכה לשקד על דלתות ספרי רבנו ז"ל, וכל מה שעובר על האדם הוא רק מחמת שמתרשל מללמד ספרי רבנו ז"ל, כי מי שלומד ספרי רבנו ז"ל, יושב ממש בגן עדן, ויגלה סוד כל הנביאים ונתבאר ב"כה" נוסף עליהם משה שהתנבא ב"זה", ומענין שמחת המצוות, שעל-ידי-זה נכלל באין סוף ברוך הוא.

א' תמו שכז
ידבר ממעלת מדת הסבלנות, ואיך שכל הצדיקים לא הגיעו אל מדרגתם אלא על-ידי מדת הסבלנות שהיתה בהם.

א' תמז שכז
יעורר מאד שלא להסתפל על אחרים כלל, רק כל אחד ישמח עם נקדתו שיש בו, וצריך שידע שכל מה שהוא עושה הוא הכי טוב והכי יפה, ולא להתפלבל מאחרים כלל, ודיקא על-ידי-זה יכולים לבוא אל המדרגה הכי גבוהה בזה העולם.

א' תמח שכט
יחזק מאד על שמירת הזמן, ולא לבלות את הזמן בהבל, ויספר הצלחת מוהרנ"ת ז"ל, ואיך שצריכים לשמר את השנה.

א' תמט של
יזכיר מאד את אנשי שלומנו שיברחו ממחלקת, ולא תהיה להם שיכות עם אנשים רשעים הדנים אדם ועושים אספות עליו שלא בפניו, שזו סתם רשעות, ומרבה לבאר מה זה אהבת ישראל אמיתית, ואיך שצריכים להזהר מאד לאהב את כל בר ישראל בשביל ערף נשמתו,

תִּכְן הָעֲנִינִים

שצא

ויספור ספור ממוהרנ"ת ז"ל, איך שלא היה יכול לסבל כששני יהודים מתקוטטים ביניהם.

א' תנ שלב

ידבר ממעלת חברים טובים, ואיך שבדרכי רבנו ז"ל ההכרח שיהיה לו חבר טוב, וממעלת תפלה והתבודדות בעקשנות גדולה ושיחה בינו לבין קונו מטהרת ומנפכת את האדם מפל מיני זממות, וצריכים לשמח מאד עם חלקנו שזכינו להתקרב אל רבנו, וכל מה שבאָה לו ההתקרבות יותר קשה, על-ידי-זה בונה לעצמו פלים יותר טובים ויותר חזקים לקבל בהם אור ודעת רבנו ז"ל, ויעורר איך שצריכים לברח מוכוחים.

א' תנא שלו

יגלה שאסור להתפעל מבקרת רק לעשות את שלו, וכן יעורר הרבה שלא לדחוק את השעה רק להיות סבלן גדול על כל אשר בא עליו.

א' תנב שלז

יעורר על ענין שכחה לשכח את העבר שלו, ועל-ידי-זה יאיר לו אורו ותברך, וזה פרוש יא"ר ב"ן מנש"ה, העקר לא להתבלבל משום בריה שבעולם, וממעלת מדת האמת, ושקר אינה סחורה למעלה כלל.

א' תנג שלט

יעורר הרבה על הפצת אור רבנו ז"ל הן בעצמו והן באחרים, אשר זה עקר הצדקה, ויוכיח בעלי תשובה שלא יחשבו, כי בזה שעשו חלאקה משערוותיהם הארכות ויש להם שתי פאות ארכות עם כפה לבנה, הם כבר בעלי תשובה, ויכולים להיות הוגי דעות, אלא עליהם להתמיד הרבה בספרי רבנו ז"ל בשקידה רבה.

א' תנד שמ

ידבר הרבה משלוס-בית, ואיך שצריכים להיות חכם כשלמה המלך להחזיק בית, והאשה תמיד יכולה להתהפף, וצריכים על זה שמירה גדולה.

א' תנה שמא

ידבר ענינים נוראים ונפלאים, ויתן עצות נפלאות למי שנפל בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, ויגלה נפלאות מאריך אנפין דקדושה, שהוא גלוי רבנו ז"ל בעולם, וזה לעמת זה הסמ"ך-מ"ם מתפשט בעולם באריך אנפין דקלפה וחולק על רבנו ז"ל, ויגלה דרכים נפלאות בעבודת

השם יתברך על פי דעת רבנו ז"ל — "התבודדות", יסבירו היטב מה זה "תפלה", ויעורר על השלש תפלות שבכל יום שחרית, מנחה, מעריב, "תורה" — יבאר ויברר באריכות את סדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל ללמד בקיאות וכן מעט עיון "לקוטי-מוהר"ן", "לקוטי תפלות", מעלת הזוכה ללמד ולשקד בהם בכל יום, והוא סגלה לחזר בתשובה ולהתעורר אליו יתברך, "שמחה" — ירבה להסביר מעלת השמחה ואיך שזה יסוד גדול בחיי האדם בגשמיות וברוחניות, וזה עקר הצלחת האדם בעולם הזה ובעולם הבא.

א' תנו **שנד**
 ידבר מענין התחדשות, לתדש עצמו תמיד, ויגלה נפלאות מענין בין המצרים והחרבן, שהוא כפוי כל האורות, ולהפוך הגאולה תהיה על-ידי בנין והארת אורו יתברך, אשר דבר זה עושה הצדיק האמת, ובאור בלקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז, וגלויים נפלאים מהגאולה העתידה לבוא.

א' תנו **שנו**
 יגלה מתי הזמן לעשות תספורות לבנו, הנקרא חלאק'ה.

א' תנח **שנח**
 יגלה אשר ענין צנאת רבי יהודה החסיד שלא יתחטנו חתן ששמו כשם חמיו דבר זה לא קבלו הספרדים כלל, ואין להם לדקדק בזה.

א' תנט **שנח**
 ידבר ממעלת השמחה, ובזה תלויה הגאולה, וכותב שעושה לו טובה בענין מציאת הזיוג.

א' תס **שס**
 ידבר נפלאות ממעלת הזוכה להיות מקרב אל רבנו ז"ל, וממעלת הזוכה לשקד על דלתות ה"לקוטי-מוהר"ן" הקדוש והנורא, ואיך שהסמ"ך-מ"ם מעפר בעפר לכסות ולהעלים את אורו של רבנו ז"ל, אשר יכול לתקן את כל אלו הבגים נעורים שפגמו בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, וירבה להסביר את מעלת הזוכה לומר תפלה על כל תורה שלומד שזה ה"לקוטי-מוהר"ן" וה"לקוטי-תפלות".

א' תסג **שסג**
 ירבה לדבר מענין קדשת ארץ ישראל, ואיך שאסור להתיאש בשום פנים ואפן אפלו שנופלים במקום שנופלים, ויסביר איך שדיקא בארץ ישראל יש קדם נפילה, ויסביר את הטעם לזה.

הספר הקדוש הזה הודפס

להצלחה ברוחניות וגשמיות

נפתלי נחשון בן מלכה וזוגתו **רחל בת חדווה סלמנוביץ'**

שניזכה לכל הישועות ברוחניות וגשמיות

להצלחת אבי מורי רבי **ישראל בן אסתר ומלכה בת מזל**

להצלחה בכל הענינים והצלחה ברוחניות וגשמיות לכל יוצאי חלציהם ונחת
דקדושא מכל הצאצאים והצלחה ברוחניות וגשמיות לכל הצאצאים

מזל בת תמר לרפואה ואריכות ימים ושנים והצלחה ברוחניות וגשמיות

אסתר מנוור בת רבקה לרפואה ואריכות ימים ושנים והצלחה ברוחניות
וגשמיות

להצלחת מורי וחמי רבי **יצחק בן רחל וחדווה בת מרים**

להצלחה בכל הענינים והצלחה ברוחניות וגשמיות לכל יוצאי חלציהם ונחת
דקדושא מכל הצאצאים והצלחה ברוחניות וגשמיות לכל הצאצאים.

רחל בת שרה לרפואה ואריכות ימים ושנים

מרים בת נעמי רחל לרפואה ואריכות ימים ושנים

הצלחה ברוחניות וגשמיות

גדעון יצחק בן פייגא לרפואה ואריכות ימים ושנים והצלחה ברוחניות
וגשמיות

אליעזר שלמה בן חדווה ואדל בת חגית להצלחה ברוחניות וגשמיות בכל
העינינים

שמואל אייזיק בן טובה ופייגא בת מלכה

להצלחה ברוחניות וגשמיות ובכל העינינים.

הספר הקדוש הזה נדפס לכבוד ולזכות
נשמת מו"ר מורי ורבי
רבי אליעזר שלמה בן רבי מנחם זאב
זצוקללה"ה
והרבנית מרת **יחנא שיפרה** בת רבי **אשר**
ישעיה
ולעילוי נשמת איש חי רב פעלים סבי
רבי **יצחק נחמיה** בן רבי **נחשון** זצ"ל
ורבי **משה** בן רבי **שלום** זצ"ל
ולעילוי נשמת
רבי **אברהם** בן רבי **לונה לואיזה** זצ"ל
ת'נ'צ'ב'ה'.

